Bhagavad Vishayam

ஸ்ரீ

பகவத்விஷயம்

நான்காம் பத்து

திருவாய்மொழி மூலமும்

Tiruvaymoli

ஆறாயிரப்படி, ஒன்பதினாயிரப்படி, பன்னீராயிரப்படி,
இருபத்திநாலாயிரப்படி, ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி வ்யாக்யாநங்களும்,
சீயர்அரும்பதவுரை, ப்ரமாணத்திரட்டு, த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி,
த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளி, திருவாய்மொழிநூற்றந்தாதி இவைகளுடன்

சே. கிருஷ்ணமாசாரியர் பதிப்பு.

Krishnamachariyar.

Gopalakrishnamachariar.

வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியராலும்,
அ. வீ. நரஸிம்மாசாரியராலும்
பரிசோதிக்கப்பெற்றது.

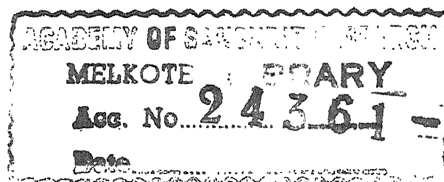
Chennai

சென்னை.

கணேச அச்சுக்கூடம்.

Ganesha press

ரக்தாக்ஷி௵] [1924.

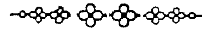

ஸ்ரீ

திருவாய்மொழி.

நான்காம்பத்து.

முதல்திருவாய்மொழி—ஒருநாயகமாய்: ப்ரவேஶம்.

ஆறாயிரப்படி.

இப்படி எம்பெருமானுடைய நிரதிஶயபோக்யமான ஸ்வரூபரூபகுண விபவசேஷ்டித ஐஶ்வர்யாதிகளை யநுபவித்து ப்ரீதராய், அந்தப்ரீதியாலே பரரை உத்திஶ்ய, 'ஐஶ்வர்ய கைவல்யங்களை விட்டு, ஶ்ரிய:பதியாய் நிரவதிகபோக்யனாயிருந்த எம்பெருமானுடைய திருவடி மலர்களையே பரமப்ராப்யமாக ஈண்டெனச் சென்று பற்றுங்கோள்' என்கிறார்.

ஒன்பதினாயிரப்படி.

நாலாம்பத்தில், முதல்திருவாய்மொழியில் இப்படி எம்பெருமானை அநுபவித்து மிகவும் ப்ரீதரான ஆழ்வார், ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே இவனையொழிய ஐஶ்வர்யாதிகளை ஆசைப்பட்டுள்ளவர்களுக்கு அவற்றினுடைய அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷங்களைக் காட்டி, ஹேயதையை ஸாதியாநின்றுகொண்டு பரமபுருஷார்த்தபூதமான எம்பெருமான்திருவடிகளை ஸமாஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார். "வீடுமின்முற்றவும்" - பகவத்ஸமாஶ்ரயணப்ரதிபாதகபரம். இத்திருவாய்மொழி - வைராக்ய ஜநகார்த்தமாக இதர புருஷார்த்தங்களுடைய ஹேயதாப்ரதிபாதகபரம்.

பன்னீராயிரப்படி.

மூன்றாம்பத்தில், இப்படி பகவச்சேஷபூதனான சேதநனுடைய ததேகாநுபவத்வத்தை ப்ரதிபாதித்த அநந்தரம், ததேகப்ரியத்வத்தை நாலாம்பத்தாலே ப்ரதிபாதிப்பதாக; அஸ்திரமாய் அல்பமான ஐஶ்வர்யகைவல்யங்களிற்காட்டில் பகவத்ப்ராப்தியினுடைய உத்கர்ஷாபதேஶத்தாலே சேதநனுடைய அநந்யபோக்யத்வத்தையும், அவனுடைய பஹுவித போக்யத்வத்தாலே இவனுக்குப்பிறந்த விப்ரக்ருஷ்டார்த்த போகேச்சையையும், இவனுடைய ஆத்மாத்மீயங்கள் தனக்கு போக்யமாம்படி ஈஶ்வரன்தான் இவனோடுகலந்த ப்ரணயத்தையும், அநுபவாலாபத்தில் தத்ஸம்பந்தி வஸ்துதர்ஶநத்திலும் ஸ்மாரகத்வேந ஆர்த்தி பிறக்கும்படியையும், ஆர்த்தி ஶமிக்கும்படி ஸம்ஶ்லேஷித்த போக்யவிஷயத்தில் ஸ்தோத்ரத்தாலே போக்தாவுக்கு உண்டான ஹர்ஷோத்கர்ஷத்தையும், அவஸந்நதஶையிலும் அந்யஸ்பர்ஶம்பொறுதபடியான ததநுபந்தமே ஆஶ்வாஸகரமென்னுமிடத்தையும், போக்யபூதனுடைய குணாநுபவேச்சையாலே தீவ்ரஶைதில்யம் பிறக்கும்படியையும், அவன் ஆதரியாத ஆத்மாத்மீயங்கள் அஸஹ்யங்களாகையாலே அநாதரணீயங்களென்னுமிடத்தையும், அதிதுஸ்ஸஹ ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ஶ்ரிய:பதிசரணங்களே அதிஶயிதபுருஷார்த்தமென்னுமிடத்தையும், ஸர்வாதிக

ஶேஷியானவனுடைய கைங்கர்யமே உத்கர்ஷமாய் உசிதமான ப்ராப்யமென்னுமிடத்தையு அருளிச்செய்து, ஶேஷபூதனுடைய ததேகப்ரியத்வத்தை உபபாதிக்கிறார்.

அதில் முதல்திருவாய்மொழியில், சேதநனுடைய அநந்யபோக்யத்வத்தை ப்ரதிபாதிப்பதாக, போக்யபூதனுடைய நிருபாதிகஸம்பந்தத்தையும், ஸர்வாதிகத்வஸூசகமான ஸ்ரீயபதித்வத்தையும், போக்யத்வ விஶிஷ்டமான ஸௌஶீல்யத்தையும், போக்யவிரோதிநிவர்த்தகத்வத்தையும், விலக்ஷண விக்ரஹாதி யோகத்தையும், அநந்யபோக்யதைக்கு மூலமான அர்ணவஶாயித்வத்தையும், அதுக்குமடியான பரத்வோத்கர்ஷத்தையும், ஆஶ்ரித ஸம்ஶ்லேஷ ஸ்வபாவத்தையும், பலப்ரதத்வ ஸூசகமான கருடத்வஜத்வத்தையும், நிரவதி நியந்த்ருத்வத்தையும் அருளிச்செய்து, இப்படி ப்ராப்யபூதனான ஈஶ்வரனை, அஸ்திரமாய் அல்பமாயுமுள்ள ஐஶ்வர்யகைவல்யங்களில் அகப்படாதே ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிற உபதேஶ முகத்தாலே ஆத்மாவினுடைய அநந்யபோக்யதையை அருளிச்செய்கிறார்.

இருபத்தினாலாயிரப்படி.

த்வயத்தில் உத்தரகண்டார்த்தத்தை அருளிச்செய்தார், கீழ் மூன்று பத்தாலே. இனி மூன்றுபத்தாலே பூர்வகண்டார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார். முதல் திருவாய்மொழியில் கீழ் பகவதநுபவத்தாலே ஹ்ருஷ்டரானவர் அந்தப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே இத்தை யொழிய ஐஶ்வர்யாதிகளிலே மண்டிக் கிடக்கிறவர்களைப் பார்த்து 'இவர்கள் இவற்றை அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷங்களை அறியாமையாலே இவற்றை விரும்புகிறார்' என்று இவற்றினுடைய தோஷங்களை உபபாதியாநின்றுகொண்டு பரமபுருஷார்த்தபூதனை அவனுடைய திருவடிகளை ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார். "வீடுமின்முற்ற"த்தில் பகவத்ஸமாஶ்ரயணத்தில் நோக்கு. "சொன்னால் விரோத" த்தில் பகவத்ஸமர்ப்பணங்களைக் கொண்டு அல்பாஸ்திரமான நிஷ்ப்ரயோஜநமான விஷயங்களைக் கவிபாடிப் பாழேபோக்காதே கொள்ளுமின் என்கிறது அத்தாலே ஸித்தித்த த்ரவ்யமும் அஸ்திரம் என்கிறது இதில்.

ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி.

த்வயத்தில் உத்தரகண்டார்த்தத்தை அருளிச்செய்தார், கீழ் மூன்று பத்தாலே; இனி மேல் மூன்றுபத்தாலே அதில் பூர்வகண்டார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார். கீழ் மூன்றுபத்தாலே சொன்ன புருஷார்த்தத்துக்கு உபாயத்தை அடியிலே அறுதியிடுகிறார் இவ்வடியிலே [illegible]

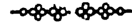
சீயர் அரும்பதவுரை.

பேடிகாஸங்கதி - 'த்வயத்தில்' இத்யாதி. த்வயார்த்தத்தை வ்யுத்க்ரமமாக அருளிச்செய்தது த்வயம் போலே அநுஷ்டாநபரமன்றிக்கே, வ்யுத்பத்திதஶையாகையாலே பலம் முற்பட வேண்கையைப் பற்ற. "ப்ரயோஜந ஊநுத்திஶ்ய ந மந்தோऽபி ப்ரவர்த்ததே" என்கையாலே, [illegible] கண்டார்த்தமான பலத்துக்கு உபாயம் ஏதென்ன, 'கீழ்மூன்று' இத்யாதி. அடியிலே - முதல்திருவாய்மொழியிலே. திருவடிகளிலே யென்னும்போது, 'உபாயத்தை' என்றது, உபாயத்வத்தை யென்றபடி. உபேயாந்தரத்யாகமே கண்டரவேண சொல்லிற்றேயாகிலும், [illegible] இத்யாதிகளிலே உபாயத்வமும் விவக்ஷிதம். த்வயநிஷ்டனுக்கு உபேயாந்தரத்யாகமும் [illegible] தோன்றிறே, அத்தை ஸங்கதி விஶேஷத்தாலே இங்கே சொல்லுகிறது. அந்தஸங்கதி விஶேஷமும் "பாலனாய் யேழுலகு" ப்ரவேஶத்திலே "அல்லாதார் தந்தாமுடைய கரணங்களைப் பாழேபோக்குகைக்கு அடி" இத்யாதி வாக்யத்திலே ஸ்பஷ்டம். அல்லாதார் கர்மாதிகளை உபாயமாகக் கொள்ளாநிற்க, இவர் திருவடிகளை உபாயமென்கிறதென் னென்ன, 'இவ்வடியறியாதார்' இத்யாதி. அடி-திருவடிகள். விலக்கடிகளில்- துர்மார்க்கங்களில்.

உபாயாந்தரங்களாகிற விலக்கடிகளிற் போகிறவர்கள். இவர்க்கு நிரவதிகப்ரீதியோடேயிறே, கீழில் திருவாய்மொழியிற் சென்றது. தாமும் குறைவற்று, பற்றினார் குறையும் தீர்க்கவல்லராம்படியிருந்தார் கீழ். ஸம்ஸாரிகளைப்பார்த்து, 'நீங்கள் பற்றின விஷயங்கள் தண்ணிதானபின்பு அவற்றைவிட்டு ஸ்ரிய:பதியைப் பற்றுங்கோள்' என்று பரோபதேஶ ப்ரவ்ருத்தராகிறார். "வீடுமின் முற்ற"த்திலும் பரோபதேசம் பண்ணினார்; "சொன்னால் விரோத"த்திலும பரோபதேசம் பண்ணினார்; இத்திருவாய்மொழியும் பரோபதேஶமாயிருந்தது; இவையெல்லாவற்றிலும் எல்லாவர்த்தங்களும் உண்டேயாகிலும் ஒன்றுக்கு ஓரர்த்தத்திலே நோக்காயிருக்கும். "வீடுமின்முற்ற"த்தில் 'இதர விஷய வைராக்யபூர்வகமாக பகவத்பக்தியைப் பண்ணுங்கோள்' என்றார்; "சொன்னால்விரோத"த்தில் 'பகவதர்ஹமான கரணங்களைக்கொண்டு பிறரை ஸ்துதியாதே ஸர்வேஶ்வரனை ஸ்துதிக்கப் பாருங்கோள்' என்றார்; இதில் 'இவர்கள்தான் இதரஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறது சிலப்ரயோஜனத்துக்காகவா யிருக்குமிறே' என்று அவற்றினுடைய அல்பாஸ்த்திரத்வாதி தோஷபூயஸ்தையை அருளிச்செய்கிறார். ஐஶ்வர்யம் அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷத்தை யுடைத்தாகையாலே தண்ணிது; ஆத்மலாபம் அபுருஷார்த்தமாய்க்கொண்டு நிலைநிற்குமாகையாலே தண்ணிது; இப்படி ஐஶ்வர்ய கைவல்யங்களுக்கு உண்டான தண்மையைச் சொல்லி, 'ஸர்வேஶ்வரனாகிறான் ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனாய் ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரதனாயிருப்பானொருவன்; ஆனபின்பு, அவற்றை விட்டு பகவத்பஜநம்பண்ணப் பாருங்கோள்' என்று இங்ஙனே பகவத்ஸமாஶ்ரயணத்துக்கு உண்டான நன்மையை உபபாதியா நின்றுகொண்டு, பரோபதேஶப்ரவ்ருத்த ராகிறார். இவர் தாம், ஸம்ஸாரிகள் தாந்தராய் வந்து 'எங்களுக்கு ஹிதஞ்சொல்லவேணும்' என்ன, சொல்லுகிறாரன்றே: பிராட்டியும் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானும் ராவணனை நோக்கி ஹிதஞ்சொன்னாற்போலேயிருப்பதொன்றிறே; "ப்ரதீப்தம்ஶரணம்யதா" (ப்ரதீப்தம்ஶரணம்யதா) - வெந்து அற்ற க்ருஹத்திலே 'ஒருகம்பாகிலும் கிடைக்குமோ?' என்று அவிக்கப் பார்ப்பாரைப்போலே.

கீழே பேடிகாஸங்கதி அருளிச்செய்து, இனிக் கீழ்த்திருவாய்மொழியோடே ஸங்கதி 'இவர்க்கு' இத்யாதி. இத்திருவாய்மொழியில் இவர் ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஹிதோபதேசம் பண்ணும் ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார், 'ஸம்ஸாரிகளைப்பார்த்து' இத்யாதி. "வீடுமின்முற்றவும்", 'சொன்னால் விரோதம்" இவற்றில் இதற்கு வாசி யேதென்ன, 'வீடுமின்முற்றத்திலும்' இத்யாதி. உபபாதநம்—வீடுமின்முற்றத்தில் 'இதர விஷய' இத்யாதி. "அஸ்திரத்வாதி" என்ற ஆதிஶப்தத்தாலே து:கமிஶ்ரத்வ அநர்த்தாவஹத்வாதிகளைச் சொல்லுகிறது. ஆத்மாநுபவம் நித்யமாகையாலே அதுக்குக் குறையேதென்ன, 'ஆத்மலாபம்' இத்யாதி. "ஆதியஞ்சோதிகுணங்கள்" என்றத்தைப்பற்ற 'ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனாய்' என்றது. 'திருநாரணன்' இத்யாதியிலே ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரதத்வம். ஸமித்பாணியாய் உபஸந்நனானவனுக்கொழிய, 'உய்ம்மின்' என்று பலர்க்கும் உபதேசிப்பானென்னென்ன, 'இவர்தாம்' இத்யாதி. தயையாலே உபதேசிக்கிறாரென்றபடி. தயையாலே விமுகர்க்கு ஹிதம் சொன்னதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் 'பிராட்டியும்' இத்யாதி. "மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும்", "உஹஸ்வேதா நவாஸதி" என்று பிராட்டி ஹிதம் சொன்ன ஶ்லோகமும் விவக்ஷிதம். "செய்யதாமரைக்கண்ண"னில் பிராட்டியினுடைய வசநமான "மித்ரமௌபயிகம்" என்கிற ஶ்லோகம் எடுத்து வ்யாக்யாதமாகையாலே, ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் உபதேசித்ததுக்கே ஶ்லோக மெடுக்கிறார் "ப்ரதீப்தம் ஶரணம்யதா" என்று. "[illegible] ப்ரதீப்தம்ஶரணம்யதா." இனிக் கைகழிந்தேனாகில், எனக்கு உபதேசிக்கிற தென்னென்றாயாகில், 'வெந்தற்ற க்ருஹத்திலே' இத்யாதி. கம்பு - கழி; கோலென்றபடி. உபாயபரமான ஒருநாயகத்திலே உபேயாந்தரங்களான ஐஶ்வர்யகைவல்யங்களை விடச்சொன்னது, புபுக்ஷுக்களை முமுக்ஷுக்களாக்கவும், அதிலும் அநந்யப்ரயோஜநராக்கவும்.

முதற்பாட்டு.

ஒருநாயகமா யோடவுலகுடனாண்டவர்
கருநாய்கவர்ந்தகாலர் சிதைகியபானையர்
பெருநாடுகாண விம்மையிலேபிச்சைதாங்கொள்வர்
திருநாரணன்தாள் காலம்பெறச்சிந்தித்துய்ம்மினோ.

ஆ.—ஸ்வவஶாநுவர்த்தி ஸகலமநுஜராய், ஸப்தத்வீபவதியான மேதிநியெல்லாவற்றுக்கும் அத்விதீயாதிபதிகளாய்க்கொண்டு ராஜ்யம்பண்ணினவர்களே, உத்தரக்ஷணம் அபஹ்ருத ஸகலராய் அதிக்ருபணராய் க்ஷுதார்த்தராய் ஸர்வஜநங்களும் காண ஆஹாரார்த்திகளாய்த் திரிவர்; இப்படி ஐஶ்வர்யம் அஸ்திரமாதலால் அத்தைவிட்டு ஶ்ரியஃபதியாயிருக்கும் நாராயணன் திருவடிகளை ப்ராப்யமாகப் பற்றி உஜ்ஜீவியுங்கோள் என்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், ஸார்வபௌமரானவர்கள் ராஜ்யத்தையிழந்து இரந்து ஜீவிக்கும்படி துர்க்கதராவர். ஆனபின்பு, நித்யைஶ்வர்யயுக்தனான திருநாரணனுடைய திருவடிகளையே பரமப்ராப்யமாக ஆஶ்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோள் என்கிறார்.

[ஒருநாயகமாய்] என்று தொடங்கி. ஏகாதிபதிகமாய் நெடுங்காலம் [illegible]யெல்லாம் ஆண்டவர்கள் ராஜ்யத்தையிழந்து கரியவான நாய்களாலே கவ்வப்பட்ட கால்களையுடையராய்ப் பொளிந்த பாண்டங்களைக் கொண்டு பண்டு தங்களைக் காண [illegible] பெறாத மநுஷ்யரெல்லாம் காணும்படி தாங்கள் ஸம்ருத்தராய்வாழ்ந்த [illegible]த்திலே பிக்ஷையை விரும்பிக் கொள்வர்.

ப.—முதற்பாட்டில், ஏகாதிபத்யம் நடத்தின ராஜாக்களை பி[illegible] க்லேஶிப்பர்கள்; ஆதலால், நிருபாதிகஸம்பந்தயுக்தனாய் நித்யஶ்ரீயான நாராயணன் திருவடிகளை ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

ஒருநாயகமாய் - மண்டலநாதத்வரூபமான ஏகாதிபத்யத்தையுடையராய்க்கொண்டு, ஓட - (நெடுங்காலம்) நடக்கும்படி, உலகு - லோகத்தோடே, உடன் - [illegible], ஆண்டவர் - ராஜ்யரக்ஷணம் பண்ணிப்போந்தவர்கள், (அந்த ஐஶ்வர்யம் [illegible] லஜ்ஜித்து ராத்ரியிலே பிக்ஷைபுகத்தேடி), கரு - (இருளிற்காட்டில்வா[illegible]) கறுத்த, நாய் - நாயாலே, கவர்ந்த - கவ்வப்பட்ட, காலர் - காலையுடையராய், சிதைகிய - (உபயோகார்ஹமன்றியே) பொளிந்துபோகட்ட, பானையர் - பானையைப் பாத்ரமாகக்கொண்டு, பெருநாடு - (தாங்கள் நிர்வஹித்த) மஹாப்ருதிவியிலுள்ளாரெல்லாரும், காண - காணும்படியாக, இம்மையிலே - இந்தஜந்மந்தன்னிலே, பிச்சை-பிக்ஷையை, தாம்-(லஜ்ஜையையும்விட்டுச் சென்று அர்த்தித்து), கொள்வர் - கொள்வர்; (இப்படி ஐஶ்வர்யம் அஸ்திரமாதலால்), திரு - நித்யஶ்ரீயாய், நாரணன் - (நிருபாதிகஶேஷியான) நாராயணனுடைய, தாள் - திருவடிகளை, காலம்பெற - காலவிளம்பம் பிறவாமல் சடக்கென, சிந்தித்து-அநுஸந்தித்து, உய்ம்மின் - உஜ்ஜீவியுங்கோள்.

ஶ்ரீயஃபதியான நாராயணன் திருவடிகளிறே ஆஶ்ரயணீயமும், ப்ராப்யமும்.

இ.—முதற்பாட்டில், ஸார்வபௌமரானவர்களே ராஜ்யத்தை யிழந்து இரந்து ஜீவிக்க வேண்டும்படி துர்க்கதராவர்; ஆனபின்பு, நித்யஶ்ரீயான ஸர்வேஶ்வரனைப் பற்றப் பாருங்கோள் என்கிறார்.

[ஒருநாயகமாய்] - ஸர்வபூமிக்கும் வேறு எதிரின்றிக்கே ஏகாதிபதிகளாய்; “வஶீ விஶ்வஸ்ய” என்கிற ஸர்வேஶ்வரனாக வாய்த்து பாவிப்பது. [ஓட] - காலமும் அறுபதினாயிரமாண்டிறே சக்ரவர்த்தி ஜீவித்தது; அப்படியே நெடுங்காலம். [உலகுடனாண்டவர்] - தன்னோடே லோகம் மருவும்படி ஆண்டவர் என்னுதல்; பாபம் பண்ணினார் முன்னே கையும் வில்லுமாய் நின்ற ஸஹஸ்ர பாஹ்வர்ஜுநனைப் போலே லோகமெங்கும் ஆண்டவரென்னுதல். “ஏகாயுதிநா ஸஹஸ்ராஜேவ” என்கிறபடியே பாபசிந்தை பண்ணினார்முன்பே கையும் வில்லுமாய்க் கொண்டு போந்த கார்த்தவீர்யார்ஜுநனைப் போலே என்னுதல். “ராஜ்யம் நாம ஸுஹாவ்யாயி: ஸுஹிதேஷ்வவிநாஶந:। ஆத்மஸம்வாஸிதம்வாஸீ க்ருஜஷீவஸம்ஸ்ஸ்ரிவா:”. [கருநாய் கவர்ந்த காலர்] - ராஜ்யத்தை யிழந்து பிக்ஷை யொழிய ஜீவநமின்றிக்கே பகல்புறப்பட லஜ்ஜித்து இருளிலே புறப்பட்டால் இருட்செறிவுபோலே கிடந்த நாய்களின் வாயிலே காலையிடுகையாலே அவற்றாலே கவ்வப்பட்ட காலையுடையவர். ‘கருநாய்’—கருமை - சீற்றமாய், வெட்டிய நாய் என்றுமாம். ‘கருநாய்’ - குட்டியிட்ட நாய் என்றுமாம். முன்பு ‘ஸார்வபௌமன்’ என்று சொல்லுமதுவும் போய் ‘நாய்கவர்ந்தகாலன்’ என்று நிரூபகமாய். [சிதைகிய பானையர்] - கண்டவிடமெல்லாம் பொளிந்து உபயோகார்ஹமன்றிக்கே போகட்டுக்கிடந்த தோன்றை எடுக்கும்; பண்டு பொற்கலத்திலல்லது ஜீவியானே. [பெருநாடுகாண] - முன்பு ராஜாக்கள் தங்களைக் காண அவஸரம் பெறாதே நிற்கும்படியிருந்தவர்கள் இருந்ததே குடியாகத் திரண்டு காணும்படி; தாங்கள் ஸம்ருத்தராய் வாழ்ந்த தேசத்திலுள்ளாரெல்லாரும் காணும்படி. [இம்மையிலே] - தாங்கள் ஜீவித்த ஜந்மத்திலே. [பிச்சை] - முன்பு ராஜாக்களுக்கு ராஜ்யம் வழங்கும்; இன்று பிக்ஷை தனக்குத் தேட்டமாயிருக்கும். முன்பு ராஜாக்கள் ரத்நாதிகளைப் பச்சையாகக் கொண்டுவந்தால் அநாதரித்திருக்குமவனுக்கு பிக்ஷை தேட்டமானபடி. [தாம் கொள்வர்] - முன்பு ராஜாக்கள் கொண்டுவந்த பச்சையை ஆளிட்டிறே வாங்குவது; இப்போது இவன் அபேக்ஷையே போக்கி இடுவாரில்லை. ராஜ்யஶ்ரீ இங்ஙனே யானபின்பு, [திருநாரணன்]—“இடர்கெடுத்த திருவாளனிணையடி”, “தத்ர நாராயண: ஶ்ரீமாந்” ஶ்ரீய:பதியை ஆஶ்ரயியுங்கோள். ஒரு மிதுநமிறே ஆஶ்ரயணீயமும், ப்ராப்யமும். ஒரு மிதுநத்துக்கு ஶேஷமிறே இது. [தான்] - ஶேஷபூதன் பற்றுவது திருவடிகளையிறே. [காலம்பெற] - “ஜீவிதம் மரணாந்தம் ஹி ஜராந்தம் யௌவநம் ததா। ஸம்பதஶ்ச விநாஶாந்தா: ஜாநந் கோ யத்ர த்ருஷ்ணாயா:” காலைச் செய்கிறோமென்னுமதன்று; “யந்முஹூர்தம் க்ஷணம் வாபி வாஸுதேவோ ந சிந்த்யதே”, “வாஸுதேவ கதாயா ஹி யாவத்காலோ ந வர்த்ததே”. [சிந்தித்து] - ரக்ஷகன் என்கிற ப்ரதிபத்தியே அமையும். ப்ரதிபதிக்கும் இதுவே அர்த்தம் என்கிறார். [உய்ம்மினோ] - நினைவோடே வ்யாப்தமாயாயிற்று உஜ்ஜீவநம் இருப்பது. அநர்த்தம் எல்லாருக்கும் ஒத்திருக்கையாலே எல்லாரையும் அபேக்ஷிக்கிறார்.

ஈடு.— முதற்பாட்டில், ஸார்வபௌமராய்ப்போந்த ராஜாக்கள் அந்த ராஜ்யஶ்ரீயை யிழந்து இரந்து ஜீவிக்கவேண்டும்படி துர்க்கதராவர்கள்; ஆனபின்பு, “ஶ்ரீவத்ஸவக்ஷா நித்யஶ்ரீ:” (ஶ்ரீவத்ஸவக்ஷாநித்யஶ்ரீ:) என்கிறபடியே நித்யஶ்ரீயான ஸர்வேஶ்வரனைப் பற்றப் பாருங்கோள் என்கிறார்.

முதற்பாட்டு ‘ஒருநாயகம்’ இத்யாதி. அடிதொடங்கி, ‘பிச்சைதாங்கொள்வர்’ என்னுமளவும்-ராஜ்யஶ்ரீயினுடைய அஸ்தைர்யத்தை அருளிச்செய்து, “திருநாரணன்தாள்” இத்யாதியிற் சொன்னத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை-‘ஸார்வபௌமன்’ இத்யாதி. துர்க்கதர்-தரித்ரர். “ஶ்ரீவத்ஸவக்ஷா நித்யஶ்ரீரஜய்யஶ்ஶாஶ்வதோ த்ருவ:” இதி மண்டோதரீவாக்யம்.

[ஒருநாயகமாய்] - நிலைநில்லாத ஐஶ்வர்யத்தைப்பற்றி நீர்க்குமிழிபோலே உடைந்துபோகிற மநுஷ்யர்; "பதிம்விஶ்வஸ்ய" (பதிம்விஶ்வஸ்ய) என்கிற ஈஶ்வரனுடைய ஐஶ்வர்யத்தை அநுகரிக்கும்படி சொல்லுகிறதிறே, பௌண்ட்ரகவாஸுதேவனைப்போலே; ஏகாதபத்ரமாக. [ஓட] - இப்படி யாளுவது எத்தனை கால மென்றால், நெடுங்காலம். "அறுபதினாயிரமாண்டு, எழுபதினாயிரமாண்டு" என்கிறபடியே நெடுக. இப்படி நெடுங்காலம் ஆள்வது எவ்வளவென்னில்,—[உலகு] - கடல்சூழ்ந்த பூமிப் பரப்படங்கலும் "மாந்தாதுঃக்ஷேத்ரமுச்யதே" (மாந்தாதுঃக்ஷேத்ரமுச்யதே) என்கிறபடியே முந்திரிகைநில முடையவனைப்போலே யாயிற்று ஆள்வது. [உடனாண்டவர்] - இப்பரப்பில் ஓரிடம் குறை கிடவாதபடி ஆண்டவ ரென்னுதல், "அகார்யசிந்தாஸமகால மேவ ப்ராதுர்ப்பவம்ஶ்சாபதரঃ புரஸ்தாத்" (அகார்யசிந்தாஸமகால மேவ ப்ராதுர்ப்பவம்ஶ்சாபதரঃ புரஸ்தாத்) என்கிறபடியே பாபசிந்தனைபண்ணினார்முன்பே கையும்வில்லுமாய் நின்று நோக்கிக்கொண்டு போந்த சார்த்தவீர்யார்ஜுநாதிகள் படியைப் பற்றச் சொல்லுதல். இப்படி ஏகாதிபத்யமாக நெடுநாள் லோகத்தை ஆண்டுபோந்தவர்கள் பின்னை யென்செய்வர்க ளென்னில்?—"ராஜ்யம்நாமமஹாவ்யாதிரசிகித்ஸ்யோ விநாஶநঃ। ப்ராதரம்வாஸுதம்வாபித்யஜந்திகலபூமிபাঃ" (ராஜ்யம்நாமமஹாவ்யாதி ரசிகித்ஸ்யோ விநாஶநঃ। ப்ராதரம்வாஸுதம்வாபித்யஜந்திகலபூமிபাঃ) என்கிறபடியே, அவற்றையிழந்து க்லேசிப்ப ரென்கிறார், மேல். [கருநாய்கவர்ந்தகாலர்]—இப்படி நெடுநாள் மதிப்போடே ஜீவித்துப்போந்தவன் 'எளிமைப்பட்டு ஜீவிக்கிறதென்? ஒருபட்டினிவிடுவோம்' என்றிருக்கமாட்டானே; ஜீவிக்கையி லுண்டான நசையாலே பிக்ஷைபண்ணப் பார்க்கும்; முன்பு குறைவற ஜீவித்துப்போந்தவ ஞகையாலே, பலர்காண வெளியில் புறப்படமாட்டானே; நிலாநாளில் இருட்டுப்புரைகளிலும் இருட்டுநாளிலுமாயிற்றுப் புறப்படுவது; இருள் ஓரிடத்திலே திரண்டாற்போலே கறுத்த நாய்கள் கிடக்கும்; அதறியாதே அவற்றின்வாயிலே காலையிடும்; அவை கடிக்கும். [கருநாய்] - கருமை - சீற்றமாய், வெட்டிய என்னவுமாம். கருநாய் - கருவையுடைத்தான நாய்: குட்டியிட்ட

'ஆய்' என்றதுக்கு க்ஷேபமாகத் தாத்பர்யம்-'நிலைநில்லாத' இத்யாதி. 'ஸ்வாமிகளான ... ஐஶ்வர்யத்தைப்பற்ற 'நீர்க்குமிழிபோலே' என்றது. அநுகரிக்கும்படிக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - 'பௌண்ட்ரக' இத்யாதி. தாத்பர்யம், 'ஏகாதபத்ரமாக' என்று உபபாதகம்-'அறுபதினாயிரம்' இத்யாதி. "யாவத்ஸூர்ய உதேதி ஸ்ம யாவச்ச ப்ரதிதிஷ்டதி। ஸர்வம்தத்யௌவநாஶ்வஸ்ய மாந்தாதுঃ க்ஷேத்ரமுச்யதே" விஷ்ணு புராணே சதுர்த்தேம்ஶே த்விதீயே. "க்ஷேத்ரம்" என்றதுக்கு ஹாவம்-'முந்திரிகை' இத்யாதி. முந்திரிகை - க்ஷேத்ரத்தினுடைய அல்பாம்சம். "உடன்" என்றதுக்கு ஸர்வதேசங்களுடன் என்னுதல், ஸர்வ வர்க்கங்களுடன் என்னுதல். இரண்டர்த்தத்தையும் அடைவே அருளிச்செய்கிறார், 'இப்பரப்பில்' இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. 'உலகுடன்'-உலகெல்லாமென்று முந்தின அர்த்தம்: உலகை ரக்ஷிப்பவர்களுடனே கூடி நின்று ஆண்டவரென்று இரண்டாமர்த்தம். 'அகார்யசிந்தா' இத்யாதி - ரகுவம்ஶே ஷஷ்டே. "ஸ்ரீ ரேஷவியঃ ... ஜாநாம் ... த்ருஶ்யதே ... நயம்விநேதா" இதி உத்தரார்த்தம்.

மேலுக்கு அவதாரிகை-'இப்படி யேகாதிபத்யம்' இத்யாதி. 'ராஜ்யம்நாம' இத்யாதி "விநாஶநঃ" என்றதிலே நோக்கு. "விநாஶநঃ" என்றதுக்கு உபபாதகம்-உத்தரார்த்தம். இப்படி ராஜ்யமாண்டவர்கள்பிக்ஷைபுகுருவானென்? பட்டினியிருந்து முடியலாகாதோ? என்ன 'இப்படி நெடுநாள்' இத்யாதி. ஆகில் என்செய்யுமென்ன, 'ஜீவிக்கை' இத்யாதி: "ஜீவந்பத்ராணிபஶ்யதி", "ஜீவந்நரோ பத்ரஶதாநி பஶ்யேத்" என்று ஜீவிக்கையிலுண்டான நசையாலே யென்றபடி. ஆனல், கருநாய்கவருகைக்கு ப்ரஸக்தி யேது? என்ன, 'முன்பு குறைவற' இத்யாதி. இருட்டுப்புரைகள் - இருட்டிருந்துள்ள ப்ரதேசங்கள். கருநாய் - கறுத்தநாயென்னுதல்; கருமையை - சீற்றத்தை யுடைய நாயென்னுதல்; கருவை [குட்டியை] யுடைய நாயென்னுதலென்று அர்த்தத்ரயம். "கவர்ந்தகாலர்" என்று - அதுவே நிரூபகமாகச் சொன்னதுக்கு ஹாவம் - 'வீரக்கழல்'

நாய் என்றும் குட்டியைக் காத்துக்கிடக்கிறதாகையாலே 'அதுக்கு ஏதேனும் தீங்குவருகிறதோ'? என்று கண்டாரை ஓடிக்கடிக்குமே, அத்தைச்சொல்லுதல். [காலர்]—"வீரக்கழலிட்ட கால்" என்றிறே முன்பு நிருபிப்பது; இப்போது "நாய்கடித்த கால்" என்றாயிற்றுச் சொல்லுவது. [சிதைகியபானையர்]—சண்டவிடமெங்கும் பொளிந்து உபயோகயோக்யமன்றிக்கே போகட்டுக்கிடந்ததொன்றை எடுத்துக்கொள்ளும். முன்பு பொற்கலத்திலே ஜீவித்தவன் இப்போது ஒரு புத்தோடு கிடையாதபடியாயிற்று. இட்டது உண்டாகில் ஒரு மூலையிலே கீழேபோம்படியாயிற்று இருப்பது. [பெருநாடுகாண]—முன்பு பச்சை கொண்டுவேந்தவர்கள் ஓராண்டு ஆறுமாசமும் உள்ளும்புகப்பெறாதே நின்று உலரு மித்தனையிறே; அதுக்கும் போர இப்போது தடையற்று இருந்ததே குடியாகக் காணும்படியாக. முன்பு போர ஜீவித்து எளிமைப்பட்டவனாகையாலே எல்லாரும் காண வருவர்களே. இப்படி செய்வது ஒருஜந்மம் ஜீவித்து மற்றொருஜந்மத்திலேயோ வென்னில்? [இமமையிலே]—அப்படிஜீவித்த இந்தஜந்மந்தன்னிலே. [பிச்சை]—முன்பு ராஜாக்களுக்கு ராஜ்யம் வழங்கினனாயிறே போருவது; இப்போது ஒரு பிக்ஷைமாத்ரமேயாயிற்று இவன் அபேக்ஷிப்பது. [தாம்கோள்வர்]—முன்பு ராஜாக்கள் கொண்டுவேந்த பச்சை ஆளிட்டிறே வாங்குவது, சிலரிடக் கொண்டாராகாமைக்கு; இப்போது இடுகிறவர்கள்பக்கல் நினைவின்றிக்கே பாதிஸம்வாதமே உள்ளது

ராஜ்யஸ்ரீ இங்ஙனேயானபின்பு, [திருநாரணன்தாள்]—"இடர்கெடுத்ததிருவாளனிணையடி". ஸ்ரீமானான நாராயணன் திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவித்துப் போருங்கோள். "தத்ர நாராயணஸ்ஸ்ரீமாந் மயா பிக்ஷாம் ப்ரயாசித:" (தத்ரநாராயணஸ்ஸ்ரீமாந்மயாபிக்ஷாம்ப்ரயாசித:) என்னக்கடவதிறே. ஓடுகொண்டு இரப்பார்க்கேல்லாம் இவனையொழியக் கதியில்லை; "ஓட்டேனொழித்த" என்றே. [தாள்]—"யாவந்ந சரணௌ ப்ராது: பார்த்திவவ்யஞ்ஜநாந்விதௌ" [யாவந்நசரணௌப்ராது:பார்த்திவவ்யஞ்சநாந்விதௌ]-'பிள்ளாய்! உன்உள்வெதுப்பு ஆறுவது எப்

இத்யாதி. பொளிந்து - சில்லியாய். 'சிதைகிய" என்றதுக்கு ஸாவம், - முன்பு' - இத்யாதி. பெருநாடு காண்கிறது எதுக்காக வென்ன, 'முன்பு பச்சை' இத்யாதி. இருந்ததே குடியாக-எல்லாரு மென்றபடி. எல்லாரும் காண்கைக்கு அடியேதென்ன, 'முன்புபோரஜீவித்து' இத்யாதி. "பிச்சை" என்கிறதுக்கு ஸாவம்- 'முன்பு ராஜாக்களுக்கு' இத்யாதி. "தாங்கொள்வர்" என்றதுக்கு, ராஜாக்கள்கொண்டுவந்த பச்சையை ஆளிட்டு வாங்கும்படி யிருந்த தாம் கொள்வரென்று கீழே அருளிச்செய்து, "தாம்கொள்வர்" என்று - ஸ்வரத்திலேயாய், தான அபேக்ஷிக்கிறதித்தனை போக்கி அவர்களிடார்களென்று அர்த்தாந்தரம் 'இப்போதிடுகிறவர்கள்' இத்யாதி. பாதிஸம்வாதம் - அர்த்தாங்கீகாரம்: தன் அபேக்ஷமாத்ர மென்றபடி.

"பிச்சை கொள்வர்" என்று இடர்பட்டமை சொல்லுகையாலே, ஈஸ்வரனை ஆஸ்ரயித்தால் இடரில்லையோ? என்ன, 'இடர்கெடுத்த' இத்யாதி - பிச்சைபுக்குத்திரிந்த ருத்ரனுடைய துஃகத்தைப் போக்கின ஸ்ரிய:பதியினுடைய திருவடிகளை யென்று பாசுரத்துக்கு அர்த்தம். திருமொழி ஆறும்பத்து ஒன்பதாம் திருமொழி முதற்பாட்டு "பெடையடர்த்த" இத்யாதி. சப்தார்த்தம் - 'ஸ்ரீமானான நாராயணன்' இத்யாதி. ஸ்ரீமந் நாராயணனை யாஸ்ரயித்தால் இடர் போமோ? என்ன, 'தத்ர' இத்யாதி. மாத்ஸ்யே, "ததஸ்தேந வஸுஸம்பூர்ணம் பாத்ரம் விஷ்ணோ: ஸ்வபாணிநா" [illegible] இதி உத்தரார்த்தம். ஸ்லோகத்துக்கு ரஸோக்தியாக ஸாவம் - 'ஓடுகொண்டு' இத்யாதி. இதுக்கு ப்ரமாணம் - 'ஓட்டேன்' இத்யாதி. "நக்கனூன்முகமார்தலையோட்டூணொழித்தவெந்தை" - ருத்ரனுடைய மாம்ஸப்ரசுரமான தலையோட்டில் இரந்து உண்கிற ஊணை யொழித்த ஸ்வாமியென்று பாசுரத்துக்கு அர்த்தம். திருமொழி மூன்றாம்பத்து நாலாந்திருமொழி இரண்டாம் பாட்டு; "நான்முகன்" இத்யாதி. 'தாள்' என்றதுக்கு ஸம்வாதம் - 'யாவத்' இத்யாதி. இதுக்கு அர்த்தம் - 'பிள்ளாய்' இத்யாதி. உள்வெதுப்பு - அந்தஸ்தாபம். "பார்த்திவவ்யஞ்சநாந்விதௌ" என்றதுக்கு ஸாவம் - 'நாலும்' இத்யாதி. "பார்த்திவவ்யஞ்சநாந்விதௌ" என்று த்வஜாரவிந்தாதி ரேகை

போது?' என்ன; 'நானும் எனக்குவகுத்தமுடி சூடி அவரும் தமக்கு வகுத்தமுடி சூடின அன்றே' என்றுனிறே; அப்படி தலையாக ப்ரார்த்திக்கப்பட்ட திருவடிகளை. "அடிசூடுமரசு" என்னக்கடவதிறே. [காலம்பெற]—அரைநாழிகையாகிலும் முற்பட்டது உடலாக. "ஜீவிதம்மரணாந்தம்ஹிஜராரூபம் ... ஸம்பதஸ்சவிநாஸாந்தா ... " (ஜீவிதம்மரணாந்தம்ஹிஜராந்தேருபயௌவநே | ஸம்பதஸ்சவிநாஸாந்தாஜாநந்கோத்ருதிமாப்நுயாத்) ஆகையால், "நாளைச்செய்கிறேம்" என்னுமதன்று; "யந்முஹூர்த்தம்க்ஷணம்வாபி வாஸுதேவோநசிந்த்யதே | ஸாஹாநி:" (யந்முஹூர்த்தம்க்ஷணம்வாபி வாஸுதேவோநசிந்த்யதே | ஸாஹாநி:)—அதுவே இவனுக்கு "அஸந்நேவ" (அஸந்நேவ) என்னும்படி வருகிற அநர்த்தமாகிறது. "தந்மஹச்சித்ரம்" (தந்மஹச்சித்ரம்)—அநர்த்தம்வருகைக்கு அவகாஸமும் அதுவே. "ஸாப்ராந்தி:" (ஸாப்ராந்தி:) விபரீதஜ்ஞாநமாகிறதும் அதுவே. "ஸாசவிக்ரியா" (ஸாசவிக்ரியா) நிஷித்தாநுஷ்டாநமாகிறதும் அதுவே. [சிந்தித்து]—இனி "பரிகரமில்லை" என்று கண்ணழிவுசொல்லவேண்டா; அவன்தந்த கரணங்களை அவனுக்காக்க அமையும்; நெஞ்சிலேயடிபட அநுஸந்திக்க அமையும்; "ஸ்ம்ருதேயச்சதிஸோபநம்" (ஸ்ம்ருதோயச்சதிஸோபநம்). [உய்ம்மினோ]—அவ்வநுஸந்தாநம் பலத்தோடே வ்யாப்தம். "பேறு எல்லார்க்கும் வேணும்" என்றிருக்கையாலே எல்லார்க்குமாக அருளிச்செய்கிறார். [உய்ம்மினோ]—அடியற்றால் வாடுமத்தனை கிடிகோள்; அடியைப்பேணி நோக்கி உய்ந்து போருங்கள். (க)

இரண்டாம்பாட்டு.

உய்ம்மின்திறைகொணர்ந்தென்றுலகாண்டவ ரிம்மையே
தம்மின்சுவைமடவாரைப் பிறர்கொள்ளத்தாம்விட்டு
வெம்மினொளிவெயிற்கானகம்போய்க் குமைதின்பர்கள்
செம்மின்முடித்திருமாலை விரைந்தடிசேர்மினோ.

களோடே யிருக்கிற திருவடிகளைச் சொல்லி, தத்கார்யமான சத்ரசாமரங்களோடே அபிஷேகித்தாயிருக்கிற இருப்பைச் சொல்லுதல்; அன்றிக்கே, "சரணௌ" என்று திருமேனிக்கு உபலக்ஷணமாய், பார்த்திவ வ்யஞ்ஜநங்களென்று சத்ரசாமராதிகளோடே கூடியிருக்கிற இருப்பைச் சொல்லுதல். தலையாக—தலையிலே யாம்படியாக. இதுக்கு ப்ரமாணம்-'அடிசூடும்' இத்யாதி. "அரசமர்ந்தானடிசூடு மரசையல்லால்"—ராஜ்யம்பண்ணியிருக்கிறவன் திருவடிகளைச் சூடுகையாகிற ராஜ்யமொழிய என்றபடி. பெருமாள் திருமொழி பத்தாந்திருமொழி ஏழாம்பாட்டு.

ஸரீரம் அஸ்திரமாகையாலே காலம்பெறச் சிந்திக்கவேணு மென்று அர்த்தமாக்கி அதுக்குப்ரமாணம்-'ஜீவிதம்' இத்யாதி. சிந்தியாதபோது ஸத்தாஹாநியாய் விடுகையாலும், "காலம்பெற" என்கிறுரென்று விவக்ஷித்து, அதுக்குப்ரமாணம் - 'யந்முஹூர்த்தம்' இத்யாதி. மநஸ்ஸு ஸர்வகரணங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாகத் தாத்பர்யம் -'அவன் தந்த' இத்யாதி. 'நெஞ்சிலேயடிபட'—சாடு; திருவடிகள் படும்படி. அப்படி சிந்தித்தால் உஜ்ஜீவிக்கலாமோ? என்ன, 'ஸ்ம்ருதோயச்சதி' இத்யாதி. "ஆயாஸஸ்மரணே ... ஸ்ம்ருதோயச்சதிஸோபநம் | பாபக்ஷயஸ்சபவதி ... " (ஆயாஸஸ்மரணே கோஸ்ய ஸ்ம்ருதோயச்சதிஸோபநம் | பாபக்ஷயஸ்சபவதிஸ்மாதாம்தமஹர்நிஸம்) இதி ப்ரதமேஸ்லோ பாலாந்ப்ரதிப்ரஹ்லாத:. பஹுவசநார்த்தம் - 'பேறெல்லார்க்கும்' இத்யாதி. "தாள் - சிந்தித்துய்ம்மினோ" என்று கூட்டி பாவம் - 'அடியற்றால்' இத்யாதி; சாடு. பேணி-ஆதரித்து. அடி-திருவடிகள், மூலமும். (க)

ஆ.—இப்படி அபஹ்ருதராஜ்யராய்ப்போமித்தனையன்றியே, அபஹ்ருதஸ்வாபிமத களத்ராதிகளாய் அவ்வவதேஶாத் ப்ரஷ்டருமாய் வநசரராய் தத்ராபி பூர்வஶத்ருபீர்ப்பாத்ய மாநருமாவர்; ஆனபின்பு, கிரீடமகுடாதி திவ்யபூஷணபூஷிதனாய் ஶ்ரிய:பதியாயிருந்தவன் திருவடிகளை ஈண்டென ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், தங்களாலே அபிபூதரான ஶத்ருக்களாலே தங்களுடைய மஹிஷிகளையும் இழப்பர் என்கிறார்.

[உய்ம்மின் என்று தொடங்கி] - 'எனக்குத் திறையிட்டுப் பிழைத்திருங்கோள்' என்று ராஜாக்களைச் சொல்லி இந்த உக்திமாத்ரத்தாலே இந்தலோகத்தையடைய ஆண்டவர்தாங்கள் இப்படி வாழ்ந்த இப்பிறவியிலே தாங்கள் ஜீவிக்கைக்காகத் தங்களுக்கு நிரதிஶயபோக்யைகளான ஸ்த்ரீகளை ஶத்ருக்கள் பரிக்ரஹிக்கப் போகக்கற்றுத் தாங்களே அவர்களைக் கொண்டுபோகவேணுமென்று ப்ரார்த்தித்துவிட்டு. [வெம்மின் என்று தொடங்கி]-நாடுகளில் ஸஞ்சரிக்கப்பெறாதே கொடியவெயிலையுடைய காட்டிலே போய் அங்கும் ஶத்ருக்களால் நலிவுபடாநிற்பர். இப்படி பரிபூதராகாதே வாழவேண்டியிருந்திகோளாகில், சிவந்த ஒளியையுடைய திருவபிஷேகத்தையுடையனை ஶ்ரிய:பதியை ஈண்டென ஆஶ்ரயியுங்கோள். ஆஶ்ரயித்தார் தலையிலே வைக்கச் சூடின முடியென்று கருத்து.

ப.—அநந்தரம், ஐஶ்வர்யபங்கமே யன்றிக்கே அபிமதவியோகமும் பிறக்குமாதலால், ஸர்வாதிகஶேஷியான ஶ்ரிய:பதியை ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

திறை - திறையை, கொணர்ந்து - கொண்டுவந்து, உய்ம்மின் - உஜ்ஜீவியுங்கோள், என்று - என்று (இந்த உக்திமாத்ரத்தாலே), உலகு - லோகத்தை, ஆண்டவர் - ஆண்டவர்கள், இம்மையே - இப்படிவாழ்ந்த ஜந்மந்தன்னிலே, தம் - தங்களுக்கு அஸாதாரணைகளாய், இன் - அபிமதைகளாய், சுவை - போகரஸத்தையுடையராய், மடவாரை - (தங்களையொழியச்செல்லாத பாரதந்த்ர்யத்தை யுடையரான) ஸ்த்ரீகளை, பிறர் - அந்யர், கொள்ள - பரிக்ரஹிக்கும்படி, தாம் - தாங்களே, விட்டு - கைவிட்டு, (அத்தேசத்திலுமிருக்கப்பெறாதே), வெம் - வெவ்வியதாய், மின்னொளி - (பார்த்தவர் கண் வெறியோடி) மின்னொளி பரக்கும், வெயில் - வெயிலையுடைய, கானகம் - காட்டுள்ளே, போய் - போய், குமைதின்பர்கள் - (அங்கும் அந்யராஜாக்களாலே) பீடிதராவர்கள்: (ஆதலால்), செம் மின் - அப்ரதிஹததேஜஸ்ஸான, முடி - அபிஷேகத்தையுடைய, திருமாலை - ஶ்ரிய:பதியை, விரைந்து - ஸத்வரராய்க் கொண்டு, அடிசேர்மின் - பதாஶ்ரயணம் பண்ணுங்கோள்.

செம்மி னென்கிறது - சிவந்த வொளி யென்றுமாம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ராஜ்யத்தை இழக்கையே யன்றிக்கே ஶத்ருக்கள்கையிலே அபிமதைகளான ஸ்த்ரீகளையும் பறிகொடுப்பர் என்கிறார்.

[உய்ம்மின் திறை கொணர்ந்து] - ராஜாக்களை 'உங்கள் ஸர்வஸ்வத்தையும் தந்து ப்ராணனைக்கொண்டு பிழைத்துப் போங்கோள்' என்றாய்த்துச் சொல்வது. "ஸீஷா ஸ்ரவ ஹ ஆதவ வ ஹெத" என்கிற இத்தை அநுகரிக்கிறார்கள். [என்று உலகாண்டவர்] - படையும் குதிரையும் கொண்டு திறைகொள்ளவேண்டா; ஓர் உக்திமாத்ரத்தாலே லோகத்தையடையச் செலுத்தினவர்கள். [இம்மையே] - இப்படிவாழ்ந்த இஜ்ஜந்மந்தன்னிலே. [தம் இன் சுவை மடவாரைப் பிறர்கொள்ள] - தங்களுக்கு போக்யைகளாய் அஸாதாரணைகளான ஸ்த்ரீகளை ஶத்ருக்கள் பரிக்ரஹிக்க. நஹுஷன் இந்த்ராணியை ஆசைப்

பட்டதும், துர்யோதனன் த்ரௌபதியை ஆசைப்பட்டதும் உதாஹரணம். [தாம்விட்டு] - ப்ராணரக்ஷணத்துக்காகத் தாங்களே ப்ரார்த்தித்துவிட்டு. [வெம் மின் இத்யாதி] - அவர்களுக்குச் செல்லும் நாட்டிலே வர்த்திக்கப்பெறாதே நிர்மாநுஷமான காட்டிலே போய், வெவ்விய மின்னொளியுண்டு - பேய்த்தேர்; அத்தையும் வெயிலையுமுடைத்தான காடு என்னுதல், கொடிய மின்னொளிபோலே யிருக்கிற வெயிலை யுடைத்தான காடுஎன்னுதல். [குமைதின்பர்கள்] - இவர்கள் போனவிடத்தே ஶத்ருக்களாலே நலிவுபடுவர்கள்; தப்பிப்போனாலும் விநாஶத்தோடேயாயிற்றுத் தலைக்கட்டுவது. [செம் மின் இத்யாதி] - இப்படி பரிபூதராகாதே வாழவேண்டியிருக்கில், சிவந்து மின்னாநின்ற திருவபிஷேகத்தையுடைய ஶ்ரிய:பதியை ஆஶ்ரயியுங்கோள். ஆஶ்ரயித்தார்தலையிலே வைக்க முடியுண்டு, தருவிப்பாரு முண்டு என்கை; விரையாமையாலுள்ள இழவே உள்ளது. அவன் முடியைத்தரிலும் நீங்கள், [அடிசேர்மினோ] - திருவடிகளிலே தலையைச் சேருங்கோள். "யாவஞ்சரணௌ ப்ராது:".

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. ராஜ்யத்தை யிழக்கையேயன்றிக்கே, ராஜ்யம்பண்ணுகிற நாளில் போக்யைகளாகப் பரிக்ரஹித்த ஸ்த்ரீகளையும் ஶத்ருக்களுக்குக் கொடுத்து எளிமைப் படுவர் என்கிறார்.

[உய்ம்மின்திறைகொணர்ந்து] - எதிரிகளுடைய ராஜ்யத்தைத் தனக்காக்கக் கோலினால் பொருதாக்கிக் கொள்ளுகையன்றிக்கே, 'நீ உன்ப்ராணனை நோக்கிக்கொள்ள வேண்டியிருந்தாயாகில், உன் ஸர்வஸ்வத்தையும் நம்பக்கலிலே கொண்டுவந்து தந்து உன்னைக்கொண்டு பிழைத்தோடிப் போ' என்கிற உக்தியாலேயாயிற்றுத் தனக்காக்குவது. படையும் குதிரையுங் கொண்டு பொருது தனக்காக்கிக் கொள்ளவேண்டா; திறையைக்கொண்டுவந்து ஜீவித்துப்போகுங்கள் என்கிற சொல்லாலே லோகத்தை யாண்டவர்கள். [இம்மையே] - இப்படி யாண்ட இந்தஜந்மந்தன்னிலே. [தம் இன் சுவைமடவாரைப் பிறர்கொள்ள] - தான் ராஜ்யம் பண்ணுகிற நாளில் அந்த ராஜ்யத்திலுள்ள ஸ்த்ரீரத்நங்களை யெல்லாம் திரட்டுமே; இவன் திரட்டினபடியே வேறொருவன் வந்து கைக்கொள்ளும்; இது நரகபுரமழிந்தவன்று கண்டதிறே; பாண்டவர்களுடைய ராஜஸூயமும் செருக்குமெல்லாங் கிடக்க, த்ரௌபதி ஸதஸ்ஸிலே பரிபூதையானவதுவேயிறே இதில் ப்ரமாணம். தந்தாமுக்கு நிரதிஶயபோக்யைகளான ஸ்த்ரீகளை ஶத்ருக்கள் பரிக்ரஹிக்க. [தாம்விட்டு] - தன்ப்ராணரக்ஷணத்தி லுண்டான நசையாலே, ஸஹ்ருதயமாகத் தானே கூறைப்பையும் சுமந்துகொண்டுபோய் விட்டுப்போரும். "ஆபதர்த்தம் தநம்

இரண்டாம்பாட்டு. 'உய்ம்மின்' இத்யாதி. "தம்மின்சுவைமடவாரைப் பிறர்கொள்ள" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'ராஜ்யத்தை' இத்யாதி.

திறை - கப்பம். "என்று" என்றதுக்கு பாவம் - 'எதிரிகளுடைய' இத்யாதி. கொணர்ந்து - கொண்டுவந்து. பொருது - யுத்தம்பண்ணி. "திறைகொணர்ந்து - உய்ம் மின் - என்று உலகாண்டவர்" என்று ஶப்தாந்வயமாக்கி அர்த்தம் - 'படையும்' இத்யாதி. "மடவார்" என்கிற பஹுவசநார்த்தம் - 'தான் ராஜ்யம்' இத்யாதி. பிறர்கொள்ளக் கண்டதுண்டோ? என்ன, 'இது நரகபுரம்' இத்யாதி. உதாஹரணாந்தரம் 'பாண்டவர்களுடைய' இத்யாதி. ஶப்தார்த்தம் - 'தந்தாமுக்கு' இத்யாதி. தம் - தங்களுக்கு, இனியராய் - அபிமதைகளாய், சுவை - போகரஸத்தையுடையராய், மடவாரை - பவ்யைகளான ஸ்திரீகளை யென்றபடி. "தாம்விட்டு" என்றதுக்கு பாவம் - 'தன்ப்ராண' இத்யாதி. கூறைப்பை - புடைவை யிடுகிற பை. தான்கொடுபோய் விடவேணுமோ? என்ன, 'ஆபதர்த்தம்' இத்யாதி; "ஆபதர்த்தம் தநம் ரக்ஷேத் தாராந் ரக்ஷேத் தநைரபி। ஆத்மாநம் ஸததம் ரக்ஷேத் தாரைரபி தநைரபி". இதில் - ஆபதர்த்தம் தநத்தை வ்யயம்பண்ணாமல் ரக்ஷிக்கச்சொல்லி, அந்தத்தநத்தாலே தாரங்களை ரக்ஷிக்கச்சொல்லுகையாலே, வ்யயம்பண்ணி ரக்ஷிக்கவென்று விதித்தம்; அப்படியே தாரங்களாலும்

ரக்ஷக" (ஆபதர்த்தம்தநம்ரக்ஷேத்) என்கிறபடியே. [வெம்மின் இத்யாதி] - "பின்னையும் இவன்இங்கேகாணில் நலியும்" என்று, ஜலவர்ஜிதமுமாய் மநுஷ்யஸஞ்சாரங்களில்லாத காடே றப் போம். பேய்த்தேரையும் வெயிலையுமுடைத்தான காட்டிலே போம்; வெவ்விய மின்னி னொளிபோலே யிருந்துள்ள வெயிலையுடைத்தான காட்டிலே போ யென்னவுமாம். [குமை தின்டர்கள்] - அர்த்தவானுக்கு எங்கும் ஆளோடேமே; "அவன்போனவிடத்தே போய்க் கொன்று வருகிறோம்; எங்களுக்கு வெற்றிலையிட்டருளீர்" என்பர்கள்; அருகே நின்று, "அப்படிசெய்து வா ருங்கோள்" என்று அவர்களுக்கு வேண்டுவதெல்லாங் கொடுத்துவிடும்; அங்கும்போய்க் கொலை தப்பாது. [குமைதின்பர்கள்] - நலிவுடவேர்கள். அடியிலே நாய் அடியிட்டு நலியத்தொடங்கிற் றிறே. நாய் முதலிலே காற்கூறு கொண்டதிறே.

ஆனபின்பு, [செம் மின் இத்யாதி]-சிவந்து மின்னுநின்றுள்ள முடியையுடைய ஸ்ரிய: பதிதிருவடிகளைக் கடுக ஆஶ்ரயிக்கப் பாருங்கோள். தன்னையாஶ்ரயித்தார்க்குக் கொடுக்கைக்குத் தலையான முடியுண்டு; கொடுப்பிக்சைக்கு அருகே யிருப்பாருமுண்டு; விரையாமையாலுள்ள இழ வே உள்ளது. [அடிசேர்மினோ] - அவன் முடியைத் தரிலும் நீங்கள் திருவடியைச் சேருங்கோள். நீங்கள் உங்களடிவிடாதே கொள்ளுங்கோள். (உ)

மூன்றும் பாட்டு.

அடிசேர்முடியினராகி அரசர்கள்தாந்தொழ
இடிசேர்முரசங்கள் முற்றத்தியம்பவிருந்தவர்
பொடிசேர்துகளாய்ப்போவர்க ளாதலில்நொக்கெனக்
கடிசேர்துழாய்முடிக் கண்ணன்கழல்கள்நினைமினோ.

ஆ·—இப்படி ஐஶ்வர்யம் அஸ்திரமன்றியே, ஐஶ்வர்யபோக்தாக்களானவர்கள் தாங்களும் அத்யந்தம் அஸ்திரர்; ஆதலால், ஈண்டென நிரதிஶயபோக்ய பூதனாய் ஆஶ்ரித ஸுலபனாயிருந்த எம்பெருமானை நினையுங்கோள் என்கிறார்.

தநங்களாலும் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளக் கடவனென்கையாலே, தாரவ்யயமும் தநவ்யயமும் ஸித்திக்கிறது. ஆக, ஸ்வப்ராணரக்ஷணார்த்தமாகத் தாங்களே கொடுபோய் விடுவர்களென்கிற தென்றபடி. 'வெம்மினொளி' என்று பேய்த்தேராய், அதாவது - ம்ருகத்ருஷ்ணிகையென்று முந்தின அர்த்தம். காட்டிலே அவர்கள் குமையுண்ணும் ப்ரகாரத்தை விஶதமாக உபபாதிக்கிறார் - 'அர்த்தவானுக்கு' இத்யாதி வாக்யசதுஷ்டயத்தாலே. கொலை - ஹிம்ஸை. "இவன் இருந்தால் என்வருமோ" என்னும் அதிஶங்கையாலே ப்ராணஹாநிபர்யந்தமாகப் பண்ணுமென்றபடி. கீழ்ப்பாட்டோடே கூட்டி ரஸோக்தி - 'அடியிலே' இத்யாதி வாக்யத்வயமும். அடியிலே - முதற்பாட்டிலே, காலிலே யென்றும். அடியிட்டு - தொடங்கி, காலிலே பிடித்தென்றும். ரஸோக்தியாலே உக்தத்தை விவரிக்கிறார்-'நாய் முதலிலே' இத்யாதி.காற்கூறு - காலாகிற பாகத்தை; நாலத்தொருபாகத்தை யென்றுமாம். 'காற்கூறு கொண்டதிறே' - முக்காற்கூறும் வெற்றிலை பிடித்தவர்கள் கொள்ளுகிறார்களென்று த்வநி. "செம்மின்முடி" என்றதுக்கு பாவம்-'தன்னை' இத்யாதி. "அடிசேர்மினோ" என்றால் "செம்மின்முடி" என்றத்தோடு விரோதியாதோ? என்ன, 'அவன் முடியை' இத்யாதி. சாடு - 'நீங்கள்' இத்யாதி. (உ)

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், மற்றுள்ள ராஜாக்கள் தங்களை ஆஶ்ரயித்து அவர்களை ஒன்றாக மதியாதே வாழ்ந்தவர்கள் அந்த ஐஶ்வர்யத்தை யிழந்து ஒருவரும் மதியாதபடியாவர் என்கிறார்.

[அடிசேர் என்று தொடங்கி]-தங்கள் காலிலே முடி படும்படியாக அந்யராஜாக்கள் வந்து தொழுது க்ருதார்த்தராகாநிற்க, இடியிடித்தாற்போலே வாத்யங்கள் முற்றத்திலே த்வநிக்க இருந்தவர். [பொடி என்று தொடங்கி] - க்ஷுத்ரதூளிபோலே அநாதரணம் பண்ணினோ மென்று நினைக்கப் பாத்தம் போராதபடி மதிப்புக்கெடுவர். ஆகையாலே, இங்ஙன் எளிவரவுபடாதே பெருமதிப்பு உண்டாம்படி ஸர்வைஶ்வர்ய ஸூசகமாய்த் தன் திருக்குழலின் செவ்வியாலே க்ஷணந்தோறும் பரிமளம் மிகாநின்றுள்ள திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதனாய்ப் பரமபோக்யனான க்ருஷ்ணன்திருவடிகளை ஈண்டென நினையுங்கோள்.

ப.—அநந்தரம், காலில்விழுந்த ராஜாக்களையும் மதியாதிருந்தவர்கள், அவன் காலிலேதட்டினால் ஒருவஸ்துப்ரதிபத்திபிறவாதபடி யாவர்கள்; ஆதலால், போக்யனான க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

அடி - தங்கள்காலோடே, சேர் - சேர்ந்த, முடியினராகி - முடியை யுடையராய்க் கொண்டு, அரசர்கள் - ராஜாக்கள், தாம் - (இந்தஆலத்திதான் தாமாக அவர்கள் அநாதரித்திருக்கச்செய்தே) தாங்களே, தொழ - தொழாநிற்க, இடிசேர் - இடியோடு ஒத்த, முரசங்கள் - முரசங்கள், முற்றத்து - முற்றவெளியிலே, இயம்ப - சப்திக்க, இருந்தவர் - (அதிலே செவிமடுத்து அந்யபரதை) பாவித்திருக்குமவர்கள், பொடி - ஒருபதார்த்தைகதேஶத்தோடு, சேர் - சேர்ந்த, துகளாய் - பரமாணுவாம்படி, போவர்கள் - மதிப்பற்றுப்போவர்கள்; ஆதலில் - ஆதலால், நொக்கென - சடக்கென, கடி சேர் - பரிமளஸம்வாயத்தை யுடைய, துழாய் - திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான, முடி - திருமுடியையுடைய, கண்ணன் - க்ருஷ்ணனுடைய, கழல்கள் - திருவடிகளை, நினைமின் - நினையுங்கோள்.

இ.—மூன்றும் பாட்டில், ராஜாக்கள் தங்கள் காலிலே விழுந்தால் அநாதரித்திருக்கும் மதிப்புடையவர்கள் ஒருசேதநனென்று ஒருவர் நினையாதபடி மதிப்பறுவர்கள் என்கிறார்.

[அடிசேர் இத்யாதி] - தூரத்தண்டனிடுகையன்றிக்கே தங்கள் முடியும் இவன் காலும் சேரும்படி தண்டனிடுகை, [அரசர்கள்] - ஈஶ்வராபிமாநிகள். [தாம்தொழ] - ப்ரீதத்தே தண்டனிடப் பெற்றோமென்று அந்தரங்கஸேவைபண்ணினாய் த்ருப்தராவர்கள். இவன் அநாதரித்திருக்கத் தான் அறிந்த அறிவாகத் தொழுது என்றுமாம். [இடி இத்யாதி] - இடிபோலே யிருந்த வாத்யங்கள் முற்றத்திலே முழங்க இருந்தவர். வந்தவன் தண்டனிட்டுக் கிடக்க அநாதரித்து, ஆடல்பாடல் கண்டிருந்தானாயிற்று. "ஶிரஸாயாசதஸ்தஸ்ய" என்னும் விஷயத்தையன்றே தண்டனிட்டது. [பொடிசேர் இத்யாதி] - பொடியோடே சேர்ந்த தூளியாய்ப் போவர்கள். தனித்து ப்ரதிபத்தி பண்ணவொண்ணாதே ஒன்றோடேகூட்டி ப்ரதிபத்திபண்ணவேண்டும்படி யாவர்கள். துகைத்தால் ஒருசேதநனென்று கூசவேண்டாதபடி மதிப்பறுவர்கள். [ஆதலில்] - ஆனபின்பு, [நொக்கென] - சடக்கென, [கடிசேர் இத்யாதி] - ஸர்வேஶ்வரத்வஸூசகமான திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதமான க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை நினையுங்கோள். [கடிசேர்துழாய்] - திருமுடியோட்டைஸ்பர்ஶத்தாலே நாட்செல்லச் செல்லப் பரிமளம் மிகாநிற்கை. "வஸிஷ்ஸாயேஸுஷுநவுவஸாநு" என்று யமாதிகள் அஞ்சும் மதிப்பைப் பெறுவர்.

௩௫.—மூன்ரும்பாட்டு. ராஜாக்கள் தங்கள்காலிலேவிழுந்துகிடந்தால் அநாதரித்திருக்கும் மதிப்பையுடையவர்கள், 'ஒருசேதநன்' என்று நினையாதபடி மதிப்பறுவர்கள் என்கிருர்.

[அடிசேர் முடியினராகி] - தன்னேடொக்க 'அரசு' என்றிருந்த ராஜாக்கள் தன் காலிலே சேர்க்கப்பட்ட முடியை யுடையராய். [அரசர்கள்] - ராஜாக்கள். [தாம்தொழ] - தாங்கள் அறிந்ததாகத் தொழுமித்தனை போக்கி, 'இவன் இப்படி தொழுதான்' என்னும் ப்ரதிபத்தி அவனுக்கில்லை. 'இன்று ஸ்ரீபாதத்திலே தலைதாக்கத் தெண்டனிடப்பெற்ரேம்' என்று இவன்தான் நினைத்திருக்குமித்தனை. "ஶிரஸாயாசதஸ்தஸ்யவசநம் நக்ருதம்மயா" (ஶிரஸா யாசதஸ்தஸ்யவசநம் நக்ருதம்மயா) என்று 'பிள்ளை தலையாலேயிரக்க,நாம் மறுத்துப்போந்தோம்' என்று புண்பட்டுத் தலைசீய்க்கும் விஷயத்தைத் தொழுகிருரன்றே. இவன் இப்படி தொழ, அவன்செய்ததேன்? என்னில்,—[இடிசேர் இத்யாதி]-'இன்னராஜா காணப்புகுகிருன்' என்று ஓலக்கமிருந்து, நாடகச்சாலையிலுள்ளாரை அழைத்து அருளப்பாடிட்டு நாட்டில் மரங்களை யடையத்தோளைத்துத் தோலைமேவி அத்தை இடியையொக்க த்வநிப்பித்து அநாதரித்திருக்கும். 'இன்னான் வந்து காலிலே விழுந்துகிடந்தான்; அவன், இத்தை அநாதரித்துக் கூத்துக்காண்பது பாட்டுக்கேட்பதானன்' என்று லோகத்திலே ப்ரஸித்தமாம்படி யிருக்கவேணும்' என்ருயிற்று இவனிருப்பது. [இருந்தவர்]-அங்குநிற்கிற ஸ்தம்பத்திற்காட்டில் ஒரு வாசியில்லைகாணும் இவருடைய நினைவால். இப்படியிருந்தவர்கள் என்செய்வரென்ருல்,—பொடிபடுவரென்கிருர் மேல். [பொடிசேர்துகளாய்ப்போவர்கள்]-'தனக்கு' என்ருேராகாரமின்றிக்கே, 'பொடியோடே சேர்ந்த தூளி' என்று வேருென்ருேடே சேர்த்து நிரூபிக்கவேண்டும்படி யாவர்கள். தன்காலிலே ஒருவன் குனிந்தால் அநாதரிக்கும்படியான மதிப்பையுடையவன், தன்தலையிலே ஒருவன் அடியிட்டால் 'நாம் இவன்தலையிலே அடியிட்டோம்' என்று நினைக்கவேண்டாதபடி க்ஷுத்ரதூளியாய்ப் போவர்கள்.

[ஆதலில்] - அர்த்ததத்வம் இதுவானபின்பு. [நோக்கேன] - சடக்கேன. [கடி இத்யாதி] - முடிகொடுத்தால் மாலையுங்கொடுக்க வேணுமே ! திருமேனியின் ஸ்பர்ஶத்தாலே நாட்செல்ல நாட்செல்லப் பரிமள மேறிவாராநின்றுள்ள திருத்துழாய்மாலையைத் திருவபிஷே

மூன்ரும்பாட்டு.'அடிசேர்' இத்யாதி. "அடிசேர்முடியினராகி அரசர்கள்தாம்தொழப் பொடிசேர்துகளாய்ப்போவர்கள்" என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து [illegible] - 'ராஜாக்கள்' இத்யாதி.

"அரசர்கள் - அடிசேர்முடியினராகி - தாம்தொழ" என்று அந்வயித்து அர்த்தம்-'தன்னேடொக்க' இத்யாதி. "தொழ" என்ன அமைந்திருக்க, "தாம்" என்றதுக்கு பாவம்-'தாங்களறிந்ததாக' இத்யாதி. "தாங்களறிந்ததாகத்தொழும்" என்றத்தை உபபாதிக்கிருர், 'இன்று ஸ்ரீபாதத்திலே' இத்யாதி. தொழுகிறவனுக்கு ஆதரமுண்டாயிருக்க, தொழப்படுகிறவன் அநாதரிக்கிறது குணஹீநதையாலே யென்னுமத்தை க்ஷேபோக்தியாக அருளிச்செய்கிருர்-'ஶிரஸேத்யாதி'- ராவணவதாநந்தரே ராம:- "ஶிரஸாயாசதஸ்தஸ்ய வசநம் நக்ருதம்மயா" இதி பூர்வார்த்தம். மறுத்து - நிஷேதித்து. தலைசீய்க்கும் - க்லேஶப்படும். தோலைமேவி - தோலைக்கட்டி. இப்படியிருந்தால் ப்ரயோஜநமேது? என்ன, 'இன்னான்' இத்யாதி. பத ப்ரயோகத்துக்கு பாவமாக வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு, 'அங்குநிற்கிற' இத்யாதி. இவருடைய - ஆழ்வாருடைய. வேருென்ருேடே - ஒருக்ஷுத்ரனேடே. 'சேர்த்து'- "அவனுடையவன்" என்று நிரூபிக்கும்படி யாவர்களென்றபடி. "துகளாய்ப்போவர்கள்" என்றத்தால் பலிதம் - 'தன்காலிலே' இத்யாதி.

ரஸோக்தி - 'முடி' இத்யாதி. கீழ் - முடிகொடுத்தமை சொல்லிற்று; இங்கு - மாலைகொடுத்தமை சொல்லுகிறதென்றபடி; கீழிற்பாட்டிலே "செம்மின்முடித்திருமாலை விரைந்தடிசேர்மின்" என்றதிறே. "கடிசேர்" என்கிற வர்த்தமாநார்த்தம் 'திருமேனியின்' இத்யாதி. நினைக்கை போருமோ? எத்தித் தொழு

கத்திலே யுடையனுய் ஆஶ்ரித ஸுலபனுன க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை அநுஸந்திக்கப் பாருங்கோள். நினைக்கவே கொண்டு முழுகுமிறே திருவடிகளின் போக்யதை. இவ்வடியை நினைக்கவே ஸம்ஸாரம் அடியறுமே. "யோஸௌ நவ்ருவஞாநு" (மதுஸூதநப்ரபந்நாந்) என்று யமாதிகள் அஞ்சும் மதிப்பைப் பெறுவர். (௩)

நான்காம்பாட்டு.

நினைப்பான்புகின் கடலெக்கலின்நுண்மணலிற்பலர்
எனைத்தோருகங்களும் இவ்வுலகாண்டுகழிந்தவர்
மனைப்பால் மருங்கற மாய்தலல்லால் மற்றுக்கண்டிலம்
பனைத்தாள்மதகளிறட்டவன் பாதம்பணிமினே.

ஆ.—ஐஶ்வர்யபோக்தாக்களானவர்க ளெல்லாரும் ஸாங்வயமாக நஶிக்கும்படி இத்தனையல்லது, மற்றும் ஸ்திரராயிருப்பாரொருவரையும் கண்டிலோம்; ஆதலால், ஆஶ்ரித விரோதிநிரஸநஸ்வபாவனுயிருந்தவன் திருவடிகளைப் பணியுங்கள் என்கிறுர்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில்,ஐஶ்வர்யம் ஒன்றுமேயன்று நிலைநில்லா தொழிகிறது, போக்தாக்களானவர்களும் ஸபரிகரமாக நஶிப்பர் என்கிறுர்.

[எனைத்தோருகங்கள்] - அநேகயுகங்கள். [மனைப்பால் என்று தொடங்கி] - வாழ்ந்த ஸ்தலமும் அருகும் தெரியாதபடி நசித்துப் போமித்தனை போக்கி ஸ்திரராயிருப்பாரொரு வரையும் கண்டிலோம். ஆஶ்ரயணவிரோதிகளைப் போக்கும் ஸ்வபாவனுனவனுடைய திருவடிகளை ஆஶ்ரயியுங்கோள்.

ப.—அநந்தரம், மதிப்புக்கேடேயன்றியே ஆயுஸ்ஸும் நிலைநில்லாதாகையாலே விரோதிநிவர்த்தகனுன க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை வணங்குங்கோள் என்கிறுர்.

நினைப்பான் - (பகவதநுபவத்தை விட்டுச் செத்த ராஜாக்களை) நிரூபிக்க, புகில் - இழியில், எனைத்தோருகங்களும் - அநேகயுகங்களும், இ உலகு - இந்த லோகத்தை, ஆண்டு - ஆண்டு, கழிந்தவர் - கழிந்துபோனவர்கள், கடல் எக்கலில் - கடல் எக்கலிட்ட, நுண்மணலில் - நுண்மணலிற்காட்டில், பலர் - அநேகர்; (இவர்கள்முடியுமளவில்), மனைப்பால் - (காங்களிருந்த)

வேண்டாவோ? என்ன, 'நினைக்கவே' இத்யாதி. "நினைமினே" என்றதுக்குத் தாத்பர்யாந்தரம்-'இவ்வடியை' இத்யாதி. முந்தினபாவம் - போக்யதையைப்பற்ற; இரண்டாவது - விரோதிநிவர்த்தகத்தைப் பற்ற.'நினைக்கவே கொண்டு முழுகு' மென்று ப்ராப்யத்வஞ் சொல்லிற்று. 'ஸம்ஸாரம்அடியறு'மென்று ப்ராபகத்வஞ் சொல்லிற்று. "துகளாய்ப் போவர்கள்" என்று மதிப்பறுகை சொன்னதுக்கு ப்ரதிகோடியாகத் தாத்பர்யம் - 'மதுஸூதந' இத்யாதி. "ஸ்வபுருஷமபிவீக்ஷ்ய பாஶஹஸ்தம் வததியம: கில தஸ்ய கர்ணமூலே। பரிஹர மதுஸூதநப்ரபந்நாந் ப்ரபுரஹமந்யந்ருணாம் நவைஷ்ணவாநாம்" இதி தூதீயம்ஶே யமகிங்கரஸம்வாதே. க்ரமேணஅந்வய:. முற்றத்தியம்ப - "முற்றத்தின் வெளியிலே மப்பிக்க" என்று உரை. "முற்றத்திலே முழங்க விருந்தவர்" என்று இருபத்துநாலாயிரத்திலே. (௩)

-க்ருஹப்ரதேசத்துக்கும், மருங்கு - அதின்பரிஸரத்துக்கும், அற - வாசி தெரியாதபடி, மாய்தல் அல்லால் - அழியுமதொழிய, மற்று - வேறு அவஶேஷிப்பதொன்று உண்டாக, கண்டிலம்-கண்டிலோம் : (ஆதலால்), பனை - பனைபோலே பருத்த, தாள் - அடிப்பரப்பையுடைத்தான, மத களிறு - மத்தகஜத்தை, அட்டவன் - அழித்தவனுடைய, பாதம் - திருவடிகளை, பணிமின் - வணங்குங்கோள். 'நுண்மணலிற்பல' ரென்று, ஐந்தாம்வேற்றுமை - உவமைப்பொருவாய், நுண்மணல்போலே அஸங்க்யாத ரென்றுமாம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், ஐஶ்வர்யமும் மதிப்புமேயன்று நிலைநில்லாதது, போக்தாக்களும் ஸபரிகாரராக நஶிப்பர் என்கிறார்.

[நினைப்பான் புகில்]—கடலிலே இழிந்தாரைப்போலே எல்லைகாணப்போகாது என்னுதல், தாம் லோகயாத்ரையை நினையாதவர் என்னுதல், "கண்டு ஆற்றேன்" என்ற பரதுঃகாஸஹிஷ்ணுக்கள் என்னுதல். [கடலெக்கலின் நுண்மணலிற் பலர்] - கடலில் எக்கலில் நுண்ணியமணலில் அநேகர். [எனைத்தோருகங்களும்] - அநேகயுகங்கள். [கழிந்தவர்] - முடிந்தவர். "ஸஹஸ்ரயுகபர்யந்தமஹர்யத்ப்ரஹ்மணோ விதுঃ", "மந்வாதயஸ் ஸநகாத்யா ராஜாநஶ்சைவ நிர்வைராஃ ஸோமஸூர்யாதயோ தேவா நஷ்டாஃ ப்ராக்தநா நரா:". [மனைப்பால் இத்யாதி] - வாழ்ந்த மனையிடம், மருங்கு - பார்ஶ்வம், அற - இரண்டுக்கும் பேதம் தெரியாதபடி. கனக்கஜீவித்தானாகில் அசலிட்டுப் பார்ஶ்வஸ்தர்க்கும் அநர்த்தமாம்; பெருமரம் விழும்போது அருகுநின்றவற்றையும் நசிப்பிக்கும். நசிக்குமதொழிய ஸ்திரராயிருப்பாரொருவரையும் கண்டிலோம். [பனை இத்யாதி] - பனைபோலே பயாவஹமான காலையுடைத்தாய் மத்தகஜமான குவலயாபீடத்தைக் கொன்றவன் திருவடிகளிலே தலைசாயுங்கோள். கீழிற்பாட்டிலே 'மா' மின் அர்த்தம்; இதில், 'அற' மின் அர்த்தம். வலிய ப்ரதிபந்தகங்களை நிர்யத்நமாகத் தள்ளவல்லவனை ஆஶ்ரயியுங்கோள்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. ஐஶ்வர்யத்தின் நிலையாமையும் மதிப்பறுகையும் கிடக்கச்செய்தே, போக்தாக்களுடைய நிலையாமையாலும் அவனைப் பற்றவேணும் என்கிறார்.

[நினைப்பான்புகில்]—நினைக்கப்புக்கால். கடலிலேயிழிவாரைப்போலே, நினைத்ததாய்த் தலைகட்ட வொண்ணாதபடியா யிருக்கிற இருப்பும், தாம் லோகயாத்ரை நினையாரேன்னுமிடமும் தோற்றுகிறது; ஆனாலும், பரஹிதமாக அநுஸந்திக்குமது உண்டிறே. [கடலெக்கலில் நுண்மணலிற் பலர்]—அலைவாயிலெக்கலில் நுண்ணிய மணலிற்காட்டில் அநேகர். இப்படியாண்டுமுடிந்துபோகிறவர்கள் தாங்கள் ஆரென்னில்,—க்ஷுத்ரமநுஷ்யரல்லர், "ஸஹஸ்ரயுகபர்யந்தமஹர்யத்ப்ரஹ்மணோ விதுঃ" (ஸஹஸ்ரயுகபர்யந்தமஹர்யத்ப்ரஹ்மணோ விதுঃ) என்கிறபடியே ஆயிரம் சதுர்யுகங் கூடிற்று ஒருபகலாய், இப்படி ராத்ரியாய், இங்ஙனே நூறுண்டிரு

நாலாம்பாட்டு 'நினைப்பான்' இத்யாதி. கீழ்மூன்றுபாட்டின் ப்ரமேயத்தையும் அநுவதித்துக்கொண்டு, "இவ்வுலகாண்டுகழிந்தவர், மாய்தலல்லால் மற்றுக்கண்டிலம்" என்கிற பதங்களிலே நோக்காக அவதாரிகை 'ஐஶ்வர்யத்தின்' இத்யாதி. "புகில்" என்கிற யதிஶப்தத்துக்கு அர்த்தம்—'நினைக்கப்புக்கால்' இத்யாதி. கடலிலேயிழிவாரைப்போலே—கடலிலேயிழிவார்நீந்தித்தலைக்கட்டவொண்ணாதாப்போலேயென்றபடி. ஆனால் இப்போது நினைக்கிறதென் என்ன, 'ஆனாலும்' இத்யாதி. எக்கல்—மணற்குன்று. "ஸஹஸ்ரயுகபர்யந்தமஹர்யத்ப்ரஹ்மணோ விதுঃ। ராத்ரிம் யுகஸஹஸ்ராந்தாம் தேऽஹோராத்ரவிதோ ஜநாঃ" இதி கீதாஷ்டமே. 'நூறுண்டிருந்து' என்னச்செய்தே, த்விபரார்த்தகால மென்றது — "த்விபரார்த்தாவஸாநேமாம்"

ந்து த்விபரார்த்தகாலம் ஜீவித்து முடிந்துபோம் ப்ரஹ்மாதிகள். அநேகயுகங்களும் இவ்வுலகாண்டு இதுகுறியழியாதேயிருக்க, இவர்கள் 'என்னது' என்று அபிமாநித்து முடிந்துபோவர்கள். [எனைத்தோருகங்களும் இவ்வுலகாண்கேழிந்தவர் - நினைப்பான் புகில் கடலெக்கலில் நுண்மணலிற் பலர்]—''கங்காயாஸ்ஸிகதாதாரா யதாவர்ஷதிவாஸவே | ஶக்யாகணயிதும் லோகே நவ்யதீதாஃ பிதாமஹாஃ'' [கங்காயாஸ்ஸிகதாதாரா யதாவர்ஷதிவாஸவே | ஶக்யாகணயிதும்லோகே நவ்யதீதாஃபிதாமஹாஃ]. [மனைப்பால்மருங்கற]—சிறுகஜீவித்தானாகில் தன்னளவிலே போம்; பாக்க ஜீவித்தானாகில் தன்னயலிலுள்ளாரையுங் கொண்டுபோம்; பெருமரம் முறிந்தால் அருகுள்ளவற்றையும் கொண்டுபோமிறே. மனைப்பால் - மனையிடம். மருங்கு-அயல். அசலிட்டுப் பார்ஶ்வஸ்தருக்கும் நாசமாம். [மாய்தலல்லால் மற்றுக்கண்டிலம்]—இப்படிமுடியும் தொழிய ஸ்திரராயிருப்பாரொருவரையும் கண்டிலோம். ஆனால், செய்ய அடுப்பதேன்? என்னில்,—[பனைத்தாள் இத்யாதி]—பனைபோலே யிருக்கையாலே பயாவஹமான காலையுடைத்தான மத்தகஜமுண்டு, குவலயாபீடம; அத்தை முடித்தவன்திருவடிகளை ஆஶ்ரயிக்கப் பாருங்கோள். அவன் உங்கள் ப்ரபலப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்க, நீங்கள் அவன்காலிலே தலைசாய்க்கப் பாருங்கோள். கீழ்ப்பாட்டில் - 'மா' மின் அர்த்தம் சொல்லிற்று; இதில் - 'அஹ' மின் அர்த்தம் சொல்லுகிறது. (ச)

ஐந்தாம்பாட்டு.

பணிமின்திருவருளென்னும் அஞ்சீதப்பைம்பூம்பள்ளி
அணிமென்குழலா ரின்பக்கலவியமுதுண்டார்
துணிமுன்புநாலப் பல்லேழையர்தாமிழிப்பச்செல்வர்
மணிமின்னுமேனி நம்மாயவன்பேர்சொல்லிவாழ்மினோ.

ஆ.—இந்த ஆஜ்ஞாரஸம்போலே ஸ்த்ர்யாதி விஷயரஸமும் அத்யந்த அல்பத்வ அஸ்திரத்வாதி தோஷதூஷிதமாதலால் அவற்றைவிட்டு நிரதிஶயௌஜ்ஜ்வல்ய ஸௌந்தர்யாதி கல்யாணகுணகணநிதியாய் ஆஶ்ரித வத்ஸலனாயிருந்தவன் திருநாமங்களைச் சொல்லி வாழுங்கள் என்கிறார்

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அங்கநாஸம்ஶ்லேஷஸுகமும் செல்வக்கிடப்பும் போலே அஸ்திரத்வாதி தூஷிதம் என்கிறார்.

என்கிற ஶ்லோகத்தைக் கடாக்ஷித்து. "இவ்வுலகாண்டு" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து, "கழிந்தவர்" என்றதுக்கு பாவம் - 'இது குறியழியாதே' இத்யாதி. ப்ரவாஹரூபேண நித்யமாகையைப் பற்ற, 'இதுகுறியழியாதேயிருக்க' என்றது. இவ்வுலகு - ப்ரத்யக்ஷஸித்தமான உலகு. அந்வயம் காட்டுகிறார், 'எனைத்தோர்' இத்யாதி. எனைத்தோர் - அநேகம். உகங்கள் - யுகங்கள். "நுண்மணலிற்பலர்" என்றதுக்கு ப்ரமாணம் 'கங்காயா' இத்யாதி; வைஷ்ணவே தர்மஶாஸ்த்ரே. மனைப்பால் மருங்கற - மனையிடத்துக்கு அசலிலுள்ளாரும் நசிக்கும்படி. பார்ஶ்வஸ்தர்க்கு நாசம் வருவானென்? என்ன, 'சிறுக' இத்யாதி. ராவணதுர்யோதநாதிகளைப்போலே யென்றபடி. அசலிட்டு - அசலிலேயிருக்கிற. மாய்தலுக்குப்பின்பு, "மற்று" என்கிறது - ஸ்திரராகையிறே, அத்தைப்பற்ற, 'ஸ்திரராயிருப்பார்' என்கிறது. பனை - பனைமரம். குவலயாபீட நிரஸநத்துக்கு ப்ரயோஜநம் - 'அவன் உங்கள்' இத்யாதி. இரண்டும் இருவருக்கும் ஸ்வரூப மென்றபடி. "கண்ணன்" என்று ஸௌலப்யமும், "களிறட்ட" என்று சக்தியும் சொல்லுகையாலே, "மாம், அஹம்" என்கிற பதத்வயார்த்தமும் சொல்லுகிற தென்றபடி. க்ரமேண அந்வயஃ.

(ச)

[பணிமின் என்று தொடங்கி.] - அழகியதாய்க் குளிர்ந்து பரம்பியிருந்துள்ள பூம் படுக்கைகளிலே யிருந்து ரஸிகத்வத்தின் மிகுதியாலே போக்தாவானவன் தான் 'பணிமின் திருவருள்' என்று கிழ்மை சொல்லவேண்டும்படி வேண்டற்பாடுடையராய், இவன் கொண்டாட்டத்தை அங்கீகரியாதே குழலைப் பேணுநின்றுள்ள அந்த ஸ்த்ரீகளுடைய அநங்கீகாரப்ர முகமான ஸம்ஶ்லேஷாம்ருதத்தைப் பானம் பண்ணினவர்கள். 'பணிமின்திருவருள்' என்று கிழ்மைசொல்லுகிறுர், ஸ்த்ரீகளென்றும் சொல்லுவர். [துணி முன்பு என்று தொடங்கி] - ஆச்சாதிக்கப்போராமையாலே துணி முன்பு நாலும்படி க்ருபணராய் இவனைப் பெருவிடில் செல்லாதபடியான ஸ்த்ரீகள் பலவகைகளாலே உபேக்ஷிக்க, அத்தைப் புத்திபண்ணுதே பின்னையும் அவர்களிருந்த இடங்களிலே செல்லாநிற்பர். நிரதிஶய போக்யமான திருவழகையும், ஆஶ்ரிதரைவிடில் தரிக்கமாட்டாதபடி அதிமாத்ரமாய் நிருபாதிகமான ஸ்நேஹத்தையுமுடையவனென்று ப்ரஸித்தனுன எம்பெருமானுடைய திருநாமத்தை வாயாலே சொல்லி வாழுங்கோள்.

ப.—அநந்தரம், அபிமதைகளான அங்கனைகளோடு ஸம்ஶ்லேஷமும் அஸ்திரமாதலால், அபிரூபனுன ஸர்வேஶ்வரன் திருநாமத்தைச் சொல்லி வாழப் பாருங்கோள் என்கிறுர்.

அம் - அழகியதாய், சீதம் - சீதளமாய், பை - பரந்த, பூ பள்ளி - பூப்படுக்கையிலே, திருவருள் - திருவருளை, பணிமின் - பண்ணியருளவேணும், என்னும் - என்னும் ஆதரத்தையுடைய, அணி - அலங்காரோத்தரமாய், மெல் - ம்ருதுதரமான, குழலார் - குழலையுடையவர்களுடைய, இன்பக்கலவியமுது - ஆநந்தாத்மகஸம்ஶ்லேஷாம்ருதத்தை, உண்டார் - புஜித்தவர்கள்,—துணி - துணிச்சீலையானது, (பின்னுக்கெட்டாமையாலே), முன்பு - முன்னளவிலே, நால - நாலும்படியாக, பல் - பலவகைப்பட்ட, ஏழையர்-முன்பு சபலைகளான அந்த ஸ்த்ரீகள், தாம் - தாங்களே, இழிப்ப - அநாதரோக்தியைப்பண்ணச்செய்தே, செல்வர் - (ஆஶாபலத்தாலே பின்னையும் அங்கே) செல்லுவார்கள் ; (ஆதலால்), மணி - நீலரத்நம்போலே, மின்னு - ஒளியையுடைத்தான, மேனி - திருமேனியையுடையவனுய், நம் - (ஆஶ்ரிதரான) நமக்குத் தன்னையநுபவிப்பிக்கும், மாயவன் - ஆஶ்சர்யபூதனுடைய, பேர் - திருநாமங்களை, சொல்லி - சொல்லி, வாழ்மின் - ஆநந்திகளாகுங்கோள்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், செல்வக்கிடப்போபாதி அங்கநாஸம்ஶ்லேஷஸுகமும் அஸ்திரம் என்கிறுர்.

[பணிமின்திருவருளென்னும்] - படுக்கையிலே ஸ்த்ரீகளை வைத்துத் தான் தாழநின்று 'திருவுள்ளத்து ஓடுகிறது என்? அருளிச்செய்யலாகாதோ?' என்னுமாயிற்று. தன்னையொழிந்தாரெல்லாரும் தன்னை அநுவர்த்திக்கத் தான் ஸ்த்ரீகளை அநுவர்த்திக்கிறுனிறே, தன் ரஸிகதை தோற்ற. [அஞ்சீதம் இத்யாதி] - தர்ஶநீயமாய்க் குளிர்ந்து பரந்து பூவாலே செய்த படுக்கையிலேயாயிற்று அவர்களை வைப்பது. [அணிமென்குழலார்] - இவர்கள் கொண்டாட்டத்தை அநாதரித்துக் குழலைப் பேணுவது, ஆபரணத்தைத் திருத்துவது ஆகாநிற்பர்கள். [இன்பக்கலவியமுதுண்டார்] - அவர்கள் அநங்கீகாரப்ரமுகமான ஸம்ஶ்லேஷத்தால் வந்த ஆநந்தாம்ருதத்தைப் புஜித்தவர்கள். "அல்லிமலர்மகள்போகமயக்கு"க்களை அநுகரிக்கிறுர்கள். 'பணிமின் திருவருள்' என்கிற இத்தை 'அணிமென்குழலா'ரிலே சேர்த்து நிர்வஹிப்பர்கள் பூர்வர்கள். பட்டர் 'இன்பக்கலவியமுதுண்டா'ரிலே சேர்த்து நிர்வஹிப்பர். [துணிமுன்புநால]-அந்த ஸ்த்ரீ

களை வேறே சிலர் அபஹரித்து அநுபவிக்கிற இடத்திலே தன் சாபலாதிஶயத்தாலே தாணியாய்ப் பின்புத்தைக்கு எட்டம் போராமையாலே முன்பை மறைத்துச் செல்வர்கள். ‟ஶாடீகாஷ்ஹாஷ்ஹாம ” என்ற த்ரிஜடனைப்போலே. [பல்ஏழையர்தாம்]—முன்பு இவனையொழியத் தங்களுக்குச் செல்லாத சபலகளானவர்கள் தாங்களே. [இழிப்ப] - இவனுடைய கார்ப்பண்யத்தையும் கார்ஶ்யத்தையும் சொல்லி அநாதரவசநங்களைப் பண்ண. [செல்வர்] - ‘நம்மோட்டை ஸாவபந்தத்தாலேயன்றோ சொல்லுகிறது’ என்று அத்தையும் புத்திபண்ணாதே செல்வர். ‟த்ருணீக்ருதவிரிஞ்சாத்யா” இறே. [மணிமின்னுமேனி] - ஆனைப்பின்பு ‟ஹஸ்தாநாம்” என்று இருக்குமவனுடம்பைப் பற்றுங்கோள். ‟ஹஷவஷவநூஶங்கத்வஷ”, ஸாலபமாய் நிரவதிகதேஜோரூபமான வடிவையுடையவன். [நம்மாயவன்] - ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் செய்தது போராது என்று இருக்குமவன். ‘இப்பேற்றுக்குச் செய்யவேண்டுவது என்?’ என்னில்,—[பேர்சொல்லிவாழ்மின்] - திருநாமத்தைச்சொல்லி நிரதிஶய போகத்திலே அந்வயியுங்கோள்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. செல்வக்கிடப்போபாதி அங்கநாபரிஷ்வங்கமும் அஸ்திரம் என்கிறார்.

‘பணிமின்திருவருளென்னும் - அஞ்சீதப்பைம்பூம்பள்ளியணிமென் குழலார்’ என்று ஸ்த்ரீகளோடேசேர்த்து நிர்வஹிப்பார்கள் முன்புள்ள முதலிகள்; பட்டர், அங்ஙனன்றிக்கே, ‘பணிமின்திருவருளென்னும்’ என்கிற இத்தை - ‘இன்பக்கலவியமுதுண்டார்’ என்கிறவர்களோடே சேர்த்து அருளிச்செய்வர். தான் ராஜ்யம்பண்ணுகிற நாளில் தன்ராஜ்யத்தை அவர்களுக்குப் படுக்கைப்பற்றுக்கி, அவர்களைப் படுக்கையிலே வைத்துத் தான் தாழ நின்று : [பணிமின் திருவருளென்னும்]—‘திருவுள்ளத்திற் கிடக்கிறத்தை அருளிச்செய்யலாகாதோ ?’ என்னும். தன்னையநுவர்த்திப்பார் புறம்பே யுண்டே; இனி, ரஸிகத்வமாவது - தான் இவர்களுக்குத் தாழநிற்கையிறே. [அஞ்சீதப்பைம்பூம்பள்ளி] - தர்ஶநீயமாய்க் குளிர்ந்து பரந்து பூவாலே செய்த படுக்கையிலே. அவன் இப்படுக்கையிலே வைத்து ‘திருவருள்பணிமீன்’ என்னாநின்றால், அவர்

அஞ்சாம்பாட்டு - ‘பணிமின்’ இத்யாதி. கீழிற்பாட்டுக்களில் ப்ரமேயத்தைத் தனமாக்கி, “அணிமென்குழலார் இன்பக்கலவி” இத்யாதிகளைக் கடாக்ஷித்து இப்பாட்டுக்கு அவதாரிகை - ‘செல்வக்கிடப்போபாதி’ இத்யாதி. செல்வக்கிடப்பு - ஸம்பத்ஸம்ருத்தி.

“பணிமின் திருவருளென்னும்” என்கிற ஶப்தம்-ஸாமாந்யமாகையாலே, ஸ்த்ரீகளுக்கும் அவர்களை அநுபவிக்கிறவர்களுக்கு மாக்கி, இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்கிறார், ‘பணிமின்’ இத்யாதி வாக்யங்களாலே. பூர்வர்கள் நிர்வாஹம், “பணிமின் திருவருள்” என்றது - புருஷர்களைக்குறித்து ஸ்த்ரீகள் சொல்லுகிறதென்று ; இந்தயோஜநைக்கு, அஞ்சீதப் பைம்பூம்பள்ளியிலே ராஜாவானவன்இருந்து, “பணிமின்திருவருள்” என்று சொல்லுகிற அணிமென் குழலாருடைய இன்பக்கலவியமுதுண்டாரென்று ஶப்தார்த்தம். பட்டர் நிர்வாஹத்துக்கு, அஞ்சீதப்பைம்பூம்பள்ளியிலே யிருக்கிற அணிமென்குழலாரோடே திருவருள்பணிமினென்று ஆதரித்துச் சொல்லாநிற்கிற இன்பக்கலவியமுதுண்டார் என்று அர்த்தம். பட்டர் நிர்வாஹம் ரஸிகத்வத்துக்குச் சேரும்: பட்டர்நிர்வாஹத்திலே அர்த்தம் - ‘தான்ராஜ்யம்’ இத்யாதி. படுக்கைப்பற்று - ஸ்த்ரீதநம். பூர்வர்கள் நிர்வாஹம் சப்தத்துக்கு ஸ்வரஸமாயிருக்க, இப்படி நெருக்கி அர்த்தம் சொல்லுகிறதென் ? என்ன, ‘தன்னை யநுவர்த்திப்பார்’ இத்யாதி. யத்வா, இப்படி தாழநின்றால் தன்பெருமைக்குக் கொத்தையன்றோ? என்ன, ‘தன்னை இத்யாதி’ என்னுதல்: அதாவது - “அடிசேர்முடியினர்” இத்யாதிப்படியே புறம்பே ஸாமந்தராஜாக்கள் அநுவர்த்திக்கும்படியா யிருக்கிறவனுக்கு, ஸ்த்ரீகள் அநுவர்த்திக்க இருக்கிறஇது ஓரேற்றமன்றிறே ; ஆகையாலே, ரஸிகத்வத்துக்குச் சேர இங்ஙனேயாகவேணு மென்றபடி. இந்த

கள் செய்கிறேன்? என்னில், [அணிமென்குழலார்] - அவர்கள் கொண்டாட்டத்தை அநாதரித்து, ஆபரணத்தைத் திருத்துவது குழலைப் பேணுவதாகாநிற்பர்கள். [இன்பக்கலவியமுதுண்டார்] - அவர்கள் அந்த அநங்கீகாரப்ரமுகமான ஸம்ஶ்லேஷத்தால் வந்த ஆநந்தாம்ருதத்தை புஜித்தவர்கள். அநாதராம்ருதபாநம் பண்ணினவர்க ளென்றுமாம். * "அல்லிமலர்மகள்போகமயக்கு" க்களை அநுகரிக்கிறார்களிறே. வேறொருவன்வந்து அவர்களை ஸ்வீகரித்து இன்பக்கலவியமுதுண்ணாநிற்குமே; இவன் பின்னைத் தன்னுடைய ஶரீரதாரணத்துக்காக அவர்கள்பக்கலிலே போய் இரக்கத்தொடங்கும். [துணிமுன்புநால] - "ஶாடீஶாடாநுகர்ஷணாத்" (ஶாடீமாச்சாத்யதுஶ்சதாம்) என்கிறபடியே பின்பு கொண்டு வந்து இணைக்க எட்டம் போராமையாலே முன்னே நாலாநிற்கும். [பல்லேழையர்தாமிழிப்ப] - தாங்கள் பலராயிருப்பர்களே; இவன்பக்கல் தங்களுக்கு உண்டான சாபலந் தோற்றச் செத்துக் காட்டுவர்கள் முன்பு; இப்போது, தங்களை ஸ்வீகரித்தவனுக்கு ப்ரியமாக, இவனுக்கு போகயோக்யதையில்லாமையையும் க்ருபணதையையுஞ் சொல்லி உபேக்ஷாவாதங்கள் பண்ணாநிற்பர்கள். [செல்வர்] - 'நம்மோட்டை பாவபந்தமிறே சொல்லுகிறது இங்ஙன்' என்று அத்தையும் புத்திபண்ணாதே செல்வர். முன்பு "பணிமின்திருவருள்' என்றபோதை அநாதரத்தோபாதியாக இத்தையும் நினைத்துச் செல்வர். "த்ருஷ்ணாநிருபத்ரவா" (த்ருஷ்ணைகாநிருபத்ரவா) இறே.

பக்ஷத்திலே, "பல்லேழையர்தாமிழிப்ப" என்கிறதுக்கு - அப்படி ஆதரிக்கப்பட்டவர்கள் கிடீர், இப்போது இப்படி நிர்த்தயராய் அநாதரிக்கிறார்களென்று கருத்து. 'அநங்கீகார ப்ரமுகமான' என்றது - "ஊடலுணர்தல் புணர்த லிவை காமம், கூடியார் பெற்ற பயன்" என்றத்தைப் பற்ற. ஊடல்-ப்ரணயரோஷம். உணர்தல்-தன்குறையை யறிவித்து ஸமாதாநம் பண்ணுகை. புணர்தல் - ஸம்ஶ்லேஷம். நாயகி ப்ரணயரோஷம் பண்ணிக்கொண்டிருக்க, அவளை இவன் தாழநின்று அநுவர்த்திக்க, அத்தாலே இவள் உணர்ந்து ஸமாஹிதையாய் அநந்தரம் ஸம்ஶ்லேஷமுண்டா மென்று தமிழர்சொன்னபடியே ரஸிகத்வத்துக்குச் சேரு மென்றபடி. அணிமென்குழலார் - ஆபரணங்களையும் ம்ருதுவான மயிரையு முடையவர்கள். "அணிமென் குழலார்" என்கையாலே 'அநாதரித்து' என்கிறது. "கலவி யின்ப வமுதுண்டார்" என்று அந்வயம். இதுக்கு இரண்டு தாத்பர்யம்; முந்தினது -'அவர்கள் அந்த' இத்யாதி. அநங்கீகாரம் சொன்ன இது - ஸமாதாநத்துக்கும் உபலக்ஷணமென்று திருவுள்ளம்பற்றி 'அநங்கீகாரப்ரமுகமான ஸம்ஶ்லேஷத்தால்' என்கிறார். அநாதரந் தன்னையே கலவியின்பவமுதாக புஜித்தவர்கள் என்று அர்த்தாந்தரம் - 'அநாதராம்ருத' இத்யாதி; ஊடலும் காமத்தாற் பெற்ற பய னாகையாலே உத்தேஶ்ய மென்றபடி. க்ஷேபோக்தியாதல், ஈடுபாடாதல் 'அல்லிமலர் மகள்' இத்யாதி. மேலுக்கு அவதாரிகை - 'வேறொருவன்' இத்யாதி. "துணிமுன்புநால" என்றதுக்கு பாவம் - 'ஶாடீம்' இத்யாதி. "ஸஹஸ்ராவவநம்ப்ராப்ய காஶாடீஶாடாநுகர்ஷணாத் । ஸவ்யாஜீஷதவத்நாநம்யதுஶ்சதம்நிவேஶநம்" இதி அயோத்யாகாண்டே த்ரிஜடவ்ருத்தாந்தஃ. எட்டம் - நீளம். நாலாநிற்கும் - தொங்காநிற்கும். "ஏழையர்" என்றதுக்கும், "இழிப்ப" என்றதுக்கும் வாசனை - 'இவன் பக்கல்' இத்யாதி. 'தங்களைஸ்வீகரித்தவனுக்கு ப்ரியமாக' என்றதுக்கு பாவம் - நெடுநாள் கூடியிருந்து புஜித்தவனாய், இன்று பிச்சைபுகவந்தால் பிச்சையிடமாட்டாமை யில்லையிறே; இவர்கள் பிச்சையிடில் "இப்போது ஸ்வீகரித்தவன் 'இன்னம் இவனிடத்திலே இவர்களுக்கு ஸ்நேஹம் கிடக்கிறது'என்று தங்களை உபேக்ஷிக்கப்புகுகிறான்"என்று விசாரித்து, அவனுக்கு ப்ரியமாக இவனிடத்திலே நசையற்றமை தோற்ற இவன்குற்றங்களைச் சொல்லி உபேக்ஷிப்பர்க ளென்று. உபேக்ஷாவாதம்பண்ணாநிற்கச் செய்தே, "பாவபந்தத்தாலேயிறே சொல்லுகிறது" என்று நினைக்கைக்கு அடியேதென்ன, 'முன்பு பணிமின்' இத்யாதி. போகயோக்யதையின்றிக்கேயிருக்க, செல்லுகைக்கு அடியேது? என்ன, 'த்ருஷ்ணைகா' இத்யாதி. "ஜீர்யந்தி ஜீர்யதஃ கேஶாஃ தந்தா ஜீர்யந்தி ஜீர்யதஃ । சக்ஷுஶ்ஶ்ரோத்ரே ச ஜீர்யேதே த்ருஷ்ணைகா நிருபத்ரவா".

---

* திருவாய்மொழி - ௯, ௧௦, ௮.

ஆனபின்பு, "ஸக்தா நாழ" (பக்தாநாம்) என்றிருக்கிற உடம்பைப் பற்றப்பாருங்கோள். [மணி இத்யாதி]-நீலரத்நம்போலே காந்தியையுடைத்தாய் அதிற்காட்டில் விஞ்சினஅழகை யுடைத்தான திருமேனி. "ஏஷஸர்வஸ்வபூதஸ்துபரிஷ்வங்க:" (ஏஷஸர்வஸ்வபூதஸ்துபரிஷ்வங்க:) என்று கொடுக்கும்படியிறே. 'ஏஷ:'-தான் அநுபவித்து "தனக்கு ரஸித்தது" என்று பிறர்க்குக்கொடுப்பாரைப்போலே; "இச்சாக்ருஹீதாபிமதோருதேஹ:" (இச்சாக்ருஹீதாபிமதோருதேஹ:) என்னக்கடவதிறே. 'இச்சாக்ருஹீதம்' என்கையாலே, கர்மநிபந்தநமல்ல வென்று தோற்றுகிறது; 'அபிமதம்' என்கையாலே, தனக்கும் போக்யமென்று தோற்றுகிறது. "ஸர்வஸ்வபூத:" (ஸர்வஸ்வபூத:) - இதொழிய மற்றொன்றைக் கொடுத்தாலும் இது கொடாததால் வரும் குறை கிடக்குமே! திருமேனியைக் கொடுக்கவே எல்லாம் கொடுத்ததாமிறே; ஸர்வ அபாஶ்ரயமாயிறே திருமேனிதான் இருப்பது; மற்றுக்கொடுக்குமதிலும் இதுக்கு உண்டான வ்யாவ்ருத்தி தோற்றியிருக்கிறது "பரிஷ்வங்கோஹநூமத:" (பரிஷ்வங்கோஹநூமத:) - * அம்ருதாஶிக்குப் புல்லையிடவொண்ணுதே! "ஸ்நேஹோமேபரம:" (ஸ்நேஹோமேபரம:) என்று இவ்வுடம்பைவிரும்பினவனுக்கு இத்தையே கொடுக்கவேணுமே. "மயாகாலமிமம்ப்ராப்ய தத்த:" (மயாகால மிமம்ப்ராப்ய தத்த:) -"இவன் ஒன்றுகொள்வானொருவனல்லன்; நாம் இவனுக்கு ஒன்று கொடுக்கப்பெறுவது காண்" என்று குறைப்பட்டிருந்தவர், இவன்விலக்காததொரு ஸமயம் பெற்று இப்படிகொடுத்துக்கொண்டு நின்றார். "தஸ்யமஹாத்மந:"(தஸ்யமஹாத்மந:)-ஒருபடி கொடுத்தாராய் ஒன்று செய்த இத்தனைபோக்கி, இரண்டு உடம்புகொடுத்தவனுக்கு ஒருடம்புதரமன்றிறே.†வேண்யுத்க்ரதநத்திலே

தாத்பர்யம் - 'ஆனபின்பு' இத்யாதி. மணிமின்னுமேனி - மணிபோலே ப்ரகாசிக்கிற திருமேனி யென்னுதல். மணியிற்காட்டில் ப்ரகாசிக்கிற திருமேனி யென்னுதல். திருமேனி பக்தர்க்காயிருக்குமோ? என்ன, 'ஏஷ:' இத்யாதி. "ஏஷஸர்வஸ்வபூதஸ்துபரிஷ்வங்கோஹநூமத:" இத்யாதி யுத்தகாண்டே ப்ரதமே. படி - திருமேனி. "ஏஷ:" என்றதுக்கு பாவம் - 'தான் அநுபவித்து' இத்யாதி. "ஏஷ:" என்றத்தாலே, தன்திருமேனி தனக்கு போக்யமாயிருக்கு மென்கிறது. தனக்கு ரஸித்ததென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - 'இச்சேத்யாதி'. ஷஷ்டேம்ஶே பஞ்சமே, "ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகோஸள" இத்யாதி. "இச்சாக்ருஹீத" என்றதுக்கும், "அபிமத" என்றதுக்கும் பேதம் - 'இச்சாக்ருஹீதம்' இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. இது ஸர்வஸ்வபூத மென்னுமத்தை வ்யதிரேக அந்வயாப்யாம் தர்ஶயதி. 'இதொழிய' இத்யாதி வாக்யத்வயேந. "எல்லாம்கொடுத்ததாம்" என்கைக்கு ஹேது - 'ஸர்வ அபாஶ்ரயம்' இத்யாதி. ஸமஸ்தபோக்யஜாதங்களுக்கெல்லாம் ஆஶ்ரயம் திருமேனியாகையாலே, அப்படிப்பட்ட திருமேனியைக் கொடுக்கவே எல்லாம் கொடுத்ததா மென்றபடி. 'து' ஶப்தார்த்தம் - மற்றுக்கொடுக்குமதிலும் இத்யாதி. 'தோற்றியிருக்கிறது' - 'து' சப்தத்தாலே யென்று சேஷம். இத்தையொழிய மற்றொன்றைக்கொடுத்தாலோ? என்ன, 'அம்ருதாஶிக்கு' இத்யாதி. இவன் அப்படி பெருமாளுடைய திருமேனியிலே ஆதரமுடையவனோ? என்ன, 'ஸ்நேஹ' இத்யாதி. "ஸ்நேஹோமேபரமோராஜம்ஸ்த்வயி நித்யம் ப்ரதிஷ்டித: । பக்திஶ்ச நியதாவீரபாவோ நாந்யத்ர கச்சதி" இதி ஸ்ரீராமாயணே சத்வாரிம்ஶஸர்க்கே ஹநூமாந். 'கொள்வானொருவனல்லன்'-விரக்தனாகையாலே என்றபடி. 'விலக்காததொருஸமயம்பெற்று' என்றது - பெருமாளுக்கு ஶோபநவார்த்தை சொல்லி உகப்பிக்கிற காலமாகையாலே அநிஷ்டம் செய்யமாட்டாத கால மென்றபடி. 'உத்கூலமானப்ரீதியாலே கொடுத்தது கொள்ளாதபோது ப்ரீதிக்கு அழிவுவருமிறே' என்று கருதி விலக்கானென்று தாத்பர்யம். "மஹாத்மந:" என்றதுக்கு பாவம்-'ஒருபடி' இத்யாதி. படி-திருமேனி, ப்ரகாரமும். இரண்டு உடம்பு கொடுத்தமைக்கு உபபாதகம் - 'வேண்யுத்க்ரதநத்திலே' இத்யாதி. அவகாஹ்யஇத்யாதி.—"தஸ்யோமெநவதாதஸ்யாஸவிவாஹ

---

* அம்ருதாஶி - அம்ருதத்தையுண்ணுபவன். † வேண்யுத்க்ரதநம்-(உயிரைவிட்டிடும் பொருட்டுத்) தலைப்பின்னலைக் (கழுத்திற்சுற்றி மரக்கிளையினோடு) கட்டினமை.

பிராட்டி ஒருப்பட்டவன்று அவளை உள்ளாக்கினன்; «அவகாஹ்யார்ணவம் ஸ்வப்ஸ்யே» (அவகாஹ்யார்ணவம்ஸ்வப்ஸ்யே) என்ற பெருமாளை மீட்டு அவரை உளராக்கி இப்படி இவர்க்கு இரண்டுடம்பு கொடுத்தானிறே அவன். அவன் பலபடி உபகரிக்கையாலே இவர் ஒருபடி உபகரித்தார். [நம்மாயவன்]-ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் அவனிருக்கும்படி எல்லைகாணப்போமோ? இப்பேற்றுக்குச் செய்யவேண்டுவதென்? என்னில்,—[பேர்சொல்லி] - நேர்த்தி இவ்வளவே; பின்னை வாழ்வோடே தலைக்கட்டும். வாழ்கைக்கு ஒருபேரோ! ''அச்சுவைபெறினும் வேண்டேன்'' என்னும்படியிறே இதுதன்னுடைய போக்யதையிருப்பது. (ரு)

ஷா । ராத்ரிந்திவம் ஶரீரம் மே தஹ்யதே மதநாக்நிநா ॥ அவகாஹ்யார்ணவம் ஸ்வப்ஸ்யே ஸௌமித்ரே பவதா விநா । கதஞ்சித் ப்ரஜ்வலந் காம: ஸமாஸுப்தஞ்ஜலே தஹேத்'' இதி யுத்தகாண்டே ஸமுத்ரதீரே ஸௌமித்ரிம்ப்ரதி ஜாநகீவிரஹஸந்தப்தசேதா ராம:. «த்வயி ஜீவிதமாயத்தம் பரதஸ்ய மஹாத்மந: । ப்ராத்ரூணாஞ்ச மஹாபாஹோ ததா ராஜகுலஸ்ய ச'', «அஹஞ்ச பரதஶ்சைவ ஶத்ருக்நஶ்ச மஹாபாஹோ வய: । த்வத்தேஜஸா ஸமுத்தீர்ணா: ஸுகம் ஸம்ரக்ஷிதா:.'' இத்யாதியை உட்கொண்டு தாத்பர்யாந்தரம் – 'அவன் பலபடி' இத்யாதி. மாயவன் – வ்யாமுக்தன். நேர்த்தி-ப்ரயாஸம். ஏகவசநத்துக்கு பாவம் – 'வாழ்கைக்கு' இத்யாதி. அதாவது – எல்லாம் சொல்லவேண்டா; ஒருபேரைச் சொல்ல அமையும்; வாழ்வோடே தலைக்கட்டிவிடும்; ஆகையாலே, வாழ்கைக்கு ஒரு பேரோ! என்று, ஈடுபடுகிறாரென்றபடி. கீழே ''பேர்சொல்லிவாழ்மின்'' என்று – உபாயமாக அருளிச்செய்து, பேர்சொல்லுகைதானே வாழ்ச்சியென்று ப்ராப்யபரமாக அர்த்தாந்தரம் – 'அச்சுவை' இத்யாதி. அதாவது – வாழ்வென்று வேறொன்று வேணுமோ? ''எனக்கென்றும் தேனும் பாலுமமுதுமாய திருமால்திருநாமம்'' என்கிறபடியே திருநாமந்தானே போக்யமாயிருக்கு மென்றபடி. ''பேர்'' என்று ஜாத்யேகவசநம். 'அச்சுவை' இத்யாதி – திருமாலை இரண்டாம்பாட்டு ''பச்சைமாமலைபோல்'' இத்யாதி. ''இச்சுவைதவிர யான்போ யிந்திரலோகமாளு மச்சுவைபெறினும் வேண்டேன்''. சுவை – ரஸம். இச்சுவைதவிர – திருநாமத்தினுடைய உக்திமாத்ரத்தாலே பிறந்த இந்த ரஸத்தைவிட்டு, யான் – விளம்பாஸஹனான நான், போய் – இஶ்ஶரீரத்தைவிட்டு தேஶவிஶேஷத்திலே போய், இந்திரலோகமாளும் – நிரவதிகஐஶ்வர்யயுக்தனுடைய லோகமான பரமபதத்தையாளுகிற, அச்சுவைபெறினும் வேண்டேன்– ஶ்ருதிப்ரஸித்தமான அந்தரஸம்பெற்றாலும் எனக்கு வேண்டாவென்று பாசுரத்துக்கு அர்த்தம். இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று – இங்கேயிருந்து திருநாமத்தை யநுபவிக்கும் இனிமைக்குப் பரமபதாநுபவமும் ஸத்ருஶமன்றென்னும்படி தமக்குத் திருநாமம் ரஸித்தபடியைச் சொல்லுகிறது.

''பணிமின்திருவருள்'' இத்யாதிக்கு – பூர்வர்கள் நிர்வாஹத்தில், ''பாண்டேன் வண்டறையும் குழலார்கள்'' இத்யாதியை அநுஸந்திப்பது. (ரு)

ஆறாம்பாட்டு.

வாழ்ந்தார்கள்வாழ்ந்தது மாமழைமொக்குளின்மாய்ந்துமாய்ந்து
ஆழ்ந்தாரென்றல்லால் * அன்றுமுதலின்றறுதியா
வாழ்ந்தார்கள்வாழ்ந்தேநிற்ப ரென்பதில்லைநிற்குறில்
ஆழ்ந்தார்கடற்பள்ளி யண்ணலடியவராமினே.

ஆ.—ஐஶ்வர்யத்தைப்பெற்று வாழ்ந்தார் ஒருவருமில்லையோ வென்னில்; வாழ்ந்தார்கள் வாழ்ந்ததும் வர்ஷஜலபுத்புதம்போலே அத்யல்பகாலம்வாழ்ந்து நஶித்துப்போனவத்

---

* அன்றுமுதலின்றிறுதியா என்று வழங்கும் பாடம் ஏற்கும்.

தனே: பண்டுவாழ்ந்தவர்கள் தாங்கள் வாழப்புக்கஅன்றுமுதல் இன்றுஅறுதியாக வாழ்ந்தே நிற்கக்கண்டிலோம்; ஆனபின்பு, நித்யஸித்தமான ஐஶ்வர்யத்தை வேண்டியிருக்கில், ஆஶ்ரித பரித்ராணார்த்தமாக வந்து திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற பரமபுருஷன் திருவடி களிலே அடிமைசெய்கையாகிற நித்யஸித்த திவ்யைஶ்வர்யத்தைப் பற்றுங்கோளென்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், ஸ்ருஷ்டிகாலம் தொடங்கி இன்றளவும் ஐஶ்வர்யவான்களா ய்க்கொண்டு ஜீவித்தாரொருவரையும் கண்டிலோம் என்கிறார்

[வாழ்ந்தார்கள் என்று தொடங்கி.] - ஐஶ்வர்யத்தைப்பெற்று வாழ்ந்தார் ஒரு வருமில்லையோ? என்னில், - வாழ்ந்தவர்கள் வாழ்ந்தது வர்ஷஜலபுத்புதம்போலே நஶித்து நஶித்து ஜீவித்த நாள் பண்ணின பாபத்தாலே அதோகதியிலே விழுந்து போன அத்தனை போக்கி. 'மாமழைமொக்குள்' என்றது,மஹாவர்ஷத்தில் குமிழி சடக்கென மாயுமென்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக. ['நிற்குறில்' என்றுதொடங்கி]-நிலைநின்ற புருஷார்த்தம் வேண்டியிருக்கில், ஆழ்ந்து அகன்றிருந்துள்ள திருப்பாற்கடலிலே ஸமாஶ்ரயணீயனாய்க் கொண்டு கண்வளர்ந் தருளுகிற ஸர்வேஶ்வரனுக்கு அடியாராகுங்கோள்.

ப.—அநந்தரம், நிலைநின்ற ஜீவநமில்லாமையாலே, ஸ்திரஜீவநம் வேண்டியிருப்பார் க்ஷீரார்ணவஶாயிக்கு ஶேஷபூதராகுங்கோ ளென்கிறார்.

வாழ்ந்தார்கள் - வாழ்ந்தார்களாகத் தந்தாமைநினைத்திருக்கிறவர்கள், வாழ்ந்தது - ஜீவித்தது, மா மழை - பெருமழையில், மொக்குளின்-குமிழிபோலே, மாய்ந்துமாய்ந்து - நசித்துநசித்து, ஆழ்ந்தார் - அதஃபதித்தார்கள், என்று அல்லால் - என்னுமித்தனையொழிய, அன்றுமுதல் - உத்பத்திவேளைதொடங்கி, இன்று அறுதியா - இன்றெல்லையாக, வாழ்ந்தார் கள் - ஜீவித்தவர்கள், வாழ்ந்தேநிற்பர் - ஏகரூபமாக ஜீவித்தேநிற்பர், என்பது - என்கிற அர்த் தந்தான், இல்லை - இல்லை: நிற்குறில் - நிலைநின்றவாழ்வு கிட்டவேண்டில், ஆழ்ந்து - ஆழ்ந்து, ஆர் - நிறைந்த, கடல் - கடலை, பள்ளி - படுக்கையாகவுடைய, அண்ணல் - ஸர்வஸ்வாமிக்கு, அடியவர் - அடியார், ஆமின் - ஆகுங்கோள். ஆர்தல் - இடமுடைமையுமாம்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், 'நாட்டிலே நிலைநிற்கஜீவிக்கிறாரும் சிலர் இல்லையோ?' என் னில்,—'ஸ்ருஷ்டிகாலம் தொடங்கி இற்றையளவும் வர ஏகரூபமாக ஜீவித்தா ரொருவரு மில்லை' என்கிறார்.

[வாழ்ந்தார்கள் இத்யாதி] - லோகத்தில் ஜீவித்தவர்கள், ஜீவித்தது. இவர் விநாஶமாக நினைத்திருக்குமத்தையிறே அவர்கள் வாழ்வாக நினைத்திருக்கிறது; "இன்னங்கெடுப்பாயோ" என்றாரிறே இவர். [மாமழைமொக்குளின்] - பெருமழைக்குமிழிபோலே ; "ஜலபுத்புத வத்ஸமம்". 'மாமழை' என்கிறது, அநந்தரம் விழுந் துளியோடே நசிக்கு மென்கைக்காக. [மாய்ந்துமாய்ந்து] - நசித்துநசித்து. [ஆழ்ந்தார் இத்யாதி] - ஜீவித்தநாள் பண்ணின பாபத் தாலே அதோகதியிலே விழுமதொழிய ஸ்ருஷ்டிகாலமே தொடங்கிஇற்றையளவும் வா ழ்ந்த வர்கள் ஒருபடிப்பட ஜீவித்தார்கள் என்னும் அர்த்தந்தான் முதலிலே இல்லை. அர்த்தந்தான் முதலில் உண்டாகிலிறே இவர்களுக்கு உண்டு இல்லை யென்னவேண்டுவது. [நிற்குறில்] - நிலைநின்ற புருஷார்த்தம் வேண்டியிருக்கில். [ஆழ்ந்துஆர்கடல்] - ஆழ்ந்து பரந்த கடலைப் படுக் கையாகவுடைய ஸர்வேஶ்வரன். உறுத்தாதபடி ஆழத்தையும் அஸங்குசிதமாகக் கண்வளர்ந் தருளுகைக்குப் பரப்பையும் உடைத்தாகை; திருப்பாற்கடலிலே வந்து கண்வளர்ந்தது, கர்ம நிபந்தநமாகவன்றிறே; ஆஶ்ரயணீயனாகைக்கிறே. அவன் நினைவோடே சேர ஸ்வரூபாநுரூண

மான புருஷார்த்தத்தைப் பற்றுங்கோள். [ஆமின்] - ஶேஷமல்லாதவஸ்து இன்று ஶேஷமாயிற்றுக நினைத்திருக்கும் ஸர்வேஶ்வராபிப்ராயத்தாலே சொல்லுகிறது.

ஈடு.—ஆரும்பாட்டு. வைத்யர்கள் பிழைத்தாரையேண்ணுமாபோலே முடிந்தவர்களை யேண்ணுகிறதேன் ? ஜீவித்தவர்களும் சிலரில்லையோ ? என்ன, அது இருந்தபடி கேட்கலாகாதோ பின்னை ? என்கிருர்.

[வாழ்ந்தார்கள் இத்யாதி] - ஜீவித்தாராயிருக்கிறவர்கள் ஜீவித்ததெல்லாம். அவர்கள் வாழ்ந்தாராக நினைத்திருக்கிருர்கள்: இவர் 'விநாஶம்' என்று இருக்கிருர். அவர்கள் வாழ்வாக நினைத்திருக்கிற இத்தையிறே, * "இன்னங்கெடப்பாயோ" என்று கேடாகவே நினைத்திருக்கிறது. [மாமழை மொக்குளின்]—பெருமழைக்குமிழிபோலே ; "[illegible]" (ஜலபுத்புதவத்ஸமம்). 'மாமழை' என்கிறது - அநந்தரம் விழுந்த துளியோடே நசிக்குமேன்கைக்காக. 'மாய்ந்துமாய்ந்து' - நசித்துநசித்து. [ஆழ்ந்தாரேன்றல்லால்]—ஜீவித்தநாள்பண்ணினபாபத்தாலே அதோகதியிலே விழுந்து தறைப்படுமேதொழிய. [அன்று இத்யாதி] - ஸ்ருஷ்டி காலந்தொடங்கி இற்றை யளவும் அவர்கள் ஜீவித்தவர்கள் ஒருபடிப்பட ஜீவித்தேபோந்தார்களேன்னு மிவ்வர்த்தந்தானும் முதலிலே யில்லை. [நிற்குறில்] - நிலைநின்ற புருஷார்த்தம் வேண்டியிருந்திகோளாகில். [ஆழ்ந்தார் இத்யாதி] - ஆழ்ந்து பரந்த கடலைப் படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேஶ்வரன். திருமேனியின் ஸௌகுமார்யத்துக்கீடாக உறுத்தாதபடியான ஆழத்தையுடைத்தாய், திவ்யாவயவங்களைப் பரப்பிக்கொண்டு கண்வளருகைக்கு ஈடான பரப்பையுடைத்தாகை. திருப்பாற்கடலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது கர்மவஶ்யனுயன்றிறே, ஆஶ்ரயணீயனுகைக்கிறே; ஆனபின்பு, அவன் நினைவோடே சேர ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த்தத்தைப் பற்றுங்கோள். [அடியவராமினோ] - அவன்ஶேஷியாயிற்றபின்பு நீங்கள் உங்களுடைய ஶேஷத்வத்தை இசையப் பாருங்கோள். அதவா, [அடியவராமினோ] - அடிமையல்லாததொரு வஸ்துவை இன்றுஅடிமையாக்கிக்கொடுத்ததாக நினைத்திருக்கும் பகவதபிப்ராயத்தாலே சோலிற்றுகவுமாம். (சு)

ஆரும்பாட்டு - வாழ்ந்தார்கள் இத்யாதி. "அன்று முதலின்றறுதியா வாழ்ந்தார்கள் வாழ்ந்தேநிற்பரென்பதில்லை' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை – 'வைத்யர்கள்' இத்யாதி.

'வாழ்ந்தார்கள்' என்று - தம்மோடு ஒட்டறச் சொல்லுவானென் ? என்ன, 'அவர்கள்' இத்யாதி. அப்படி அவர்கள் வாழ்வாகநினைத்திருந்தத்தை இவர் "விநாசம்" என்று நினைத்திருப்பரோ ? என்ன, 'அவர்கள்' இத்யாதி. 'மொக்குளின்' என்றது – உபமாநார்த்தே பஞ்சமீ. 'ஜலபுத்புதவத்ஸமம்' என்றது, ஏககாலத்திலே பிறந்து போகிறதுக்கு ப்ரமாணம். ஸமம் – யுகபத். "[illegible]" இதி ப்ரதமேம்ஶே த்விதீயே. 'மழைமொக்குள்' என்னுமல், 'மாமழைமொக்குள்' என்றதுக்கு ஸாவம் 'மாமழையென்கிறது' இத்யாதி. மாமழை – நிரந்தரவர்ஷம். மொக்குள் – குமிழி. 'முதலிலேயில்லை' – 'வாழ்ந்தேநிற்பர்' என்கிற வஸ்துஸ்வரூபமே யில்லை; இனி இவற்றுக்கு தர்மிகளைத் தேடுவானென்? என்றபடி. ஆர்தல் – மிகுதியாய், பரப்பைச் சொன்னபடி. 'ஆழ்ந்து, ஆர்' என்கிற விசேஷணத்வயத்துக்குஸாவம்–'திருமேனியின்' இத்யாதி. "கடற்பள்ளியண்ணல்" என்று விசேஷித்ததுக்கு ஸாவம் 'திருப்பாற் கடலிலே' இத்யாதி. 'புருஷார்த்தத்தைப் பற்றுங்கோள்'இதி - 'அடியவராமினோ' என்றதுக்கு ஸாவம்;வ்ருத்தி பர்யந்தம் விவக்ஷித மென்றபடி. "[illegible]" என்னுநிற்க, 'அடியவராமின்' என்று இப்போது விதிக்கிறதென்? என்ன, தாத்பர்யத்வயம் 'அவன்' இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. முந்தினதுக்கு – ஶேஷத்வ ஸம்ப்ரதிபத்தியிலே தாத்பர்யம்; இரண்டாவது – ஈஶ்வராபிப்ராயத்தைப்பற்ற. க்ரமேண அந்வயঃ. (சு)

---

* திருவாய்மொழி, 6, 9, 8.

ஏழாம் பாட்டு.

ஆமின்சுவையவை யாறோடடிசிலுண்டார்ந்தபின்
தூமென்மொழிமடவார் இரக்கப்பின்னுந்துற்றுவார்
ஈமினெமக்கொருதுற்றென்று இடறுவராதலின்
கோமின்துழாய்முடி யாதியஞ்சோதிகுணங்களே.

ஆ.—அந்நபாநாதி விஷயரஸங்களும் அத்யந்தம் அஸ்திரம் அதிக்ஷுத்ரமாதலால் துழாய்முடிஆதியஞ்சோதிகுணங்களைக் கோமின்கள் என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், அந்நபாநாதிபோகங்களுடைய அநித்யதையை அருளிச் செய்கிறார்

['ஆமின்' என்று தொடங்கி.] இனிதான ரஸம் ஆறோடு ஸம்பந்நமானதாக இட்ட சோற்றை உண்டு சமைந்தபின்பு பேச்சின் இனிமையாலே சொல் மறுக்கவொண்ணாத படியான ஸ்த்ரீகள் இரக்க, மறுக்கமாட்டாமையாலே பின்னையும் உண்ணாநிற்குமவர்கள். ['ஈமினெமக்கு' என்று மேலுக்கு]—அந்தஸ்த்ரீகள்வாசலிலே சென்று 'எல்லீருங்கூடி எனக்கு ஒரு பிடியிடவேணும்' என்று வேண்டித் தட்டித் திரிவர். இப்படி விஷய போகங்கள் அநித்யமாகையாலே, ஜகத்துக்குக் காரணமாய் நிரவதிகஸௌந்தர்ய யுக்தனுமாய்த் திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதனானவனுடைய கல்யாணகுணங்களை அநுஸந்தியுங்கோள்.

ப.—அநந்தரம், தேஹபோஷணஹேதுவான அந்நபாநாதிபோகமும் அநித்யமாகையாலே ஸர்வகாரணபூதனான ஸர்வஸ்மாத்பரனுடைய குணங்களை அநுஸந்தியுங்கள் என்கிறார்.

ஆம் - ப்ரக்ருத்யநுகுணமாய், இன் - ஹ்ருத்யமாய், அவை - லோகப்ரஸித்தமான, ஆறுசுவையோடு - (மதுர அம்ல லவண திக்த கடு கஷாய மாகிற) ஆறுரஸத்தோடே கூடின, அடிசில் - (விலக்ஷணமான) அந்நத்தை, உண்டு - புஜித்து, ஆர்ந்தபின் - பூர்ணரானபின்பு, தூ - (பரிவாலுண்டான ஸஹ்ருதயத்வத்தாலே) சுத்தமாய், மென் - (ஶ்ராவ்யமாம்படி) ம்ருதுவான, மொழி - பாஷணத்தையுடைய, மடவார் - (பவ்யைகளான) ஸ்த்ரீகள், இரக்க - அபேக்ஷிக்கையாலே, (அதுமறுக்கமாட்டாமல்), பின்னும் - பின்னும், துற்றுவார் - வருந்தி புஜித்துப்போருமவர்கள், (அந்த ஸம்பத்துநசித்தவாறே அந்தஸ்த்ரீகளிருந்த விடத்தே சென்று, நீங்களெல்லீருங்கூட), எமக்கு - எங்களுக்கு, ஒரு துற்று - ஒரு பிடிசோறு, ஈமின் - இடவேணும், என்று - என்று அபேக்ஷித்து, இடறுவர் - (அதுகிடையாதொழியிலும் வாசல் தோறும்) தட்டித்திரிவர்: ஆதலில் - ஆதலால், துழாய் - திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான, முடி - திருமுடியையுடையனாகையாலே நிரதிசயபோக்யனாய், ஆதி - ஸர்வகாரணபூதனாய், அம் - தர்ஶநீயமாய், சோதி - தேஜோமயமான திவ்யவிக்ரஹத்தையுடையனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய, குணங்கள் - குணங்களை, கோமின் - ("ஸம்ஹ்ருத்ய ...") என்கிறபடியே) சேர்த்து புஜியுங்கோள்.

கோத்தல் - சேர்த்தல். எமக்கு என்னும் பன்மையால் - அவ்வவஸ்தையிலும் ஸ்வபஹுமாநம் தோற்றுகிறது.

இ.—ஏழாம் பாட்டில், அந்நபாநாதி போகங்களும் அநித்யம் என்கிறார்.

[ஆம் இன் சுவை] - இனிதானசுவை. [ஆம்] என்றது, ஆன என்றபடி.; ஸித்தமானவையென்கை. [அவை ஆறோடு]-ஷட்ரஸமென்று ப்ரஸித்தமானவற்றோடேகூட, [அடிசில்] என்று

க்ஷேபிக்கிருர். 'முதலியார்' என்றும், 'அடிசில்' என்றுமிறே வ்யவஹரிப்பது. [உண்டார்ந்தபின்] - பூர்ணமாக ஜீவித்தபின். [தூமென் இத்யாதி] - பரிவாலும் பேச்சின் இனிமையாலும் மடவாரிரக்க வொண்ணுதபடி அஸாதாரணைகளான ஸ்த்ரீகள் இரக்கப் பின்னும் ஜீவிக்குமவர்கள். [ஈமின் இத்யாதி] - அவர்களை வேறே சிலர் கொண்டுபோனவிடங்களிலே தன்வயிறு வாழாமையாலே சென்று எல்லாருமாக 'எனக்கு ஒரு பிடிதரவேணும்' என்னும். [எமக்கு] - பண்டுநல்லது கண்டால் தன்வாயில்இடாதே அவர்களுக்குக் கொடுக்குமவன் தன்செல்லாமையாலே 'எமக்கு' என்கிருனிறே. [இடறுவர்] - அவர்கள் முகம்பாராதொழிந்தாலும் தட்டித்திரிவர். [ஆதலின்]- ஜீவனத்தினுடைய நிலையாமை இதுவானபின்பு. [கோமின் இத்யாதி] - ஜகத்காரணபூதனுய் நிரவதிகஸௌந்தர்யயுக்தனுய் ஒப்பனையழகையுடையனுன ஈஶ்வரனுடைய நிரவதிககல்யாணகுணங்களைச் சேர்த்து அநுபவியுங்கோள்; "ஸமாஹ்ருத்ய ஸம்ரக்ஷதே" என்று. "ஓவாதவூணாகவுண்" என்கிறபடியே அநுபவியுங்கோள்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. 'ஐஶ்வர்யத்துக்கு நீர் சொல்லுகிற தோஷம் உண்டேயாகிலும், அந்நபாநாதிகள் தாரகமுமாய் போக்யமுமாயிருக்கிற ஆகாரமுண்டே' என்ன, 'அதுவும் நிலைநில்லாது' என்கிருர்.

[ஆமின்சுவை] - ஆன இனியசுவை; நன்ருன நல்ல ரஸம். [அவையாறோடு] - "ஷட்ரஸம்" என்று ப்ரஸித்தமானவற்ருேடேகூட. [அடிசிலுண்டு] - முன்பு இரந்துண்டு திரிந்தவன், நாழியரிசிபெற்று ஜீவிக்கப்புக்கவாறே ஒருவெள்ளாட்டியையும் ஸம்பாதித்து 'முதலியார்' என்னவும்பண்ணி 'அடிசிலுண்ணுநின்ருர்' என்னவும்பண்ணும். [ஆர்ந்தபின்]-கண்டதடைய இட்டு வயிற்றைநிரப்பி, உதிரங்குடித்து வாய்விட்ட அட்டைபோலே பெயரவும் திரியவும் மாட்டாதே கிடந்து புரளாநிற்குமே; அவ்வளவிலே இவனுக்கு ஸ்நேஹிகளாயிருப்பார் சில ஸ்த்ரீகள் வந்து, 'உடம்பு பதர்போலேயிருந்தது; இதுகொண்டு எங்ஙனே ரக்ஷ்யவர்க்கமான எங்களை நோக்கப் பார்க்கிறது?' என்பர்கள்; அத்தைக் கேளா, 'நாம் உண்டிலோமோ?' என்று இவன்தானும் ப்ரமிக்கும். முன்புஇவர்கள்அபேக்ஷித்தால் மறுக்குமே; ஒருதிரளையைத் திரட்டி, 'இதுஎன்? பிடி' என்பர்கள். பின்னை புஜியாதொழியமாட்டானே; அப்பேச்சின் இனிமையிலே துவக்குண்டு பின்னையும் புஜியாநிற்கும். இவர்களை இக்கட்டளையிலே வேறே யொருவன் கைக்கொள்ளுமே; அவர்களையும் முன்புந்தையவனைப்போலே இரந்துஊட்டாநிற்பர்களே இவர்கள்; அங்கே, தன் வயிறுவாழாமல் சென்று 'நீங்களெல்லாருமாக எனக்கு ஒருபிடி தரவேணும்' என்னும். [எமக்கு]- பண்டு நல்லது கண்டால் தன்வாயில்இடாதே இவர்களுக்கு ஆக்கிப்போந்தவன், தன் செல்லாமையாலே எனக்கு என்கிருனிறே. அப்போதையவனுக்கு ப்ரியமாக அவர்கள்முகம்பாரார்களிறே. [இடறுவர்] - பின்னையும் தட்டித்திரிவர்கள்.

ஏழாம்பாட்டு 'ஆமின்' இத்யாதி. 'அடிசிலுண்டார்ந்தபின், ஈமினெமக்கொரு துற்றென்று இடறுவர்' இத்யாதிகளைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'ஐஶ்வர்யத்துக்கு' இத்யாதி.

'நன்ருன நல்ல' என்ற மீமிசையால்-ஆதிக்யம் விவக்ஷிதம். மதுர அம்ல லவண திக்த கடு கஷாயமிறே - ஷட்ரஸமாவது. 'சோறுண்டு' என்னுதே, 'அடிசிலுண்டு' என்கிறதென் ? என்ன, 'முன்புஇரந்து' இத்யாதி. அவர்கள் வெள்ளாட்டிகள் சொல்லுகிற வார்த்தையை அநுவதிக்கிறபடியென்று கருத்து. முதலியார் - ஶ்ரேஷ்டவாசி. வாய்விட்ட - கடித்தஇடத்தை விட்ட. பெயரவும் - சலிக்கவும். 'ப்ரமிக்கும்'—ப்ரமத்துக்கு ஹேது - தூய்மையும் மென்மையும் பவ்யதையும். 'மடவாரிரக்க' என்ன அமைந்திருக்க, 'தூமென் மொழி' என்று விசேஷிக்கிறதென்? என்ன, 'முன்பு இவர்கள்' இத்யாதி. பரிவாலுண்டான ஸௌஹ்ருதயத்வத்தாலே சுத்தமாய் ஶ்ராவ்யமாம்படி ம்ருதுவான பேச்சையுடையவர்களென்று சப்தார்த்தம். 'தூமென் மொழி' என்றத்தைப் பற்ற 'அப்பேச்சினினிமையாலே' என்றது. 'ஈமின்' என்கிற பன்மைக்கும், 'ஒரு துற்று' என்றத்துக்கும் சேர,'நீங்களெல்லாருமாக எனக்கொரு பிடி' என்றது. இடறுவர் - தட்டித்திரிவார்கள்.

[ஆதலின்] - ஆனபின்பு, ஜீவநத்தின் நிலையாமை இதுவானபின்பு. [கோமின் இத்யாதி]- ஸர்வைச்வர்ய ஸூசகமான திருத்துழாய்மாலையைத் திருமுடியிலேயுடையனாய், ஜகத்காரண பூதனாய், நிரவதிக தேஜோரூபமான விக்ரஹத்தையுடையனா யிருந்துள்ளவனுடைய குணங்களைக் கோமின். [ஆதியஞ்சோதிகுணங்களைக் கோமின்] - ஸ்வரூபகதமாயும் விக்ரஹகதமாயுமுள்ள கல்யாணகுணங்களைச் சேர்த்து அநுபவியுங்கோள், “ஸஹஸ்ரநாமஃ”, “வொஸ்தூஷெதெ” (அஹமந்நாதஃ), (ஸோஸ்நுதே)என்று. “ஓவாதவூணுகவுண்” என்கிறபடியே அநுபவியுங்கோள். (எ)

எட்டாம்பாட்டு.

குணங்கொள்நிறைபுகழ்மன்னர் கோடைக்கடன்பூண்டிருந்து
இணங்கியுலகுடனாக்கிலும் ஆங்கவனையில்லார்
மணங்கொண்டபோகத்துமன்னியும் மீள்வர்கள் மீள்வில்லை
பணங்கொளரவணையான் திருநாமம்படிமினே.

ஆ.—தாநாதி க்ஷத்ரதர்மோபேதராய்க்கொண்டு ராஜ்யாநுபவத்திலே ப்ரவ்ருத்தரானாலும் எம்பெருமானை ஆஸ்ரயியாதொழியில் அந்தராஜ்யம் ஸித்தியாது; அவனை ஆஸ்ரயித்துப் பெற்றாலும் சிலகாலம் அநுபவித்து நிவ்ருத்தராவர்; ஆதலால், தன்திருவடிகளை ப்ராபித்தாரை ஒருநாளும் கைவிடாத எம்பெருமான்திருவடிகளையே ப்ராப்யமாகப் பற்றுங்கள். ‘அவன் திருவடிகளை ப்ராபித்தாரைக் கைவிடானோ?’ என்னில்,—‘திருவநந்தாழ்வானைக் கைவிடிலன்றோ, திருவடிகளை ப்ராபித்தாரைக் கைவிடுவது’ என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், இந்த ராஜ்யாதிபோகங்கள் எம்பெருமானை ஆஸ்ரயியாவிடின் கிடையா; ஆஸ்ரயித்துப் பெற்றாலும் நிலைநில்லா என்கிறார்

[குணங்கொள் என்று தொடங்கி] - மேலுக்குக் குணவான்களாய் குணவத்தாப்ரதையையுமுடையரான ராஜாக்கள் தங்களுக்குள்ள தநத்தை எல்லாருக்கும் கொடுக்கையே ஸ்வபாவமாய் இவ்வழியாலே எல்லாரோடும் சேர்ந்து தங்களைப் பிரிய வொண்ணாதபடி சேர்த்துக்கொண்டார்களாகிலும், எம்பெருமான் ப்ரஸாதமில்லையாகில் ராஜ்யந்தான் கிடையாது. [மணங்கொண்ட என்று தொடங்கி] - ராஜ்யஸூகம்பெற்றாலும் நிலைநில்லாது; ஆனபின்பு, தன்னுடைய நாமோச்சாரணம் பண்ணினாரைத் திருவநந்தாழ்வானைப்போலே மோக்ஷமாக்கிக்கொள்ளு

விவரணம் – ‘ஜீவநத்தின்’ இத்யாதி. ‘ஆதி’ என்றதைப் பற்ற, ‘ஸ்வரூபகதமாயும்’ என்றது; ‘அஞ்சோதி’ என்றதைப் பற்ற, ‘விக்ரஹகதமாயும்’ என்றது. கோமின், கோக்கை – சேர்க்கையாய், சேர்த்து அநுபவியுங்கோ ளென்றபடி. ‘ஷட்ரஸமான அந்நங்களைப் புஜித்தவர்கள்’ என்றதுக்கு ப்ரமாணமாக அர்த்தம் – ‘அந்நாத’ இத்யாதி; ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி ஷட்குணங்களாகிற ;ஷட்ரஸயுக்தமாக ஈஸ்வரனாகிற அந்நத்தை புஜியுங்கோ ளென்று கருத்து. ‘ஓவாதவூணுகவுண்’ இதி- “கணைநாணி லோவாத்தொழிற் சார்ங்கன்தொல்சீரை நன்னெஞ்சே, யோவாதவூணுகவுண்”- திருச்சரங்கள் நாணினின்றும் மாறாத்தொழிலையுடைய ஸ்ரீசார்ங்கத்தையுடைய சக்ரவர்த்தித்திருமகனுடைய ஸ்வாபாவிகமான ஸௌர்யாதி கல்யாணகுணங்களை நல்லநெஞ்சே! நித்யபோகமாக புஜியென்று பாசுரத்துக்கு அர்த்தம். ஓவாதவூணு – நித்யபோகமாக. பெரிய திருவந்தாதி எழுபத்தெட்டாம்பாட்டு – ‘துணைநாள்’ இத்யாதி.

ஆமின்சுவைதொடங்கி . இடறுவராதலின் – துழாய்முடி யாதியஞ்சோதிகுணங்களை – கோமின்
இத்யந்வயஃ.

(எ)

மவனுடைய திருநாமங்களிலே ப்ரவணராகுங்கோள். போகத்துக்கு மீள்வில்லை. தாநதர்மத்துக்குப் பலமாக எம்பெருமானைப் பற்றாதே ஸ்வர்க்காதி போகங்களைப் பற்றினால் நிலைநில்லா என்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், பகவத்ப்ரஸாதமில்லாதபோது லப்தமான ராஜ்யமும் நிலைநில்லாதாதலால் அநந்தஸாயி திருநாமங்களை அப்யஸியுங்கோள் என்கிறார்.

குணம் - சீலாதிகுணங்களுக்கு, கொள் - ஆகரபூதராய், நிறை - (இக்குணங்களையுடைய லோகமெல்லாம் கொண்டாடுகையாலே) பூர்ணமான, புகழ் - புகழையுடையராய், மன்னர் - அபிஷிக்தக்ஷத்ரியபுத்ரர்களாய், கொடை - (ஸ்வஸம்பத்தை லோகோபஜீவ்யமாக்கும்) ஔதார்யமாகிற, கடன் - ஸ்வபாவத்தை, பூண்டு - ஏறிட்டுக்கொண்டு, இருந்து - ப்ரதிஷ்டிதராய், இணங்கி - („ஸுஹ்ருத்3ஸர்வபூ4தாநாம்" என்கிறபடியே)பொருந்தி, உலகு - லோகம், உடன் ஆக்கிலும் - உடன்படும்படி ரக்ஷித்துப்போரிலும், ஆங்கு - அந்த ஐஶ்வர்யவிஷயமாக, அவனை - (ஐஶ்வர்யப்ரதனான) ஸர்வேஶ்வரனை, இல்லார் - ஆஶ்ரயித்துக்கொண்டுபோருகையில்லாதவர்கள்,-மணம் - நித்யோத்ஸவமான செவ்வியை, கொண்ட - உடைத்தான, போகத்து - ஐஶ்வர்யஸோகத்திலே, மன்னியும் - இப்படி நிலைநின்றார்களேயாகிலும், மீள்வர்கள்-நிவ்ருத்தைஶ்வர்யராவர்கள் ; மீள்வு இல்லை - புநராவ்ருத்தியில்லாத புருஷார்த்தம் ஸித்திக்கும்: பணம் கொள்-(ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலே) விரிகிற பணங்களையுடைய, அரவு - திருவநந்தாழ்வானை, அணையான் - அணையாகவுடையனாகையாலே ஆஶ்ரித ஸம்ஶ்லேஷ ஸ்வபாவனானவனுடைய, திருநாமம் - திருநாமங்களை, படிமின் - („ஸங்கீர்த்தநஸப்தநாமாநி..." என்னுங்கணக்கிலே) அப்யஸியுங்கோள்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், ராஜ்யத்தினுடைய அஸ்தைர்யம் புருஷதோஷத்தாலேயன்றோ ? இவன்திருந்தவே அதுவும் ஸ்திரமாகாதோ ? என்னில்,---ஆனாலும், இந்தராஜ்யாதிபோகங்கள், எம்பெருமானை ஆஶ்ரயியாவிடில் கிடையா; ஆஶ்ரயித்துப் பெற்றாலும் அவை தன் ஸ்வபாவத்தாலே நிலைநில்லா ; ஆனபின்பு அவன்தன்னையே ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[குணங்கொள் இத்யாதி] - குணவான்களாய் குணவத்தாப்ரதையையு முடையராயிருக்கை. குணவானாகிலும் அப்ராப்தனாகில் உபேக்ஷிப்பர்கள்: [மன்னர்] - அபிஷிக்த க்ஷத்ரிய புத்ரராகை. ப்ராப்தனாகிலும் கிட்டுவாரில்லையே லுப்தனாகில். [கொடை இத்யாதி] - கொடுக்கையே ஸ்வபாவமாயிருப்பது. ஔதார்யம் பண்ணினாலும் மேன்மைபாவித்திருக்குமாகில் பொருத்தமின்றிக்கேயிருக்குமிறே. [இணங்கி] - எல்லாரோடும் பொருந்திவர்த்திக்கை. [உலகுடனாக்கிலும்] - லோகத்தைத் தங்களோடே சேர்த்துக்கொண்டார்களேயாகிலும். „நா விஷ்ணு: ப்ருதிவீபதி:" என்னக்கடவதிறே. [ஆங்கவனையில்லார்] - அவன்ப்ரஸாதமடியாகப் பெறாதார்க்கு ராஜ்யந்தான் கிடையாது. [மணங்கொண்டபோகம்] - செவ்வியையுடைத்தான ஐஶ்வர்யம். [மன்னியும்] - அது கிட்டினாலும் அதுக்கு அஸ்திரத்வம் ஸ்வபாவமாகையாலே, மீள்வர்கள். [மீள்வில்லை] - புநராவ்ருத்தியில்லை; எத்தாலேயென்னில்,—[பணங்கொள் இத்யாதி] - ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலே விகஸிதமான பணங்களையுடைய திருவநந்தாழ்வானை நிரூபகமாகவுடையவனுடைய திருநாமங்களிலே ப்ரவணராகுங்கோள்; திருநாமத்திலே ப்ரவணரானாரைத் திருவநந்தாழ்வானோபாதி விடானென்கை. „ஶயநம் ப்ரபந்நவஸத்யா..." என்னும் படுக்கையையுடையனென்றுமாம். பலாபிஸந்திரஹிதமாக தாநதர்மத்தை அநுஷ்டித்து எம்பெருமானை உத்தேஶ்யமாக்காதே பலாபிஸந்தி யுக்தமாக அநுஷ்டித்து ஸ்வர்க்காதிபோகங்களைப் பற்றினால் நிலைநில்லா என்றுமாம்.

எடு.—எட்டாம்பாட்டு. ராஜ்யஸ்ரீ நிலைநில்லாதொழிவது; நாட்டோடேபொருந்தி வர்த்தியாதொழியிலன்றே? அவர்களோடு பொருந்திவர்த்திக்கவே அது நிலைநிற்குமே என்ன,—பொருந்திவர்த்தித்தாலும் எம்பெருமானை ஆஶ்ரயியாவிடில் கிடையாது; அவனை ஆஶ்ரயித்துப் பெற்றாலும் அவற்றின் ஸ்வபாவத்தாலே நிலைநில்லா; ஆனபின்பு, அவன்தன்னையே ப்ரயோஜநமாக ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[குணங்கொள் இத்யாதி] - குணங்கொண்டிருப்பாராய்-குணாதிகராயிருப்பாராய்: நிறைந்தபுகழையுடையராய்; பூர்ணையான குணவத்தாப்ரதையை யுடையராய். இப்படியிருந்தாலும் உபேக்ஷிப்பர்கள் அப்ராப்தனாகில்; [மன்னர்] - அபிஷிக்தக்ஷத்ரிய புத்ரர்களாவது. ப்ராப்தராகிலும் கிட்டுவாரில்லையே லுப்பனாகில்; கொடுக்கையே ஸ்வபாவமாயிருப்பது. உதாரனாலும் ப்ராப்தியாயிருக்குமாகில் கிட்டுவாரில்லையிறே: [இணங்கி] - ஸுலபனாய் எல்லாரோடும் பொருந்தி. [உலகுடன்ஆக்கிலும்]-லோகத்தைத் தங்களோடே சேர்த்துக்கொண்டார்களேயாகிலும்; "ராமோ ராஜ்யமுபாஸித்வா" (ராமோராஜ்யமுபாஸித்வா) என்கிறபடியே சேர்த்துக்கொள்வது. [ஆங்கவனையில்லார்] - அவ்வர்த்தத்தில் அவன் ப்ரஸாதமில்லையாகில் அந்த ராஜ்யஸ்ரீதான் கிடையாது. [மணங்கொண்ட இத்யாதி] - பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே ஐஶ்வர்யத்தை ப்ராபிப்பது. [மணங்கொண்டபோகம்] - செவ்வியையுடைத்தான ஐஶ்வர்யம். அந்த ஐஶ்வர்யம் கிட்டினாலும் அதுதன்னின் ஸ்வபாவத்தாலே மீளுவர்கள்.

[மீள்வில்லை] - ஆனபின்பு * "நசபுநராவர்த்ததே" (நசபுநராவர்த்ததே) என்கிற பேற்றைப் பெற அமையும். எத்தாலேயென்னில்,—[பணங்கொள் இத்யாதி] - ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலே விகஸிதமான பணங்களையுடைய திருவநந்தாழ்வானை நிரூபகமாகவுடையவனுடைய திருநாமங்களிலே அவகாஹியுங்கோள். திருநாமத்திலே அவகாஹித்தாரைத் திருவநந்தாழ்வான் தொடர்ந்து விடானென்கை. அன்றிக்கே, "ஏவம்வித்பாதேநாத்யாரோஹதி" (ஏவம்வித்பாதேநாத்யா

எட்டாம்பாட்டு—'குணங்கொள்' இத்யாதி. 'இணங்கியுலகுடனாக்கிலும்' இத்யாதி, 'இப்படியின்' இத்யர்த்தம் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'ராஜ்யஸ்ரீ' இத்யாதி.

விவரணம் - 'குணாதிகராய்' இத்யாதி. பூர்வவாக்யவிவரணம் - 'பூர்ணையான' இத்யாதி. பதங்களுக்கு ப்ரயோஜநம் - 'இப்படி யிருந்தாலும்' இத்யாதி. கொடை - ஔதார்யம். கடன் - ஸ்வபாவம், பூண்டு - ஏறிட்டுக்கொண்டு. இருந்து - ப்ரதிஷ்டிதராய் இதி ஶப்தார்த்த:. கொடுக்கையே ஸ்வபாவமுடையரா யிருந்து என்றபடி. கொடுக்கையே கடனென்று - அநதிலங்கநீயத்வ குணபோகத்தாலே ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லுகிறது. உலகுடனாக்கிலும் - லோகங்களை ஸ்வவிதேயமாகப் பண்ணிக்கொண்டார்களேயாகிலும் இத்யர்த்த:. இப்படி சேர்த்துக்கொண்ட பேருண்டோ? என்ன, 'ராம' இத்யாதி. "ராமோ ராஜ்யமுபாஸித்வா ப்ரஹ்மலோகம் ப்ரயாஸ்யதி" இதி ஸங்க்ஷேபே. 'ஆண்டு' என்னாதே, 'உபாஸித்வா' என்கையாலே - எல்லாரையும் அநுஸரித்தா ரென்று தோற்றுகிறது. ஆங்கு-அந்த ஐஶ்வர்யத்தில். அவ்வர்த்தத்தில் - கீழ்ச்சொன்ன ராஜ்யஸ்ரீயில். ஆங்கவனையில்லார் - அந்த ஐஶ்வர்யவிஷயமாக, ஐஶ்வர்யப்ரதனான ஸர்வேஶ்வரனை ஆஶ்ரயித்துக்கொண்டு போருகை யில்லாதவர்கள் இத்யர்த்த:. மணங்கொண்ட போகத்து மன்னியும் - நித்யோத்ஸவமான செவ்வியையுடைய ஐஶ்வர்யபோகத்திலே நிலைநின்றார்களேயாகிலும் இதி ஶப்தார்த்த:. 'மன்னியும்' என்ற அபிஶப்தார்த்தம் - 'பகவத்ப்ரஸாத' இத்யாதி.

ஶப்தார்த்தம் - 'ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலே' இத்யாதி. 'அரவணையான்' என்று திருவநந்தாழ்வானோட்டைச் சேர்த்தியை அருளிச்செய்ததுக்கு ஹாவத்வயம்: முந்தினது - 'திருநாமத்திலே' இத்யாதி; இரண்டாவது - 'அன்றிக்கே' இத்யாதி. 'மீள்வர்கள்' என்னும்போது - உயரஏறி மீள்வர்கள் என்று தோற்றுகையாலே,

* சாந்தோக்யே-அ, கடு.

ரோஹதி) என்கிறபடியே துகைத்தேறலாம்படியான படுக்கையையுடையவ னென்னுதல். பலாபிஸந்திரஹிதமாக தாநதர்மத்தை அநுஷ்டித்து எம்பெருமானை உத்தேஶ்யமாக்காதே, பலாபிஸந்தியுக்தமாக அநுஷ்டித்து ஸ்வர்க்காதிபோகங்களைப் பற்றினால் நிலைநில்லா என்றுமாம். (அ)

ஒன்பதாம்பாட்டு.

படிமன்னுபல்கலன் பற்றோடறுத்துஐம்புலன்வென்று
செடிமன்னுகாயம்செற்றார்களும் ஆங்கவனையில்லார்
குடிமன்னுமின்சுவர்க்கமெய்தியும் மீள்வர்கள் மீள்வில்லை
கொடிமன்னுபுள்ளுடை அண்ணல்கழல்கள்குறுகுமினே.

ஆ.—இப்படி ஐஹிகமான ஐஶ்வர்யம் அல்பமுமாய் அஸ்திரமுமாயிருந்ததாகில், ஸ்வர்க்காத்யைஶ்வர்யத்தை ப்ராப்யமாகப்பற்றினாலோ? என்னில், ஸ்வர்க்காத்யைஶ்வர்யவாஞ்சையாலே ஐஹிகவிஷயஸங்க பரித்யாக பூர்வகமாக இந்த்ரியங்களை ஜயித்து ஸ்வர்க்கப்ராப்தி விரோதி ஶரீரத்தைப் பரித்யஜித்தவர்களுக்கும் எம்பெருமானை ஆஶ்ரயியாதொழியில், அந்த ஸ்வர்க்காத்யைஶ்வர்யம் ஸித்தியாது; ததாஶ்ரயணத்தாலே ஸித்தித்தாலும் அஸ்திரம்; ஆதலால், இப்படி அல்ப அஸ்திரத்வ பஹுளது:கத்வ அநர்த்தஹேதுத்வாதி அநேகதோஷதூஷிதமான இந்தஐஶ்வர்யத்தை விட்டு, பெரியதிருவடியைக் கைவிடிலும் ஸ்வாஶ்ரிதரை ஒரு நாளும் ஒருதஶையிலும் கைவிடாத எம்பெருமான்திருவடிகளையே பரமப்ராப்யமாகப் பற்றுங்கள் என்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஐஹிகமான ராஜ்யாதிகளே யல்ல, உடம்பையொறுத்துப் பெறும் ஸ்வர்க்காத்யைஶ்வர்யஸுகங்களும் நிலைநில்லா என்கிறார்.

[படிமன்னு என்று தொடங்கி] - பழையதாய் வருகிற பூமியையும் ஆபரணங்களையும் அவற்றில்நசையோடே கூட விட்டு ஐந்து இந்த்ரியங்களையும் வென்று தபஸ்ஸுக்காக உண்டான தீர்க்ககாலாவஸ்தாநத்தாலே தூறுமண்டும்படி உடம்பைச் செறுத்தவர்களும், அவனைப் பற்றாராகில் ஸ்வர்க்கம் கிடையாது. [கொடிமன்னும் என்று தொடங்கி] - பூமியைப்போலேயன்றியே நெடுநாளிருக்கலாம் ஸ்வர்க்கத்தைப் பெற்றும் இழப்பர். ஆனபின்பு, ஆஶ்ரிதரைத் தனக்கு வ்யாவர்த்தகவிஶேஷணமான பெரியதிருவடியைப்போலே அந்தரங்கராக விஷயீகரிக்கும் ஸ்வபாவனான ஸர்வேஶ்வரன்திருவடிகளை ஆஶ்ரயியுங்கோள். [மீள்வில்லை] - உடம்பையொறுத்துத் தபஸ்ஸுபண்ணினாலும் அதுக்குப் பலதயா எம்பெருமானைப்பற்றாதே ஸ்வர்க்க ப்ராப்தியைப் பற்றினால் அது நிலைநில்லாது என்றுமாம்.

ஐஹலௌகிகம் ஐஶ்வர்யம் அஸ்திரமென்று கீழ் அருளிச்செய்த யோஜனையன்றிக்கே, இத்தைப்பற்றப் பாரலௌகிக ஐஶ்வர்யமான ஸ்வர்க்காதிகள் நித்யமாயிருக்குமே யென்ன, அதுவும் அஸ்திரமென்று யோஜநாந்தரம் - 'பலாபிஸந்திரஹித' இத்யாதி. 'ஸ்வர்க்கஸித்திக்கு இந்த்ரத்யும்நன் குணவத்தாப்ரதையையுண்டாக்கிக் கொண்டான்' என்று சொல்லக்கடவதிறே ; ஆகையாலே, குணவான்களானமை போராது, குணவத்தாப்ரதையும் வேணுமென்று கருத்து. மீள்வில்லை - மீட்சியில்லை; புநராவ்ருத்தியில்லை. குணங்கொள் இத்யாரப்ய, மீள்வர்கள்; ஆனபின்பு, பணங்கொள் தொடங்கி, படிமின்; மீள்வில்லை இத்யந்வய:. (அ)

ப.—அநந்தரம், இப்படி பாரலௌகிகமான ஸ்வர்க்காதிஸுகமும் நிலைநில்லாமை யாலே, நிலைநின்ற புருஷார்த்தத்தைக் கொடிகட்டிக்கொடுக்கும் ஈஶ்வரனை ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

படி-க்ஷேத்ரத்தையும், மன்னு-(கழற்றாமல்) என்றும் பூண்டுபோந்த, பல்-பலவகைப் பட்ட, கலன்-ஆபரணங்களையும், பற்றோடு-ஸங்கத்தோடேகூட, அறுத்து - விட்டு, ஐம்புலன் - (விஷயாந்தரப்ரவணமான) இந்த்ரியங்களைந்தையும், வென்று - (ஸ்வவஶமாம்படி) வென்று, செடி மன்னு - (தீர்க்ககாலம் , தபஸ்ஸுபண்ணுகையாலே) தூறுமண்டிக்கிடக்கிற, காயம் - ஶரீரத்தை, செற்றார்களும் - (உபவாஸாதிகளாலே) ஒறுத்துப்போந்தவர்களும், மன்னும் - (இந்தத்தபஃபலமாய் கல்பாவஸாந) ஸ்தாயியான, குடி-குடியிருப்பையுடைத்தாய், இன் - ஸுகோத்தரமான, சுவர்க்கம் - ஸ்வர்க்கத்தை, எய்தியும்-பெற்றார்களேயாகிலும், (அந்த போக ஸ்தைர்யத்துக்கு உறுப்பாக), அவனை - (பலப்ரதனான) அவனை, ஆங்கு-அங்குமிருந்து, இல் லார்-ஆஶ்ரயிக்கையில்லாதவர்கள், மீள்வர்கள் - நிவ்ருத்தராய்ப்போவர்கள்; மீள்வில்லை - நிவ்ருத்தியில்லாத பலமுண்டாகைக்கு, கொடி - த்வஜத்திலே, மன்னு-நித்யஸந்நிதிபண்ணும், புள் - பெரியதிருவடியை, உடை-உடைய, அண்ணல் - ஸர்வேஶ்வரனுடைய, கழல்கள்-திருவடிகளை, குறுகுமின் - கிட்டப்பாருங்கோள். படிமன்னு என்று-சரீரத்தோடு பொருந்தின என்றுமாம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், கீழ் எட்டுப் பாட்டாலே 'ஐஹிகபோகம் அஸ்திரம்' என்றது. ஐஹிகமான ராஜ்யாதிகளேயன்று நிலைநில்லாதவை. உடம்பையொறுத்துப் பெறும் ஸ்வர்க்காத்யைஶ்வர்யங்களும் நிலைநில்லாதன என்கிறார்.

[படிமன்னு பல்கலன்] - க்ரமாகதமாய் வருகிற ஆபரணஜாதங்களென்னுதல், படி கால்படிகால் வருகிற ஆபரணமென்னுதல். [பற்றோடறுத்து] - அவற்றை விட்டு வர்த்திக்கை யன்றிக்கே வாஸனையும் போகை. [ஐம்புலன்வென்று]-அவற்றில் ருசிக்கு அடியான இந்த்ரியங்களை ஜயித்து. "ஜித்ேந்த்ரியாணிவஸுராஜிக்வா". [செடிமன்னு இத்யாதி] - தபஸ்ஸுக்காக தீர்க்காஸநத்தாலே தூறுமண்டும்படி ஶரீரத்தைச் செறுத்துத் தபஸ்ஸைப்பண்ணினாலும்; "நெறியார் குழற்கற்றை". [ஆங்கவனையில்லார்] - அவன்ப்ரஸாதமொழிய; அவன்தன்னை உத்தேஶ்யமாகப் பண்ணாதபோது என்னவுமாம். [கொடிமன்னுமின்சுவர்க்கம்] - பூமியிற்போலேயன்றிக்கே தீர்க்ககாலம் இருக்கலாய் விலக்ஷணமான ஸ்வர்க்கம் பெற விரகில்லை; பெற்றாலும் மீள்வர்கள். [மீள்வில்லை] - புநராவ்ருத்தியில்லை. [கொடிமன்னு இத்யாதி] - ஆஶ்ரிதரைத் தனக்கு நிரூபகமாகக்கொள்ளும் ஸர்வாதிகன் திருவடிகளைக் கிட்டப் பாருங்கோள். நித்யாஶ்ரிதரோடு இன்று ஆஶ்ரயிக்குமவனோடு வாசியற முகங்கொடுக்குமவ னென்கை.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. கீழெட்டுப்பாட்டாலே-ஐஹிகபோகம் அஸ்திர மென்றார்; இதில், காயிகக்லேஶாத்மகமான தபஸ்ஸைப் பண்ணி அந்தத்தபஃபலம் ஸ்வர்க்கமாகக் கொண்டு ஸ்வர்க்கத்தை ப்ராபிக்கும்போது பகவத்ப்ரஸாதம் வேணும்; அது உண்டாய் ப்ராபித்தாலும் அதுதன்னின் ஸ்வபாவத்தாலே நிலைநில்லாது என்கிறார்.

ஒன்பதாம்பாட்டு-'படிமன்னு' இத்யாதி. "மீள்வர்கள்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'கீழெட்டுப்பாட்டாலே' இத்யாதி. கீழிற்பாட்டிலே "மீள்வர்கள்" என்கிற பதஸாமர்த்த்யத்தைக்கொண்டு ஸ்வர்க்கத்தைப்ராபித்தாலும் மீள்வர்களென்று சொன்னது போக்கி கண்டோக்தி யில்லை; ஆகையால், இப்பாட்டிலே கண்டோக்தமாகவே அருளிச்செய்கிறாரென்று கருத்து.

ப.—அநந்தரம், இப்படி பாரலௌகிகமான ஸ்வர்க்காதிஸௌகமும் நிலைநில்லாமை யாலே, நிலைநின்ற புருஷார்த்தத்தைக் கொடிகட்டிக்கொடுக்கும் ஈஶ்வரனை ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

படி-க்ஷேத்ரத்தையும், மன்னு-(கழற்றாமல்) என்றும் பூண்டுபோந்த, பல்-பலவகைப் பட்ட, கலன்-ஆபரணங்களையும், பற்றோடு-ஸங்கத்தோடேகூட, அறுத்து - விட்டு, ஐம்புலன் - (விஷயாந்தரப்ரவணமான) இந்த்ரியங்களைந்தையும், வென்று - (ஸ்வவஶமாம்படி) வென்று, செடி மன்னு - (தீர்க்ககாலம் தபஸ்ஸௌபண்ணுகையாலே) தூறுமண்டிக்கிடக்கிற, காயம் - ஶரீரத்தை, செற்றார்களும் - (உபவாஸாதிகளாலே) ஒறுத்துப்போந்தவர்களும், மன்னும் - (இந்தத்தபஃபலமாய் கல்பாவஸாந) ஸ்தாயியான, குடி-குடியிருப்பையுடைத்தாய், இன் - ஸௌ கோத்தரமான, சுவர்க்கம் - ஸ்வர்க்கத்தை, எய்தியும்-பெற்றார்களேயாகிலும், (அந்த போக ஸ்தைர்யத்துக்கு உறுப்பாக), அவனை - (பலப்ரதனை) அவனை, ஆங்கு-அங்குமிருந்து, இல் லார்-ஆஶ்ரயிக்கையில்லாதவர்கள், மீள்வர்கள் - நிவ்ருத்தராய்ப்போவர்கள்; மீள்வில்லை - நிவ் ருத்தியில்லாத பலமுண்டாகைக்கு, கொடி - த்வஜத்திலே, மன்னு-நித்யஸந்நிதிபண்ணும், புள் - பெரியதிருவடியை, உடை-உடைய, அண்ணல் - ஸர்வேஶ்வரனுடைய, கழல்கள்-திருவடிகளை, குறுகுமின் - கிட்டப்பாருங்கோள். படிமன்னு என்று-சரீரத்தோடு பொருந்தின என்றுமாம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், கீழ் எட்டுப் பாட்டாலே 'ஐஹிகபோகம் அஸ்திரம்' என்றது. ஐஹிகமான ராஜ்யாதிகளேயன்று நிலைநில்லாதவை. உடம்பையொறுத்துப் பெறும் ஸ்வ ர்க்காத்யைஶ்வர்யங்களும் நிலைநில்லாதன என்கிறார்.

[படிமன்னு பல்கலன்] - க்ரமாகதமாய் வருகிற ஆபரணஜாதங்க ளென்னுதல், படி காலபடிகால் வருகிற ஆபரண மென்னுதல். [பற்றோடறுத்து] - அவற்றை விட்டு வர்த்திக்கை யன்றிக்கே வாஸநையும் போகை. [ஐம்புலன்வென்று]-அவற்றில் ருசிக்கு அடியான இந்த்ரியங் களை ஜயித்து. ''ஊர்த்வ்யாணிவஶீகாரஜ்ஞா''. [செடிமன்னு இத்யாதி] - தபஸ்ஸௌக்காக தீர்க்கா ஸநத்தாலே தூறுமண்டும்படி ஶரீரத்தைச் செறுத்துத் தபஸ்ஸைப்பண்ணினாலும்; ''நெறியார் குழற்கற்றை''. [ஆங்கவனையில்லார்] - அவன்ப்ரஸாதமொழிய; அவன்தன்னை உத்தேஶ்யமா கப் பண்ணாதபோது என்னவுமாம். [கொடிமன்னுமின்சுவர்க்கம்] - பூமியிற்போலேயன்றிக்கே தீர்க்ககாலம் இருக்கலாய் விலக்ஷணமான ஸ்வர்க்கம் பெற விரகில்லை; பெற்றாலும் மீள்வர்கள். [மீள்வில்லை] - புநராவ்ருத்தியில்லை. [கொடிமன்னு இத்யாதி] - ஆஶ்ரிதரைத் தனக்கு நிரூபக மாகக்கொள்ளும் ஸர்வாதிகன் திருவடிகளைக் கிட்டப் பாருங்கோள். நித்யாஶ்ரிதரோடு இன்று ஆஶ்ரயிக்குமவனோடு வாசியற முகங்கொடுக்குமவ னென்கை.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. கீழெட்டுப்பாட்டாலே-ஐஹிகபோகம் அஸ்திர மென்றார்; இதில், காயிகக்லேஶாத்மகமான தபஸ்ஸைப் பண்ணி அந்தத்தபஃபலம் ஸ்வர்க்கமாகக் கொண்டு ஸ்வர்க்கத்தை ப்ராபிக்கும்போது பகவத்ப்ரஸாதம் வேணும்; அது உண்டாய் ப்ராபித்தாலும் அதுதன்னின் ஸ்வபாவத்தாலே நிலைநில்லாது என்கிறார்.

ஒன்பதாம்பாட்டு-'படிமன்னு' இத்யாதி. ''மீள்வர்கள்'' என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'கீழெட்டுப்பாட்டாலே' இத்யாதி. கீழிற்பாட்டிலே''மீள்வர்கள்'' என்கிற பதஸாமர்த்த்யத்தைக்கொண்டு ஸ்வ ர்க்கத்தைப்ராபித்தாலும் மீள்வர்களென்று சொன்னது போக்கி கண்டோக்தி யில்லை; ஆகையால், இப்பாட்டி லே கண்டோக்தமாகவே அருளிச்செய்கிறா ரென்று கருத்து.

[படி] - இவன் தபஸ்ஸிலே அந்வயிக்கும்போது விடும்வை சொல்லுகிறது. படி - பூமி. [மன்னுபல்கலன்] - க்ரமாகதமாயிருக்கிற ஆபரணஜாதம். அன்றியே, [படிமன்னுபல்கலன்] - தன்வம்சத்திலுள்ளார் பரம்பரையாகப் பூண்டுபோருகிற ஆபரண மென்னுதல். [பற்றோடு அறுத்து] - அவற்றைவிட்டு வர்த்திக்கையன்றிக்கே வாஸனையும்போகை. [ஐம்புலன்வென்று] - அவற்றில் ருசிக்கு அடியான ஶ்ரோத்ராதிகள் விஷயங்களிற் போகாதபடி வென்று; * "ஜித்வா இந்த்ரியாணிபுராஜித்வா" (இந்த்ரியாணிபுராஜித்வா). [செடிமன்னுகாயம்செற்றார்களும்] - தபஸ்ஸுக்காக நெடுங்காலம் ஓரோ ஆஸநங்களிலே யிருந்தால் சலியாமையாலே உடம்பிலே தூறுமண்டும்படி ஶரீரத்தையொறுத்துத் தபஸ்ஸுபண்ணினவர்களும்; "நெறியார்குழற்கற்றைமுன்னின்றுபின் தாழ்ந், தறியாதிளங்கிரியென்றெண்ணிப் - பிறியாது, பூங்கொடிகள்வைகும்" என்னக்கடவதிறே. [ஆங்கவனையில்லார்] - அவன் ப்ரஸாதமில்லையாகில் தானே ஸித்தியாது. அவன்ப்ரஸாதமுண்டாய்ப்பெற்றதாகில், [குடிமன்னும் இன்சுவர்க்கமெய்தியும்] - "இதுக்கும் ஆள்பற்றுவதே!" என்று பட்டர். குடிநெருக்கத்தையுடைத்தாய், நரகாத்வ்யாவ்ருத்தமான இனிமையையுடைத்தான ஸ்வர்க்கத்தை ப்ராபித்தாலும். [மீள்வர்கள்] - மீளுவர்கள். புண்யக்ஷயம்பிறந்தவாறே "த்வம்ஸ" என்று தள்ளுவர்களிறே.

[மீள்வில்லை] - அங்குநின்றுமீட்சியில்லை. அவனுடைய புண்யத்துக்கு க்ஷயமில்லையே அப்படி; † "புணைக்கொடுக்கிலும் போகவொட்டாரே." [கொடிமன்னுபுள்] - கொடியாய் மன்னு நின்றுள்ள புள். தன்னையாஶ்ரயித்தாரையும் தனக்கு வ்யாவர்த்தகவிஶேஷணமாகக் கொள்ளுமவனென்கை. அவன்தன்னை வ்யாவர்த்தக விஶேஷணமாகக் கொள்ளவேண்டுவானேன் அல்லாதாரிற்காட்டில்? என்னில்;—அவனுடைய மூக்குவலியும் அவன்பக்கல் பக்ஷபாதமும் அதுக்கு அடி. [புள்

தாத்பர்யம் - 'இவன்' இத்யாதி. த்விதீயார்த்தத்தில், "ஏழ்படிகால்" என்கிற கணக்கிலே, படியென்று - வம்ஶமாய், வம்சத்திலுள்ளார் நித்யமாகப்பூண்டுபோந்த பலவகைப்பட்ட ஆபரணங்க ளென்றபடி. படி-படிபடியாக வென்றாக்கி, வம்ஶ பரம்பரையாக வென்றபடி. "பற்றோடு" என்றதுக்கு பாவம் - 'அவற்றை' இத்யாதி. உபாஸகனுக்கொழிய, ஐஶ்வர்யகாமனுக்கு விஷயாநுபவம்பலமாயன்றோ இருப்பது; இந்த்ரியஜயம் வேணுமோ?' என்ன, 'இந்த்ரியாணி' இத்யாதி. "இந்த்ரியாணி புராஜித்வா ஜிதம் த்ரிபுவநம் த்வயா । ஸ்மரத்பிரிவ தத்வைரம் அத்ய தைரேவ நிர்ஜித:" இதி மண்டோதரீ. தூறுமண்டுகைக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்துகொண்டு, ஶப்தார்த்தம் - 'தபஸ்ஸுக்காக' இத்யாதி. உடம்பிலே தூறுமண்டும்படி தபஸ்ஸுபண்ணுவர்களோ? என்ன, 'நெறியார்' இத்யாதி. திருமலையாழ்வாரே உத்தேஶ்யமாக அநுஸந்தித்து மற்றொன்றறியாதே வழிபட நெடுங்காலம் ஆஶ்ரயிக்கிறவர்களுடைய குழற்கற்றையிலே முன்னே முளைத்துப் பின்னளவும் வளர்ந்து தாழ விழுந்து, சலியாமலிருக்கிற இருப்பைக் கண்டு, 'சேதநர்' என்று அறியாதே சிறுமலைகளாயிருக்குமென்று புத்திபண்ணி அவ்விடத்தைவிட்டு நீங்காதே பூத்த கொடிகளானவை நித்யவாஸம்பண்ணும் ஸ்தலமாயென்று பாசுரத்துக்கு அர்த்தம். இரண்டாந்திருவந்தாதி - ஐம்பத்துமூன்றாம் பாட்டு. 'குடிமன்னும்' என்றதுக்கு பாவம் - 'இதுக்கும்' இத்யாதி. மீளுகைக்கு ஹேது 'புண்யக்ஷயம்' இத்யாதி.

மீட்சியில்லாமைக்கு ஹேது எது! என்ன, 'அவனுடைய' இத்யாதி. அவனுடைய - முக்தனுடைய. சித்ததர்மமாகையாலே யென்றபடி; "க்ஷீணம் ஹ்யஸ்ய ந தந்நஶ்யேத்" இத்யாதி. அப்படிமீள்வற்றிருக்குமோ? என்ன, 'புணைகொடுக்கிலும்' இத்யாதி. நித்யமுக்தரைப் புணையிடிலும் போகவொட்டாரென்று பாசுரத்துக்கு அர்த்தம். பெரியாழ்வார்திருமொழி "சீயினல்" இத்யாதி. பெரியதிருவடியோட்டைச் சேர்த்தியைசொன்னதுக்கு பாவம் - 'தன்னை' இத்யாதி. மூக்குவலி - பலம். 'பக்ஷபாதம்' பக்ஷ:பாத: - பக்ஷபாத:. ரஸோக்தி -

* ஸ்ரீரா. யுத்த. ௧௧௪-௧௮-மண்டோதரீப்ரலாபம்.

† பெரியாழ்வார் திருமொழி-௪,௫,௨.

ளுடையண்ணல்] - "ஸ்ரிய:பதி" என்னுமாபோலே ஈஶ்வரனுக்கு நிரூபகமிறேஅவன். [அண்ணல்]- சேஷி. [கழல்கள்குறுகுமினோ] - உங்கள்ஸம்ஸாரம்கழல அவன்கழல்களைக் குறுகுங்கோள். "திருநாரணன் தாள் காலம்பெறச் சிந்தித்துய்ம்மினோ" என்றார் முதற்பாட்டில்; இங்கே புள்ளுடையண்ணல்கழல்கள் குறுகுமினோ என்கிறார்காணும், அவளோபாதி இவனும் அங்குந்தைக்கு நிரூபகதர்ம மென்று. (௯)

பத்தாம்பாட்டு.

குறுகமிகவுணர்வத்தொடுநோக்கி எல்லாம்விட்ட
இறுகலிறப்பென்னும்ஞானிக்கும் அப்பயனில்லையேல்
சிறுகநினைவதோர்பாசமுண்டாம் பின்னும்வீடில்லை
மறுகலிலீசனைப்பற்றி விடாவிடில்வீடஃதே.

ஆ.—அஸ்திரத்வாதிதோஷாஸம்பிந்நமான கைவல்யத்தை ப்ராப்யமாகப் பற்றினாலோ? என்னில்; - ப்ராக்ருதவிஷய வைராக்யபூர்வகமாக ஜ்ஞாநயோகநிஷ்டனானவனுக்கும் எம்பெருமானை ஆஶ்ரயித்தாலல்லது ஆத்மாவலோகநவிரோதிகர்மம் போகாது; பகவத்ஸமாஶ்ரயணத்தாலே ஆத்மாவலோகநம் பிறப்பது; பிறந்தாலும் அந்திமதஶையிலே பகவதநுஸந்தாநம்பண்ணி ப்ரதிபந்தகத்தைப்போக்காதொழியில் பின்னை ஆத்மயாதாத்ம்யாவிர்ப்பாவ லக்ஷண மோக்ஷம் ஸித்தியாது; முக்யமான மோக்ஷமாகிறதும்அந்தபகவத்கைங்கர்யமே; இப்படி கைவல்யோபாயதயா பகவத்ஸமாஶ்ரயணம் பண்ணவேண்டுகையாலும், பகவத்கைங்கர்யந்தானே பரமமோக்ஷமாகையாலும், அந்தபகவத்கைங்கர்யாபேக்ஷயா அத்யல்பஸுகமான கைவல்யத்தை விட்டுப் பகவத்கைங்கர்யத்தையே பரமப்ராப்யமாகப் பற்றுங்கள் என்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், கைவல்யபுருஷார்த்தம் துஸ்ஸாத மென்றும், அதுதான் அபுருஷார்த்த மென்றும் ப்ரதிபாதிக்கிறார்

[குறுக என்று தொடங்கி.] - பாஹ்யார்த்தங்களிலே தூரப்போய்ப்பழகின மநஸ்ஸை அவற்றினின்றும் மீட்டு ப்ரத்யகாத்மாவின்பக்கலிலே ப்ரவணமாக்கி விஶததமமாம்படி ஆத்மாவலோகநத்தைப் பண்ணி ஆத்மவ்யதிரிக்த ஸகலபுருஷார்த்தங்களிலும் தொற்றற்ற அந்த ஸங்குசிததஶையை மோக்ஷமென்னும் ஜ்ஞாநநிஷ்டனுக்கும் ஸ்வயம்புருஷார்த்தரூபமான எம்பெருமானை ஸமாஶ்ரயமாகப் பற்றுவிடில் ஆத்மாவலோகநவிரோதியான கர்மம் போகாதே நிற்கும். [பின்னும் என்று தொடங்கி] - ஆத்மாவலோகநம் கைவந்தாலும் ஹேயப்ரத்யநீகனாய் ஜ்ஞாநைகாகாரனை ஸர்வேஶ்வரனை அநுஸந்தித்து அவனோடுஸஜாதீயமென்று ஆத்மாவை அநுஸந்திக்கையாகிற இந்த அந்திமஸ்ம்ருதி இல்லையாகில் மோக்ஷத்துக்கு உபாயமில்லை. இப்படி துஸ்ஸாதமாகையாலும், ஸாதிக்குமிடத்திலும் எம்பெருமானைப் பற்றியே ஸாதிக்கவேண்டுகையாலும், தத்கைங்கர்யத்தைக்குறித்துத் தண்ணிதாகையாலும், பகவத்கைங்கர்யமே பரமபுருஷார்த்தம்.

'உங்கள்' இத்யாதி. கழல - நிவ்ருத்தமாம்படி. குறுகுகை - கிட்டுகை. 'ஸ்ரீய:பதி யென்னுமாபோலே' என்ற வாக்யவிவரணம் 'திருநாரணன் 'இத்யாதி. படிமன்னு இத்யாரப்ய, மீள்வர்கள்; கொடிமன்னு இத்யாரப்ய, குறுகுமினோ; மீள்வில்லை இத்யந்வய:.

(௯)

ப.—அநந்தரம், இப்படி அஸ்திரமன்றியே ஸ்திரமான கைவல்யமும் பரமபுருஷார்த்தத்தைப்பற்றப் பசையற்றிருக்கையால் நியந்தாவான ஸர்வேஶ்வர பகவத்ப்ராப்தியே அதிஶயிதபுருஷார்த்தம் என்கிறார்.

குறுக - (விஷயாந்தரங்களில் அகலப்போகாதபடி ப்ரத்யக்விஷயத்திலே) ஆஸந்நமாக, உணர்வத்தொடு-ஜ்ஞாநைகநிரூபணீயமான ஆத்மவஸ்துவோடேகூடி, மிகநோக்கி-(தர்ஶநஸமாநாகாரமாம்படி) மிகஅநுஸந்தித்து, எல்லாம் - (ஆத்மவ்யதிரிக்த) ஸகலபுருஷார்த்தங்களையும், விட்ட - விட்டவனாய், இறுகல் - ஆத்மமாத்ரத்திலே பர்யவஸித்த, இறப்பு - மோக்ஷத்தை, என்னும் - புருஷார்த்தமென்றிருக்கும், ஞானிக்கும் - ஜ்ஞாநிக்கும், அப்பயன் - (ஸ்வயம்ப்ரயோஜநரூபமான ஸர்வேஶ்வரனை) உபாயமாகப்பற்றுகை, இல்லையேல் - இல்லையாகில், சிறுக - அபக்ருஷ்டபுருஷார்த்தங்களை, நினைவது - ஸ்மரிக்கைக்கடியான, ஓர் பாசம்-ஸங்கம், உண்டாம்-உண்டாம்; பின்னும்-அதுக்குமேலே, வீடு - (ஆத்மப்ராப்திரூபமான) மோக்ஷமும், இல்லை - ஸித்தியாது; (ஆனபின்பு), மறுகல் இல்-ஸ்வஹாவபேதாதிரூபஸமஸ்தஹேயப்ரதிபடனாய், ஈசனை-(ஸ்வாபாவிக) ஸமஸ்தநியந்த்ருத்வாதி ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனான ஸ்வாமியை, பற்றி - (ப்ராப்யத்வேநவும் ப்ராபகத்வேநவும்) ஸமாஶ்ரயித்து, விடாவிடில் - (அதிகார்யந்தரங்களைப்போலே ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக்கொண்டு) அகலாதொழியில், அஃதே - அதுவே, வீடு - பரமபுருஷார்த்தம்.

இறுகல்-ஸங்கோசமும், சிக்கெனவும். மறுகல்-ஸ்வபாவபேதம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், 'ஐஶ்வர்யம் நிலைநில்லாதாகில் நிலைநின்ற புருஷார்த்தமான கைவல்யத்தைப் பற்றுகிறோம்' என்ன, கைவல்யபுருஷார்த்தம் துஸ்ஸாதமென்றும், அதுதான் அபுருஷார்த்தமென்றும் ப்ரதிபாதிக்கிறார்.

[குறுக] - கிட்டவிட்டு; தூரம்போய் விஷயங்களை க்ரஹிக்கும் மநஸ்ஸை ப்ரத்யகர்த்த விஷயமாக்கி : ப்ரத்யாஹ்ருதேந்த்ரியனுக்கிறே இவ்வநுஸந்தாநம் உண்டாவது. [மிகவுணர்வத்தொடு நோக்கி] - அந்தமநஸ்ஸை ஜ்ஞாநஸ்வரூபனான ஆத்மாவோடே சேர்த்து ஆத்மப்ரவணமாக்கி. [மிகநோக்கி] - விஶததமமாக அநுஸந்தித்து ஆத்மாவலோகநத்தைப் பண்ணி. [எல்லாம்விட்ட] - ஐஶ்வர்யத்தோடு பகவதநுபவத்தோடு வாசியற விட்ட. [இறுகலிறப்பென்னும் ஞானிக்கும்] - இந்தஸங்கோசத்தையே மோக்ஷமாக நினைத்திருக்கும் ஜ்ஞாநநிஷ்டனுக்கும். [இறுகல்] - பகவதநுபவத்தைப்பற்றத் தமக்கு ஸங்குசிதமாயிருக்கை. [இறப்பு] - மோக்ஷம். [அப்பயனில்லையேல்] - எம்பெருமானை ஶரணமாகப் பற்றுவிடில் ஆத்மாநுஸந்தாநம் பண்ணவொண்ணாது. இவர்தாம் ப்ரயோஜநமாக நினைத்திருக்கிறத்தை யாயிற்று, அவன் ஆத்மப்ராப்திக்கு ஸாதநமாகப் பற்றுகிறது. [சிறுகநினைவதோர் பாசமுண்டாம்]-"ஏஷோவாஸம்ஸக்தஹ்ருதயா" என்கைக்கு அடியான பந்தமுண்டாம். அவித்யாதிகள் ஶதஶாகமாகப் பணைக்கும். [பின்னும் வீடில்லை] - அவனை ஶரணமாகப்பற்றினாலும் அந்திமஸ்ம்ருதியில்லையாகில் மோக்ஷஸித்தியில்லை. ஆதிபரதனைப்போலே மானாய்ப்போமித்தனை. [மறுகலில் ஈசனைப்பற்றி]-ஹேயப்ரத்யநீகனாகவும் ஜ்ஞாநைகாகாரனாகவும் அநுஸந்தித்து அவனோடு ஸஜாதீயனாகவும் ஆத்மாவை அநுஸந்தித்து. [மறுகலில்]-மறுகுகிற ஸமயத்தில்; ஶரீரவிஶ்லேஷஸமயத்திலென்னவுமாம். [வீடுஅஃதே] - இப்படி துஸ்ஸாதமாகையாலும், ஈஶ்வரஸாபேக்ஷமாகையாலும், பகவதநுபவத்தைக்குறித்துத் தண்ணிதாகையாலும், தண்ணிதானதுதானே ஸ்திரமாகையாலே மிகவும் அபுருஷார்த்தமாகையாலும், அப்ராப்தபுருஷார்த்தமாகையாலும், அண்ணல்கழல்கள் குறுகுமினோ என்று கீழ்ச்சொன்ன கைங்கர்யமே புருஷார்த்தம்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. பூமியில் ஐஶ்வர்யம், ஸ்வர்க்காநுபவம் இவை நிலைநில்லா என்றார், கீழ்; இவைபோலன்றிக்கே ஆத்மலாபம் நிலைநின்ற புருஷார்த்தமே யென்னில்;—கீழ்ச் சொன்னத்தைக் குறித்து ஒருநன்மை யுண்டேயாகிலும் பகவதாநந்தத்தைப்பற்ற இது ஏகதேசமா யிருக்கையாலே அதுவும் தண்ணிது; ஆனபின்பு, அவனைப்பற்றப் பாருங்கோள் என்கிறார்.

[குறுக இத்யாதி] - முதல்தன்னிலே ப்ரத்யாஹ்ருதேந்த்ரியனுக்கிறே ஆத்மப்ராப்தியில் அதிகார முள்ளது. பாஹ்யவிஷயங்களிலே தூரப்போய் க்ரஹிக்கும் மநஸ்ஸை ப்ரத்யகர்த்த விஷய மாக்குவது. அதாவது - கண்ணையிட்டுக் கண்ணைப்பார்த்தாற்போலே யிருப்பதொன்றிறே. சிரகாலம் பாஹ்யவிஷயங்களில் பண்ணிப்போந்த வாஸநையடைய ஆத்மாவிலேயாம்படி விஶததம மாக அநுஸந்தித்து. [எல்லாம்விட்ட] - ஸ்ரீயஃபதி பெரியதிருவடிதிருத்தோளிலே தோளும் தோள் மாலையுமாய் வந்து நின்றாலும் சாணகச்சாற்றுபாதி ஶுத்திமாத்ரத்தையே உபஜீவித்து, போக்யதையில் நெஞ்சுசெல்லாதபடி அவனையும் விடுவது. [இறுகலிறப்பென்னும் ஞானிக்கும்]- ஸங்கோசத்தை மோக்ஷமென்று சொல்லுகிற ஆத்மஜ்ஞானிக்கும். இவ்வருகுள்ளத்தைப்பற்ற 'விஸ்த்ருதம்' என்றிருந்தானேயாகிலும், அவ்வருகுங்கண்டவ ராகையாலே 'ஸங்கோசம்' என்றிருக்கிறார், இவர். இறப்பு-மோக்ஷம். [அப்பயனில்லையேல்]-அந்த பகவதுபாஸநமில்லையாகில் ஆத்மாநுஸந்தாநம்பண்ணவொண்ணாது. உபாஸநந்தான் ஸுகரூபமாயிருக்கையாலே, பயனென்கிறது. அவனுடையஸாதநம் இவருக்கு ப்ரயோஜநமாயிருக்கிறது. [சிறுக இத்யாதி] - தன்னை முன்புத்தையிற்காட்டில் அதிக்ஷுத்ரனாக நினைக்கும்படி, பந்தகமானஅவித்யாதிகள் ஶதஶாகமாகப்பணைக்கும்; "தேவோஹம், மநுஷ்யோஹம்" என்கைக்குஅடியான பந்த முண்டாம்.

[பின்னும்வீடில்லை மறுகலிலீசனைப்பற்றிவிடாவிடில்] - இந்த்ரியநியமநாதிகளுண்டாய், பின்பு பகவதுபாஸநத்தைப் பண்ணிக் கர்மக்ஷயத்தைப்பிறப்பித்து ஆத்மாவை லக்ஷிக்கப்பார்க்கு

பத்தாம்பாட்டு—'குறுக' இத்யாதி. "இறுகலிறப்பென்னும் ஞானிக்கும் அப்பயனில்லையேல்" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - பூமியில் இத்யாதி. நன்மை - நித்யத்வாதி. தண்ணிது - அதிக்ஷுத்ரம்.

குறுக-குறுக்கி; மநஸ்ஸை ப்ரத்யாஹரித்தல்-ப்ரத்யகர்த்தவிஷயமாக்குத லென்றபடி. உணர்வத்தொடு - ஆத்மாவோடேகூடி. தத்குணஸாரத்வத்தாலே, உணர்வென்று - ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது. மிகநோக்கி - விஶதமாக அநுஸந்தித்து இதி சப்தார்த்தஃ. குறுக்குகை-பாஹ்யவிஷயங்களினின்றும் மநஸ்ஸைத் திருப்புகையாகையாலே, அத்தை அருளிச்செய்கிறார்-'முதல்தன்னிலே' இத்யாதி. பாஹ்யவிஷயப்ரவணமான மநஸ்ஸை ப்ரத்யகர்த்தவிஷயமாக்குகையி லுண்டான அருமையை அருளிச்செய்கிறார்-'அதாவது' இத்யாதி. 'கண்ணையிட்டுக் கண்ணைப்பார்த்தாற்போலே' என்றது - தர்மபூதஜ்ஞாநத்தாலே ஜ்ஞாநஸ்வரூபனான ஆத்மாவையறிகையாகையாலே. "உணர்வத்தொடு, மிக-நோக்கி" என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - 'சிரகாலம்' இத்யாதி. எல்லாம்விட்ட-ஆத்மவ்யதிரிக்தங்களையெல்லாம் விட்டவனாய். 'எல்லாம்விட்ட' என்ற ஸர்வத்யாகத்தின் சரமாவதி-'ஸ்ரீயஃபதி' இத்யாதி. சாணகச்சாறு-பஞ்சகவ்யம். இறுகல்-ஸங்கோசம்.ஸங்கோசமாவது-ஈஶ்வரனளவும் போகாதே அணுவான ஆத்மமாத்ரத்திலே பர்யவஸித்திருக்கை. 'ஸங்கோச மென்கிற தென்? முக்திதசையில் அநுபவமாகையாலே விபுவாயிராதோ?' என்ன, 'இவ்வருகு' இத்யாதி. இவ்வருகுள்ளத்தைப்பற்ற - ஐஶ்வர்யாதிகளைப்பற்ற. "ஒண்டொடியாள்" இத்யாதியைப் பற்ற, 'அவ்வருகும் கண்டவராகையாலே' என்றது. கீழ்ப்பாட்டில் "ஆங்கவனையில்லார்" இத்யேதத்விவக்ஷயா - 'அப்பயன்' இத்யத்ர தச்சப்தம். ஆனால், உபாஸநமில்லையேல் என்றன்றோ சொல்லவேணும் என்ன, 'உபாஸநந்தான்' இத்யாதி. அவனுக்கு ஸுகரூபதையுண்டோ? என்ன, 'அவனுடைய' இத்யாதி. ஆத்மாநுஸந்தாநம் பண்ணவொண்ணாமையே யன்றிக்கே விரோதியும் அபிவ்ருத்தமாமென்னுமிடஞ் சொல்லுகிறது - 'தன்னை' இத்யாதி. முன்புத்தையிற்காட்டில் - ஸ்வர்க்காத்யைஶ்வர்யத்தைப்பற்றி நின்ற போதையிற் காட்டில்.

அந்தமோக்ஷம்-ஆத்மாநுபவம். 'மறுகல்' என்று-ஹேயமாய், 'இல்'-என்றுஇல்லாமையாய் ஹேயப்ரத்யநீகனான ஈசனை யென்னுதல்; "மறுகலில்" என்று - ஸப்தமீவிபக்தியாய், மறுகுகிறஸமயத்திலே யென்னு

மன்றும், ஸர்வேஶ்வரன்பக்கல் அந்திமஸ்ம்ருதிபண்ணி இஶ்ஶரீரத்தைவிடப் பாராகில் அந்த மோக்ஷந்தா னில்லை. [மறுகல் இல் ஈசனை] --ஹேயப்ரத்யநீகனான ஸர்வேஶ்வரனை. அன்றியே, [மறுகலில்] - மறுகுகிறஸமயத்தில்; ப்ராணவியோகஸமயத்தில் வருங் கலக்கத்தி லென்னுதல். [ஈசனைப் பற்றி விடாவிடில்] - அந்திமஸ்ம்ருதியில்லையாகில்; ஆதிபரதனைப்போலே மானுதல் மரையாதலா மித்தனை. [வீடுஅஃதே] - "திருநாரணன்தாள்காலம்பெறச்சிந்தித்துய்ம்மினோ" என்று நான் சொல்லுகிற அதுவே புருஷார்த்தம். (கo)

ப தி ஞெ ா ர ா ம் பா ட் டு.

அஃதேஉய்யப்புகுமாறென்று கண்ணன்கழல்கள்மேல்
* கொய்பூம்பொழில்சூழ் குருகூர்ச்சடகோபன்குற்றேவல்
செய்கோலத்தாயிரம் சீர்த்தொடைப்பாடலிவைபத்தும்
அஃகாமல்கற்பவர் ஆழ்துயர்போய்உய்யற்பாலரே.

ஆ·—ஆழ்வார் ஸர்வோஜ்ஜீவநார்த்தமாக எம்பெருமானைப் பாடின இத்திருவாய்மொழியைத் தப்பாமல் கற்பார் நிரஸ்தாகிலதுஃகராய்க்கொண்டு பகவத்கைங்கர்ய மஹாரஸத்தைப் பெறுவார் என்கிறார்.

ஒ·—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் ஐஶ்வர்யாதி க்ஷுத்ரபுருஷார்த்தத்தைத் தவிர்ந்து பகவத்கைங்கர்யைகபோகராவர் என்கிறார்

[அஃதே என்று தொடங்கி.] - அதுவே உஜ்ஜீவநோபாய மென்று எம்பெருமான் திருவடிகளிலே ஆழ்வார் அருளிச்செய்த விலக்ஷணமான ஆயிரத்தில் அவனுடைய கல்யாண குணங்களையே தொடுத்த இத்திருவாய்மொழி. அஃகாமை - தப்பாமை.

ப·—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு பலமாக துஃகநிவ்ருத்தி பூர்வகமான ஆத்மோஜ்ஜீவநத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

உய்ய - உஜ்ஜீவிக்கைக்கு உறுப்பாக, புகும் - கிட்டும், ஆறு - உபாயம், அஃதே - அதுவே, (என்று அறுதியிட்டு), கண்ணன்-க்ருஷ்ணனுடைய, கழல்கள்மேல்-திருவடிகளின்மேலே, கொய் - கொய்யப்படும், பூ - புஷ்பஸம்ருத்தியையுடைத்தான, பொழில் - பொழிலையுடைத்தான, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், குற்றேவல்கள் - அந்தரங்கமான கைங்கர்யரூபங்களாக, செய் - செய்த, கோலம் - அலங்காரபூர்ணமாய், ஆயி

தல். விவரணம்-'ப்ராணவியோக' இத்யாதி. விடாவிடில் - விடாவிட்டால். சரீரத்தை விடப்பாராகி லென்றபடி. பற்றி-அநுஸந்தித்து; ஸ்மரித்து என்றபடி. அந்திமஸ்ம்ருதியில்லாவிட்டாலேது?என்ன, 'ஆதிபரதனை' இத்யாதி. மரை - கவயம்.

குறுகவென்று தொடங்கி, அப்பயனில்லையேல் ஆத்மாநுஸந்தாநம்பண்ண வொண்ணாது; அதுக்கு மேலே சிறுக நினைவதோர் பாசமுண்டாம்; பின்னும் - மறுகலிலீசனைப்பற்றி விடாவிடில் - வீடில்லை; ஆன பின்பு, அஃதே - வீடு இத்யந்வயঃ. (கo)

---

*கொய்பூம்பொழில்குருகூர்ச்சடகோபன்குற்றேவல்கள்' என்று உரையின் பாடம்.

ரம் - ஸஹஸ்ரஸங்க்யாதமாம், சீர்த் தொடை - சீருந் தொடையுமுடைய, பாடல் - பாடலான திருவாய்மொழியில், இவைபத்தும் - இவைபத்தையும், அஃகாமல் - நழுவாதபடி, கற்பவர் - கற்பவர், ஆழ் - (ஐஶ்வர்யகைவல்யங்களிலே) ஆழங்காற்பட்டு வரும், துயர் - து:கம், போய் - போய், உய்யற்பாலர் - (பகவத்பக்திரூபமான) ஆத்மோஜ்ஜீவநப்ரகாரத்திலே யாவர்கள்.

இது - கலித்துறை.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிகற்றார் ஐஶ்வர்யாதி க்ஷுத்ரபுருஷார்த்தத்தைத் தவிர்ந்து பகவத்கைங்கர்யகபோகராவர் என்கிறார்.

[அஃதே உய்யப்புகுமாறென்று]-நான் சொன்னதுவே ஆத்மாவுக்கு உஜ்ஜீவநோபாயமென்று; அது ஏதென்னில்,—"கண்ணன்கழல்கள் நினைமினோ" என்றது. [கண்ணன் கழல்கள் மேல்] - ஸுலபனான க்ருஷ்ணனையாயிற்றுக் கவிபாடிற்று. [கொய்பூம்பொழில் இத்யாதி]-நித்யவஸந்தமான சோலைசூழ்ந்த திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாராயிற்றுக் கவிபாடினார். [செய்]-செய்த கவி; வாசிகமான அடிமை யென்னுதல். [கோலத்து ஆயிரம்]-கவிக்குச்சொல்லுகிற அலங்காரங்களால் குறைவற்றிருக்கை. [சீர்த்தொடை இத்யாதி]- கல்யாணகுணங்களைத் தொடுத்துச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழி. [அஃகாமல்] - தப்பாமல். இவற்றில் ஒருபாட்டும் விடாதபடி கற்றாலாய்த்து ஐஶ்வர்யாதிகளுடைய தோஷம் விஶதமாவது. [ஆழ்துயர்போய்]-ஐஶ்வர்யாதிகளில் உபாதேயபாவத்தால் வரும் துஃகம் போய். [உய்யற்பாலர்]-உஜ்ஜீவநமே ஸ்வபாவமாகவுடையராவர். "காலம்பெறச் சிந்தித்துய்ம்மினோ" என்று தாம்சொன்னபடியை உடையராகை.

ஈடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி பத்துங் கற்றார், ஐஶ்வர்யாதி க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தைத் தவிர்ந்து பகவத்கைங்கர்யைகபோகராவர் என்கிறார்.

[அஃதேஉய்யப்புகுமாறென்று]-"திருநாரணன்தாள்" என்று நான்சொன்ன அதுவே உஜ்ஜீவிக்கைக்குஉபாயமும் உபேயமுமென்று. [கண்ணன்கழல்கள்மேல்] - *"கண்ணனைத்தாள்பற்றி" என்று தாமுஞ்சொல்லி, "கண்ணன்கழல்கள்நினைமினோ" என்று பிறர்க்கும்உபதேசித்துநின்றாரே; அதுதன்னையே சொல்லுகிறார். 'இப்படி அடியுடையார் புறம்பில்லை' என்றிறே இவ்வடிகளைத்தாம் பற்றிற்று.† "துயரறுசுடரடிதொழுதெழு" என்று தம்திருவுள்ளத்துக்கு அருளிச்செய்தார், ‡ "வண்புகழ்நாரணன்திண்கழல்சேர்" என்று பரோபதேஶம் பண்ணினார் அங்கு; இங்கே|| "கண்ணனைத் தாள்பற்றி யானென்றும்கேடிலன்" என்றார், "கண்ணன் கழல்கள் நினைமினோ" என்று பரோபதேஶம்பண்ணினார் ; இதுஎன்னஅடிப்பாடுதான்! §"கண்ணனல்லாலில்லைகண்டீர்சரண்" என்றிறே பரோபதேஶம் நிகமிக்கிறதும். [கொய்பூ இத்யாதி] - நித்யவஸந்தமான திருச்சோலைசூழ்ந்த திருநகரி

—

நிகமம் - "அஃதே" இத்யாதி. "இவைபத்தும் அஃகாமல்கற்பவ ராழ்துயர் போ யுய்யற்பாலர்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'நிகமத்தில்' இத்யாதி.

"ஆறு" என்றதுக்கு 'உபேயம்' என்று அர்த்தம்சொன்ன - கீழ்ச்சொன்ன உபேயாந்தர ப்ரதிகோடித்வேந. உபாயாந்தரங்களைக் கழித்து, "அவனையொழிய வேறுஉபாயமில்லை" என்றுசொல்லுகிறது- இம்மூன்றுபத்தும் உபாயவிஷயமாகையைப் பற்ற. "உபாயமும் உபேயமும்" என்றத்தை ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிறார் - 'இப்படிஅடியுடையார்' இத்யாதி. அடி - மூலமும், திருவடிகளும். 'கழல்கள்மேல்' என்றத்தை உபஜீவித்து அருளிச்செய்கிறார் - "துயர்" இத்யாதி. அடிப்பாடு - அடியிலே படுகை; ப்ராவண்யமென்றபடி; ஏகப்ரகாரமும். பரோபதேசம் நிகமிக்கிறது மென்றது - விரோதிஸ்வரூபவிஷயமான பரோபதேசம் நிகமிக்கிறது மென்றபடி. பரோபதேசநிகமநம் - கண்ணன் கழலிணையாலும், அது - ஸாமாந்யத: பரோபதேசமாகையாலே, விரோதிஸ்வரூபவிஷயமான "வீடுமின்முற்றம்", "சொன்னால் விரோதம்", "ஒருநாயகம்", "கொண்டபெண்டிர்" என்கிற நாலுதிருவாய்மொழிகளிலும் வைத்துக்கொண்டு,

* திருவாய்மொழி - ௩-௧௦-௧௦. † ஷை - ௧-௧-௧. ‡ ஷை - ௧-௨-௧௦. || ஷை ௩ - ௧௦ - ௧௦. § ஷை - ௯-௧-௯.

க்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார், ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளிலே அந்தரங்கவ்ருத்தி பண்ணினவை இவைதான். செய் - செய்த கவியென்னுதல்; 'குற்றேவல் செய்' - என்று கீழேகூட்டி, வாசிக மான அடிமையென்னுதல். [கோலத்தாயிரம்]-கவிக்குச்சொல்லுகிற அலங்காரத்தால் குறைவற்ற ஆயிரம். [சீர்இத்யாதி] - அவன்குணங்களைத்தொடுத்துப்பாடின இவற்றில் ஒன்றுங் குறையாமே கற்றவர்கள் பகவத்வ்யதிரிக்த புருஷார்த்தங்களான ஐச்வர்யகைவல்யங்களாகிற அநர்த்தங்கள் போய் உஜ்ஜீவிக்கும் ஸ்வஹாவராவர். அஃகல் - சுருங்கல். [உய்யற்பாலர்]-உஜ்ஜீவநமே ஸ்வபாவ மாக வுடையராவர். "காலம்பெறச் சிந்தித்துய்ம்மினோ" என்று தாம்சொன்னபடியை யுடைய ராகை. (கக)

"கொண்டபெண்டிர்" விரோதிஸ்வரூபவிஷயமான பரோபதேசநிகமந மென்னக் குறையில்லை யென்று கருத்து. கொய்பூம்பொழில் - கொய்யப்படும் புஷ்பங்களையுடைத்தான சோலையையுடைய. 'செய்தகவியென்னுதல்' என்றது - சடகோபன் குற்றேவலாயிருப்பதாய்ச் செய்த கவியான கோலத்தாயிர மென்று ஆயிரத்துக்கு விசேஷண மென்றபடி. த்விதீயார்த்தத்தில், 'குற்றேவல்செய்' என்று - முழுச்சொல்லாய், வாசிக மான அடிமையென்னுத லென்றபடி- அதுதா னேது? என்ன, 'கோலம்' இத்யாதி. கோலம் - அலங்காரம். அஃகாமல் - குறையாமல். ஆழ்துயர் - ஆழங்கால்பட்டுவரும் து:கம். ஐச்வர்யகைவல்யப்ராவண்யமாகிற மஹாநர்த்த மென்றபடி. பால் - ஸ்வஹாவம்.

அஃதே உய்யப்புகுமாறு இத்யாரப்ய, குற்றேவலுமாய், செய்கோலத்தாயிரமென்று தொடங்கி அந்வயமாதல்; அன்றிக்கே, கொய்பூத் தொடங்கி, சடகோபன் - அஃதேஉய்யப்புகுமாறென்று கண்ணன்கழல்கள்மேல் - செய்த - குற்றேவலாய், கோலத்தாயிரமென்று தொடங்கி அந்வயமாதல். (கக)

த்ரவிடோபநிஷத் ஸங்கதி:—[illegible] ॥ [illegible] ॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளி:—[illegible] ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

ஒருநாயகமாயுலகுக்குவானோ
ரிருநாட்டிலேறியுய்க்குமின்பம் - திரமாகா
மன்னுயிர்ப்போகந்தீது மாலடிமையேயினிதாம்
பன்னியிவைமாறனுரைப்பால்.

இரண்டாந்திருவாய்மொழி—பாலனாய் : ப்ரவேசம்.

ஆ.—(பாலனாய்) இப்படி பரமப்ராப்யபூதனான எம்பெருமானோடே கலந்து பரிமாறவேணுமென்று ஆசைப்பட்டுப் பெறாத நிரவதிகவ்யஸநத்தாலே தாம் அலற்றுகிறபடியை அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார்.

ஒ.—இரண்டாந்திருவாய்மொழியில், இதரபுருஷார்த்தங்களுடைய தோஷாநுஸந்தாநபூர்வகமாக பகவத்வைலக்ஷண்யாநுஸந்தாநத்தைப் பண்ணிப் பரமபோக்யனான எம்பெருமானோடே கலந்து பரிமாறவேணுமென்று ஆசைப்பட்டுப் பெறாமையாலே கலங்கி "முடியானே" யிற் பிறந்த விடாய் ரஸாந்தரங்களாலே அபிபூதமானது தலையெடுத்து அதுக்குமேலே தேசகாலங்களினாலே விப்ரக்ருஷ்டமான அவன்படிகளையும் காணவேணுமென்னும் அபிநிவேசம் மிகப்படர்ந்து நினைத்தபடி கிடையாமையாலே அப்ரக்ருதிங்கதராய்த் தம்முடைய தசையைக் கண்டு பந்துக்கள் சோகிக்கிற படியை, எம்பெருமானை ஆசைப்பட்டுப் பெறாதே நோவுபடுகிறாள் ஒரு பிராட்டியுடைய திருத்தாயார் பேச்சாலே அவனுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்கிறார்.

ப.—இரண்டாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் - இதரபுருஷார்த்தங்களுடைய அபகர்ஷோபதேச பூர்வகமாக ஈச்வரனுடைய பரமப்ராப்யத்வத்தை உபதேசிக்கையாலே, ஆத்மாவினுடைய அநந்யபோக்யதையை அநுஸந்தித்து, அவ்வழியாலே, பஹுவிதஸஹஜபோக்யாகாரயுக்தனான ஸர்வேச்வரனுடைய விப்ரக்ருஷ்டாபதாநங்களில் போகாபிநிவேசயுக்தராய் : அவனுடைய வடதளசாயித்வத்தையும், கோபிகாலீலாஸங்கித்வத்தையும், த்ரைவிக்ரமப்ரகாரத்தையும், பரத்வவைபவத்தையும், ஸப்தருஷபநிரஸநத்தையும், ஸ்ரீவராஹப்ராதுர்ப்பாவத்தையும், அம்ருதமதநவ்ருத்தாந்தத்தையும், லங்காநிரஸநத்தையும், அஸாதாரணசிஹ்நங்களையும், ஆபரணசோபையையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்விசிஷ்டனான ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளிலே போக்யதாஸூசகமான திருத்துழாய்விஷயமாகத் தமக்குப்பிறந்த ஆதரவிசேஷத்தைப் பரிவர் பார்ச்வஸ்தர்க்குச் சொல்லுகிற பாசுரத்தை, விச்லிஷ்டையான நாயகியினுடைய ஆர்த்யதிசயங்கண்ட நற்றாயானவள் வினவினார்க்கு உரைத்த பாசுரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

இ.—இரண்டாந்திருவாய்மொழியில், ஐச்வர்யாதிகளுடைய தோஷாநுஸந்தாநபூர்வகமாக பகவத்வைலக்ஷண்யத்தை உபதேசிக்க, அது அவர்களுக்கு பலியாதே தம்பக்கல் விடாய்க்கு உத்தம்பகமாயிற்று: ராவணனுக்குச் சொன்ன ஹிதம் அவன் செவிப்படாதே ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்குப் பெருமாளைப்பற்றுகைக்கு உறுப்பானாற்போலே. "வீடுமின் முற்ற" த்திலும் "சொன்னால் விரோத" த்திலும் "ஒருநாயக" த்திலும் பரோபதேசம்பண்ணின இது தமக்கு வைசத்யத்துக்கு உறுப்பாய் மூன்று களை பறித்த பயிர்போலே தம்முடைய ப்ரேமத்தை ஸதசாகமாக்கிற்று. "முடியானே" யிற் பிறந்த விடாய் ரஸாந்தரங்களாலே அபிபூதமானது தலையெடுத்து தேசகாலங்களால் விப்ரக்ருஷ்டமான அவன்படிகளை இப்போதே காணவேணுமென்னும் விடாயைப் பிறப்பித்து அப்போதே அநுபவிக்கப்பெறாமையாலே அப்ரக்ருதிங்கதராய்த் தம்முடைய தசையைக் கண்ட பந்துக்கள் சோகிக்கிற படியை, எம்பெருமானை ஆசைப்பட்டுப் பெறாதே மோஹங்கதையாய் நோவுபடுகிறாள் ஒரு பிராட்டியைக் கண்ட திருத்தாயார்பேச்சாலே அருளிச்செய்கிறார். "ஸாஹம் தந்தூபுரேஷ்வேவ ஸுக்ரீவநிவேசிதம். ஹநுஜங் ஜ்யஷ்ட்டுத்ஹாதிதவீர" என்று திருவடியைக் கண்ட அநந்தரம் 'கடல்கடந்த

உன்னுடைய வடிவைக் காட்டவேணும்' என்றான்; 'பூதகாலத்தே செய்தத்தைக் காட்ட வல்லன்' என்கிற ஶக்தியை அறிகையாலே: அப்படியே அவன் ஶக்தியை அறிகையாலும் தன் சாபலத்தாலும் இவளும் தேஶகாலவிப்ரக்ருஷ்டமானவற்றைக் காணவேணுமென்று ஆசைப் படுகிறாள்.

ஈடு.—ராமவிரஹத்தில் திருவயோத்யையிலுள்ளார் கூப்பிட்டாற்போலே, தாமும் தம்முடைய கரணக்ராமமுமாய்ப் பெருவிடாய்ப்பட்டுக் கூப்பிட்டார் - "முடியானே"யில்; இக் கூப்பீட்டை அல்லாதார் க்ஷுத்ரப்ரயோஜநங்களுக்காகப் புறம்பே கூப்பிடுகிறபடியைக் கண்டு, 'இது இவ்விஷயத்திலே யாகப் பெற்றதில்லையே!' என்று நொந்து, நாம் முந்துறமுன்னம் இவ்விஷயத்திலே கூப்பிடப்பெற்றோமிறே' என்று உகந்தார், "சொன்னால்விரோத"த்தில்; 'அவ்வளவேயோ? ஹகவதர்ஹகரணனாகவும் பெற்றோம்' என்றார் - "சன்மம்பலபல" வில்; அல்லாதார், தந்தாமுடைய கரணங்களைப் பாழேபோக்குகைக்கு அடியான ஐஶ்வர்யகைவல்யங்களிலே ப்ரவணராய் அநர்த்தப்படுகிறபடியைக் கண்டு, அவற்றினுடைய அல்பஅஸ்திரத்வாதி தோஷங்களையும், ஸர்வேஶ்வரன் பரமப்ராப்யனாயிருக்கிறபடியையும் உபதேசித்து, 'அவற்றைவிட்டு அவனைப்பற்றுங்கோள்' என்றார் - "ஒருநாயக" த்தில். ப்ரஸங்காத், 'இவ்வொருநாயகம்' அருளிச்செய்தவரேகிடீ கோள் 'சூழ்விசும்பணிமுகி' லும் அருளிச்செய்தார்; 'இத்தை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருவுள்ளம் பற்றுங்கோள்' என்று பிள்ளை அருளிச்செய்வர். அதாவது - இது ப்ரத்யக்ஷிக்கிறப்போலே இஶ்ஶரீரஸமநந்தரம் அதுவும் காணவன்றோ நாம் புகுகிறது; இனி எத்தனைநாள் என்று. ஆக, மூன்று திருவாய்மொழியாலும் - இப்படி பரோபதேசம்பண்ணினஇது ஸம்ஸாரிகள் திருந்துகைக்கு உடலன்றிக்கே, அத்தாலும் தமக்கு பகவத்விஷயத்திலே விடாய்பிறந்தபடி சொல்லுகிறார் - இதில். அதாவது - இதரவிஷயங்களினுடைய தோஷாநுஸந்தாநபூர்வகமாக ஹகவத்வைலக்ஷண்யத்தை அநுஸந்தித்திறே, 'அவனைப்பற்றுங்கோள், இதரவிஷயங்களை விடுங்கோள்' என்கிறது; அது அவர்களுக்கு உடலன்றிக்கே தமக்கு வைஶத்யம்பிறக்கைக்கு உடலாயிற்று; ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் ராவணனுக்குச்சொன்ன ஹிதம் அவனுக்கு உடலன்றிக்கே தனக்குப் பெருமாளைப்பற்றுகைக்கு உடலானாற்போலேயும், ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வான் ஹிரண்யனுக்குச்சொன்ன ஹிதம் அவன் நெஞ்சிலே படாதே தனக்கு பகவத்பக்தி மிகுகைக்கு உடலானாற்போலேயும்; "வீடுமின்முற்ற" த்திலும் "சொன்னால்விரோத" த்திலும் "ஒருநாயக" த்திலும் - பிறரைக்குறித்துச்சொன்ன ஹிதம் அவர்களுக்குஉறுப்பன்றிக்கே, மூன்று களையும் பறித்துச் சங்காயமும் வாரின பயிர் ஶதஶாகமாகப்

பாலனாய் ப்ரவேஶே, "முடியானே"யில் ஆற்றாமை தலையெடுத்ததென்கைக்காக அந்தாலு திருவாய்மொழிகளின் ப்ரமேயத்தை அநுவதியாநின்றுகொண்டு, இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்கதி – 'ராமவிரஹத்தில்' இத்யாதி 'விடாய்பிறந்தபடி சொல்லுகிறார் இதில்' என்னுமளவும். புறம்பே – தேவதாந்தரவிஷயத்திலே. பாழே – பகவத்விஷயமாக்காதே வ்யர்த்தமே. "பணங்கொளரவணையான்" என்றத்தைப் பற்ற, 'பரமப்ராப்யனாய்' என்றது. அவற்றை – ஐஶ்வர்யகைவல்யங்களை. ப்ராஸங்கிகமான ஓரர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்– 'ப்ரஸங்காத்' இத்யாதி. இது – "ஒருநாயக"த்திற்படி. அதுவும் – "சூழ்விசும்பில்" ப்ரகாரமும். 'இனி எத்தனைநாள்' என்றது – தேஹஸம்ஸ்ருஷ்டராய் துஃகப்படுகிறமை எத்தனைநாள்? என்றபடி. 'மூன்றுதிருவாய்மொழியாலும்' என்றது-வக்ஷ்யமாணமான "வீடுமின்முற்றவும்", "சொன்னால்விரோதம்," "ஒரு நாயகம்" ஆகிற மூன்று திருவாய்மொழியாலு மென்றபடி. "வீடுமின்முற்ற"வும் பரோபதேசமுகேந புத்திஸ்தமென்றத்தைப் பற்ற – 'ஆக' என்றது; அல்லது, "வீடுமின் முற்றத்"தின் ப்ரமேயம் கீழுக்தமன்றே. அத்தாலும் – பரோபதேசத்தாலும். 'அத்தாலும்' என்ற சஶப்தத்தாலே – "முடியானே"யிற்பிறந்த விடாயை ஸமுச்சயிக்கிறது. இதுக்கு ஸூசகம் – மேலே 'இவ்வபிநிவேசமும் இப்படிசெல்லாநிற்க' இத்யாதி வாக்யத்திலே விசதமாகக் கண்டுகொள்வது. அந்யார்த்தமாகச் சொன்னது தமக்குச் சாபல்யம் பிறக்கைக்கு உடலாமோ? என்ன, 'அதாவது' இத்யாதி. அவர்களுக்கு – ஸம்ஸாரிகளுக்கு. உகதார்த்தத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தகதநமுகேந 'ஆக மூன்று திருவாய்மொழியாலும்' இத்யாதியை விவரிக்கிறார்–'ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான்' இத்யாதி. சங்காயம்–

பணைத்துப் பலிக்குமாபோலே தமக்கு அவன்பக்கலிலே அபிநிவேசம் ஸதசாகமாகப் பணைக்கைக்கு உடலாயிற்று. இவர்களுக்குக் களையாவது - பகவத்வ்யதிரிக்தவிஷயங்களும், அஸேவ்ய ஸேவைபண்ணித்திரிகையும், 'ஐஶ்வர்யகைவல்யங்கள் புருஷார்த்தம்' என்றிருக்கையும்; சங்காயமாவது - பயிர்தன்னிலே யுண்டாய் அறியாதார்க்குப் பயிர்போலே ப்ரதிபாஸித்து அச்சங்காயம் வாரிப்போகடாதபோது நெல் பதர்க்கும்படியாயிருப்பதொன்று; அப்படியே கைவல்யமும். இவ்வபிநிவேசமும் இப்படிச் செல்லாநிற்கச்செய்தே முன்பு "முடியானே" யிற் பிறந்த விடாய் ரஸாந்தரங்களாலே அபிபூதமாய்க்கிடந்தது; அந்தவிடாய் தலையெடுத்து, 'தேசகாலங்களால் விப்ரக்ருஷ்டமான அவன்படிகளையும் தத்தத்தேசகாலவிஶிஷ்டமாக்கி இப்போதே பெற்று அநுபவிக்கவேணும்' என்னும் விடாயும் பிறந்தது; அது அப்போதே கிடையாமையாலே, அந்தவிடாய்தான் அவஸ்தாந்தரத்தைப் பிறப்பித்தது. அவ்வவஸ்தாந்தரந்தான் - ஸர்வேஶ்வரனோடே கலந்து பிரிந்தாளொரு பிராட்டிதசையாய் - பிராட்டிதான் மோஹங்கதையாய்க் கிடக்க அவள்தசையை அநுஸந்தித்த திருத்தாயார் 'தேசகாலங்களால் விப்ரக்ருஷ்டமான அவன்படிகளையும் தத்தத்தேசகால விஶிஷ்டமாக்கி இப்போதே பெற்று அநுபவிக்க வேணு மென்னாநின்றாள்' என்கிற பாசுரத்தாலே ஸ்வதசையைப் பேசுகிறார். திருவடியைக்கண்ட பீமஸேநன், "ஸாகரம் தீர்த்வா முக்தம் ரூபமப்ரதிமம் மஹத் । த்ரஷ்டுமிச்சாமி" (ஸாகரம்தர்த்துமுத்புக்தம் ரூபமப்ரதிமம்மஹத் | த்ரஷ்டுமிச்சாமி) என்று நீ முன்புகடல்கடந்த வடிவை நான் இப்போது காணவேணு மென்றானிறே, 'இவன்சக்திமான்' என்று தோற்றுகையாலே; அப்படியே இவளும் பகவச்சக்தியை யறிந்தபடியாலேயும், தன்சாபலாதிஶயத்தாலேயும், அவாவின்மிகுதியாலேயும், பூதகாலத்திலுள்ளவற்றையும் இப்போதே பெறவேணு மென்று ஆசைப்படாநின்றாள் என்கிறாள்.

முதற்பாட்டு.

பாலனாய் ஏழுலகுண்டுபரிவின்றி
ஆலிலைஅன்னவசஞ்செய்யும் அண்ணலார்
தாளிணைமேலணி தண்ணந்துழாயென்றே
மாலுமால் வல்வினையேன்மடவல்லியே.

ஆ.—எம்பெருமான் ஒருபிள்ளையாய்ப் பிள்ளைத்தனத்தாலே முன்புகாணப்படுகிற இந்த ஏழுலகங்களையும் உண்டு அதனால் ஓர் அநிஷ்டகந்தமின்றியே ஆலிலையிலே கண்வளர்க்

ஆனைப்புல். சங்காயத்துக்கு ஸ்வாபதேசமாகக் கைவல்யத்தை வேறே சொல்லுகையாலே, 'ஐஶ்வர்யகைவல்யங்கள்' என்கிறவிடத்தில் கைவல்யசப்தத்தில் தாத்பர்யமில்லை. இத்திருவாய்மொழியில் அபிநிவேசம், கீழ்ப் பரோபதேசம்பண்ணின வழியாலும், "முடியானே"யில் இழவாலும் உண்டாயிற்றென்கைக்காக, இரண்டு ஹேதுவையும் காட்டுகிறார்;—'இவ்வபிநிவேசமும்' இத்யாதி. இவ்வபிநிவேசமும் - இப்படிபரோபதேசமடியான அபிநிவேசமும். ரஸாந்தரங்கள் - களையும் சங்காயமுமான ஐஶ்வர்ய கைவல்யங்கள். 'அவன்படிகளையும்' என்ற சப்தம் - விரோதஸூசகம். அவஸ்தாந்தரம் - நாயக்யவஸ்தை. தூர்லபத்திலே சாபலம்பண்ணுகைக்கு அடியேது? என்ன - ஸத்ருஷ்டாந்தமாகக் காட்டுகிறார், 'திருவடியை' இத்யாதி. அவாவின்று - சாபலத்திலே ஓர் அவஸ்தாவிசேஷமாய், ரஸாந்தரங்களால் மாற்றவொண்ணாதே பெற்றன்றித் தரியாத அவஸ்தாவிசேஷத்தைச் சொல்லுகிறது. சாபலம் - பற்றிற்றுவிடாமை, "ஸாகரம் தீர்த்வா முக்தம் ரூபமப்ரதிமம் மஹத் । த்ரஷ்டுமிச்சாமி தே வீர" இத்யாதி.

தருளினபோது அவன் திருவடிகளிலே யணிந்த திருத்துழாயை இக்காலத்திலே பெறவேணு மென்று ஆசைப்படாநின்றாள்; இப்படி ஸர்வஶக்தியான எம்பெருமான்தன்னாலும் ஸம்பா திக்கவொண்ணாத ஒன்றை இவள் ஆசைப்படுகிறது என்னுடைய பாபமிறே என்று இவளு டைய திருத்தாயார் அலற்றுகிறாள்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், வடதளஶாயியான ஸர்வேஶ்வரனுடைய திருவடிகளிலே சாத்தின திருத்துழாய இப்போதே பெறவேணுமென்று ஆசைப்படாநின்றா ளென்று திருத் தாயார் ஶோகிக்கிறாள்.

[பரிவின்றி] - நோவின்றிக்கே. [அன்னவசம்செய்கை] - இடம்வலங்கொள்ளுகை. [மாலுமால்] - மயங்காநின்றாள். 'வல்வினை' என்கிறது, இவள் இங்ஙன் தூர்க்கடங்களை ஆசைப் படுகைக்குக் காரணம் என்கர்மம் என்கிறாள். மடம் - தான்நினைத்ததே நினைக்கை.

ப.—முதற்பாட்டில், வடதளஶாயிதிருவடிகளில் திருத்துழாயைப் பெறவேணு மென்று ப்ரமியாநின்றாள் என்கிறாள்.

பாலனாய் - அதிபால்யமான வடிவையுடையனாய், ஏழ்உலகு-ஸமஸ்தலோகங்களையும், உண்டு - அமுதுசெய்து, (அத்தால்), பரிவு இன்றி-ஒருமிறுக்கு இன்றியே, ஆலிலை-ஆலந்தளிர் மேலே, அன்னவசம்செய்யும் - உண்டதுக்கு ஈடாகக் கிடக்கும், அண்ணலார் - ஸ்வாமியானவ ருடைய, தாளிணைமேல் - திருவடிகளிரண்டின்மேலே, அணி - (இவ்வபதாநத்துக்குத்தோற்று அன்புடைய ஸூரிகள்) சாத்தின, தண் - குளிர்ந்த, அம் - செவ்வியையுடைய, துழாய் - திருத் துழாயை (ப்பெறவேணும்), என்றே - என்றே, மாலும் - ('அதீதகாலத்திலது இப்போது கிட்டாது') என்றறியாதே ப்ரமியாநின்றாள்; வல்வினையேன் - இக்கலக்கம் காண்கைக்கு அடி யான பாபத்தையுடையளான என்னுடைய, மடம்-பற்றிற்றுவிடாத துவட்சியையுடையளாய், வல்லி - உபக்நாபேக்ஷமான கொடிபோலே யிருக்கிற இவள். அகடிதங்களை கடிப்பிக்கும் ஸர்வஶக்திக்குச் செய்யவொண்ணாததில்லை யென்றிருக்கை. 'காலிணைமேலணிதண்ணந்துழாய்' என்று பாடம் சொல்வாருமுளர்.

இ.—முதற்பாட்டில், வடதளஶாயிதிருவடிகளிற் சாத்தின திருத்துழாயை 'செவ்வி மாறுமே இப்போதே பெறவேணும்' என்னாநின்றாள் என்கிறாள்.

[பாலனாய்] - "ஞாநம்ஸநஷ்டம்நே" என்று மனிச்சுக்கு அவ்வருக்கு அறியா தாப்போலே இவ்வவஸ்தைக்கு அவ்வருக்கு திருவுள்ளத்திலும் இன்றிக்கேயிருக்கை. "ஶிஶு: ஶஶீ" என்றும், "தூயகுழவியாய்", "படியாதுமில்குழவிப்படி" என்றும் சொல்லுகிறபடியே அதிஶைஶவம் இருந்தபடி. [ஏழுலகுண்டு] - பால்யத்தின்கார்யம் இருந்தபடி. ப்ரளயாபந்ந மான லோகங்களை 'ஸாத்மிக்கும் ஸாத்மியாது' என்று அறியாதே எடுத்துத் திருவயிற்றிலே வைத்தான். [பரிவின்றி] - பரிவு - வருத்தம்; லோகங்களைத் திரள வயிற்றிலே வைத்தால் ஸாத்மியாமல் வரும் நோவு இன்றிக்கேயிருக்கை. [ஆலிலை] - ஒரு பவனான ஆலிலையிலே. லோகங்கள் ஸாத்மியாது என்று அறியாதாப்போலேயாயிற்று, இது படுக்கையாகப் போராது என்று அறியாதபடியும். [அன்னவசம்செய்யும்]-அன்னமென்று உணவு; அதுக்கு அநுகுண மான வ்யாபாரத்தைப் பண்ணுமவன். அஶ்ஶைஶவத்திலும் ரக்ஷணத்தில் அவதாநம் இருந்த படி. இடக்கைகீழ்ப்படக் கிடந்தானாகில் லோகங்கள் ஜரித்துப்போமிறே. [அண்ணலார்] - ஸர்வரக்ஷகனான ஸ்வாமி. அவன் ஶைஶவத்திலும் ரக்ஷணத்தில் அவதாநம்போலே யாய்த்து, இவள் மோஹத்திலும் முறையில் கலக்கமற்றிருந்தபடி. 'ஸம்ஸாரிகளை ஆபத்தே முதலாக

ரக்ஷித்த ஸர்வரக்ஷகனானவன் ஓர் அபலைக்கு உதவானோ?' என்னாநின்றாள். [அண்ணலார் தாளிணை] - ஶேஷபூதன் பற்றுவது ஶேஷியுடைய திருவடிகளையிறே. [தாளிணைமேலணி தண்ணந்துழாய்]-வடதளஶாயியினுடைய திருவடிகளில் திருத்துழாயைச் செவ்விமாறுமே அநுபவிக்கவேணும் என்னாநின்றாள். அவன் அகடிதங்களைச் செய்திலனாகில் இவள் துர்லபங்களை ஆசைப்படாள்கிடீர். [துழாயென்றே] - கலியர் 'சோறு சோறு' என்னுமாபோலே பலகாலும் இத்தையே சொல்லாநின்றாள். ஒருகாலத்திலே செய்து அற்றுப்போனது இனிக்கிடையாது என்று நான் சொன்ன ஹிதவசநம் செவிப்படாதே தான்நினைத்தத்தையே சொல்லாநின்றாள். [மாலுமால்]-மாலுதல் - மயங்குதல்; மோஹியாநின்றாள். கிடையாதத்தை ஆசைப்பட்டால் மோஹமேயாய்த் தலைக்கட்டவேணுமோ? மணியிலே அக்நிபுத்தி பிறந்தால் சுடவேணுமோ? [வல்வினையேன்] - இவளை இப்படி காணும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். மோஹித்தவளுக்கு து:கா நுபவமில்லை. உணர்ந்திருந்து க்லேஶப்படுகிறாள் தானாகையாலே, 'வல்வினையேன்' என்கிறாள். [மடவல்லியே] - மடப்பமாவது - பற்றிற்றுவிடாதே நின்று அத்தையே நினைக்கை. [வல்லி] - ஒருகொள்கொம்பிலே சேராவிடில் தரியாதபடியான பருவம். "வதிஸம்யோகஸாத்ஸாவ்யஃ".

ஈடு.—முதற்பாட்டு. வடதளஶாயியினுடைய திருவடிகளில் சாத்தின திருத்துழாயைச் செவ்வியோடே இப்போதே பெறவேணு மென்று ஆசைப்படாநின்றாள் என்கிறாள்.

[பாலனாய்] - பருவம்நிரம்பினபின்பு லோகத்தையெடுத்து வயிற்றிலேவைத்து ஆலிலையிலே சாய்ந்தானாகில் என்மகள் இப்பாடுபடாள்கிடீர்; 'அவன் ஒருதசையிலேகாண் ரக்ஷகனாவது' என்று மீட்கலாமிறே. [ஆய்] - "ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே" (ஆத்மாநம்மாநுஷம்மந்யே) என்கிறபடியே, இவ்வவஸ்தையையொழியப் பூர்வாவஸ்தை நெஞ்சிற்படாமை; * "படியாதுமில்குழவிப் படி" என்னக்கடவதிறே. கலப்பற்ற பிள்ளைத்தனத்தையுடையனாய். [ஏழுலகுண்டு]-"இது†ஸாத்மிக்கும், இது ஸாத்மியாது" என்று அறியாதே, ஏதேனுமாக முன்புதோன்றினத்தை வாயிலேயெடுத்துஇடும்படியாயிற்றுப் பருவம்.ரக்ஷகவஸ்துவினுடைய வ்யாபாரமாகையாலே இது ரக்ஷண

முதற்பாட்டு—'பாலனாய்' இத்யாதி. 'ஆலிலையன்னவசம்' இத்யாதி 'மாலுமால்' என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை – 'வடதளஶாயியினுடைய' இத்யாதி.

பாலனாய்க்கொண்டு லோகங்களை வயிற்றிலேவைத்து ஆலிலையிலே சாய்ந்தவன் திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப்படுகிறாளென்று சொல்லுகிற திருத்தாயாருடைய ஹார்த்தபாவத்தை அருளிச்செய்கிறார் - 'பருவம்' இத்யாதி. அது எப்படி? என்ன, 'அவன்ஒரு' இத்யாதி. ஒருதசையிலே-ப்ரௌடதசையிலே. 'அதாவது-லோகத்துக்கு ஓராபத்து வந்தபோதுகாண் தத்ரக்ஷணார்த்தமாக இச்செயலைச் செய்தது: இப்போது செய்யுமதுவோ அது?' என்று மீட்கலாம், பருவம் நிரம்பினபின் செய்தால்; அங்ஙனன்றிக்கே, கார்யாகார்ய விவேகத்துக்கு யோக்யதையில்லாத பருவத்திலே செய்ததாகையாலே இப்போது செய்யத் தட்டு என்? என்று மகளுக்குக்கருத்து என்றபடி. 'ஆய்' என்றதுக்கு வாஸனை–'ஆத்மாநம்' இத்யாதி. "ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே ராமம் தஶரதாத்மஜம்" இத்யாதி பூர்வமேவ லிகிதம். யுத்தகாண்டே ப்ரஹ்மா தீந்ப்ரதி ராமஃ."பாலன்"என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் – 'படியாதும்' இத்யாதி. படி–உபமாநம்; ஒப்பு ஒன்றும் இன்றிக்கே யிருக்கிற பிள்ளைத்தனத்தையுடையவ னென்றபடி. சப்தார்த்தம் – 'கலப்பற்ற' இத்யாதி. அதி பால்யத்திலே ஏழுலகுமுண்ணக்கூடுமோ? என்ன, 'இதுஸாத்மிக்கும்' இத்யாதி. இந்தப்பருவத்தில் வ்யாபாரம் ரக்ஷணமாகக்கூடுமோ? என்ன, 'ரக்ஷகவஸ்து' இத்யாதி. தாயாருடைய ஹார்த்தபாவம் – 'அவன் பொறுக்

---

* திருவாய்மொழி - ௩ - ௭ - ௧௦. † ஸாத்மிக்கும் - ஜரிக்கும்.

மாய்த் தலைக்கட்டின இத்தனை. அவன் பொறுக்கும் செயலைச் செய்தானாகில், இவளும் பொறுக்கும்படியானவற்றை ஆசைப்படாளோ? [ஏழுலகுண்டு] - ஆபத்து உண்டானால் வரைந்துநோக்குமதில்லை. [பரிவின்றி] - ஒருவருத்தமின்றிக்கே; லோகங்களையெடுத்து வயிற்றிலே வைக்கிறவிடத்தில் அத்தால் ஒருவருத்தமின்றிக்கே. [ஆலிலை]-ஒரு பவனான ஆலிலையிலே. அவ்வடம்பண்ணிக் கொடுத்த ஶுத்தபத்ரத்திலே. [அன்னவசம்செய்யும்] - தன்வசமாகவன்றிக்கே ''அஹமந்நம்'' (அஹமந்நம்) என்கிற அந்நத்துக்கு வசமாக. புக்தம்ஜரியாதபடி அதுக்கீடாகச் சாய்ந்தான். [அண்ணலார்]-அவன் ஶைஶவத்திலும் ரக்ஷணத்தில் அவதாநம்போலேயாயிற்று இவள்மோஹத்திலும் முறையில் கலக்கமற்றுஇருந்தபடி, [அண்ணலார்] - ஸர்வரக்ஷகருமாய் ஸர்வஸ்வாமியுமானவர். ஸர்வரக்ஷகரானவர்க்கு உம்மையாசைப்பட்ட அபலையான என் அபேக்ஷிதம் செய்யத் தட்டுண்டோ? என்கிறாள். [அண்ணலார் தாளிணை] - ஶேஷபூதன் பற்றுவது சேஷியினுடைய திருவடிகளேயிறே. [தாளிணைமேலணிதண்ணந்துழாய்] - இப்படி இவள் ஆசைப்படுகைக்கு அடியிலே பச்சையிட்டாள்காணும். ப்ராஹ்மணன் பிச்சேறினாலும் ஓத்துச்சொல்லுமாபோலே, இவளும் அடியில் அப்யஸித்தத்தையே சொல்லாநின்றாள்; தாட்பட்ட தண்டுழாய்த் தாமத்திலேயிறே வாஸனை பண்ணிற்று. [துழாயென்றே] - எப்போதும் அத்தையே சொல்லாநின்றாள். 'கெடுவாய், இது துர்க்கடங்காண், பூதகாலத்திலுள்ளதொன்றுகாண்' என்றால், அது செவியிற்படுகிறதில்லை. யுக்திஸாத்யையன்றிக்கே யிருக்கை. [மாலும்]-மோஹிக்கும். மாலுதல் - மயங்குதல். இது ஓருக்திமாத்ரமாய் அகவாயில் இன்றிக்கே யிருக்கையன்றிக்கே உள்ளழியாநின்றாள். மணிப்ரபையிலே அக்நிபுத்தி பிறந்தால் அது பின்னைச் சுடவும் வேணுமோ? [வல்வினையேன்] - மோஹங்

கும்' இத்யாதி. பொறுக்கும்செயல் - 'இது யோக்யம்' என்று நிரூபணத்தைப் பொறுக்குமதான செயல். பொறுக்கும்படியானவற்றை - 'இது ஆசைப்படுகைக்குயோக்யம்' என்னும் நிரூபணத்தைப் பொறுக்கும்படியானவற்றை. 'உலகு' என்றதுக்கு ஸாவம் - 'ஆபத்துண்டானால்' இத்யாதி; புத்திபூர்வகமாக என்று ஸாவாந்தரமாதல். வரைந்து - தாரதம்யம்பார்த்து. * (சாடு - 'அவ்வடம்' இத்யாதி. வடம்-இடமும், வடமும்.) 'அவ்வடம்பண்ணிக்கொடுத்த' என்றது-வேறுபடுக்கை படுப்பாரில்லை யென்றபடி. த்ருதியோக்யமானதொன்றிலே ஸௌகுமார்யத்துக்கு அநுகுணமாக ம்ருதுவானவற்றைப் படுக்கலாமிறே: அதில்லை யென்கிறார், 'சுத்தபத்ரத்திலே' என்று. ஶுத்தபத்ரம்-வெறும்இலையென்று ஸ்வபாவார்த்தம்; விசுத்தியோலை யென்று சாடு. 'அஹமந்நம்' என்கிற ஜீவர்களாகிற அந்நமென்றபடி. அர்த்தாந்தரம் - 'புக்தம்ஜரியாதபடி' இத்யாதி; விவரணமாதல். அதுக்கீடாக வென்றது - வலக்கைகீழாக வென்றபடி. கலங்கினதஶையிலே 'அண்ணலார்' என்னக்கூடுமோ? என்ன, 'அவன்ஶைஶவத்திலும்' இத்யாதி. முறை-சேஷத்வப்ராப்தி. 'ஏழுலகுண்டு' என்றதின் த்விதீயார்த்தத்துக்குச் சேர ஸாவம் - 'ஸர்வரக்ஷகரானவர்க்கு' இத்யாதி; பாட்டுக்கெல்லாம் ஸாவமாதல். அவயவாந்தரங்கள் கிடக்க, 'தாளிணை' என்கிறதென்? என்ன, 'ஶேஷபூதன்' இத்யாதி. சாடு - 'இப்படி' இத்யாதி. அடியிலே- முதலிலே, திருவடிகளிலே. பச்சை-உபஹாரம், திருத்துழாயும். 'ஆனாலும் பிராட்டியான அவஸ்தைக்குச் சேராதே' என்ன, 'ப்ராஹ்மணன்' இத்யாதி. ஓத்து-வேதம். அடியிலேயப்யஸித்தது எங்கே?என்ன, 'தாட்பட்ட' இத்யாதி. 'என்றே' என்கிற அவதாரணத்துக்கு ஸாவம் - 'எப்போதும்' இத்யாதி. எப்போதும் சொல்லும்போது 'வேண்டா' என்றாரில்லையோ? என்ன, 'கெடுவாய்' இத்யாதி. இது-துழாய். 'அதுசெவியிற்படுகிறதில்லை—என்றே என்று பேச்சினுடைய அநுவ்ருத்தியைச் சொல்லுகையாலே, வேறொன்று செவிப்படாமை ஸித்தமிறே. யத்வா, 'எப்போதும்' இத்யாதி வாக்யம் - சப்தார்த்தமாய், 'கெடுவாய்' இத்யாதி வாக்யம்-ஏவகாரார்த்தமாதல். இத்தால் பலிதம் - 'யுக்திஸாத்யை' இத்யாதி. 'என்றே' என்ற அநந்தரம், 'மாலுமால்' என்றதுக்கு ஸாவம் - 'இது ஒருக்திமாத்ரமாய்' இத்யாதி. அகடிதத்தை ஆசைப்பட்டுக் கிடையாவிட்டால் மோஹிக்குமத்தை, அஸம்பாவித த்ருஷ்டாந்தத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் - 'மணிப்ரபையிலே' இத்யாதி. துர்லபத்திலே 'கிடைக்கும்' என்று புத்திபிறந்தால் மோஹம்வரவேணுமோ ? என்று கருத்து. அதீத

---

* குண்டலிதம் ப்ரக்ஷிப்தமென்று தோன்றுகிறது.

கதையாய்க்கிடக்கிற இவளுக்கு ஒரு து:கானுஸந்தாநமில்லையிறே, உணர்ந்திருந்து அநுஸந்திக்கிற என்பாபமிறே. [மடவல்லியே] - பற்றிற்றுவிடாமை, மடப்பம். ஒருகோள்கோம்போடே சேர்க்க வேண்டும் பருவமாயிருக்கை. [வல்லி] - ‟பதிஸம்யோகஸுலபம் வய:” (பதிஸம்யோகஸுலபம்வய:) என்கிறபடியே யிருக்கை. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

வல்லிசேர்நுண்ணிடை ஆய்ச்சியர்தம்மொடும்
கொல்லைமைசெய்து குரவைபிணைந்தவர்
நல்லடிமேலணி நாறுதுழாயென்றே
சொல்லுமால் சூழ்வினையாட்டியேன்பாவையே.

ஆ·—(வல்லிசேர்.) தன்னுடைய ஸௌந்தர்ய ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்யாதி கல்யாணகுணாவிஷ்காரத்தாலே திருவாய்ப்பாடியில் பெண்பிள்ளைகளை வாயடித்துத் தம்திருவடிகளிலே வந்துவிழும்படி வசிகரித்து அவர்களோடே திருக்குரவைகோத்தருளின வண்டுவரைப் பெருமாளுடைய அவ்வழகியதிருவடிகளிலே யணிந்த நாறுதுழாயை ஆசைப்படுகிறாள் என்கிறாள்.

ஒ·—இரண்டாம்பாட்டில், திருக்குரவையில் க்ருஷ்ணனுடைய லீலாசேஷ்டிதங்களைக் காண ஆசைப்படாநின்றாள் என்கிறாள்

[வல்லிசேர் என்று தொடங்கி.] - வல்லிபோலேயிருக்கிற வடிவையும் நுண்ணிய இடையையுமுடைய இடைப்பெண்களைத் தன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளாலே வரம்பழித்து அவர்களோடே திருக்குரவை கோத்தருளினவருடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளில். [சூழ்வினை] - தப்பாமே அகப்படுத்தும் பாபம்.

ப·—அநந்தரம், திருக்குரவைகோத்த க்ருஷ்ணன் திருவடிகளில் திருத்துழாயை எப்போதும் பிதற்றிடாநின்றாள் என்கிறாள்.

வல்லி - வல்லியோடு, சேர் - ஒத்த, நுண் - நுண்ணிய, இடை - இடையையுடைய, ஆய்ச்சியர்தம்மொடும் - ஆய்ச்சியர்தங்களோடு ஒருகோவையாக (அவர்கள் வரம்பழியும்படி), கொல்லைமை - அமர்யாதமான வ்யாபாரத்தை, செய்து - பண்ணி, குரவை - குரவையை, பிணைந்தவர் - கோத்தவருடைய, நல் - (ந்ருத்தத்துக்கீடாக மிதிக்கிற) அழகிய, அடிமேல் - திருவடிகளிலே, அணி - அணியப்பட்ட, நாறு - பரிமளோத்தரமான, துழாய்என்றே - திருத்துழாயென்றே, சொல்லும் - சொல்லாநின்றாள்; சூழ் - (இவளை இப்படிகாணும்படி தப்பாமல்) சூழ்ந்த, வினையாட்டியேன் - பாபத்தையுடைய என், பாவை - பெண்பிள்ளையானவள்.

காலத்திலுள்ளத்தை ஆசைப்படுகை, மணிப்ரவாளையிலே அக்நி புத்தி பிறந்த வோபாதியிறே. அது-அக்நி- நாயகனை விஶ்லேஷித்த நாயகியதன்றோ பாபம்? என்ன, ‘மோஹங்கதையாய்’ இத்யாதி. ‘வல்லி’ என்றதுக்கு ஸாம்யம் - ‘ஒருகொள்கொம்பு’ இத்யாதி. விவரணம் - ‘பதிஸம்யோக’ இத்யாதி. ‟பதிஸம்யோகஸுலபம் வயோ த்ருஷ்ட்வா ச மே பிதா । சிந்தார்ணவகத: ப்ராப நாஸ்வாஸாத்வதோபாயம்” இதி அயோத்யாகாண்டே அநஸூயாம் ப்ரதி ஸீதா. வல்வினையேன் மடவல்லி, பாலனாய் இத்யாரப்ய, மாலுமால் இத்யன்வய:.

(க)

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், திருக்குரவையில் க்ருஷ்ணனுடைய லீலாசேஷ்டிதங்களைக் காண ஆசைப்படாநின்றாள் என்கிறாள்.

[வல்லிசேர் இத்யாதி] - ''வள்ளிமருங்குல்'' என்றாற்போலே வள்ளிக்கொடிபோலேயிருக்கிற இடையையுடையவர்கள் என்னுதல், வல்லிபோலேயிருக்கிற வடிவையுடையவர்கள் என்னப்புக்கு இடைக்கு உபமானமில்லாமையாலே 'நுண்ணிடை' என்னுதல். [ஆய்ச்சியர் தம்மொடும்]-என்பருவத்திற் பெண்களநேகர்க்கு உதவினவன் எனக்கு உதவானோ? என்கிறாள். [கொல்லைமைசெய்து]-வரம்பழிந்த செயல்களைச் செய்து; தன் ஸௌந்தர்யாதிகளாலே அவர்கள் மர்யாதைகளை அழித்து. [குரவைபிணைந்தவர்] - பெண்கள் கோவையிலே தன்னைத் தொடுத்தான்; அவனுடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளில். [நாறுதுழாய்] - பெண்களடியும் இவனடியும் பட்ட அடிச்சுவடு கந்தத்திலே தோற்றும்படியான திருத்துழாயையாயிற்று, இவள் ஆசைப்படுகிறது. ப்ரஹ்மசாரியெம்பெருமான்திருவடிகளில் ஆசைப்படுமவளன்றே; [என்றே சொல்லுமால்] - பாவியேன் நினைத்தபடி வாய்விடக்கடவளன்றியிலே யிருக்கிற இவளுடைய ஸ்த்ரீத்வமெல்லாம் எங்கேபோயிற்று? [சூழ்வினையாட்டியேன்] - தப்பாமல் அகப்படுத்தும் பாபத்தைப் பண்ணினேன். [பாவையே]-நிருபாதிகமான ஸ்த்ரீத்வத்தையுடையவள். [பாவை சொல்லுமால்] - நினைத்தது வாய்விடக்கடவதன்றிக்கேயிருக்கும் ஸ்த்ரீத்வமெல்லாம் போய்த் தன் அபிமதத்துக்குத் தான் வாய்விடவேண்டும்படியாயிற்று என்னுடைய பாபமிறே.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. 'ஸர்வரக்ஷகனான ஸர்வேஶ்வரன் ப்ரளயாபத்திலே தன் விபூதிரக்ஷணம்பண்ணினானாகில், அதுவும் பேற்றுக்குஉடலாமோ?' என்ன, 'அது' உடலன்றாகில் தவிருகிறேன், என்பருவத்திற்பெண்களுக்கு உதவினவிடத்திலே எனக்கு உதவத் தட்டு என்?' என்னாநின்றாள் என்கிறாள்.

[வல்லிசேர்நுண்ணிடை] - ''வள்ளிமருங்குல்'' என்றாற்போலே, வள்ளிக்கொடிபோலேயிருக்கிற இடையையுடையவர்க ளென்னுதல்; வல்லிபோன்ற வடிவையுடையராய், இடைக்கு உபமாநமில்லாமையாலே - நுண்ணிடை யென்னுதல். [ஆய்ச்சியர்தம்மோடும்] - என்பருவத்திற்பெண்கள்பலருக்கும் உதவினவர் அவர்களெல்லார்விடாயுமுடைய எனக்கு உதவத் தட்டு என்? என்னாநின்றாள். திருவாய்ப்பாடியில் இவள்பருவத்திற்பெண்கள்பலர்க்கும் உதவினானிறே. [கொல்லைமைசெய்து] - வரம்பழிந்த செயல்களைச் செய்து; ஸௌந்தர்யாதிகளாலே அவர்கள்மர்யாதையை அழித்து. [குரவைபிணைந்தவர்] - அவர்களோடே தன்னைத் தொடுத்தபடி. [நல்லடி] - பெண்களுந் தானுமாய் மாறிமாறித் துகைத்த திருத்துழாய் பெறவே

இரண்டாம்பாட்டு - 'வல்லிசேர்' இத்யாதி. 'ஆய்ச்சியர்தம்மொடும் கொல்லைமைசெய்து' இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'ஸர்வரக்ஷகனான' இத்யாதி. பேற்றுக்கு - அநுபவத்துக்கு. கீழே 'மடவல்லி' என்று தன்னைச்சொல்லி, இவர்களையும் 'வல்லிசேர் ஆய்ச்சியர்' என்று த்விதீயார்த்தத்திலே சொல்லுகையாலே, 'என்பருவத்திற்பெண்கள்' என்கிறார்.

வல்லியை இடைக்கு உபமாநமாகச் சொன்னதுக்கு ஸம்வாதம்—'வள்ளிமருங்குல்' இத்யாதி. திருமொழி—''கள்வன்கொல்'' இத்யாதி. வள்ளியென்று - ஒருவல்லிக்குப் பேர். மருங்குல் - மத்யம். 'அவர்கள் அநேகராகையாலே, ''[illegible]'' அன்றோ? என்ன, 'அவர்களெல்லார் விடாயும்' இத்யாதி. அப்படியுதவினானோ? என்ன, 'திருவாய்ப்பாடியில்' இத்யாதி. கொல்லை - வரம்பில்லாதது. கொல்லைமை - வரம்பழிந்தசெயல். விவரணம் - 'ஸௌந்தர்ய' இத்யாதி. இவ்விடத்திலே ''கண்டவர் தம்மனம்வழங்கும்'' இத்யாத்யநுஸந்தேயம். 'அவர்களோடே ஸம்ஶ்லேஷித்தவர் திருவடிகளில் திருத்துழாய்' என்றத்தால் பலிதம் - 'பெண்களும்' இத்யாதி. இவ்வளவாக ஸாரம் - 'ப்ரஹ்மசாரி' இத்யாதி. 'பெண்

ணும் என்று ஆசைப்படகிறது. ப்ரஹ்மசாரியெம்பெருமான் திருவடிகளில் திருத்துழாய் ஆசைப்படு மவளன்றே இவள். [நாறுதுழாய்] - அவர்களும் அவனுமாகத் துகைத்ததென்று அறியுங்காணும் இவள் பரிமளத்தே; * கலம்பகன் நாறுமே. [என்றேசொல்லுமால்] - நினைத்தது வாய்விடமாட் டாத ஸ்த்ரீத்வமெல்லாம் எங்கேபோயிற்று? [சூழ்வினையாட்டியேன்] - தப்பாதபடி அகப்படுத்திக் கொள்ளும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். ‹‹நைவ மாம் கிஞ்சிதப்ரவீத்›› (நைவமாம் கிஞ்சிதப்ரவீத்) என்றிருக்குமவள் வார்த்தைசொல்லுகிறது என்பாபமிறே. [பாவையே] - எல்லா அவஸ்தையிலும் தன்னகவாயிலோடுகிறது பிறரறியாதபடி இருக்கக்கடவ நிருபாதிக ஸ்த்ரீத்வத் தையுடைய இவள், தன்பேற்றுக்குத் தான் வார்த்தை சொல்லும்படியாவதே! (உ)

மூன்றாம்பாட்டு.

பாவியல்வேத நன்மாலைபலகொண்டு
தேவர்கள்மாமுனிவர் இறைஞ்சநின்ற
சேவடிமேலணி செம்பொன்துழாயென்றே
கூவுமால் கோள்வினையாட்டியேன்கோதையே.

ஆ.—(பாவியல்.) ஸாதுபதவிரசிதமாய் அதிமங்களமாய் அஸங்க்யேயமாயிருந்த வேதங்களாகிற மாலைகளைக்கொண்டு சதுர்முகாதிதேவர்களும் ஸநகாதிமுநிகளும் இறைஞ்சும்படி தன்னைக்கொடுத்துக்கொண்டு பாற்கடல்சேர்ந்த பரமனுடைய அழகிய திருவடிகளிலே யணிந்த செம்பொற்றுழாயென்று இவள் கூப்பிடாநிற்கும் என்கிறாள்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், திருவுலகளந்தருளின எம்பெருமான் திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப்படாநின்றாள் என்கிறாள்

[பாவியல் என்று தொடங்கி.]-நல்ல சந்தஸ்ஸையுடைத்தான ருக்வேதத்தில் வைஷ்ணவமான பலஸூக்தங்களைக் கொண்டு தேவர்களும் ருஷிகளும் ஆஶ்ரயிக்கலாம்படி தன்னைக் கொடுத்துக்கொடு நின்ற. [கோள்வினை] - முடித்தல்லது போகாத பாபம். [கோதை] - தன்னுடைய மயிர்முடியையும் மாலையையும் கண்டாரை இப்பாடுபடுத்தவல்ல ளென்று கருத்து.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வலோகமும் ஸ்துதிக்கும்படியான த்ரிவிக்ரமன் திருவடிகளில் திருத்துழாயைச் சொல்லி அழையாநின்றாள் என்கிறாள்.

பா - சந்தஸ்ஸிலே, இயல் - வர்த்திப்பதான, வேதம் - வேதஸூக்தங்களையும், நல் - திவ்யமாய், பல - பலவகைப்பட்ட, மாலை - மாலைகளையும், கொண்டு - கொண்டு, (‹‹ஸஹஸ்ரஶாகா›› என்கிறபடியே), தேவர்கள் - தேவர்களும், மா முனிவர் - ஶ்லாக்யரான ஸநகாதி முனிகளும்; இறைஞ்ச - ஆராதிக்கும்படி, நின்ற - (லோகத்தையளந்து) நின்ற, சே அடிமேல்-

களும் அவனும் துகைத்தது' என்றறியும்படி யென்? என்ன, 'அவர்களும்' இத்யாதி. அறியும் ப்ரகாரமேது? என்ன, 'கலம்பகன்' இத்யாதி. 'ஆல்' என்றதுக்கு ஸாவம் - 'நினைத்தது' இத்யாதி. பாபமேது? என்ன, 'நைவமாம்' இத்யாதி. ‹‹[illegible] நைவ மாம் கிஞ்சிதப்ரவீத்›› இதி, அயோத்யாகாண்டே ஸுமந்த்ர:. (ஸர்.ருஅ) ஏகாரத்தின்ஸ்வாரஸ்யம்-'எல்லா அவஸ்தையிலும்' இத்யாதி. சூழ்வினையாட்டியேன்பாவை - வல்லிசேர் இத்யாரப்ய அந்வய: (உ)

* கலம்பகன் - கல்ப்புவாசனை.

சிவந்த திருவடிகளின்மேலே, அணி - (அவர்கள்) அணிந்த, செம் - சிவந்த, பொன் - பொன்போலே ஸ்ப்ருஹணீயமான, துழாயென்றே - திருத்துழாயைச்சொல்லியே, கூவும் - கூப்பிடாநின்றாள்: கோள் வினை யாட்டியேன் - ப்ரபலமான பாபத்தையுடையேனான என்னுடைய, கோதை - பூமாலைபோலேயிருக்கிறவள். மாலையையுடையவளாகவுமாம். கோள் - மிடுக்கு. கூவுதல் - அழைத்தலாய், கூப்பிடுதல்.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், திருவுலகளந்தருளினவன் திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப்படாநின்றாள் என்கிறாள்.

[பாவியல்வேதம்]-பாக்களாலே இயலப்பட்ட வேதம், சந்தஸ்ஸுக்களை யுடைத்தான வேதம். அதில் நன்றான மாலைகளைக் கொண்டு - ஸ்ரீபுருஷஸூக்தாதிகளைக் கொண்டு. "ஸர்வே வேதா யத்பதமாமநந்தி" என்கிறபடியே அல்லாதஇடங்களுக்கும் ப்ரதிபாத்யனேயானாலும் ஆராதநத்திலேயாதல், விபூதியிலேயாதல் பரந்திருக்கும். [தேவர்கள் இத்யாதி] - தேவர்களும், ஸநகாதிகளும். "ஸங்கைஸ்ஸுராணாம்" என்கிறபடியே ஸ்தோத்ரம்பண்ணத் திருவுலகளந்தபடி. [சேவடி] - எடுத்ததிருவடியில் கவிழ்வில் சிவப்பு எல்லாருக்கும் அநுபவிக்கலாயிருந்தபடி. எல்லார்தலைகளிலும் திருவடிகளை வைத்து ரக்ஷித்தவன் எனக்கு உதவாதொழியுமோ? என்றுநின்றாள். அவன் திருவடிகளில் சாத்தின ஸ்ப்ருஹணீயமான திருத்துழாயைச் சொல்லிக் கூப்பிடாநின்றாள். [கோள்வினை] - கொள்ளும் வினை; முடிக்கும்வினை யென்னுதல். கோளென்று மிடுக்காய் வலியபாப மென்னுதல். [கோதையே] - இவள்மாலையையும் மயிர்முடியையும் கண்ட நாயகன் படும் பாட்டை இவள்தான் படாநின்றாள் என்கிறாள்.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. ஓரூருக்காக உதவினதேயன்றிக்கே, ஒருநாட்டுக்காக உதவினவன்பக்க லுள்ளது பெறத் தட்டேன்? என்றுநின்றாள் என்கிறாள்.

[பாவியல்வேதம்] - பாவாலே இயற்றப்பட்ட வேதம். சந்தஸ்ஸுக்களாலே சொல்லப்பட்ட வேதம். அநுஷ்டுப் என்றும், த்ரிஷ்டுப் என்றும், ப்ருஹதீ என்றும் இத்யாதி சந்தஸ்ஸுக்களையுடைத்தான வேதம். [நல்மாலை]-அதின் நன்றான மாலைகளைக்கொண்டு-ஸ்ரீபுருஷஸூக்தாதிகளைக் கோண்டு. "ஸர்வே வேதா யத்பதமாமநந்தி" (ஸர்வேவேதாயத்பதமாமநந்தி), "வேதைஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:" (வேதைஶ் சஸர்வைரஹமேவவேத்ய:) என்கிறபடியே-அல்லாதவிடங்களிலும் ப்ரதிபாத்யன் அவனேயாகிலும், ஸ்வரூபரூபகுணங்களுக்கு வாசகமானவற்றைக்கோண்டு. அன்றிக்கே, வேதம் நன்மாலை என்று பிரித்து - ஆராதநத்திலும் விபூதிவிஷயமாகவும் பரந்திருக்கும் வேதத்தையும் ஸ்ரீபுருஷஸூக்தாதிகளையும் கோண்டு என்றுமாம். [தேவர்கள்மாமுனிவரிறைஞ்சநின்ற]-தேவர்களும் ஸநகாதிகளும் "ஸங்கைஸ்ஸுராணாம்" (ஸங்கைஸ்ஸுராணும்) என்கிறபடியே ஸ்தோத்ரம் பண்ணி ஆஶ்ரயிக்கத் திருவுலகளந்து நின்ற. [சேவடி] - "மாமுதலடிப்

மூன்றாம்பாட்டு - 'பாவியல்' இத்யாதி. கீழும் மேலும்-அவதாரபரமாகையாலே, இதுவும்-அவதாரபரம் என்கிறார் - 'ஓரூருக்காக' இத்யாதி. ஓரூர் - திருவாய்ப்பாடி. ஒருநாடு - பூமிமுதலானது. உதவினவன் - வாமநன்.

விவரணம் - 'சந்தஸ்ஸுக்களாலே' இத்யாதி. 'சந்தஸ்ஸுக்கள்தான் எவை?' என்ன, 'அநுஷ்டுப்' இத்யாதி. நன்றான மாலைகளெவை? என்ன, 'ஸ்ரீபுருஷ' இத்யாதி. ஸர்வவேதப்ரதிபாத்யன் ஈஶ்வரனாயிருக்க, 'நன்மாலை' என்று புருஷஸூக்தாதிகளை விசேஷிக்கிறதென்? என்ன, 'ஸர்வேவேதா' இத்யாதி; கடவல்யாம். "வேதைஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ" இத்யாதி, கீதாயாம் பஞ்சதஶே. வேதத்தின் நன்மாலையென்று முந்தின அர்த்தம்; வேதத்தையும் நன்மாலையையு மென்று அர்த்தாந்தரம் - 'அன்றிக்கே' இத்யாதி. 'மாமுதல்' இத்யாதி - ஆஶ்ரிதர்க்குப் பரமப்ராப்யமான திருவடிகளாகிற செவ்விப்பூவொன்றைக்

போதோன்றுகவிழ்த்தலர்த்தி" என்கிறபடியே, தலையிலே பூப்போலே வந்திருக்கிறபோது மேலேபார்த்தவாறே அநுபாவ்யமாயிருந்த சிவப்பையுடைத்தாயிருக்கை. அடியில் ராகமிறே இப்படியாக்கிற்று இவளை. அன்றிக்கே, செவ்விய அடியென்றாய், அடிக்குச் செவ்வியாவது - "போது நின்றபொன்னங்கழல்" என்கிறபடியே, ஆஶ்ரிதாநாஶ்ரிதவிபாகமற எல்லார்தலையிலும் வைத்த செவ்வை. "தளிர்புரையும்திருவடியென்தலைமேலவே" என்று ஈடுபடும்படியிறே அடியில்ஆர்ஜவம் இருப்பது. [சேவடிமேலணிசெம்பொற்றுழாய்] - அத்திருவடிகளிற் சாத்தின ஸ்ப்ருஹணீயமான திருத்துழாயென்று சொல்லிக் கூப்பிடாநின்றாள். [என்றேகூவுமால்] - தோளில்சாத்தின மாலை கொடுக்கிலும் கொள்ளாள். ஆல் - ஆஶ்சர்யத்திலே; அசை. [கோள்வினையாட்டியேன்] - முடித்தல்லது விடாத பாபத்தைப் பண்ணின என்னுடைய. அன்றியே, கோளென்று - மிடுக்காய், அநுபவைக விநாஶ்யமான பாப மென்னுதல். [கோதையே] - தன்மாலையையும் மயிர்முடியையும் கண்டார் படுமத்தைத் தான் படுவதே! இம்மாலையையுடையஇவள் வேறொருமாலையை ஆசைப்படுவதே! மார்வத்துமாலையானஇவள் வேறொருமாலையை ஆசைப்படுவதே! மார்வத்துமாலைக்கு மால் அவன், அம்மாலுக்கு மால் இவள். (௩)

நான்காம்பாட்டு.

கோதிலவண்புகழ் கொண்டுசமயிகள்
பேதங்கள்சொல்லிப் பிதற்றும்பிரான்பரன்
பாதங்கள்மேலணி பைம்பொன்துழாயென்றே
ஓதுமால் ஊழ்வினையேன் தடந்தோளியே.

ஆ.—(கோதில.) - ஒரோருகுணவிஶேஷத்தை அநுபவித்தால், "இந்தக்குணமல்லது மற்றொன்று அறியேன்" என்று அந்தக்குணத்துக்குத் தோற்று அடிமையாயிருக்கும் திவ்யபுருஷர்களாலே, இதராநுபூதகுணங்களிற்காட்டில்ஸ்வாநுபூதகுணத்துக்குவைலக்ஷண்ய

கவிழ்த்துப் பரப்பியென்று பாசுரத்துக்கு அர்த்தம். திருவாசிரியம், அஞ்சாம்பாட்டு. சாடு - 'அடியில்' இத்யாதி. 'பொதுநின்ற பொன்னங்கழல்' - ஸர்வாஶ்ரித ஸாதாரணமாய் ஸ்ப்ருஹணீயமாய் அழகியதாயிருந்துள்ள திருவடிகளை இத்யர்த்த:. மூன்றாந்திருவந்தாதி எண்பத்தெட்டாம் பாட்டு - "அதுநன்று" இத்யாதி. அப்படி ஆர்ஜவமுண்டோ திருவடிகளுக்கு? என்ன, 'தளிர்புரையும்' இத்யாதி. திருநெடுந்தாண்டகம் - "மின்னுருவாய்" இத்யாதி. தளிரோடொத்திருந்துள்ள திருவடிகள் எனக்குஶிரோபூஷணமாயிற்று இத்யர்த்த:. "என்தலைமேலவே" என்கையாலே - ஆர்ஜவம் தோற்றுகிறது. 'என்றே' என்கிற ஏவகாரார்த்தம் - 'தோளில்' இத்யாதி. அசை - அவ்யயம். 'கோள்' என்று க்ரஹிக்கையாய், முடிக்கையாதல்; மிடுக்காதல். இரண்டர்த்தத்தையும் அடைவே அருளிச்செய்கிறார் - 'முடித்தல்லது' இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. 'கோதை' என்று பூப்புனைமாலைக்கும், பெண்மயிருக்கும், மாலைபுனைமாதர்க்கும் பேர். முந்தின இரண்டர்த்தத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - 'தன்மாலையையும்' இத்யாதி. மூன்றாமர்த்தம் - 'இம்மாலையை' இத்யாதி. 'கோதை' என்று பிராட்டி தன்னைச் சொல்லுகிறதாக நாலாமர்த்தம் - 'மார்வத்துமாலை' இத்யாதி. அதாவது - மாலையையுடையவளன்றிக்கே, மாலைதானாயிருக்கிறவளென்றபடி. சாடுக்குஅர்த்தம் - 'மார்வத்து' இத்யாதி. மார்வத்துமாலை - பிராட்டி. 'சேவடிமேலணி செம்பொற்றுழாயென்றே கூவுமால்' என்கையாலே - மார்வத்துமாலையினுடைய மாலுக்கு விஷயபூதனென்றபடி. 'கோதை' என்றத்தைப் பற்ற - 'அம்மாலுக்குமால்இவள்' என்றது; அவனுடைய வ்யாமோஹத்துக்கு விஷயபூதை இவளென்றபடி. மால் - வ்யாமோஹமும், ஸர்வஸ்மாத்பரனும். 'கோதையே' என்கிற அவதாரணம் - ஸ்வரத்திலே. "ஸதேவமாநுஷே லோகே ... [illegible] ... யோஷித:" இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே. (௩)

த்தை விவஸாராய்க்கொண்டு பரஸ்பரம் சொல்லிப் பிதற்றப்படுகிற எம்பெருமானுடைய பாதங்கள்மேலணி பைம்பொன்துழாயிலே யுள்ள ஆசையாலே அத்துழாயென்றே இவள் பலகாலும் அலற்றும் என்கிருள்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், ஸர்வஸ்மாத்பரனைத் திருநாட்டிலே எழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரனுடைய திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப்படாநின்றாள் என்கிருள்.

[கோதில என்று தொடங்கி.] - ஒருகுணத்தை அநுஸந்தித்தால் குணாந்தரத்திற் போகவொட்டாதபடி கால்கட்டவல்லவான அவ்வவகுணங்களிலே நிஷ்டரானவர்கள். [பேதங்கள் என்று தொடங்கி] - அவ்வவகுணங்களில் வாசிகளைச் சொல்லி ஈடுபட்டு அடைவுகெடச் சொல்லும்படியான ஔதார்யகுணத்தையுடையனாய் எல்லாப்படியாலும் எல்லாரிலும்மேற்பட்டிருந்தவனுடைய. [ஊழ்வினையேன்] - இப்படி து:கா நுபவத்துக்கு ஈடாம்படி முன்னமே பாபத்தைப்பண்ணினேன். [தடந்தோளி] - எம்பெருமானைப் பிச்சேற்றவல்ல தோள்களையுடையவள் என்றவாறு.

ப.—அநந்தரம், ஸூரிபோக்யனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய திருவடிகளில் திருத்துழாயைச்சொல்லிப் பாராயணம்பண்ணாநின்றாள் என்கிருள்.

கோது - (ஸ்வோத்கர்ஷார்த்தமாகிற) கோது, இல - இன்றியே (பரார்த்தமாயே அநுபாவ்யமா) யிருக்கிற, வண் - விலக்ஷணமான, புகழ் - குணங்களை, கொண்டு - கொண்டு, சமயிகள் - ஶீலாதிகளாயும் ஶௌர்யாதிகளாயும் ஆநந்தாதிகளாயு மிருக்கிற குணங்களிலே தனித்தனியே வ்யவஸ்திதராய், பேதங்கள் - (தத்தத்குணோத்கர்ஷ) பேதங்களை, சொல்லி-சொல்லி, பிதற்றும் - (ஸரஸமான) அக்ரமோக்திகளைப் பண்ணும்படி இவர்களை அநுபவிப்பிக்கிற, பிரான் - மஹோபகாரகனான, பரன் - ஸர்வஸ்மாத்பரனுடைய, பாதங்கள்மேல் - திருவடிகளிலே, அணி- (குணவித்தரான ஸூரிகள்) சாத்தின, பை - பசுத்து, பொன் - நன்றான, துழாயென்றே - திருத்துழாயென்றே, ஓதும் - (எப்போதும்) சொல்லாநின்றாள்; ஊழ்வினையேன்-அநாதிஸித்தமான மஹாபாபத்தையுடையேனான என்னுடைய, தடம் - சுற்றுடைத்தான, தோளி - தோளையுடையவள். ஊழ்வினை - பழவினை.

இ.—நாலாம்பாட்டில், ஸர்வஸ்மாத்பரனைப் பரமபதத்தே எழுந்தருளியிருக்கிறவனுடைய திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப்படாநின்றாள் என்கிருள்.

[கோதில] - கோதின்றிக்கேயிருக்கை: குணத்துக்குக் கோதில்லாமையாவது-குணாந்தரத்திற் போகாதபடி கால்கட்டுகை. [வண்புகழ்]-கல்யாணகுணங்களைக் கொண்டு. [சமயிகள்]-'ஶீலகுணம் துவக்கவற்று, அதிற்காட்டில் வீரகுணம் துவக்கவற்று, அதிற்காட்டில் ரூபகுணமான ஸௌந்தர்யாதிகள் துவக்கவற்று'என்று ஓரோர்கோடியிலே நிஷ்டரானவர் என்னுதல்; தஹர உபகோஸலஶாண்டில்யாதி வித்யாநிஷ்டர்களைச் சொல்லவுமாம். [பேதங்கள்சொல்லி] - தாங்கள் பற்றின குணங்களுக்கு ஏற்றம் சொல்லி. [பிதற்றும்] - அவற்றிலே ஈடுபட்டு ஜ்வரஸந்நிபதிதரைப்போலே அடைவு கெடச் சொல்லுகை. [பிரான்]-இப்படி இவர்கள் பேசும்படி குணங்களை உபகரித்தவன். [பரன்பாதங்கள்மேலணி] - ஸ்ர்வஸ்மாத்பரனான ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் திருவடிகளிலே நித்யஸூரிகள் சாத்தின. [பைம்பொன்துழாய்] - ஸ்ப்ருஹணீயமான திருத்துழாய். [ஓதுமால்]-இத்தை எப்போதும் சொல்லாநின்றாள். [ஊழ்வினையேன்]-ஊழ்என்று முறை; இதுவும் ப்ராப்தமாம்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். [தடந்தோளியே]-நாயகனைப் பிச்சேற்றவல்ல தோளழகையுடையவள் என்கை. அவனன்றோ இப்பாடுபடுவான் என்கிருள்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. பெருக்காறு வற்றினாற்போலே ஒருகால் எல்லாரையும் வாழ்வித்துப்போன அவதாரத்திலுள்ளத்தை நான் இப்போது எங்கே தேடுவேன்? என்ன, அது தவிருகிறது, என்றுமொக்க ஏகரூபமாயிருக்கிற 'பரமபதநிலயன்திருவடிகளில் திருத்துழாய் பெறத் தட்டு என்? என்னாநின்றாள் என்கிறாள்.

[கோதில] - குற்றமற்ற; ஹேயப்ரத்யநீகமான. குணத்துக்குக் கோதில்லாமையாவது- ஒருகுணத்தை அநுஸந்தித்தால் குணாந்தரத்திற் போகாதபடி காற்கட்டுகை. அப்படியிராதாகில் அல்லாதவிஷயங்களிற்காட்டில் வாசியில்லையிறே. [வண்புகழ்] - கல்யாணகுணங்கள். இக்குணங்களை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு. [சமயிகள்] - ஓரோகுணங்களிலே கால்தாழ்ந்து குணாந்தரத்திற் போகமாட்டாதவர்கள். 'ஶீலகுணம் துவக்கவற்று; அதிலும் வீரகுணம் துவக்கவற்று; அதிலும் ரூபகுணமான ஸௌந்தர்யாதிகள் துவக்கவற்று' என்று இவற்றிலே நிஷ்டரானவர்கள். சொன்னஇவர்களையொழிய, ஸத்வித்யாநிஷ்ட தஹரவித்யாநிஷ்ட உபகோஸலசாண்டில்யாதி வித்யாநிஷ்டரைச் சொல்லவுமாம். [பேதங்கள்சொல்லி] - தாங்கள்அநுபவிக்கிற குணங்களுக்கு ஏற்றங்களைச் சொல்லி. அதாவது - சீலகுணத்தைஅநுபவித்து 'இதுவும்ஒருகுணமே, இதுபோலேயோ வீரகுணம்?' என்றாற்போலே சொல்லி. [பிதற்றும்] - அக்குணங்களிலே ஈடுபட்டு ஜ்வரஸந்நிபதிதரைப்போலே அடைவுகெடக் கூப்பிடாநிற்பர்கள். [பிரான்பரன்]-அவர்களுக்கு இப்படி உபகாரகனான ஸ்ரீவைகுண்டநாதன். அவர்களுக்குஉபகாரகனாகையாவது - "இமையோர் தமக்கும்- செவ்வே நெஞ்சால் நினைப்பரிதால் வெண்ணெயூணென்னுமீனச்சொல்" என்கிறபடியே, இக்குணங்களை அவர்களுக்கு நிலமாக்கி அநுபவிப்பிக்கையாலே, 'பிரான்' என்கிறார். [பரன்பாதங்கள்மேலணி பைம்பொற்றுழாயென்றே யோதுமால்]-"சூட்டுநன்மாலைகள் தூயனவேந்தி" என்கிறபடியே மிக்கசீர்த்தொண்டரான நித்யஸூரிகள் அவன்திருவடிகளில் சாத்தினதாய், அதஏவ அத்

நாலாம்பாட்டு -'கோதில' இத்யாதி. 'பரன்பாதங்கள்மேலணி' இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'பெருக்காறு' இத்யாதி.

விவரணம் - 'ஹேய' இத்யாதி. 'இப்படியிருக்கவேணுமோ?' என்ன, 'அப்படி' இத்யாதி. 'கொண்டு' என்றதுக்கு அர்த்தம் - 'இக்குணங்களையநுஸந்தித்துக்கொண்டு' என்றது. சமயிகள் - ஸித்தாந்திகள். முந்தின அர்த்தத்தில், சமயிகள் - குணநிஷ்டரான நித்யமுக்தர். 'ஸத்வித்யா' இத்யாதி - "ஸர்வஜ்ஞத்வாதி குணவிஶிஷ்டஸ்வரூபம் உபாஸ்யம்" என்று இருப்பார் - ஸத்வித்யாநிஷ்டர். "ஸ்வரூபமும் குணமும் உபாஸ்யம" என்று இருப்பார் - தஹரவித்யாநிஷ்டர். "அக்ஷ்யந்தர்வர்த்தி உபாஸ்யன்" என்று இருப்பார் கள் - உபகோஸலவித்யாநிஷ்டர். "ஜகச்சரீரன் உபாஸ்யன்" என்று இருப்பர்கள் - சாண்டில்யவித்யா நிஷ்டர். இந்தப்பக்ஷத்திலே, 'சமயிகள்' என்று - முமுக்ஷுக்கள். பேதம் - அதிஶயம். விவரணம் - 'அதாவது' இத்யாதி. 'பிதற்றும்' என்று - 'ஸ்வாபிமதகுணம் நல்லது' என்று சொல்லவந்து, பிறர்க்குஅபிமதமான குணத்தைச் சொல்லுகை. உபகாரகத்வத்தைக் காட்டுகிறார் - 'அவர்களுக்கு' இத்யாதி. "இமையோர்தமக்கும்" என்கிற ப்ரமாணத்திலே தரித்திருந்து அநுபவிக்கவொண்ணாமை சொல்லுகையாலே, அத்தைத்தரித்திருந்துஅநுபவிக்கும்படி பண்ணி அநுபவிப்பிக்கையாலே - உபகாரக னென்றபடி. 'நிலமாக்கி' என்றது-அவர்களுக்குத் தரிப்பையுண்டாக்கி அந்தக்குணங்களை அநுஸந்திக்கும்படி பண்ணி யென்றபடி. 'இமையோர்தமக்கும்' இத்யாதி—திருவிருத்தம் தொண்ணூற்றெட்டாம்பாட்டு, "துஞ்சாமுனிவரும்" இத்யாதி. நித்யஸூரிகளுக்கும் தன்னுடைய ஆஶ்சர்ய சேஷ்டிதமானது நேரே நெஞ்சால் பரிச்சேதித்து நினைக்க அரிது; அவ்வாஶ்சர்ய மேது? என்ன, வெண்ணெயமுதுசெய்தான்என்று சொல்லப்பட்ட அபக்ருஷ்டவசந மிதி பாசுரார்த்தః. 'பை' என்றும், 'பொன்' என்றும் - அழகாய், 'அத்யந்தம் ஸ்ப்ருஹணீயமான' என்றது. திருவிருத்தம் இருபத்தோராம்பாட்டு - "சூட்டுநன்மாலைகள் தூயனவேந்தி". சூட்டுகைக்குத் தகுதியாய் நன்றானவையாய்ப் பரிசுத்தமுமான மாலைகளைப் பாரதந்த்ர்யத்தாலே யாவதங்கீகாரம் ஏந்திக்கொண்டு நின்று என்று பாசுரத்துக்குஅர்த்தம். செவ்வி ஒண் மாண்பு பைம் பூம் பொன் என்றிவை அழகுக்குப் பேர்.

யந்தம் ஸ்ப்ருஹணீயமான திருத்துழாயென்று எப்போதும் சொல்லாநின்றாள். [ஊழ்வினையேன்] - வந்ததடைய முறையாம்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். ஊழென்பது - முறை. [தடந்தோளியே] - இப்படி கைவிஞ்சின அழகையுடையவள் குணாம்ஆகரமான அவன்திருவடிகளிலே திருத்துழாயை ஆசைப்படாநின்றாள். இத்தோளழகுக்கு இலக்கானாரோ இவளோ இப்படி அடைவுகெடப் பிதற்றுவார்!! (ச)

ஐந்தாம்பாட்டு.

தோளிசேர்பின்னைபொருட்டு எருதேழ்தழீஇக்
கோளியார் கோவலனார் குடக்கூத்தனார்
தாளிணைமேலணி தண்ணந்துழாயென்றே
நாளுநாள் நைகின்றதால் என்தன்மாதரே.

ஆ.—(தோளிசேர்.) - தன்திருத்தோளினழகாலே வண்டுவரைப்பெருமாளிலும் அதிகதரையாய் மற்றுமுள்ள தன்னுடைய திவ்யாவயவ ஸௌந்தர்யத்தினால் அவனோடு ஸத்ருஶையாயிருந்த நப்பின்னைப்பிராட்டியைத் திருமணம்புணருகைக்காக எருதேழ் தழுவிக்கொண்டு ஆஶ்ரிதஜந நயநஸம்ருத்யர்த்தமாகக் குடக்கூத்தாடியருளின வண்துவரைப்பெருமாளுடைய தாளிணைமேல் அணி தண்ணந்துழாயென்றே நாளும்நாள் நைகின்றதால் என்தன்மாதர் என்கிறாள்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக, எருதேழடர்த்தருளின க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப்படாநின்றாள் என்கிறாள்

[தோளி என்று தொடங்கி.]-தன்னோடுதுல்யமான ஶீலவயோவ்ருத்தங்களையுடையளாய்த் தனக்கேஅஸாதாரணமான தோளழகையுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக எருதேழையும் தழுவிக்கொள்வதும் செய்து, அவர்களுக்கு ஸத்ருஶமான ஆபிஜாத்யத்தையும் செருக்கையுமுடையவர். [நாளுநாள்] - நாள்தோறும் நாள்தோறும்.

ப.—அநந்தரம், எருதேழடர்த்த க்ருஷ்ணன் திருவடிகளில் திருத்துழாயைச் சொல்லி ஶிதிலையாகாநின்றாள் என்கிறாள்.

தோளி - (அவன்விரும்பும்படியான) தோளையுடையளாய், சேர்-(ஶீலாதிகளால் அவனுக்கு) ஸத்ருஶையான, பின்னைபொருட்டு - நப்பின்னைக்காக, எருதுஏழ் - எருது ஏழையும், தழீஇக்கோளியார் - (ஒருகாலே) தழுவிக்கொள்ளும் ஸ்வபாவராய், கோவலனார் - (அவர்களுக்கு

முறை – ப்ராப்தாம்ஶம். வந்ததடைய – வந்ததுஃகமடைய. 'தடம்' என்று – அழகால்வந்த பரப்பைச்சொல்லுகிறது. 'ஊழ்வினையேன்தடந்தோளி – கோதில' இத்யாரப்ய, 'ஓதுமால்' என்றுஅந்வயமுகேந தாத்பர்யம் – 'இப்படிகைவிஞ்சின' இத்யாதி. கைவிஞ்சின – அதிகமான; கை - தோள், அதிலே விஞ்சின அழகையுடையவளென்றபடி; 'கோதிலவண்புகழ்' என்கையாலே, 'குணாமாகரம்' என்கிறது. 'தோளியே' என்கிற ஏவகாரத்துக்கு அர்த்தமாதல், ஸ்வரத்துக்கு பாவமாதல் - 'இத்தோள்' இத்யாதி.

ஊழ்வினையேன்தடந்தோளி, சமயிகள் – கோதிலவண்புகழ்கொண்டு – பேதங்கள் சொல்லி இத்யாரப்ய, ஓதுமால் இத்யந்வயஃ. மிக்கசீர்த்தொண்டர் – அநந்யப்ரயோஜநர். (ச)

அநுரூபமான) கோபகுலத்தையுடையராய், குடக்கூத்தனார்-குடக்கூத்தாலே மநோஹரசேஷ்டிதரானவருடைய, தாளிணைமேல்-திருவடிகளிரண்டின்மேலே, அணி - (அந்தவீராபதாநத்துக்குத்தோற்று அவர்கள்) இட்ட, தண் - குளிர்ந்து, அம் - அழகிய, துழாயென்றே - திருத்துழாயென்றே, நாளும்நாள் - நாடோறும் நாடோறும், என்தன் மாதர்-என்பெண்பிள்ளை, நைகின்றது - நைகிறது.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக எருதேழடர்த்த க்ருஷ்ணன் திருவடிகளில் சாத்தின திருத்துழாயை ஆசைப்படாநின்றாள் என்கிறாள்.

[தோளிசேர்பின்னைபொருட்டு] - க்ருஷ்ணனோடு துல்யஶீலவயோவ்ருத்தையான நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக. "அஸிதேக்ஷணா" என்றாற்போலே க்ருஷ்ணனிற்காட்டில் இவளுக்குத் தோளழகு தன்னேற்றம். இகாரத்தை அவ்யயமாக்கி, தோள்சேர் பின்னை என்று ஒருதமிழன் சொன்னான். [எருதேழ்தழீஇக்கோளியார்]-எருதுகளேழையும் தழுவிக்கொள்ளுமவர். அவளைப் பெறுகைக்கு ஹேதுவாகையாலே போகரூபமாயிருந்தபடி. [கோவலனார் இத்யாதி] - அவளைப் பெறுகைக்கு ஈடான ஆபிஜாத்யத்தையும் செருக்கையு முடையவர். வில்லை முறித்தாலும் இக்ஷ்வாகுவம்ஶ்யர்க்கல்லது பெண்கொடாத ஜநகனைப்போலே எருதேழடர்த்தாலும் இடைத்தனத்தில் புரையுண்டாகில் பெண்கொடார்களிறே. அவளுக்கு உதவின க்ருஷ்ணன் திருவடிகளில் திருத்துழாயையாயிற்று இவள் ஆசைப்பட்டது. [நாளுநாள் நைகின்றதால்] - ஒருநாள் நைகைக்கு ஆஶ்ரயம்போராத மார்த்தவத்தையுடையவள், நாள்தோறும் நாள்தோறும் நையாநின்றாள். ஆஶ்ரயத்தையும் கொடுத்து நையப்பண்ணும் விஷயமிறே. [நைகின்றதால் என்தன்மாதரே] - நையாநின்றது என்பெண்பிள்ளை.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. 'ஸர்வஸ்மாத்பரனாய்ப் பரமபதநிலயனாய் அப்ராப்யனாயிருக்கிறவன் திருவடிகளில் சாத்தின திருத்துழாயை என்னாலே தேடப்போமோ?' என்ன, 'ஆனால், இங்கே என்னோட்டையா ளொருத்திக்காகத் தன்னைப்பேணாதே எருதேழடர்த்த க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிற் சாத்தின திருத்துழாய்பெறத் தட்டேன்? என்னாநின்றாள்' என்கிறாள்.

[தோளிசேர்பின்னை] - * "துல்யஶீலவயோவ்ருத்தாம்" (துல்யஶீலவயோவ்ருத்தாம்) என்றுஆபிஜாத்யாதிகளால் பெருமாளுக்கு ஸத்ருஶையாய், "அஸிதேக்ஷணா" (அஸிதேக்ஷணா) என்று அவரிலும் இவளுக்கு ஏற்றமானாற்போலே, அல்லாத அழகெல்லாம் க்ருஷ்ணனோடு ஒத்

அஞ்சாம்பாட்டு - 'தோளிசேர்' இத்யாதி. பரமபதநிலயனைச்சொன்ன அநந்தரம் க்ருஷ்ணாவதாரத்தைச் சொல்லுகைக்குத் தாத்பர்யம் - 'ஸர்வஸ்மாத்பரனாய்' இத்யாதி. 'கோவலனார்குடக்கூத்தனார்' இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை. அப்ராப்யனாய் - ப்ராப்துமஶக்யனாய்.

'தோளி' இத்யாதி-அவன்விரும்பும்படியான தோளையுடையளாய் ஶீலாதிகளால்அவனுக்கு ஸத்ருஶையான நப்பின்னைக்காக என்று சப்தார்த்தம். 'சேர்பின்னை' என்னாநிற்க, 'தோளி' என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹேதும்-'துல்யஶீல'இத்யாதி. "துல்யஶீலவயோவ்ருத்தாம் துல்யாபிஜநலக்ஷணாம்। ராகவோऽர்ஹதி வைதேஹீம் தம் சேயமஸிதேக்ஷணா" இதி ஸீதாம் த்ருஷ்ட்வா ஹநூமத்விசார:. 'சேர்' என்று - இருவர்க்கும் அவயவஸௌந்தர்யம் ஸத்ருஶமென்று சொல்லுகையாலே, 'தோளி' என்று விசேஷித்துச்சொன்னத்தாலே - தோளழகு விஞ்சியிருக்குமென்று தோன்றுகிறது; "துல்ய......லக்ஷணாம்" என்று அவயவஸௌந்தர்யங்களுடைய ஸாத்ருஶ்யத்தைச் சொல்லிவைத்து, "அஸிதேக்ஷணா" என்று விசேஷித்துச்சொல்லுகையாலேயிறே - கண்ணழகு விஞ்சியிருக்கு மென்றது. ஶீலவயோவ்ருத்தஆபிஜாத்யாதிகள் லோகத்தில் ஸாதாரணங்களாயிருக்கும் தர்மங்களிறே. அவயவஸந்நிவேஶவிஶேஷரூபஸௌந்தர்யம் வ்யக்திதோறும் அஸாதாரணமாயிறே இருப்பது; ஆகையாலே, லக்ஷணஶப்தத்தால் அத்தைச் சொல்லுகிறது. இனி, இந்த

* ஸுந்தர. கசு, ௫.

திருக்கும்; தோளழகு அவனில் இவளுக்கு ஏற்றம். அவளுடைய அவயவசோபையிலே தோற்று அத்தோளோடே அணைக்கைக்காக. [எருதேழ்தழீஇக்கோளியார்] - எருதுகளேழையும் தழுவிக் கொள்ளுமவர். அநந்தரம் அவளைத் தழுவப்பார்க்கிருளுகையாலே, அவளைத்தழுவினாற்போலே யிருக்கிறதாயிற்று எருதுகளோடு பொருததும். ஆகையாலிறே 'எருதேழ்தழீஇ' என்றது. அவளைப் பெறுகைக்கு ஹேதுவாகையாலே, அவற்றின்கொம்போடே பொருததும் இக்கொம்போடே சேர்ந் தாற்போலே போகரூபமாயிருக்கிறபடி. [கோவலனுர் குடக்கூத்தனுர்]-அவளைப்பெறுகைக்கு ஈடான ஆபிஜாத்யத்தையும் செருக்கையு முடையவர். வில்முறித்தாலும் இக்ஷ்வாகுவம்ஶ்யர்க்கல்லது பெண்கோடாத ஜநகனைப்போலே, எருதேழடர்த்தாலும் இடைத்தனத்தில் குறையுண்டாகில் பெண்கோடார்களிறே. [தாளிணை இத்யாதி] - அவளுக்குஉதவின க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிற் சாத்தின திருத்துழாயையாயிற்று இவள் ஆசைப்பட்டது. [நாளுநாள் நைகின்றதால்] - ஒருநாள் நைகைக்கும் ஆஶ்ரயமில்லாத மார்த்தவத்தை யுடையவள், நாள்தோறும் நாள்தோறும் நையா நின்றுள். ஆஶ்ரயத்தையுங் கொடுத்து நையப்பண்ணும் விஷயமிறே. [என்தன்மாதர்]-என்பெண் பிள்ளை. தன்னைப்போலே, பிறந்து விலங்குமுறித்துக்கொண்டுபோய்ப் பூதநாசகடயமளார்ஜுநாதி களோடேபொருது, "தழும்பிருந்ததாள்சகடஞ்சாடி" என்கிறபடியே தழும்பேறியிருப்பாளொருத்தி யோ என் பெண்பிள்ளை? தொடுங்கால் ஒசியுமிடை யிளமானன்றே? என்கிருள். (ரு)

ஆரும்பாட்டு.

மாதர்மாமண்மடந்தைபொருட்டு ஏனமாய்
ஆதியங்காலத்து அகலிடம்கீண்டவர்
பாதங்கள்மேலணி பைம்பொன்துழாயென்றே
ஓதும்மால்எய்தினள் என்தன்மடந்தையே.

இருவருடையவும் ஸௌந்தர்யங்களுக்கு ஸாத்ருஶ்யமாவது - இருவருடையவும் தத்ததவயவோசித ஸௌந் தர்யங்கள் ஸஜாதீயஸர்வாதிசாயியாயிருக்கை. 'பொருட்டு' என்று-தாதர்த்யே சதுர்த்தீ. தழீஇக்கோளியார் - தழுவிக்கொள்ளுமவர். 'பொருது' என்னுதே 'தழீஇ' என்கிறதென்? என்ன, 'அநந்தரம்' இத்யாதி. உக்தார்த் தத்தை ஸஹேதுகமாக விவரிக்கிருர் - 'அவளை' இத்யாதி. 'இக்கொம்போடே' என்றது - "அடலாயர்தம் கொம்பினுக்கே" என்றத்தைப் பற்ற. கொம்பு - ஸ்த்ரீயும், ஶ்ருங்கமும். அவளைப்பெறுகைக்கு ருஷபநிரஸ நம் போராதோ? ஆபிஜாத்யமும் வேணுமோ? என்ன, 'வில்முறித்தாலும்' இத்யாதி. ஆகையாலிறே, வஸிஷ்டர் இவருடைய வம்ஶாநுக்ரமணம் பண்ணிற்று. ஒருநாள் நைகைக்கும் ஆஶ்ரயம்போராதாகில் நாள்தோறும் நையக்கூடுமோ? என்ன, 'ஆஶ்ரயத்தையும்' இத்யாதி. "நாளுமுயிர்ப்பெய்து கூத்தாட்டுக்காணும்" என்னக் கடவதிறே. 'மாதர்' என்று மார்த்தவத்தையுடையவ ளென்னுதல், பெண்பிள்ளை யென்னுதல். மார்த்தவ பக்ஷத்திலே 'என்' என்றதுக்கு வ்யாவ்ருத்தி - 'தன்னைப்போலே' இத்யாதி. விலங்குமுறித்துக்கொண்டு - காவலைத்தப்புவித்துக்கொண்டு. 'தழும்பிருந்த தாள் சகடஞ்சாடி'-திருவடிகளானவை சகடத்தை முறித்து அத் தாலே வந்த தழும்பைச் சுமந்தன வென்று பாசுரத்துக்குஅர்த்தம். தழும்பு - காய்ப்பு, கிணம். முதற்றிரு வந்தாதி இருபத்துமூன்ரும் பாட்டு - "தழும்பிருந்த சார்ங்கநாண்" இத்யாதி. இவள்படி யென்? என்ன, 'தொடுங்கால்' இத்யாதி. தொடவேதுவளும் மத்யத்தையுடைய பாலை யென்றபடி. திருவிருத்தம் முப்பத் தேழாம்பாட்டு - "கொடுங்காற்சிலையர்" இத்யாதி. என்தன்மாதர் - தோளிசேர்இத்யாரப்ய, நைகின்றதால் இத்யந்வயః. (ரு)

ஆ.—(மாதர்.) நிரதிசய ஸௌந்தர்ய ஸௌசீல்யாதி கல்யாணகுணமஹோததியான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்காகப் போய்க் கல்பத்தினுடைய ஆதிகாலத்திலே அதிரமணீய திவ்ய வராஹரூபனாய்த் தன்னுடைய திவ்யதம்ஷ்ட்ரையாலே ப்ரளயஸமயத்தில் ரஸாதலஸ்தமான பூமண்டலத்தை இடந்தெடுத்தருளினவன் பாதங்கள் மேலணி பைம்பொன்துழாயென்றே ஓதும் மாலெய்தினள் என்தன்மடந்தை என்கிறாள்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், ஸ்ரீவராஹமாய் ப்ரளயார்ணவத்தில் பூமியை எடுத்தருளின போதில் திருவடிகளில் திருத்துழாயைப் பெறவேணுமென்று ஆசைப்படுகிறபடியைச் சொல்லுகிறாள்

[மாதர் என்று தொடங்கி.] - ஸ்நேஹயுக்தையாய் அதிஶ்லாக்யையான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்காக. [ஏனமாய் என்று தொடங்கி] - பகவதவதாரகாலமாகையாலே ஶ்லாக்யமான வராஹகல்பத்தின் ஆதியிலே நீரும் சேறும் காண இறாத வராஹவேஷத்தைக் கொண்டு மஹாப்ருதிவியை எடுத்தருளினவருடைய. ஓதுகை - சொல்லுகை.

ப.—அநந்தரம், ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு உதவின ஸ்ரீவராஹநாயனார் திருவடிகளில் திருத்துழாயென்று எப்போதும் சொல்லும்படி இவள் பிச்சேறினாள் என்கிறாள்.

மாதர் - நாரீணாமுத்தமையாய், மா - ஶ்லாக்யையான, மண்மடந்தைபொருட்டு - ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்காக, ஏனம் ஆய் - (நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இறாத) வராஹவேஷத்தையுடையனாய், ஆதி-கல்பாதியாய், அம் - (ப்ராதுர்஭ாவயோக்யதையாகிற) நன்மையையுடைய, காலத்து-காலத்திலே, அகல் இடம் - விஸ்தீர்ணையான ப்ருதிவியை, கீண்டவர் - (அண்டத்தினின்றும்) ஒட்டுவிடுவித்து எடுத்துக்கொண்டு ஏறினவருடைய, பாதங்கள்மேல் - திருவடிகளின்மேலே, அணி - (ஸநகாதிகள்) சாத்தின, பை-பசுத்த, பொன் - தர்ஶநீயமான, துழாய் என்றே - திருத்துழாயென்றே, ஓதும் - (எப்போதும்) சொல்லும்படியான, மால் - ப்ரமத்தை, எய்தினள் - அடைந்தாள், என்தன் மடந்தை - விலக்ஷணமான மடப்பத்தையுடையவள்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், மணிச்சுஅழியாமல் நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு உதவினாற் போலன்றியே ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்காகத் தன்னை அழிய மாறினவனுடைய திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப்படாநின்றாள் என்கிறாள்.

[மாதர்] - நிருபாதிகமான ஸ்த்ரீத்வத்தையுடையவள் என்னுதல், ஸ்நேஹயுக்தை என்னுதல். [மாமண்மடந்தைபொருட்டு]-ஶ்லாக்யையான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்காக. "பாசிதூர்த்து" இத்யாதி, நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இறாத வடிவைக்கொண்டு. [ஏனமாய்]-[ஆதி இத்யாதி] - வராஹகல்பாதியாய் அவதாரகாலமாகையாலே ஶ்லாக்யமான காலத்திலே மஹாப்ருதிவியை அண்டபித்தியினின்றும் ஒட்டுவிடுவித்தருளினவருடைய திருவடிகளிலே. "ஸநந்தநாத்யை:..." என்று ஸநகாதிகள் இட்ட திருத்துழாயையாயிற்று, இவள் ஆசைப்படுகிறது. [ஓதும்மால் எய்தினள்] - எப்போதும் இத்தையே சொல்லும்படியான ப்ரமத்தையுடையவளானாள். [என்தன்மடந்தையே] - இவள்பருவத்தைக் கண்டாராயிற்று மாலெய்துவார்; அத்தலை இத்தலையாவதே!

ஈடு—ஆறும்பாட்டு. மனிச்சழியாமல் நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு உதவினற்போலன்றிக்கே, ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்காகத் தன்னையழியமாறியும் உதவினவனுடைய திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப்படாநின்றாள் என்கிறாள்.

[மாதர்] - அழகு. நிருபாதிக ஸ்த்ரீத்வத்தையுடையவ ளென்னுதல்; மாதரென்று - காதலாய், ஸ்நேஹயுக்தை யென்னுதல். [மாமண்மடந்தைபொருட்டு]-ஶ்லாக்யையான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியின்பொருட்டு. [ஏனமாய்]-''பாசிதூர்த்துக்கிடந்தபார்மகள்'' என்கிறபடியே * ப்ரணயிநியுடம்பு பேணுதே கிடக்க, ப்ரணயிஉடம்புபேணியிருக்கையாவது ப்ரணயித்வத்துக்குப் போராதே; ''மாசுடம்பில் நீர்வாரா மானமிலாப்பன்றியாம் தேசு'' என்கிறபடியே நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இளையாத வடிவையுடையவனாய். [ஆதி]-வராஹகல்பத்தினுதியிலே. [அம்காலத்து] - அழகிய காலத்து. ரக்ஷகனானவன் தன்விபூதிரக்ஷணத்துக்காகக் கொண்ட கோலத்தை அநுபவிக்கிற காலமாகையாலே-அழகியகாலமென்கிறார்.[அகலிடம்கீண்டவர் இத்யாதி]-மஹாப்ருதிவியை அண்டபித்தியினின்றும்ஒட்டுவிடுவித்துஎடுத்துக்கோண்டுஏறினவனுடைய திருவடிகளிலே, ''ரோமாந்தரஸ்த்தாமுநயஸ்ஸ்துவந்தி'' (ரோமாந்தரஸ்த்தாமுநயஸ்ஸ்துவந்தி) என்று ஸநகாதிகள் இட்ட திருத்துழாயையாயிற்று இவள் ஆசைப்படுகிறது. [ஓதும்மாலெய்தினள்] - இத்தை எப்போதும் சொல்லும்படி பிச்சேறினாள். [என்தன்மடந்தையே] - 'அவனன்றோ பிச்சேறுவான்' என்றிருக்கிறாள் இவள். இப்பருவத்தைக்கண்டார் படுமத்தை இப்பருவமுடைய இவள் படுவதே! (௬)

ஆறும்பாட்டு-'மாதர்' இத்யாதி. க்ருஷ்ணவதாராநந்தரம் வராஹாவதாரகதநத்துக்கு ப்ரயோஜநம் - 'மனிச்சழியாமல்' இத்யாதி. 'ஏனமாய்' என்றத்தைப்பற்ற அவதாரிகை. மனிச்சு - பௌருஷம்; பும்ஸ்த்வம் அழியாமல் என்றபடி. அழியமாறி - பும்ஸ்த்வத்தையழித்து;. திர்யகவதாரம்பண்ணி யென்றபடி.

'நிருபாதிகஸ்த்ரீத்வத்தை' - அல்லாதாரைப்போலே கர்மோபாதிக மன்று என்றபடி. ''ஊஹம் ஶிஷ்யாவஷாஸீஹஜகூாவகுயிஶயவ'' என்றதில், ''பக்தாசத்வயி'' என்றத்தைப் பற்ற, 'ஸ்நேஹயுக்தை'என்றது. 'ஏனம்' என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் - 'பாசிதூர்த்து' இத்யாதி. நாய்ச்சியார் திருமொழி - ''தாமுகக்''கில் எட்டாம்பாட்டு. பாசிபடிந்துகிடந்த பூமிப்பிராட்டிக்கு என்றபடி. 'மாசுடம்பில்' இத்யாதி - அழுக்கேறின உடம்பிலே நீர்வாராதே ஈஶ்வரத்வாபிமாநமுமில்லாத பன்றியாயிருக்கிற தேஜஸ்ஸையுடைய தேவர் என்றபடி. 'போராதே' என்ற அநந்தரம் - ஆகையாலே யென்று கூட்டிக்கொள்வது. 'மாசுடம்பில்', இத்யாதி வாக்யம் - ''ஆய்'' என்றதுக்கு ஸாவம். இளையாத - ஶ்ரம்ப்படாத. காலத்துக்கழகேது? என்ன, 'ரக்ஷகனானவன்' இத்யாதி. கோலமென்றது - சாடு; அழகும், வராஹமும். அப்போது திருத்துழாய் சாத்துவாருண்டோ? என்ன, 'ரோமாந்தரஸ்த்தா' இத்யாதி. ''உத்திஷ்ட தஸ்ஸ்ய ஹிஜஸாஜுகூஹெக்ஷூஹாவராஹஸ்யஶஹீம்வூஹ்யூஹ்யவியஷெதாவெஷூஶயம்ஶரீரம்ரோமாந்தரஸ்த்தாமுநயஸ்ஸ்துவந்தி'' இதி ப்ரதமேம்ஶே சதுர்த்தே. ரோமாந்தரஸ்த்தாஸ்ஸந்தஃமுநயஸ்ஸ்துவந்தீத்யர்த்தஃ-'ஓதும்' என்கிற வர்த்தமாநார்த்தம் – 'இத்தை' இத்யாதி. ஓதும்மாலெய்தினள் - ஓதும்படியான வ்யாமோஹத்தையடைந்தாள். 'என்' என்றதுக்கு வ்யாவ்ருத்தி-'அவனன்றோ' இத்யாதி. 'மடந்தை' என்றதுக்கு ஸாவம்-'இப்பருவத்தை' இத்யாதி. மடந்தை - வயோவிசேஷவிஶிஷ்டை. ''பேதை, பெதும்பை, மங்கை, மடந்தை, அரிவை, தெரிவை, பேரிளம்பெண்'' என்கிற அவஸ்தைகளில் வைத்துக்கொண்டு, 'மடந்தை' என்கிற அவஸ்த்தையைச் சொல்லுகிற தென்றபடி. என்தன்மடந்தை - மாதர்மாமண்மடந்தை இத்யாரப்ய அந்வயஃ. (௬)

ப்ரணயிநி - காதலி. ப்ரணயி - காதலன். ப்ரணயித்வம் - காதல்.

ஏழாம்பாட்டு.

மடந்தையை வண்கமலத்திருமாதினைத்
தடங்கொள்தார்மார்பினில்வைத்தவர் தாளின்மேல்
வடங்கொள்பூந்தண்ணந்துழாய்மலர்க்கே இவள்
மடங்குமால் வாணுதலீர்! என்மடக்கொம்பே.

ஆ.—(மடந்தையை.) ஸர்வலோகேஶ்வரியாய் ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யாத்யநவதிககுணகண விபூஷிதையாயிருந்த பெரியபிராட்டியை, அதிவிஶாலமாய் அதிபரிமள தாளஸீவிலஸிதமான திருமார்பில் வைத்தவர் தாளின்மேல் வடங்கொள்பூந்தண்ணந்துழாய்மலரை ஆசைப்பட்டுப் பெருமையாலே முடிந்தாளென்று அலற்றுகிறாள்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், அம்ருதமதநதசையிலே பெரியபிராட்டியாரைத் திருமார்பிலே வைத்தருளின எம்பெருமானுடைய திருவடிகளிலே திருத்துழாயை ஆசைப்படாநின்றாள் என்கிறாள்.

[மடந்தை] - பருவம். [தடங்கொள் தார்மார்பினில்] - இடமுடைத்தாய்த் திருமாலையையுடைய திருமார்பிலே. [வடங்கொள் என்று தொடங்கி]-தொடையுண்டு போக்யமாயிருந்துள்ள தண்ணந்துழாய் மலரையே ஆசைப்பட்டுச் சுருண்டுவிழாநின்றாள்; ஏதேனும் தசையிலும் விக்ருதையாகாதிருக்கக்கடவ என்மகள். [வாள்நுதலீர்] - ஒளியையுடைய நுதலையுடையீர். உங்களைப்போலே இவளைக் காணப்பெறுவதுகாண் என்று கருத்து.

ப.—அநந்தரம், அம்ருதமதநதசையிலே பிராட்டியைத் திருமார்பிலே வைத்தவனுடைய திருவடிகளில் திருத்துழாய்நிமித்தமாக இவள் துவளாநின்றாள் என்கிறாள்.

மடந்தையை - (நித்யாநுபாவ்யமான) மடந்தைப்பருவத்தையுடையளாய், வண்- ("விகாஸிகமலேஸ்திதா" என்கிறபடியே) தர்ஶநீயமான, கமலம்-தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாகவுடையளாய், திரு - ("ஶ்ரீ: ஶ்ரீ:"என்கிறபடியே) திருநாமத்தையுடையளாய், மாதினை- ("ஸ்தநாங்கிதா" என்கிறபடியே) மாதுமையாலுண்டான ஸௌந்தர்யாதிகளையுடையவளை, தடம் கொள் - பரப்பை உடைத்தாய், தார் - (ஈஶ்வரத்வஸூசகமான) மாலையையுடைய, மார்பினில் - திருமார்பிலே, வைத்தவர் - ("பஶ்யதாம் ஸர்வதேவாநாம்" என்கிறபடியே அவளோடும் படி) வைத்தருளினவருடைய, தாளின்மேல் - திருவடிகளில் (தத்காலவர்த்திகளான தேவர்கள் சாத்தின), வடம்-தொடையை, கொள்-உடைத்தாய், பூ-தர்ஶநீயமாய், தண்-குளிர்ந்த, அம் - செவ்வியை, துழாய்மலர்க்கு - திருத்துழாய்ப்பூந்தாருக்கு, வாள்நுதலீர் - உஜ்ஜ்வலமான நெற்றியையுடையவர்களே! என் - எனக்கு, மடம்-பவ்யையாய், கொம்பு - வஞ்சிக்கொம்புபோலே தர்ஶநீயையான, இவள் - இவள், மடங்கும் - (அவஸந்நையாய்ச்) சுருளாநின்றாள். உங்களைப்போலே இவளையும் உஜ்ஜ்வலாவயவையாகக் காணவல்லேனே என்று கருத்து. வடங்கொள் கை- தழைத்த லாகவுமாம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், அம்ருதமதநதசையிலே பிராட்டியைத் திருமார்பிலே வைத்தவருடைய திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப்படாநின்றாள் என்கிறாள்.

[மடந்தையை] - ஸர்வகாலமும் அநுபவயோக்யையாயிருக்குமவள் என்னுதல், பருவத்தைச் சொல்லுதல். பருவமும் எழிலும் ஒன்றன்றிறே. [வண்கமலத்திருமாதினை]-நல்ல தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாகவுடைய திருவாகிற மாதை; ஸாக்ஷாத் லக்ஷ்மியை.[தடங்கொள் தார்மார்பினில்] - அவளுக்கு அந்தஃபுரமாய்ப் போரும் பரப்பையுடைத்தாய் ஸர்வேஶ்வரத்வ ஸூசகமான தோள்மாலையையுடைத்தான திருமார்பிலே வைத்தவர். “பஶ்யதாம்ஸர்வதேவா நாம்யயௌவக்ஷஸ்ஸ்தலம்ஹரே:” என்று தேவஜாதியடங்கப் பார்த்திருக்க, திருமார்பிலேயேற ஆதரித்துத் தம்பேறாக வைத்தவர் திருவடிகளில் ஸ்பர்ஶத்தாலே தன்நிலத்திற்போலே வடம் கொள்ளாநிற்பதாய் அழகியதாய்க் குளிர்ந்து செவ்வியையுடைத்தான திருத்துழாயை ஆசைப்படாநின்றாள். அழகியதாகத் தொடையுண்ட துழாய் என்னவுமாம். [இவள்மடங்குமால்] - ‘நையாநின்றாள்’, ‘மாலெய்தினள்’ என்னுமளவன்றியே சொல்லப்புக்குச் சொல்ல மாட்டாதே சுருண்டுவிழாநின்றாள். [வாள்நுதலீர்] - ஒளியையுடைய நுதலையுடைய நீங்கள். உங்களைப்போலே இவளைக் காணப்பெறுவது, எப்போது? [என்மடக்கொம்பே]-என்னைப்பிரியாதே அவிக்ருதையாயிருந்துள்ளவள் படும் பாடே இது!

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. அம்ருதமதநதசையிலே பெரியபிராட்டியாரைத் திருமார்பிலே வைத்தருளினவனுடைய திருவடிகளிற் சாத்தின திருத்துழாயை ஆசைப்படாநின்றாள் என்கிறாள்.

[மடந்தையை] - எப்போதுமொக்க போகயோக்யமான பருவத்தையுடையவளை. [வண் கமலத்திருமாதினை] - அழகிய தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாகவுடைய திருவாகிற பெண்பிள்ளையை. ஸாக்ஷாத்லக்ஷ்மியை. [தடங்கொள்இத்யாதி] - பெரியபிராட்டியாருக்கு திவ்யாந்தஃபுரமாகப் போரும்படி இடமுடைத்தாய், ஐஶ்வர்யஸூசகமான மாலையையுடைத்தான மார்விலே வைத்தவர். “பஶ்யதாம்ஸர்வதேவா நாம்யயௌவக்ஷஸ்ஸ்தலம் ஹரே:” (பஶ்யதாம்ஸர்வதேவாநாம் யயௌவக்ஷஸ்த்தலம்ஹரே:) என்கிறபடியே - அம்ருதமதநஸமயத்திலே அம்மா நமக்கு இம்மார்வு பெறவேணும் என்று தன்பாடு ஏற வர, அவளையும் மார்விலே வைத்துக்கொண்டவனுடைய திருவடிகளின்மேலே, செறியத்தொடையுண்டு தர்ஶநீயமாய்க்குளிர்ந்து செவ்வியையுடைத்தான திருத்துழாய்ப்பூவை ஆசைப்பட்டுக் கிடையாமையாலே சுருண்டுவிழுந்து கிடவாநின்றாள். [வாள்நுதலீர்] - ஒளியையுடைய நுதலை யுடையவர்களே ! உங்களைப்போலே இவளைக் காண்பது

ஏழாம்பாட்டு - ‘மடந்தையை’ இத்யாதி. அவதாரம்சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையாலே இதுவும் ஓரவதாரமாக வேணு மென்று, அம்ருதமதநாவதார மென்கிறார் - ‘அம்ருத’ இத்யாதி. அடியேதொடங்கிப் பாதத்ரயத்தையும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை.

‘எப்போதுமொக்க’இதி-நாட்டிலே பிறந்தபோது ஶைஶவமாய் அநந்தரமிறே போகயோக்யமான பருவம் உண்டாவது; அங்ஙனன்றிக்கே, பிறந்தவன்றே திருமார்பிலே யேறுகையாலே எப்போதுமொக்க போகயோக்யமான மடந்தைப்பருவத்தை யுடையவ ளென்றபடி. விவரணம்-‘ஸாக்ஷாத்லக்ஷ்மியை’ என்றது. திவ்யாந்தஃபுரமென்றவிடத்திலே-“உபயஜஶஶிவிக்ருத” இத்யாதியும், ஐஶ்வர்யஸூசகமான மாலை யென்றவிடத்திலே - “வக்ஷஸ்யம்ருதாம்-தஸூயஸி” இத்யாதியும் அநுஸந்தேயம். ‘வைத்தவர்’ என்கையாலே - “யயௌவக்ஷஸ்ஸ்தலம்ஹரே:” என்றதுகொண்டு அம்ருதமதநஸமயத்தைச் சொல்லுகிறது. பிராட்டியைத் திருமார்பிலே வைத்தமை ஸாமாந்யமாயிருக்கச்செய்தே அம்ருதமதநதசையில் வ்யாபாரமாகச் சொல்லுகிறது, கீழும் மேலும் அவதாரங்களைச் சொல்லுகையாலே. ‘அம்மா’ என்றது - சாடு; ஸ்வாமியென்றும், அந்தலக்ஷ்மி யென்றும். மடங்கும் - சுருண்டுவிழுந்துகிடக்கும். ‘வாணுதலீர்’ என்றதுக்கு ஹாவம் - ‘உங்களைப்போலே’ இத்யாதி. கொம்பு வ்ருக்ஷத்தைப் பிரியாததுகொண்டு ‘என்னைப்பிரியாதே’ என்கிறார். மடப்ப

எப்போது? [என்மடக்கோம்பே] - என்னைப்பிரியாதே எல்லாவளவிலும் அவிக்ருதையா யிருக்குமவள் படும் பாடே இது! (எ)

எட்டாம்பாட்டு.

கோம்புபோல்சீதைபோருட்டு இலங்கைநகர்
அம்பெரியுய்த்தவர் தாளிணைமேலணி
வம்பவிழ்தண்ணந்துழாய்மலர்க்கே இவள்
நம்புமால் நான் இதற்குஎன்செய்கேன்? நங்கைமீர்!

ஆ.—(கொம்பு.) அவையெல்லாம் ஆசைப்படலாம்; திவ்யாத்மகுணங்களாலும் திவ்யரூபகுணங்களாலும் பரமபுருஷ திவ்யமஹிஷியாய் ஸர்வமஹேஶ்வரியான பெரியபிராட்டியிலும் உத்க்ருஷ்டதரையாயிருந்த ஸ்ரீஜநகசக்ரவர்த்திதிருமகளுக்காக இலங்கைநகர் அம்பெரியுய்த்த தயரதற்குமகன் திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப்படுவாருளரோ? இவள் திருத்துழாயைஆசைப்படாநின்றாள்; நான் இதற்கு என்செய்கேன் நங்கைமீர்? என்று கூப்பிடுகிறாள்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், ஸ்ரீஜநகராஜன்திருமகளுக்காக லங்காதஹநம்பண்ணியருளின சக்ரவர்த்திதிருமகனுடைய திருவடிகளில் நிரதிஶயபோக்யமான திருத்துழாயை ஆசைப்படாநின்றாள் என்கிறாள்.

[அம்பெரியுய்த்தவர்] - ஶராக்நியைப் புகவிட்டவர்.

ப.—அநந்தரம், ஜநகராஜன்திருமகளுக்காக லங்காநிரஸநம்பண்ணின சக்ரவர்த்திதிருமகன்திருவடிகளில் திருத்துழாய்க்கு விருப்பத்தையுடையளாகாநின்றாள் என்கிறாள்.

கொம்புபோல் - வஞ்சிக்கொம்புபோலே அபிரூபையாய், சீதைபொருட்டு - ("கெ[illegible] என்கிறபடியே அயோநிஜையான) ஸ்ரீஜநகராஜன்திருமகளுக்காக, இலங்கைநகர் - லங்காநகரத்திலே, அம்பு எரி-சராக்நியை, உய்த்தவர் - ப்ரவேஶிப்பித்தவருடைய, தாளிணைமேல் - திருவடிகளின்மேலே, அணி - ("ஸவா[illegible]" என்று ஸ்துதித்த ப்ரஹ்மாதிகள்) சாத்தின, வம்புஅவிழ் - அபிநவபரிமளவிகாஸியாய், தண் - குளிர்ந்து, அம் - அழகிய, துழாய் - திருத்துழாயினுடைய, மலர்க்கு - பூந்தாருக்கு, இவள்-இவள், நம்பும்-விருப்பத்தையுடையளாகாநின்றாள்; நங்கைமீர் - பூர்ணைகளானவர்களே! இதற்கு-இந்த அதீதவிஷயாபிநிவேஶத்துக்கு, நான்-நான், என்செய்கேன் - எத்தைச் செய்வேன்?

அவன்தான் இன்னமும்அவதரித்து உபகரிக்குமதொழிய என்னாற்செய்யலாவதில்லையென்று கருத்து.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், ஸ்ரீஜநகராஜன்திருமகள் விரோதியைப் போக்கின சக்ரவர்த்திதிருமகன் திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப்படாநின்றாள் என்கிறாள்.

மாவ்து - பற்றிற்று விடாமையாய், அத்தால் ப்லிதம் - 'எல்லாவளவிலும்' இத்யாதி. "[illegible] [illegible]" இதி, ப்ரதமேம்ஶே நவமே: வாணுதலீர், என்மடக்கொம்பு-இவள் - மடந்தையை இத்யாரப்ய அந்வய:. (எ)

[கொம்புபோல் இத்யாதி] - வஞ்சிக்கொம்புபோலே யிருக்குமவள் என்னுதல், ஏக வஸ்த்வேகதேஶம் என்னுதல். [இலங்கைநகர்] - சந்த்ராதித்யர்களும் புகப் பயப்படும் ஊர். [அம்புஎரிஉய்த்தவர்] - ஶராக்நியை ப்ரவேஶிப்பித்தவர். கேவலாக்நி சோற்றை வேவிக்கும தொழிய ப்ரவேஶிக்கக் கூசும் ஊர். கையாலே ஶராக்நியை ப்ரவேஶிப்பித்தான். "யயௌ ராவணநிர்ஜதம்" என்று திருவடி புகிலும் ஶரஸ்தாநீயனாயிறே புகுந்தது. [வம்புஅவிழ் தண்ணந்துழாய்] - பரிமளத்தையுடைத்தாயிருக்கும் என்னுதல், நித்யாபூர்வமாயிருக்கும் என்னுதல். 'பண்டு ஒருத்திக்கு உதவினவன் எனக்கு உதவானோ' என்று ஆசைப்படாநின்றாள். அஸாதாரணவிக்ரஹத்தை இதரஸஜாதீயமாக்கினாற்போலே ஏதேனும் ஒருபுஷ்பத்தைச் சாத்திலும் திருத்துழாய் இதரஸஜாதீயமாயிற்றாகக்கடவது. [நான் இதற்கு என்செய்கேன்]-க்ருஷ்ணனைப்போலே ஸாதாரணனன்றிக்கே ஏகதாரவ்ரதன்திருவடிகளில் திருத்துழாயை எங்கே தேடுவேன் ? அவளும் அவனுமான சேர்த்தியிலே ஆசைப்பட்டாளென்று அறிகிறிலள். [நங்கைமீர்]-பூர்ணைகளான நீங்கள் சொல்லவல்லிகோளே? என்கிறாள்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளுடைய விரோதியைப் போக்கின சக்ரவர்த்திதிருமகன்திருவடிகளிற் சாத்தின திருத்துழாயை ஆசைப்படாநின்றாள் என்கிறாள்.

[கொம்புபோல்] - வஞ்சிக்கொம்புபோலே யென்னுதல், "கூநந்யா" (அநந்யா) என்கிறபடியே ஏகவஸ்துவில் ஏகதேச மென்னுதல்.[சீதைபொருட்டு]-சீதைக்காக. [இலங்கைநகர்]-சந்த்ராதித்யர்கள் ஸஞ்சரிக்கப் பயப்படும் ஊர். [அம்புஎரிஉய்த்தவர்] - ஶராக்நியை ப்ரவேசிப்பித்தவர். சக்ரவர்த்திதிருமகன் இத்தைக்கைதொட்டு ஶிக்ஷித்து குணவானுக்கிப் பின்பிறே போகவிட்டது; ஆகையாலே, கேவலாக்நி ப்ரவேசிக்கக் கூசும் ஊரிலே தன் வாய்வலியாலே புக்கதாயிற்று. இப்படி தான் முதுகிட்டாரையும் கூட, குணவான்களாக்கும்படி ஏக் கற்றவருடைய திருவடிகளிற் சாத்தப்பட்ட. [வம்பு அவிழ் தண்ணந்துழாய்மலர்க்கே] - பரிமளத்தையுடைத்தான மலரென்னு

எட்டாம்பாட்டு - 'கொம்புபோல்' இத்யாதி. 'சீதைபொருட்டு' இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை – 'ஸ்ரீஜநகராஜன்' இத்யாதி.

வஞ்சிக்கொம்பு-நீர்வஞ்சிக்கொம்பு. வேதஸஶாகை. கொம்பு வ்ருக்ஷைகதேசமாகையாலே, 'ஏகவஸ்துவில் ஏகதேசம்' என்றது. "இருசுடர்மீதினிலியங்கா" என்றதைப் பற்ற, 'சந்த்ராதித்யர்கள்' இத்யாதி. சந்த்ராதித்யர்கள் புகுர பயப்படும் ஊரிலே ஶராக்நியை ப்ரவேசிப்பித்தபடி யென்? என்ன, 'சக்ரவர்த்தி' இத்யாதி. இதுக்கு த்வந்யர்த்தம்-யுத்தத்தில் தோற்றோடுகிறவனை பயப்படாதபடி கையாலே ஸ்பர்சித்து, அணிவகுக்கும் ப்ரகாரங்களைக் கற்பித்து, குணவானுக்கிப் பின்பிறே போகவிட்ட தென்று; ஸஹஜார்த்தம் - பெருமாள் அம்பை ஸ்பர்சித்து, கணுக்களைநிமிர்த்து நாணியிலே யேறிட்டுப் பின்பிறே போகவிட்டதென்று.'குணவானுக்கி' என்றவிடத்திலே - அர்ஜுநன் உத்தரனைத் திருத்தின கதையை நினைப்பது. வாய்வலி - வாக்பலம்; அம்புவாயினுடைய பல மென்னுதல். முதுகிட்டாரையு மென்றது - முதுகில் அம்பறுத்தூணியிலேயிருக்கிற அம்பைச் சொல்லுகிறது; குணவான்களாக்கும்படி - நாணியோடேகூடினவராக்கும்படி; நாணியிலே யேறிடுகை யென்றபடி. 'ஏக்கற்றவர்' என்றது - ஏ என்று அம்பாய், அத்தையெய்யக் கற்றவ ரென்றபடி. இது ஸஹஜார்த்தம். சாடுவுக்கு, கைதொடுகையாவது - பிடிக்கையும், அடிக்கையும்; சிக்ஷிக்கையாவது - ருஜூவாக்குகையும், நியமிக்கையும்; குணவானுக்குகையாவது -நாணியிலேயேறிடுகையும், ப்வ்யனுக்குகையும்; முதுகிடுகையாவது - முதுகிலே தூணீரத்தை வைக்கையும், சொன்னவார்த்தைகேளாமல் ப்ருஷ்டீகரிக்கையும்; முதுகிட்டாரையு மென்றது -முதுகுகாட்டி யோடினாரையும், முதுகிலேயிடப்பட்டாரையு மென்றபடி என்றுமாமென்று கண்டுகொள்வது. வம்பு - மணமாதல்; புதுமையாதல். நித்யாபூர்வமாவது -

தல், நித்யாபூர்வமாயிருக்குமென்னுதல். அவன் சக்ரவர்த்திதிருமகனாயிருக்கச்செய்தேயும் அப்ராக்ருததிவ்யஸம்ஸ்தாநமேயாயிருக்கிறப்போலே, அவன் ஏதேனும் ஒன்றாலே வளையம்வைத்தாலும் இவர்களுக்குத்தோற்றுவது திருத்துழாயாயே. [நம்புமால்] - அத்தை எப்போதும் விரும்பாநின்றாள். [நான் இதற்கு என்செய்கேன் நங்கைமீர்] - க்ருஷ்ணனைப்போலே ஊர்ப்போதுவன்றிக்கே ஏகதாரவ்ரதனானவன் திருவடிகளில் திருத்துழாயை நான் எங்கே தேடும்படி?சொல்லவல்லிகோளே. [நங்கைமீர்] - நீங்கள் பூர்ணைகளாயிருக்க, இவள் இப்படி படுகிறபடி கண்டிகோளே. (அ)

ஒன்பதாம்பாட்டு.

நங்கைமீர் நீரும் ஓர்பெண்பெற்றுநல்கினீர்
எங்ஙனேசொல்லுகேன் யான்பெற்றஏழையைச்
சங்கென்னும்சக்கரமென்னும் துழாயென்னும்
இங்ஙனேசொல்லும் இராப்பகல்என்செய்கேன்?

ஆ.—(நங்கைமீர்.) நங்கைமீர்! உங்களுடைய பெண்பிள்ளைகளும் எம்பெருமானை ஆசைப்பட்டுப் பெருமையாலே அத்யந்தம் அவஸந்நைகளானவர்கள் இப்பாடு பட்டாருமுளரோ? இவள்பட்டது என்தான்? என்னில், - எம்பெருமான் திருவாழியும் திருச்சங்கமும் ஏந்தியிருந்தருளும் அவ்வழகைக் காணவேணுமென்றும், மத்ஸ்யகூர்மவராஹாத்யஸங்க்யேய திவ்யாவதார விஶிஷ்டனாயும் திவ்யக்ரீடாவிஶிஷ்டனாயும் ஸ்ரீவைகுண்டநாதனாயுமிருந்தவனுடைய திருவடிகளில் திருத்துழாயைத் தத்தத்தலையிலே பெறவேணுமென்று சொல்லப்புக்கு முடியச்சொல்லமாட்டாதே, சங்கென்னும், சக்கரமென்னும், துழாயென்னும்; இங்ஙனே இராப்பகல் கூப்பிடாநிற்கும்; என்செய்கேன்? என்கிறாள்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், அவனுடைய ஆயுதங்களைக் காணவேணுமென்று சொல்லப்புக்கு முடியச்சொல்லமாட்டாதே நோவுபடாநின்றாள் என்கிறாள்.

நல்குகை - வளர்க்கை. ஏழையை - கிடையாதத்தை ஆசைப்படுகிற சபலையை.

ப.—அநந்தரம், அவனுடைய அஸாதாரணசிஹ்நங்களை எப்போதும் சொல்லாநின்றாள் என்கிறாள்.

நங்கைமீர் - பரிபூர்ணைகளான, நீரும் - நீங்களும், ஓர் பெண் - ஒரு பெண்ணை, பெற்று - பெற்று, நல்கினீர் - ஸ்நேஹித்துவளர்த்திகோள்; யான் - நான், பெற்ற - பெற்ற, ஏழையை - சபலையான இவளை, எங்ஙன் - எப்படி, சொல்லுகேன் - சொல்லுவேன்? (ஆனமட்டும்சொல்லில்), சங்கு என்னும் - (அவனுக்கு அஸாதாரணசிஹ்நமான) சங்கென்பது, சக்கரமென்னும் - சக்கரமென்பது, துழாயென்னும் - (அவன்திருவடிகளில்) திருத்துழாயென்பதாய்க்கொண்டு, இராப்பகல் - அஹோராத்ரவிபாகமில்லாதபடி, இங்ஙனே - இப்படி தனித்தனியே, சொல்லும் - சொல்லாநின்றாள்; என்செய்கேன் - இதற்கு ஏது செய்வேன்?

அதுவே. சக்ரவர்த்தி திருமகனுக்குத் திருத்துழாயுண்டோ? என்ன, 'அவன் சக்ரவர்த்தி' இத்யாதி. திருத்துழாயால் நினைக்கிறது - ஸம்ஶ்லேஷத்தையாய், ஏகதாரவ்ரதன் ஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு இசையப்போகிறானோ என்கிறாள் - 'க்ருஷ்ணனை' இத்யாதி. 'நங்கைமீர்' என்றதுக்கு பாவம் - 'நீங்கள்' இத்யாதி. «[illegible]» இதி ஸுந்தரகாண்டே ராவணம்ப்ரதி ஸீதா. க்ரமேண அந்வய꞉.

(அ)

ஸ்வரூபத்தைப்பார்த்து இவள் வாய்மூடும்படி பண்ணவோ? தாத்காலிகமான அஸாதாரண சிஹ்நத்தைச் சொல்லும்படி பலத்தையுண்டாக்கவோ? அவைதன்னை இப்போது ஸந்நிஹிதமாக்கவோ? ஒன்றும் செய்யமுடியாது என்று கருத்து. நீரும் ஓர்பெண்பெற்று நல்கினீர் என்ற விடம் - இவ்வாழ்வாருடைய ப்ரேமதசைக்கு அல்லாத ஆழ்வார்களுடைய ப்ரேமதசை ஒவ்வாதென்கிற பாவத்தை ஸூசிப்பிக்கிறது.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், அவனுடைய ஆயுதாதிகளைக் காணவேணுமென்று சொல்லப்புக்கு முடியச்சொல்லமாட்டாதே நோவுபடாநின்றாள் என்கிறாள்.

[நங்கைமீர்] - உங்கள்பூர்த்தி, நான்சொல்லக் கேட்டு அறியவேணுமே உங்களுக்கு? நீங்களும் ஒருபெண்பிள்ளையைப் பெற்றுவளர்த்திகோளே. நல்குகை - வளர்க்கை. இவள் பட்டது பட்டாருண்டோ? உன்பெண்பிள்ளைக்கு வாசியென்? என்ன,—[எங்ஙனே இத்யாதி] - என்னுடைய பெண்பிள்ளைபடி என்னாலே பாசுரமிட்டுச் சொல்லலாயோ இருக்கிறது? நங்கைமீர்! என்று ஸம்போதிப்பது ஸஜாதீயரை; இவளுக்கு ஸஜாதீயர் - ஆழ்வார்களாமத்தனை. நீங்களும் பகவத்விஷயத்திலே ப்ரவணராகிலும் நான் பட்டது பட்டா ருண்டோ? என்று கருத்து. "யதோவாசோநிவர்த்தந்தே" என்கிற விஷயத்தை முடியப் பேசிலும் இவ்விஷயத்திலே அவகாஹித்தார்படி பாசுரமிட்டுச் சொல்லமுடியாது என்கை. "ஸதாவாரஸ்ய ... விஷோ ... ஷஹி:" என்று கண்டிருக்குமத்தனை போக்கிப் பேசப்போகாது. "வி...யோஹிஜா...நாத்..." என்றிறே அவன்வார்த்தையும். கிடையாததிலே கிடைக்குமதிற் பண்ணும் சாபலத்தைப் பண்ணுகிறவளை. 'உன்னால் சொல்லலாம் அம்சத்தைச் சொல்லிக்காண்' என்ன, - [சங்குஎன்னும்] - பெருவருத்தத்தோடே 'சங்கு' என்னாநின்றாள். இப்படி அருமைப்பட்டோமென்று மீள அறிகிறிலள். [சக்கரம்என்னும்] - சொல்லவும் மாட்டுகிறிலள், மீளவும் மாட்டுகிறிலள். இவையிரண்டுக்கும் நடுவே கிடக்கிற தோள்மாலையை நினைத்து, [துழாய் என்னும்] - 'சங்குசக்கரங்கள்' என்றும், "கூராராழிவெண்சங்கேந்தி" என்றும் கூடச் சொல்லமாட்டுகிறிலள்; ஆபத்து மிக்க தசையிலும் ஒருத்தி "ஶங்க சக்ர கதாபாணே" என்றாளிறே. [இங்ஙனே சொல்லும் இராப்பகல்] - சொல்லித் தலைக்கட்டமாட்டாதே மீள மாட்டாதே இப்படி ஸர்வகாலமும் சொல்லாநின்றாள். [என்செய்கேன்]-தன் ஸ்த்ரீத்வத்தைப் பார்த்து மீளப்பண்ணவோ? சொல்லித்தலைக்கட்டப்பண்ணவோ? என்கிறாள்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. 'அவனுடைய ஆயுதாதிகளைக் காணவேணும்' என்று சொல்லப்புக்கு முடியச்சொல்லமாட்டாதே நோவுபடாநின்றாள் என்கிறாள்.

[நங்கைமீர்] - உங்கள்பூர்த்தி, இவள்படுகிற பாடு நான் சொல்லக் கேட்டறியவேண்டியிருக்கிறதிறே உங்களுக்கு. [நீரும் ஓர்பெண்பெற்று நல்கினீர்] - நீங்களும் ஒருபெண்பிள்ளையைப் பெற்று வளர்க்கிறிகோளன்றே? நல்குகை - வளர்க்கை. இவள்பட்டது பட்டாருண்டோ? எங்கள்பெண்பிள்ளைகளிற்காட்டிலும் உன்பெண்பிள்ளைக்கு வாசியேன்? என்னில், - [எங்ஙனே சொல்லுகேன்]-இவள்படி பேச்சுக்கு நிலமாகிலிறே நான்சொல்லுவது. "யதோவாசோநிவர்த்தந்தே அப்ராப்யமநஸாஸஹ" (யதோவாசோநிவர்த்தந்தே அப்ராப்யமநஸாஸஹ) என்கிற பகவத்

ஒன்பதாம்பாட்டு - 'நங்கைமீர்' இத்யாதி. "சங்கென்னும் சக்கரமென்னும்" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'அவனுடைய' இத்யாதி.

'நங்கைமீர்' என்ற ஸம்போதநத்துக்கு பாவம் - 'உங்கள்' இத்யாதி. ஸ்வாபதேசத்தில், ஜ்ஞாநபூர்த்தி. நல்குகை-ஸ்நேஹிக்கையாய் வளர்க்கையாகிறது.'பெண்பெற்றுநல்கினீர்' என்றதுக்கு பாவம் 'இவள்' இத்யாதி. ஸ்வாபதேசம் - 'யதோவாச:' இத்யாதி. சொல்லப்போகாதென்றதால் பலிதம் - 'ஸதா' இத்யாதி.

குணங்கள் நிலமாய்ப்பேசிலும், * குணவகாடர் படி பேச்சுக்கு நிலமல்லவிறே. ‹‹ஸதாபரகுணாவிஷ்டோ த்ரஷ்டவ்யஸ்ஸர்வதேஹிபி:›› (ஸதாபரகுணவிஷ்டோ த்ரஷ்டவ்யஸ்ஸர்வதேஹிபி:) என்று கண்டிருக்கு மத்தனை போக்கிப் பேசமுடியாது. ‹‹ப்ரியோஹிஜ்ஞாநிநோத்யர்த்தம்›› (ப்ரியோஹிஜ்ஞாநிநோத்யர்த்தம்)என்றிறே அவன் வார்த்தையும். தேஶகால விப்ரக்ருஷ்டமான பதார்த்தங்களைத் தத்தத்தேஶகாலவிஶிஷ்டமாகப்பேறவேணு மென்கிற இவள்படி என்னாலே பேசலாயிருந்ததோ?ஆனாலும், எங்களிலும் நீ ஆஸந்நையன்றோ? தெரிந்தமட்டு அத்தைச்சொல்லிக்காணாய் என்ன, கைமேலே சொல்லுகிறாள்:—[சங்கென்னும்] - மலையெடுத்தாற்போலே பெருவருத்தத்தோடே சங்கென்னும்; அது ஸாத்மித்தவாறே [சக்கரமென்னும்] - மீளவும் மாட்டுகிறிலள், சொல்லவும் மாட்டுகிறிலள். இரண்டுக்கும் நடுவேகிடக்கிற மாலையை நினைத்து, [துழாயென்னும்] - †“சங்குசக்கரங்கள்” என்றும், ‡ “கூராராழிவெண்சங்கு”என்றும் சொல்லமாட்டுகிறிலள்.ஆபத்து மிக்கவாறே ஒருத்தி ‹‹ஶங்கசக்ரகதாபாணே›› (ஶங்கசக்ரகதாபாணே) என்றாளிறே. [இங்ஙனே சொல்லும்] - சொல்லத்தொடங்குவது, சொல்லித் தலைக்கட்டமாட்டாதொழிவதாய்ப் படாநின்றாள். இப்படிசொல்லுவது எத்தனைபோது? என்னில்,—[இராப்பகல்] - ஸர்வகாலமும். [என்செய்கேன்] - இவளைத் தொடங்கினதுசொல்லித் தலைக்கட்டப்பண்ணவோ? ஸ்த்ரீத்வத்தைப்பார்த்து மீளப்பண்ணவோ?

(க)

ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்த்வே — ‹‹ஜ்ஞானதஶீதலேநைவ ஸ்வபாவேநைவ க்ருதமாத்ரவாநு›› இதி பூர்வார்த்தம். குணவகாடர்படி பேசமுடியாதென்னுமதுக்கு பகவதுக்தியுங் காட்டுகிறார்-'ப்ரியோஹீத்யாதி'. ‹‹தேஷாம் ஜ்ஞாநீ நித்யயுக்த ஏகபக்திர்விஶிஷ்யதே । ப்ரியோஹிஜ்ஞாநிநோத்யர்த்தமஹம்ஸசமமப்ரிய:›› இதி கீதாஸப்தமே. கீழ்ஶ்லோகத்திலே, 'த்ரஷ்டவ்ய:' இதி. த்ரஷ்டவ்ய ஏவ, நது வாச்ய இத்யர்த்த:. 'அத்யர்த்தம் ப்ரிய:' என்றது - அர்த்தசப்தம் - அபிதேயவசநமாய், வாசாமகோசரமாம்படி ப்ரீதிவிஷயபூதனென்றபடி. 'அஹம் ஜ்ஞாநிநோத்யர்த்தம் ப்ரிய:, ஸச மம அத்யர்த்தம் ப்ரிய:' என்று இரண்டிடத்திலும் அந்வயிப்பது. அதிக்ராந்தம் அபிதேயம் யதாபவதி ததேதி-வாசாமகோசரத்வம் விவக்ஷிதம். 'எங்ஙனேசொல்லுகேன்' என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம்-'தேசகால' இத்யாதி. 'ஏழை' என்றதுக்கு பாவம்-'தேசகால' இத்யாதி என்னுதல். ஏழை-சபலை. கைமேலே - திருக்கைகளிலிருக்கும் திவ்யாயுதங்களை, ஹஸ்தகதமாகவென்றும். பதங்கள்தோறும் “என்னும், என்னும்” என்றதுக்கு பாவம் - 'மலையெடுத்தாற்போலே' இத்யாதி. ஏழையாகையாலே மீளவும்மாட்டுகிறிலள், பலஹாநியாலே சொல்லவும் மாட்டுகிறிலளென்றபடி. 'இரண்டுக்கும் நடுவே - சங்குசக்கரங்களுக்கு நடுவே. கூராராழிவெண்சங்கு - கூர்மைமிக்கஆழி; வெளுத்தசங் கென்றபடி. அப்படி “சங்குசக்கரங்கள்” என்று கூட்டிச்சொன்னபேருண்டோ? என்ன, 'ஆபத்து' இத்யாதி. ‹‹ஶங்கசக்ரகதாபாணே த்வாரகாநிலயாச்யுத । கோவிந்த புண்டரீகாக்ஷ ரக்ஷமாம் ஶரணாகதாம்›› இதி ஸபாபர்வணி த்ரௌபதீ. இந்தப்ரமாணம்எடுத்தது-ஆபத்துமிக்கவர்களுக்கெல்லாம் விரோதிநிவர்த்தகங்களான இந்தஶங்கசக்ரங்களைச்சொல்லுகையே பாசுரமென்கைக்காக. ஆபத்துமிக்கிருக்கையாலே அவள் அப்படி சொன்னாள்; இவளாபத்து அவளிலும் மிக்கிருக்கையாலே அங்ஙனும் சொல்லமாட்டுகிறிலளென்றபடி. ஸ்த்ரீத்வத்தைப்பார்த்து - ‹‹ந ஸ்த்ரீ ஸ்வாதந்த்ர்யமர்ஹதி›› என்றிருக்கவேண்டும் ஸ்த்ரீத்வத்தைப் பார்த்து. “என்செய்கேன்” - ஸ்வரூபத்தைப்பார்த்து இவள் வாய்மூடும்படி பண்ணவோ? அஸாதாரணசிஹ்நங்களைச் சொல்லித் தலைக்கட்டும்படி பலத்தையுண்டாக்கவோ? அவைதன்னை இப்போது ஸந்நிஹிதமாக்கவோ? ஒன்றும் செய்யமுடியாது என்று கருத்து. 'நீருமோர்பெண்பெற்று நல்கினீர்' என்றவிடம்-இவ்வாழ்வாருடைய ப்ரேமதஶைக்குஅல்லாத ஆழ்வார்களுடைய ப்ரேமதஶை ஒவ்வாதென்கிற பாவத்தை ஸூசிப்பிக்கிறது” என்றஉரை. நங்கைமீர் இத்யாரப்ய, இராப்பகல் - இங்ஙனேசொல்லும்; என்செய்கேன்? இத்யந்வய:.

(க)

---

* குணவகாடர்-குணங்களில் அவகாஹித்தவர்: ஆழ்வார்கள். † திருவாய்மொழி-ஏ-உ-க. ‡ ஷை-கூ-க.

பத்தாம்பாட்டு.

என்செய்கேன் என்னுடைப்பேதை என்கோமளம்
என்சொல்லும் என்வசமுமல்லள் நங்கைமீர்
மின்செய்பூண்மார்பினன் கண்ணன்கழல்துழாய்
பொன்செய்பூண்மென்முலைக்கென்று மெலியுமே·

ஆ·—(என்செய்கேன்.)விவேகரஹிதையாய் விரஹவ்யஸநாஸஹிஷ்ணுவாயிருந்த என்னுடையபெண்பிள்ளை என்சொல்லும் என்வசமுமல்லள்; நங்கைமீர்! நிரதிஶயௌஜ்ஜ்வல்ய மௌக்திக ஹாராதி திவ்யபூஷண பூஷித வக்ஷஸ்தலனாயிருந்த வண்டுவரைப்பெருமாள் திருவடிகளில் திருத்துழாய், தத்ஸம்ஶ்லேஷார்த்தம் மங்களமான பூஷணங்களாலே அலங்க்ருதமான தன்னுடைய மென்முலைக்கென்று மெலியாநிற்கும்; என்செய்கேன்? என்று அலற்றுகிறாள்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், 'உன் மகள் நீ இட்ட வழக்கன்றோ? அவளுக்கு ஹிதம் சொல்லாய்' என்றவர்களைக்குறித்துத் தான் சொல்லிற்றுக்கேளாதே அவனை ஆசைப்பட்டு மிகவும் அவஸந்நையாகாநின்றாள் என்கிறாள்

[என்செய்கேன் என்று தொடங்கி.]-ஹிதங்கொள்ளுகைக்குஈடான விவேகமின்றிக்கே வ்யஸநஸஹையு மன்றிக்கேயிருந்துள்ள என்மகள் நான் சொல்லிற்றுக் கொள்ள, முதலிலே நான் இட்ட வழக்கல்லள். விளங்காநின்றுள்ள கௌஸ்துபாத்யாபரணங்களைத் திருமார்பிலேயுடைய க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளில் திருத்துழாயை விரஹவைவர்ண்யத்தையே ஆபரணமாகவுடைத்தாய்த் துவண்டிருக்கிற முலைக்கு வேணுமென்று சொல்லப்புக்கு முடியச்சொல்லமாட்டாதே மெலியாநின்றாள்; இதுக்கு நான் செய்வதென்? [பொன்செய்பூண்] - பொன்னாலே செய்யப்பட்ட ஆபரணமென்றும் சொல்லுவர்.

ப·—அநந்தரம், எனக்குவிதேயையன்றியே க்ருஷ்ணனுடைய ஆபரணஶோபையிலே அகப்பட்டு அவனுடையதிருவடிகளில் திருத்துழாய் தன்முலைக்கு அலங்காரமாகவேணுமென்று உடம்பு இளையாநின்றாள் என்கிறாள்.

நங்கைமீர் - நங்கைமீர்! என்னுடை - என்னுடைய, பேதை - (ஹிதம்கேட்கும்பருவமல்லாத) பேதையாய், என்கோமளம் - (ஹிதஞ்சொல்லப் பொறுக்கமாட்டாத) மார்த்தவத்தையுடைய இவள், என்சொல்லும் - என்சொல்லிலும், என்வசமும் - என்நினைவிலும், அல்லள் - வருகிறிலள்; என்செய்கேன் - (நான் இதற்குச்)செய்வதுண்டோ? (இவள்அவஸ்த்தை இருந்தபடி!) மின்செய் - ஒளியையுடைத்தான, பூண் - கௌஸ்துபாத்யாபரணஶோபிதமான, மார்பினன்-மார்பையுடைய, கண்ணன் - க்ருஷ்ணன், கழல்-திருவடிகளில், துழாய்-திருத்துழாயை, பொன் - (விரஹவைவர்ண்யமாகிற) பொன்மையாலே, செய்-செய்யப்பட்ட, பூண் - ஆபரணஶோபையையுடைய, மெல் - (விஶ்லேஷாஸஹமாய்த்) துவண்ட, முலைக்கு-முலைக்கு (அலங்காரமாகவேணும்), என்று - என்று ஆசைப்பட்டு, மெலியும் - (அது கிடையாமையாலே) க்ருஶஶரீரையாகாநின்றாள்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், 'உன்மகள் நீ யிட்ட வழக்கன்றோ? ஹிதம் சொல்லத் தட்டென்? என்றவர்களைக் குறித்து 'நான் சொல்லிற்றுக் கேளாதே அவனை யாசைப்பட்டு மிகவும் அவஸந்நையாகாநின்றாள்' என்கிறாள்.

[என்செய்கேன் இத்யாதி]—[என்னுடைப்பேதை] - சொன்ன ஹிதம் கேட்கும் பருவமன்று. [என்கோமளம்] - 'ஹிதம் கேட்டிலள்' என்று விடவொண்ணாதபடி வ்யஸநஸஹமல்லாத ஸௌகுமார்யத்தையுடையவள். [என்சொல்லுமல்லள் என்வசமுமல்லள்] - சொன்ன ஹிதம் கேட்பதும் செய்யாள், ஹிதம்சொல்லலாம்படியும் இருக்கிறிலள். [நங்கைமீர்] - இவளைப்பெற்ற என்னைப்போலன்றிக்கே நீங்கள் பூர்ணைகளிறே. இவளைப்போலே யிருக்கும் பெண்பிள்ளையைப்பெறாதவர்களாகையாலேகுறைவற்றவர்களிறே. [மின்செய்பூண்மார்பினன்]- மின்னாநின்ற ஆபரணமுண்டு - கௌஸ்துபம்; அத்தைத் திருமார்பிலேயுடைய க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளில் திருத்துழாய் விரஹவைவர்ண்யத்தையே ஆபரணமாகவுடைய முலைக்கு; பொன்னாலேசெய்த ஆபரணத்தையுடைய முலை யென்றுமாம். ஸ்ரீகௌஸ்துபம் புருஷோத்தமலக்ஷணமானாற்போலே விரஹத்தில் வைவர்ண்யம் ஸ்த்ரீத்வலக்ஷணமிறே. [மென்முலைக்கு என்று மெலியுமே] - விரஹத்தாலே துவண்ட முலைக்கு வேணுமென்று சொல்ல நினைத்து முடியச்சொல்லமாட்டாதே மெலியாநின்றாள். "மணிமிகுமார்பினில்முல்லைப்போது என்வனமுலைகமழ்வித்து" என்கிறபடியே ஸ்ரீகௌஸ்துபம் தன்முலையிலே அழுந்த அணைக்க ஆயிற்று இவள் ஆசைப்படுகிறது. இவள் மெலியாநின்றாள்; நான் என்செய்கேன்? இவளுடைய அவஸ்தை இருக்கிறபடியால் இவளைக் கிடைக்கமாட்டாதாயிராநின்றது; நான் எங்ஙனே ஜீவிக்கக்கடவேன்? என்கிறாள்.

௪0.—பத்தாம்பாட்டு.உன்மகள் நீ யிட்ட வழக்கன்றோ? அவளுக்கு ஹிதம் சொல்லி மீட்கத் தட்டு என் உனக்கு? என்றவர்களைக்குறித்து நான் சொல்லிற்றுக் கேளாதே அவனையே ஆசைப்பட்டு மிகவும் அவஸந்நையாகாநின்றாள் என்கிறாள்.

[என்செய்கேன்] - இவள்தசை யிருந்தபடியால் இவளைக்கிடையாதாயிருந்தது; நான் என்செய்வேன்? [என்னுடைப்பேதை] - நான்சொல்லும் ஹிதவசநங் கேட்கும் பருவமல்லள். [என்கோமளம்] - 'சொன்னஹிதங்கேட்டிலள்' என்று கைவிட வொண்ணாதபடி, வ்யஸநஸஹமல்லாத ஸௌகுமார்யத்தை யுடையவள். [என்சொல்லுமல்லள், என்வசமுமல்லள்] - நான் சொன்ன ஹிதவசநங் கேட்பதும் செய்யாள்; எனக்கு ஹிதஞ்சொல்லலாம்படி யிருப்பதும் செய்யாள்.[நங்கைமீர்] - இதில் நீங்களறியாத தில்லையிறே. [மின் செய் இத்யாதி] - மின்னாநின்றுள்ள ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தை மார்விலேயுடைய க்ருஷ்ணன் திருவடிகளில் திருத்துழாய், பொன்னாலே செய்த ஆபரணங்களையுடைத்தாய் விரஹஸஹமல்லாத முலைக்கு; அன்றிக்கே, பொன்செய் திருக்கை - விவர்ணமாயிருக்கை; "மென்முலை பொன்பயந்திருந்த" என்னக்கடவதிறே. அந்த வைவர்ண்யத்தையே ஆபரணமாகவுடைய முலைக்கு என்றுமாம்; "ஃஸுநிஜநிதாம்" (அநிந்திதாம்)

பத்தாம்பாட்டு-'என்செய்கேன்' இத்யாதி. 'என்சொல்லுமென்வசமுமல்லள்' என்கையாலே பலித மான ஸங்கையை அநுவதியாநின்றுகொண்டு, 'என்றுமெலியும்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை-'உன் மகள்' இத்யாதி.

'மென்முலைக்கென்றுமெலியும் - என்செய்கேன்' என்று அந்வயித்து ஸாவம் - 'இவள்தசை' இத்யாதி. கோமளம் - ஸௌகுமார்யம். 'அல்லள்' என்கிறவிது - இரண்டிடத்திலும் கூட்டுவது. இப்போது சொன்னது கேளாவிட்டால், மேலொருகால்தான் ஹிதம்சொல்லி மீட்கிறோமென்னில்; - அதுவுமில்லை யென்கிறாள் - 'எனக்கு' என்றுதொடங்கி. 'நங்கைமீர்' என்று - ஜ்ஞாநபூர்த்தி சொல்லுகிறது. பூண் - ஆபரணம் ஆத்தாலே - கௌஸ்துபம் சொல்லுகிறது. பொன் - ஸ்வர்ணமும், வைவர்ண்யமும். முந்தின அர்த்தத்துக்கு - இப்போது ஆபரணமில்லையே! என்ன, விஸ்லேஷாத் பூர்வமுண்டானத்தைச் சொல்லுகிறதென்றபடி. 'பொன்' என்றால் - வைவர்ண்யத்தைச் சொல்லுமோ? என்ன, 'மென்முலை' இத்யாதி. ம்ருதுவான முலை, பொன்பயந்திருந்த - வைவர்ண்யமடைந்திருந்த இத்யர்த்த:. இரண்டாம்பத்தில் "திவளும்" என்கிற

என்னுமாபோலே. [மின்செய் பூண் மார்பினன் - பொன்செய்பூண்மென்முலை] - அவன் பும்ஸ்த்வத்துக்கு லக்ஷணமான கௌஸ்துபம்போலேயாயிற்று,ஸ்த்ரீத்வத்துக்கும் வைவர்ண்யம்; அபிமத விரஹத்தில் இப்படி பொன்பயக்கையிறே ஸ்த்ரீத்வலக்ஷணம். தனம்படைத்தாரில் இவளைப் போலே தனம்படைத்தா ருண்டோ? [மென்முலை] - தன்அபிமதனைப் பிரியமாட்டாமையாலே பொன்னிட்டுக்கொள்ளுகிறதிறே. "மென்முலைக்குவேணும்" என்று சொல்லட்புக்கு மெலிவோடே தலைக்கட்டும். (கo)

பதிஞோராம் பாட்டு.

மெலியும்நோய்தீர்க்கும் நம்கண்ணன்கழல்கள்மேல்
மலிபுகழ்வண்குருகூர்ச் சடகோபன்சொல்
ஒலிபுகழாயிரத்து இப்பத்தும்வல்லவர்
மலிபுகழ்வானவர்க்காவர் நற்கோவையே.

ஆ.—(மெலியும்.) இப்படி தன்னோடு ஸம்ஶ்லேஷிக்க ஆசைப்பட்டுப் பெருமை யாலே அத்யந்தம் அவஸந்நனை என்னுடைய அவஸாதமெல்லாம் போம்படி என்னோடே ஸம்ஶ்லேஷித்தருளின வண்துவரைப்பெருமாள்திருவடிகளிலே, தச்சேஷதைகரதித்வ மஹாரஸஸ்ஸையுடையனான வண்குருகூர்ச்சடகோபன் சொல் ஒலிபுகழாயிரத்து இப்பத்தும் வல்லவர் அயர்வறும்அமரர்களுடைய திவ்யபரிஷத்துக்கு ஒருபூஷணமாவர் என்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், ஆழ்வாருக்கு இனியில்லையென்ன வந்த அவஸாதமெல்லாம் தீரும்படி ஸம்ஶ்லேஷித்தருளின க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலே தாம் அருளிச்செய்த ஆயிரத்திலும் இத்திருவாய்மொழி வல்லார் அயர்வறும்அமரர்களுக்கு ஸத்ருஶராவர் என்கிறார்

திருமொழி, ஆறும்பாட்டு—"தன்குடிக்கேதும்" இத்யாதி. 'அன்றிக்கே' இத்யாதி வாக்யவிவரணம் - 'அந்த வைவர்ண்யத்தை' இத்யாதி. 'வைவர்ண்யம் ஆபரணமா யிருக்குமோ?' என்ன, 'அஙிந்திதாம்' இத்யாதி. "தயாம தாஹாம் வ்யதிதாஙிந்திதாம் வ்யபேதஹஷாம் வஸீந்நஸஙலாம் । ஸஹாணி திதாநிஸஹாநிஹெஜிரெ நரஸிம்யாஜஷதிவொவஜீவிநஃ" இதி ஸுந்தரகாண்டே ஏகோநவிம்ஶே வால்மீகிவசநம். அதாவது - "வ்யதிதாம்" என்று அழகழிந்திருக்கிற தசையிலேயிறே, பிராட்டியை "அநிந்திதாம்ஸுபாம்" என்று-அழகுடையவளாகச் சொல்லிற்று; ஆகையாலே, அபிமதவிஶ்லேஷத்தில் வைவர்ண்யம் ஆபரணமா யிருக்கு மென்று தாத்பர்யம். ஆபரணமாகையாவது - 'அவனைப்பிரிந்து விவர்ணையா யிருப்பதே; 'இவளுடைய பாதிவ்ரத்யம் இருந்தபடியென்?' என்று நாட்டார்கொண்டாடுகை யாலே தேஜஸ்கரமாயிருக்கை. இவ்விசேஷணங்களால் பலிதம் - 'மின்செய்' இத்யாதி. அவனுக்குக் கௌஸ்துபத்தைச் சொல்லி, இவளுக்கு வைவர்ண்யத்தைச்சொல்லுகையாலே - அது புருஷோத்தமத்வலக்ஷணம், இது பாதிவ்ரத்யலக்ஷண மென்கிறார்-'அவன்' இத்யாதி. இது பாதிவ்ரத்யலக்ஷணமானபடியை உபபாதிக்கிறார் - 'அபிமத' இத்யாதி. ரஸோக்தி - 'தனம்' இத்யாதி. தனம் - ஸ்தநமும், தநமும். 'பொன்செய்பூண் முலை' என்றபோதே இளைப்பு ஸித்தமாயிருக்க, 'மென்முலை' என்கிறது புநருக்தமன்றோ? என்ன, மென்முலையாகையாலே பொன்செய்த தென்று ஹேது ஹேதுமத்பாவத்தாலே பரிஹரிக்கிறார் - 'தன் அபிமதனை' இத்யாதி. மென்மையாவது-அபிமதனைப் பிரியமாட்டாமை. 'பொன்னிட்டுக்கொள்ளுகிறதிறே' - 'காந்தன் கடாக்ஷிக்க வேணும்' என்று பொன்னைப் பூட்டிக்கொள்ளுகிறதிறே. என்னுடைப்பேதை இத்யாரப்ய, மெலியும்; என் செய்கேன்? இத்யந்வயஃ. (கo)

[மலிபுகழ் என்று தொடங்கி.] - எட்டாதநிலத்தையும் அநுபவிக்கைக்கு அபிநிவேஶித்தாரென்னும் புகழ் மிக்கிருந்துள்ள ஆழ்வார் அருளிச்செயலாய் எம்பெருமானுடைய கல்யாணகுணங்களை வ்யக்தமாகச் சொல்லுகிற இத்திருவாய்மொழி வல்லவர்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் நித்யஸூரிகளோடு ஒருகோவையாவர்கள் என்று பலத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

மெலியும் - இப்படி சிதிலராகைக்கு அடியான, நோய் - விரஹவ்யதையை, தீர்க்கும்-போக்கும், நம்-ஆஶ்ரிதஸுலபனான, கண்ணன் - க்ருஷ்ணன், கழல்கள்மேல் - திருவடிகள் விஷயமாக, மலி - (விப்ரக்ருஷ்டாநுபவத்திலும் அபிநிவிஷ்டரென்னும்படி) வளர்ந்த, புகழ் - புகழையுடையராய்,—வண்-ஶ்லாக்யமான, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொல் - அருளிச்செய்த, ஒலி - கொண்டாடப்பட்ட, புகழ் - குணபௌஷ்கல்யத்தையுடைத்தான, ஆயிரத்து-ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும், இப்பத்தும் - இப்பத்தையும், வல்லவர் - (பாவயுக்தமாக அப்யஸிக்க) வல்லவர்கள், மலி - அபிவ்ருத்தமான, புகழ் - பகவதநுபவப்ரதையையுடைய, வானவர்க்கு - ஸூரிகளுக்கு, நல் - ஶ்லாக்யராய்க்கொண்டு, கோவை ஆவர் - ஒருகோவையாவர்கள். இது - கலிவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்க வல்லார் நித்யஸூரிகளுக்கு ஸத்ருஶராவர் என்கிறார்.

[மெலியும்நோய் இத்யாதி] - இவ்வவஸாதமெல்லாம் தீரும்படிவந்து முகங்காட்டின க்ருஷ்ணன்திருவடிகளிலே 'மெலியும் என்செய்கேன்?' என்று கைவிட்டாள்; திருத்தாயார்; உடையவர்கள் கைவிடார்களிறே. [நம்கண்ணன்] - "தாஸாரோவிரஹஹேஶௌரிஃ" என்று இப்படிப்பட்ட ஆபத்துக்களிலே வந்து முகங்காட்டு மென்னும் ப்ரமாணப்ரஸித்தி. [மலிபுகழ்]- 'கிட்டாதவற்றையும் அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டார்' என்னும் புகழ் மிக்கிருக்கிற ஆழ்வார் சொன்னது. [ஒலிபுகழ் இத்யாதி] - ஆர்த்தியை விளைக்கவல்லவன், பரிஹரிக்க வல்லவன்; அது தன்பேறாயிருக்கவல்லவன் என்கிற கல்யாணகுணங்களை வ்யக்தமாகச் சொல்லுகிற இப்பத்தையும் அப்யஸிக்க வல்லவர்கள். [மலிபுகழ்வானவர்க்கு] - நித்யாநுபவம்பண்ணாநிற்கச்செய்தே விடாய்மிக்கிருப்பர் என்னும் புகழையுடைய நித்யஸூரிகளுக்கு. [நற்கோவையாவர்] - நல்ல சேர்த்தியாவர்.

ஈடு.—பதினோராம்பாட்டு. நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி அப்யஸிக்கவல்லார் நித்யஸூரிகளுக்கு ஸத்ருஶராவர் என்கிறார்.

[மேலியும்நோய்தீர்க்கும்] - 'மேலியும்' என்று தாயார் கைவாங்கினாள், பின்னையும் உடையவன் கைவிடானே. ''பெற்றார்பெற்றொழிந்தார்'' இத்யாதி. [நங்கண்ணன்]- "தாஸாரோ

நிகமம் - 'மெலியுநோய்' இத்யாதி. 'வானவர்க்கு - நற்கோவை - ஆவர்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை.

'மெலியும்' என்ற அநந்தரம் தாயார்வார்த்தை யில்லாமையாலே - கைவாங்கினமை ஸித்தம். உடையவன் - ஸ்வாமி. உக்தார்த்தத்துக்கு ஸம்வாதம் - 'பெற்றார்' இத்யாதி. திருமொழி எட்டாம்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி ஏழாம்பாட்டு. பெற்றார்பெற்றொழிந்தார் - சரீரமாத்ரத்தை உத்பாதித்தவர் பெற்றவளவிலே விட்டுப்போனார். பின்னும் அடியேனுக்கு உற்றானாய் நின்று வளர்த்து - பின்பும் எனக்கு ஸர்வவிதபந்துவுமாய் நின்று வளர்த்து. என்னுயிராகிநின்றானை-எனக்கு தாரகனுமானவனை இத்யர்த்தஃ."கண்ணன்-மெலியு

விரஹஜ்வராதி:"(தாஸாமாவிரபூச்சௌரி:) என்று இப்படிப்பட்ட ஆபத்துக்களிலே வந்து முகங் காட்டுமென்னும் ப்ரமாணப்ரஸித்தி. இப்படி ஶிதிலையாகைக்கு அடியான விரஹவ்யதையைப் போக்கும் ஆஶ்ரிதஸுலபனான க்ருஷ்ணன்திருவடிகள்விஷயமாக. [மலிபுகழ்] - 'தேசகாலங் களால் விப்ரக்ருஷ்டமான அவன்படிகளையும் இப்போதே பெறவேணும்' என்று விடாய்க்கும் படி பகவத்விஷயத்திலே விடாய்க்கையால் வந்த புகழிறே. இப்படிப்பட்ட புகழையுடைய ஆழ் வார் அருளிச்செய்தது. [ஒலிபுகழாயிரத்திப்பத்தும்வல்லவர்] - இவரை இப்படிவிடாய்ப்பித்த வன் அவ்விடாய் போனவிடம் தெரியாதபடி பரிஹரிக்கவல்லனேன்கிற கல்யாணகுணங்களை வ்யக்தமாகச் சொல்லுகிற இப்பத்தையும் அப்யஸிக்கவல்லவர்கள். [மலிபுகழ்வானவர்க்காவர் நற்கோவையே] - இவ்வாழ்வாரோடு ஒப்பர்களாயிற்று அவர்களும். நித்யாநுபவம் பண்ணுநிற்கச் செய்தே அவர்கள் விடாய்க்க வல்லராம்படி, பகவத்விஶ்லேஷத்தால் விடாய்க்கைக்கு ஸம்பா வனையில்லாத ஸம்ஸாரத்திலே யிருந்து இவர் விடாய்க்கவல்லரானாற்போலேயாயிற்று. வானவ ரோடு, [நற்கோவையாவர்] - நல்ல சேர்த்தியாவர். (கக)

நோய்தீர்க்கும்" என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - 'தாஸாம்' இத்யாதி. "தாஸாமாவிரபூச்சௌரி: ஸ்மயமாநமுகாம்புஜ: । பீதாம்பரதர: ஸ்ரக்வீ ஸாக்ஷாந்மந்மதமந்மத:" இதி பாகவதே தஶமே கோபிகாகீதா நந்தரே. 'நம்' என்ற அஸ்மச்சப்தம் - ப்ரவிஷ்டியிலே. புகழுக்கு மலிவு ஏது? என்ன, 'தேசகாலங்களால்' இத் யாதி. மலிபுகழ்-வளர்புகழ். 'ஒலிபுகழ்' - "புகழ் - ஒலி" என்று அந்வயம். புகழை வ்யக்தமாகச்சொல்லுகிற என்றபடி. 'மலிபுகழ்வண்குருகூர்ச்சடகோபன், மலிபுகழ்வானவர்' என்றதுக்கு ஸாவம் - 'இவ்வாழ்வார்' இத்யாதி. 'ஒப்பர்கள்' என்கிறது, எவ்வாகாரத்தாலே? என்ன, 'நித்யாநுபவம்' இத்யாதி. அதாவது-பகவத் விஶ்லேஷத்தால் விடாய்க்கைக்கு ஸம்பாவனையில்லாத ஸம்ஸாரத்திலே யிருந்து இவர் விடாய்க்குமாபோலே யாயிற்று, நித்யாநுபவம்பண்ணுநிற்கச்செய்தே அவர்கள் விடாய்க்க வல்லபடி ; ஆகையாலே, அஸம்பாவித மான விடாய் இருவருக்கும் ஒத்திருக்கையாலே 'ஒப்பர்கள்' என்கிற தென்றபடி. இத்தால் - இவருடைய புகழும் மலிந்திருக்கு மென்றதாயிற்று. நித்யஸூரிகளுக்கு விடாயாவது - உத்தரோத்தராநுபபூஷை. மெலியுநோய் - சிதிலராகைக்குஅடியான விரஹவ்யதை. மெலிவு - ஶைதில்யம்- அதாவது - சரீரகார்ஶ்யம். மலிபுகழ் வண்குருகூர்ச்சடகோபன் - மெலியுநோய்தீர்க்கும் நங்கண்ணன்கழல்கள்மேல்-சொன்ன - ஆயிரத்தி லும்-புகழை-ஒலிக்கிற- இப்பத்தும் வல்லவர்-மலிபுகழ்வானவர்க்கு-நற்கோவை-ஆவ ரென்று அந்வயம். (கக)

த்ரவிடோபநிஷத் ஸங்கதி.—தாபம் ப்ரஶாந்திதராம் ப்ரமேயம் வ்யாகுலம் ஸ்வஸ்ய ஸமூஹ்ய யத்தேஶவிதே ப்ரதமம் ச । ஸம்ஸ்லேஷஸம்பாதக நவாத்விதீயே ஸ்ரீ ஸாவநாம்ஸமயி மந்த்ரிணி ந ப்ரவேஶ: ॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளி.—ஸௌந்தர்யாத் ஸௌஹார்த்தந்நாத் விரஹதயா வோஷணாத் விப்ரலம்பா த் ஸ்வஸம்ஸ்லேஷ ஸம்பாதநக்ஷமஸம்ஸ்தா ஸஞ்ஜயத் । ஸக்ருத்ஸ்ப்ருஶ்ய மந்தபாவஸ்ய நாதஸ்ய ஸம்பூர்ணம் யாவதாபௌ ஸம்வ்ருதா ந்தக ஹோமந்நிரவிரஜித்கஷ்டதிம்யம் ஶௌரி: ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.	பாலரைப்போற்சீழ்கிப் பரனளவில்வேட்கையால் காலத்தால்தேசத்தால்கைகழிந்த - சால அரிதானபோகத்தில் ஆசையுற்றுநைந்தான் குருகூரில்வந்துதித்தகோ.

மூன்றாந்திருவாய்மொழி - கோவைவாயாள் : ப்ரவேசம்.

ஆ.—(கோவைவாயாள்.) இப்படி அவஸந்நரான தம்முடைய அவஸாதமெல்லாம் போம்படி தம்மோடேகலந்தருளின எம்பெருமானுடைய ப்ரணயித்வகுணாநுபவ ஜநித ப்ரீதியாலே அந்த ப்ரணயித்வத்தைப் பேசுகிறார்.

ஒ.—மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், தாம் ஆசைப்பட்டபடியே எல்லாம் பெற்றாராம்படி தம்மோடே ஸம்ஶ்லேஷித்தருளின எம்பெருமானுக்குத் தம்பக்கலுண்டான ப்ரணயித்வத்தை அநுஸந்தித்து அத்யந்தம்ப்ரீதரான ஆழ்வார், அந்தப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே அவனுடைய ப்ரணயித்வகுணத்தைப் பேசியருளுகிறார்.

ப.—மூன்றாந்திருவாய்மொழியில் - இவருடைய ஆர்த்தி தீரும்படி ஸம்ஶ்லேஷித்த ஸர்வேஶ்வரன் இவருடைய அபிநிவேஶஹேதுவான அநுராகவிஶேஷத்தைக் கண்டு அவனும் இவர்பக்கலிலே அத்யந்தாபிநிவிஷ்டனாம்படி அநுரக்தனாம்படியை அநுஸந்தித்த இவர், அவனுடைய ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தக ஸமஸ்தவிரோதிநிவர்த்தகத்வத்தையும், ரக்ஷகத்வப்ரயுக்த ஸம்பந்தத்தையும், ஸர்வாத்மபாவாதிபால்வந்த நாராயணத்வத்தையும், அநுகூலஶத்ரு நிரஸந ஸாமர்த்யத்தையும், ஸௌஶீல்யாதி குணயோகத்தையும், ரக்ஷணைகரணவத்தையையும், அநந்யார்ஹமாக்கி அடிமைகொள்ளும் ஸ்வபாவத்தையும், ஸர்வவ்யாபகத்வத்தையும், பாரமார்த்திகபரத்வௌஜ்ஜ்வல்யத்தையும், அபரிச்சேத்யமாஹாத்ம்யத்தையும் அநுபவித்து, ஏவம்விதனான ஸர்வேஶ்வரன் தம்முடைய ஆத்மாத்மீயங்களெல்லாம் ஸ்ரக்வஸ்த்ராபரணங்கராகாதிகளோபாதி தனக்கு அதிஶயித போக்யமாம்படி விரும்பின ப்ரணயித்வத்தை அருளிச்செய்து ஸந்துஷ்டராகிறார்.

இ.—மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், தாம் ஆசைப்பட்டபடியே எல்லாம்பெற்றாராம்படி தம்மோடேகலந்து அவனுக்குத் தம்பக்கலுண்டான ப்ரணயித்வத்தை அநுஸந்தித்து ப்ரீதராய் ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே அந்தப்ரணயித்வகுணத்தைப் பேசுகிறார். இதுதன்னை மூன்றுபடியாக நிர்வஹிப்பர்கள்; எம்பார் - தேஶகாலவிப்ரக்ருஷ்டங்களைப் பெற ஆசைப்பட்ட இவர்க்கு ஒருகுணாவிஷ்காரத்தைப் பண்ண, அத்தாலே கீழ்ப்பிறந்த இழவெல்லாம் மறந்து அந்தக் குணத்தையே அநுபவிக்கிறார் என்பர்; திருமலைநம்பி - ஸர்வேஶ்வரன் முகத்தைப் பார்த்து அபேக்ஷித்தபடியே செய்யக்கடவோம் என்ன, பெற்றாராய் க்ருதார்த்தராகிறார் என்பர். பட்டர் - தேஶகாலவிப்ரக்ருஷ்டங்களை ஆசைப்பட்ட இவர்க்குக் காலத்ரயத்திலும் உபாதியைக் கழித்து வர்த்தமானகாலம்போலே ஒருபோகியாக்கிக் கொடுக்க, எல்லாம் பெற்றாராய் அநுபவிக்கிறார் என்பர். ஸர்வஶக்தியாகையாலும், காலத்துக்கு நியாமகனாகையாலும், செய்யமுடியாதது இல்லையிறே. தேஶகாலவிப்ரக்ருஷ்டங்களை ஆசைப்படுவார் ஒருவரைப் பெறுகையாலே இவர் ஸத்தையே தனக்கு எல்லாமாம்படியிருக்கிற ப்ரணயித்வகுணத்தை யநுபவித்து ப்ரீதராகிறார். ஈஶ்வரனுடைய "பாலனாயேழுலகு" - இத்திருவாய்மொழி.

ஈடு.—எல்லாத்தேசத்திலும் எல்லாக்காலத்திலு முண்டான அவன்படிகளேல்லாம் இப்போதே பெற்று அநுபவிக்கவேணுமென்று விடாய்ப்பாரோருவரைப் பெறுகையாலே, இவர் ஸத்தையே தனக்கு எல்லாமாம்படியிருக்கிற தன் ப்ரணயித்வகுணத்தைக் காட்டிக்கொடுக்க

'கோவைவாயாள்' ப்ரவேஶ. கீழோடே நேரேஸங்க்ரஹஸங்கதி - 'எல்லாத்தேசத்திலும்' இத்யாதி. 'ஸர்வேஶ்வரனுடைய பாலனாயேழுலகு' என்றது - பாலனாயேழுலகிலே ஆழ்வாருடைய ப்ரணயித்வகுணம் சொன்னாற்போலே, இத்திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார்பக்கல் ஈஶ்வரனுக்கு உண்டான ப்ரணயித்வகுணம் சொல்லுகிற தென்றபடி. ப்ரணயித்வகுணமாவது - வ்யாமோஹம்.

கண்டு, இவரும் எல்லாம்பெற்ருராய் அநுபவிக்கிருர். ஸர்வேஶ்வரனுடைய பாலனுயேழுலகு- இத்திருவாய்மொழி. இதுதனக்கு மூன்றுபடியாக நிர்வஹிப்பர்கள் நம்முதலிகள்; எம்பார், "அம்புலியம்மானைப் பிடித்துத்தரவேணும்' என்று அழுத ப்ரஜைக்குத் தேங்காயைக்கொடுத்து அழுகையை ஆற்றுவாரைப்போலே, வேறொருகுணவிஷ்காரத்தைப் பண்ணி அநுபவிப்பிக்க அநுபவிக்கிருர்" என்று அருளிச்செய்வர். திருமலைநம்பி, "ஒருவன் ஒன்றை அபேக்ஷித்தால், அவனும் அதுசெய்வானுகத் தலைதுலுக்கினல், பெற்ருனுய்ப் பின்பு பின்னிலிழவுதோன்றும்படியன்று இருப்பது; ஆகையாலே, அவனும் 'அப்படி செய்கிருேம்' என்னக் கீழிலிழவை மறந்து எல்லாம் பெற்ருராய் அநுபவிக்கிருர்" என்று; ஸ்ரீகௌஸல்யையார், 'பெருமாள் வநத்துக்கு எழுந்தருளுகிறபோது 'ஏகபுத்ரையான நான் உம்மைப்பிரிந்திருக்கமாட்டேன்; கூடப்போமித்தனை' என்ன, 'ஆச்சீ, நீர் சொல்லுகிற இவை தர்மஹாநிகிடீர்' என்று முகத்தைப்பார்த்து ஒரு வார்த்தை அருளிச்செய்ய, இழவைமறந்து மங்களாஶாஸநம்பண்ணி மீண்டாளிறே; க்ருஷ்ணன் "மாஶுச:" (மாஶுச:) என்று ஒருவார்த்தை அருளிச்செய்ய, அர்ஜுநன் "ஸ்திதோஸ்மிகதஸந்தேஹ:" (ஸ்திதோஸ்மிகதஸந்தேஹ:) என்று தரித்தானிறே. பட்டர், "காலத்ரயத்திலுள்

'எல்லாத்தேசத்திலும்' இத்யாதி ப்ரதமவாக்யம் - எம்பார்நிர்வாஹத்திலேயாய், அத்தை விஸ்தரியாநின்றுகொண்டு நிர்வாஹாந்தரமும் அருளிச்செய்கிருர் - 'இதுதனக்கு' இத்யாதி, அநுபவிக்கிருரென்று அருளிச்செய்வரென்னுமளவும்; லோகத்தில் ஒருவர் ஒருவரை ஒன்று அபேக்ஷித்தால் அதை மறக்கப்பண்ணி வேறொன்றைக் கொடுப்பது; அன்றிக்கே, 'அத்தையே கொடுக்கிருேம்' என்றுசொல்லுவது; கையிலேகொடுத்துவிடுவது; ஆக இம்மூன்று ப்ரகாரமாக நடக்கக்கடவதிறே; அம்மூன்று ப்ரகாரத்தையும் அடைவே காட்டுகிருர், 'எம்பார்' இத்யாதி. அம்புலியம்மான் – சந்த்ரன். வேறொருகுணவிஷ்காரத்தை - ப்ரணயித்வகுணத்தை. துலுக்கினல் - அசைத்தால். அப்பா என்ருல், உச்சிகுளிருமோ? தலைதுலுக்கினமாத்ரத்தாலே பெற்றதாமோ? என்ன, த்ருஷ்டாந்தத்வயம்-'ஸ்ரீகௌஸல்யையார்' இத்யாதி. பேச்சினினிமை விஶ்வாஸஹேதுவானமைக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - 'ஏகபுத்ரா' இத்யாதி வாக்யம். 'க்ருஷ்ணன்' இத்யாதி வாக்யம் - ப்ராமாண்யம் விஶ்வாஸஹேதுவானமைக்கு த்ருஷ்டாந்தம். 'காலசக்கரத்தானுகையாலே' என்றது - காலசக்ரநிர்வாஹகனுகையாலே யென்றபடி. "காலசக்கரத்தான்" என்றதுக்கு மேலே வ்யாக்யாநத்தில் அருளிச்செய்த அர்த்தத்வயமன்றிக்கே, ருதுவத்ஸராதிரூபேண சக்ராகாரமான காலத்துக்கு நிர்வாஹகனென்று இவ்விடத்திலே விவக்ஷிதம். "காலஸ்ய ச ஹி ம்ருத்யோஶ்ச" இத்யாதி. யத்வா, திருவாழிக்குக் காலநிர்வாஹகத்வம் சொன்னபோதே ஈஶ்வரனுக்கும் அந்தநிர்வாஹகத்வம் அர்த்தஸித்த மென்னுதல். ஒருபோகியாக்கி – நடுத்தடையில்லாத வெளியாக்கி; ஏகமாக்கி யென்றபடி. ஏககாலத்தில் பலமாக்கி யென்னுதல். அபேக்ஷித்தபடியே அநுபவிக்கிருரென்றதுக்குச் சந்தைகள்; "தோளிசேர்" இத்யாதிக்கு - "கோவைவாயாள்" இத்யாதியும், "கொம்புபோல்" இத்யாதிக்கு - "மதிளிலங்கைக்கோவைவீய" இத்யாதியும், "பாலனுய்" இத்யாதிக்கு - "ஞாலமுற்றுமுண்டுமிழ்ந்த" இத்யாதியும், "தேவர்கள் மாமுனிவரிறைஞ்சநின்ற" இத்யாதிக்கு – "குரைகழல்கள்நீட்டி" இத்யாதியும், மற்றும் இப்புடைகளிலே கண்டுகொள்வது. பட்டர்நிர்வாஹத்துக்கு நிதாநம் - "காலசக்கரத்தானுக்கு" என்றது. 'எல்லாத்தேசத்திலும்' இத்யாதியும், 'இதுதனக்குமூன்றுபடியாக' இத்யாதியும் - தனித்தனியே ஸங்கதியாய், நாலுவிதஸங்கதியாகவுமாம். 'ஏகபுத்ரையான நான் உம்மைப்பிரிந்திருக்கமாட்டேன், கூடப்போமித்தனை' என்றது - "ந க்ருத்யம் ஸதி புத்ரஸ்ய பித்ரா ஸம்ஸ்க்ருதம் ஸுதே । கத்யந்த்ரத் ப்ராப்நுயாத் த்வம் இஹைவ ஹி த்வயா ஸஹ" ... "ஸஹ த்வயா நாத மயா ஹி வர்ஜிதா ந ஶக்ஷ்யாமீஹ ஸுகம் வஸ்தும்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து. 'தர்மஹாநிகிடீர்' என்றது - "பதிஶுஶ்ரூஷணம் ஸ்த்ரீணாம் பரோ தர்ம: ஸநாதந:। யாவஜ்ஜீவதி காகுத்ஸ்த: பிதா மே ஜகதீபதி:। ஶுஶ்ரூஷா க்ரியதாம் தாவத் ஸ ஹி தர்மஸ்ஸநாதந:" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து. 'மங்களாஶாஸநம்பண்ணி' என்றது - "யந்மங்களம் ஸஹஸ்ராக்ஷே" இத்யாதி, "தந்தே பவது மங்களம்" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து. 'மாஶுச' இதி, சரமஶ்லோக:. 'ஸ்திதோஸ்மி' இத்யாதி - "நஷ்டோ மோஹ: ஸ்ம்ருதி

மூன்றாந்திருவாய்மொழி - கோவைவாயாள் : ப்ரவேசம்.

ஆ.—(கோவைவாயாள்.) இப்படி அவஸந்நரான தம்முடைய அவஸாதமெல்லாம் போம்படி தம்மோடேகலந்தருளின எம்பெருமானுடைய ப்ரணயித்வகுணாநுபவ ஜநித ப்ரீதியாலே அந்த ப்ரணயித்வத்தைப் பேசுகிறார்.

ஒ.—மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், தாம் ஆசைப்பட்டபடியே எல்லாம் பெற்றாராம்படி தம்மோடே ஸம்ஶ்லேஷித்தருளின எம்பெருமானுக்குத் தம்பக்கலுண்டான ப்ரணயித்வத்தை அநுஸந்தித்து அத்யந்தம்ப்ரீதரான ஆழ்வார், அந்தப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே அவனுடைய ப்ரணயித்வகுணத்தைப் பேசியருளுகிறார்.

ப.—மூன்றாந்திருவாய்மொழியில் - இவருடைய ஆர்த்தி தீரும்படி ஸம்ஶ்லேஷித்த ஸர்வேஶ்வரன் இவருடைய அபிநிவேஶஹேதுவான அநுராகவிஶேஷத்தைக் கண்டு அவனும் இவர்பக்கலிலே அத்யந்தாபிநிவிஷ்டனாம்படி அநுரக்தனானபடியை அநுஸந்தித்த இவர், அவனுடைய ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தக ஸமஸ்தவிரோதிநிவர்த்தகத்வத்தையும், ரக்ஷகத்வப்ரயுக்த ஸம்பந்தத்தையும், ஸர்வாத்மபாவாதிபால் வந்த நாராயணத்வத்தையும், அநுகூலஶத்ரு நிரஸந ஸாமர்த்யத்தையும், ஸௌஶீல்யாதி குணயோகத்தையும், ரக்ஷோபகரணவத்தையையும், அநந்யார்ஹமாக்கி அடிமைகொள்ளும் ஸ்வபாவத்தையும், ஸர்வவ்யாபகத்வத்தையும், பாரமார்த்திகபரத்வௌஜ்ஜ்வல்யத்தையும், அபரிச்சேத்யமாஹாத்ம்யத்தையும் அநுபவித்து, ஏவம்விதனான ஸர்வேஶ்வரன் தம்முடைய ஆத்மாத்மீயங்களெல்லாம் ஸ்ரக்வஸ்த்ராபரணங்களாகாதிகளோபாதி தனக்கு அபிமத போக்யமாம்படி விரும்பின ப்ரணயித்வத்தை அருளிச்செய்து ஸந்துஷ்டராகிறார்.

இ.—மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், தாம் ஆசைப்பட்டபடியே எல்லாம்பெற்றாராம்படி தம்மோடேகலந்து அவனுக்குத் தம்பக்கலுண்டான ப்ரணயித்வத்தை அநுஸந்தித்துப்ரீதராய் ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே அந்தப்ரணயித்வகுணத்தைப் பேசுகிறார். இதுதன்னை மூன்றுபடியாக நிர்வஹிப்பர்கள்; **எம்பார்** - தேஶகாலவிப்ரக்ருஷ்டங்களைப் பெற ஆசைப்பட்ட இவர்க்கு ஒருகுணாவிஷ்காரத்தைப் பண்ண, அத்தாலே கீழ்ப்பிறந்த இழவெல்லாம் மறந்து அந்தக் குணத்தையே அநுபவிக்கிறார் என்பர்; **திருமலைநம்பி** - ஸர்வேஶ்வரன் முகத்தைப் பார்த்து அபேக்ஷித்தபடியே செய்யக்கடவோம் என்ன, பெற்றாராய் க்ருதார்த்தராகிறார் என்பர். **பட்டர்** - தேஶகாலவிப்ரக்ருஷ்டங்களை ஆசைப்பட்ட இவர்க்குக் காலத்ரயத்திலும் உபாதியைக் கழித்து வர்த்தமாநகாலம்போலே ஒருபோகியாக்கிக் கொடுக்க, எல்லாம் பெற்றாராய் அநுபவிக்கிறார் என்பர். ஸர்வஶக்தியாகையாலும், காலத்துக்கு நியாமகனாகையாலும், செய்யமுடியாதது இல்லையிறே. தேஶகாலவிப்ரக்ருஷ்டங்களை ஆசைப்படுவார் ஒருவரைப் பெறுகையாலே இவர் ஸத்தையே தனக்கு எல்லாமாம்படியிருக்கிற ப்ரணயித்வகுணத்தை யநுபவித்து ப்ரீதராகிறார். ஈஶ்வரனுடைய "பாலனாயேழுலகு" - இத்திருவாய்மொழி.

ஈடு.—எல்லாத்தேசத்திலும் எல்லாக்காலத்திலு முண்டான அவன்படிகளெல்லாம் இப்போதே பெற்று அநுபவிக்கவேணுமென்று விடாய்ப்பாரொருவரைப் பெறுகையாலே, இவர் ஸத்தையே தனக்கு எல்லாமாம்படியிருக்கிற தன் ப்ரணயித்வகுணத்தைக் காட்டிக்கொடுக்கக்

'கோவைவாயாள்' ப்ரவேஶ, கீழோடே நேரேஸங்க்ரஹஸங்கதி - 'எல்லாத்தேசத்திலும்' இத்யாதி. 'ஸர்வேஶ்வரனுடைய பாலனாயேழுலகு' என்றது - பாலனாயேழுலகிலே ஆழ்வாருடைய ப்ரணயித்வகுணம் சொன்னாற்போலே, இத்திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார்பக்கல் ஈஶ்வரனுக்கு உண்டான ப்ரணயித்வகுணம் சொல்லுகிறதென்றபடி. ப்ரணயித்வகுணமாவது - வ்யாமோஹம்.

கண்டு, இவரும் எல்லாம்பெற்றூராய் அநுபவிக்கிறுர். ஸர்வேச்வரனுடைய பாலனுயேழுலகு-இத்திருவாய்மொழி. இதுதனக்கு மூன்றுபடியாக நிர்வஹிப்பர்கள் நம்முதலிகள்; எம்பார், "அம்புலியம்மானைப் பிடித்துத்தரவேணும்' என்று அழுத ப்ரஜைக்குத் தேங்காயைக்கொடுத்து அழுகையை ஆற்றுவாரைப்போலே, வேறொருகுணுவிஷ்காரத்தைப் பண்ணி அநுபவிப்பிக்க அநுபவிக்கிறுர்" என்று அருளிச்செய்வர். திருமலைநம்பி, "ஒருவன் ஒன்றை அபேக்ஷித்தால், அவனும் அதுசெய்வானுகத் தலைதுலுக்கினுல், பெற்றுனைப் பின்பு பின்னிலிழவுதோன்றும்படியன்று இருப்பது; ஆகையாலே, அவனும் 'அப்படி செய்கிறோம்' என்னக் கீழிலிழவை மறந்து எல்லாம் பெற்றூராய் அநுபவிக்கிறுர்" என்று; ஸ்ரீகௌஸல்யையார், 'பெருமாள் வநத்துக்கு எழுந்தருளுகிறபோது 'ஏகபுத்ரையான நான் உம்மைப்பிரிந்திருக்கமாட்டேன்; கூடப்போமித்தனை' என்ன, 'ஆச்சீ, நீர் சொல்லுகிற இவை தர்மஹாநிகிடீர்' என்று முகத்தைப்பார்த்து ஒரு வார்த்தை அருளிச்செய்ய, இழவைமறந்து மங்களாசாஸநம்பண்ணி மீண்டாளிறே; க்ருஷ்ணன் "மாசுச:" (மாசுச:) என்று ஒருவார்த்தை அருளிச்செய்ய, அர்ஜுநன் "ஸ்திதோஸ்மிகத ஸந்தேஹ:" (ஸ்திதோஸ்மிகதஸந்தேஹ:) என்று தரித்தானிறே. பட்டர், "காலத்ரயத்திலுள்

'எல்லாத்தேசத்திலும்' இத்யாதி ப்ரதமவாக்யம் - எம்பார்நிர்வாஹத்திலேயாய், அத்தை விஸ்தரியாநின்றுகொண்டு நிர்வாஹாந்தரமும் அருளிச்செய்கிறுர் - 'இதுதனக்கு' இத்யாதி, அநுபவிக்கிறுரென்று அருளிச்செய்வரென்னுமளவும்; லோகத்தில் ஒருவர் ஒருவரை ஒன்று அபேக்ஷித்தால் அதை மறக்கப்பண்ணி வேறொன்றைக் கொடுப்பது; அன்றிக்கே, 'அத்தையே கொடுக்கிறோம்' என்றுசொல்லுவது; கையிலேகொடுத்துவிடுவது; ஆக இம்மூன்று ப்ரகாரமாக நடக்கக்கடவதிறே; அம்மூன்று ப்ரகாரத்தையும் அடைவே காட்டுகிறுர், 'எம்பார்' இத்யாதி. அம்புலியம்மான் – சந்த்ரன். வேறொருகுணுவிஷ்காரத்தை - ப்ரணயித்வகுணத்தை. துலுக்கினுல் - அசைத்தால். அப்பா என்றுல், உச்சிகுளிருமோ? தலைதுலுக்கினமாத்ரத்தாலே பெற்றதாமோ? என்ன, த்ருஷ்டாந்தத்வயம்-'ஸ்ரீகௌஸல்யையார்' இத்யாதி. பேச்சினினிமை விச்வாஸஹேதுவானமைக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - 'ஏகபுத்ரா' இத்யாதி வாக்யம். 'க்ருஷ்ணன்' இத்யாதி வாக்யம் - ப்ராமாண்யம் விச்வாஸஹேதுவானமைக்கு த்ருஷ்டாந்தம். 'காலசக்கரத்தானுகையாலே' என்றது - காலசக்ரநிர்வாஹகனுகையாலே யென்றபடி. "காலசக்கரத்தான்" என்றதுக்கு மேலே வ்யாக்யாநத்தில் அருளிச்செய்த அர்த்தத்வயமன்றிக்கே, ருதுவத்ஸராதிரூபேண சக்ராகாரமான காலத்துக்கு நிர்வாஹகனென்று இவ்விடத்திலே விவக்ஷிதம். "காலஸ்ய ச ஹி ம்ருத்யோச்ச" இத்யாதி. யத்வா, திருவாழிக்குக் காலநிர்வாஹகத்வம் சொன்னபோதே ஈச்வரனுக்கும் அந்நிர்வாஹகத்வம் அர்த்தஸித்த மென்னுதல். ஒருபோகியாக்கி – நடுத்தடையில்லாத வெளியாக்கி; ஏகமாக்கி யென்றபடி. ஏககாலத்தில் பலமாக்கி யென்னுதல். அபேக்ஷித்தபடியே அநுபவிக்கிறுரென்றதுக்குச் சந்தைகள்; "தோளிசேர்" இத்யாதிக்கு - "கோவைவாயாள்" இத்யாதியும், "கொம்புபோல்" இத்யாதிக்கு - "மதிளிலங்கைக்கோவைவீய" இத்யாதியும், "பாலனுய்" இத்யாதிக்கு - "ஞாலமுற்றுமுண்டுமிழ்ந்த" இத்யாதியும், "தேவர்கள் மாமுனிவ ரிறைஞ்சநின்ற" இத்யாதிக்கு – "குரைகழல்கள்நீட்டி" இத்யாதியும், மற்றும் இப்புடைகளிலே கண்டுகொள்வது. பட்டர்நிர்வாஹத்துக்கு நிதாநம் - "காலசக்கரத்தானுக்கு" என்றது. 'எல்லாத்தேசத்திலும்' இத்யாதியும், 'இதுதனக்குமூன்றுபடியாக' இத்யாதியும் - தனித்தனியே ஸங்கதியாய், நாலுவிதஸங்கதியாகவுமாம். 'ஏகபுத்ரையான நான் உம்மைப்பிரிந்திருக்கமாட்டேன், கூடப்போமித்தனை' என்றது - "ந ஹி தே விப்ரஹீநாயா: ஜீவிதேந ஸுகேந வா । கர்யம் ஹி மே ந லோகேந ந தேவை: நாபி மாநுஷை:" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து. 'தர்மஹாநிகிடீர்' என்றது - "பர்த்து: கில பரித்யாகோ ந்ருசம்ஸ: கேவலம் ஸ்த்ரியா: । ஸ பவத்யா ந கர்தவ்யோ மநஸாபி விகர்ஹித: । யாவஜ்ஜீவதி காகுத்ஸ்த: பிதா மே ஜகதீபதி: । சுச்ரூஷா க்ரியதாம் தாவத் ஸ ஹி தர்ம: ஸநாதந:" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து. 'மங்களாசாஸநம்பண்ணி' என்றது - "யந்மங்களம் ஸஹஸ்ராக்ஷே" இத்யாதி, "தந்தே பவது மங்களம்" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து. 'மாசுச' இதி, சரமச்லோக:. 'ஸ்திதோஸ்மி' இத்யாதி - "நஷ்டோ மோஹ: ஸ்ம்ருதி

ளத்தையும் இப்போதே பெறவேணுமென்று விடாய்த்த இவர்க்கு அப்படியே அநுபவிக்கலாம்படி, காலசக்கரத்தானுகையாலே காலோபாதியைக் கழித்து, வர்த்தமாநகாலத்திற்போலே அநுபவயோக்யமாம்படி காலத்தை ஒருபோகியாக்கிக்கொடுக்க அநுபவிக்கிருர்"என்று அருளிச்செய்வர்.

முதற்பாட்டு.

கோவைவாயாள்பொருட்டு ஏற்றினெருத்தமிறுத்தாய் மதிளிலங்கைக்
கோவைவீயச்சிலைகுனித்தாய் குலநல்யானைமருப்பொசித்தாய்
பூவைவீயாநீர்தூவிப் போதால்வணங்கேனேலும் நின்
பூவைவீயாம்மேனிக்குப் பூசும்சாந்துஎன்னெஞ்சமே.

ஆ.—அதிபலவ்ருஷரூப அஸுரஸப்தகஸபுத்ரஜநபாந்தவதஶாஸ்யகுவலயாபீடகம் ஸாத்யாஶ்ரிதவிரோதிநிரஸநஜநிதமான உன்னுடைய ஶ்ரமாபநோதநார்த்தமான ஶிஶிரோபசாரங்களைத் தத்தத்காலங்களிலே உன்திறத்தில் நான் செய்யாதிருக்கச்செய்தேயும், என்னுடைய மநஸ்ஸானது ஶீதளமாய் நிரதிஶய ஸுகந்தமாய் புஷ்பஹாஸ ஸுகுமாரமான உன்னுடைய திருவுடம்புக்கு ஸத்ருஶமாய் ஸர்வஶ்ரமாபநோதநமான திவ்யாங்கராகமாவதே! இது என்ன ப்ரணயித்வம்? என்கிருர்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், ஆஶ்ரிதவிரோதிநிரஸநங்களால் வந்த ஶ்ரமம் போகைக்கு ஈடான ஶிஶிரோபசாரங்கள் செய்யப்பெற்றிலேனேயாகிலும் என்ஹ்ருதயத்தினுடைய ஸத்தையே ஶிஶிரோபசாரமாய்விட்டது என்கிருர்

[கோவைவாயாள் என்று தொடங்கி.] - நப்பின்னைப்பிராட்டியினுடைய முறுவலுக்குத் தோற்று அவளோட்டைஸம்ஶ்லேஷத்துக்காக எருதுகளினுடைய பெரியகழுத்துக்களை முறித்தாய்; அப்ரத்ருஷ்யமான லங்காதிபதியான ராவணன் முடியும்படி வில்லைவளைத்தருளினுய்; நற்குலத்திலே பிறந்து ஸர்வலக்ஷணஸம்பந்நமாகையாலே ஒருவர்க்கும் கணிசிக்கமுடியாதேயிருக்கிற ஆனையினுடைய கொம்பை அநாயாஸேந முறித்தருளினுய். [பூவை என்று தொடங்கி] - பூவோடேகூடின நீரைக்கொண்டு ப்ராப்தகாலங்களிலே பரிசர்யைபண்ணப்பெற்றிலேனேயாகிலும். [பூவைவீயா என்று] - பூவையிட்டு என்றுமாம். [நின் பூவைவீயா மேனிக்கு] - பூவைப்பூவின் தன்மையான மேனிக்கு; பூவையொழியச் செல்லாத மேனியென்றுமாம்.

ப.—முதற்பாட்டில், ப்ராப்திவிரோதிகளை யழிக்கும் ஸ்வபாவனுன ஸர்வேஶ்வரனை நோக்கி, 'என்நெஞ்சை உனக்கு அங்கராகமாகக் கொண்டாய்' என்கிருர்.

கோவை - கோவைப்பழம்போலே சிவந்த, வாயாள்பொருட்டு - அதரத்தையுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக, ஏற்றின் - எருதுகளினுடைய, எருத்தம் - பிடரை, **இறுத்தாய்** - முறித்தவனுய்; மதிள் - மதிளையுடைய, இலங்கை-லங்கைக்கு, கோவை - நிர்வாஹகனுன ராவணனை, வீய-முடியும்படியாக, சிலை-வில்லை, குனித்தாய்-வளைத்தவனுய்; குலம்-ஜாதிவைலக்ஷண்

கிழுபூவாகுதஸாஹாநயாவ்ரூத । ஷூதொஷிமதஸதெ ஹஃகுரிஷெவ்வநஹவ" இதி ஶ்ரோ யாம் அவ்டாதமே.

யத்தையும், நல்-லக்ஷண வைலக்ஷண்யத்தையுமுடைய, யானை-குவலயாபீடத்தினுடைய, மருப்பு-கொம்பை, ஒசித்தாய் - (அநாயாஸேந) முறித்தவனே! (இப்படி நப்பின்னைக்கும் ஜநகராஜன்திருமகளுக்கும் மதுரையில் பெண்பிள்ளைகளுக்கும் ப்ராப்திவிரோதியைப் போக்கின உன்னை), பூவை - புஷ்பத்தை, வீயா-அகலாத, நீர்-ஜலத்தை, தூவி - (ப்ரேமத்தாலே அக்ரமமாகப்) பணிமாறி, போது-உக்தகாலங்களிலே, வணங்கேனேலும் - வணங்கிற்றிலேனேயாகிலும், நின்-உன்னுடைய, பூவை வீயாம்-பூவைப்பூநிறத்தையுடைய, மேனிக்கு-திருமேனிக்கு, பூசும்- சாத்தத்தகுதியான, சாந்து-அங்கராகம், என்நெஞ்சமே - என்நெஞ்சாவதே! ஆஶ்ரய தோஷம்பாராதே அநுராகலேஶமே பற்றாசாக அங்கராகமாக்கினாய்; அதுக்குஅடி - அவஸ்தா ஸப்தகவிகாரத்தையும் கழித்து, தமேஸந்த்ரியாநமான தீமனத்தையும் கெடுத்து,ப்ரவேஶவிரோதியான துர்மாநத்தையும் அழிக்குமவனாதலால் என்று கருத்து.

இ.—முதற்பாட்டில், ஆஶ்ரிதவிரோதிகளை நிரஸிக்கிற விடத்தில் வந்து முகங்காட்டி நான் உதவப்பெறாதிருக்க, என்னுடைய ஹ்ருதயத்தையே தனக்கு போக்யமாகக்கொள்வதே!· என்கிறார்; நப்பின்னைப்பிராட்டியையும் ஸ்ரீஜநகராஜன்திருமகளையும் ப்ரணயிநிகளாகவுடையனாயிருக்க, என்ஸத்தையே தனக்கு எல்லாமாகக் கொள்வதே! என்கிறார் என்றுமாம்.

[கோவைவாயாள்பொருட்டு] - எருதடர்க்கைக்கு முன்புவந்தவர் கையிலே வெற்றி கிடக்கில் செய்வதென்? என்று விமுகையாயிருந்தவள் க்ருஷ்ணன்வந்தவாறே ஸ்மிதம்பண்ணினாள். அத்தைக்கண்டு ‹‹தவாஸ்மி›› என்றபடி. [ஏற்றின் எருத்தம் இறுத்தாய்]-அந்தஸ்மிதத்துக்குத் தோற்றுத் தன்னைப்பேணாதே மேல் விழுந்தபடி. எருத்தம் - அவற்றின்பிடர்; அவற்றுக்கு அபிமாநஹேது, அதுவிறே; அத்தைமுறித்தாய். ஆண்பிள்ளைகள்கையில் வில்லை ஶூரர் வெறுங்கையோடே சென்று வாங்கினாற்போலே யிருப்பதொன்றாய்த்து, அவற்றுக்கு அது. அப்போது ‘கேவலருஷபங்களன்று, அஸுராவேஶமுண்டு’ என்னப்பெற்றிலேன்; மாயமானின்பின்னே பெருமாள் தொடருகிறபோது இளையபெருமாள் ‘கேவலம் மானன்று, ராக்ஷஸமாயை’ என்றாற்போலே. [மதிளிலங்கை] - ‘இவ்வூரும் மதிளும் நமக்கு உண்டு’ என்னுமதனாலேயாயிற்று, அதிக்ரமங்களைப் பண்ணித் திரிந்தது. அதுதன்னை யழியச்செய்ய வருகிறவருடைய ஸங்கல்பத்தாலே யாயிற்று ரக்ஷகமாவது என்று அறிந்திலன்; ரக்ஷகனை எதிரியாகக் கொண்டான். மதிளைத் தனக்கு ரக்ஷகமாக நினைத்தான். இதுவிறே தான் தனக்குப்பண்ணிக் கொள்ளும் ரக்ஷை. அதுக்கு நிர்வாஹகனை ராவணன் முடிய. [சிலைகுனித்தாய்] - ராக்ஷஸர் மாயாப்ரயோகமல்லது அறியாதாபோலே செவ்வைப்பூசலல்லது அறியார் இவர். ‘நீர் தர்மயுத்தத்தில் குஶலராயிருக்குமாபோலே ராக்ஷஸர் மாயாப்ரயோககுஶலர்’ என்று ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான்மாத்ரம் அறிவிக்கப் பெற்றிலேன். [குலநல்யானைமருப்பொசித்தாய்] - ஆகரத்திற் பிறந்த ஆபிஜாத்யத்தையுடைத்தாய் ஸர்வலக்ஷணஸம்பந்நமாகையாலே ஒருவர்க்கும் கணிசிக்கஅரிதாயிருக்கிற குவலயாபீடத்தினுடைய கொம்பை அநாயாஸேந முறித்தாய்.அப்போது ‹‹நஸமயஃ பரிரக்ஷிதும்›› என்னப்பெற்றிலேன். [போதால் பூவைவீயாநீர்தூவி வணங்கேனேலும்]-அவ்வவகாலங்களிலே பூவையிடா நீரைத்தூவியென்னுதல்; பூவைவிடாதநீர்-பூவோடேகூடின நீர் என்னுதல். ஓர்அநுகூலன் திருவடிகளிலே வணங்கினால் ஶ்ரமமெல்லாம் தீரும்படியாயிற்று இருப்பது. இப்படி அக்காலங்களிலே ஶிஶிரோபசாரம் பண்ணப்பெற்றிலேனேயாகிலும். [நின்பூவைவீயாமேனிக்கு] - பூவையொழியாமேனிக்கு - பூவையொழியச்செல்லாத மேனியென்னுதல்; பூவைவீ யுண்டு - பூவைப்பூ; அதான மேனி: காயாம்பூவின்தன்மையையுடைத்தாகை. புஷ்பஹாஸஸுகுமாரமான திருமேனி. [மேனிக்குப் பூசும் சாந்து என்

நெஞ்சமே] - அவ்வடிவுக்குப் பூசுஞ் சாந்து என்னெஞ்சமாய்விடுவதே; "ஸௌஹ்ருதயசேதஸ," அப்படி சாந்தில் உள்மானம் புறமானம் அறியுமவனுக்குப் பூசுஞ் சாந்து என்னெஞ்சமாய்விடுவதே!

ஈடு.—முதற்பாட்டில் - நப்பின்னைப்பிராட்டி, ஸ்ரீஜநகராஜன்திருமகள் தொடக்கமானார் உனக்கு ப்ரணயிநிகளாயிருக்க, நீ அவர்கள்பக்கலிலேயிருக்கும் இருப்பை என்பக்கலிலே யிருக்கும்படி என்ஸத்தையே உனக்கு எல்லாமாய்விட்டது என்கிறார். அன்றிக்கே, ஆஶ்ரிதவிரோதிகளை நிரஸிக்கிறவிடங்களில் அவ்வவஸமயங்களில் வந்து முகங்காட்டி அடிமைசெய்யப்பெற்றிலேன் நான்; இங்ஙனேயிருக்கவும் என்ஹ்ருதயத்தையே உனக்கு போக்யமாகக் கொள்ளுவதே! என்கிறாராதல்.

[கோவைவாயாள்பொருட்டு]-தன்னைப்பேணாதே அவனுக்கு இவ்வெருதுகளின்மேலே விழவேண்டும்படியாயிருக்கும் அவயவஶோபை யென்கைக்காகச் சொல்லுகிறது. ருஷபங்களை முன்னிட்டு 'இவற்றையடர்த்தாருக்கு இவளைக் கொடுக்கக்கடவோம்' என்று, இவளை அலங்கரித்து முன்னேகொண்டுவந்து நிறுத்தினார்கள்; 'இவளையணையலாமாகில் இவற்றை முறித்தாலாகாதோ?' என்று, தன்னைப்பேணாதே அவற்றின்மேலே விழுந்தான். 'நம்பிமூத்தபிரான் முற்பட வந்து கிட்டினவிடத்து இவன்தலையிலே வெற்றிகிடந்தால் செய்வதென்?' என்று வெறுப்பாலே அவாங்முகியாயிருந்தாள்; க்ருஷ்ணன் வந்து தோற்றினவாறே ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஸ்மிதம்பண்ணினாள்; அப்போதை அதரத்தில் பழுப்பு இருந்தபடி. அந்தஸ்மிதத்திலே தோற்றுத் தன்னை அவளுக்கு ஆக்கினான். [ஏற்றினெருத்த மிறுத்தாய்] - ஏற்றின்கழுத்தை முறித்தாய்: எருத்தம்-அவற்றின்பிடர். அவற்றுக்கு அபிமாநஹேது கழுத்திறே; அத்தை முறித்தபடி. வீரராயிருப்பார் எதிரிகையில் ஆயுதத்தை வெறுங்கையோடே சென்று வாங்குமாபோலே யிருப்பதொன்றிறே, இவன்செய்தது; அவைதான் தலையான ஆயுதத்தோடேயிறே நிற்கிறது. மாயாம்ருகத்தின் பின்னே பெருமாள் எழுந்தருளுகிறபோது இளையபெருமாள் தெளிந்து நின்று, 'இது மாயாம்ருகங்கிடீர்; ராக்ஷஸமாயை' என்றாற்போலே, நானும் அவ்வளவிலே நின்று 'இவை அஸுராவேஶ

முதல்பாட்டு.—'கோவை' இத்யாதி. "கோவைவாயாள்" இத்யாரப்ய, "மருப்பொசித்தாய் - பூவைவீயாமேனிக்குப் பூசுஞ்சாந்து என்னெஞ்சமே" என்று பூர்வார்த்தத்திலே நோக்காகவும், "பூவைவீயா நீர்தூவி" இத்யாத்யுத்தரார்த்தத்திலே நோக்காகவும் அவதாரிகாத்வயம் - நப்பின்னை இத்யாதி. ஈஶ்வரனுக்கு ஸ்வவிஷயப்ரணயித்வகதநப்ரகரணத்திலே பிராட்டிமார்க்கு உதவினத்தையும் 'போதால் வணங்கேனேலும்' என்றும் சொல்லுவானென்? என்ன, 'நப்பின்னை' இத்யாதி வாக்யத்வயம் என்னுதல்.

"கோவைவாயாள்" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவத்ரயம்: முந்தினது - 'தன்னைப்பேணாதே' இத்யாதி. இரண்டாவது - 'ருஷபங்களை' இத்யாதி. மூன்றாவது - 'நம்பிமூத்த' இத்யாதி. அன்றிக்கே, 'கோவைவாய்' என்றதுக்கு இரண்டு தாத்பர்யமேயாய், "யாநஶ்ருத்வா ஸர்வாஷ்டாஹ்ய" என்னும்படி யிருக்கிறவளுடைய அவயவஶோபை காணப்போமோ? என்ன, 'ருஷபங்களை' இத்யாதி என்னுதல். மூன்று தாத்பர்ய மென்ற பக்ஷத்திலே - ஸ்வாபாவிகமான சிவப்பைச் சொல்லுதல், அலங்காரத்தால் வந்த சிவப்பைச் சொல்லுதல், ஸ்மிதத்தால்வந்த சிவப்பைச் சொல்லுதல் என்று அர்த்த த்ரயம். அவயவஶோபை - ஸ்வாபாவிகமான ஶோபை. 'இவளை அலங்கரித்து' என்கையாலே - அலங்காரத்துக்காக ஆஹிதமான சிவப்பு என்றபடி. அவளுக்குஆக்கினான் - அவளுக்கு ஶேஷமாக்கினான். பிடர் - முசுப்பு. 'ஏற்றையிறுத்தாய்' என்னாதே, 'எருத்தம்' என்று விசேஷிக்கிறதென்? என்ன, 'அவற்றுக்கு' இத்யாதி. வெறுங்கையோடே முறித்தபடி யென்? என்ன, 'வீரராய்' இத்யாதி. அதுக்கு ஆயுதமுண்டாகிலிறே எருத்தமிறுத்ததுக்கு உடலாவது? என்ன, 'அவைதான்' இத்யாதி சாடு. 'தலையான'-தலையிலேயுள்ளதான என்றும், ஶ்ரேஷ்டமான ஆயுதம் என்றும்; அபிமாநஹேதுவாகையாலே, ஆயுத மென்றபடி. இரண்டாம் அவதாரிகைக்கு அநுகுணமாக, எருதேழடர்க்கிறவிடத்திலே உபசாரம் பண்ணுகையாவதேது? என்ன, ஸந்தர்ப்ப

முண்டு' என்னவிறே அடுப்பது; அது செய்யப்பெற்றிலேன் என்கிறார். [மதிளிலங்கை] - 'இம்மதிளும் ஊரும் உண்டே நமக்கு' என்று சக்ரவர்த்திதிருமகனை எதிரிட்டானாயிற்று. ஸர்வரக்ஷகரான பெருமானை விட்டு, மதிளை 'ரக்ஷகம்' என்றிருந்தானாயிற்று; இதிறே தான் தனக்குப் பண்ணிக்கோள்ளும் ரக்ஷை. [இலங்கைக்கோவை வீய]-"லங்காம்ராவணபாலிதாம்" (லங்காம்ராவணபாலிதாம்). மண்பாடுதானே ஒருவர்க்கும் ப்ரவேசிக்க அரிது; அதுக்குமேலே உள்நின்றுநோக்குகிறவனுடைய பலம். 'மதிளையுடைத்தான லங்கைக்கு நிர்வாஹகனல்லேனோ?' என்று அபிமாநித்திருக்கிற ராவணன் முடிய. [சிலைகுனித்தாய்] - ராக்ஷஸர் மாயாப்ரயோகமல்லது அறியாதாபோலே, செவ்வைப்பூசலல்லது அறியார் இவர்; 'நீர் தர்மயுத்தத்திலே குசலராயிருக்குமாபோலே, ராக்ஷஸர் மாயாப்ரயோககுசலர்கிடீர்' என்று ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானைப்போலே அறிவிக்கப்பெற்றிலேன். [குலநல்யானைமருப்போசித்தாய்] - ஆகரத்திலேபிறந்து ஸர்வலக்ஷணோபேதமான குவலயாபீடத்தினுடைய கொம்பை அநாயாஸேந முறித்தவனே! அவ்வளவிலே ஸ்ரீமதுரையில் பெண்களோடொக்க நின்று "நஸமம்யுத்தமித்யாஹு:" (நஸமம்யுத்தமித்யாஹு:) என்னப்பெற்றிலேன். [பூவை வீயா நீர்தூவி] - பூவைத் திருவடிகளிலே பணிமாறி நீரைத்தூவியென்னுதல்; அன்றிக்கே, பூவையொழியா நீர் - பூவோடேகூடின நீர், அத்தைத் தூவி. [போது] - அவ்வவகாலங்களிலே பூவைவீயாநீர்தூவி வணங்கிற்றிலேனாகிலும். எருதேழடர்க்கை தொடக்கமான காலங்களிலே பிறந்த ஶ்ரமம் மாற ஶிஶிரோபசாரம்பண்ணிற்றிலேனாகிலும். [நின்பூவைவீயாமேனிக்கு] - பூவாலல்லது செல்லாத திருமேனிக்கு. அன்றிக்கே, பூவைப்பூவோடொத்த மேனி யென்னுதல். வீயென்று-பூவுக்குப் பேர். புஷ்பஹாஸஸுகுமாரமான மேனிக்கு. [மேனிக்

மாக அருளிச்செய்கிறார்; 'மாயாம்ருக' இத்யாதி. "த்வம் தர்மயுத்தகுசலோ ராக்ஷஸாஸ்து மாயாவிந: ..." என்கிற ஶ்லோகம் அநுஸந்தேயம். அடுப்பது - ப்ராப்தம். 'ஊரும்' என்றது-'இலங்கை' என்றத்தைப் பற்ற. ஈடுபாடு -'ஸர்வரக்ஷகரான' இத்யாதி. சேதநன் தனக்கு நன்மை பார்க்கிறாப்போலே, பண்ணும் ரக்ஷை இப்படியிருக்கும் கிடிகோள் என்கிறார் - 'இதிறே' இத்யாதி. 'இலங்கை' என்றும், 'கோ' என்றும் சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரமாணபூர்வகமாக பாவம் - 'லங்காம்' இத்யாதி. "...லங்காம்ராவணபாலிதாம்" இதி ஸுந்தரகாண்டே ப்ரதமே மாருதி:. எடுத்த ப்ரமாணத்துக்கு அர்த்தம் - 'மண்பாடு' இத்யாதி. சப்தார்த்தம் - 'மதிளை' இத்யாதி. "சிலைகுனித்தாய்" என்றதுக்கு பாவம்-'ராக்ஷஸர்' இத்யாதி. செவ்வைப்பூசல் - ருஜுயுத்தம். இவ்வவஸ்தையிலே இவர் ஶிஶிரோபசாரம்பண்ணும்படியை ஸநிதர்ஶநமாக அருளிச்செய்கிறார் - 'நீர்' இத்யாதி. சப்தார்த்தம் - 'ஆகரத்திலே' இத்யாதி. மருப்பு - கொம்பு. ஆகரம் - உத்பத்திஸ்தாநம். ஸ்வரூபசிக்ஷை - 'அவ்வளவிலே' இத்யாதி. "... நஸமம்யுத்தமித்யாஹு: ..." இதி யுத்தகாண்டே பூர்வமேவ லிகிதம். 'வீயா' என்று - ஸமர்ப்பிக்கையாய், பணிமாறி என்றபடி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, வீயா - ஒழியா, விடாத என்றாய், பூவோடேகூடின நீரைத் தூவி யென்றபடி. த்விதீயார்த்தவிவரணம் - 'பூவோடே' இத்யாதி. போது - காலங்களிலே. ஆல் - அசை. 'அவ்வவகாலம்' என்றத்தை இன்னதென்று விவரியாநின்றுகொண்டு, இக்காலங்களில் பூவையும் நீரையும் தூவுகிறதுக்கு ப்ரயோஜநம் - 'எருதேழடர்க்கை' இத்யாதி. "பூவைவீயாமேனிக்கு" என்றதுக்கு முந்தின அர்த்தம், வீயாவென்று - ஒழியாவென்றாய், பூவாலல்லது செல்லாத மேனி என்றபடி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு-பூவையென்று - காயாவாய், வீயென்று - பூவாய், ஆம்மேனியென்று - அத்தோடொத்த மேனி யென்றாய், பூவைப்பூவோடொத்த மேனி யென்றபடி-பூவைப்பூ-காயாம்பூ. இரண்டாமர்த்தத்தால் பலிதம்-'புஷ்பஹாஸ' இத்யாதி. சாந்துபூசுவது உடம்பிலேயாயிருக்க, 'மேனிக்கு' என்று விசேஷிக்கிறதென்?என்ன, 'ஆவயோ:'

குப் பூசும்சாந்து]-“அநுலேபநம்”(ஆவயோர்க்காத்ரஸத்ருசம்)என்கிறபடியே. நம்பி மூத்தபிரானும் தானுமாக ஸ்ரீமதுரையிற்போய்ப் புக்கவாறே கூனியைக் கண்டு, ‘அண்ணர்க்கும் நமக்கும் பூசலாம்படி சாந்துஇடவல்லையோ?’ என்ன, வழக்கனுயிருக்கிற சாந்தைக் கொடுத்தாள்; [ஸுகந்தம்]-இது உனக்காயிருந்தது; அதுக்கு மேல்தரமா யிருப்பதொன்றைக் காட்டினாள்; [ராஜார்ஹம்]-இது கம்ஸனுக்காம். அதுக்கு மேல்தரமாயிருப்பதொன்றைக் காட்டினாள்; [ருசிரம்] - நிறமே இதில் உபஜீவிக்கலாவது. இப்படி அருளிச்செய்தவாறே, ‘வெண்ணெய்நாற்றத்திலே பழகினர் இரண்டுமூன்றுயர் சாந்தின்வாசி அறிந்தபடிஎன்?’ என்று, அத்தால் வந்த ஹர்ஷம் தோற்ற ஸ்மிதம் பண்ணினாள்; [ருசிராநநே]-நல்லசாந்திடுகைக்காக இது ஒருமுகமிருந்தபடி என்தான்! என்கிறான்: [அநுலேபநம் ஈயதாம்] - நற்சரக்குப் பரிமாறுவார், அது கொண்டு விநியோகங்கொள்ளுவா ருடம்பு வாசி யறியவேணுங்காண்; நம்உடம்புக்கும் அண்ணருடம்புக்கும் ஈடான சாந்து தா. இப்படி தரம்இட்டுப் பூசுந் திருமேனிக்குப் பூசுஞ் சாந்து என் ஹ்ருதயமாய்விடுவதே! (க)

இரண்டாம்பாட்டு.

பூசும்சாந்துஎன்னெஞ்சமே புனையுங்கண்ணிஎனதுடைய
வாசகம்செய்மாலையே வான்பட்டாடையும்அஃதே
தேசமானஅணிகலனும் என்கைகூப்புச்செய்கையே
ஈசன்ஞாலமுண்டுமிழ்ந்த எந்தையேகமூர்த்திக்கே.

இத்யாதி. “ஸுகந்தம் ராஜார்ஹம் ருசிரம் ருசிராநநே । அநுலேபநம் ஈயதாம் நௌ” இதி பஞ்சமேம்ஸே குப்ஜாம்ப்ரதி க்ருஷ்ண:- நம்பிமூத்தபிரான் - பலராமன். வழக்கன் - செலவுக்கு யோக்யம். ‘ஸுகந்தம்’ என்கையாலே - ஸ்வாபாவிககந்தமன்று; புஷ்பாதிகளால் வந்த ஔபாதிககந்த மென்றபடி. ஸ்வாபாவிககந்தமாகில், ஸுகந்தியென்று இருக்கவேணும். இதுக்கு வ்யாகரணஸூத்ரம் - “கந்தஸ்யேத் உத்பூதிஸுஸுரபிப்ய:” “ஸந்தோ ஏகாந்தஸ்ய ஸ்வஸ்ய உகாராந்தாதேசஸ்யாஸ” “கந்தஸ்யைவ தத்கந்தாத் ஸம்ஸ்கர்த்தவ்யம்” இதி வார்த்திகம். கேசித்து “ஸகாரசப்தஸ்ய ஸ்வாபாவிகவாசகம், ஸம்ஸ்வாபாவிகந்தவாசகாதேசாயதிகாராதேசம்; ஸுகந்திவத் ஸ்வதேதி. ஆகந்துகவாசகாத் தந்நாயமாதேசம்; உதஸ்வஹப்தே:-“ஆத்யாயி காந்தஸ்வஸம்ஸுகந்:” இதி; தத்ர்யாவ்யாநேவ “வாயோஸ்ஸ்வாபாவிகந்தாஸாவாகனேகாராதேசம், கந்தஸ்யகுஇதிவாதிகாக” இதிஸ்திதம்” இத்யாஹு:. இப்படி தரமிட்டுச்சொல்லுகிறதுக்கு வ்யஞ்ஜகம் - “ஸதம்” என்கிற நிர்த்தேசமும், “ராஜார்ஹம்” என்றுவைத்து, “அநுலேபநம்” என்கிற நிர்த்தேசமும், “ருசிராநநே” என்கிற நிர்த்தேசமும். “ஸுகந்தம்-ஸதம், ராஜார்ஹம்-ஸதம், ருசிரம்-ஸதம்” என்று மூன்றிலும் அநுஷங்கிக்கிறது. கூனியன்றோ ஸ்மிதம்பண்ணினாள்; அது விக்ருதமாயன்றோ இருப்பது? என்ன, ‘நல்லசாந்து’ இத்யாதி. “ருசிராநநே” என்றதுக்கு பாவமாதல். “ராஜார்ஹம்” என்கையாலே-சர்வோத்தமனுகையாலே ஏதானலும் விநியோகங்கொள்ளு மென்றபடி. ‘நெஞ்சம்’ என்று - ஹ்ருதயவ்யாபாரம் சொல்லாமையாலே, ஸத்தாமாத்ரமே யெல்லா மென்றபடி. (க)

ஆ.—(பூசும்சாந்து.)நிகிலபுவநநிகிரணோத்கிரணைகத ஸர்வேஶ்வர ஸ்வபாவனாய், ஸைதகரூபனாய்க்கொண்டு ஸ்ரீவைகுண்டநிலயனா யிருந்த எம்பெருமானுக்கு, ஸ்வவிஷயமாக மத்க்ருதமான ஸ்ம்ருதிகீர்த்தநாஞ்ஜலி ப்ரப்ருதி ஏகைக வ்ருத்தியே திவ்யகந்தாநுலேபந திவ்ய மால்யாம்பர நிரதிஶயதீப்தியுக்த திவ்யபூஷணாதி ஸர்வபோகோபகரணங்களு மாயின; ஒருவனுடைய வ்யாமோஹம் இருக்கும்படியே! என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம் பாட்டில், 'என்னுடைய ஸ்ம்ருத்யாதிகள் அவனுக்கு அங்கராகாதிகளாய் விட்டதே' என்று இனியராகிறார்.

[பூசும் சாந்து] - பூசியல்லது தரிக்கவொண்ணாத சாந்து. [புனையும் கண்ணி] - விரும்பிச் சூடும் பூமாலை. [வான் பட்டாடை] - அதிஶ்லாக்யமான * திருப்பரிவட்டம். [தேசமான அணிகலன்] - தேஜஸ்கரமான திருவணிகலன்கள். [ஈசன் என்று தொடங்கி] - ஸர்வேஶ்வரனாய் ஜகத்துக்குப் பலபடியாலும் ரக்ஷகனாய் அச்செயலாலே விஶேஷித்து எனக்கு ஸ்வாமியுமாய் விலக்ஷணமான திருமேனியை யுடையவனுக்கு.

ப.—அநந்தரம், 'ஸர்வநியந்தாவாய் ஸர்வரக்ஷகனான ஸ்வாமிக்கு என் கரணத்ரயமும் போக்யமாகாநின்றது' என்கிறார்.

ஈசன் - நிருபாதிகநியந்தாவாய், ஞாலம் உண்டு உமிழ்ந்த - (ப்ரளயாபத்திலே) உண்பது உமிழ்வதாகையாலே ஸமஸ்தபதார்த்தத்துக்கும் ஸர்வ ப்ரகார ரக்ஷகனாய், எந்தை - (இவ்வபதாநத்தாலே என்னை யடிமைகொண்ட) அஸ்மத்ஸ்வாமியாய், ஏகம் - (நிரதிஶய போக்யமாகையாலே) அத்விதீயமான, மூர்த்திக்கு - விக்ரஹத்தையுடையவனானவனுக்கு, பூசும் - (கூனியிட்ட சாந்துபோலே) தகுதியான, சாந்து - சாத்துப்படி, என்னெஞ்சம் - என் நெஞ்சாகாநின்றது; புனையும் - (ஸ்ரீமாலாகாரர் மாலைபோலே உகந்து) சாத்தும், கண்ணி - திருமாலை,எனதுடைய - என்னுடைய, வாசகம் - வாக்வ்ருத்தியான சப்தத்தாலே, செய்-தொடுக்கப்பட்ட, மாலை- மாலையாயிராநின்றது ; ("பூம்பட்டாம்" என்கிறபடியே திருவநந்தாழ்வான் ஸமர்ப்பித்ததென்னலாம்படி), வான் - சீரியதான, பட்டாடையும்-பரிவட்டமும், அஃதே-அந்த வாக்வ்ருத்தியே; தேசமான - தேஜஸ்கரமாம்படி, அணி-அணியப்பட்ட, கலனும்-ஆபரணமும், என் - என்னுடைய, கைகூப்புச்செய்கையே - அஞ்சலிபந்தமே. வாசகம் பட்டாடையாவது- ஒப்பனைக்குப் பௌஷ்கல்யகரமாகை. அஞ்சலி ஆபரணமாகையாவது - இவர்தலையிலே வைத்த அஞ்சலி அவன் திருமுடியில் அபிஷேகாத்யாபரணங்களோபாதி அவனுக்கு ஔஜ்ஜ்வல்யாவஹமாகை.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், விடாய்த்த என்னுடைய கரணகார்யமான ஸ்ம்ருத்யாதிகளே பூர்ணனானவனுக்கு போகோபகரணங்களெல்லாமாய்விடுவதே! என்கிறார்.

அசேதநமான கரணத்தை போக்யமாக விரும்பினபடியைக் கண்டு அந்தப்ரீதியாலே பின்நாடிப் பின்னையும் 'பூசுஞ்சாந்து என்னெஞ்சமே' என்கிறார். [பூசும்சாந்து என்னெஞ்சமே] - இவருடைய ஹாவபந்தம் அவனுக்குப் பரிமளிதமான அங்கராகமே யாயிற்று. வழக்கனான மாலையன்றிக்கே ஆதரித்துச் சூடும் மாலை - என்னுடைய உக்திமாத்ரமே. இவர்நெஞ்சிலும் பரிமளிதமாயிற்று இவர்வாக்கு - வாக்கான மாலையிறே. சாந்துக்குப் பூக்கட்டியிறே மணங்கொடுப்பது. [வான்பட்டாடையும் அஃதே] - ஒன்று ஒருபோகோபகரணமாகை தவிர்ந்தது; அவனுக்குப் பும்ஸ்த்வாவஹமான பரிவட்டமும் என் உக்தியாவதே! [வான்பட்டாடை] - பெருவிலையனான திருப்பரிவட்டம். [தேசமான இத்யாதி] - தேஜஸ்கரமான திருவாபரணமும்

* 'திருப்பரியட்டம்' என்று வழங்குவர். மேல்வருமிடங்களிலெல்லாம் இப்படியே கண்டுகொள்வது.

என்னுடைய அஞ்சலியாவதே! ராஜமஹேந்த்ரன்படிபோலே இவருடைய அஞ்சலி அவனுக்கு உத்கர்ஷஹேதுவாயிருக்கிறபடி. 'இவருடைய அஞ்சலி தேஜஸ்கரமாயிருக்கிறது ஒரு குறைவாளனுக்கோ?' என்னில்:—[ஈசன்] - ஸர்வேஶ்வரனுக்கு. ரக்ஷகனென்னும் பேரேயாய் உடைமை நோவுபட விட்டிருக்குமோ? என்னில்,—[ஞாலமுண்டுமிழ்ந்த] - ஜகத்துக்கு ஸர்வப்ரகாரரக்ஷகன். [எந்தை] - அந்தரக்ஷணத்தாலே என்னை எழுதிக்கொண்டவன். [ஏகமூர்த்திக்கு] - அத்விதீயமான திருமேனியையுடையவனுக்கு. "ஸுவர்ணவர்ணோ ஹேமாங்க:" என்கிற விக்ரஹத்தையுடையவனுக்குப் பூசும் சாந்து என்நெஞ்சமாவதே! என்கிறார்.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. என்னுடைய கரணகார்யமான ஸ்ம்ருத்யாதிகளே பரிபூர்ணனானவனுக்கு போகோபகரணங்களெல்லாமாயிற்று என்கிறார்.

[பூசும்சாந்து என்நெஞ்சமே] - இத்திருமேனியினுடைய வைலக்ஷண்யத்தையும், அவனுக்குத் தம்பக்கலுண்டான விருப்பத்தையும் அநுஸந்தித்துப் பின்னாடித் திரியவுஞ் சொல்லுகிறார். [புனையுங்கண்ணி] - வழக்கனான மாலை யன்றிக்கே சாத்தப்படும் மாலை. [எனதுடைய வாசகஞ் செய்மாலையே]-இவர் 'அவனுக்கு' என்று சொல்லவேண்டா; இவருடைமையாகில் அவனுக்கேயாயிருக்கும். [வாசகஞ்செய்மாலையே] - இவர்நெஞ்சிற்காட்டிலும் வாக்கு பரிமளம் விஞ்சியிருக்கும்போலே காணும். பூக்கட்டியிறே சாந்து மணங்கொடுப்பது. [வான்பட்டாடையுமஃதே] - அந்த உக்திதானே அவனுக்குப் பும்ஸ்த்வாவஹமான பரிவட்டமும். இவருடைய பா, நல்லநூலாகையாலே வான்பட்டாடையாயிற்றுக்காணும். 'நல்லநூலாகவேணும்' என்று அடியிலே நோற்று நூற்றவரிறே. [தேசமான அணிகலனும்] - தனக்குத் தேஜஸ்கரமான ஆபரணமும். [என்கைகூப்புச்செய்கையே] - சேரபாண்டியன் தம்பிரானைப்போலே, அவனுக்குத் தேஜஸ்கரமாகாநின்றது இவருடைய அஞ்சலி. இவற்றாலே நிறம்பெற்றானாயிருக்கிறவன்தான் ஒருகுறைவாளனாயிருக்கப் பெற்றதோ! [ஈசன்] - ஸர்வேஶ்வரன். 'ரக்ஷகன்' என்னும் பேரேயாய் உடைமை நோவுபட

இரண்டாம்பாட்டு-'பூசும்சாந்து'இத்யாதி."வாசகம்செய்மாலை, என்கைகூப்புச்செய்கையே"என்று-மேலே கரணகார்யம் சொன்னதுக்குச் சேர, "நெஞ்சம்" என்றத்தை - ஸ்ம்ருதிபரமாக்கி அருளிச்செய்கிறார், 'என்னுடைய கரண' இத்யாதி.

அன்றிக்கே, உக்தாநுவாதபரமாக அர்த்தாந்தரம்-'இத்திருமேனி' இத்யாதி. பின்னாடி-அதாவது - முதற்பாட்டிலும் இப்பாட்டிலும் 'நெஞ்சம்' என்று - நெஞ்சு தன்னையே சொல்லுகிறதாய், அது பின்னாடுகிறதென்று அர்த்தாந்தரமாகவுமாமென்றபடி. 'கண்ணி' என்ன அமைந்திருக்க,'புனையும்' என்று விசேஷித்ததுக்குபாவம் -'வழக்கனான' இத்யாதி. வழக்கனான - செலவுக்கு யோக்யமான. வாக்காலே செய்யப்பட்ட என்னுடைய மாலையென்றபடி. மமகாரம்பண்ணலாமோ? என்ன,'இவர் அவனுக்கு'இத்யாதி."யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே" என்றிருக்குமவராகையாலே தம்மையிட்டுச் சொன்னாலும், "[illegible]" என்கிறபடியே இவருடைமையாகில் அவனுக்கேயாயிருக்குமென்றபடி. வாசகங்கள் புஷ்பங்களாய் -அவற்றால் செய்யப்பட்ட மாலையென்றதுக்கு பாவம் - 'இவர்நெஞ்சிற்காட்டிலும்' இத்யாதி. விஞ்சியிருக்கைக்கு அடியேது? என்ன, 'பூக்கட்டி' இத்யாதி. இத்தால் வாக்பரிமளமே மநஸ்ஸுக்கும் பரிமளம் கொடுப்பதென்றதாயிற்று. 'பும்ஸ்த்வாவஹமான' என்றது - 'வான்' என்றத்தைப் பற்ற. வான்-பெருமை. அதாவது - புருஷோத்தமத்வ லக்ஷணமென்றபடி. பும்ஸ்த்வம் - புருஷோத்தமத்வம். வாசகம் பட்டாடையாம்படி யெங்ஙனே? என்ன, சாடுவாலே அருளிச்செய்கிறார் - 'இவருடைய' இத்யாதி. பா-சந்தஸ்ஸும், தந்து ஸமுதாய விசேஷமும். நூல் - சாஸ்த்ரமும், தந்துவும். நல்லநூலாகையாலே யென்றத்தை உபபாதிக்கிறார் - 'நல்லநூலாக' இத்யாதி. 'நோற்று நூற்றவரிறே' என்றது-"வண்டமிழ்நூற்கநோற்றேன்" என்றத்தைப்பற்ற. நோற்கை - ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணுகை. நூற்கை - பண்ணுகையும், நூற்கையும். தேஜஸ்கரமான ஆபரணமேது? என்ன, 'சேரபாண்டியன்' இத்யாதி. சேரபாண்டியன்தம்பிரானென்று - பெருமாளுடைய ஒரு திருப்பதக்கத்துக்குப் பேர். மேலுக்குஅவதாரிகை- 'இவற்றாலே' இத்யாதி. 'ஈசன்' என்றத்தாலே - ரக்ஷகத்வம் அர்த்தாத் ஸித்தம். சாந்துபூசுவது திருமேனியிலே யாகவேண்டுகையாலே, மூர்த்திசப்தத்துக்கு-விக்ரஹ

விட்டிருக்குமோ? என்னில்,-[ஞாலமுண்டுமிழ்ந்த] - ஜகத்துக்கு ஸர்வப்ரகார ரக்ஷகன். [எந்தை]-அந்த ரக்ஷணத்தாலே என்னை எழுதிக்கொண்டவன். [ஏகமூர்த்திக்கு]-அத்விதீயமான திருமேனியையுடையவனுக்கு. [ஏகமூர்த்திக்கு - பூசும் சாந்து என்நெஞ்சமே] - ‘‘ஸர்வகந்தஃ’’ (ஸர்வகந்தஃ) என்கிற திருமேனிக்கு இது சேருமே? (உ)

மூன்றும்பாட்டு.

ஏகமூர்த்தியிருமூர்த்தி மூன்றுமூர்த்திபலமூர்த்தி
யாகிஐந்துபூதமாய் இரண்டுசுடராய்அருவாகி
நாகமேறிநடுக்கடலுள்துயின்ற நாராயணனே! உன்
ஆகமுற்றுமகத்தடக்கி ஆவியல்லல்மாய்த்ததே.

ஆ.—(ஏகமூர்த்தி.) அப்ராக்ருதநித்யஸித்த திவ்யரூபவிஸிஷ்டனாய், ஸ்ரீவைகுண்டநிலயனாய்க்கொண்டு ப்ரக்ருதிமஹத்த்ரிவிதாஹங்காரமநஃப்ரப்ருதிகரண பஞ்சபூதசந்த்ரஸூர்யாதி பதார்த்தங்களுக்கும் ததந்தர்வர்த்திசேதநஜாதத்துக்கும் ஸ்ரஷ்டாவாய், அவற்றினுடைய ஸ்தித்யர்த்தமாக அந்தர்யாமிதயாவஸ்திதனாய், ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தினுடைய ரக்ஷணார்த்தமாகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளி நாகபர்யங்கஸாயியாயிருந்த நாராயணனே! உன் திருமேனிக்கு அபேக்ஷிதமான ஸர்வபோக்யங்களும் நான் உன்திறத்துப்பண்ணும் ஸ்ம்ருதிகீர்த்தநாதி வ்ருத்திகளேயாகக் கொண்டிருக்கிற உன்னுடைய மஹாகுணத்தை அநுபவித்து என்னுடைய க்லேஸமும் தீர்ந்தேன் என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், தம்மோட்டை ஏவம்விதப்ரணயத்தால் எம்பெருமானுக்கு உண்டான கார்த்தார்த்த்யம் சொல்லுகிறார்

[ஏகமூர்த்தி என்று தொடங்கி.] - ஸ்ருஷ்டிக்குமுன்பு ஸ்வாஸாதாரணமான திருமேனியையுடையையாய், ப்ரக்ருதிமஹான்களையும் த்ரிவிதஅஹங்காரத்தையும் மநஃப்ரப்ருதிகரணங்களையும் ஐந்துபூதங்களையும் சந்த்ர ஸூர்யாதிகளையும் ஸ்ருஷ்டித்து அவற்றினுடைய தாரணார்த்தமாக அவற்றுக்கு ஆத்மாவாய். [நாகம் என்று தொடங்கி]-உன்னாலே ஸ்ருஷ்டரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஸமாஸ்ரயணீயனாகைக்காகத் திருப்பாற்கடலின் நடுவே திருவநந்தாழ்வான்மேலே ஏறிக் கண்வளர்ந்தருளி ஸமஸ்தஜந்துக்கள்பக்கலிலும் அநுக்ரஹஸீலனானவனே! உன்னுடைய திருமேனிக்கு வேண்டும் தாரகபோஷகாதிகளெல்லாம் என்னுடைய மநஃப்ரப்ருதிகளேயாகக் கொண்டு உன்னுடைய மநஸ் நிர்த்துஃகமாயிற்றே; [ஆவி அல்லல் மாய்த்ததே] - நான் நிர்த்துஃகனானேன் என்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வாத்மஹாவாதியால் வந்த ஸம்பந்தத்தையுடைய உன் வடிவழகை இப்படியநுபவித்து என் ஆத்மாவானது கீழ் ப்ரக்ருததுஃகம் தீரப்பெற்றதே என்கிறார்.

பரமாக அர்த்தம் அருளிச்செய்தது. ‘நெஞ்சமே’ என்ற ஸ்வரத்துக்கு ஹாவம் - ‘ஸர்வகந்த’ இத்யாதி. சேருமே – சேருமோ? சேராதென்றபடி. பாட்டிலே அடிதோறும் ‘ஏ’ என்கிற இது - ஸ்வரத்திலே. கைகூப்புச்செய்கை – அஞ்சலி. ஈசனித்யாதி– ஏகமூர்த்திக்கு – என்னெஞ்சமே – பூசும்சாந்து; எனதுடைய வாசகம்செய் மாலையே – புனையுங்கண்ணி. அதேதே - வான்பட்டாடையும்; என்கைகூப்புச்செய்கையே – தேசமான அணிகலனும் இத்யந்வயஃ. (உ)

ஏகமூர்த்தி-(ஸூக்ஷ்மசிதசித்விஶிஷ்டமாய் "ஏகமேவ" என்கிறபடியே) காரணரூபத்தையுடையனாய், இருமூர்த்தி - (அந்தஅவ்யக்தகார்யமான) மஹதஹங்காரங்களை வடிவாகவுடையனாய், மூன்றுமூர்த்தி - ("ஸாத்த்விகோராஜஸஶ்சைவ தாமஸஶ்சேத்யஹந்த்ரிதா" என்றும், "வைகாரிகஸ்தைஜஸஶ்ச பூதாதிஶ்சைவ தாமஸ:" என்றும் அந்த மஹதஹங்காரங்களினுடைய த்ரைவித்யஹேதுவான) ஸத்த்வரஜஸ்தமோரூபகுணத்ரயவைஷம்யங்களை ப்ரகாரமாகவுடையனாய், பலமூர்த்தியாகி-(வைகாரிககார்யமான) ஏகாதஶேந்த்ரியங்களை ப்ரகாரமாகவுடையனாய், ஐந்துபூதமாய் - (பூதாதியான தாமஸாஹங்காரகார்யங்களான) பஞ்சபூதங்களை ப்ரகாரமாகவுடையனாய், இரண்டுசுடராய் - (அண்டாந்தர்வர்த்தியான வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டிக்கு உதாஹரணமான "ஸூர்யாசந்த்ரமஸௌ" என்றுசொல்லப்பட்ட) சுடரிரண்டையும் வடிவாகவுடையனாய், அருவாகி - (அவற்றுக்கு அந்தராத்மதயா அநுப்ரவேஶித்து) ஸூக்ஷ்மபூதனாய், (ஸ்ருஷ்டமான ஜந்துக்களினுடைய ரக்ஷணார்த்தமாக), நாகம் - திருவநந்தாழ்வான்மேலே, ஏறி - ஏறி, நடுக்கடலுள் - திருப்பாற்கடல்நடுவே, துயின்ற - கண்வளர்ந்தருளி, நாராயணனே - (இந்த அந்தராத்மத்வத்தாலும் ஸமுத்ரஶாயித்வத்தாலும் ஸித்தமான) நாராயணஶப்தத்துக்கு வாச்யனானவனே! (கீழ்ச்சொன்ன ப்ரக்ரியையாலே), உன் - உன்னுடைய, ஆகம் - வடிவையும், முற்றும் - (என்ஸகலகரணங்களையும் உனக்கு ஸர்வாலங்காரமுமாகக்கொண்ட) அழகையுமெல்லாம், அகத்து-என் நெஞ்சுக்குள்ளே, அடக்கி-கபளீகரித்து அநுபவித்து, ஆவி-என் ஆத்மாவானது, அல்லல் - (கீழிற்றிருவாய்மொழியிற்பட்ட) துக்கத்தை, மாய்த்ததே - போக்கப்பெற்றதே!

'பலமூர்த்தி' என்னுமளவும் - பர வ்யூஹ விபவ விக்ரஹங்களைச் சொல்லி, 'ஐந்து பூத மிரண்டுசுடர்' என்கிற இடம் - லீலாவிபூதிஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகிறது என்பாருமுளர்; அதில், ஸர்வப்ரதாநமாய் ப்ராப்யமாகையாலே அத்விதீயமான வாஸுதேவமூர்த்தியாய், அது தான் ஶாந்தோதிதநித்யோதித பேதத்தையுடைத்தாய்க்கொண்டு இருமூர்த்தியாய், நித்யோதிதவேஷந்தான் ஸங்கர்ஷணப்ரத்யும்நாநிருத்தபேதத்தாலே மூன்றுமூர்த்தியாய், அவைதாம் கேஶவாதி த்வாதஶமூர்த்தியாயும் தஶாவதாரரூபமாயும் பலமூர்த்தியாயிருக்குமென்றபடி.

ஈடு—மூன்றாம்பாட்டில், தம்மோட்டை ஏவம்வித ப்ரணயத்தாலே அவன் க்ருதார்த்தனானபடி சொல்லுகிறார்.

[ஏகமூர்த்தி] - தம்மை இவ்வளவாக்க அவன்பண்ணின யத்நம் சொல்லுகிறது. "ஸதேவ" என்று இவையில்லாத அன்றும் தான் உளனாய்த் தன்உண்மையாலே இவற்றினுடைய ஸத்பாவத்தையும் நிர்வஹித்துக்கொண்டு நிற்கிற நிலை. ஸ்ருஷ்டிக்குமுன்புத்தைதஸ்வாஸாதாரணவிக்ரஹத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். [இருமூர்த்தி] - ஸ்ருஷ்ட்யுந்முகனாய் ப்ரக்ருதி மஹான்களை ஶரீரமாகக்கொண்டு நிற்கிற நிலை. [மூன்றுமூர்த்தி இத்யாதி]-த்ரிவிதஅஹங்காரங்களையும் ஸாத்த்விகஅஹங்காரகார்யமான ஏகாதஶேந்த்ரியங்களையும் தாமஸஅஹங்காரகார்யமான ப்ருதிவ்யாதிபூதங்களையும் தனக்கு ஶரீரமாகவுடையவன். [இரண்டுசுடராய்] - "ஸூர்யாசந்த்ரமஸௌ தாதா யதாபூர்வமகல்பயத்" என்கிறபடியே சந்த்ரஸூர்யர்கள் கார்யவர்க்கத்துக்கு உபலக்ஷணம். [அருவாகி] - "தத்ஸ்ருஷ்ட்வா, ததேவாநுப்ராவிஶத்" என்கிறபடியே இவற்றினுடைய தாரணார்த்தமாக அந்தர்யாமியாய். அசித்தைச் சொல்லிற்றாகில், அருவென்று ஆத்மாவைச் சொல்லிற்றாலோவென்னில்,— "அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஶ்ய" என்று ஜீவாந்தர்யாமிக்கு அநுப்ரவேஶமாகையாலே அதுவும் சொல்லிற்றாயிற்று. [நாகம் இத்யாதி] - ஸ்ருஷ்டரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஸமாஶ்ரயணீயனாகைக்காகத் திருப்பாற்கடலின்நடுவே திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தருளினவனே! [நாராயணனே] - இப்படி

ஸர்வகாலமும் ஒக்க அநுக்ரஹஶீலனுகைக்கு அடியான ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது. [உன் ஆகமுற்றும் அகத்தடக்கி]-இதுக்கு ப்ரயோஜநம் உன் திருமேனிக்கு வேண்டும் போகோபகரண மெல்லாம் என்னுள்ளே யாம்படி பண்ணுகை; அத்தைச்செய்து. சாந்து பூமாலை பரிவட்டம் ஆபரணம் இவையெல்லாம் என்னுள்ளேயாம்படி பண்ணி. [ஆவி அல்லல் மாய்த்ததே] - உன் திருவுள்ளம் நிர்த்துகமாயிற்றே; 'ஒருபடி கரைமரம் சேர்க்கவல்லேனே' என்று இருந்த உன் திருவுள்ளத்தில் பரகுபரகு கெட்டு க்ருதார்த்தனுயே! என்கிறார். என்னுடைய நெஞ்சில் துःகம் ஒருபடி போயிற்றே என்றுமாம். அவன்ப்ரணயித்வம் சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகை யாலே, அவனுடைய துःகநிவ்ருத்தியே பொருளாக அமையும். இத்தைப் பர வ்யூஹ விபவங் களைச் சொல்லிற்ருக நிர்வஹிப்பாரு முண்டு.

ஈடு.—மூன்ரும்பாட்டு. 'இத்தலையை உனக்காக்கி அத்தாலே க்ருதக்ருத்யனுயிருக் கிருயே' என்கிருர்.

[ஏகமூர்த்தி] - "ஸதேவஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்" (ஸதேவஸோம்யேதமக்ரஆஸீத்) என்கிறபடியே - ஸ்ருஷ்டேः பூர்வகாலத்திலே இதம்ஶப்தவாச்யமாய்க்கிடந்த ப்ரபஞ்சமடைய அழிந்து ஸதவஸ்தமாய் ஶக்த்யவஸ்த ப்ரபைபோலே இவையடையத் தன்பக்கலிலே கிடக்கத் தா னொருவனுமேயாய் நிற்கும் நிலையைச் சொல்லுகிறது. * (ஸ்ருஷ்டிக்குமுன்புத்தை ஸ்வாஸாதா ரணவிக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம்.) ஆக, ஸ்ருஷ்ட்யுந்முகனுயிருக்குமிருப்பைச் சொல் லுகிறது. [இருமூர்த்தி] - ப்ரக்ருதிமஹான்களிரண்டையும் கடாக்ஷித்துக்கொண்டு அவற்றைத் திருமேனியாகக்கொண்டிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது. கார்யகாரணங்களிரண்டையும் தனக்குத் திருமேனியாகவுடையனுயிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது; இரண்டுக்குமுண்டான அண்மையைப்பற்றச்சொல்லுகிறது. அவ்யக்தத்தினுடைய வ்யக்ததஶையிறே மஹானுகிறது. [மூன்றுமூர்த்தி] - த்ரிவிதாஹங்கார ஶரீரனுயிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது. ஸாத்விகமாயும், ராஜஸமாயும், தாமஸமாயும் மூன்றுவகைப்பட்டிறே அஹங்காரந்தான் இருப்பது. [பலமூர்த் தியாகி ஐந்துபூதமாய்] - கீழ்ச்சொன்ன அடைவன்று இங்குச் சொல்லுகிறது. ஸாத்விகாஹங்

மூன்ரும்பாட்டு – 'ஏகமூர்த்தி' இத்யாதி. "ஆவியல்லல்மாய்த்ததே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை – 'இத்தலையை' இத்யாதி.

'ஏகமூர்த்தி' என்று – அவிபக்ததமஸ்ஸோடேகூடியிருக்கு மிருப்பைச் சொல்லுகிறது. 'ஏக மூர்த்தி' என்றதுக்கு ப்ரமாணமாக – "ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத் ந ப்ரஹ்மா நேஶாநः । ஸோऽநுத்யாயத தஸ்ய த்யாநாந்தஃஸ்தஸ்ய ஏகா கந்யா தஶேந்த்ரியாணி ... நாராயணःபரः" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். 'ஸதேவ' இத்யாதி - அஸ்யார்த்தः—அக்ரே - ஸ்ருஷ்டேः பூர்வகாலே, இதம் ஜகத், ஸதேவாஸீத் - ஸச்சப்தவாச்யமேவாஸீத்இதி. சக்த்யவஸ்தப்ரபை-பொடிமூடின தணல். ஶக்த்யவஸ்தப்ரபை யென்றும், விகாஸாவஸ்தப்ரபையென்றும் - ப்ரபை த்விவிதம். அதில், ஶக்த்யவஸ்த ப்ரபையாவது - நீறுபூத்த அங்காராவஸ்தையைச் சொல்லுகிறது. விகாஸாவஸ்த ப்ரபையாவது-ஜ்வாலாவ ஸ்தப்ரபையைச் சொல்லுகிறது. தானொருவனுமேயாய் நிற்கும் நிலையை – "தம ஆஸீத்" என்கிற அவிபக்த தமஶ்ஶரீரகனுய் நிற்கும் நிலை யென்றபடி. ஸ்ருஷ்ட்யுந்முகனுயிதி-'இருமூர்த்தி' என்றுதொடங்கி ஸ்ருஷ்டி யைச்சொல்லுகிருராகையாலே, கார்யோந்முகாவஸ்தையைச் சொல்லுகிறதென்றபடி. 'ப்ரக்ருதிமஹான்க ளிரண்டையும் கடாக்ஷித்துக்கொண்டு' என்றது – விபக்ததமஸ்ஸையும் அக்ஷரத்தையும் அவ்யக்தத்தையும் அவிபக்ததமஸ்ஸான மூலப்ரக்ருதிக்குள்ளே அந்தர்ப்பவிப்பித்து; ஆக, ப்ரக்ருதியும் தத்கார்யமான மஹானு மாகிறஇரண்டையும் கடாக்ஷித்துக்கொண்டு என்றபடி. கடாக்ஷித்துக்கொண்டு–முன்னேட்டுக்கொண்டு. விவ

---

* குண்டலிதம் க்வாசித்க மென்பர்.

காரகார்யம் - ஏகாதசேந்த்ரியங்கள்; தாமஸாஹங்காரகார்யம் - ப்ருதிவ்யாதிபூதங்கள்; இரண்டுக்கும் உபகாரகமாய்நிற்கும் - ராஜஸாஹங்காரம்; ஆக, ஏகாதசேந்த்ரியங்களையும், ஸகுணமான பூதபஞ்சகங்களையும் சொல்லி, அவற்றைத் திருமேனியாகவுடையனாயிருக்கும்படி சொல்லுகிறது. [இரண்டுசுடராய்] - "ஸூர்யாசந்த்ரமஸௌ தாதா யதாபூர்வமகல்பயத்" (ஸூர்யாசந்த்ரமஸௌ தாதா யதாபூர்வமகல்பயத்) என்கிறபடியே, சந்த்ராதித்யர்கள் - கார்யவர்க்கத்துக்கு உபலக்ஷணம். [அருவாகி] - இவற்றையுண்டாக்கி, "தத்ஸ்ருஷ்ட்வா, ததேவாநுப்ராவிஶத், ததநுப்ரவிஶ்ய, ஸச்சத்யச்சாபவத்" (தத்ஸ்ருஷ்ட்வா, ததேவாநுப்ராவிஶத், ததநுப்ரவிஶ்ய, ஸச்சத்யச்சாபவத்) என்கிறபடியே, இவற்றினுடைய வஸ்துத்வநாமபாக்த்வங்களுக்காகத் தான் அநுப்ரவேசித்து நிற்கும் நிலையைச் சொல்லுகிறது. அசித்தைச் சொல்லிற்றாகில் - கீழ், அருவென்று - ஆத்மாவைச் சொல்லிற்றன்றோ? என்னில்; "அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஶ்ய" (அநேநஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஶ்ய) என்று - ஜீவாந்தர்யாமிக்கு அநுப்ரவேசமாகையாலே, அதுவும் சொல்லிற்றாயிற்று. [நாகமேறி] - ஸ்ருஷ்டரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஸமாஶ்ரயணீயனாகைக்காகத் திருப்பாற்கடலின்நடுவே திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தருளினவன். பயிரைச்செய்து செய்த்தலையிலே குடிகிடக்குமாபோலே, ஸ்ருஷ்டங்களான பதார்த்தங்களினுடைய

ரணம் - 'கார்யகாரணங்கள்' இத்யாதி. அஹங்காராதிகளும் ப்ரக்ருதிகார்யமாயிருக்க, ப்ரக்ருதிக்கு அநந்தரம் மஹானைச்சொல்லுவானென்? என்ன, 'இரண்டுக்கும்' இத்யாதி. அண்மை எப்படி? என்ன, 'அவ்யக்தத்தினுடைய' இத்யாதி. அவ்யக்தமாவது - ப்ரக்ருதியினுடைய அவஸ்தாபேதம். ப்ரக்ருதிதான்-அவிபக்ததமஸ் என்றும், விபக்ததமஸ்என்றும், அக்ஷரமென்றும், அவ்யக்தமென்றும் நாலுவிதமாயிருக்கும்; அந்த அவ்யக்தத்தினுடைய வ்யக்ததசை - மஹான் என்றபடி. "ஸ்ருஷ்டிகாலே ... " என்னக்கடவதிறே. அஹங்காரம்த்ரிவிதமாயிருக்குமோ? என்ன,'ஸாத்த்விகம்' இத்யாதி. "ஸாத்த்விகோ ராஜஸஶ்சைவ தாமஸஶ்ச த்ரிதா மஹான் । வைகாரிகஸ்தைஜஸஶ்ச பூதாதிஶ்சைவ தாமஸ: । த்ரிவிதோயமஹங்கார:" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். 'கீழ்ச்சொன்ன அடைவன்று' என்றது - "ஏகமூர்த்தி" என்றுதொடங்கிச் சொன்ன கார்யகாரணபாவமான அடைவன்று என்றபடி. அடைவல்லாத படி எப்படி? என்ன, 'ஸாத்த்விக' இத்யாதி. ஸாத்த்விகாஹங்காரகார்யம் ஏகாதசேந்த்ரியங்களென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - "தைஜஸாநீந்த்ரியாண்யாஹுர்தேவா வைகாரிகா தஶ । ஏகாதஶம் மநஶ்சாத்ர தேவா வைகாரிகாஸ்ஸ்ம்ருதா:" இத்யாதி. தேவா: - இந்த்ரியாணீத்யர்த்த:. தாமஸாஹங்காரகார்யம் ப்ருதிவ்யாதி பூதங்களென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - "பூதததந்மாத்ரஸர்கோயமஹங்காராத்து தாமஸாத்" இத்யாதி. ஸகுணமான பூதபஞ்சகங்க ளென்றது - வேதவ்யாஸருடையபக்ஷத்தைப் பற்ற. அதாவது - ஸகுணமான என்கையாலே - தந்மாத்ராவிஶிஷ்டமான பூதத்தை ஏகமாக்கி "ஐந்துபூதம்" என்று சொல்லுகிறதென்று கருத்து. இந்தப்பக்ஷத்தில், ஏகாதசேந்த்ரியங்களும், தந்மாத்ராவிஶிஷ்டமான பூதங்களைந்தும், ஶப்தாதிகுணங்களைந்தும், ப்ரக்ருதி மஹதஹங்காரங்கள் மூன்றும், ஆக இருபத்துநாலு தத்வங்கள். பராஶரபக்ஷே, ஏகாதசேந்த்ரியங்களும், தந்மாத்ரைகளைந்தும், பூதங்களைந்தும், ப்ரக்ருதிமஹதஹங்காரங்களும் கூட இருபத்துநாலென்று கண்டுகொள்வது. ஆக, 'ஐந்துபூதமாய்' என்கிறவளவும்-ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டியை அருளிச்செய்தார். 'இரண்டுசுடராய்' என்று தொடங்கி-வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டியும்அருளிச்செய்தாரென்றபடி. அருவாகி-அந்தராத்மதயா அநுப்ரவேசித்து; ஸூக்ஷ்மசேதனை என்று ஶப்தார்த்தம்-அசித்தை இத்யாதி-அருவாகிஎன்று ஆத்மாவைச் சொல்லில் அநுப்ரவேசம் ஸித்தியாமையாலும், அநுப்ரவேஶகதநத்தில் ஜீவாந்தர்யாமிக்கு அநுப்ரவேஶமாகையாலே ஆத்மஸித்திக்கையாலும், அநுப்ரவேஶத்தையே சொல்லுகிற தென்றபடி. ஸ்ருஷ்டிசொன்னஅநந்தரம் க்ஷீராப்தி ஶாயித்வகதநத்துக்குத் தாத்பர்யம்-'ஸ்ருஷ்டரான' இத்யாதிவாக்யத்வயேந.செய்த்தலை-கழனித்தலை. ப்ரணயித்வகுணகதநப்ரகரணத்திலே

ரக்ஷணார்த்தமாகக் கண்வளர்ந்தருளினு னென்னவுமாம். [நாராயணனே] - இப்படி ஸர்வகாலமும் ஒருபடிப்பட அநுக்ரஹஶீலனுகைக்கு அடியான ப்ராப்தி சொல்லுகிறது. [உன்ஆகமுற்றும் அகத்தடக்கி] - ஆகம் - உடம்பு. உன்திருமேனிக்கு வேண்டும் சாந்து பூமாலை பரிவட்டம் ஆபரணங்கள் இவையெல்லாம்; அகத்தடக்கி - என்னுள்ளே யுண்டாம்படி பண்ணி. இதிறே ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம். இப்படிச்செய்தத்தால் நிர்த்துःகராஞர் ஆர்? என்னில்,—அவனுயிற்று. [ஆவியல்லல்மாய்த்ததே] - உன்திருவுள்ளத்திலுண்டான அல்லல் ஒருபடி நசிக்கப்பெற்றதே. இத்தலையை ஒருபடி கரைமரஞ்சேர்த்து நீ க்ருதக்ருத்யனுனையே! அன்றிக்கே, என் ஆவியானது நிர்த்துःகமாயிற்று என்றுமாம். அதவா, ஏகமூர்த்தி யென்று - பரத்வத்தைச் சொல்லி, இருமூர்த்தி யென்று-வ்யூஹத்தைச் சொல்லி வாஸுதேவஸங்கர்ஷணர்களை நினைத்து, மூன்றுமூர்த்தி யென்று - ப்ரத்யும்நரைச் சொல்லிற்றுய், பலமூர்த்தி யென்று - விபவங்களைச் சொல்லிற்றுய், ஐந்துபூதமா யிரண்டுசுடரா யென்று - இன்னர் ஸ்ருஷ்டிக்குக்கடவர், இன்னர் பாலநத்துக்குக் கடவர் என்கிறபடியாலே சொல்லுகிறதென்று நிர்வஹிப்பாரு முண்டு. (௩)

நான்காம்பாட்டு.

மாய்த்தலெண்ணி வாய்முலைதந்த மாயப்பேயுயிர்
மாய்த்த ஆயமாயனே! வாமனனே! மாதவா!
பூத்தண்மாலைகொண்டு உன்னைப்போதால்வணங்கேனேலும் நின்
பூத்தண்மாலைநெடுமுடிக்குப் புனையும்கண்ணிஎனதுயிரே.

ஆ.—(மாய்த்தல்.) ஆஶ்ரிதவிரோதிநிரஸநஸ்வபாவனுய், ஆஶ்ரிதஸமீஹிதப்ரதனுய், ஶ்ரிய:பதியாயிருந்த உன்னை ப்ராப்தகாலங்களிலே பூத்தண்மாலைகொண்டு வணங்காதிருக்கச் செய்தேயும், உன்னுடைய பூத்தண்மாலை நெடுமுடிக்கு என்னுடைய ஆத்மாவே புனையுங் கண்ணியாயிற்று என்கிருர்.

ஸ்ருஷ்டியை எதுக்காகச் சொல்லுகிறது? என்ன, 'இதிறே' இத்யாதி. அதாவது-இப்படி விநியோகங்கொள்ளுகையே ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநமென்று தோன்றுகைக்காக அருளிச்செய்தா ரென்றபடி. இதிறே - இப்படிவிநியோகிக்கப்படுகையிறே. 'ஆவியல்லல்' இத்யாதிக்கு அவதாரிகை - 'இப்படி' இத்யாதி. 'அகத்தடக்கி' என்று அவன் அவ்யவதாநேந ப்ரஸ்துதனுகையாலே அருளிச்செய்கிருர் - 'உன்திருவுள்ளத்தில்' இத்யாதி. 'அகத்தடக்கி' என்றத்தோடே கூட்டி பாவம் - 'இத்தலையை' இத்யாதி. 'அன்றிக்கே' இத்யாதி - இன்னராவியென்னுதே, ஸாமாந்யேந 'ஆவி' என்கையாலே - 'என்னுவியானது நிர்த்து:கமாயிற்று என்றுமாம்' என்றபடி. முந்தின அர்த்தத்திலே, 'மாய்த்ததே' என்ற ஏகாரம் - ஸ்வரத்திலேயாய், க்ருதார்த்தனுனையே யென்றபடி. 'அதவா', இத்யாதி - ஏகமூர்த்தி-பரவாஸுதேவர்; இருமூர்த்தி - வ்யூஹவாஸுதேவரும், ஸங்கர்ஷணரும்; மூன்றுமூர்த்தியென்று - மூன்றும்மூர்த்தியென்ருய், ப்ரத்யும்நரைச் சொல்லுகிறது; 'ஐந்துபூதமாய்' இத்யாதியாலே - ப்ரத்யும்நக்ருத்யமான ஸ்ருஷ்டியையும், 'நாகமேறி' இத்யாதியாலே - அநிருத்தரையும் தத்க்ருத்யமான பாலநத்தையும் சொல்லுகிறது; ஸங்கர்ஷணக்ருத்யமான ஸம்ஹாரமும், ஸ்ருஷ்டி அப்யயபூர்விகையாகையாலே ஸ்ருஷ்டிசொன்னபோதே அர்த்தாத்ஸித்தம். 'கடவர்' என்கிறபடியாலே சொல்லுகிறது-வ்யூஹங்களைச் சொல்லுகிறதென்றபடி. 'நிர்வஹிப்பாருமுண்டு'என்றது - இது ஸ்வாரஸிகமன் றென்றபடி. இன்னர் ஸ்ருஷ்டிக்குக் கடவ ரென்றவிடத்திலே - "ஷாڈ்கு‌ண்ய்‌ாஸுதேவ: பரஇதிஸவாநு" இத்யாதி ஶ்லோகம் அநுஸந்தேயம். (௩)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், பூதநாஸ்தந்யபாநாதி வ்யாபாரங்களா லுள்ள ஆயாஸத்துக்கும் ஶ்ரிய:பதியான உன்னுடைய ஸௌகுமார்யத்துக்கும் ஈடான ஶிஶிரோபசாரத்துக்கும் என்னுடைய ப்ராணன் ஆய்விட்டதே! என்று ப்ரீதராகிறார்

[பூத்தண்மாலை என்று தொடங்கி.] - குளிர்ந்த பூமாலையைக்கொண்டு ப்ராப்தகாலத்திலே வந்து ஸந்நிஹிதனாய், பரிசர்யைபண்ணமாட்டிற்றிலேனேயாகிலும் குளிர்ந்ததிருமாலையாலல்லது செல்லாத உன் திருமுடிக்குச் சாத்தும் திருமாலை என்னுடைய ப்ராணனாய்விட்டதே!

ப.—அநந்தரம், அநுகூலஶத்ருவான பூதனையை நிரஸித்து என்னை அநந்யார்ஹமாக்கிக்கொண்ட ஶ்ரிய:பதியான உனக்கு என்ப்ராணன் திருமுடிக்கு விஶேஷாலங்காரமாவதே! என்கிறார்.

மாய்த்தல் - முடிப்பதாக, எண்ணி - நினைத்து, வாய்-திருப்பவளத்திலே, முலைதந்த-முலையை வைத்த, மாயம் -(அநுகூலமான) மாத்ருவேஷபரிக்ரஹத்தையுடைய, பேய் - வஞ்சப்பேயினுடைய, உயிர் - ப்ராணனை, மாய்த்த - முடித்துவிட்ட, ஆயன் - கோபாலபாலகத்வத்தில் புரையற்ற, மாயனே - ஆஶ்சர்யபூதனே! வாமனனே-(இந்த அபதாநத்தாலே “[illegible]” என்று ஜகத்தை அநந்யார்ஹமாக்கும் ஸ்வாமித்வத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கிற) வாமநாவதாரத்தையும் ஸபலமாக்கி, மாதவா - (ஸ்வாபாவிகமான) ஶ்ரிய:பதித்வத்தையும் நிலை நிறுத்தினவனே! உன்னை - (இப்படி அநுகூலஶத்ருநிராஸகனான) உன்னை, பூ-விலக்ஷணபுஷ்பயுக்தமாய், தண் - குளிர்ந்த, மாலை கொண்டு - மாலைகளைக் கொண்டு, போது - அவஸ்தாநுரூபமாக, வணங்கேனேலும் - ஆராதிக்கப்பெற்றிலேனேயாகிலும், நின் - உன்னுடைய, பூ-புஷ்பமயமாய், தண் - செவ்வியையுடைத்தான, மாலை - மாலையாலே அலங்க்ருதமாய், நெடு - (ஆதிராஜ்யஸூசகமான) ஓக்கத்தையுடைய, முடிக்கு-திருமுடிக்கு, புனையும் - அலங்காரமாகச் சாத்தும், கண்ணி - மாலை, எனது உயிரே - என்னுடைய ப்ராணனாவதே!

இ.—நாலாம்பாட்டில், பூதநாதிகளுடைய நிரஸநஸமயத்தில் ஶ்ரமம் தீர ஶிஶிரோபசாரம்பண்ணப் பெற்றிலேனே யாகிலும் ஶிஶிரோபசாரத்தாலல்லது செல்லாத ஸுகுமாரமான திருமேனிக்கு ஶிஶிரோபசாரம் என்ப்ராணனாய்விடுவதே! என்கிறார்.

[மாய்த்தலெண்ணி] - ஜகதுபஸம்ஹாரம் பண்ணவாயிற்றுக் கோலி வந்தது; ப்ரகாரியை நலிந்தால் ப்ரகாரவஸ்துவுக்கு ஸ்திதி யுண்டோ? உயிர்நிலையிலே நலிந்தால் அவயவந்தோறும் நலியவேண்டாவிறே. “[illegible]” என்றாரிறே மஹாராஜர். [வாய் முலை தந்த]-ஆழ்வார் தம்திருப்பவளத்திலே, முலைதந்தாற்போலே யிருக்கையாலே ‘தந்த’ என்கிறார். தருகையும் கொடுக்கையும் பர்யாயமாய், கொடுத்த என்றுமாம். [மாயப்பேய்] - ஜந்மத்தால் வந்த அறிவுகேட்டுக்கும் மேலே வஞ்சநபரையாய் வந்தாள்; அதாவது -பேயாய்த்தோற்றாதே தாயாய்த் தோற்றினபடி.[உயிர்மாய்த்த]-ஜகதுபஸம்ஹாரத்தைக் கோலிவர அத்தை ஒருவ்யக்தியிலே பர்யவஸிப்பித்தான். இவன் பிள்ளையாயே முலையுண்டான், ஆஸுரவர்க்கத்துக்கு நஞ்சாமவனாகிற வஸ்துஸ்வபாவத்தாலே முடிந்த இத்தனை. [ஆய மாயனே] - ஆஶ்சர்யயுக்தனான ஆயனே! [வாமனனே] - பூதநாஸ்தந்யபாநத்துக்கு ப்ரத்யௌஷதமாகத் தன் முலையில் அம்ருதத்தைக் கொடுக்கைக்கு ஒருதாய் உண்டாயிற்று; அதுவுமில்லையே இவ்வவதாரத்துக்கு; மாதாபிதாக்கள் தபஸ்ஸிலே அந்யபரர்; பிறந்தவன்றே அஸுரர்களிருந்தவிடத்தே சென்று கிட்டினான்; அவ்வவஸ்தையிலும் உதவப்பெற்றிலேன். [மாதவா] - இருவரும் சேர இருந்தால், ‘இச்சேர்த்திக்கு என்வருகிறதோ?’ என்று மங்களாஶாஸநம் பண்ணவேண்டி

யாயிற்று இருப்பது. "வடிவாய்நின்வலமார்பினில்வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு" என்னக்கடவதிறே. [பூத்தண்மாலை] - குளிர்ந்த பூமாலையைக்கொண்டு பூதனை வந்துகிட்டினபோதாதல், அஸுரர்களிருந்த இடத்தே தான் சென்றபோதாதல், பிராட்டியும் தானுமா யிருந்த போதாதல்அவ்வவகாலங்களிலே வணங்கேனேலும்: திருவடிகளிலே விழுந்து ஶிரோபசாரம் பண்ணப்பெற்றிலேனேயாகிலும். [பூத்தண்மாலை நெடுமுடிக்கு] - குளிர்ந்த பூமாலையோடே நித்யஸித்தமாய்ச் செல்லுகிற உன்னுடைய திருவபிஷேகத்துக்கு ஆதரித்துச் சாத்தும் மாலை என் ப்ராணனுவதே! ப்ராணன் - ஸத்தை.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. பூதநாதிகளுடைய நிரஸநஸமயத்தில் ஶ்ரமந் தீர ஶிரோபசாரம் பண்ணப்பெற்றிலேனேயாகிலும் ஶிரோபசாரத்தாலல்லது செல்லாத உன் ஸுகுமாரமான திருமேனிக்குச் சாத்தும் மாலை என்ஸத்தையேயாய்விடுவதே! என்கிறார்.

[மாய்த்தலெண்ணி]-அவள்கோலிவந்தபடி அவஶ்யம் சிலர்பரியவேண்டும்படியாயிற்று. இன்னுரை மாய்த்தலெண்ணி யென்னுமையாலே - ஜகதுபஸம்ஹரணம்பண்ணக்கிடீர் இவள் கோலிவந்தது என்கிறார்; ஶரீரியைநலிந்தால் ஶரீரம் தன்னடையே நசிக்குமிறே; உயிரிலே நலிந்தால் அவயவந்தோறும் தனித்து நலியவேண்டாவிறே; உலகங்கட்கெல்லாம் ஒருயிரிறே. "அஸ்மாந்ஹந்தும்நஸம்ஶய:" (அஸ்மாந்ஹந்தும்நஸம்ஶய:) என்றாரிறே மஹாராஜர். [வாய்முலைதந்த] - அவன் திருப்பவளத்திலே நஞ்சைக்கொடுத்தது தம்முடைய திருப்பவளத்திலே நஞ்சைக் கொடுத்தாற்போலே யிருக்கையாலே - 'தந்த' என்கிறாராதல்; அன்றிக்கே, தருகையும், கொடுக்கையும் - பர்யாயமாய், கொடுத்த என்னும் பொருள்பெற்றுக்கிடக்கிற தாகவுமாம். [மாயப்பேய்]-ஜந்மத்தால்வந்த அறிவுகேட்டுக்குமேலே, வஞ்சநபரையாயும் வந்தாள். அதாவது - பேயாய் வருகை யன்றிக்கே, தாயாய்வருகை. "தாயாய்வந்தபேய்" என்னக்கடவதிறே. [உயிர்மாய்த்த] - அவள் கோலிவந்ததுதன்னை அவள்தன்னோடே போக்கினபடி. [ஆய மாயனே] - ஆஶ்சர்யஶக்தியுக்தனான ஆயனே! இவனும் பிள்ளையாயே முலையுண்டான், அவளும் தாயாய்

நாலாம்பாட்டு - 'மாய்த்தல்' இத்யாதி. "போதால் வணங்கேனேலும் – புனையுங்கண்ணி எனதுயிர்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'பூதநாதி' இத்யாதி. ஆதிஶப்தத்தால் - பலிசக்ரவர்த்தியைச் சொல்லுகிறது. 'எனதுயிர்' என்கையாலே, 'என்ஸத்தையேயாய்' என்றது.

'மாய்த்தலெண்ணி' என்கிறவருடைய ஹார்த்தபாவம் - 'அவள்கோலி' இத்யாதி. க்ருஷ்ணனையென்னாமல், ஸாமாந்யேந 'மாய்த்தலெண்ணி' என்றதுக்கு பாவம் - 'இன்னுரை' இத்யாதி- க்ருஷ்ணனை நலிந்தால் ஜகதுபஸம்ஹாரமாமோ? என்ன, இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்கிறார், 'சரீரியை' இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. அவன்தா னுயிரோ? என்ன, 'உலகங்கட்கு' இத்யாதி. உயிர் - ப்ராணன். அவனை முடிக்கவந்தது தம்மை முடிக்கவந்ததாகத் திருவுள்ளம்பற்றி 'மாய்த்த லெண்ணி' என்றாராகவுமா மென்று விவக்ஷித்து அதுக்கு ப்ரமாணம் - 'அஸ்மாந்' இத்யாதி. "ஏஷஸர்வாயுதோபேதஶ்சதுர்பி: ஸஹராக்ஷஸை: । ராக்ஷஸோப்யேதி பஶ்யத்வம் அஸ்மாந்ஹந்தும்நஸம்ஶய:" இதி விபீஷணம் த்ருஷ்ட்வா ஸுக்ரீவ:. கொடுத்த என்னாதே, 'தந்த' என்றதுக்கு இரண்டுவகையாக பாவம் - 'அவன் திருப்பவளத்தில்' இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. 'பேய்' என்னாதே, 'மாயப்பேய்' என்றதுக்கு பாவம் - 'ஜந்மத்தால்' இத்யாதி. மாயந்தான் இன்னதென்கிறார் - 'அதாவது' இத்யாதி. தாயாய்வந்ததுக்கு ப்ரமாணம் - 'தாயாய்' இத்யாதி. திருமொழி முதற்பத்து ஐந்தாந்திருமொழி ஆறாம்பாட்டு. "தாயாய்வந்தபேயுயிரும் தயிரும்விழுதுமுடனுண்டவாயான்"–தாய்வடிவுகொண்டுவந்த பூதனையுடைய உயிரையும் யசோதைப்பிராட்டியுடைய தயிரையும் வெண்ணெயையும் ஒக்க அமுதுசெய்த திருப்பவளத்தையுடையவனென்று பாசுரத்துக்கு அர்த்தம். 'மாய்த்தலெண்ணி' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அர்த்தம் – 'அவள்' இத்யாதி. "மாயனாயனே" இத்யந்வய:. மாயன்-ஆஶ்சர்யஶக்தியுக்தன். ஆயனாயிருக்கச்செய்தே ஆஶ்சர்யஶக்தி ஏது? என்ன, 'இவனும்' இத்யாதி. ஆனால் முடியும்படி எப்படி? என்ன, 'வஸ்துஸ்வபாவ' இத்யாதி. ஆயன் மாயனைகை

மூலைகொடுத்தாள்; வஸ்துஸ்வபாவத்தாலே முடிந்த இத்தனை. [வாமனனே] - அந்த அவதாரத்தில், பூதனை முலைகொடுத்தால் அதுக்கு ப்ரத்யௌஷதமாக முலைகொடுக்கைக்கு ஒரு தாயாகிலும் உண்டிறே அங்கு. "வெங்கோங்கையுண்டானைமீட்டாய்ச்சியூட்டுவான், தன்கொங்கைவாய்வைத்தாள்சார்ந்து" என்றும், "பேய்ச்சிபாலுண்டபெருமானைப் பேர்ந்தெடுத்து, ஆய்ச்சி முலைகொடுத்தாளஞ்சாதே" என்றும். அதுவுமின்றிக்கே, இவனைப் பெற்றிட்டுவைத்துத் தாயும் தமப்பனும் தபஸ்ஸிலே அந்யபரராக, ஆஸுரப்ரக்ருதிகளிருந்தவிடத்தே தானே போய்க் கிட்டும்படியாயிறே இருப்பது. அவர்கள் தான் இருந்தவிடத்தே வந்துகிட்டினுற்போலேயன்றிறே தான் எதிரிகளிருந்தவிடத்தே சென்று கிட்டுமது; மிகவும் வயிறெரித்தலுக்கு உடலாயிருக்குமிறே. அத்தையிறே "சீராற்பிறந்துசிறப்பால்வளராது, பேர்வாமனுகாக்கால்-பேராளா" என்று வயிறுபிடித்தது [மாதவா] - 'தீநாள் திருவுடையார்க்கில்லை' என்கிறபடியே, இவ்வபாயங்களில் இவன் தப்பிற்று அவள்நெஞ்சோடே கடாக்ஷிக்கையிறே. ஓரபாயமுமில்லையேயாகிலும் பெரியபிராட்டியாரும் அவனுமான சேர்த்திக்கு மங்களாஶாஸநம்பண்ணுவார் தேட்டமாயிருக்குமிறே; "வடிவாய்நின் வலமார்பினில்வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு" என்ஞநின்றுர்களிறே பரிவர். [பூத்தண் மாலைகொண்டு]- குளிர்த்தியையுடைத்தான பூமாலையைக்கொண்டு. பூதநாதிகள் வந்துகிட்டின அவ்வவகாலங்களிலே திருவடிகளிலே வந்துவிழுந்து ஶிஶிரோபசாரம்பண்ணப் பெற்றிலேனேயாகிலும். [நின்பூத்தண்மாலைநெடுமுடிக்கு] - உன்னுடைய குளிர்ந்தபூமாலையாலல்லது செல்லாதபடியாய் ஆதிராஜ்யஸூசகமான திருவபிஷேகத்துக்கு விரும்பிச்சாத்தும் மாலை, என்ப்ராணன் - என்ஸத்தையாய்விட்டது. (அ)

யாலே யென்றபடி. வாமனனே யென்றது-அதிலும் இதுபரியவேண்டுகையாலே என்கிருர், 'அந்த அவதாரத்தில்' இத்யாதி. உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - 'வெங்கொங்கை' இத்யாதி. பூதனையுடைய வெவ்விய மூலையை அமுதுசெய்தவனை அவள்பக்கல்நின்றும் மீட்டு யசோதைப்பிராட்டி புஜிப்பிக்கைக்காகப் பிள்ளையிருந்தவிடத்தளவும் சென்றுகிட்டித் தன்னுடையமுலையை அவன்திருப்பவளத்திலே கொடுத்தா ளென்றபடி. ஊட்டுவான் - புஜிப்பிக்கைக்காக. சார்ந்து - சேர்ந்து, சென்றுகிட்டி. மூன்ருந்திருவந்தாதி எழுபத்து நாலாம்பாட்டு - "நலமே வலிதுகொல்" இத்யாதி. 'பேய்ச்சிபாலுண்ட' இத்யாதி - பூதனையுடைய மூலைப் பாலையுண்ட உபகாரகனைத் தான் நின்றவிடத்தில்நின்றும் பேர்ந்துவந்து கிட்டியெடுத்து யசோதைப் பிராட்டி பயப்படாதே முலைகொடுத்தா ளென்று பாசுரத்துக்கு அர்த்தம். மூன்ருந்திருவந்தாதி இருபத்தொன்பதாம்பாட்டு. தானே போய்க் கிட்டுமது பயஹேதுவோ? என்ன, 'அவர்கள்' இத்யாதி. அப்படி வயிறெரிந்தாருண்டோ? என்ன, 'அத்தையிறே' இத்யாதி. அத்தையிறே - அத்தைப்பற்றவிறே. அதாவது-இவன் பிறந்தபோதே மாதாபிதாக்கள் இவனைவிட்டுப் போனத்தைப்பற்றவிறே யென்றபடி. பெரியதிருவந்தாதி பதிஞரும்பாட்டு-"சீரால்"இத்யாதி. சக்ரவர்த்திதிருமகனைப்போலே சீர்மையோடே பிறந்து உபலாலநத்தோடே வளராதே, பேரும் "ஶ்ரிய:பதி" என்ருற்போலன்றிக்கே சிறுமைக்குவாசகமான 'வாமநன்' என்னும் திருநாமத்தையுடையையாகா தொழிந்தால், ஜகத்ரக்ஷணத்திலே நிரவதிகவ்யாமோஹத்தையுடையவனே! இத்யர்த்த:. வாமன் - வாமநன். ஆகாக்கால் - ஆகாதொழிந்தால். திருவுடையார்க்குத் தீநாளில்லை யென்றபடி - திருவுடையார் - ஸ்ரீமான்கள். தீநாள் - பொல்லாநாள்; கெடுநா ளென்றபடி. நெஞ்சோடே என்றது - சாடு-நெஞ்சோடே - திருமார்பிலேயிருந்தென்று ஸ்வபாவார்த்தம்; சாடுவுக்கு - ஸஹ்ருதயமாக வென்றபடி. "மாதவா - பூத்தண்மாலைகொண்டு உன்னைப் போதால்வணங்கேனேலும்" என்று மேலேகூட்டித் தாத்பர்யார்த்தம் - 'ஓரபாயமும்' இத்யாதி. அபாயம்இல்லாவிடிலும் அதிசங்கையாலே மங்களாஶாஸநம்பண்ணின பேருண்டோ? என்ன, 'வடிவாய்' இத்யாதி. திருப்பல்லாண்டு. உனக்குநிறமாய்-தேஜஸ்கரையாய், உன்வலமார்பிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற பெரியபிராட்டியாரும் நித்யஸ்ரீயாய்ச்செல்லவேணு மென்றபடி. வடிவு-நிறமும், அழகும். பூத்தண்மாலை - "தண்-பூமாலை" இத்யந்வய:. மேலும், இப்படியே அந்வயிப்பது. நெடுமுடி - நீண்டதிருவபிஷேகம். 'மாதவா' என்றதின் முந்தின அர்த்தமான 'தீநாள்' இத்யாதி வாக்யத்திலே-"[illegible] [illegible]" என்கிற ஶ்லோகம் அநுஸந்தேயம். க்ரமேண அந்வய:. (அ)

ஐந்தாம்பாட்டு.

கண்ணிஎனதுயிர் காதல்கனகச்சோதிமுடிமுதலா
எண்ணில்பல்கலன்களும் ஏலுமாடையுமஃதே
நண்ணிமூவுலகும் நவிற்றுங்கீர்த்தியுமஃதே
கண்ணனெம்பிரானெம்மான் காலசக்கரத்தானுக்கே.

ஆ.—(கண்ணி.) ப்ரதிகூலநிரஸநஸ்வபாவனுன திருவாழியுடையனுன கண்ணனுக்கு, தன்திருவடிகளிலும் திருமார்விலும் திருத்தோளிலும் சாத்தியருளக்கடவ திருத்துழாய் என்னுடைய ஆத்மா; அஸங்க்யேயநாநாவித திவ்யபூஷணங்களும், ஸ்வோசிததிவ்யபீதாம்பரமும், ஸர்வலோகங்களும் சொல்லியேத்தும் தன்னுடைய கீர்த்தியும், மற்றுமெல்லாம் என் காதலே என்கிறுர்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், தம்முடைய ஸ்நேஹாதிகளானவை ஒரோவொன்றே அவனுக்கு ஆபரணுதி ஸர்வபரிச்சதங்களும் என்கிறுர்

[காதல் என்று தொடங்கி.] - விலக்ஷணமான திருவபிஷேகம் முதலாக அஸங்க்யேயமான திருவணிகலன்களும் திருவரைக்குத் தகுதியான திருப்பரிவட்டமும் இருந்ததேகுடியாக ஆதரித்து ஏத்தும் தன்னுடைய கீர்த்தியும் இவையெல்லாம் என்னுடைய காதலே: காலத்தை நடத்தக்கடவ திருவாழியைத் திருக்கையிலேயுடையனுய் அவ்வழகைக் காட்டி எனக்கு அநந்யபரத்வ பேரேமாபகாரத்தைப் பண்ணும் ஸ்வபாவனுய் எனக்கு ஸ்வாமியான க்ருஷ்ணனுக்கு.

ப.—அநந்தரம், போக்யனுய் ஸ்வாமியாய் உபகாரகனுய் ஸுலபனுன க்ருஷ்ணனுக்கு என்னுடைய ப்ரேமாதிகள் ஆபரணுதிஸமஸ்தமு மாகாநின்றன என்கிறுர்.

காலம் - காலநிர்வாஹகமான, சக்கரத்தான் - திருவாழியையுடையனுய், எம்மான் - (அவ்வழகைக்காட்டிக் காலவஶ்யனுகாதபடி) என்னையடிமைகொண்ட ஸ்வாமியாய், எம்பிரான்- (காலமுள்ளதனையும் அவ்வழகை அநுபவிப்பிக்கும்) மஹோபகாரகனுய், கண்ணனுக்கு - (காலாநுரூபமாக அவதரித்து ஸுலபனுன) க்ருஷ்ணனுக்கு, எனது- என் அபிமாநாந்தர்க்கதமான, உயிர் - ஆத்மவஸ்து, கண்ணி - (ஶிரஸாவாஹ்யமான) மாலையாகாநின்றது; காதல்-(ஆத்மதர்மமான) ப்ரேமமானது, கனகம் - கநகமயமாய், சோதி-(ஆதிராஜ்யஸூசகமான) ஔஜ்ஜ்வல்யத்தையுடைய, முடி முதலா-முடிமுதலாக, எண் இல் பல் - அஸங்க்யேயமான, கலன்களும் - ஆபரணங்களு மாகாநின்றது; ஏலும்-அநுரூபமாய் (ஸர்வஸ்மாத்பரத்வஸூசகமான), ஆடையும் - திருப்பீதாம்பரமும், அஃதே - அதுவே: மூவுலகும் - த்ரிவிதாத்மவர்க்கமும், நண்ணி - கிட்டி, நவிற்றும் - வாய்புலற்றக்கடவ, கீர்த்தியும் - கீர்த்தியும், அஃதே-அதுவே. இவருடைய ப்ரேமத்துக்குத் தான் விஷயீபவிக்கையை, பேறொப்பனையாகவும் பெரும்புகழாகவும் நினைத்தானென்று கருத்து.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், என்னுடைய ஸ்நேஹாதிகள் ஒரோவொன்றே ஆபரணுதி ஸர்வமு மாவதே! என்கிறுர்.

[கண்ணி எனது உயிர்] - நான் என்னது என்று இருக்கிறத்தைக் கிடீர் அவன் தனக்கு மாலையாகக் கொள்ளுகிறது. "மார்வத்துமாலை" என்கிறவளைத் தனக்கு மாலையாகக் கொள்ளுகை ப்ராப்தம்; அது ஒழிய என்ஸத்தையைக்கிடீர் தனக்கு மாலையாகக் கொள்ளு

கிறது. [காதல் இத்யாதி] - ஸ்ப்ருஹணீயமாய் ஆதிராஜ்யஸூசகமான திருவபிஷேகம் முதலாக எண்ணிறந்த பலவகைப்பட்ட திருவாபரணங்களும் என்னுடைய காதல். இவர் ஸ்நேஹத்துக்கு விஷயமாகப்பெற்ற இத்தையே ஸர்வாபரணபூஷிதனானாக அவன் நினைத்திருக்கைக. [ஏலும் ஆடையும் அஃதே] - தன் திருவரைக்குத் தகுதியாய்ப் புருஷோத்தமலக்ஷணமான திருப்பீதாம்பரமும் என்னுடைய காதலே. "அறியாக்காலத்துள்ளே யடிமைக்கண் அன்பு செய்வித்து" என்று இவருடைய காதல் ஸத்தாப்ரயுக்தமாயிறே இருப்பது. திருப்பரிவட்டம் வெளுப்பித்த ஸ்ரீவைஷ்ணவவண்ணாத்தான்வார்த்தை. "உஹாராஜ தமவாஸ:". பொய்யில் பாடலாகையாலே, 'இது கூடுமோ?' என்னவேண்டாவிறே. [நண்ணி இத்யாதி] - கிட்டி இருந்ததே குடியாக எத்தும் தன்னுடைய கீர்த்தியும். [அஃதே] - காதலே. அவனுடைய புகழென்றால் ஒருவர் அறிந்து ஒருவர் அறியாதே யிருக்குமதன்றிறே. ஆகையாலே, எல்லாரும் நெருக்க இருந்ததேகுடியாக ஏத்துகை. இவர் தன்னை ஸ்தோத்ரம்பண்ண அது எல்லாரும் தன்னை ஸ்தோத்ரம்பண்ணினார்களாக நினைத்திருக்கிறான். காதலுக்கு க்ருஷிபண்ணின படி சொல்லுகிறது. [காலசக்கரத்தான் எம்பிரான் எம்மான் கண்ணனுக்கு] - கையும் திருவாழியுமான அழகைக் காட்டி எனக்கு அநந்யபரத்வமஹோபகாரத்தைப் பண்ணித் தொழுதெழும்படி பண்ணின ஸ்வாமியான க்ருஷ்ணனுக்கு. "பேரமர்காதல் கடல்புரையவிளைவித்த காரமர்மேனி நங்கண்ணன்" என்னக்கடவதிறே. [காலசக்கரம்] - காலத்தை நடத்துகிற திருவாழி; காலவைபரீதயத்தைப் தவிர்க்கும் திருவாழி யென்னுதல். "நாவஃயிஷ்ஃதி" என்கிற காலத்திலும் திருக்கையோட்டைச் சேர்த்தியாலே ருசிஜநகமான திருவாழி.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. தம்முடைய ஸ்நேஹாதிகள் ஒரோன்றே ஆபரணாதி ஸர்வ *பரிச்சதங்களுமாயிற்று அவனுக்கு என்கிறார்.

[கண்ணி எனதுயிர்]-நான் 'என்னது' என்றிருக்கிறதைக்கிடீர் அவன் தனக்கு மாலையாகக் கொண்டது. "மார்வத்துமாலை" என்கிறவளைத் தனக்கு மாலையாகக் கொள்ளுகை ப்ராப்தம்; அது ஒழிய என்ஸத்தையைக்கிடீர் தனக்கு மாலையாகக் கொள்ளுகிறது. [காதல் இத்யாதி] - ஸ்ப்ருஹணீயமாய் ஆதிராஜ்யஸூசகமான திருவபிஷேகம் முதலான எண்ணிறந்து பலவகைப்பட்ட திருவாபரணங்களும் என்னுடைய காதல். இவருடைய ஸ்நேஹம் ஆபரணமாவதேன்? என்னில்,—இவருடைய ஸ்நேஹத்துக்குத் தான் விஷயமாகப்பெற்ற இத்தையே, தனக்கு அநேகாபரணங்கள் சாத்தினாற் பிறக்கும் புகருண்டாக அவன் நினைத்திருக்கையாலே, அத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறது. [ஏலும்ஆடையும்அஃதே] - திருவரைக்குத் தகுதியான திருப்

அஞ்சாம்பாட்டு - 'கண்ணியெனது' இத்யாதி. பூர்வார்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'தம்முடைய' இத்யாதி. 'ஸ்நேஹாதிகள்' என்ற ஆதிஶப்தத்தாலே - உயிரைச் சொல்லுகிறது. 'ஆபரணாதி' என்ற ஆதிஶப்தத்தாலே வஸ்த்ராதிகளைச் சொல்லுகிறது.

கீழேடம் 'கண்ணியெனதுயிர்' என்றுவைத்து மீளவும் சொல்லுவானென்? என்ன, 'நான்' இத்யாதி. நான் என்னது என்றது - பூர்வவ்ருத்தம். பின்னை யாரை மாலையாகக்கொள்ளவேணும்? என்ன, 'மார்வத்து' இத்யாதி. 'எனதுயிர்' என்றதுக்குத் தாத்பர்யாந்தரமாதல். 'கனகச்சோதி' என்ற பதத்துக்கு ஸாவம்- 'ஸ்ப்ருஹணீயமாய்' இத்யாதி. தாம் ஒரு ஸம்ஸாரியாயிருக்க, தம்முடையகாதலே ஆபரணாதிகளாய்க்கொண்டு அதிஶயகரங்களென்னலாமோ? என்று ஶங்காதாத்பர்யம். உத்தரம் - 'இவருடைய' இத்யாதி. ஏலுமாடை- திருவரைக்குத் தகுதியான ஆடை யென்னுதல்; புருஷோத்தமத்வத்துக்குத் தகுதியான ஆடை யென்னுதல். முந்தின அர்த்தத்துக்கு ஸம்வாதம் - 'ஒருநாள்' இத்யாதி. வண்ணாத்தான் - ரஜகன். வாட்டி - திருத்தி. 'ஏலுமாடையும், கீர்த்தியும்' என்கிற ஶப்தத்துக்கு ஸாவம் – 'ஏகஜாதீயங்கள்' இத்யாதி. அதாவது -

* பரிச்சதம் – உபகரணம்; அங்கமாயிருப்பது.

பீதாம்பரமும் அக்காதலே. ஒருநாள் ஸ்ரீவைஷ்ணவவண்ணத்தான், திருப்பரிவட்டங்களை அழகியதாக வாட்டிக்கொண்டுவந்து எம்பெருமானுர்க்குக் காட்ட, போரத்ருப்தராய் அவனைப் பெருமாள்திருவடிகளிலே கைப்பிடித்துக்கொண்டுபுக்கு 'நாயன்தே! இவன் திருவரைக்கு ஈடாம்படி வாட்டின படி திருக்கண்சாத்தியருளவேணும்' என்று இவற்றைக் காட்டியருள, கண்டு உகந்தருளி உடையவரை அருள்பாடிட்டருளி, 'இவனுக்காக ரஜகன் நம் ப்ரத்தில்செய்த குற்றம் பொறுத்தோம்' என்று திருவுள்ளமாயருளினர். [ஏலுமாடையுமஃதே]-ஏகஜாதீயங்கள் பலவாகை தவிர்ந்து, விஸஜாதீயங்களும் பலவாகத்தொடங்கிற்று. புருஷோத்தமலக்ஷணமான திருப்பீதாம்பரமும் அக்காதலே. இவர் நெடுங்காலங்கூடிப் பண்ணுகிற திருவாபரணமும் திருப்பரிவட்டமுமிறே. "அறியாக்காலத்துள்ளே யடிமைக்கண்அன்புசெய்வித்து" என்று இவருடைய காதல் ஸத்தாப்ரயுக்தமிறே. *"மஹாராஜதம்வாஸ:" (மஹாராஜதம்வாஸம்). பொய்யில்பாடலாகையாலே, 'இதுகூடுமோ?' என்று ஸம்ஶயிக்கவேண்டா. [நண்ணிமூவுலகும் இத்யாதி] - விஶேஷஜ்ஞரேயன்றிக்கே, மூவுலகிலுள்ளாரும் வந்து கிட்டிக் கடல்கிளர்ந்தாற்போலே ஸ்துதிக்கிற கீர்த்தியும் அக்காதலே. 'இவர்காதலித்தபின்பு அந்யபரரும் அநந்யபரராய் ஏத்தாநின்றுர்கள்' என்றாயிற்று அவன் நினைத்திருக்கிறது. இக்காதலுக்குக் கைதொட்டு க்ருஷிபண்ணினபடி சொல்லுகிறது மேல்; வ்ருத்தவான்களைக் காட்டிக்காணும் இவரை வ்ருத்திபர ராக்கிற்று. [காலசக்கரத்தான் எம்பிரான் எம்மான் கண்ணனுக்கு]-கையும் திருவாழியுமான அழகைக் காட்டி எனக்கு அநந்யபரத்வ மஹோபகாரத்தைப் பண்ணி, "கழிவதோர்காதலுற்றார்க்குமுண்டோ கண்கள் துஞ்சுதல்" எனைப்பண்ணின என்ஸ்வாமியான க்ருஷ்ணனுக்கு. [காலசக்கரம்] - பகலை இரவாக்க வல்லவனிறே. காலத்தைநடத்துகிற திருவாழி. காலவஶ்யதையைப்போக்கும் திருவாழி யென்னுதல்.

காதலானது ஏகஜாதீயங்களான திருவாபரணங்கள் பலவகையாகை தவிர்ந்து, விஸஜாதீயங்களான திருப்பரிவட்டம்கீர்த்திதொடக்கமானவை பலவாகத் தொடங்கிற்று என்றபடி. தவிதீயார்த்தம - 'புருஷோத்தம' இத்யாதி. 'அஃதே' என்று - அவதரிக்கிறதென்? அல்லாதார்காதலும் இவையாகமாட்டாதோ? என்ன, 'நெடுங்காலம்' இத்யாதி. நெடுங்காலம் கூடிப் பண்ணினமைக்கு ப்ரமாணம் - 'அறியா' இத்யாதி. ஸ்பஷ்டோர்த்த:. பும்ஸத்வலக்ஷணமான திருப்பீதாம்பரஸத்பாவத்துக்கு ப்ரமாணம - 'மஹாராஜதம்' இத்யாதி. இந்தஶ்ருதி – விக்ரஹத்ருஷ்டாந்தமாகிலும், இவ்விடத்தில் இவர்க்கு இப்படி விவக்ஷிதம். ப்ருஹதாரண்யகே கார்க்கிப்ரஶ்நே, "தஸ்யஹைதஸ்ய புருஷஸ்ய ரூபம் யதா மஹாரஜதம் வாஸ:" இதி. ஶ்லாக்யமான பீதாம்பரமுண்டு என்றபடி. இவர் காதல் ஆபரணமாகக்கூடுமோ? இது அர்த்தவாதமன்றோ? என்ன, 'பொய்யில்பாடல்' இத்யாதி. ப்ரயோஜநாந்தரபரர் ஸ்துதிக்கிற கீர்த்தியை அநந்யப்ரயோஜநரான தம்முடையகாத லென்னலாமோ? என்ன, 'இவர்காதலித்த' இத்யாதி. காதலித்த பின்பு - காதல்பண்ணினபின்பு, அதாவது – "ஊரும்நாடும்" இத்யாதிப்படியே தம்மைப்போலே திருந்துகையாலே ப்ரயோஜநாந்தரபரரும் அநந்யப்ரயோஜநராய் ஏத்துகிறர்களென்றாயிற்று அவன் நினைத்திருக்கிற தென்றபடி. 'சக்கரம்' என்றதைக் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறர் - 'இக்காதலுக்கு' இத்யாதி. இப்பதத்தை உட்கொண்டு சாடு - 'வ்ருத்தவான்களை' இத்யாதி. வ்ருத்தம் - நடைவடியும், வளையமும். அநந்யபரத்வமஹோபகார மேது? என்ன, 'கழிவதோர்' இத்யாதி; "தொல்லைமாலைக் கண்ணாரக்கண்டு கழிவதோர் காதல்" இத்யாதி - அநாதியான வாத்ஸல்யத்தையுடையவனைக் கண்கள்நிறையும்படி அநுபவித்துக் காலம் கழியும்படி அத்விதீயமான ஆசையிலே நின்றவர்களுக்கும் அவன்பக்கல் வைத்த கண்கள் செம்பளிக்கைக்கு விரகுஉண்டோ? இத்யர்த்த:. திருவிருத்தம் தொண்ணூற்றேழாமபாட்டு, "எழுவதும்மீண்டே" என்கிற பாட்டு. காலத்தைநடத்துகிற திருவாழியென்று விவக்ஷித்து, திருவாழியோ காலத்தைநடத்துகிறது? என்ன,

---

* 'மாஹாரஜதம்' என்பதே ப்ரஸித்தபாடமாகிலும், பகவத்விஷய ஸ்ரீகோஶங்களிலெல்லா 'மஹாரஜதம்' என்றே காண்கையாலே இதுவும் ஶ்ருதிக்குப்பாடாந்தரமென்பர்.

“நார்ச்சயிஷ்யந்தி” (நார்ச்சயிஷ்யந்தி) என்கிற காலத்திலும் இருள்தருமாஞாலத்திலும் இருளை யோட்டி அருளார் திருச்சக்கரமாய், திருக்கையைத் தான் பிரியாதாற்போலே திருவடிகளை நான் பிரியாதபடியான ருசிஜநகமான திருவாழி. அவன்கையிலேநின்றே, இவன்காலிலே விழும் படி பண்ணுமவனிறே. (ரு)

ஆறும்பாட்டு.

காலசக்கரத்தொடு வெண்சங்கம்கையேந்தினாய்
ஞாலமுற்றும்உண்டுமிழ்ந்த நாராயணனே என்றென்று
ஓலமிட்டுநானழைத்தால் ஒன்றும்வாராயாகிலும்
கோலமாம்என்சென்னிக்கு உன்கமலமன்னகுரைகழலே.

ஆ.—(காலசக்கரத்தொடு.) - ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வஶக்தியாயிருந்த உன்னாலும் விஶ்லேஷிக்கவொண்ணாததொருபடி என்னோடே ஸம்ஶ்லேஷித்தருளினாயென்கிறார். ஆஶ்ரித விரோதி நிரஸநஸ்வபாவமான ஶங்கசக்ராதிதிவ்யாயுதோபேதனாய், காருண்யஸௌஹார்த்த ஸௌஶீல்யாதி கல்யாணகுணவிஶிஷ்டனாயிருந்த நீஇப்படி என்னோடு ஸம்ஶ்லேஷியாதொழிந்தாலும் உன்னுடைய ஸத்தையே எனக்கு ஸர்வபோக்யமாம்படி என்னைப் பண்ணியருளினாய் என்னவுமாம்.

ஓ—‘ஆறும்பாட்டில், இப்படி ப்ரணயியாயிருந்துள்ள நீ என்னோடு ஸம்ஶ்லேஷித்திலேயாகிலும் உன்னுடைய ஸத்தையே’ எனக்குத் தாரகாதிகளெல்லாம் என்கிறார். தம்முடைய ப்ரணயித்வம் பேசுவானென்? என்னில்,—எம்பெருமானுடைய ப்ரணயித்வாதிஶயம் தம்மையும் ப்ரணயியாம்படி பண்ணிற்றென்னும் கணக்காலே.

[காலசக்கரம் என்று தொடங்கி] - ப்ரதிபக்ஷநிரஸநமே ஸ்வபாவமான திருவாழியோடே திருநிறத்துக்குப் பகைத்தொடையான வெண்மையையுடைய ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை அழகிய திருக்கையிலே ஏந்தியருளினவனே யென்று அழகைச் சொல்லியும் ஸ்வஶேஷமான ஜகத்தையெல்லாம் உண்பது உமிழ்வதாய் அவற்றுக்குத் தத்தத்காலோசிதமான ரக்ஷைகளைப் பண்ணாநின்றுகொண்டு அவற்றின்பக்கலிலே மிகவும்வத்ஸலனானவனே யென்று நான் கூப்பிட்டு அழைத்தக்கால் வருகைக்கு ப்ரஸங்கமில்லையேயாகிலும். [கோலம் என்று தொடங்கி] - உன்னுடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகள் எனக்குப் போக்யமாம்.

‘பசலை’ இத்யாதி. த்விதீயார்த்தத்துக்குஹாவம்—‘நார்ச்சயிஷ்யந்தி’ இத்யாதி. “கௌஜதந்திம்விஷ்ணும்ஸவ்ருஷ்டாரஶீர்ஷம் । நார்ச்சயிஷ்யந்தி ஸைத்ரேயவாஷ்ணோவஹதாஜநா:” இதி ஷஷ்டேம் ஶே- காலவஶ்யதையைப்போக்குமென்றது - தேசதோஷத்தைப் போக்குமதுக்கும் உபலக்ஷணம்; ‘இருள் தருமாஞாலத்திலும்’ என்கையாலே. அருளார்திருச்சக்கரம் - அருள்மிக்க திருவாழி. திருவிருத்தம் முப்பத்து மூன்றாம்பாட்டு- “தஹ, பச” என்றோ இவன் ருசிஜநகனாவது? என்ன, அவன் திருக்கையிலே நிற்கிற அழகாலே யென்கிறார் - ‘அவன்கையிலே’ இத்யாதி. காலசக்கரத்தான் - எம்பிரானெம்மான் - கண்ணனுக்கு ஏனதுயிர் — கண்ணி, கனகச்சோதிதொடங்கி - பல்கலன்களும் - காதல், ஏலுமாடையுமஃதே, கண்ணி தொடங்கி, கீர்த்தியுமஃதே இத்யந்வய:. (கி)

ப.—அநந்தரம், ஆஶ்ரிதவிரோதிநிரஸநபரிகரத்தையுடைய ரக்ஷகனான நீ என் அபேக்ஷாநுரூபமாக முகங்காட்டிற்றில்லையேயாகிலும், உன்திருவடிகளில் ஸம்பந்தமே இத்தலையில் ஸத்தைக்கு அதிஶயகரமென்று, ப்ரணயியான அவன்பக்கல் தமக்கு உண்டான ப்ரணயத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

காலன் - (விரோதிகளையழிக்கைக்குக்) காலனும்படியான ஸ்வபாவத்தையுடைய, சக்கரத்தொடு - திருவாழியோடே, வெள் சங்கு - (பரபாகரஸாவஹமான) வெளுப்பையுடைய ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை, அம் - (அவற்றுக்குஶோபாவஹமான) அழகிய, கை - திருக்கையிலே, ஏந்தினாய் - ஏந்தினவனாய், (இப்படி ரக்ஷணபரிகரவானாயிருக்கச்செய்தே), ஞாலம் - (ரக்ஷ்யமான) ஜகத்துக்கு (ஆபத்து வந்தால் அந்தப்ரளயாபத்தில் அகப்படாதபடி), முற்றும் - ஒன்றுமொழியாமல், உண்டு - தன்வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்து, உமிழ்ந்த - (அதுபோனவாறே வெளிநாடுகாண) உமிழ்ந்த, நாராயணனே - (நிருபாதிகபந்தத்தையுடைய) நாராயணனே! என்று என்று - என்று இந்தஸ்வபாவங்களைத் தனித்தனியேசொல்லி, ஓலமிட்டு - கூப்பிட்டு, நான் - (இருந்தவிடத்தில்நின்றும் எழுந்திருந்து வருகைக்கு யோக்யதையில்லாத)நான், அழைத்தால்- அழைத்தாலும், ஒன்றும் - ("அருகும்சுவடும்தெரிவுணரோம்" என்கிறபடியே நீமுகங்காட்டுகைக்கு ஈடாயிருப்பது) ஒரு அடையாளம் தெரியாதபடி, வாராயாகிலும் - வாராதிருந்தாயேயாகிலும், என்சென்னிக்கு - ("அன்பேபெருகும்மிக" என்கிற கணக்கிலே உன்னையொழியச் செல்லாத ஸத்தையையுடைய) என்தலைக்கு, உன் - (ஶேஷியான) உன்னுடைய, கமலம்அன்ன - கமலம்போலேநிரதிஶயபோக்யமான, குரை - (ஆஶ்ரிதரக்ஷணப்ரஸித்திதோற்றும்படி) த்வநிக்கிற வீரக்கழலையுடைய, கழல் - திருவடிகள், கோலம் ஆம் - அலங்காரமாய்க்கொண்டு தேஜஸ்கரமாகாநின்றது. உன்திருவடிகளிலே ப்ரேமம் எனக்கு ஸத்தாப்ரயுக்தமென்று கருத்து.

இ.—ஆறும்பாட்டில், 'இப்படி ப்ரணயியாயிருந்துள்ள நீ என்னைக் கிட்டாதொழிந்தாயே யாகிலும் உன்ஸத்தையே எனக்கு தாரகாதிகள்' என்கிறார். நான் உதவப்பெற்றிலேனேயாகிலும் என்ஸத்தை உனக்கு தாரகாதிகளானாற்போலே நீ வாராயாகிலும் உன்ஸத்தை எனக்கு தாரகாதிகள் என்கிறார். அவன் ப்ரணயித்வம் சொல்லுகிறதின்நடுவே தம் ப்ரணயித்வம் சொல்லுவானென்? என்னில்,—அவனுடைய ப்ரணயித்வாதிஶயம் தம்மையும் ப்ரணயியாக்கிற்று என்கைக்காக.

[காலசக்கரம் இத்யாதி]-ப்ரதிகூலர்க்கு ம்ருத்யுவான திருவாழியாழ்வானோடே திருநிறத்துக்குப் பரபாகமான வெண்மையையுடைய ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும் அவற்றையும் ஆபரணமாக்கும் கையிலே ஏந்தினவனே! ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்துக்கு வெளுப்புப்போலேயாயிற்று, திருவாழிக்கு ப்ரதிகூலநிரஸநம் நிரூபகமாயிருக்கும்படி. [ஞாலமுற்றும் இத்யாதி] - ப்ரளயாபத்திலே வரையாதே திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்து ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே வெளிநாடுகாண உமிழ்ந்த. [நாராயணனே] - வரையாதே ரக்ஷிக்கைக்கும் ப்ரத்யுபகாரநிரபேக்ஷமாக ரக்ஷிக்கைக்கும் அடியான ப்ராப்தி இருந்தபடி சொல்லுகிறது. [என்று என்று] - கையும் ஆழ்வார்களுமான அழகையும் காலாநுகூலமான ஆபத்ஸகத்வத்தையும் இவையில்லாதபோதும் விடவொண்ணாத ப்ராப்தியையும் சொல்லி. வீப்ஸையாலே தனித்தனியே ஆழங்காற்பட்டபடி. [ஓலமிட்டு இத்யாதி] - நான் கூப்பிட்டு அழைத்தக்கால். பலஹீநனான நான் நீ இருந்த இருப்பை நிலைகுலைந்து வந்து முகங்காட்டும்படி கூப்பிட்டு, "காணவாராய்" என்று அழைத்தக்கால். [ஒன்றும் வாராயாகிலும்] - "கூஶஸ்ஜெநிவஸதிஸவஹூாதசிஜெஷஷ்ரு)தி" என்று புறப்பட்டான் அங்கே இங்கே விட்டானென்று வருகைக்கு ப்ரஸங்கம் ஒன்

றும் இல்லையேயாகிலும். "நாம்ருஷோஹஸ நாயஸ்ய ஸீதஸ்யா ஹமஸ் ப்ரதிஃ" என்னக்கடவதிறே. [கோலம் இத்யாதி] - ப்ராப்தமுமாய் போக்யமுமான திருவடிகள். "ஶிரஸாயாரயிஷ்யாமி நமேஶோஸ்தி ஹ்ருவிஷ்ணுதி" என்னும் என் சென்னிக்கு போக்யமாம். தாரகாதிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். குரை - பரப்பு; போக்யதாப்ரகர்ஷத்தைச் சொல்லுதல்; ஆபரணத்வநிலையைச் சொல்லுதல். 'வாராயாகிலும் சோலமாம்' என்பானென்? என்னில்,—'வாராதொழிகை கூடாது; கூடிலும் என்நினைவு இது' என்கிறார். என்னை இப்படியாக்கினாய் என்று கருத்து.

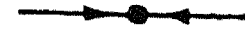
ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. இப்படி ப்ரணயியா யிருந்துள்ள நீ என்னைக் கிட்டாதேயொழிந்தாயேயாகிலும் உன்ஸத்தையே எனக்கு தாரகாதிகள் என்கிறார். உனக்கு நான் உதவப்பெற்றிலேனாகிலும் என் ஸத்தை உனக்கு தாரகாதிகளானாற்போலே, நீ வாராயாகிலும் உன்ஸத்தை எனக்கு தாரகாதிகள் என்கிறார். அவன்ப்ரணயித்வம் சொல்லாநிற்க, நடுவே தம்முடைய ப்ரணயித்வம் சொல்லுவானேன்? என்னில்;—இரண்டுசேதநர் கூடிக்கலந்து பரிமாறாநின்றால், பிறக்கும் ரஸங்களும் இரண்டு தலையிலும் உண்டாயிருக்குமிறே; அதில், கீழெல்லாம் அவன்ப்ரணயித்வம் சொல்லிக்கொண்டு போந்தார்; இப்போது அவன்ப்ரணயித்வாதிஶயம் தம்மையும் ப்ரணயியாக்கிற்று என்கைக்காக.

[காலசக்கரம் இத்யாதி] - இதுவாயிற்று இவர் கூப்பிட்ட பாசுரந்தான். ப்ரதிபக்ஷத்துக்கு ம்ருத்யுவாந் திருவாழியோடே கூட, ஶ்யாமளமான திருமேனிக்குப் பரபாகமான வெண்மையையுடைத்தான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை, வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்கவேண்டும்படியிருக்கிற அழகிய திருக்கையிலே பூவேந்தினாற்போலே ஏந்தினவனே! ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்துக்கு வெளுப்பு நிரூபகமானாற்போலேகாணும், திருவாழிக்கு ப்ரதிகூலநிரஸநமும் நிரூபகமாயிருக்கும்படி. [ஞாலமுற்றும் இத்யாதி]- இவற்றை ஆபரணமாகக்கொண்டு ஒப்பித்து, விபூதிநோவுபடத் தான் ஒப்பனையழியாதே யிருக்கையன்றிக்கே, ஆபத்ஸகனாயிருக்கும். ப்ரளயாபத்திலே வரையாதே திருவயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்து, அதுகழிந்தவாறே வெளிநாடு காணப் புறப்பட விட்டு இப்படி வரையாதே ரக்ஷிக்கும். [நாராயணனே] - இப்படி வரையாதே ரக்ஷிக்கவும் 'இவன் நம்மை ரக்ஷித்தான்' என்று ப்ரத்யுபகாரம்தேடி நெஞ்சாறல்படவும் வேண்டாதபடி ப்ராப்தி இருந்தபடி. 'மாதா நம்மை

ஆறும்பாட்டு - 'காலசக்கரத்து' இத்யாதி. கீழிற்பாட்டுக்களிற்சொன்ன ப்ரணயித்வத்தை அநுவதியாநின்றுகொண்டு, 'வாராயாகிலும் கோலமாம் என்சென்னிக்கு' என்றதால் பலிதத்தை அருளிச்செய்கிறார் - 'இப்படி' இத்யாதி. உக்தார்த்தத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் - 'உனக்கு' இத்யாதி. சங்கை - 'அவன் ப்ரணயித்வம்' இத்யாதி. பரிஹாரம் - 'இரண்டுசேதநர்' இத்யாதி. ஆனால், தம்முடைய ப்ரணயித்வத்தை முந்துறச்சொல்லவொண்ணாதோ? என்ன, 'அதில் கீழ்' இத்யாதி. 'ப்ரணயியாக்கிற்று என்கைக்காக' என்றதநந்தரம், 'தம்முடையப்ரணயித்வம் சொல்லுகிறார்' என்று ஶேஷம்.

'நான் அழைத்தால்' என்னுமளவுக்கும் பாவம் - 'இதுவாயிற்று' இத்யாதி. இதுவாயிற்றென்றது - 'ஞாலம்' இத்யாதி மாத்ரமேயன்று; இதுதொடங்கிக் கூப்பிட்ட பாசுரமாயிற்று என்றபடி. இவ்விடத்திலே, 'காலன்' என்றதுக்கு - 'ப்ரதிபக்ஷத்துக்கு ம்ருத்யுவாம்' என்றது - மேலே 'வாராய்' என்கையாலே, 'வரும்போது ப்ரதிபந்தக முண்டு' என்று சொல்லாமைக்காக. 'வெண்சங்கு' என்றாற்போலே திருவாழிக்கும் ஒரு நிரூபக மிட்டுச் சொல்லாதே, 'காலசக்கரம்' என்பானென்? என்ன, 'ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்துக்கு' இத்யாதி. கீழோடேகூட்டி இவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம் - 'இவற்றை' இத்யாதி. 'முற்றும்' என்கையாலே 'வரையாதே' என்கிறது. வரையாதே - வரம்பிடாதே. 'நாராயணன்' என்று ப்ராப்திசொன்னதுக்கு இரண்டு பாவம் - இப்படி ரக்ஷிக்கைக்கீடான ப்ராப்தியென்னுதல், இப்படிசெய்திலனாகிலும் விடவொண்ணாத ப்ராப்தியென்னுதல். முந்தினத்தை அருளிச்செய்கிறார் -'இப்படி வரையாதே' இத்யாதி. நெஞ்சாறல் - மநஸ்தாபம். ப்ராப்தியுண்டானால் நெஞ்சாறல் படவேண்டாவோ? என்ன, 'மாதா நம்மை' இத்யாதி. அப்படியே-தாயைப்

வயிற்றிலே ரக்ஷித்தாள், என்செய்வோம் நாம் இவளுக்கு ?' என்று நெஞ்சாறல்படுவாரில்லையிறே ; ப்ராப்தியிறே அதுக்கு அடி; அப்படியேயிறே அவனும் *தாயிருக்கும்வண்ணமே உம்மைத்தன்வயிற்றிருத்தி உய்யக்கொண்டவனிறே. [என்றுஎன்று]-கையும்ஆழ்வார்களுமான அழகையும், காலாநுகூலமான ஆபத்ஸகத்வத்தையும், இவையில்லாவிடிலும் விடவொண்ணாத ப்ராப்தியையும் சொல்லி. வீப்ஸையாலே - தனித்தனியே ஆழங்காற்பட்டபடி. [ஓலமிட்டு நான் அழைத்தால்] - பலஹீநனான நான் கூப்பிட்டு அழைத்தக்கால். பரமபதத்திலே இருந்தாலும் நிலை குலைந்து வர வேண்டும்படி பெருமிடறுசெய்து கூப்பிட்டால். [ஒன்றும்வாராயாகிலும்]-"குஶஸ்தலே நிவஸதி ஸ ச ப்ராதரிஹைஷ்யதி" (குஶஸ்தலேநிவஸதிஸசப்ராதரிஹைஷ்யதி) என்கிறபடியே அங்கு நின்றும் புறப்பட்டான், இங்கே வந்துவிட்டான் என்று வருகைக்கு ப்ரஸங்கமில்லையேயாகிலும். "நாமக்ராஹஞ்ச நாதஸ்ய ஶீதலஃ காஹளத்வநிஃ" (நாமக்ராஹஞ்சநாதஸ்யஶீதலஃகாஹளத்வநிஃ) என்னக்கடவதிறே. [கோலமாம் என்சென்னிக்கு] - "ஶிரஸா தாரயிஷ்யாமி ந மே ஶாந்திர்ப்பவிஷ்யதி" (ஶிரஸாதாரயிஷ்யாமிநமேஶாந்திர்ப்பவிஷ்யதி) என்றிருக்கிற என்சென்னிக்குக் கோலமாம். [உன்கமலமன்ன] - 'செவ்விப்பூச் சூடவேணும்' என்று ஆசைப்படுவாரைப்போலே. [குரைகழலே] - குரையென்று பரப்பாய், அத்தாலே போக்யதா ப்ரகர்ஷத்தைச் சொல்லிற்றுதல்; ஆபரணத்வநியைச் சொல்லிற்றுதல். "வாராயாகிலும் கோலமாம்" என்பானேன்? என்னில்,-வாராதொழியக்கூடாது, கூடாததுகூடிலும் என் நினைவு இது வென்கிறார். என்னை அடியிலே இப்படியாக்கினையே என்று கருத்து. அடிவிடில், "நின்னலாலிலேன்காண்" என்பரே. (சா)

போலே. தாய்போலே ரக்ஷிக்குமோ? என்ன, 'தாயிருக்கும்' இத்யாதி. பரஜையை வயிற்றில் வைத்துக் கொண்டிருக்கும் தாயைப்போலே உங்களைத் தன்வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்தவனென்றபடி. திருமொழி - பதினோராம்பத்து ஆறாந்திருமொழி ஆறும்பாட்டு, "பேயிருக்கும்" இத்யாதி. "நாராயணன்" என்றதுக்கு இரண்டாம்பாவம் - 'இவையில்லாவிடிலும்' இத்யாதி. முந்தின தாத்பர்யம் - 'ஞாலம்' இத்யாதிக்கு சேஷமாக. இரண்டாவது - 'என்று' என்கிறதுக்கு ஶேஷமாக. 'என்று' என்கிறமாத்ரத்துக்கு பாவம் -'கையும்' இத்யாதி. வீப்ஸைக்கு பாவம் - 'வீப்ஸையால்' இத்யாதி. பாலனாயேழுலகிலே - விஶ்லேஷவ்யஸநம் சொல்லுகையாலே 'பலஹீநனான நான்' என்றது. ஓலமிட்டு - பெருமிடறுசெய்துகூப்பிட்டு. 'ஓலமிட்டு' என்றதுக்கு பாவம் -'பரமபதத்திலே' இத்யாதி. 'ஒன்றும்' என்று விஶேஷித்ததுக்கு பாவம்-'குஶஸ்தலே' இத்யாதி. "உவாஸ்ய ராத்ரிம் குஶஸ்தலே மதுரா வ்யாகதோ ஜநார்த்தநஃ" இதி பூர்வார்த்தம். உத்யோகபர்வணி த்ருதராஷ்ட்ரோ விதுரம்ப்ரதி. ஒன்றும்வாராயாகிலும் - நீ வருகைக்கு ஸூசகமாயிருப்பதொரு அடையாளமொன்றும் உண்டாம்படி வாராயாகிலும் என்றபடி. பின்னையும் ஓரடையாளம்-'நாமக்ராஹஞ்ச' இத்யாதி. நாதஸ்ய நாமக்ராஹம்யதாபவதி ததாஶீதலஃ காஹலத்வநிஃ - க்ருஷ்ணனுடைய நாமக்ராஹத்தை யுடைத்தாயிருக்குமதொருபடியான காஹளத்வநியானது - திருச்சின்னவோசையானது, சீதளமாயிருக்குமென்றபடி. இக்காஹளத்வநி அவன்வரவுக்கு ஹேதுவாயிருக்குமே, அது இல்லையேயாகிலுமென்றபடி. நாமக்ராஹம் - நாமக்ரஹணம். 'என்சென்னிக்கு' என்றதுக்கு பாவம் - 'ஶிரஸா' இத்யாதி. கமலஶப்தஸ்வாரஸ்யம் - 'செவ்வி' இத்யாதி. குரை - பரப்பும், த்வநியும். விரோதத்தைஶங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - 'வாராயாகிலும்' இத்யாதி. உமக்கு இப்படி ருசியைப்பிறப்பித்தார் ஆர்? என்ன, 'என்னை' இத்யாதி. 'அடியிலே' என்று சாடு. ஆதியிலே, திருவடிகளிலே யென்றும். ஆகையாலே, இது ஸத்தாப்ரயுக்தமென்கிறார் - 'அடிவிடில்' இத்யாதி. காலசக்கரத்தொடு இத்யாரப்ய, ஒன்றும் வாராயாகிலும் - உன்கமலமன்ன குரைகழல் - என்சென்னிக்கு - கோலமாமித்யந்வயஃ. (சா)

ஏழாம்பாட்டு.

குரைகழல்கள்நீட்டி மண்கொண்டகோலவாமனா!
குரைகழல்கைகூப்புவார்கள் கூடநின்றமாயனே!
விரைகொள்பூவும்நீரும்கொண்டு ஏத்தமாட்டேனேலும் உன்
உரைகொள்சோதித்திருவுருவம் என்னதாவிமேலதே.

ஆ.—(குரைகழல்கள்.) ப்ரணதஜநபரித்ராணார்த்தமாக அவதீர்ணனாய், அத்யத்பு திவ்யசேஷ்டிதனாய், பக்த்யேகஸமதிகம்யனான உன்திருவடிகளிலே அதிஸீதள புண்யகந்தபுஷ் தோயாதிகளைக்கொண்டு நான் சிலவ்ருத்திகளைப்பண்ணினால் அவை உனக்கு போக்யமாகையா றிக்கே, நான் ஒரு வ்ருத்திபண்ணாதிருக்கச்செய்தேயும் வாங்மநஸாபரிச்சேத்ய தேஜோம திவ்யரூபனான உனக்கு என்னுடைய ஆத்மஸத்தையே தாரகமும் போக்யமுமாயிற்று என்கிறா

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், ஸ்நேஹமும் ஸ்நேஹாநுரூபவ்ருத்திகளு மின்றிக்கேயிருக் லும் என்னுடைய ஸத்தையே உனக்கு ஜீவநஹேது வாகாநின்றது ; ஒரு ப்ரணயித்வம் இரு கும்படியே ! என்று விஸ்மிதராகிறார்

[குரைகழல்கள் என்று தொடங்கி.] - குரைகழல்கள் - பெருத்த திருவடிகள்; த்வநி கிற என்றுமாம். [குரைகழல் என்று தொடங்கி] - அல்பாபிமுக்யம்பண்ணினவருக்கும் ப்ர பிக்கலாம்படிநின்ற ஆஸ்சர்யபூதனே! [விரை இத்யாதி] - நல்லஉபஹாரங்களைக்கொண்டு பரிச யைபண்ணமாட்டேனேயாகிலும் பேச்சுக்கு நிலமல்லாதபடியிருக்கிற தேஜோரூபமான உ னுடைய திருவடிவுக்கு என்னுடைய ஆத்மஸத்தையே தாரகமாயிற்று ; இது என்ன ஆ சர்யம் !

ப.—அநந்தரம், நான் அகிஞ்சித்கரனாயிருக்கிலும் அநந்யார்ஹமாக்கி அடிமைகெ ள்ளும் ஸ்வபாவத்தையுடைய உன் வடிவு என்ஆத்மாவை விஷயீகரித்திராநின்றது என்கிறார்.

குரை-(அநந்யார்ஹதாபாதநப்ரஸித்திக்குஇட்ட) வீரக்கழலையுடைய, கழல்கள்-தி வடிகளை, நீட்டி - நிமிர்த்து, மண் - ஜகத்தை, கொண்ட - அளந்துகொண்ட, கோலம் - வடிவ கையுடைய, வாமனா-வாமநனாய், ("ஸௌந்தர்ய..." என்கிறபடியே), குரைகழல் - அத்திருவடி களை உத்தேசித்து, கைகூப்புவார்கள்-ஓர் அஞ்சலிபந்தம்பண்ணினார், கூட - (தன்னையே) ப்ராபி கும்படி, நின்ற - (உபாயமும்உபேயமுமாய்) நின்ற, மாயனே - ஆஸ்சர்யபூதனே! விரைகொள் பரிமளப்ரசுரமான, பூவும் - புஷ்பத்தையும், நீரும் - (பாத்யாதி) ஜலத்தையும், கொண்டு - கெ ண்டு, ஏத்தமாட்டேனேலும் - (உன்னையாராதிக்கைக்குஉறுப்பாக ஆபிமுக்யார்த்த) ஸ்தோத்ரப் பண்ண ஸக்தனல்லேனாகிலும், உரை - வேதாந்தவசநங்களால், கொள் - அபரிச்சேத்யமான சோதி - தேஜஸ்ஸையுடைய, உன் - உன்னுடைய, திருஉருவம் - திருமேனியானது, என்னத ஆவிமேலது - என் ஆத்மாவின்மேலே அபிநிவிஷ்டமாயிராநின்றது.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், கீழ்ச்சொன்ன ப்ரேமமும் ததநுகூலப்ரவ்ருத்திகளு மின்றி கே யிருக்கிலும் என்ஸத்தையே உனக்கு ஜீவநஹேது வாவதே! என்கிறார்.

[குரைகழல்கள்] - மிக்க போக்யதையையுடைய என்னுதல்; ஆபரணத்வநி என்னுதல் [நீட்டி மண்கொண்ட] - "மண்முழுதும் அகப்படுத்து" என்கிறபடியே பூமியை அடங்

உள்ளேயாம்படி. [கோலவாமனு] - இந்த்ரனுக்கு ராஜ்யம் கூறுபட்டாற்போலே தமக்கு அழகு கூறுபட்டபடி. கீழ் ப்ராப்தியைச் சொல்லிற்று, அஞ்சலிமாத்ரஸாத்யம் என்கிறது. [குரை இத்யாதி] - குரைகழலிலே கைகூப்புவார்கள் உன்னைக் கூட என்னுதல்; உன்னைக் கைகூப்புவார் குரைகழலைக் கூட நின்ற என்னுதல். திருவடிகள் அஞ்சலிக்கு விஷயமாய் அஞ்சலி ஸாத்யமுமாயிறே இருப்பது. [மாயனே]-அஞ்சலிமாத்ரஸாத்யனான ஆஶ்சர்யம். ஸௌரிபோக்ய மான விஷயம் அஞ்சலிமாத்ரஸாத்யமாவது ஆஶ்சர்யமிறே. [விரைகொள் இத்யாதி] -,இப்படி ஸுலபனாய் அஞ்சலிமாத்ரஸாத்யனானால் புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக் கொண்டு அடிமைசெய்கையிறே ப்ராப்தம், அது செய்திலேனாகிலும். பரிமளத்தையுடைத்தான நீரும் பரிமளத்தையுடைத்தான பூவும். "விகஸந்நவஸௌரம்யாங்க்ஷ்ராம்ஹிமஶீதநவாரிணா". [உன் உரைகொள் இத்யாதி] - உரைகொள்ளுகையாவது - காண ஆசைப்பட்டு 'அது அது' என்று வாய்புலற்றும்படியாயிருக்கை. "ராமோ ராமோ ராம இதி ப்ரஜாநாமபவந் கதா: । ராமபூதம் ஜகதபூத் ராமே ராஜ்யம் ப்ரஶாஸதி;" பேச்சுக்கு அவிஷய மென்றுமாம். மாற்றும் உரையும் அற்ற திருமேனியென்னவுமாம்;"சுட்டுரைத்த நன்பொன்" என்னக்கடவதிறே. [என்னதாவி மேலதே]-உன்னுடைய திருமேனி என்னுடைய ஸத்தையின் மேலது. ஸௌரிபோக்யமான வடிவுக்கும் தாரகாதிகள் என் ஆத்மஸத்தை யாவதே!

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. கீழ்ச்சொன்ன ப்ரேமமும் ததநுகூலமான வ்ருத்திகளு மின்றிக்கேயிருக்கிலும் என்ஸத்தையே உனக்கு ஜீவநஹேதுவாவதே! என்கிறார்.

[குரைகழல்கள்நீட்டி]-"மண்முழுதுமகப்படுத்துநின்ற" என்கிறபடியே, பூமிப்பரப்படையத் திருவடிகளுக்குள்ளேயாம்படி திருவடிகளை நிமிர்த்து. 'குரை' என்பது - பரப்பும், ஓசையும். [மண்கொண்டகோலவாமனு] - மண்கொண்டபின்பும் வாமநவேஷம் இவர்திருவுள்ளத்திலே ஊற்றிருந்தபடி. இந்த்ரனுக்கு ராஜ்யங்கொடுக்கையன்றிக்கே, தம்மையநுபவிப்பிக்கைக்காக அவ்வடிவுகொண்டா னென்றிருக்கிறார். கீழ் - ப்ராப்தியைச் சொல்லிற்று, அஞ்சலிமாத்ரஸாத்ய மென்கிறது - மேல். [குரைகழல்கைகூப்புவார்கள்]-உன்திருவடிகளிலே அஞ்சலிபண்ணினவர்கள்,உன்னைக் கூட நின்ற என்னுதல்; உன்னைக் கைகூப்புவார்கள் குரைகழல்கள் கூட நின்ற மாயனென்னுதல்; திருவடிகள்தான் அஞ்சலிஸாத்யமுமாய் அஞ்சலிக்கு விஷயமுமாயிறே இருப்பது. இந்த்ரனுக்கு ராஜ்யம் கூறுபட்டாற்போலே இவர்க்கும் அத்திருவடிகளிலழகு கூறுபட்டது. அவ

ஏழாம்பாட்டு - 'குரைகழல்கள்' இத்யாதி. கீழிற்பாட்டில் "ஓலமிட்டுநானழைத்தால்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து 'கீழ்ச்சொன்ன ப்ரேமமும்' என்கிறார். 'விரைகொள்பூ' இத்யாரப்ய 'எத்தமாட்டேனேலும்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து, 'ததநுகூலமான' இத்யாதி. வ்ருத்தியில்லை யென்றபோதே ப்ரேமமுமில்லை யென்று அர்த்தாத் ஸித்தம்.

'குரை' என்றதுக்கு பாவம் - 'மண்முழுதும்' இத்யாதி. பூமிமுதலான ஊர்த்வலோகங்களையும் அளந்து ஸ்வாதீநமாக்கிக்கொண்டு க்ருதக்ருத்யனாய்நின்ற என்ஸ்வாமி என்றபடி. திருநெடுந்தாண்டகம் - ஐந்தாம்பாட்டு, "ஒண்மிதியில்" இத்யாதி. நீட்டி - பரப்பி; அத்தை 'நிமிர்த்து' என்கிறார். த்ரிவிக்ரமனுயன்றோ பூமியளந்தது? 'வாமனன்' என்கிறதென்? என்ன, 'மண்கொண்டபின்பும்' இத்யாதி. 'கோலம்' என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - 'இந்த்ரனுக்கு' இத்யாதி. 'கீழ் ப்ராப்தியைச்சொல்லிற்று' இதி - 'மண்கொண்ட' என்று திருவடிகளை நீட்டி லோகத்தையெல்லாம் காற்கீழேயிட்டுக்கொள்ளுகையாலே ப்ராப்தியைச் சொல்லிற்று என்றபடி. வ்யுத்க்ரமேண அர்த்தத்வயபலிதம் - 'திருவடிகள்தான்' இத்யாதி. 'குரை' என்று விஶேஷித்ததுக்கு பாவம்-'இந்த்ரனுக்கு' இத்யாதி. 'குரை'என்று - பரப்பாய், அழகால்வந்த பரப்பைச் சொல்லுகையாலே, அழகு கூறுபட்டதென்றபடி. கூறு - பாகம். விவரணம் - 'அவனுக்கு' இத்யாதி. பூமியை

னுக்கு ஸாதநமானது இவர்க்கு ஸாத்யமாயிற்று.[மாயனே] - ஓரஞ்சலிமாத்ரத்தாலே த்வத்ப்ராப் யாம்படி யிருப்பதே! இதுஎன்ன ஆஶ்சர்யந்தான்! என்கிறார். [விரை இத்யாதி]-ஓரஞ்சலிமாத்ரத்தா லே உன்னை ப்ராபிக்கலாம்படி நீ இருந்தால், புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக்கோண்டு அடிமைசெய் விறே சேதநனுகில் ப்ராப்தம்; அப்படிசெய்யப்பெற்றிலேனேயாகிலும். பரிமளத்தையுடைத்தான பூவையும் நீரையும் கோண்டு, "விஞ்சந்துவஸ்தாம்க்ருத்ஸ்நாம்ஹிமஶீதேநவாரிணா" (ஸிஞ்சந்துவஸுதாம்க்ருத்ஸ்நாம்ஹிமஶீதேநவாரிணா) என்கிறபடியே வகுத்தஅடிமை செய்யமாட்டிற் றிலேனேயாகிலும். [உன்உரைகோள்சோதித்திருவுருவம்]—உரைகோள்ளுகையாவது - 'அது அது' என்று வாய்புலற்றும்படியாயிருக்கை; "ராமோராமோராமஇதிப்ரஜாநாமபவந்கதா: I ராமபூதம்ஜகதபூத்ராமேராஜ்யம்ப்ரஶாஸதி" (ராமோராமோராமஇதிப்ரஜாநாமபவங்கதா:। ராமபூதம்ஜகதபூத்ராமேராஜ்யம்ப்ரஶாஸதி) என்னுநிற்பர்களிறே. அன்றிக்கே, பேச்சுக்கு அவிஷயமான திருமேனி யேன்னுதல்; மாற்றும் உரையும் அற்ற திருமேனி யேன்னுதல்: "சுட்டுரைத்தநன் போன்னுன்திருமேனியோளியோவ்வாது" என்னக்கடவதிறே. [என்னதுஆவிமேலதே]-இப்படி விலக்ஷணமான உன்திருமேனி என்ஸத்தையின்மேலது. ஸூரிபோக்யமான வடிவுக்கு தாரகாதிகள் என்ஆத்மஸத்தையாவதே! "கலியர் சோற்றின்மேலே மனம்"என்னுமாபோலே. இவர்தாம் "அஹமந்நமஹமந்நமஹமந்நம்" (அஹமந்நமஹமந்நமஹமந்நம்) என்றிருக்குமவிறே. (எ

எட்டாம்பாட்டு.

என்னதாவிமேலையாய் ஏர்கோளேழுலகமும்
துன்னிமுற்றுமாகிநின்ற சோதிஞானமூர்த்தியாய்
உன்னதேன்னதாவியும் என்னதுன்னதாவியும்
இன்னவண்ணமேநின்றாய் என்றுரைக்கவல்லேனே.

யளந்துகொண்டு அவனுக்கு ஸாதித்துக்கொடுக்கையாலே அவனுக்கு ஸாதநமான திருவடிகள் இவர்க்கு ஸாத்யமாயிற்று. என்றபடி. 'மாயன்' என்றதுக்கு பாவம் -'ஓரஞ்சலி' இத்யாதி. கீழ்ப்பதத்திற்சொன்ன குணத்தைத் தளமாக்கிக்கொண்டு மேலுக்கு அவதாரிகை – 'ஓரஞ்சலிமாத்ரத்தாலே' இத்யாதி. ஶப்தார்த்தகதந பூர்வகமாக ஏத்தும் ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் - 'பரிமளத்தை' இத்யாதி. 'விரைகொள்' என்றது – நீருக்கும் விசேஷணம். 'விரை' என்று பூவோடும் நீரோடும் விசேஷிக்கையாலே 'ஸிஞ்சந்துவஸுதாம் க்ருத்ஸ்நாம்' என்கிறார். "ததோதாஶரதிர்வாக்யம் ராமஸ்யோத்ஸுகமானஸ:" இத்யுத்தரார்த்தம்; யுத்தகாண்டே ராமம்பரத்வாஜாஶ்ரமகதம்ஶ்ருத்வா ஶத்ருக்ந:. வகுத்த - ப்ராப்தமான. 'உரைகொள்'_ கொள்கை – உடைத்தாகை; ஶப்தத்தையுடைத்தாயிருக்கை. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, ஶப்தத்தை ஜயித்திருக்கையென்றாய், பேச்சுக்கு அவிஷய மென்றபடி. த்ருதீயார்த்தத்துக்கும், கொள்கை – வெல்லுகையாய், உரையை வென்றிருக்கிற வென்றாய், உரையற்ற என்றபடி. இப்படி வாய்புலற்றினருண்டோ? என்ன, 'ராமோ ராம:' இத்யாதி. மாற்று – வர்ணம். உரை - கல்லிலேஉரைக்கை. உக்தார்த்தஸ்ய ப்ரமாணம் - 'சுட்டுரைத்த' இத்யாதி. விவரணம் - 'ஸூரி' இத்யாதி. "ஸதாபஶ்யந்தி" இத்யாதியைப் பற்ற, 'ஸூரிபோக்யமான' என்றது. 'ஆவிமேலது' என்றால், தாரகாதிகள் ஆத்மஸத்தையென்று காட்டுமோ? என்ன, 'கலியர்' இத்யாதி. கலியர் – பசியர். இவர்தாம் அவனுக்கு தாரகமோ? என்ன, 'இவர்தாம்' இத்யாதி. சோதித்திருவுருவம் - தேஜஸ்ஸையுடைய திருமேனி. என்னதாவிமேலது - என் ஆத்மாவின்மேலே அபிநிவிஷ்டமாயிராநின்றது. குரைகழல்கள்நீட்டி இத்யாதியாலே - சேஷித்வப்ரதாநமான ப்ரணவார்த்தமும், குரைகழல்கைகூப்புவார்களென்று – நமஶ்ஶப்தார்த்தமும், கூடவென்று - நாராயண ஶப்தார்த்தமும் சொல்லுகிறது; ஆகத் திருமந்த்ரார்த்தம் சொல்லுகிறது. க்ரமேண அந்வய:.
(எ)

ஆ.—(என்னதாவி.) நியந்த்ருதயா ஸர்வலோகாந்த:ப்ரவிஷ்டனாய், அவாப்தஸமஸ்த காமனாயிருந்துவைத்து மதேகதாரகனாயிருந்தவனே! என்னுடையஆத்மா நீ இட்டவழக்காய் உன்னுடைய திவ்யாத்மஸ்வரூபமும் நான் இட்டவழக்காம்படியாக என்னுடனே கலந்தருளினாயென்று தம்மோடே கலந்தருளின படியைப் பேசி, அது ஒன்றும் போராமையாலே பின்னையும், இன்னபடி என்னோடே கலந்தருளினாய் என்று ஒன்றும் சொல்ல நிலமல்ல என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், ஒருவர்க்கு ஒருவராலே ஸ்வரூபஸ்திதிப்ரவ்ருத்திகளாம்படி எம்பெருமானுக்கும் தமக்கும் விளைந்த ஸம்ஶ்லேஷம் பேச்சுக்கு நிலமன்று என்கிறார்

[என்னதாவி என்று தொடங்கி.] - என்னோடு ஸம்ஶ்லேஷிக்கைக்காக எனக்குத் தப்பவொண்ணாதபடி ஸர்வகதனாய், ததர்த்தமாக அறிவையே ஸ்வரூபமாகவுடையவனே! என்னோட்டை ஸம்ஶ்லேஷஜநித ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே புதுக்கணித்த விபூதியை யுடையையாய் அவற்றுக்குள்ளே பூர்ணமாய்க்கொண்டு வ்யாப்தமான ஜ்ஞாநத்தை ஸ்வரூபமாகவுடையவனே! என்றுமாம். [உன்னதென்னதாவியும் என்று தொடங்கி] - என் ஆத்மாவும் நீ இட்ட வழக்கு; உன்னுடைய திவ்யாத்மஸ்வரூபமும் நான் இட்ட வழக்காயிற்று. [இன்னவண்ணமே நின்றாயென்றுரைக்க வல்லேனே]- நீயே நோக்கவந்து நிற்கிறபடி இன்னபடி நின்றாயென்று சொல்ல நிலமன்று.

ப.—அநந்தரம், எனக்காக ஸர்வலோகத்தையும் வ்யாபித்து என்னை அங்கீகரித்த உன்படியைச் சொல்லப்போமோ? என்கிறார்.

என்னது ஆவிமேலையாய் - என் ஆத்மவஸ்துவின்மேலே அபிநிவிஷ்டனாய்க்கொண்டு, (உனக்கு வ்யாப்யபூதமான), ஏர்கொள் - ஔஜ்ஜ்வல்யத்தை ஸ்வபாவமாகவுடைய, ஏழ் உலகமும் - ஸப்தவிதமான ஸர்வலோகங்களிலும், துன்னி - பூர்ணமாக வ்யாபித்து, முற்றும் - ஸமஸ்தபதார்த்தங்களும், ஆகி - (தனக்கு) ப்ரகாரமாம்படியாய், நின்ற - நின்ற, சோதி - ஸ்வயம் ஜ்யோதீரூபமான, ஞானம் - ஜ்ஞாநத்தை, மூர்த்தியாய் - ஸ்வரூபமாகவுடையவனே! என்னது ஆவி - என் ஆத்மஸ்வரூபம், உன்னதும் - உனது போக்யமும், உன்னது ஆவி - உன் திவ்யாத்மஸ்வரூபம், என்னதும் - எனதுபோக்யமுமான, இன்னவண்ணமே - இப்படியிலே, நின்றாய் - நின்றாய், என்று உரைக்க வல்லேனே - இதுக்கு என்னபாசுரமிட்டுச்சொல்லுவேன்? என்று உபயாநுராகமும் சொல்லிற்றாயிற்று.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், ஒருவரையொழிய ஒருவருக்குச் சொல்லாதபடி பிறந்த கலவி பேச்சுக்கு நிலமன்று என்கிறார்.

[என்னதாவி மேலையாய்] - என்னைப்பெறுகைக்கு உண்டான அபிநிவேஶத்தாலே ஒருவனைப்பிடிக்க நினைத்தவன் ஒரூரை வளையுமாபோலே ஸர்வகதனானாயென்னுதல்; இவரைப் பெற்ற ப்ரியத்தாலே வ்யாப்தியிலேயும் ஒரு பௌஷ்கல்ய முண்டாயிற்று என்னுதல். இவரைப்பெறுகையாலே விபூதித்வயமும் புதுக்கணித்தது. [துன்னி முற்று மாகிநின்ற] - எங்குமொக்க நெருங்கி வ்யாபித்துநின்ற நிலை; ஜாதி, வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமாபோலே. விஶததமமான ஜ்ஞாநஸ்வரூபனானவனே! என்னுடைய ஆத்மா நீயிட்டவழக்காய் உன்னுடைய திவ்யாத்மஸ்வரூபம் நானிட்ட வழக்காம்படி யானோம். 'ஸ்வதந்த்ரன் இட்ட வழக்காவது என்?' என்னில்,—'கூடில் கூடுவது அது; இது விசாரவிஷயமன்று' என்று அருளிச்செய்தார் ஆளவந்தார். பாபம் மேலிட்டபோது, அல்லேன் என்னும் இவன்; அவன் தன்னைச் சிலர்க்கு ஆக்குவோமென்றால், நிவாரகரில்லை; நிலைநிற்பது அதுவே. [இன்னவண்ணமே

நின்றாய்] - இப்படியே நின்றாய். [என்று உரைக்க வல்லேனே] - இது என்னால் பாசுரமிட்டுச் சொல்லாலயோ இருக்கிறது?

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. ஒருவரையொழிய ஒருவர்க்குச் செல்லாதபடி பிறந்த கலவி, பேச்சுக்கு நிலமன்று என்கிறார்.

[என்னதாவிமேலையாய்] - என்ஸத்தையைப்பெற்று அத்தால்வந்த ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தை யுடையையாய் என்னுதல்; என்னைப்பெறவேணும் என்னும் அபிநிவேசத்தை யுடையையாய் என்னுதல். என்னதாவிமேலையா யென்று ஸம்போதநமாதல். [ஏர்கொள் இத்யாதி] - இவரைப்பெற்ற ப்ரீதியாலே வ்யாப்தியும் புதுக்கணித்த தென்னுதல்; ஒருவனைப்பிடிக்க நினைத்த அவன்பக்கலுண்டான அபிநிவேசத்தாலே ஊரைவளைவாரைப்போலே, தம்மையகப்படுத்துகைக்காக வ்யாப்தனானான் என்று இருக்கிறாராதல். [ஏர்கொள் ஏழுலகமும்]-இவரோடேவந்துகலந்த பின்பு ஜகத்துக்குப் பிறந்த புதுக்கணிப்பு. "உண்டியுடல்காட்டும்" என்னுமாபோலே, ஶரீரி பூர்ணனானவாறே ஶரீரமும் புதுக்கணிக்குமிறே; ஜகச்சரீரியிறே அவன். [துன்னிமுற்றுமாகிநின்ற]- ஜாதி, வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமாபோலே குறைவற வ்யாபித்துநின்றபடி. [சோதி ஞானமூர்த்தியாய்]-ஜ்யோதீரூபமான ஜ்ஞாநத்தை ஸ்வரூபமாகவுடையவனே! [உன்னதென்னதாவியும் என்னதுன்னதாவியும்] - என்னுடைய ஆவி உன்னது, உன்னுடைய ஆவி என்னது. என் ஸ்வரூபம் நீயிட்ட வழக்கு, உன்ஸ்வரூபம் நானிட்ட வழக்கு. இவ்விடத்தை ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யாநிற்கச்செய்தே இருந்த முதலிகளிலே சிலர், 'இவ்வாத்மாவின் ஸ்வரூபம் அவனிட்ட வழக்கென்றால் கூடுமே; அவன்ஸ்வரூபம் இவனிட்டவழக்காகையாவது என்?' என்றுகேட்க, இவன் 'தன்னை அவனுக்காக்குவன்' என்றஅன்று கர்மம் தகையவுங்கூடும்; ஸர்வேஶ்வரன் தன்னை இவனிட்டவழக்காக்குமன்று நிவாரகரில்லை; ஆனபின்பு அதுவே நிலைநிற்பது. இன்னம், 'இவன்ஸ்வரூபம் அவனிட்ட வழக்காகக்கூடுமோ? என்று இதிலேகாணும் ஸந்தேஹிக்கவேண்டுவது' என்று அருளிச்செய்தார்.] இன்னவண்ணமேநின்றாய்] - இப்ப்ரகாரத்திலே நின்றாய். [என்று உரைக்கவல்லேனே] - இப்படிப்பட்ட உன்ப்ரணயித்வகுணத்தை என்னால் பாசுரமிட்டுச் சொல்லலாயிருந்ததோ? என்கிறார். (அ)

எட்டாம்பாட்டு - 'என்னதாவி' இத்யாதி. 'உன்னதென்னதாவியும்' இத்யாரப்ய 'என்றுரைக்க வல்லேனே' என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'ஒருவரை' இத்யாதி.

மூந்தின அர்த்தத்துக்கு 'பெற்று' என்ற பதம் அத்யாஹார்யம். என்னதாவி - என்ஆத்மாவைப் பெற்று, மேலையாய்-அத்தால்வந்த ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தையடையையாய். ஸம்போதநபக்ஷத்திலே-கீழ்ச்சொன்ன அர்த்தத்வயமும் விவக்ஷிதம். கீழ்ப்பதத்தின் ஸம்போதநபரமல்லாத அர்த்தத்வயாநுகுணமாகத் தாத்பர்ய த்வயம் - இவரைப்பெற்ற இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. ஏர்-அழகு. 'ஏர்கொள்' என்றதுக்கு மூந்தின அர்த்தத்துக்குச் சேர ஹாவம்-'இவரோடே' இத்யாதி. இவரோடே கலந்தத்தால் ஈஶ்வரனுக்கொழிய, ஜகத்துக்குப் புதுக்கணிப்பு ஏது? என்ன, 'உண்டி' இத்யாதி. புதுக்கணிப்பு-நவீநகாந்தி. அவன் ஶரீரியோ? என்ன, 'ஜகச்சரீரி' இத்யாதி. 'துன்னி' - குறைவறப் பூர்ணமாக வ்யாபித்து. முற்றுமாகிநின்ற-ஸமஸ்தமும் தனக்கு ப்ரகாரமாம்படி நின்ற. ஏழுலகமும்-ஏழுலோகங்களிலும். நானிட்ட வழக்கு - மதநீநம். தத்வகதையைப் பற்ற முதலிகள் ஶங்கை. ப்ரணயித்வத்தைப் பற்ற, ஆளவந்தார்பரிஹாரம்; "ஐஶ்வர்ய" இத்யாதி, "ஸ்வாவஸம் ஸ்வஹஸ்தேஹாதி" "ஸிவேணஸெநாவகிநாநாவேஷிதஸ" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். 'இன்னவண்ணமே நின்றாய்'—அவதாரிகையிலே - பரஸ்பரஸ்நேஹம்சொல்லி, இவ்விடத்திலே - ஈஶ்வரப்ராவண்யமே சொல்லுகிறது; இத்திருவாய்மொழியிலே-ப்ராதாந்யேந ஈஶ்வரனுடைய ப்ரணயித்வம் சொல்லுகையாலே. க்ரமேண அந்வயः.

(அ)

ஒன்பதாம்பாட்டு.

உரைக்கவல்லேனல்லேன் உன்னுலப்பில்கீர்த்திவெள்ளத்தின்
கரைக்கணென்றுசெல்வன்நான் காதல்மையலேறினேன்
புரைப்பிலாதபரம்பரனே பொய்யிலாதபரஞ்சுடரே
இரைத்துநல்லமேன்மக்களேத்த யானுமேத்தினேன்.

ஆ.—(உரைக்க.) நான் உரைக்கவல்லே னல்லேன். வல்லஅம்ஶத்தைச் சொன்ஞலோ? என்னில்;—என்னோடே நீ கலந்த கலவியாகிற உன்னுடைய நிரவதிககீர்த்திவெள்ளத்தின் கரையினருகேதான் செல்ல முடியுமோ? இப்படி அபூமியான கீர்த்தியைச் சொல்லுவானென்? என்னில்;—உன்னை உள்ளபடியே எனக்குக் காட்டித் தந்து, பின்னை அநந்யப்ரயோஜநனுய்க்கொண்டு என்னோடுகலந்த கலவியையே நிரவதிகதேஜஸ்ஸாக வுடையவனே! இந்தக்கலவியைப் பரமபக்தியுக்தரான அயர்வறுமமரர்கள் அபிநிவேஶத்தாலே எங்ஙனே பித்தேறியேத்தினர்கள், அப்படியே நானும் என்னுடைய அபிநிவேஶாதிஶயத்தாலே பித்தேறி யேத்தினேன் என்கிறர்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், 'உன்னுடைய ப்ரணயித்வப்ரகர்ஷம் என்னுடைய பேச்சுக்கு நிலமன்று' என்கிறர்.

உன் உலப்பில் கீர்த்தி வெள்ளத்தின் கரைக்கண் என்று செல்வன் நான்? வல்ல அம்ஶத்தைச் சொன்ஞலோ வென்னில், - உன்னுடைய அபரிச்சேத்யமான ப்ரணயித்வகுணத்தின் கரையிலும் ஒருநாளும் செல்லமுடியாது. [காதல் மையலேறினேன்] - நீர் பின்னை உபக்ரமிப்பானென்? என்னில்,—ஸ்நேஹத்தாலே மதிகெட்டேன். [புரைப்பிலாத பரம்பரனே பொய்யிலாத பரஞ்சுடரே] - உன்னுடைய ப்ரணயித்வகுணத்தில் ஒன்றும் குறையாமே எனக்குக் காட்டி என்னோடேகலந்த கலவியையே நிரவதிகதேஜஸ்ஸாகவுடையவனே! ப்ரணயித்வப்ரகர்ஷமும் அத்தால்வந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷமும் வடிவிலே காணலாம்படி யிருக்கிறபடியென்றுமாம். [இரைத்து நல்ல மேன்மக்க ளேத்த யானு மேத்தினேன்] - பரமபக்தி யுக்தரான அயர்வறுமமரர்கள் யதாபலம் வருந்தியேத்தினற்போலே நானும் ஏத்தினேன்.

ப.—அநந்தரம், 'பாரமார்த்திக பரத்வௌஜ்ஜ்வல்யத்தையுடைய உன்படி என்னுற் பேசிமுடிக்கப்போமோ?' என்கிறர்.

உரைக்கவல்லேன் அல்லேன் - (ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் உன் ப்ரணயகுணத்தை நான் பாசுரமிட்டுச்சொல்ல) ஶக்தன் அல்லேன்; (அது எத்தாலேயென்னில்),—உலப்பு இல் - முடிவு இல்லாத, உன் - உன்னுடைய, கீர்த்தி - ப்ரணயித்வப்ரதையாகிற, வெள்ளத்தின் - ஸமுத்ரத்தினுடைய, கரைக்கண் - கரையிடத்து, நான் - நான், என்று - என்று, செல்வன் - செல்வன்? (அடியிலே பேச இழிந்தது), காதல் - (என்) ப்ரேமத்தாலே, மையலேறினேன் - மிக்க கலக்கத்தையுடையேஞனேன்; புரைப்பு இலாத - புரை யற்ற, பரம்பரனே - பாரமார்த்திக ஸர்வஸ்மாத்பரத்வத்தையுடையனுய், (என்னோட்டைக்கலவியில்), பொய் இலாத - பொய் இல்லாமையாலே, பரஞ்சுடரே-(அம்மேன்மையோபாதி) நிரதிஶயமான ஔஜ்ஜ்வல்யத்தையுடையனவனே! நல்ல - விலக்ஷணஜ்ஞாநாதிஸ்வஹாவராய், மேல் - ஸர்வோத்க்ருஷ்டரான, மக்கள் - நித்யஸூரிகள், இரைத்து - (பெருங்கடல் கிளர்ந்தாற்போலே) கோஷித்து, ஏத்த -

("ஹாநுவு ஹாநுவு ஹாநுவு") என்று ஏத்த, யானும் - (ப்ரேமபரவஶனான) நானும், ஏத்தினேன் - ஏத்தினேனித்தனை.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், 'அநுபூதமானது பேசத் தட்டு என்?' என்ன,—'உன் ப்ரணயித்வப்ரகர்ஷம் என்னுடைய பேச்சுக்கு நிலமன்று' என்கிறார்.

[உரைக்க இத்யாதி] - எனக்கு ஶ்ரத்தையுண்டு என்று, ப்ரணயித்வகுணத்துக்கு என்றால் பாசுரமிட்டுச்சொல்லப்போமோ? வல்ல கொற்றம் பேசினாலோ வென்னில்,—உன்னுடைய முடிவில்லாத ப்ரணயித்வத்தால் வந்த கீர்த்தியின் வெள்ளத்தின் கரையிலே என்று செல்லக்கடவேன்? ஒருகாலத்திலும் முடியாது. 'ஆனால், நீர் பேச உபக்ரமிப்பானேன்?' என்னில்,—'ப்ரேமாந்தனாய் ப்ரமித்தேன். ப்ரமாலம்பநம் ஏது?' என்ன, நித்யஸூரிகள் ஏத்தக் காண்கையாலே பேசினேன்; நித்யஸூரிகளோடு இவரோடு வாசியற்றிறே விஷயமிருப்பது. [புரைப்பிலாத பரம்பரனே பொய்யிலாத பரஞ்சுடரே] - நிரவதிகமான ப்ரணயித்வகுண ஸத்பாவத்தில் கண்ணழிவில்லாதாப்போலே என்னோட்டை ஸம்ஶ்லேஷத்திலும் புரையின்றியே அத்தால்வந்த புகர் வடிவிலே தோற்ற இருக்கிறவனே! 'ஸர்வஸ்மாத்பரன்' என்னுமதில் கண்ணழிவில்லாதாப்போலே என்னோடு ஸம்ஶ்லேஷித்து உண்டான புகரிலும் கண்ணழிவற்றிருக்கிறவனே யென்றுமாம். [இரைத்து இத்யாதி] - பரமபக்தியுக்தரான நித்யஸூரிகள் கடல் கிளர்ந்தாற்போலே இரைத்துஏத்தக் காண்கையாலே நானும் ஏத்தினேனித்தனை போக்கி நான் ஶக்தனாய்ப் பேசினேனோ? என்கிறார்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. 'அநுபூதமானது பேசத் தட்டு என்?' என்ன, 'உன்ப்ரணயித்வ ப்ரகர்ஷம் என்னுடையபேச்சுக்கு நிலமன்று' என்கிறார்.

[உரைக்க வல்லேனல்லேன்]-உன்ப்ரணயித்வகுணத்தை அநுபவித்துக் குமிழிநீருண்டு போமித்தனைபோக்கிப் பேசித் தலைக்கட்ட மாட்டுகிறிலேன். எல்லாம்பேசவொண்ணாதாகில் பேசலாம் அம்ஶம் பேசினாலோ? என்னில்,—[உன் இத்யாதி] - உன்னுடைய முடிவில்லாத ப்ரணயித்வத்தால் வந்த கீர்த்திஸாகரத்தினுடைய கரையிலேதான் என்றாலே செல்லப்போமோ? இப்படி கரையருகும் செல்ல அரிய விஷயத்தில் நீர் பேசுவதாக உத்யோகிப்பானேன்? என்னில்,—[காதல்மையலேறினேன்] - என்ப்ரேமத்தாலே மிக்க கலக்கத்தை யுடையனானேன். பிச்சேறினாரை 'நீ இப்படி செய்வானேன்?' என்னக்கடவதோ? இவ்விஷயத்தில் நீர் ப்ரமிப்பானேன்? ப்ரமிப்பார்க்கு ஓராலம்பநம் வேண்டாவோ? என்ன,—'நித்யஸூரிகள் பித்தேறி யேத்தக் கண்டேன்;

ஒன்பதாம்பாட்டு - 'உரைக்கவல்லேன்' இத்யாதி. 'கரைக்கணென்றுசெல்வன் நான்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'அநுபூதமானது' இத்யாதி. 'ப்ரணயித்வ ப்ரகர்ஷம்' என்றது - 'பொய்யிலாத பரஞ்சுடர்' என்றத்தைப் பற்ற.

'உரைக்கவல்லேனல்லேன்' என்றத்துக்கு வாஸனை - 'உன்ப்ரணயித்வ' இத்யாதி. குமிழிநீருண்டு - மக்னனாய். 'கரைக்கண் என்று செல்வன் நான்' என்றதுக்கு அநுகுணமாக ஸங்கதி - 'எல்லாம்' இத்யாதி. கரைக்கணென்று செல்வன்நான்-கரையிடத்து என்று நான்செல்லுவேன்? என்று ஶப்தார்த்தம். பாடாந்தரத்திலே, "கரைக்கண் - செல்ல - நின்ற நான்" என்று அந்வயம். கரை - கரையருகு என்றபடி. அருகு - ஸமீபம். காதல்மையலேறினேன் - ப்ரேமத்தாலே பிச்சேறினேன். மையல் - பிச்சு. 'இவ்விஷயத்தில்' இத்யாதிவாக்யம் - 'இரைத்து' இத்யாதிக்கு அவதாரிகை. 'இரைத்து' இத்யாதிக்கு 'காதல்மையல்' என்றத்தோடே ஸங்கதி. 'ப்ரமிப்பார்க்கு' இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் - ப்ரமிக்கும்போதும் சிறிது பேர் ஏத்தக் கண்டு ஏத்துவதாக உத்யோகிக்கவேண்டாவோ? என்றபடி. அவர்களுக்குத்தான் அவிஷயமோ? என்ன, 'நல்ல' என்று - பக்தியைச்சொல்லி, அவர்களும் பக்திபரவஶராய் ஏத்தினார்களித்தனை யொழிய அவர்களுக்கும்

அத்தாலே செய்தேன்' என்கிறார். நித்யஸூரிகளோடு இவரோடு அவன்தன்னோடு வாசியற்றிறே இவ்விஷயம் இருப்பது. ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வஶக்தியான தான் அறியப்புக்காலும் தனக்கும் தன் தன்மை அறிவுஅரியனாயிறே இருப்பது; தன்னை யறியப்புக்க வேதங்கள் பட்டது படுமத்தனை தானும். [புரைப்பிலாதபரம்பரனே பொய்யிலாதபரஞ்சுடரே] - நீ ஸர்வஸ்மாத்பரனா யிருக்கிற இருப்பில் புரையில்லாதாப்போலே, என்னோட்டைக்கலவியால் வடிவிற்பிறந்த புகரிலும் புரையின்றிக்கே யிருக்கிறவனே! அன்றிக்கே, நிரவதிகமான ப்ரணயித்வகுண ஸத்பாவத்தில் கண்ணழிவில்லாதாப்போலே என்னோட்டைக்கலவியிலும் பொய்யின்றிக்கே அத்தால் வந்த புகர் வடிவிலேதோற்ற இருக்கிறவனே! என்னுதல். [இரைத்து இத்யாதி]-பரமபக்தியுக்தராய்க்கொண்டு கடல் கிளர்ந்தாற்போலே இரைத்துக்கொண்டு நித்யஸூரிகள் ஏத்தக் காண்கையாலே நானும் ஏத்தினேனல்லது நான் ஶக்தனாய் ஏத்தினேனோ? என்கிறார். (க)

பத்தாம்பாட்டு.

யானுமேத்தி ஏழுலகும்முற்றுமேத்திப் பின்னையும்
தானுமேத்திலும் தன்னையேத்தவேத்தவெங்கெய்தும்
தேனும்பாலும்கன்னலும் அமுதுமாகித்தித்திப்ப
யானும்எம்பிரானையேஏத்தினேன் யானுய்வானே.

ஆ.—(யானுமேத்தி.) ஏத்தவல்லீராய் ஏத்தினீரானாலோ? என்னில்,—நானும் ஸர்வலோகவர்த்திகளான ஸர்வாத்மாக்களும் ஸ்வாபாவிக ஸார்வஜ்ஞாதி குணவிஶிஷ்டனான எம்பெருமான் தானும் கூடநின்று ஸர்வகாலமும் ஏத்தினால்தான் அவனுடைய நிரவதிகமான கீர்த்திஸமுத்ரத்தினருகே செல்லமுடியுமோ? இப்படி எம்பெருமான்தன்னாலுங்கூட ஏத்தமுடியாத அவனுடைய கீர்த்தியை நீர் ஏத்துவானேன்? என்னில்,—இனிதாயிருந்தவாறே ஏத்தினேன். இனிதென்றால் முடியாததொன்று தொடங்குவா ருளரோ? என்னில்,—நான் ஏத்தியல்லது தரிக்கமாட்டாமையாலே ஏத்தினேன் என்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், 'என்னாலும் ஸமஸ்தலோகங்களாலும் ஸர்வேஶ்வரனான தன்னாலும் புகழ்ந்து முடிக்கவொண்ணாத ப்ரணயித்வகுணவிஶிஷ்டனான தன்னை ரஸ்யதையின் மிகுதியாலே விடமாட்டாதே நான் உஜ்ஜீவிக்கைக்காக ஏத்தினேன்' என்கிறார்.

விஷயமன்று என்றபடி. நித்யஸூரிகள் அஸங்குசித ஜ்ஞாநரன்றோ? அவர்களுக்கு அவிஷயமென்கிறதென்? என்ன, 'நித்யஸூரிகளோடு' இத்யாதி. 'அவன்தன்னோடு' என்றத்தை விவரிக்கிறார், 'ஸர்வஜ்ஞனாய்' இத்யாதி. தன்தன்மை - தன்ஸ்வபாவம். வேதங்கள்பட்டது - ''யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே'' என்று மீளுகை. ஸர்வாதிகனாயிருக்கிறவன் ப்ரணயித்வத்தாலே வந்து கலந்தத்தாலே உஜ்ஜ்வலனாயிருக்கிறானென்னுமிது கூடுமோ? என்ன, 'புரைப்பிலாத' இத்யாதி. புரைப்பு - புரை; - பொய் என்றபடி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, ப்ரணயித்வகுணத்தாலே பரம்பரனாகையில் புரையில்லாதாப்போலே யென்றபடி. ஶப்தார்த்தம் - 'பரமபக்தி' இத்யாதி. 'நல்ல' என்றதுக்கு அர்த்தம் - 'பரமபக்தியுக்தராய்' என்று. மேன்மக்கள் - ஸர்வோத்க்ருஷ்டரான ஸூரிகள். இரைத்து -கோஷித்து.

புரைப்பிலாத இத்யாரப்ய, பரஞ்சுடரே, உரைக்கவல்லேனல்லேன் இத்யாரப்ய, மையலேறினேன், நல்ல மேன்மக்கள் ஏத்த யானும் ஏத்தினே னித்யந்வயஃ. நித்யஸூரிகளுக்கு, உத்தரோத்தராநுபவேச்சை - பரபக்தி, அநுபவம் - பரஜ்ஞாநம், விஶ்லேஷாஸஹத்வம் - பரமபக்தி. (க)

ப——அவதாரிகை, 'ஒருவராலும் எல்லைகாணவொண்ணாத அபரிச்சேத்ய மாஹாத்ம்யத்தையுடையவனை என்ஸத்தாஸித்யர்த்தமாக ஏத்தினேன்' என்கிறார்.

யானும் - (அவன் மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற) நானும், ஏத்தி - ஏத்தி, முற்றும் - அஜ்ஞஸர்வஜ்ஞவிபாகமற, ஏழுலகும் - இந்தலோகங்களெல்லாம், ஏத்தி-ஏத்தி, பின்னையும் - அதுக்குமேலே, தானும் - (ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வர்க்கும் ஜ்ஞாநப்ரதனான) அவன்தானும், ஏத்திலும்-ஏத்தினாலும், தன்னை - (அபரிச்சிந்நஸ்வபாவனான) தன்னை, ஏத்தஏத்த - (ஒருகால்சொன்னவிடம் ஒருகால்சொல்லாமல்) மேன்மேலென ஏத்தினால், எங்கு - எங்கே, எய்தும் - முடிவெய்தும்? (ஆகிலும் ஏத்துகைக்கடி), தேனும் - தேனும், பாலும்-பாலும், கன்னலும் - கன்னலும், அமுதமாகி - அமுதம்போலே, தித்திப்ப - (ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்) ரஸிக்க, எம்-என்னையநுபவிப்பித்த, பிரானையே - மஹோபகாரகனையே, யான்-நான், உய்வான் - உஜ்ஜீவிக்கைக்கு, யானும்-யானும், ஏத்தினேன் - ஏத்தினேன்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், 'ஸ்வபரவிபாகமின்றிக்கே ஈஶ்வர ஈஶிதவ்ய விபாகமுமின்றிக்கே ஏககண்டராய் ஏத்தினாலும் ஏத்தப்போகாத விஷயத்தை என்னுடைய செல்லாமையாலே ஏத்தினேன்' என்கிறார்.

[யானுமேத்தி இத்யாதி]-மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற நானும், அஙயபரராய் அஜ்ஞரானவர்களோடு அநந்யபரராய் ஜ்ஞாநாதிகரானவர்களோடு வாசியறவும், ஸ்வவ்யதிரிக்தருடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு ஊற்றாய் ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனாய்த் தொடங்கின கார்யம் தலைக்கட்டவல்ல ஸர்வஶக்தியான தானும் ஏத்தினாலும். [தன்னை இத்யாதி] - ஏத்தின அம்ஶம் அளவுபட்டு ஏத்தாத அம்ஶம் விஞ்சும்படியிருக்கும். [எங்கு எய்தும்] - எங்கே கிட்டும்? 'இப்படி அபரிச்சிந்நமென்று அறிந்த நீர் இவ்விஷயத்தில் இழிவானென்?' என்னில்,—''ஸர்வரஸ:'' என்கிற ரஸ்யதையாலும் தன்ப்ரணயித்வகுணத்தை உபகரித்த உபகாரஸ்ம்ருதியாலும் இழிந்தேன்; 'திருப்பாவாடை ரஸித்தது' என்று, தன்வயிறு அறியாதே பரிச்சேதிக்க இழிவாருண்டோ? என்னில்,—கலியர் மேல்விழும்போது விவேகித்தோ இழிவது? [யான் உய்வானே] - தேஶகாலவிப்ரக்ருஷ்டமான அவனுடைய படிகளைக் காணவேணுமென்று ஆசைப்பட்ட நான் உஜ்ஜீவிக்கைக்காக; பரிச்சேதிக்கைக்காக வன்று.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. 'நானும், ஸமஸ்தலோகங்களும், ஸர்வேஶ்வரனும் ஏககண்டராய் ஏத்தினாலும் ஏத்தப்போகாத விஷயத்தை என்செல்லாமையாலே ஏத்தினேன்' என்கிறார்.

[யானும் ஏத்தி] - மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற நானும் ஏத்துவது. [ஏழுலகும்முற்றுமேத்தி] - விஶேஷஜ்ஞரோடு அவிஶேஷஜ்ஞரோடு வாசியற 'சிறியார் பெரியார்' என்னாதே ஸர்வரும் ஏத்துவது. [பின்னையும் தானுமேத்திலும்] - ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனாய், தொடங்கின கார்யம் செய்துதலைக்கட்டுகைக் கீடான ஸர்வஶக்தியுமான தானும் ஏத்துவது. இப்படி எல்லாரும்

பத்தாம்பாட்டு - 'யானுமேத்தி'இத்யாதி. 'யானுமேத்தி' இத்யாரப்ய, 'எங்கெய்தும், யானுய்வான்' என்கிறத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை—'நானும்' இத்யாதி. 'என்செல்லாமையாலே' என்றது-'யானுய்வானே' என்றத்தைப் பற்ற.

'யானும், ஏழுலகும், தானும்' என்ற சப்தங்கள் - ப்ராதாந்யத்திலே. 'முற்றும்' என்றதுக்கு அர்த்தம் – 'சிறியார்' இத்யாதி. சிறியார்பெரியாரென்றது-மநுஷ்யர்களும் தேவர்களும். விஶேஷஜ்ஞர் அவிஶேஷஜ்ஞ ரென்றது - இரண்டுகோடியிலும். 'தானும்' என்கிறப்ரஸக்திக்கு பாவம் - 'ஸ்வதஃ' இத்யாதி. எங்கெய்தும் – எங்கே கிட்டும்? முடிவுகாணப்போகா தென்றபடி. இத்தால் பலிதம் – 'இப்படி' இத்யாதி.

ஒருமிடறாய் ஏத்தினாலும், பின்னையும் ஏத்தினவிடம் அளவுபட்டு ஏத்தாத இடம் விஞ்சியாயிற்று இருப்பது விஷயம். அந்யபரரோடு அநந்யபரரோடு அளவுடையாரோடு அளவிலிகளோடு வாசியில்லை, விஷயத்தை எல்லைகாண வொண்ணாமைக்கு. ஆனால், நீர் ஏத்த இழிவானேன் ? என்னில், - [தேனும் இத்யாதி]. "ஸர்வரஸ:" என்கிற விஷயத்தினுடைய ரஸ்யதையாலும், 'நாம் இவ்விஷயத்திலே இழிந்து ஏத்துவோம்' என்னும்படி தன்ப்ரணயித்வகுணத்தை உபகரித்த உபகாரகனாகையாலும் ஏத்தினேன். இனிதேன்றும் உபகாரகனென்றும் அஶக்தரான நீர் இதிலிழியக்கடவீரோ ? என்ன, - [யான் உய்வானே]—ஏத்தாவிடில் பிழையாதாரேத்து மத்தனையன்றோ ? (கo)

—•—

பதினோராம் பாட்டு.

உய்வுபாயம்மற்றின்மைதேறிக் கண்ணனொண்கழல்கள்மேல்
செய்யதாமரைப்பழனத் தென்னன்குருகூர்ச்சடகோபன்
பொய்யில்பாடலாயிரத்துள் இவையும்பத்தும்வல்லார்கள்
வையம்மன்னிவீற்றிருந்து விண்ணும்ஆள்வர் *மண்ணூடே.

ஆ.—(உய்வுபாயம்.) 'பொய்யில்பாடல்' என்றது - இப்படி எம்பெருமான் நிரவதிகமான அபிநிவேஶத்தோடேகூட என்னோடு கலந்து பரிமாறின பரிமாற்றம் இத்தனையும் மெய் என்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், 'ஈஶ்வரனுடைய உபயவிபூதியும் இத்திருவாய்மொழி யப்யஸித்தார் இட்டவழக்காம்' என்கிறார்

[உய்வுஉபாயம் என்று தொடங்கி.]-ப்ரணயித்வம் பேசியல்லது வேறு தரிக்கைக்கு உபாயமில்லாமையை அநுஸந்தித்து நிரதிஶயபோக்யமான க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளிலே சிவந்திருந்த தாமரையையுடைய பழனத்தையுடைத்தான தென்னாட்டுத்திருநகரியையுடைய ஆழ்வாருடைய ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் 'இப்படி எம்பெருமான் நிரவதிகமான அபிநிவேஶத்தோடே கலந்து பரிமாறின பரிமாற்றத்தில் ஒருபொய் இல்லை; மெய்' என்று சொல்லுகிற இத்திருவாய்மொழி வல்லார். [வையம் மன்னி வீற்றிருந்து] - வைஷ்ணவஶ்ரீயோடே கூடி நெடுங்காலம் பூமியிலே இருந்து.

ஒருமிடறாய்-ஏககண்டராய். ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனுக்கு அல்லாதாரில் வாசியில்லையோ? என்ன-'அந்யபரரோடு' இத்யாதி. 'அந்யபரரோடு' என்றது - 'ஏழுலகும்' என்றத்தைப் பற்ற. 'அநந்யபரரோடு' என்றது - 'யானும்' என்றத்தைப் பற்ற. 'அளவுடையார்' என்றது - 'தானும்' என்றத்தைப் பற்ற. 'அளவிலிகளோடு' என்றது - 'முற்றும்' என்றத்தைப் பற்ற. 'ஆனால், நீர் ஏத்துகிறதும் எத்தாலே?' என்ன, - 'தேனும்பாலும்' என்ற போக்யதையாலும், 'பிரான்' என்ற உபகாரத்தாலும், ஸத்தையில்லாமையாலும் என்று மூன்று ஹேதுக்கள், இவற்றை உபபாதிக்கிறார், 'ஸர்வரஸ:' என்று தொடங்கி, 'அத்தனையன்றோ' என்னுமளவும். இவ்விடத்திலே, 'யானும்' என்றது - வார்த்தைப்பாடு; 'யானும்' என்கிற ஶப்தத்துக்குப் பொருளில்லை. தித்திப்ப - ரஸிக்க. 'ஏத்தாவிடில்' - இனிமையாலும் உபகாரகனாகையாலும் அவனை எத்தாவிடி லென்றபடி. உய்வான் - உஜ்ஜீவிக்கைக்காக. "ஆதிஷ்டஸ்மாசோஹம் ந:" 'புகழ்வோம்' இத்யாத்யநுஸந்தேயம். "எங்கண்மால் கண்டாயிவை" என்றாரிறே. க்ரமேண அந்வய:. (கo)

---

* மண்ணூடே என்று உரைக்குப் பாடம்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழி வல்லவர்கள் உபயவிபூதியும் ஸ்வநியமநத்தாலே நிர்வஹிப்பார்களென்று பலத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

உய்வு உபாயம் - உஜ்ஜீவநோபாயம், மற்று இன்மை - வேறு இல்லாமையை தேறி - அறுதியிட்டு, கண்ணன் - (ஆஸ்ரிதப்ரணயியான) க்ருஷ்ணனுடைய, ஒள் - பரமபோக்யமான, கழல்கள்மேல் - திருவடிகள்விஷயமாக, செய்ய - சிவந்த, தாமரை - தாமரையையுடைய, பழனம் - நீர்நிலங்களையுடைத்தாய், தென் - தெற்குத்திக்கில், நல் - ஶ்லாகநீயமான குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வாருடைய, (ப்ரணயித்வநுஸந்தானத்தில்), பொய் இல் - பொய் இல்லாதபடி, பாடல் - பாடின, ஆயிரத்துள் - ஆயிரந்திருவாய்மொழியில், இவை பத்தும் - இவைபத்தையும், வல்லார்கள் - (அர்த்தாநுஸந்தாநத்தோடே அப்யஸிக்கவல்லவர்கள், வையம் - பூமியிலே, மன்னி - சிரகாலம்ஸ்திரமாம்படி, வீற்றிருந்து (தங்கள்வ்யாவ்ருத்திதோன்ற) இருந்து, மண்ணூடே - இந்தபூமியோடே, விண்ணும் - பரமபதத்தையும், ஆள்வர் - (தங்கள் நியமநத்தின்படி) நிர்வஹிப்பர்கள். இது - அறுசீராசிரிய விருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், 'அவனுடைய உபயவிபூதியும் இத்திருவாய்மொழி யப்யஸித்தார் இட்டவழக்கு' என்கிறார்.

[உய்வு உபாயம் இத்யாதி] - அவன் ப்ரணயித்வகுணத்தைப் பேசாவிடில் உஜ்ஜீவநோபாய மில்லையென்று தெளிந்து. [மற்றுஇன்மை]-வேறுஇல்லாமை. அவதரித்துத் தன்ப்ரணயித்வகுணத்தை ஆவிஷ்கரித்த க்ருஷ்ணன்திருவடிகளிலே. [செய்ய இத்யாதி] - ஆழ்வார் ப்ரணயித்வகுணாநுஸந்தாநத்தாலே தரித்தவாறே ஊரும் தளிரும் முறியுமாயிற்று; "அகால ஃபலிநோ வ்ருக்ஷா:." சிவந்த தாமரையையுடைய பழனங்களையுடைத்தாய்த் தெற்குத்திக்குக்கு ஶ்லாக்யமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார். "நதேவாமநுஜா தாசாவெ[illegible]" என்கிறபடியே திருவாய்மொழியெல்லாவற்றுக்கு மாதல், 'அவாப்தஸமஸ்தகாமன் ஒருஸம்ஸாரியினுடைய ஸத்தாதிகளே தனக்குபோகோபகரணமாக இருந்தான்' என்கிற ப்ரணயித்வத்தில் ஒருபொய்யின்றிக்கேயிருக்கிற பத்து என்னுதல். [வையம் இத்யாதி] - 'பூமியிலே எம்பெருமானார் எழுந்தருளியிருந்த காலம் குறைவற்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயோடே இருந்தது, நம்மைப்போலே 'வாய்புகுசோற்றைப் பறிகொடாதே' என்று சீபர் உருத்தோறும் அருளிச்செய்வர் [விண்ணும் இத்யாதி] - இங்கே இருக்கச்செய்தே பரமபதம் தங்கள்சிறுமுறிப்படியே செல்லும்படி ஆள்வர்கள்; அங்ஙனே சென்றால், "ஆண்மின்கள்வானகம்" என்னுமளவன்று.

ஈடு.—நிகமத்தில் - 'ஈஶ்வரனுடைய உபயவிபூதியும் இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தார் இட்ட வழக்கு' என்கிறார்.

[உய்வுஉபாயம்மற்றின்மைதேறி]-அவனுடைய ப்ரணயித்வகுணத்தைப் பேசித் தலைக்கட்டவல்லராயன்று இவர்பேசிற்று: இது ஒழிய தரிக்கைக்கு உபாயமில்லை யென்று தெளிந்து. [கண்ணனொண்கழல்கள்மேல்] - பரமப்ரணயியானத்தை அவதரித்து ஆவிஷ்கரித்த க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலே. [செய்ய இத்யாதி] - அவனுடைய ப்ரணயித்வகுணாநுஸந்தாநத்தாலே இவர் தரித்தவாறே, ஊரும் "அகாலஃபலிநோ வ்ருக்ஷா:" (அகாலபலிநோவ்ருக்ஷா:) என்கிறபடியே யாயிற்று. சிவந்ததாமரையையுடைய பழனங்களையுடைத்தாய்த் தெற்குத்திக்குக்கு ஶ்லாக்யமான

நிகமம்-'உய்வுபாயம்' இத்யாதி. "விண்ணுமாள்வர்மண்ணூடே" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'ஈஶ்வரனுடைய' இத்யாதி.

'ப்ரணயித்வத்தையன்றோ பேசிற்று?'என்ன;'அவனுடைய'இத்யாதி. தாத்பர்யபூர்வகமாக ஶப்தார்த்தம்-'பரம' இத்யாதி. வர்ணித்ததுக்குறாவம்-'அவனுடைய' இத்யாதி. சப்தார்த்தம் 'சிவந்த' இத்யாதி. பழனங்

திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. [பொய்யில்பாடல் இத்யாதி] - "நதேவாகந்ருதா காவ்யே காசிதத்ரபவிஷ்யதி" (நதேவாகந்ருதாகாவ்யேகாசிதத்ரபவிஷ்யதி) என்கிறபடியே திருவாய்மொழியெல்லாவற்றுக்குமாதல்; அவாப்தஸமஸ்தகாமனுன ஸர்வேஶ்வரன் ஒருநித்யஸம்ஸாரியோடே இப்படி விரும்பிவந்து கலந்து, இவருடைய ஸத்தாதிகளே தனக்கு போகோபகரணமாக இருந்தானென்கிற ப்ரணயித்வகுணத்தில் பொய்யின்றிக்கேயிருக்கிற பத்து என்னுதல். 'பொய்யில்லாத ஆயிரம்' என்றபோது, அவ்வோபாதி இதுக்கும் வருமிறே. [வையம்மன்னி இத்யாதி] - பூமியிலே எம்பெருமானுரைப்போலே ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயோடே நெடுங்காலம் இருந்து. [விண்ணும்ஆளவர்மண்ணூடே] - இங்கேயிருக்கச்செய்தே பரமபதம் தங்கள் சிறுமுறிப்படி செல்லும்படி ஆள்வர்கள்; அங்கே போனால் * "ஆண்மின்கள்வானகமாழியான்தமர்" என்கையன்றிக்கே இங்கேயிருக்கச்செய்தே தாங்களிட்ட வழக்காகப் பெறுவர். 'வையம்மன்னிவீற்றிருந்து' என்கிறவிடத்தே 'நம்மைப்போலே வாய்புகுசோருகப் பறிகொடாதே, நெடுங்காலம் பூமியிலே ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயோடே † "நாட்டாரோடியல்வொழிந்து" என்கிறபடியே தங்கள்வ்யாவ்ருத்தி தோற்ற இருக்கப் பெறுவர்கள்' என்று சீயர் உருத்தோறும் அருளிச்செய்வர். பால்யத்திலே பட்டரைப்பறிகொடுத்தாரிறே அவர். (கக)

கள் - நீர்நிலங்கள். பொய்யில்லாமை ஆயிரத்துக்குமாதல், இப்பத்துமாத்ரத்துக்காதல் விஶேஷணம். ஆயிரத்துக்கு விஶேஷணமானுலும் ப்ரணயித்வகுணத்தில் பொய்யில்லாமையை ஸாதிக்கிருர்-'பொய்யில்லாத' இத்யாதி.-'மன்னி'யின் தாத்பர்யம்-'பூமியிலே' இத்யாதி. சிறுமுறிப்படி-சீட்டுப்படி. 'மண்ணூடே' என்ற அவதாரணர்த்தம் - 'அங்கேபோனுல்' இத்யாதி. ப்ராஸங்கிகம்-'வையம்மன்னி' இத்யாதி. வாய்புகுசோருக-வாயிலே புகாநிற்கிற சோருக; அதாவது - உபக்ரமத்திலே யென்றபடி. நாட்டாரோடியல்வொழிந்து - ப்ராக்ருதரோட்டை ஸம்பந்தமற்று. அப்படி பறிகொடுத்தாரோ? என்ன, 'பால்யத்திலே' இத்யாதி. உய்வுபாயம்மற்றின்மைதேறி-உஜ்ஜீவநோபாயம்வேறில்லாமையை அறுதியிட்டு. ஒண்கழல்கள்-அழகிய கழல்கள். வையம்மன்னி வீற்றிருந்து - பூமியிலே சிரகாலம் ஸ்திரமாம்படி தங்கள்வ்யாவ்ருத்தி தோற்ற இருந்து. "[illegible]" இதியுக்தகாண்டாந்தே. "நதேவாகந்ருதா காவ்யே காசிதத்ர பவிஷ்யதி। [illegible]" இதி பாலகாண்டே வால்மீகிம்ப்ரதி ப்ரஹ்மா. க்ரமேண அந்வய:. (கக)

த்ராவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.—[illegible]

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளி.—[illegible]

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

கோவான்வீசன்குறையெல்லாந்தீரவே
ஓவாதகாலத்துவாதிதனை—மேவிக்
கழித்தடையக்காட்டிக்கலந்தகுணமாறன்
வழுத்துதலால்வாழ்ந்ததிந்தமண்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானுர் சீயர் திருவடிகளே சரணம்.

---

* திருவாய்மொழி - கo-க-கூ. † ஷை கo-கூ-உ.

நான்காந்திருவாய்மொழி - மண்ணையிருந்து : ப்ரவேஶம்.

ஆ.—(மண்ணையிருந்து.) இப்படி ப்ரணயஸ்வபாவனை எம்பெருமானை விஶ்லேஷித்தா ளொரு பிராட்டி அந்த விஶ்லேஷவ்யஸநத்தாலே பிச்சேறிச்சொல்லுகிற பாசுரங்களை அவளுடைய திருத்தாயார் சொல்லி அலற்றுகிறாள்.

ஒ.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், இப்படிப்பிறந்த ப்ரணயித்வாநுஸந்தாந ஜநித ப்ரீதி ஸாத்மிக்கைக்காக இவருடைய ப்ரக்ருதி யறிந்திருந்துள்ள எம்பெருமான் இவரோட்டைக் கலவியை நெகிழநிற்க, இப்படி ப்ரணயியான இவனைக் காணப்பெறாமையாலே பிச்சேறி ஏதேனும் ஒருபடியாலே *அவனோடு ஸத்ருஶமான பதார்த்தங்களையும் அவனோடு ஸம்பந்திகளான பதார்த்தங்களையுங் கண்டு சிறிதுதேறி அவனைக் காணப்பெறாமையாலே வ்யஸநப்படாநின்ற ஆழ்வார் தம்முடைய தஶையை அந்யாபதேஶத்தாலே பேசியருளுகிறார்.

ப.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி மாநஸஸம்ஶ்லேஷத்தாலே அநுபவிப்பித்துக் கற்பித்த ஈஶ்வரனுடைய ப்ரணயித்வகுணத்தை அநுஸந்தித்த ஆதராநுரூபமான பாஹ்யாநுபவாபிநிவேஶத்தைப் பண்ணி அது கிட்டாமையாலே ஆர்த்தரான இவர், தம்முடைய ஆர்த்திஶாந்திஹேதுவான ஸ்வபாவங்களையுடையனான ஈஶ்வரனுடைய விபூதித்வயயோகத்தையும், ஸர்வஸமாஶ்ரயணீயத்வத்தையும், ப்ரதாபாநுக்ரஹவத்தையையும், உஜ்ஜ்வலமாய் உத்துங்கமாய் ஶ்ரமஹரமான விக்ரஹவைலக்ஷண்யத்தையும், ரக்ஷணார்த்த ப்ரவ்ருத்திகளையும், அநுஹாவ்யசேஷ்டிதங்களையும், பரத்வசிஹ்நங்களையும், ஐஶ்வர்யாபிரூப்ய விஶிஷ்டமான ஆதரணீயத்வத்தையும், ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் உபகாரகத்வத்தையும், ஸௌலப்யபாரம்யத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்விஶிஷ்டனான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஸம்பந்திகளாயும் ஸத்ருஶங்களாயுமுள்ள பதார்த்த தர்ஶநத்தாலே ஈடுபட்ட ப்ரகாரத்தை பார்ஶ்வஸ்தரான பரிவர் சொன்ன பாசுரத்தை, நாயகனைப்பிரிந்த தலைவியுடைய ஆற்றாமை கண்ட நற்றாய் வார்த்தையாலே அருளிச்செய்கிறார்.

இ.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி ப்ரணயித்வாநுஸந்தாநத்தாலுள்ள நிரவதிக ப்ரீதியாலே ஆஶ்ரயம் அழியும்படி வர, இவர் ப்ரக்ருதியை அறியுமவனாகையாலே ப்ரீதி அரையாறுபட்டு ஸாத்மிக்கைக்காக அவன் பேரநிற்க, பிரிந்தது அவனையாகையாலே ஆற்றாமை மேலிட்டு தநலுப்தர் கிழிச்சீரையை விழவிட்டால் போலியான முடிகளை ‘அது அது’ என்று ப்ரமிக்குமாபோலே அவனோடு ஸத்ருஶமாயும் ஸம்பந்திகளாயு மிருந்த பதார்த்தங்களை ‘அவன் அவன்’ என்று பிச்சேறும்படியாகத் தமக்குப்பிறந்த அவஸாதத்தை, கலந்து பிரிந்து பிரிவாற்றாமையாலே இப்படி அலமாக்கிறாளொரு பிராட்டி தஶையை அநுஸந்தித்தாள் ஒரு திருத்தாயார்பாசுரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். திருத்தாயார் இவள் க்லேசத்தைச் சொல்லுவது, இவள் பாசுரத்தைச் சொல்லுவது, இத்தால் தனக்கு உண்டான நலிவைச் சொல்லுவதாய்க் கொண்டு கைவாங்குமளவிலே வந்து முகங்காட்டி ஆஶ்வஸிப்பித்தானா யிருக்கிறது.

ஈடு.—கீழில்திருவாய்மொழியில் - அவனுடைய ப்ரணயித்வகுணத்தை அநுஸந்தித்துப் பிச்சேறினார். இவர்க்குக் கீழ்ப்பிறந்த நிரவதிகப்ரீதியானது *இருவருடைய ஆஶ்ரயமும் அழியுமேன்

மண்ணையிருந்துப்ரவேஶே, ஸங்க்ரஹசங்கதி - ‘கீழில்’ இத்யாதி. இத்திருவாய்மொழியிலே ‘பிச்சேறினார்’ என்றபடி. கீழ் நிரவதிகப்ரீதியாயிருக்க, இதில் பிச்சேறுகைக்கு அடியேது? என்ன, ‘இவர்க்

---

* அரும்பதத்தினுல் ‘இரண்டாஶ்ரயமும்’ என்று பாடமு முள்ளதாகக்காண்கிறது.

னும்படியாயிற்று; அந்த ரஸத்தை அரையாறுபடுத்தி ஸாத்மிப்பிக்கைக்காக அக்கலவியை அல்பம் நெகிழநின்றான் ஈஶ்வரன். ஆனாலும், பிரிந்தது அவளையாகையாலே அது தன்கார்யம் செய்தன்றி நில்லாதே; ஆற்றாமை மீதூர்ந்து, தநலுப்தனானவன் கிழிச்சீரையைக் கெடுத்தால் அத்தோடு போலியான முடிகளெல்லாம் அவிழ்த்தவிழ்த்துப் பார்க்குமாபோலே; * "வைப்பாம்மருந்தாம்" என்னும்படியே இவர்க்குச் சேமநிதியிறே அவன்; ஆகையாலே, அவனோடு ஸத்ருஶபதார்த்தங்களையும் ஸம்பந்திபதார்த்தங்களையும் அகப்பட அவனாகக்கொண்டு ப்ரமித்துக் கிட்டிப்பார்த்து அவனன்றிக்கே யொழிந்தால் மீளவும் மாட்டாதே நோவுபட்டுச் செல்லுகிறது. "க்வசிதுத்ப்ரமதே வேகாத் க்வசித் விப்ரமதே பலாத் । க்வசிந்மத்த இவாபாதி காந்தாந்வேஷண தத்பர:" (க்வசிதுத்ப்ரமதேவேகாத் க்வசித்விப்ரமதேபலாத் | க்வசிந்மத்தஇவாபாதிகாந்தாந்வேஷணதத்பர:) என்கிறபடியே - பிராட்டியைப்பிரிந்த அநந்தரம் ஆற்றாமையாலே மேல்நோக்கிப் பார்த்து விலங்க ஸஞ்சரிப்பது, அதுதானும் மாட்டாதொழிவது, ஒருவ்ருக்ஷத்தில்நின்றும் வ்ருக்ஷாந்தரத்திலே சென்று கிட்டுவது, 'மைதிலி

குக்கீழ்' இத்யாதி. இது ப்ரகரணோசிதம். அன்றிக்கே, "காதல்மையலேறினேன்" என்றிருக்கையாலே, கீழில்திருவாய்மொழியில் பிச்சேறினா ரென்னுதல். இது, 'பிச்சேறினார்' என்ற பூதநிர்த்தேசத்தோடு சேரும். விஸ்தாரஸங்கதி - 'இவர்க்குக் கீழ்ப்பிறந்த' இத்யாதி என்னுதல். 'இரண்டாஶ்ரயமும் அழியுமென்னும்படியாயிற்று' என்றது - இவருடைய நிரவதிகப்ரீதியானது ஸ்வஸ்வரூபத்தாலும் தன்னைக்கண்ட ஈஶ்வரனுடைய ப்ரீதிமுகத்தாலும் இரண்டாஶ்ரயமும் அழியுமென்னும்படியாயிற்று என்றபடி. ஆஶ்ரயம் - ஸ்வரூபம். 'இருவருடைய ஆஶ்ரயமும்' என்றும் பாடமுண்டு. அப்போதும், கீழ்ச்சொன்னதே அர்த்தம். 'இவருடைய ஆஶ்ரயமும் அழியும்' என்றும் பாடமுண்டாயிருக்கிறது. ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஸ்வரூபமழியுமென்றவிடத்திலே - 'ஒரு அம்மையார், தானும் தன்னுடைய பிள்ளையுமாய் அத்யந்தம் ரிக்தையாயிருக்க, பிள்ளை வித்வானாய் உபயதோமுகியென்ற கோதாநம்பிடித்து தநம் நிரம்பக்கொண்டுவர, அத்தைக்கண்டு அந்த ப்ரீதியாலே சரீரம்விட்டாள்' என்று ஓரைதிஹ்யம் அருளிச்செய்வர். 'என்னும்படியாயிற்று' என்ற அநந்தரம் - நாயகனானவன், அறிவு நிறைவு ஓர்ப்பு கடைப்பிடிகளையு முடையனாய், "ஜ்ஞாநஸம்பந்ந:" என்று ஜ்ஞாநஸம்பூர்ணனுமாகையாலே பாவ்யர்த்தத்தை அநுஸந்தித்து என்று சிலகூட்டி, அநந்தரம் - 'அந்தரஸத்தை அரையாறுபடுத்தி' இத்யாத்யநுஸந்திப்பது. அரையாறுபடுத்தி - குறையப்பண்ணி. 'ஸாத்மிப்பிக்கைக்காக நெகிழநின்றான்' என்னுமிடம் இவர் அறிந்திருக்க, பின்னை துக்கப்படுவானென்? ஆறியிருக்கவொண்ணாதோ? என்ன, 'ஆனாலும்' இத்யாதி. ஆனாலும் - ஸாத்மிக்க வந்த பிரிவேயாகிலும். ஆகையாலே, 'ஆற்றாமைமீதூர்ந்து' என்றுகூட்டுவது. மீதூர்ந்து - அதிகமாய். இதுக்கு - 'நோவுபட்டுச் செல்லுகிறது' என்று மேலோடே அந்வயம். 'மீதூர்ந்து' என்ற அநந்தரம், 'தாமானதன்மைபோய் ஒரு பிராட்டிதசையை ப்ராப்தராய்' என்று அத்யாஹார்யம். அவன்தான் தநமோ? என்ன, 'வைப்பாம்' இத்யாதி. 'ஸத்ருஶ' இத்யாதி - ஸத்ருஶபதார்த்தங்களை அவனாகவும், ஸம்பந்திஸத்ருஶபதார்த்தங்களை ஸம்பந்திகளாகவும் ப்ரமித்து என்றபடி. ஸத்ருஶபதார்த்தங்களாவன - "கரும்பெருமேகங்கள்", "பெரும்புலவாநிரை,", "உருவுடைவண்ணங்கள்", "விரும்பிப்பகவரை" இத்யாதி. ஸம்பந்தி ஸத்ருஶபதார்த்தங்களாவன - "ஆய்ச்சியர்வெண்ணெய்கள்," "கோமளவான்கன்று", "வாய்த்தகுழலோசை" இத்யாதி. 'அவனாகக்கொண்டு ப்ரமித்து' - அவனாகவும், அவனிருக்கிறதாகவும் ப்ரமித்து என்றபடி. 'அவனன்றிக்கேயொழிந்தால்' - அவனன்றென்றும், அவனில்லையென்றும் அறிந்தா லென்றபடி. இப்படி நோவுபட்டாருண்டோ? என்ன, 'க்வசித்' இத்யாதி. ஆரண்யகாண்டே ஷஷ்டிதமே. ப்ரமமாவது - சுழலுகை. உத்ப்ரமமாவது - சுற்றும் முகந்திருப்பி மேலேபார்க்கை. விப்ரம: - விவிதோப்ரம:. 'அதுதானும் மாட்டாதொழிவது' என்றது - உத்ப்ரமவிப்ரமங்களுக்கு பிந்நமானதாக வேணுமே; வ்யாபரிக்கவும் மாட்டாதொழிவ தென்றபடி. உந்மத்தன் செய்யுமதிறே இது. "வ்ருக்ஷாத்வ்ருக்ஷம் ப்ரதாவந்:" என்றத்தைப் பற்ற-'ஒரு வ்ருக்ஷத்தில்நின்றும்' இத்யாதி. "க்வசித்க்வசித் ஸ்கந்தபாதஸ்ப்ருஷ்டா" என்றத்தைப்பற்ற - 'மைதிலியை'

* திருவாய்மொழி. க-எ-உ.

யைக் கண்டிகோளோ?' என்றுகேட்பது, ஆறுபெண்ணுறாக ளொன்றின்றிக்கே தேடுவதாய், அவர்பட்டாற்போலே இவளும் அப்படியே படுகிறாள் இப்போது. இப்படி நோவுபடுகிற இவள் தசையை அநுஸந்தித்த திருத்தாயார், இவள்படுகிற பாடுகளையும் இவள் சொல்லுகிற வார்த்தைகளையும் சொல்லி, இதுகண்டு தான்பொறுக்கமாட்டாமே நோவுபடுகிறபடியும் சொல்லி இவள் கைவாங்குமளவாக, அவன் வந்து முகங்காட்டி ஆச்வஸிப்பிக்கத் தரித்ததாய்த் தலைக்கட்டுகிறது, இத்திருவாய்மொழி.

முதற்பாட்டு.

மண்ணையிருந்துதுழாவி வாமனன்மண்ணிதுவென்னும்
விண்ணைத்தொழுதுஅவன்மேவு வைகுந்தமென்றுகைகாட்டும்
கண்ணையுண்ணீர்மல்கநின்று கடல்வண்ணனென்னுமன்னே! என்
பெண்ணைப்பெருமயல்செய்தார்க்கு என்செய்கேன்பெய்வளையீரே.

ஆ.—(மண்ணையிருந்து.) எம்பெருமானைப் பிரிந்த வ்யஸநத்தை ஆற்றமாட்டாதே, பண்டு எம்பெருமான் இந்தலோகத்தை அளந்தருளினபோது அவன்திருவடிகளோடே ஸம்பந்தித்தது இம்மண்ணென்று பார்த்து இந்தமண்ணைக்கொண்டு ஆச்வஸித்து அந்தப்ரீதியாலே, அடியேன் வாமனன் மண் இதுவென்னும். ஆகாசத்தை நாமஸாம்யத்தாலே திருநாடாகக் கருதித் தொழுது, அடியேன் அவன்மேவு வைகுந்தமென்று கைகாட்டும். அவனைக்காணு தொழிந்தவாறே, கண்ணையுண்ணீர்மல்கநின்று கடல்வண்ணனென்று அழைக்கும். இப்படி என்பெண்ணைப் பெருமயல்செய்தார்க்கு என்செய்கேன் பெய்வளையீரே? என்று அலற்றுகிறாள்.

ஓ.—முதற்பாட்டில், வினவவந்தவர்களுக்குத் தன் மகள் படிகளை அறிவியாநின்று கொண்டு 'இப்படி இவளை எம்பெருமான் பிச்சேற்றினான்; இதுக்கு என் செய்வேன்?' என்று திருத்தாயார் துக்கிக்கிறாள்

[மண்ணை என்று தொடங்கி.] - பூமியைப் பலகாலும் ஸ்பர்சிக்கிறது ஸ்ரீவாமநன் அளந்த மண் என்னும் ஆதரத்தாலே என்று கருத்து. [விண் என்று தொடங்கி] - நாமஸாம்யத்தாலே ஆகாசத்தைத் தொழுது அவன் நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிற வைகுந்தம் என்று சொல்லப்புக்கு பலஹாநியாலே மாட்டாதொழிந்து ஹஸ்தசேஷ்டையாலே காட்டாநிற்கும். திருநாட்டில் அவன் இருக்கிறபடியைக் காணப்பெறாமையாலே கண்ணீர் மல்கும்படி நின்று தன் ஆற்றாமையாலே ச்ரமஹரமான திருநிறத்தை நினைத்து 'கடல் வண்ணன்' என்னும். [அன்னே] - செயலறுதியாலே சொல்லும் சொல்; 'மன்னே' என்றபோதும் இதுவே பொருள்.

இத்யாதி. ''நதீநாஸீ'' என்றத்தைப் பற்ற 'ஆறு' இத்யாதி. ஆறு - நதம். பெண்ணுறு - நதி. நதங்களென்று பேர்பெற்று மேற்குநோக்கிப்போமவை - ஆறுகள்; நதியென்று பேர்பெற்றுக் கிழக்கு நோக்கிப்போமவை - பெண்ணுறுகள். பாட்டுக்களின் ப்ரமேயம். 'இப்படி' இத்யாதி. 'கைவாங்குமளவாக' என்றது - ''என்செய்கேன் வல்வினையேனே'' என்றத்தைப் பற்ற. ''வல்வினைதீர்க்கும் கண்ணனை'' என்றத்தைப்பற்ற, 'அவன் வந்து முகங்காட்டி' என்றது. ஸம்பந்திபதார்த்தங்களைத் தேடுகிறதுக்குத் தாத்பர்யம் - இவர்பகவத்பாகவதர்களிருவரையும் உத்தேச்யமாக நினைத்திருக்குமவராகையாலே, பகவத்விச்லேஷமானால் பாகவதர்களோடேகூடியாகிலும் தரிக்கலாமென்று தேடுகிறாரென்றபடி.

[பெய்வளையீரே] - உங்களைப்போலே கையும் வளையுமாயிருக்க இவளைக் காணவல்லேனே! என்று கருத்து.

ப.—முதற்பாட்டில், வினவ வந்த அயலார்க்கு, அவனுடைய விபூதித்வயஸம்பந்த்தை அநுஸந்தித்து பூம்யந்தரிக்ஷங்களைக் கண்டு விக்ருதையாகாநின்றாள் என்கிறாள்.

மண்ணை-பூமியை, இருந்து - இருந்து, துழாவி - துழாவி, இது - இது, வாமனன் - (அந்யாபிமாநம் வாராதபடி) வாமநனாய் அவனிரந்தளந்துகொண்ட, மண் - மண், என்னும் - என்னாநிற்கும்; விண்ணை - (ஊர்த்வமான) ஆகாசத்தை, தொழுது - (நோக்கி) அஞ்சலிபண்ணி, அவன் - அவன், மேவு - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, வைகுந்தம் - (பரமவ்யோமஸப்தவாச்யமான) ஸ்ரீவைகுண்டம், என்று - என்றுசொல்லி, (அபரோக்ஷித்தாரைப்போலே), கை-ஹஸ்தமுத்ரையாலே, காட்டும் - (பிறர்க்கும்) காட்டாநிற்கும்; உள் - அகவாயில், நீர் - அஶ்ருஜலமானது, கண்ணை - கண்ணையும்விஞ்சி, மல்க - புறப்படும்படி, நின்று - நின்று, (இப்படிதன்னோடுஸம்பந்தித்த விபூதித்வயமும் எனக்கு விஷயமாம்படி), கடல் - கடல்போலே ஶ்ரமஹரமான, வண்ணன் - தன்வடிவழகைக்காட்டி அநுபவிப்பித்த அபரிச்சிந்நஸ்வபாவன், என்னும் - என்னும்; அன்னே - அம்மே! என் - என்னுடைய, பெண்ணை - (முக்தையான) பெண்ணை, பெரு - இப்படி அதிஶயிதமான, மயல் - பிச்சை, செய்தார்க்கு-பண்ணினவருக்கு, பெய் வளையீரே - (இவள்வளைபோலே கழலுகையன்றியே) இடப்பட்ட வளையையுடையவர்களே! என் - எத்தை, செய்கேன் - செய்வேன்?

அவரை யழைத்துக் கொடுக்கமாட்டுகிறிலேன், அவர்தாமே வருமளவும் இவள்பிச்சைத் தணிக்கமாட்டுகிறிலே னென்று கருத்து. அன்னேயென்று-வெறுப்பைக் காட்டுகிறது. பெய்வளையீரே என்கையாலே-நீங்கள் கையும் வளையுமாயிருக்க, இவள் கை நிலம் துழாவும்படியாவதே! என்கை. விண்ணென்று பூதாகாஶமாயிருக்க, அவ்வளவும் ப்ரகாசித்தபடி.

இ.—முதற்பாட்டில், வினவ வந்தவர்களுக்குத் தன் மகளை அவன் பிச்சேற்றினபடிகளைச் சொல்லி 'இதுக்கு என்செய்கேன்?' என்கிறாள்.

[மண்ணை] - பூமியை ப்ராதேஶிகமான அளவன்று: "மண்முழுது மகப்படுத்து நின்ற" என்கிறபடியே திருவடிகளுக்கு உள்பட்ட பூமி அடங்க. "யோ தஸ்யைக்ஷா..." 'இருந்து' என்கையாலே, முன்பு ஸ்திதிகமநஶயநாதிகளிலே அரதியாய்ச் சென்றமை தோற்றுகிறது. [துழாவி] - பித்தோபஹதர் சந்தநபங்கத்திலே கை வைக்குமாபோலே விரஹாக்நி நலியாமைக்குத் தத்ஸம்பந்தமுள்ள தொன்றிலே கையைவைக்கிறாள். [வாமனன் மண் இது என்னும்] - 'பிச்சேறினாற்போலே மண்ணைத் துழாவுகிறதென்?' என்ன, அத்யாதரத்தோடே 'ஸ்ரீவாமனன தன்றோ?' என்னாநின்றாள்; மஹாபலியது மன்று, இந்த்ரனது மன்று; தத்ஸம்பந்தமே யாயிற்று, இவளுக்குத் தோற்றுகிறது. [இது என்னும்] - 'ப்ரத்யக்ஷத்திலும் ஸம்ஶய முண்டோ?' என்னாநின்றாள். பூதகாலத்தி லுள்ளதும் வர்த்தமாந காலத்திற்போலே தோற்றுகிறதிறே, இவளுக்கு; ஆனாலும், அளந்தவனைக் காணவொண்ணாதே இப்போது. [விண்ணை இத்யாதி] - ஆகாசத்தைத் தொழுது 'என்னோட்டைக் கலவிபோலேயும் அவதாரம் போலேயும் பிரிவோடே வ்யாப்தமாயிருக்கையன்றிக்கே அவன் நித்யவாஸம்பண்ணும் பரமபதம் என்றுசொல்லப் புக்கு, பலஹாநியாலே தலைக்கட்டமாட்டாதே ஹஸ்தசேஷ்டையாலே காட்டாநிற்கும். ஆகாஶத்தைத் தொழுகிறது,நாமஸாம்யத்தாலும் ஊர்த்வதையாலும். [அவன்மேவு வைகுந்தம்] - பூதகாலத்திலுள்ளது காண்கிறாப்போலே லோகாந்

தர்த்திலுள்ளதும் காணவல்லளா யிருக்கிறபடி. ஆர்ஷ்டிஷேணாஶ்ரமத்திலே நிற்க, பரம பதம்தோற்றுகிறதிறே பாவபந்தத்தாலே. [என்று கைகாட்டும்]-நித்யஸூரிகளநுபவத்தை அநு ஸந்தித்துத் தனக்கும் ப்ராப்தி ஒத்திருக்கக் கிடையாமையாலே நா தளர்ந்து குறையும்; ஹஸ்த முத்ரையாலே காட்டாநின்றாள். [கண்ணை உள்நீர்மல்க நின்று]-'ப்ராப்தி ஒத்திருக்க இவ்வநுப வத்தை இழப்பதே!' என்று கண்ணநீர் பாயாநின்றாள். கீழ் அவதாரத்தை அநுஸந்தித்த போது கண்ணநீர் பாய்ந்திலள். அவர்களிலே பிரிகதிர்ப்பட்டுப் போந்தாளொருத்தி பெண்ணும் படியிறே இவள்படி. [கடல்வண்ண னென்னும்] - அத்தேஶத்திலிருக்கும் ஶ்ரமஹரமான வடிவைச் சொல்லாநின்றாள்; இவளைப் பிச்சேறப் பண்ணின வடிவாயிற்று. [அன்னே] - அம் மே! என்னுதல்; மன்னே என்னுதல். இரண்டும் - விஷாதஸூசகமான அவ்யயம். [என் பெண் ணைப் பெருமயல் செய்தார்க்கு] - கலவிக்குமுட்படமாட்டாத பருவமாயிருக்க, கலந்தார்க்கும் அவ்வருகான ஆர்த்தியையாயிற்று விளைத்தது. [என் பெண்ணை] - நாட்டார் பிச்சையுந் தவிர்க்கவல்ல என்மகளைக் கிடீர். [பெருமயல்] - பெரும்பிச்சு. ஸத்ருஶபதார்த்தத் தையும் ஸம் பந்திபதார்த்தத்தையும் அவனாக ப்ரமிக்கும் பிச்சு. [என் செய்கேன்] - அவனை வரப்பண்ணு வேனோ? இவளை ஆறியிருக்கப் பண்ணுவேனோ? நான் பொறுத்திருப்பேனோ? [பெய்வளையீரே] - கையிலே இடப்பட்ட வளையையுடைய நீங்கள் இவள் கையில் வளை நெருங்கும் மருந்து சொல்லவல்லிகோளே.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. வினவவந்தவர்களுக்குத் தன்மகள்செய்திமை அறிவியாநின்று கொண்டு, 'இப்படி இவளை எம்பெருமான் பிச்சேற்றினான்: நான் இதுக்கு என்செய்வேன்?' என்கிறாள்.

[மண்ணையிருந்துதுழாவி]-"மண்முழுதுமகப்படுத்துநின்றவெந்தை" என்கிறபடியே அவன் திருவடிகளுக்கு உட்பட்ட பூமிப்பரப்படைய இருந்து துழாவாநிற்கும். அவன்ஸம்பந்தங்கொண் டே இத்தை விரும்புகிறது; அது ப்ராதேசிகமன்றே. "மயாதுபக்த்பாதஸ்யைவவாமநஸ்யோபபுஜ்யதே" (மயாதுபக்த்பாதஸ்யைவவாமநஸ்யோபபுஜ்யதே). 'முன்புதோற்றுகிற சோலை யென்னென்பது?' என்று பெருமாள் கேட்டருள, பண்டு 'ஸித்தாஶ்ரமம்' என்று ஶ்ரீவாமநன் எழுந் தருளியிருந்த தேஶமாயிற்று; அவன் எழுந்தருளினபின்பு அவன்பக்கல் பக்தியாலே விடமாட் டாமே அம்மண்ணை மோந்துகொண்டு கிடப்பன்' என்றானிறே விஶ்வாமித்ரன். "விஷ்ணு...

முதற்பாட்டு - 'மண்ணை' இத்யாதி. பாட்டையெல்லாம் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'வினவ' இத் யாதி. வினவ - விசாரிக்க. செய்தி - செயல்.

'வாமனன்மண்' என்றதுக்குச் சேர, 'மண்' என்றதுக்கு - பூமியெல்லாமென்று அர்த்தம் - 'மண் முழுதும்' இத்யாதி; பூமிமுதலான ஸர்வலோகங்களை யெல்லாம் அளந்து ஸ்வாதீனமாக்கிக்கொண்டு க்ருத க்ருத்யனாய்நின்ற என்ஸ்வாமி யென்றபடி. 'மண்ணைத் துழாவி' என்றால் - பூமியெல்லாம் துழாவினதாக வேணுமோ? என்ன, 'அவன்ஸம்பந்தம்' இத்யாதி. அது - ஸம்பந்தம். அவன் ஸம்பந்தங்கொண்டு விரும்பி னாண்டோ? என்ன, 'மயா' இத்யாதி. "தேநைஷபூர்வமாக்ராந்த ஆஶ்ரம: ஶ்ரமநாஶந:" இதி பூர்வார்த்தம்; பாலகாண்டே தாடகாநிரஸநாநந்தரம் ராமம்ப்ரதி கௌஶிக:. என்னென்பது - எது; யத் ஸம்பந்தி யென்றபடி. "உபபுஜ்யதே" என்றதுக்கு அர்த்தம் - 'மோந்துகொண்டுகிடப்பன்' என்று. 'விடமாட்டாமே' என்றது - 'புஜ்யதே' என்கிற வார்த்தமாகார்த்தம். ப்ரமாணாந்தரம்-'விஷ்ணு:' இத்யாதி. ஆரண்யபர்வணி பீமஸேநம்ப்ரதி ஹநூமாந்: "க்ஷயதாமஸ்யவீரஸ்ய ஶ்ரோத்ராராமகதாம் ஹரே:" இதி பூர்வார்த்தம். இஶ்ஶ்லோகத்தால் - திருவடியும் பீமஸேநனோடே 'பெருமான் ஸஞ்சரித்தருளினத்தை விட மாட்டாமலிருக்கிறேன்' என்று அருளிச்செய்தாரிறே. இத்தஶ்லோகத்தில் இந்த அர்த்தம் இல்லைவிட்டா

ஷிராபிவெண வஹாரவஸாயாதயெ'' (விஷ்ணுர்மாநுஷரூபேணசசாரவஸுதாதலே) என்று அவன்பக்கல்ருசியுடையார் விடமாட்டார்களிறே. [இருந்து]-இவ்விருப்புக்குப்பூர்வக்ஷணத்தில் ஸ்திதிகமநஶயநாதிகளில் ஒருநியதியின்றிக்கே நோவுபட்டமை தோற்றுகிறது. [துழாவி] - இது தன்னை விடமாட்டாமையும் தோற்றுமிறே; பித்தோபஹதன் சந்தநபங்கத்தில்நின்றும் கைவாங்க மாட்டாதாப்போலே; கைவாங்கில் விரஹாக்நியாலே வேம்போலே. தாங்கள்தெளிந்திருக்கிறார்களாய் 'இவள் ப்ரமித்தாரைப்போலே செய்கிறதென்னேன்பது?' என்பர்களே, அவர்களை 'நீங்கள் ப்ரமித்திகோளோ?' என்னுமாயிற்று இவள். [வாமனன்மண் இதுவென்னும்] - வாமனன்மண்ணன்றோ இது? என்னும். 'அடியிலேபிறந்துடைய கந்தமன்றோ?' எனாநின்றாள். ''கந்தவதீப்ருதிவீ'' (கந்தவதீப்ருதிவீ) என்றிறே நாட்டில் ப்ரஸித்தி; ''ஸர்வகந்த:'' (ஸர்வகந்த:) என்கிற விஷயத்தோட்டைஸம்பந்தமேயாயிற்று இவள் அறிவது. அவன் இரந்து தனக்காக்கிக்கொண்டதன்றோ என்னாநின்றாள். அவனதானால் இந்த்ரனுக்குப்போலே கொடுக்கவேண்டாகாணும் இவளுக்கு; அவனதானபோதே இவளதாயேயிருக்கும். 'அவனதன்றுகாண்' என்று இவளை மீட்கவொண்ணாதே. [இதுவென்னும்] - ப்ரத்யக்ஷத்திலும் உங்களுக்கு ஸம்ஶயம் அநுவர்த்தியாநின்றதோ? என்னும். பூதகாலத்திலுள்ளதும் இவளுக்கு வர்த்தமாநகாலத்திற்போலே தோற்றுகிறவித்தனைபோக்கி, அளந்தவனை இப்போது காணவொண்ணாதே. [விண்ணைத்தொழுது] - கழிந்தகாலத்திலுள்ளதும் வர்த்தமாநகாலத்திற்போலே தோற்றுகிறுப்போலே, லோகாந்தரத்திற்பரிமாற்றமும் இங்கே தோற்றாநின்றது. ''அக்கரை, இக்கரை'' என்னும்படி, அவர்களுக்கு இவ்விடத்திலும் அவ்விடம் அணித்தாய்த்தோன்றுமிறே; நமக்கு அவ்விடத்திலும் இவ்விடம் அணித்தா யிருக்குமாபோலே.

லும் அர்த்தாத் ஸித்தம்; ஆகையாலே, 'அவன்பக்கல் ருசியுடையார் விடமாட்டார்களிறே' என்றது. இப்போது 'இருந்து' என்றதுக்கு பாவம் - 'இவ்விருப்புக்கு' இத்யாதி. 'துழாவி' - என்றதுக்கு-துழாவாநிற்கு மென்று வர்த்தமாநார்த்தம் - 'இதுதன்னை' இத்யாதி. இதுதன்னை - பூமியை. ஸம்பந்தங்கொண்டு விரும்புமளவன்றிக்கே தாரகத்வேநவும் விரும்பு மென்றபடி. 'மாட்டாமையும்' என்ற ச ஶப்தம் - கீழ் 'பூமிப்பரப்புடைய'என்றத்தை ஸமுச்சயிக்கிறது.விடமாட்டாதபடியைத்ருஷ்டாந்தமுகேந காட்டுகிறார்.'பித்தோபஹதன்' இத்யாதி. வ்யதிரேகேண தாத்பர்யம் 'கைவாங்கில்' இத்யாதி. மேலுக்கு அவதாரிகை - 'தாங்கள்' இத்யாதி. வாமனன்ஸம்பந்தங்கொண்டு துழாவுகிற என்னை 'ப்ராந்தை' என்ற நீங்களேயன்றோ ப்ராந்தைக ளென்றபடி. என்னேன்பது என்பர்களே - என்னவாயிருக்கிறது என்பர்களே யென்றபடி. இதுக்கு நியாமகமேது? என்ன, 'அடியிலே' இத்யாதி. அடியிலே யென்றது-சாடு. ஆதியிலே, திருவடிகளிலே யென்றும், ''பத்ப்யாம் பூமி:'' இறே. உடைய கந்தமன்றோ - கந்தமுடைய ப்ருதிவியன்றோ. திருவடிகளிலே பிறக்கையாலே வந்த கந்தமன்றோ வென்றபடி. பூமிக்கு கந்தம் ஸ்வதஸ்ஸித்தமாயிருக்கச்செய்தே, திருவடிகளோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே வந்த கந்தமென்று இவளுக்கு நினை வென்கிறார்.'கந்தவதி'இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. த்ரிவிக்ரமன தன்றோ மண், 'வாமனன்மண்' என்கிறதென்கொண்டு? என்ன, 'அவன் இரந்து' இத்யாதி. அவன் தனக்காக்கிக்கொண்டால் இவளுக்கு ப்ரயோஜநமேது? என்ன, 'அவனதானால்' இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. அவதாரிகை - 'அவனதன்று' இத்யாதி. கீழே 'மயாதுபக்த்யா' என்று தொடங்கி 'விடமாட்டார்களிறே' என்னுமளவும், சேஷபூதனுக்கு தத்ஸம்பந்தமுண்டானவை ததீயத்வேந உத்தேஶ்யமா யிருக்கு மென்று ஸ்வாபதேஶம் அருளிச்செய்தார்; அவனதானாலென்று தொடங்கி - அந்யாபதேஶம். ப்ரத்யக்ஷித்தாளாகில் அநுபவிக்க வொண்ணாதோ? என்ன, 'பூதகாலத்தில்' இத்யாதி- விண் - பரமபதமென்னுதல், இந்த ஆகாசமென்னுதல். பரமபதமென்று அர்த்தமானபோது பரமபதத்தை ப்ரத்யக்ஷிக்கக்கூடுமோ? 'கைகாட்டும்' என்கிறதென்? என்ன, 'கழிந்தகாலத்தில்' இத்யாதி. ஜ்ஞாநவைஶத்யத்தாலே தோற்றுமென்று ஸ்வாபதேஶம் - 'அக்கரை' இத்யாதி. அக்கரை - ஸம்ஸாரம். இக்கரை - பரமபதம். பெரியாழ்வார்திருமொழி அஞ்சாம்பத்து மூன்றாந்திருமொழி ஏழாம்பாட்டு: - ''அக்கரையென்னுமனத்தக்கடலுளழுந்தி'' இத்யாதி. அப்படி கண்ட

ஆர்ஷ்டிஷேணனுஶ்ரமத்திலேநின்று பரமபதங் கண்டார்களிறே சிலர். நாமஸாம்யத்தாலும், ஊர்த்வாகாரத்தாலும், இவ்வாகாஶத்தைப் பரமபதமென்று தோழாநிற்கும். [அவன்மேவு வைகுந்தம்] - என்னோடேகலந்து அகன்றவிடம்போலே பிரிவோடே வ்யாப்தமாயிராதே அவன் நித்யவாஸம்பண்ணும் தேசம் என்னாநின்றாள். அவதாரவ்யாவ்ருத்தியும் தனக்கு இழக்க வேண்டாமையும். [கைகாட்டும்] - அவன் ஏகரூபமாயிருக்கிற இருப்பை அநுஸந்தித்து, அவ் விருப்பிலும் தான் அநுபவிக்கப் பெறாமையாலே நடுவே தளர்ந்து, சொல்லப்புக்க வார்த்தை தலைக்கட்டமாட்டாதே ஹஸ்தமுத்ரையாலே தலைக்கட்டாநின்றாள். 'பரமபதத்திலே நித்ய ஸூரிகள் நித்யாநுபவம்பண்ணாநிற்க, அவர்களோடொத்த ப்ராப்தி நமக்கும் உண்டாயிருக்க, நாம் இழப்போமே' என்று தளர்ந்து தொடங்கின வார்த்தை தலைக்கட்டமாட்டுகிறிலள். [கண்ணையுண்ணீர்மல்கநின்று]- அவதாரம்போலன்றிக்கே என்று மொக்க அநுபவிக்கலாம்படி யிருக்கிற பரமபதத்திலிருப்பிலும் நான் இழப்பதே! என்று கண்ணீர்மல்குமாயிற்று. [கடல்வண்ணனென்னும்] - அவ்வடிவைக்காட்டிக்காணும் இவளை அவன் பிச்சேற்றிற்று; இவளும் தன்னைப் பிச்சேற்றினபடியே சொல்லாநின்றாள். ஒருகருங்கடல்வடிவுகொண்டு செவ்வேயிருந்தாற்போலே அங்கிருக்கு மிருப்பைச் சொல்லும். [அன்னே] - 'அம்மே' என்று, விஷாதாதிஶய ஸூசகமாயிருப்பதொரு அவ்யயம். மன்னே என்னவுமாம். [என்பெண்ணை] - "யுவதிஶ்ச குமாரிணீ" (யுவதிஶ்சகுமாரிணீ) என்கிறபடியே கலவியிலும் உட்புகமாட்டாத பருவமாயிற்று இவளது. [பெருமயல் செய்தார்க்கு] - தம்மைக் கலந்து பிரிந்தார் படும் வ்யஸநத்தளவுமல்ல இவளைப்படுத்திற்று. ஶத்ருஶ பதார்த்தத்தைக் கண்டு கலங்கினாள் இவளேயிறே. [என்செய்கேன்] - இவளாற்றாமை தீர அவனை வரப்பண்ணவோ? 'அவன்வருமளவும் க்ரமப்ராப்தி பார்த்து ஆறியிருக்கவேணுங்காண்'

பே ருண்டோ? என்ன, 'ஆர்ஷ்டிஷேணன்' இத்யாதி. சிலர் - தர்மபுத்ரன். ஆர்ஷ்டிஷேணனென்பானொரு ருஷி தன்னுடைய ஆஶ்ரமத்திலேநின்று தர்மபுத்ரனுக்குப் பரமபதத்தைக் காட்டினானென்றபடி. ப்ராந்தி தஶையிலே கைகாட்டக்கூடுமோ? என்ன, ' "தேறியும்தேறாது மாயோன்திறத்தனள்" என்கையாலே கூடும்" என்று அருளிச்செய்வர். ப்ராந்த்யநுகுணமாக 'விண்' என்றதுக்கு - ஆகாசமாக இரண்டாமர்த்தம் - 'நாமஸாம்யத்தாலும்' இத்யாதி. 'மேவுவைகுந்தம்' என்றதுக்கு வ்யாவர்த்யபூர்வகமாக அர்த்தம் - 'என்னோடே' இத்யாதி. 'மேவு'என்றதுக்கு பலிதம் - 'அவதார' இத்யாதி. 'வைகுந்தம்' என்றத்தைப் பற்ற, 'தனக்கு இழக்கவேண்டாமையும்' என்றது. அவன் - முன்பு தன்னோடுகலந்த குணாதிகன். 'கைகாட்டும்' என்றதுக்கு வாஸனை - 'அவன் ஏகரூபமாய்' இத்யாதி. தாத்பர்யாந்தரமாதல், கீழ்வாக்யவிவரணமாதல் -'பரமபதத்திலே' இத்யாதி. ஏகரூபமாயிருக்கும் ப்ரகாரம் இன்னதென்று விவரியாநின்றுகொண்டு, இதுவே கண்ணீர்மல்குகைக்கு ஹேதுவென்கிறாராதல், கீழெல்லாம்கடாக்ஷித்து ஸாவமாதல் - 'அவதாரம்' இத்யாதி. 'கண்ணை' என்கிற ஐகாரம் - அவ்யயம்; கண்ணுள் நீர்மல்க வென்றபடி. 'பெருமயல்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து இதுக்கு ஸாவம் - 'அவ்வடிவை' இத்யாதி. ஆகையாலே, இவள் அத்தையே சொல்லாநின்றாளென்கிறார்-'இவளும்' இத்யாதி. த்விதீயபாதத்தையும் உட்கொண்டு ஸாவம் - 'ஒருகருங்கடல்' இத்யாதி. செவ்வே - ஊர்த்வமாக. 'அங்கிருக்கு மிருப்பு' என்றது - 'வைகுந்தம்' என்றத்தைப் பற்ற. பரமபதத்திலிருப் பென்றபடி. 'மன்னேயென்னவுமாம்' இதி; அதுவும் - அப்பாவென்று விஷாதாதிஶய ஸூசகமாயிருப்பதொரு அவ்யயம். ஆக, இத்தால் - அம்மே அப்பா என்னுமாபோலே யென்கை. 'சிறுமான்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து இதுக்கு ஸாவம் - 'யுவதிஶ்ச' இத்யாதி. பெருமைக்கு அர்த்தம் - 'தம்மைக்கலந்து' இத்யாதி. 'கலந்துபிரிந்தார்படும் வ்யஸநத்தளவல்ல' என்றது - "மையலேற்றிமயக்க" என்ற ஆண்டாளையும், "உந்நாடிஜாவி காரோபவா" என்ற பிராட்டியையும் வ்யாவர்த்திக்கிறது. பிராட்டியும் ஆண்டாளும் இப்படி கலங்கினார்களில்லையே யென்று கருத்து. இவளுக்கு வாசியேது? என்ன, 'ஶத்ருஶ' இத்யாதி. 'என்செய்கேன்' - அவன் ஸ்வதந்த்ர னாகையாலும் இவள் அதிப்ரவணையாகையாலும் தனக்கு அஶக்யமென்றபடி. பெய்தல் - இடுதல். இவளு

என்று இவளைத் தரிப்பிப்பேனே? [பெய்வளையீரே] - இடப்பட்ட வளையையுடையீர்! ப்ரள்யத்திலே புறவடிநனையாமேயிருப்பாரைப்போலே, இவ்வளவிலும் கையும் வளையுமா யிருப்பதே நீங்கள்! நீங்கள் வளைதோங்குகைக்குச் செய்த பரிஹாரத்தைச் சொல்லவல்லிகோளே; நானும் கைமேலே அநுஷ்டித்துப்பார்க்க. (க)

இரண்டாம்பாட்டு.

பெய்வளைக்கைகளைக்கூப்பிப் பிரான்கிடக்கும்கடலென்னும்
செய்யதோர்ஞாயிற்றைக்காட்டிச் சிரீதரன்மூர்த்திஈதென்னும்
நையும்கண்ணீர்மல்கநின்று நாரணனென்னுமன்னே! என்
தெய்வவுருவிற்சிறுமான் செய்கின்றதொன்றறியேனே.

ஆ·—(பெய்வளை.) இக்கடலை அவன்கண்வளர்ந்தருளுகிற திருப்பாற்கடலாகக் கருதி, தன்னுடைய பெய்வளைக்கைகளைக் கூப்பி, பிரான்கிடக்கும் கட லென்னும். எம்பெருமானும் பிராட்டியும், ஆதித்யனும் அவனுடைய ப்ரபையும்போல இருக்கையாலே, அந்த ஆதித்யனைக் காட்டி, சிரீதரன்மூர்த்தி ஈதென்னும். தன்கைக்கு அவன் எட்டாதொழிந்தவாறே நையும். அந்தவ்யஸநத்தை ஸஹிக்கமாட்டாமையாலே கண்ணீர்மல்க நின்று, நாரணனென்னும். ஆஶ்சர்யபூதையான இவள் செய்கிற செயலொன்றும் தெரிகிறதில்லை யென்கிறாள்.

ஒ.—இரண்டாம் பாட்டில், 'அப்ராக்ருதரூபையான இவள் செய்கிறன ஒன்றும் தெரிகிறதில்லை' என்கிறாள்.

[பெய்வளைக் கைகளை] - 'கடல் வண்ணன்' என்று அநுஸந்திக்கையாலே பூரித்த வளைகளையுடைத்தான கைகளை. [பிரான்] - உபகாரஶீலன். [செய்யது என்று தொடங்கி] - ஆதித்யனும் ப்ரபையும் சேர்ந்திருக்கிறபடியைக் கண்டு 'இது ஸ்ரீதரனுடைய வடிவு' என்று ஹ்ருஷ்டையாம். 'பெரிய பிராட்டியார் ஸந்நிஹிதையாயிருக்கச் செய்தே நான் அவனைப் பெறுதொழிவதே!' என்று ஶிதிலையாம். அந்தஶைதில்யத்தாலே கண்ணீர்மல்கநின்று தன்னுடைய தாரணார்த்தமாகத் தன்னோடு அவனுக்கு உண்டான ஸம்பந்தத்தை நினைத்து, நாராயணனென்னும்.

ப·—அநந்தரம், 'அவனோடு ஸம்பந்தமுடைய கடலையும் ஆதித்யனையுங் கண்டு ஶிதிலையாகாநின்றாள்' என்கிறாள்.

பெய் - (பலகாலும் கழன்று) இடப்படாநிற்கிற, வளை - வளைகளையுடைய, கைகளை - கைகளை, கூப்பி - கூப்பி அஞ்சலிபண்ணி, (தன்முன்பே கோஷிக்கிற கடலைப்பார்த்து), பிரான் - (ஶரணம்புக்க தேவர்களுக்கு முகங்காட்டும்) உபகாரகனானவன், கிடக்கும் - (எனக்கு முகங்

டைய துஃகாதிஶயஞ் சொல்லுகிறவளவிலே 'பெய்வளையீரே' என்கிறவளுடைய ஹார்த்தஹாவத்தை இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்கிறார் - 'ப்ரளயத்தில்' இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. புறவடி - புறங்கால். இந்த வ்யஸநம் கண்ட உங்களுக்குத் துஃகமில்லை யென்றபடி. தாத்பர்யாந்தரம் - 'நீங்கள்' இத்யாதி. கைமேலே யென்றது - ஸோக்தி. கைமேலே வளைதொங்கும்படி பரிஹாரத்தைப்பண்ணிப் பார்க்கவென்று ஸ்வாரஸ்யார்த்தம்; ஸத்யஃ அநுஷ்டித்துப்பார்க்க வென்று த்வநி. பெய்வளையீரே இத்யாரப்யார்வயஃ. (க)

காட்டக்) கிடக்கிற, கடல்-கடல், என்னும் - என்னாநிற்கும்; (ராத்ர்யவஸாநத்திலே உதித்து), செய்யது - சிவந்த ஒளியாலே, ஓர் - அத்விதீயனான, ஞாயிற்றை - ஆதித்யனை, காட்டி - கை காட்டி, சிரீதரன் - ("விஷ்ணுர்ஹிரண்மயவபு:" என்று பெரியபிராட்டியாரோடே கூடி உபாஸ்யனான) ஸ்ரீதரன் இருக்கிற, மூர்த்தி - வடிவு, ஈது - இது, என்னும்-என்னாநிற்கும்; நையும் - (இப்படி ஶரண்யனுமாய் உபாஸ்யனுமானவனைக் கிட்டி அநுபவிக்கப் பெறாமையாலே) ஶிதிலையாகாநிற்கும்; (அந்தஶைதில்யத்தாலே), கண்ணீர் - கண்ணீர், மல்க-மல்க, நின்று-நின்று, நாரணன் - (நிருபாதிகஸம்பந்தயுக்தனான) நாராயணன், என்னும் - என்னாநிற்கும்; அன்னே - அம்மே! என் - என்னுடைய, தெய்வவுருவில் - ஸூரிகள்வடிவுபோலே அப்ராக்ருதமான வடிவையுடையளாய், சிறு-முக்தமான, மான் - மான்போலே இளையபருவத்தை யுடையளான இவள், செய்கின்றது - செய்கிறது, ஒன்று-ஒன்றும், அறியேன்-அறிகிறிலேன்.

ஶரண்யஸ்தலத்தை அஞ்சலிபண்ணாநின்றாள், உபாஸ்யஸ்தலத்தைக் காட்டாநின்றாள், ஒன்றிலேநின்றாளாக அறியப்போகிறதில்லை யென்று கருத்து.

ஈ.—இரண்டாம்பாட்டில், 'அப்ராக்ருதரூபையான இவள் செய்கிறன ஒன்றும் தெரிகிறதில்லை' என்கிறாள்.

[பெய்வளைக் கைகளைக் கூப்பி] - "கடல் வண்ணன்" என்று அநுஸந்திக்கவாறே கழன்ற வளைகளொழியச் சரிந்த வளைகள் பூரித்தன; தொழுவிக்கைக்கு ஒப்பித்துத் தான் தொழ நின்றாள். அவனைத் தொழுவிக்கைக்கிறே ஒப்பித்தது; வீரக்கழலோடே எதிரிகள் கையிலே நோவுபடுவாரைப்போலே. "பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்" என்று வன்னெஞ்சானவர்களையும் அழிக்கும் விஷயமிறே. [பிரான் இத்யாதி] - கடலோசை வந்து செவிப்பட்டது, என்னார்த்தி தீர்க்கைக்காக உபகாரகனானவன் வந்து கிடக்கிற கடல் என்னாநின்றாள். [செய்யதோர் இத்யாதி] - ராத்ரியெல்லாம் ஸமுத்ரகோஷத்துக்கு அடல் கொடுத்து ஆதித்யன் உதித்தவாறே ஆதித்யனும் ப்ரபையும் சேர்ந்திருக்கிற படியைக் கண்டு 'இது ஸ்ரீதரனுடைய வடிவு' என்று ஹ்ருஷ்டையாகாநின்றாள். ப்ரபாப்ரபாவான்களுடைய சேர்த்திமாத்ரத்தையே கொண்டு சொல்லாநின்றாள். "ஹரஸரோருஹாயயா" என்னக்கடவதிறே. [செய்யதோர் ஞாயிற்றை] - அழகியதாய் அத்விதீயமான ஞாயிறு. தாயும் தமப்பனும் சேர இருந்த ஸந்நிதியிலே பசித்த ப்ரஜைகளைப்போலே ஶிதிலையாகாநின்றாள். புருஷகாரபூதை ஸந்நிஹிதையாயிருக்க, 'இனி யார் புருஷகாரமாகப் பெற இருக்கிறேன்?' என்று ஶிதிலையாகாநின்றாள். [கண்ணீர் மல்க நின்று நாரணனென்னும்] - அந்தஶைதில்யத்தாலே கண்ணநீர் மல்க நின்று தன்னோடே அவனுக்கு உண்டான ஸம்பந்தத்தை நினைத்து 'நாரணன்' என்னும். 'சிரீதரன்' என்று, 'நாரணன்' என்பதற்கு முன்னே ஶிதிலையாகா நின்றாள். ஸ்ரீமந்நாராயணனென்று கூடச் சொல்லமாட்டுகிறிலள். [அன்னே] - 'அம்மே' என்பாரைப்போலே. 'மைத்ரேய' என்பாரைப்போலே தளர்த்திக்கு ஊற்றங்கோல் தேடுகிறாள். [என்தெய்வவுருவில்] - ஸத்ருஶமாகவும் ஸம்பந்தியாகவுமுள்ள பதார்த்தங்களை அவனாக அநுஸந்திக்க நித்யஸூரிகள் வடிவுபோலே இவள்வடிவும் அப்ராக்ருதமாயிருக்கிறபடி. [சிறுமான்] - அவர்களிற்காட்டில் இவளுக்கு வாசி, பருவத்தாலே இளையளாய் முக்தையாயிருக்கும். அவர்கள் "ஸூர்யஶதஸந்நிபா:" என்னும்படியிறே இருப்பது. [செய்கின்றது ஒன்று அறியேனே] - 'இவள் தொடங்குகிறது எது? தலைக்கட்டுகிறது எது?' என்று ஒன்றும் தெரிகிறதில்லை.

௩௫.—இரண்டாம்பாட்டு. 'அப்ராக்ருதரூடையான இவள் செய்கிறன ஒன்றும் தெரிகிறதில்லை' என்கிறாள்.

[பெய்வளைக்கைகளைக்கூப்பி] - அவனைத்தொழுவித்துக்கொள்ளும் பரிகரத்தையுடையவள், தான்தொழாநின்றாள். அவனைத்தொழுவித்துக்கொள்ளப்போலேகாணும் கையில் வளையிட்டது. 'கடல்வண்ணன்' என்றவாறே கழன்ற வளைகளொழியச் சரிந்தவளைகள் பூரித்தனகாணும். கையிலே ப்ரஹ்மாஸ்த்ரமிருக்கப் படும் பாடே இது. வீரக்கழலோடே பட்டுக்கிடப்பாரைப் போலேயிறே இவள்கிடக்கிற கிடை. இங்ஙனே நோவுபடாநிற்கச்செய்தே கடலோசை வாராச் சேவிப்படுமே. [பிரான்கிடக்குங்கடலேன்னும்] - 'திருப்பாற்கடலிலே சாய்ந்தால் நம் ஆர்த்திக்குக் கடுக உதவவொண்ணாது' என்று, அணித்தாக இக்கடலிலே சாய்ந்தருளின மஹோபகாரகனேன்னும். இப்படி ராத்ரியெல்லாம் கடலோசையோடே அலைந்து, விடிந்தவாறே ஆதித்யன்வாராத் தோற்றுமே. [செய்ய இத்யாதி]-உதயகாலத்தில் ஆதித்யனைக் கண்டு, ஸ்ரீதரனுடைய வடிவு இது என்னும். ஸர்வதாஸாத்ருஶ்யம் வேண்டாதே, அல்பஸாத்ருஶ்யம் அமையாநின்றதாயிற்று, இவள் ப்ரமிக்கைக்கு. ப்ரபாப்ரபாவான்களைக் கண்டவாறே, அவளும் அவனுமாக இருக்கும் இருப்பை நினையாநின்றாள்; "பாஸ்கரேணப்ரபாயதா" (பாஸ்கரேணப்ரபாயதா). [நையும்] - மாதாபிதாக்கள் சேரஇருக்க, அவர்கள்ஸந்நிதியிலே பசித்த ப்ரஜைகளைப்போலே ஶிதிலையாகாநின்றாள். "புருஷகாரபூதை அருகேயிருக்கப்பெறாத நான் இனி யார் புருஷகாரமாகப் பெற இருக்கிறேன்?" என்று ஶிதிலையாகாநின்றாள். [கண்ணீர்மல்கநின்று] - தளர்த்தியின் மிகுதியாலே கண்ணீர் வெள்ளமிடாநின்றது. [நாரணனேன்னும்] - 'அம்மே' என்பாரைப்போலே. "ஸ்ரீமந்நாராயணன்" என்றுகூடச் சொல்லமாட்டாதே தளர்ந்து, கண்ணீராலே கைகழுவி, பின்னை நாரண

இரண்டாம்பாட்டு-'பெய்வளை' இத்யாதி. 'தெய்வவுருவிற்சிறுமான்' இத்யாதி மேலெல்லாங் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'அப்ராக்ருத' இத்யாதி.

'பெய்வளை' என்று வைத்து'கைகளைக்கூப்பி' என்றவளுடைய ஹார்த்தபாவம்-'அவனை' இத்யாதி. தொழுவித்துக்கொள்ளும் பரிகரமோ? என்ன, 'அவனைத் தொழுவித்துக்கொள்ள' இத்யாதி. விஶ்லேஷதசையில் வளையுண்டோ? என்ன, 'கடல்வண்ணன்' இத்யாதி. கழன்ற-நழுவின. சரிந்த-நழுவாநின்ற. 'அவனை' இத்யாதி வாக்யத்வயவிவரணம் - 'கையிலே ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம்' இத்யாதி வாக்யத்வயம். இது பரிஹாராநந்தரமாதல். அதாவது – பூர்வாவஸ்தையில் வளைக ளென்றபடி. விஶ்லேஷதசையில் உபகாரமேது? என்ன, 'திருப்பாற் கடலிலே' இத்யாதி. அணித்தாக - ஸமீபமாக. 'இக்கடலிலே' என்றது - "நீலக்கடலுள் நெடுங்காலம் கண்வளர்ந்தான்" என்றத்தைப் பற்றவாதல்; "இதுவும் கடலன்றோ, இங்கேயும் கிடவானோ" என்று இருக்கிறாளாதல். அலைந்து - க்லேஶித்து. வாரா – வந்து. ஸாம்யமுண்டாய் ப்ரமிக்கவேண்டாவோ? ஶ்யாமமான விக்ரஹத்தையுடையவனை ஆதித்யனாக ப்ரமிக்கக்கூடுமோ? என்ன, 'ஸர்வதா' இத்யாதி. அல்பஸாத்ருஶ்யமேது? என்ன, 'ப்ரபா' இத்யாதி. செய்யது - சிவந்த. உதிக்கிற ஆதித்யனாகையாலே 'சிவந்த' என்கிறது. உதயகாலத்தில் சிவந்தவொளியால் அத்விதீயனான ஆதித்யனைக் காட்டி இத்யர்த்த:. 'இவள் ப்ரபாஸ்தாநீயையோ?' என்ன, 'பாஸ்கரேண' இத்யாதி. "ஸீதாஹ்யோவஸீதாஹாஸ்கரேணப்ரபாயதா" இதி யுத்தகாண்டே ராம:; "ஸநந்யாராவவெணாஹம்ஹாஸ்கரேணப்ரபாயதா" இதி ஸுந்தரகாண்டே ராவணம்ப்ரதி ஸீதா. அவளும் அவனுமான சேர்த்தி சொன்னதுக்கு பாவம் - 'மாதாபிதாக்கள்' இத்யாதி. தார்ஷ்டாந்திகத்திலே, பிராட்டியைச் சொன்ன அநந்தரம் இவள் ஶிதிலையாம் ப்ரகாரத்தை உபபாதிக்கிறார் - 'புருஷகார' இத்யாதி. 'புருஷகாரபூதை' என்றது 'சிரீதரன்' என்றவிடத்தில் சிரீயின் தாத்பர்யம். 'நையும்' என்றத்தைக் கூட்டி பாவம் - 'தளர்த்தியின்' இத்யாதி. 'அம்மேயென்பாரைப்போலே' இதி:ஸம்பந்தம் - நாராயணஶப்தார்த்தமிறே யென்று கருத்து. 'சிரீதரன்' என்ற அநந்தரம் 'நாரணன்' என்னாதே, 'நையும்' இத்யாதிபதவ்யவதாநத்துக்குத் தாத்பர்யம் - 'ஸ்ரீமந்நாராயணன்' இத்யாதி. 'கண்ணீராலே கைகழுவி' இதி—

னென்றுநின்றாள். [அன்னே] - "மைத்ரேய" என்னுமாபோலே, தனக்கு ஓரூற்றங்கோல் தேடுகிறாள். [என்தெய்வவுருவில்] - ஸத்ருஶபதார்த்தங்களையும் ஸம்பந்திபதார்த்தங்களையும் அநுஸந்திக்க அநுஸந்திக்க, நித்யாநுபவம்பண்ணுகிற நித்யஸூரிகள்வடிவிற் பிறக்கும் புகர் பிறவாநின்ற தாயிற்று இவளுக்கு; அவர்களில் இவளுக்கு வாசியுண்டு:—[சிறுமான்]-"புராணா:" (புராணு:)என்றும், "விண்ணுட்டவர்மூதுவர்" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே பழையராயிருப்பர்களிறே அவர்கள். [செய்கின்றதொன்றறியேனே] - இவள் தொடங்குகிறது எது? தலைக்கட்டுகிறது எது? என்று ஒன்றும் தெரிகிறதில்லை. (உ)

மூன்றும்பாட்டு.

அறியும்செந்தீயைத்தழுவி அச்சுதனென்னும்மெய்வேவாள்
எறியும்தண்காற்றைத்தழுவி என்னுடைக்கோவிந்தனென்னும்
வெறிகொள்துழாய்மலர்நாறும் வினையுடையாட்டியேன்பெற்ற
செறிவளைமுன்கைச்சிறுமான் செய்கின்றதென்கண்ணுக்கொன்றே.

ஆ.—(அறியும்.) எல்லாராலும் தாஹகஸ்வபாவத்வேந அறியப்படுகிற செந்தீயை அதினுடைய ஔஜ்ஜ்வல்யத்தாலே எம்பெருமானாகக் கருதிச் சென்று ஸம்ஶ்லேஷித்து அந்த ஸம்ஶ்லேஷஜநிதப்ரீதியாலே, அச்சுதனென்னும்; மெய்வேவாள்; அதினுடைய ஸம்பந்தாதிஶயத்தாலே நிரஸ்த ஸமஸ்தஸந்தாபையாயிருக்கும். அதிஶீதளமாய்க்கொண்டு வருகிற தென்றலை, பசுமெய்க்கப்பெற்றுவருகிற வண்டுவரைப்பெருமானென்று நிஶ்சயித்து அக்காற்றைத் தழுவி, அடியேன் இவன் என்னுடைய கோவிந்தனென்னும். வெறிகொள்துழாய்மலர் நாறும். இப்படி எம்பெருமானைப் பிரிந்துபடுகைக்கு அர்ஹையன்றியேயிருக்கச்செய்தே, இவள் என்னுடைய பாபத்தாலே பிச்சேறிச் செய்கிற செயல்கள் இவ்வளவோ! என்கிறாள்.

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், இவளுடைய அதிப்ரவ்ருத்திகளைச் சொல்ல என்று புக்கு 'அவற்றுக்கு எண்ணில்லை' என்கிறாள்

[அறியும் என்று தொடங்கி.] - 'மந்த்ராதிகளாலே ப்ரதிபத்தஶக்திகமன்று' என்று அறியப்படுகிற செந்தீயை ஔஜ்ஜ்வல்யத்தாலே எம்பெருமானாகக் கருதித் தழுவி 'நாம் மங்கா த

ஶிஷ்டர்கள் ஒரு வைதிகக்ரியை செய்யும்போது மூர்த்தற ஹஸ்தப்ரக்ஷாளநம் பண்ணிக்கொண்டு, பின்னையிறே செய்வது; அப்படியே இவள் மூர்த்தறக் கண்ணீர்விட்டு, பின்னைச் சொல்லாநின்றாளென்றபடி. தனக்கு - தாயாரான தனக்கு. ஊற்றங்கோல் - ஊன்றுகோல். 'மையும்' என்றுவைத்து 'தெய்வவுரு' என்கிறதென்? என்ன, 'ஸத்ருஶ' இத்யாதி. இங்கு தெய்வசப்தம்-"திவு-க்ரீடா" இத்யாதி தாதுவிற் சொல்லுகிற காந்தியைச் சொல்லுகிறது. தெய்வவுரு - காந்திமத்தான வடிவு. உருவில் - உருவை யுடையவள். 'அப்ராக்ருதமான வடிவையுடையவள்' என்று உரை. சிறுமான்-முக்தமான மான்போலே இளையபருவத்தையுடையவள். அவர்கள் வ்ருத்தர்களோ? என்ன, 'புராணு:' இத்யாதி. பழையராயிருப்பர்களிறே அவர்கள்: ஆகையாலே, அவர்களுக்கு ப்ரமிக்கைக்கு ஹேதுவில்லை. இவள் அதிமுக்தையாகையாலே மிகவும் கலங்குகைக்கு உடலாயிருக்குமென்றபடி. ஸந்தோஷமும் து:கமு முண்டாகையாலே, 'ஒன்றும் தெரிகிறதில்லை' என்கிறாள். 'தெய்வவுரு' என்ற காந்தியைச் சொல்லுகையாலே, ஸந்தோஷம்; 'பெய்வளை' என்று - பலகாலும் கழன்றிடப்படாநிற்கிற வளையென்கையாலே, து:கம். 'விண்ணுட்டவர் மூதுவர்' என்று திருவிருத்தம், இரண்டாம்பாட்டு; "செழுநீர்த்தடத்து" இத்யாதி; பரமபதத்திலிருக்குமவர்களாய்ப் பழையராயிருக்குமவர்கள் இத்யர்த்த:. க்ரமேண அந்வய:.

(உ)

படி வந்து ஸந்நிஹிதனானான்' என்று சொல்லாநின்றுகொண்டு அதக்தகாத்ரையுமாம். [எறியும் என்று தொடங்கி] - இனிதாகவீசும் காற்றைப் பசுமேய்த்துத் தன்னோடே ஸம்ஶ்லேஷிக்க வருகிற க்ருஷ்ணனாகக் கொண்டு தழுவி ப்ரீதி உள்ளடங்காமையாலே 'என்னுடைய கோவிந்தன்' என்னாநின்றாள். உடம்பெல்லாம் அதிபரிமளமான திருத்துழாய் நாறாநிற்கும். [வினை என்று தொடங்கி] - இவளை இங்ஙனே காண்கைக்கு ஈடான பாபத்தைப் பண்ணின என் வயிற்றிலே பிறந்த. 'செறிவளை முன்கைச் சிறுமான்' என்றது, விஶ்லேஷவ்யஸநத்தில் புதியது உண்டானதவ ளென்றும், தன்கையையும் வளையையும் கண்டார் படும் பாட்டைத் தான் படாநின்றாள் என்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், அவனுடைய ப்ரதாபாநுக்ரஹங்களை நினைத்து, அக்நியையும் வாயுவையும் அவன்தானாக ப்ரதிபத்திபண்ணி மேல்விழாநின்றாள் என்கிறாள்.

அறியும் - சுடுமென்று அறிந்துபோரப்படுவதாய், செம் - சிவந்தநிறத்தையுடைத்தான, தீயை - நெருப்பை, தழுவி - (தேஜோமயவிக்ரஹத்தை யுடையவனாகக்கொண்டு மேல் விழுந்து) அணைத்து, அச்சுதன் - என்னைவிடாதவனன்றோ? என்னும் - என்னும்; (இப்படி தாஹகமான அக்நியை மேல்விழச்செய்தே ப்ரஹ்லாத ஶரீரம்போலே), மெய் - உடம்பு, வேவாள்-வேகிறிலள்; (இவள் ப்ரமித்தாலும் அவனுக்கு அஞ்சுகையாலே தஹியாதிறே); எறியும்-வீசுகிற, தண் - குளிர்ந்த, காற்றை - தென்றலை, தழுவி - (அணைத்து அதுகுளிர்ந்திருக்கையாலே ப்ரணயியான அவனாக நினைத்துத்) தழுவி, என்னுடை - எனக்குஸவ்யனான, கோவிந்தன் - கோவிந்தன் (பசுமேய்க்கப்போய் 'நான் க்லேசிக்கிறேன்' என்று காற்றிற்கடியனாய் வந்ததென்?) என்னும் - என்னும்; (இவள்), வெறிகொள் - பரிமளப்ரசுரமான, துழாய்மலர்-திருத்துழாய், நாறும் - நாறாநிற்கும்; ("ஓர்தண் தென்றல் வந்து - அம்பூந்துழாயின் இன்தேன் புயலுடைநீர்மையினால் தடவிற்று என்புலன்கலனே" என்கிறபடியே இவள் உயவிடம்பெற்று உய்கைக்காகக் காற்றோடே கலந்துபுகுந்தாராகக்கூடும்); வினையுடையாட்டியேன்-இப்படி ப்ரமிக்கக் காணும்படியான) பாபத்தையுடைய நான், பெற்ற-பெற்றவளாய், செறி - (போலிகண்டு அவனாகநினைத்து மேல்விழுகையாலே பூரித்துச்) செறிந்த, வளை - வளையையுடைத்தான, முன்கை - முன்கையையுடையளாய், சிறு - முக்தமான, மான்-மான்போலேயிருக்கிற இவள், செய்கின்றது - செய்கிற வ்யாபாரம், என் கண்ணுக்கு - என் கண்ணுக்கு, ஒன்றே - ஒன்றாக இருக்கிறதில்லை; [பஹுவிதமாயிருக்கிறது.]

நெருப்புச் சுடாமையாலே லோகத்தார்படி யல்லள்; காற்றுச் சுடாமையாலே பிரிந்தார்படி யல்லள்; போலிகண்டு ப்ரமிக்கையாலே கூடினார் படியல்லள்; திருத்துழாய் மணக்கையாலே கூடாதார்படி யல்ல ளென்று கருத்து.

இ.—மூன்றாம் பாட்டில், இவளுடைய அதிப்ரவ்ருத்திகளைச் சொல்லப்புக்கு 'அவற்றிற்கு எண் இல்லை' என்கிறாள்.

[அறியும் செந்தீயைத் தழுவி] - தாஹகமென்று அறிந்து போருமத்தைத் தழுவாநின்றாள். மந்த்ரௌஷதாதிகளாலே ப்ரதிபந்தகஶக்திதான் உண்டாய்த் தழுவுகிறா ளன்றே. [செந்தீயைத் தழுவி] - "தேஜஸாம்ராஶிமூர்ஜிதம்" என்று ஒளியுடைமையைப் பார்த்துத் தழுவாநின்றாள். "பொருநீர்க்கடல் தீப்பட்டு எங்குந்திகழ மெரியொடு செல்வதொப்ப" என்னுமா போலே, மாணிக்கப்படி சாத்திவந்து தன்னோடே அணைவதாக நிற்கிறானாகக் கொண்டு தழுவாநின்றாள். [அச்சுதனென்னும்] - இத்தசையிலே வந்து ஸந்நிஹிதனாய் 'என்னை மங்காமே நோக்கினான்' என்னாநின்றாள்; 'எல்லா அவஸ்தையிலும் உள்ளவர்கள் உடைமையை நழுவ

விடார்களிறே' என்னாநின்றாள். [மெய்வ்வவாள்]-அதக்தகாத்ரையாய் இராநின்றாள். இவள் ப்ரமித்தால் அது தன் கார்யம் செய்தாலாகாதோ? "ஸஸ்ராஶிவஜ்ராஸ்த்ரணாஸ்த்வதாநிஸீதாநிஸயாநிஶிஸாம்ஶவாநி" என்னக்கடவதிறே. "ஸீதோஷ்ண" என்றாரும் இல்லைகிடீர். "ஸீதோஷ்ண" என்றவள்தானேயிறே இங்ஙனே செய்கிறாள். [எறியும் இத்யாதி] - வீசுகிற குளிர்ந்த காற்றைத் தழுவி, 'பசுக்களை மேய்த்துத் தன் ஆர்த்தி தீர வந்தான்' என்னாநின்றாள். "நஜீவேயம் க்ஷணமபி" என்கிறபடியே நைந்திருக்கையாலும், தன்ஸத்தை பராத்தமாயிருக்கையாலும் ப்ரமிக்கிறாள். லௌகிகர்படியுமன்று, விரஹிணிகள்படியுமன்று. லௌகிகர் படியாகில் நெருப்புச் சுடவேணும்; விரஹிணிகள் படியாகில் காற்றுச் சுடவேணும்: இரண்டும் கண்டிலோமென்கை. [வெறிகொள் துழாய்மலர் நாறும்] - இத்தலையிலே ஸம்ஶ்லேஷஸூசகமான இந்தப் பரிமளம் எங்ஙனே உண்டாம்படி? என்னில்,—காற்றூடே புகுந்து அணைந்தாரென்று கார்யத்தைக் கொண்டு கல்பித்தல், "கோவைவாயா"ளில் அநுபவம் பத்துக்குளிக்கு நிற்கும்' என்னுதல், 'வந்தேறி கழிந்தால் ஆத்மஸ்வரூபம் பகவத்ஸம்பந்தியாயிருக்கும்' என்னுதல்; "அன்றி மற்றோருபாயமென் இவளந்தண்துழாய் கமழ்தல்" என்னக்கடவதிறே. [வினையுடையாட்டியேன் பெற்ற] - பிரிவிலும் திருத்துழாய்மணம் மாறாதபடி அவகாஹித்துப் போலிகண்டு ப்ரமிக்கும்படி ப்ரமமேயாய்விட்டது, பாபத்தைப் பண்ணின என்வயிற்றில் பிறப்பிறே. பாக்யபலத்தைப் பாபமாகச் சொல்லுகிறாளிறே, இழவைப் பற்ற. [செறிவளை முன்கை] - முன்கையிலே செறிந்த வளையையுடையவள். முன்பு இருக்கும்படியாதல்; பின்பும் இப்படியே யிருக்கத்தகுமவள் என்னுதல். செறிவளை - விஶ்லேஷம் கனாக்கண்டு அறியாதவளை. [சிறுமான்] - கலக்கும் பருவமுமல்லாத முக்தை. [செய்கின்றது என் கண்ணுக்கு ஒன்றே] - ஒன்று அன்று, பல. 'விரஹிணி' என்னவொண்ணாது, திருத்துழாய் நாறுகையாலே. 'ஸம்ஶ்லிஷ்டை' என்னவொண்ணாது, போலியான காற்றைத் தழுவுகையாலே. 'லௌகிகை' என்ன வொண்ணாது, நெருப்புச் சுடாமையாலே.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. இவளுடைய அதிப்ரவ்ருத்திகளைச் சொல்லப்புக்கு, அவற்றுக்கு எண்ணில்லை என்கிறாள்.

[அறியுஞ்செந்தீயைத் தழுவி]-'ஒன்றால் அவிக்கவொண்ணாது, தாஹகம்' என்று அறியும் நெருப்பைத் தழுவாநின்றாள். இவள்தானும் ப்ரமத்துக்குமுன்பு அறிந்து பரிஹரித்துப் போருமதாயிற்று; 'மந்த்ரௌஷதாதிகளாலே ப்ரதிபத்தஶக்திகம்' என்று தான் தழுவுகிறாளோ? [செந்தீயைத்தழுவி]- "தேஜஸாம்ராஶிமூர்ஜிதம்" (தேஜஸாம்ராஶிமூர்ஜிதம்) என்று ஒளியுடைமையையே பார்த்துத் தழுவாநின்றாள். * "பொருநீர்க்கடல் தீப்பட்டெங்கும் திகழுமெரியோடு செல்வ

மூன்றாம்பாட்டு—'அறியும்' இத்யாதி. "செய்கின்றதென் கண்ணுக்கொன்றே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'இவளுடைய' - இத்யாதி. 'ஒன்றே' என்கிற ஏகாரம் - †பிரிநிலையிலேயாக்கி, எண்ணில்லையென்கிறாளென்றது.

ஸர்வரும் 'தாஹகம்' என்று அறியும் செந்தீயென்று அர்த்தம் - 'ஒன்றால் அவிக்க' இத்யாதி. 'செம்' என்றதின் அர்த்தம் - 'தாஹகம்' என்றது. இவள்தான் தாஹகமென்று அறியுமென்று அர்த்தாந்தரம் - 'இவள்தானும்' இத்யாதி. செம்மைக்கு அர்த்தம். 'மந்த்ரௌஷத' இத்யாதி. செந்தீக்கு அச்சுதனோடே ஸாம்யமுண்டாயே ப்ரமிக்கவேணுமே; எவ்வாகாரத்தாலே ஸாம்யம்? என்ன, த்ரேதா பரிஹரிக்கிறார் க்ரமேண—'தேஜஸாம்' இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே. "ஸர்வம்ருத்யுஸம்ஹாரம் தேஜஸாம்ராஶிமூர்ஜிதம்" இதி ப்ரதமேம்ஶே பூர்வமேவ விகிதம். 'பொருநீர்க்கடல்' இத்யாதி - அலைபொராநின்றுள்ள நீரை

* திருவாய்மொழி. அ - க - ௯.

† ப்ரஶ்நத்திலே என்பதற்கு ப்ரதியாக, பிரிநிலையிலே என்று அரும்பதத்தில் வழங்கியுள்ளார்.

தோப்ப'' என்னுமாபோலே. இப்போது தனக்காக ஒரு மாணிக்கப்படி சாத்தி அணைக்கைக்காக வந்தானென்றிருக்கிறாள் இவள். [அச்சுதனென்னும்] - உடைமையை மங்கக்கோடாமைக்காக வந்ததே! என்னும். [மெய்வேவாள்] - இவள்தான் ப்ரமத்தாலே கட்டிக்கொள்ளுகிறாள்; அது பின்னை ஸ்வகார்யம் செய்யாதொழிவானேன்? என்னில்;—அச்சுதன்முகத்தாலே வந்ததாகையாலே; ''ஜுவாஜிநூ ஸூாக்ஷூ''(முகாதிந்த்ரஸ்சாக்நிஸ்ச) இறே. [செந்தீயைத்தழுவி அச்சுதனென்னும் மெய்வேவாள்] - இவளுடைய அக்நிஸ்தம்பநமந்த்ரம் இருக்கிறபடி. [மெய்வேவாள்] - ''தஸ்ஹ்ுத்யாஹூாஜவஸம்ஷ்டுதஃ'' (தத்ஸ்ம்ருத்யாஹ்லாதஸம்ஸ்த்திதஃ) என்கிறபடியே, அவனுடைய ஸ்ம்ருதியாலே நனைந்திருக்கையாலே சுடமாட்டுகிறதில்லை; ''வஸூாமிவசூாஷூாணா ஸூுதாநிஸீதாநிஸவஹூாணிஜிஸாஜுவாநி'' (பஸ்யாமிபத்மாஸ்த்ரணுஸ்த்ருதாநிஸீதாநி ஸர்வாணிதிஸாம்முகாநி) என்றானிறே ப்ரஹ்லாதன். ''ஸீதோஃவ'' என்றாரும்இல்லைகிடீர், ''ஸீதொஃவ'' (ஸீதோபவ) என்றவள்தானிறே இங்ஙனேசெய்கிறாள். வாயுபுத்ரனைத் தழுவுகை நாயகனுக்கும் நாயகிக்கும் பணியிறே விஸ்லேஷத்தில்; ''வஜிஷ்ஜொஹநூஃதஃ'' (பரிஷ்வங்கோஹநூமதஃ) ''வாயொரக்நீஃ'' (வாயோரக்நிஃ) இறே. [எறியும் இத்யாதி] - வீசுகிற குளிர்ந்த காற்றைத் தழுவி. இதிறே ஆஸ்சர்யம்; விரஹிணிகளைச் சுடுமதிறே காற்று. இக்காற்றும் அவனுடைய ப்ராணபூதமாயிருப்ப தொன்றிறே; ஆகையாலே, அதுவும் சுட்டதில்லை; ''ஹூாணாவாயுரஜாயத'' (ப்ராணாத்வாயுரஜாயத) இறே. [என்னுடைக்கோவிந்தனென்னும்] - ''நஜீவெயஂக்ஷண

யுடைய கடலானது நெருப்புக்கொளுந்தி எங்கும்விளங்குகிற ஜ்வாலைகளோடே நடப்பதுபோல வென்று அர்த்தம். திவ்யாயுத விஸிஷ்டமான வடிவுக்குப் போலியான ஆகாரத்தாலே தழுவுகிறா ளென்றபடி. மாணிக்கப்படி - ரத்நாங்கி. ஆஸ்ரிதாந் ந ச்யாவயதீத்யச்யுதஃ என்கிற வ்யுத்பத்தியைப் பற்ற - 'உடைமையை' இத்யாதி. வேவாதிருக்கைக்கு ஹேதுவைச் சதுர்த்தா அருளிச்செய்கிறார். முந்தினது - 'அச்சுதன்முகத்தாலே' இத்யாதி. இது - சாடு. தழுவும்படி வ்யாமோஹத்தைபபண்ணினவன் இது செய்யமாட்டாமையில்லையிறேயென்று ப்ரக்ருதார்த்தம். முகத்தாலே வந்தமைக்கு ப்ரமாணம் - 'முகாத்' இத்யாதி. இரண்டாவது - 'இவளுடைய' இத்யாதி. இத்தால் - ஸப்தமாத்ரந்தானே போருமாயிற்று வேவாமைக்கு என்றபடி. மூன்றாவது - 'தத்ஸ்ம்ருதி' இத்யாதி. ''ஸகூாஸகூஃதிஃகூஷைஉஸூாநாஃஹொராஜெஃ । நவிவெஉாதநொமாதூஂதஸூாஹூாஉஸஂஷ்டிதஃ'' இதி ப்ரதமேஂஸ ஸப்ததமே. தத்ஸ்ம்ருதியாலே சுடாதிருக்கு மென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - 'பஸ்யாமி' இத்யாதி. ''தாநெதெக்ஷவஹூஃவவநெஸி தொவிநொாஹதூூஸஃதெதொஹஃ'' இதி பூர்வார்த்தம் தத்ரைவ ப்ரஹ்லாதஃ. இவ்விடத்திலே - ''ஸஉாயாஂஜஂவஹூவஉஹொஸாஸரொஉயஃ । க்ஷாஜிஃகஜெரவளவஸூநாஉஸக்ஷூதஹூநஂஹமெஃ'' என்றது அநுஸந்தேயம். நாலாவது - 'ஸீதோபவ' இத்யாதி. ''யஉூஷிவதிஸஂஸூஷாயஉூஷிவஜிதஜுவஃ । யதிவாஜெஸூகவதூகஂஸீதொஹவஹநூஃதஃ'' இதி ஸுந்தரகாண்டே ஸீதா. இங்ஙனே செய்கிறாள் - தீயைத் தழுவாநின்றா ளென்றபடி. இத்தால் ஸ்வஸக்தியாலே வேவாதிருந்தா ளென்றபடி. ''செந்தீயைத்தழுவி'' என்றதுக்குச் சாடு - 'வாயுபுத்ரனை' இத்யாதி. வாயுபுத்ரன் - அக்நியும், திருவடியும். வாயுபுத்ரனை நாயகன் தழுவினதுக்கு ப்ரமாணம் - 'பரிஷ்வங்கஃ' இத்யாதி. அக்நி வாயுபுத்ர னென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - 'வாயோரக்நிஃஇறே' என்று. 'இதிறே ஆஸ்சர்யம்' என்றது- 'தண்' என்றதின் தாத்பர்யம். 'விரஹிணிகளைச்சுடுமதிறே' என்றதுக்கு ப்ரமாணத்வேந ''அறைகூய் யாமங்கங்கடோறெறிவீசும்'' இத்யாத்யநுஸந்தேயம். சுடாமைக்கு ஹேது ஏது? என்ன, 'இக்காற்றும்' இத்யாதி. 'ப்ராணபூதமாய்' 'என்றது-சாடு. ப்ராணமாயென்றும், ப்ராணாத்பூதமாயென்றும். இதுக்கு ப்ரமாணம் - 'ப்ராணாத்' இத்யாதி. 'என்னுடை' என்றதுக்கு பாவம் - 'நஜீவேயம்' இத்யாதி. ''நஜீவெயாக்ஷணஉவிவிநாதா

லேபி"(நஜீவேயம்க்ஷணமபி)என்கிறபடியே பிரிவில் பொறுக்கவல்லனே? அவனுண்மை பரார்த்த மாயன்றே இருப்பது என்றுசொல்லாநிற்கும். [என்னுடைக்கோவிந்தனென்னும்]-கன்றுமேய்த்த வடிவோடே என்ஆர்த்திதீர அணைக்கவந்தா னென்னும். லௌகிகர்படியுமன்று, விரஹிணிகள் படியுமன்று; லௌகிகர்படியாகில் நெருப்புச் சுடவேணும்; விரஹிணிகள் படியாகில் காற்றுச் சுட வேணும்; இரண்டும் கண்டிலோமென்கை.

[வெறிகொள்துழாய்மலர்நாறும்] - "கோவைவாயா" ளில் கலவியால் வந்த பரிமளம் பத்தெட்டுக்குளிக்கும் நிற்குமிறே, அத்தாலேயாதல்; வந்தேறி கழிந்தால் ஆத்மஸ்வரூபம் பகவதர் ஹமாயிறே இருப்பது, அத்தாலேயாதல். அன்றிக்கே, காற்றோடே கலந்துவந்து புகுந்து அணைந் தானென்று காரியத்தைக்கொண்டு கல்பித்தல். "அன்றிமற்றோருபாயமென்இவளந்தண்துழாய் கமழ்தல்" என்னக்கடவதிறே. [வினையுடையாட்டியேன்பெற்ற] - இவள் இத்தனை அவகாஹித்தது நான் பண்ணின பாபமிறே. அநேகஜந்மஸஞ்சிதமான புண்யபலத்தைப் பாபபலமாகச் சொல்லுகிறாளிறே, இப்போதையிழவைப் பற்ற. பிரிவிலும் வடிவு திருத்துழாய் நாறும்படி அவ காஹித்து, பின்பு போலிகண்டு ப்ரமிக்கும்படி ப்ரமமேயாய் விடுகைக்கு அடி, பாபத்தைப்பண் ணின என்வயிற்றிற் பிறப்பிறே. பகவத்விஷயத்தில் அவகாஹித்தவர்கள் பெற்றவர்களுக்கு ஆகார்களிறே; "அன்னையுமத்தனுமென்றடியோமுக்கிரங்கிற்றிலள்" என்னக்கடவதிறே. [செறி வளைமுன்கைச்சிறுமான்] - இதுகிடீர் இருக்கத்தகும்படி! இவள் வளைத்தழும்பு அவனுடம்பிலே காண்கையன்றிக்கே, இவளுடம்பிலே அவனுடம்பில் திருத்துழாய் காணுமத்தனையாவதே. [சிறுமான்] - முன்கையிலே செறிந்த வளையையுடையவள். முன்பிருக்கும்படியாதல், பின்பும் அப்படியேயிருக்கத் தகுமவ ளென்னுதல். [சிறுமான்] - இதுக்கேல்லாம் ஆஶ்ரயம் எங்குத்து? அதிமுக்தை. [செய்கின்றதென்கண்ணுக்கொன்றே]-ஒன்றன்று, அநேக மென்கிறாள். நெருப்பைக்

லேபிதேக்ஷணாஜ்" இதி ராமः. 'அவனுண்மை' என்றது - 'கோவிந்தன்' என்றதின் ஹாவம். அதாவது - ஶாம்பூமிம்பாதீதி - கோவிந்தः என்றாய், பெருமா ளென்றபடி. அர்த்தாந்தரம் - 'கன்றுமேய்த்த' இத்யாதி. கோவிந்தன் - க்ருஷ்ணன். இத்தால் - பசுக்களை ரக்ஷிக்கையாலே பரோபகார ஶீலதையைச் சொல்லுகிறது; வாயுவுக்கும் பரோபகாரஶீலதையுண்டே; அம்மாத்ரம் ஸாம்யம் கொள்வது. கீழிரண்டுபாதங்களையும் உப ஸம்ஹரிக்கிறது - 'லௌகிகர்படியும்' இத்யாதி.

பிரிவிலே வடிவு திருத்துழாய்நாறும்படியென்? என்ன, 'கோவைவாயாளில்' இத்யாதி. இரண்டாம்ஹேது 'வந்தேறி' இத்யாதி ஸ்வாபதேசத்திலே. வந்தேறி - அவித்யாதிகள். ஆத்மஸ்வரூபத்தை நிஷ்கர்ஷித்தால், அது பகவதர்ஹமென்று ஜ்ஞாதமாயிருக்கும்; அந்த பகவத்ஸம்பந்த ஜ்ஞாநத்தை - 'நாறும்' என்று விவ க்ஷிக்கிறதென்றபடி. காரியத்தைக்கொண்டு கல்பித்த இ—முண்டோ? என்ன, 'அன்றிமற்றோர்' இத்யாதி; பகவத்ஸம்பந்தஸூசகமென்றபடி. அவன் ஸம்பந்தமன்றிக்கே வேறொரு உபாயமேது? இவள் அழகிய தாய்க் குளிர்ந்த திருத்துழாய்கமழ்கைக்கு என்று அர்த்தம். ஹார்த்தபாவம் - 'இவள் இத்தனை' இத்யாதி. பிரிவிலும் ப்ரமிக்கும்படி அவகாஹித்தது புண்யபலமன்றோ? என்ன, 'அநேகஜந்ம' இத்யாதி. 'இவள் இத் தனை அவகாஹித்தது' என்ற வாக்யவிவரணம் - 'பிரிவிலும்' இத்யாதி. 'வினையுடையாட்டியேன்' என்னும் படி தாயாரை நோவுபடுத்தவேணுமோ? பகவத்விஷயாவகாஹநத்தைத் தவிர்ந்தாலோ? என்ன, 'பகவத்விஷ யத்தில்' இத்யாதி. 'பெற்றவர்களுக்கு ஆகார்கள்' என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - 'அன்னையும்' இத்யாதி. அடியோமான எங்களுக்குத் தாயுந் தமப்பனுமென்று பேரிட்டு இரங்கிற்றிலளென்றபடி. திருமொழி, மூன் றாம்பத்து, ஏழாந்திருமொழி, ஏழாம்பாட்டு. 'இதுகிடீர் இருக்கத்தகும்படி' என்றது - இவள் கையும் வளையு மாயன்றே இருக்க அடுப்பது? அதின்றிக்கே யிருப்பதே என்றபடி. தாத்பர்யாந்தரமாதல், விவரணமாதல் - 'இவள்வளைத்தழும்பு' இத்யாதி. இங்கே. 'சிறுமான்' என்கிற ப்ரதீகோபாதாநம் - லேககதோஷக்ருதம். இவ ளுக்கு இப்போது வளையுண்டோ? என்ன, 'முன்பு' இத்யாதி. 'ஒன்றே' என்ற ஏகாரம் - ஸ்வரத்திலேயாய்

கட்டிக்கொள்வது, காற்றைத் தழுவுவது, திருத்துழாய் நாறுவதாகாநின்றாள். 'லௌகிகை' என்று நிஶ்சயிக்கவொண்கிறதில்லை, நெருப்புச்சுடாமையாலே; 'ஸம்ஶ்லிஷ்டை' என்னவொண்ணாது, போலியான காற்றைத் தழுவுகையாலே; 'விரஹிணி' என்னவொண்ணாது, திருத்துழாய் நாறுகையாலே; ஆகையால், ஒன்றிலே வைக்கப்பட்டிருக்கிறதோ இவள்படி? (௩)

நான்காம்பாட்டு.

ஒன்றியதிங்களைக்காட்டி ஒளிமணிவண்ணனேயென்னும்
நின்றகுன்றத்தினைநோக்கி நெடுமாலே! வாவென்றுகூவும்
நன்றுபெய்யும்மழைகாணில் நாரணன்வந்தானென்றுஆலும்
என்றினமையல்கள்செய்தார் என்னுடைக்கோமளத்தையே.

ஆ.—(ஒன்றிய.) அதிஶீதள ப்ரஹ்லாதந பூர்ணசந்த்ரனைக் காட்டி, இவன் ஒளி மணிவண்ணனே யென்னும். நின்றகுன்றத்தினை நோக்கி, இந்த லோகத்தை அளந்தருளுகைக்காக மண்ணும் விண்ணும் நிறைய மலர்ந்த எம்பெருமானென்று நிஶ்சயித்து, நெடுமாலே வா வென்று கூப்பிட்டழைக்கும். இலங்கொலிநீர் பெரும்பௌவம் மண்டியுண்ட பெருவயிற்ற கருமுகிலைக் காணில், நாரணன்வந்தா னென்று மயில்கள் நின்றுஆலுமாபோலே ஆலும். என்று இப்படியே பித்தேறப்பண்ணினான் என்னுடைக் கோமளத்தை என்கிறாள்.

ஒ.—நாலாம் பாட்டில், வ்யஸநஸஹை யன்றியே இருக்கிற இவளை இப்படி நோவு படுத்தினா னென்று கேதிக்கிறாள்

[ஒன்றிய என்று தொடங்கி.]-பூர்ணசந்த்ரனைக் காட்டி 'இவன் ஶ்ரமஹரமான நிறத்தையுடைய எம்பெருமானே' என்னாநின்றாள். நின்றதொருமலையைப் பார்த்து ஸகல லோகங்களையும் அளக்கைக்கு வளர்ந்தருளின எம்பெருமா னென்றே கொண்டு 'என் ஆர்த்தி தீர வாராய்' என்று அழைக்கும். ஸாபராதனாய்க் கிட்டவர அஞ்சிநிற்கிறானாகக் கொண்டு 'உன்னுடைய ஸ்நேஹாதிஶயம் அறியோமோ? வாராய்' என்று க்ஷேபபூர்வமாக அழைக்கும் என்றுமாம். [நன்று என்று தொடங்கி] - அபேக்ஷிதமான தஶையில் வர்ஷிக்கும் மேகத்தைக் கண்டால், மயில்கள் நின்று ஆலுமாபோலே 'நாராயணன் வந்தான்' என்று ஸம்ப்ரமியா நிற்கும். [என்றினமையல்கள்] - து:கா நுபவத்துக்குப் பாத்தமில்லாத என்மகளை, சொன்ன இப்படியே பிச்சேறப் பண்ணினான்; அதிபாலையாயிருக்கிற இவளை என்று இப்பாடு படுத்தினான் என்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், உஜ்ஜ்வலமாய் உத்துங்கமாய் ஶ்ரமஹரமான வடிவையுடையவனை அநுஸந்தித்து, சந்த்ரனையும் மலையையும் மேகத்தையும் கண்டு அவனாக ப்ரமியாநின்றாள் என்கிறாள்.

ஒன்றேயோ? அநேக மென்ற படி. 'ஒன்றே' என்றதுக்குத் தாத்பர்யாந்தரம்—'லௌகிகையென்று' இத்யாதி, அதாவது - 'ஒன்றே' என்று - ஒருவகையிலே அடைக்கப்பட்டதோ? அன்றே என்றபடி. கீழே 'விரஹிணிகள்படியாகில் காற்றுச்சுடவேணும்' என்றது - 'தண்காற்று' என்றத்தைப் பற்ற. இங்கு 'போலியான காற்றைத் தழுவுகையாலே' என்றது - 'காற்றைத்தழுவி' என்றத்தைப் பற்ற. க்ரமேண அந்வய:. (௩)

ஒன்றிய - (எல்லாக்கலைகளாலும்) ஒன்றப்பட்ட, திங்களை - சந்த்ரனை, காட்டி - (அருகுநின்றார்க்குக்) காட்டி, ("ஸூக்ஷ்ம ஸ்படிகஸங்காஶம்" என்கிறபடியே), ஒளி-ஒளியையுடைத்தான, மணி - ஸ்படிகமணிபோன்ற, வண்ணனே - வடிவையுடையவனே! என்னும் - என்னாநிற்கும்; நின்ற - (அந்தச்சந்த்ரபதத்தளவும் உயர்ந்து முன்னே) நிற்கிற, குன்றத்தினை - மலையை, நோக்கி - பார்த்து, நெடு மாலே - (உன்னுடையவடிவுபோலே) நெடிதான ஸ்நேஹத்தையுடையவனே! வா - (ஸாபராதரைப்போலே தேங்கிநிற்கிறதென்? கேளாமற்போன நீ யாரைக்கேட்டுப் புகுருகைக்கு நிற்கிறது?) வாராய்; என்று - என்று, கூவும் - ('தன்ப்ரணயம்' தோன்ற) அழையாநிற்கும்; நன்று - (உருவின பயிர் கொந்தளிக்கும்படி) நன்றாக, பெய்யும் - வர்ஷிக்கும், மழை - மேகத்தை, காணில் - காணில், நாரணன் - நாரஶப்தவாச்யமான அப்புக்களையுடைய நாராயணன், வந்தான் - (நம்உருவுதல்தீர) வந்தான், என்று - என்று, ஆலும் - ('மேகஸந்நிதியில் மயில் ஆலிக்குமாபோலே ஹர்ஷஶப்தத்துடன்) ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம் பண்ணாநிற்கும்; என்னுடை - என்னுடைய, கோமளத்தை - ம்ருதுஸ்வபாவையான பெண்பிள்ளையை, என்று-என்றுகாண், இன - இப்படிப்பட்ட, மையல்கள் - ப்ரமங்களை, செய்தார் - பண்ணினார்? இவ்வவஸ்தையிலே இதுக்கெல்லாம் கலமுண்டோ? என்று கருத்து.

இ·—நாலாம்பாட்டில், வ்யஸநஸஹையல்லாத இவளை இப்படி நோவுபடுத்துவதே! என்கிறாள்.

[ஒன்றிய திங்களை] - கலைகளெல்லாம் ஒன்றிப் பூர்ணனான சந்த்ரனை, காட்டி - அருகு நின்றார்க்குக் காட்டி. [ஒளிமணிவண்ணனே என்னும்] - ஸம்போதியாநின்றாள்: புகரையுடைத்தான ரத்நம்போலே குளிர்ந்தவடிவோடே அணைக்கவந்ததே! என்னும். 'இவன் ஔஜ்ஜ்வல்யத்தையுடைய ஸர்வேஶ்வரனே' என்று அவர்களுக்குச் சொல்லாநின்றாள். 'இம் மழுங்கல்சந்த்ரன் அவனாகையாவது என்?' என்பார்கள். [ஒளிமணிவண்ணனே] - நிஶ்சிதமே என்னாநின்றாள். [நின்ற இத்யாதி]-நின்றதொருமலையைப் பார்த்துத் திருவுலகளந்தருளுகைக்கு நிமிரவளர்ந்து நிற்கிறவனாகக்கொண்டு 'என்ஆர்த்திதீரவாராய்' என்று அழைக்கும் என்று பிள்ளான் நிர்வஹிக்கும். 'மால்' என்று, ஸர்வஶேஷியான பெருமை. நெடுமையாவது - வளர்ந்தருளின பெருமை. வ்யாமோஹாதிஶயத்தாலே கால்வாங்கமாட்டாதே ஸாபராதனாகையாலே லஜ்ஜித்துப் புகுரமாட்டாதே நிற்கிறானாகக் கொண்டு 'வாராய் என்னாநின்றாள்' என்று சீயர் நிர்வஹிப்பர். போதுமறுத்துப் புறமேவந்துநிற்கிறானாக நினைக்கிறாள். [நெடுமாலே] - அதிவ்யாமோஹம். அப்போது போகவல்ல உமக்கு இப்போது புகுர லஜ்ஜிக்க வேணுமோ? போனபோதே ஸ்நேஹம் கண்டோமிறே. ப்ரணயிகளுக்கன்றோ அபராதம்? ஸாபராதரன்றோ லஜ்ஜிப்பார்? நீர் வாரீர் என்னாநின்றாள். [நன்று இத்யாதி] - கெட்டுமழையன்றியே ஒரு நீர்ச்சாவியிலே வர்ஷிக்கும் மேகத்தைக் கண்டால் 'நிர்ஹேதுகமாக ஸத்தையை நோக்குமவன் வந்தான்' என்று மயில்கள் வர்ஷாகாலத்தில் ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம் பண்ணுமாபோலே ஸம்ப்ரமியா நின்றாள், [என்று] - இப்படிகளைச் சொல்ல. [இன மையல்கள் செய்தார்] - இப்படி பிச்சுக்களைப் பண்ணினார்; இப்படி பிச்சேற்றிற்று என்று? என்றுமாம். எனக்கு பவ்யையாகை தவிர்ந்தபின்பு இதுக்கெல்லாம் காலமுண்டோ? என்கிறாள் [என்னுடைக் கோமளத்தையே] - அதுதான் செய்யும்போது ஆஶ்ரயம் வேண்டாவோ? கலவியும் பொறாத அதிபாலையைக்கிடீர் விஶ்லேஷத்துக்கு இரையாக்கிற்று.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டில் வ்யஸநஸஹையல்லாத இவளை இப்படி நோவுபடுத்துவதே! என்கிறாள்.

நாலாம்பாட்டு - 'ஒன்றிய' இத்யாதி. 'என்னுடைக்கோமளத்தை - இனமையல்கள் செய்தார்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'வ்யஸநஸஹையல்லாத' இத்யாதி.

[ஒன்றிய திங்களைக் காட்டி] - எல்லாக்கலைகளும் நிரம்பின சந்த்ரனைக் காட்டி அருகு நின்றவர்களுக்கு. [ஒளிமணிவண்ணனேயென்னும்] - ஒளிமணிவண்ணனே! என்று ஸம்போதியாநின்றாள். புகரையுடைத்தான ரத்நம்போலே குளிர்ந்த வடிவோடே அணைக்கவந்ததேயென்னும். இவன் ஔஜ்ஜ்வல்யத்தையுடைய ஸர்வேஶ்வரனென்று அவர்களுக்குச் சொல்லாநிற்கு மென்றுமாம். ‘இம்மழுங்கல்சந்த்ரன் அவனாகையாவ தேன்?’ என்பர்களே. [ஒளிமணிவண்ணனே] - ஸாநிஶ்சிதம், இவன் அவனே யென்று நின்றாள். [நின்றகுன்றத்தினை நோக்கி] - இவ்வளவிலே ஏதேனுமோரு மலை வாராக் கண்ணுக்குத் தோற்றுமே; அத்தைப் பார்த்து. [நெடுமாலே வாவென்று கூவும்] - வடிவில் பெருமையைக் கண்டவாறே, ‘ஜகத்தையடையத் தன் திருவடிகளின் கீழே இட்டுக்கொள்ளும்படி பெரிய வடிவையுடைய திருவுலகளந்தருளின ஸர்வேஶ்வரன்’ என்று நினைத்து, ‘இங்ஙனே வாராயோ? என்று அழைக்கும்’ என்று பிள்ளான் பணிக்கும்; அங்ஙனன்றிக்கே, சீயர் “மலை பேரமாட்டாதே பலகால் வர்ஷிக்கையாலே அழுக்கற்றுப் பசுகுபசுகு என்றிருக்குமே; அத்தைக் கண்டு, ‘அவன் ஸாபராதனாகையாலே லஜ்ஜித்து, வந்து கிட்ட மாட்டாமையாலே பச்சைப்படாத்தையிட்டு முட்டாக்கிட்டு நிற்கிறான்’ என்று, ‘ஆனைக்கூட்டடத்துக்குக் கதவிடிலன்றோ உமக்கு லஜ்ஜிக்கவேண்டுவது? இங்ஙனே போரீர்’ என்றுநின்றாள்” என்று. [நன்று இத்யாதி] - கெட்டுமழையன்றிக்கே ப்ராப்தகாலத்தில் வர்ஷத்தைக் கண்டவாறே, நிர்ஹேதுகமாக ஸத்தைநோக்குமவன் வந்தானென்று, மயில்கள் வர்ஷாகாலத்திலே ஸஸம்ப்ரம ந்ருத்தம் பண்ணுமாபோலே ஸம்ப்ரமியாநின்றாள். [என்று] - இப்படி

‘அருகுநின்றவர்களுக்கு - காட்டி’ என்று அந்வயம். ஸம்போதநபக்ஷத்தில், ‘காட்டி’ என்றது - கண்டு என்றபடி. சந்த்ரனை, ஒளிமணிவண்ணனே யென்றது, ஏகதேஶலக்ஷணஸாம்யத்தாலே. ‘ஒளிமணிவண்ணனே’ என்ற ஶப்தம்-ஸம்போதநமாம்போது, ‘வாராய்’ என்று அத்யாஹார்யம். ஸம்போதநத்துக்கு ப்ரயோஜநம் - ‘புகரையுடைத்தான’ இத்யாதி. ஒளிமணிவண்ணனென்று சொல்லாநிற்கு மென்ற பக்ஷத்தில், அவதாரணத்துக்குத் தாத்பர்யம் - ‘இம்மழுங்கல்’ இத்யாதி. வாரா - வந்து. இது - வார்த்தைப்பாடு. பிள்ளான் நிர்வாஹத்துக்கு - ‘குன்றம்’ என்ற பத ஸ்வாரஸ்யத்துக்காக, ‘நெடு’ என்று - வடிவிற்பெருமையாய், ‘மால்’ என்று - ஸர்வேஶ்வரனாய், திருவுலகளந்தருளினவ னென்றபடி என்று அரும்பதாந்தரங்களில் நிர்வாஹம். ‘நெடுமால்’ என்று - பெரியோ னென்றபடி. ‘நெடுமை - சேஷித்வத்தாலே வந்த பெருமை’ என்று-அப்பு அரும்பதத்தில் நிர்வாஹம். ‘மால் - வடிவிற்பெருமை’ என்று* பெரியவாச்சான்பிள்ளை. சீயர்நிர்வாஹத்துக்கு, ‘நின்ற’ என்ற பதஸ்வாரஸ்யத்துக்காக, நெடுமை- மிகுதியாய், ‘மால்’ என்று - வ்யாமோஹமாய், மிக்கவ்யாமுக்த னென்றபடி. பேர - சலிக்க. பசுகுபசுகென்று - ஶ்யாமமா யென்றபடி. ‘நஜீவேயம்’ என்னும் விஷயத்தைப் பிரிகையாலே அவன் ஸாபராதனாய்க்கொண்டு, “ஹ்ரீரேஷாஹி” என்று லஜ்ஜித் தென்றபடி. பச்சைப் படாத்தை - பச்சைப்பச்சைவடத்தை. ‘நிற்கிறானென்று’—என்று புத்தி பண்ணி. ‘ஆனைக்கூட்டத்துக்குக் கதவிடில்’ என்ற வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம் - ‘அதுக்கு லஜ்ஜைபுண்டானாலன்றோ உமக்கும் லஜ்ஜையுண்டு’ என்று ஒரு அரும்பதத்தில் நிர்வாஹம். ஆனைக்கூட்டம் - ஆனையினுடைய ஸம்ஶ்லேஷம். கூட்டம்-கூட்டரவு. ‘ஆனைக்கூடம்’ என்று பாடமாகில், ஆனைக்கூடம் - ஆனைகட்டுகிற சாலையாய், அதுக்குக் கதவிடிலன்றோ என்றபடி. ‘ஆனைக்கூட்டத்துக்குக் கதவிடில் - மைதுநாவரணமிடில்; அதாவது-போகப்ரதிபந்தகம் பண்ணிலென்றபடி’ என்று அரும்பதாந்தரத்தில் நிர்வாஹம். ‘நன்று’ இத்யாதி-உபகாரமும் கருமையும் குளிர்த்தியும் ஸாத்ருஶ்யம். ‘நன்று’ என்றதுக்கு அர்த்தம் - ‘கெட்டுமழையன்றிக்கே’ என்றது. நிர்ஹேதுகமாக ஸத்தை நோக்குமவ னென்றது - ‘நாரணன்’ என்றத்தைப் பற்ற. ஆலும் - ஸம்ப்ரமியாநின்றாள். இப்படிகளை, சொல்ல - சொல்லும்படி. இப்படிகளாவன - “ஒளிமணிவண்ணன், நெடுமால், நாரணன் வந்தான்” என்று சொல்லுமவைகள். ‘இப்படி பிச்சுக்களை’ என்றது - இப்படிசொல்லும்படி பிச்சுக்களைப்பண்ணினா ரென்ற

* இருபத்துநாலாயிரப்படியில், மால் - வடிவிற் பெருமை யென்று அருளிச்செய்ததாகக் காணப் படவில்லை.

களைச் சொல்ல. [இன மையல்கள் செய்தார்] - இப்படி பிச்சுக்களைப் பண்ணினார். இப்படி பிச்சேற்றிற்று என்று? என்றுமாம். இவள் எனக்கு பவ்யையாகை தவிர்ந்தபின்பு இதுக்கெல்லாம் காலமுண்டோ? என்கிறாள். "என்சொல்லுமென்வசமுமல்லள்" என்றது எப்போது? இப்படி இவளைப் பிச்சேற்றிற்று எப்போது? [என்னுடைக் கோமளத்தையே] - அதுதான் செய்யும்போது ஆஶ்ரயம் வேண்டாவோ? கலவியும் கூடப் பொறுத ஸுகுமாரியைப் பிரிவு பொறுக்கப் பண்ணுவதே! (௪)

ஐந்தாம்பாட்டு.

கோமளவான்கன்றைப்புல்கிக் கோவிந்தன்மேய்த்தனவென்னும்
போமிளநாகத்தின்பின்போய் அவன்கிடக்கையீதென்னும்
ஆமளவொன்றுமறியேன் அருவினையாட்டியேன்பெற்ற
கோமளவல்லியைமாயோன் மால்செய்துசெய்கின்றகூத்தே.

ஆ.—(கோமளம்.) கோமளவான்கன்றுகளைப்புல்கி, இவை கோவிந்தன்மேய்த்தன என்னும். போம் இளநாகத்தின்பின் போய் அத்தைப்புல்கி, 'இவ்விளமையும் மார்த்தவமும் அழகும் எம்பெருமானோடுகலந்த திருவநந்தாழ்வானுக் கல்லது கூடாது; ஆதலால், அவன் கிடக்கை ஈது' என்னும். அருவினையாட்டியேன் பெற்ற கோமளவல்லியை மாயோன் மால் செய்து செய்கின்ற கூத்து என்னுப்விளையுமென்று அறிகிலேன் என்கிறாள்.

ஒ.—அஞ்சாம் பாட்டில், 'இவளுக்கு இவ்வவஸாதம் எவ்வளவாய் முடியக்கடவது'? என்று அறிகிறிலேன் என்கிறாள்.

[கோமளவான் என்று தொடங்கி] -ஸுகுமாரமான ஆன்கன்றுகளைத் தழுவி க்ருஷ்ணையாய் 'இவற்றுக்கு இப்பௌஷ்கல்யம் உண்டாயிற்றது க்ருஷ்ணன் மேய்க்கையாலே' என்னுநின்றாள். போகிறதோர் இளம்பாம்பைத் தொடர்ந்து 'இது அவன் படுக்கை' என்னு நின்றாள். [அருவினையாட்டியேன் என்று மேலுக்கு] - இவ்வவஸ்தாபந்நையாக இவளைக் காண்கைக்கு ஈடான பாபத்தைப் பண்ணின நான் பெற்ற ஸுகுமாரையான என் பெண்பிள்ளையைத் தன் ப்ரணயித்வத்தைக் காட்டிப் பிச்சேற்றி படிக்கிற ஆட்டம்.

ப.—அநந்தரம், அவனுடைய ரக்ஷணப்ரவ்ருத்திகளை அநுஸந்தித்து, கன்றுகளையும் ஸர்ப்பத்தையும் கண்டு, அவன்ரக்ஷித்தவை யென்றும், ரக்ஷணார்த்தமாக வந்து கிடக்கும் படுக்கையென்றும் சொல்லாநின்றாள் என்கிறாள்.

கோமளம் - இளையவாய், வான் - பெரியவான, கன்றை - கன்றுகளை, புல்கி-தழுவி, கோவிந்தன் - (பசுமேய்க்கமுடிசூடின) கோவிந்தன், மேய்த்தன-(இனிதுஉகந்து) மேய்த்தன, என்னும் - என்னுநிற்கும்; போம் - (ஸ்வைரஸஞ்சாரமாகப்) போகாநிற்கிற, இளம் நாகத்தின் -

படி. இனமையல்கள், என்று செய்தார் - எப்போதுசெய்தார்? என்று இரண்டாமர்த்தம். ஏததுபபாதநம்- 'இவள் எனக்கு' இத்யாதி. என்? காலமில்லையோ? என்ன, 'என்சொல்லும்' இத்யாதி. 'கலவியுங்கூடப் பொருத' என்றது - காடாலிங்கநார்த்தமாக விட்டணைக்கவுங் கூடப் பொருத வென்றபடி. ஒன்றிய - எல்லாக் கலைகளாலும் ஒன்றப்பட்ட. க்ரமேண அந்வயः.

(௪)

இளையதான நாகத்தின், பின் - பின்னே, போய் - ('இதுபோனவிடத்திலே அவனையும் காண லாம்' என்று நினைத்துப்) போய், அவன் கிடக்கை - அவன் கிடக்கிற படுக்கை, ஈது - இது, என்னும் - என்னாநிற்கும்; அரு - (அநுபவித்துமுடிக்க) அரிய, வினையாட்டியேன் - பாபத்தை யுடையேனான நான், பெற்ற - (இப்படிஈடுபடுகைக்கு உறுப்பாகப்) பெற்ற, கோமளம் - ம்ருது ஸ்வபாவையாய், வல்லியை - (கொள்கொம்பில்லாத) கொடிபோலே தரைப்படுகிற இவளை, மாயோன் - ஆஸ்சர்யகுணசேஷ்டிதங்களையுடையவன், மால்செய்து - பிச்சேற்றி, செய்கின்ற - பண்ணுகிற, கூத்து - கூத்தாட்டு, ஆமளவு-எவ்வளவாமென்று, ஒன்றும் - ஒன்றும், அறியேன் - அறிகிறிலேன். இவள் பாம்பின்வாயிலே அகப்பட்டு முடியுமாகில் அவனும்அவன்விபூதியுங்கூட முடியுமிறே யென்று கருத்து. கிடக்கை - படுக்கை. 'ஆண்கன்றை' என்று பாடமாகவுமாம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், 'இவளுக்கு இவ்வவஸாதம் எவ்வளவாய் முடியக்கடவ தென்று அறிகிறிலேன்' என்கிறாள்.

[கோமளவான்கன்றைப் புல்கி] - பருவத்தால் இளையதாய் வடிவால் பருத்திருக்கிற கன்றுகளைத் தழுவி என்னுதல்; ஸுகுமாரமாய்ப் பருத்த கன்றுகளைத் தழுவி. க்ருஷ்ணனுடைய பருவம் போலே யாயிற்று, இவற்றின் பருவம் இருப்பது. கிட்டினாருக்கு ஸாம்யாபத்தியிறே பலம்; "வத்ஸோ ம்ருதம்பரா:". [கோவிந்தன் மேய்த்தன என்னும்]-இவற்றினுடைய ரக்ஷணத் துக்கு முடிசூடினவன் மேய்த்தவை என்னும். ப்ராப்தனானவன் உணர்ந்துநோக்கினவை யென்று தோற்றுகிறதாயிற்று, இவற்றின்வடிவில் பௌஷ்கல்யம். "கன்றுமேய்த்தினிதுகந்த காளாய்" என்னக்கடவதிறே. [போம் இளநாகத்தின்பின் போய் அவன்கிடக்கை ஈதென்னும்]- போகிறதொரு ஸர்ப்பத்தைத் தொடர்ந்துபோய் 'இது அவன்படுக்கை' என்னாநின்றாள். இள நாகம் - நிரந்தரபகவதநுபவத்தால்வந்த இளமையென் றிருக்கிறாள். பின்போய் - படுக்கை யானது புக்கவிடத்தே அவனைக் காணலாமென்று தொடர்ந்துபோகாநின்றாள். தாயார் ஸர்ப் பம் என்று இருக்கிறாள்; இவள் திருவநந்தாழ்வான் என்று இருக்கிறாள். [ஆமளவு ஒன்றும் அறியேன்] - ஸர்ப்பமென்று மீளமாட்டுகிறிலள்; 'இது என்னாய் விழக்கடவது' என்கிறாள். இவளைக் கிடையாதொழிய அவனைக் கிடையாது; அவனைகி கிடையாதொழிய உபயவிபூதியும் கிடையாது. ஸர்வஸம்ஹாரமாகப் புகுகிறதோ? என்கிறாள். [அருவினையாட்டியேன்]-இவளை இவ்வவஸ்தாபந்நையாகக் காண்கைக்கு அடியான பாபத்தைப் பண்ணினேன்; "நெடுங்கால மும் கண்ணன்நீண்மலர்ப்பாதம் பரவிப்பெற்ற" என்கிறபடியே செய்துமுடிக்கப்போகாத புண் யங்களைப் பண்ணிப் பெற்ற ஸுகுமாரையான இவளை என்றுமாம். [வல்லியை] - "வதி ஸம்யோகஸுஸஹா:" என்கிறபடியே உபக்நத்தோடே சேர்க்கவேண்டும் பருவம். [மா யோன்] - ஆஸ்சர்யமான ப்ரணயித்வத்தைக் காட்டி இவளைப் பிச்சேற்றினவன். [மால்செய்து]- பிச்சேற்றி. [செய்கின்ற கூத்து] - அடிக்கிற ஆட்டம். ஆமளவு ஒன்றும் அறியேன் என்று அந்வயம்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. 'இவளுக்கு இவ்வவஸாதம் எவ்வளவாய் முடியக்கடவது? என்று அறிகிறிலேன்' என்கிறாள்.

அஞ்சாம்பாட்டு - 'கோமளம்' இத்யாதி. 'ஆமளவொன்றுமறியேன்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'இவளுக்கு' இத்யாதி.

[கோமளவான்கன்றைப்புல்கி] - பருவத்தால் இளையதாய் வடிவால் பெருத்திருக்கிற கன்றுகளைத் தழுவி யென்னுதல், மாணிக்கம்போலே அறவிலக்ஷணமாய்ப் பெருத்திருக்கிற கன்றுகளைப் புல்கி யென்னுதல். கோமளமென்று - மாணிக்கத்துக்கும், இளமைக்கும் பேர். ஆக, இப்படி தர்ஶநீயமுமாய் ஸுகுமாரமுமான கன்றுகளைத் தழுவி. க்ருஷ்ணன்பருவம்போலே யாயிற்று இவற்றின் பருவம் இருக்கும்படி; கிட்டினார்க்கு ஸாம்யாபத்தியிறே பலம். [கோவிந்தன் மேய்த்தனவென்னும்] - "வத்ஸமத்யகதம் பாலம்" (வத்ஸமத்யகதம்பாலம்) என்று, "கன்றுமேய்த்தினிதுகந்தகாளாய்" என்கிறபடியே, இவற்றினுடைய ரக்ஷணத்துக்கு முடிசூடினவன் உகந்து ரக்ஷித்தவை யென்னும். 'ப்ராப்தனானவன் உணர்ந்துநோக்கினவை' என்று தோற்றுகிறதாயிற்று, இவற்றின்வடிவில் பௌஷ்கல்யம். கன்றின் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டவாறே அது துள்ளிப் போகாநிற்குமே; அவன்பரிகரமாயே யிருந்த தென்னும். அவ்வளவிலே ஒரு ஸர்ப்பம் போகாநிற்குமே; அதின்பின்னே போகாநிற்கும். இவளுடைய போகப்ராவண்யம் இருக்கும்படி: [இளநாகம்] - முக்தர் பஞ்சவிம்ஶதிவார்ஷிகராயிருப்பர்களிறே, நிரந்தரபகவதநுபவத்தாலே; அவ்விளமை இதுவென்றிருக்கும். 'கன்றைப்புல்கினாள்' என்றது, 'இதின்பின்னே போனாள்' என்னாநின்றது; இத்தனை யுணர்த்தி யுண்டோ? என்னில் - அது ஓரிடத்தே நிற்கையாலே கழுத்தைக் கட்டிக் கொள்ளும்; இது ஓடாநிற்குமே அம்புக்கு எட்டாதபடி; ஆகையாலே, பின்னே போகாநிற்கும். 'அதுபுக்கவிடத்திலே அவன்வரவு தப்பாது' என்று காண்கைக்காக அதின்பின்னே போகாநிற்கும். அவன்தானும் பரமபோகியா யிருப்பானொருவனிறே. [அவன்கிடக்கை யீதென்னும்] - அது ஒருதூற்றிலே போய்ப்புகுமே; அத்தை நோக்கிக்கொண்டு கிடக்கும், அவன்வந்தால் காண்கைக்கு. [ஆமளவொன்றுமறியேன்]-ஜகதுபஸம்ஹாரம் பிறக்கப் புகுகிறதோ! அறிகிறிலேன்.

'கோமளம்' என்று - இளமையாய், 'வான்' என்று - பெருமையாகையாலே, இரண்டுக்கும் அவிரோதேந அர்த்தம் - 'பருவத்தால்' இத்யாதி. 'மேய்த்தன' என்ற பன்மைக்குச் சேர, 'கன்றை' என்ற ஏகவசநம்-ஜாத்யபிப்ராய மென்கிறார்,'கன்றுகளைத்தழுவி' என்று. உக்தார்த்த த்வயத்துக்கும் நியாமகம் - 'கோமளமென்று' இத்யாதி. கோமளஶப்தம்-மாணிக்யவாசியாம்போது தர்ஶநீயதையும், இளமையாம்போது ஸௌகுமார்யமு மாக்கி, இரண்டர்த்தத்தையும் கூட்டி நிகமிக்கிறார்-'ஆக' என்றுதொடங்கி. 'ஸுகுமாரமுமான' என்றது 'கோமளம்' என்றதுக்கு மூன்றாமர்த்தமாதல். இளையதான கன்றுகளைத் தழுவுகைக்கு அடியேது? என்ன, 'க்ருஷ்ணன்பருவம்' இத்யாதி. இவற்றுக்கு க்ருஷ்ணன் பருவம் வருகைக்கு அடியேது? என்ன, 'கிட்டினார்க்கு' இத்யாதி. க்ருஷ்ணன்மேய்த்தானோ? அவனும் கன்றுகளும் ஒத்த பருவமாயிருக்குமோ? என்ன, 'வத்ஸமத்ய' இத்யாதி. மத்யகத மென்றது - மேய்த்ததுக்கு ப்ரமாணம். வத்ஸ, பாலம், கன்று, காளாயென்றது - ஒத்தபருவத்துக்கு ப்ரமாணம். "ஸுஹ்ருத்பிர்வத்ஸகாந்விஷணேஹம் ஸமவாப்ய வத்ஸமத்ய ஸமவயஸம் நீலோத்பலதளச்சவிம்" இதி பஞ்சமேம்ஶே ஸப்ததஶே அக்ரூர꞉. 'கன்றுமேய்த்தினிதுகந்தகாளாயென்றும்' - கன்றுகளை மேய்த்து மிகவுமுகந்த இளகிப்பதித்த பருவத்தையுடையவனே! என்றும் இத்யர்த்தம். திருநெடுந்தாண்டகம் பதினாறம்பாட்டு. கோவிந்தன் மேய்த்தன வாகையாலே-'வான்கன்று' என்று விவக்ஷித்து ஸாவம் - 'ப்ராப்தனானவன்' இத்யாதி. 'கோவிந்தன் மேய்த்தன' என்றதுக்கு வெறுப்பாகத் தாத்பர்யாந்தரம் - 'கன்றின்கழுத்தை' இத்யாதி. துள்ளிப்போகாநிற்குமே யென்றது - 'கோமளவான்' என்றதின் தாத்பர்யம். அவன் ஓடுமாபோலே இதுவும் ஓடாநின்றதென்று கருத்து. ஸர்ப்பத்தின் பின்னே போகைக்கு ஹேதுவை ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிறார் - 'இவளுடைய' இத்யாதி. போகம் - ஸர்ப்பத்தினுடலும், அநுபவமும். 'இளநாகம்' என்றதுக்கு - திருவநந்தாழ்வானாக ப்ரமிக்கிறாளென்று விவக்ஷித்து, இவ்விளமைக்கு ஸாவம் - 'முக்தர்' இத்யாதி. தடஸ்த ஶங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார், 'கன்றை' இத்யாதி. பின்னேபோகிறது எதுக்காக? என்ன, 'அதுபுக்கவிடத்திலே' இத்யாதி. அப்படி அவன் வரவு தப்பாதோ? என்ன, 'அவன்தானும்' இத்யாதி. பரமனான போகியை யுடையவ னென்றும், பரமனான போகியென்றும் இரண்டர்த்தம். 'ஈது' என்றதுக்கு ஸாவம் - 'அது ஒருதுற்றிலே' இத்யாதி. தாத்பர்யாந்தரம் - 'ஸர்ப்பமே

'ஸர்ப்பம்' என்று மீளமாட்டேகிறிலள், இது என்னாய் விளையக்கடவது? என்கிறாள். பாம்போடு ஒருகூரையிலே பயின்றாற்போலேயிறே திருத்தாயார்க்கு இருக்கிறது. இவளை இழக்கவே ஜகத்காரணமானவனைக் கிடையாது; காரணம் இல்லாமையாலே கார்யம் தன்னடையே இல்லையாமிறே. [அருவினையாட்டியேன்பெற்ற] - இவளுக்கு இங்ஙனே ஒருபுத்தி பிறந்து படுகிறது நான் பண்ணினபாபமிறே. அன்றியே, "நெடுங்காலமும்கண்ணனீண்மலர்ப்பாதம் பரவிப்பெற்ற" என்கிறபடியே செய்து முடிக்கவொண்ணாத புண்ணியங்களைப் பண்ணிப்பெற்ற ஸுகுமாரையான இவளை யென்றுமாம். [பெற்ற] - "பிறந்திட்டாள்" என்கிறபடியே, அக்கரையளாய் இவள் தனக்கு அலப்யலாபமா யிருக்கிறபடி.[கோமளவல்லியை]-கேவலம் வல்லியல்ல, கோமளவல்லியாயிற்று. உபக்நத்தோடே சேர்க்கவேண்டும் பருவம்; பிள்ளைப்பருவம். [மாயோன்] - தன்னைக்கண்டால் தந்தாமையறியாதபடி பண்ணவல்ல ப்ரணயித்வகுணத்தை யுடையவன். [மால்செய்து] - பிச்சேற்றி. [செய்கின்ற கூத்து]-அடிக்கிற ஆட்டம். 'ஆமளவு ஒன்றுமறியேன்' என்று அந்வயம். (ரு)

ஆறும்பாட்டு.

கூத்தர்குடமெடுத்தாடில் கோவிந்தனமெனாவோடும்
வாய்த்தகுழலோசைகேட்கில் மாயவனென்றுமையாக்கும்
ஆய்ச்சியர்வெண்ணெய்கள்காணில் அவனுண்டவெண்ணெய்ஈதென்னும்
பேய்ச்சிமுலைசுவைத்தார்க்கு என்பெண்கொடியேறியபித்தே!

ஆ.—(கூத்தர்.) கூத்தர் குடமெடுத்தாடில், 'கோவிந்தனல்லன்காண்' என்றாலும்; ஆங்காணென்று ஓடும்; அன்றியே ஒழிந்தவாறே தளரும். 'அழகியகுழலோசைகேட்கில், இவளைப் பெறவொண்ணாது' என்று கேளாததொருபடி காத்துச் செல்லாநிற்கச்செய்தே, எங்கேனுமோரிடத்திலே பின்னையும் லப்தமானவாறே, அடியேன் மாயவ னென்று ஓடும்; அவனன்றியே யொழிந்தவாறே மோஹிக்கும். பின்னையும், ஆய்ச்சியர்வெண்ணெய்கள் காணில், அவனுண்ட வெண்ணெய் ஈதென்னும். மாய்த்தலெண்ணி வாய்முலைதந்த பேய்ச்சியை மாய்த்த இச்செயல்கிடீர் இவளை இப்பாடு படுத்துகிறது என்கிறாள்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், தன்மகளுடைய பிச்சுக்கு நிதாநம் இன்னது என்கிறாள்.

[கூத்தர் என்று தொடங்கி.] - குடக்கூத்தாடுவாரைக் காணில் கோவிந்தனென்றே 'காணுவோம்' என்று ஓடும். நேர்பட்ட குழலோசை கேட்கில் 'ஒருவன்குழலூதும்படியே!'

ன்று' இத்யாதி. ஸர்ப்பத்தைத் தழுவாதிருக்க, 'என்னாய்விளையக்கடவது' என்பானேன்? என்ன, 'பாம்போடு' இத்யாதி. ஸர்ப்பத்துடனே ஒருக்ருஹத்திலே வஸிப்பாரைப்போலே இத்யர்த்தः. திருமொழி பதினோராம்பத்து "மாற்றமுள" என்கிற திருமொழி, மூன்றும்பாட்டு, "தூங்கார்" இத்யாதி. ஜகதுபஸம்ஹாரமாம்படி யென்? என்ன, 'இவளை' இத்யாதி. பிச்சேறுகிற இவளதன்றோ பாபம்? என்ன, 'இவளுக்கு' இத்யாதி. 'அருவினையேன்' என்றதுக்குப் புண்யமாக அர்த்தாந்தரம் - 'நெடுங்காலமும்' இத்யாதி. 'நானுண்டாக்கின' என்னாதே 'பெற்ற' என்கிறதுக்கு ஹாவம் - 'பிறந்திட்டாள்' இத்யாதி. பெற்ற-'நிதிபெற்ற' என்னுமாபோலே. 'கோமளவல்லி' என்றதுக்கு-'ஸுகுமாரையான' என்று ஓரர்த்தஞ் சொல்லி, இளம்பருவ மென்று அர்த்தாந்தரம் - 'உபக்நத்தோடே' இத்யாதி. கிடக்கை - படுக்கை. ஆமளவொன்றுமறியேன் - எவ்வளவாமென்று ஒன்றும் அறிகிறிலேன். 'செய்கின்றகூத்து - ஆமளவொன்றுமறியேன்' என்று அந்வய மென்றபடி.

என்று எம்பெருமானைக் கொண்டு மோஹிக்கும். [ஆய்ச்சியர் என்று தொடங்கி] - இடைச்சிகள் கையிலே வெண்ணெய்கள் காணில் 'அவன்அமுதுசெய்த வெண்ணெயோடு ஸஜாதீயம்' என்று விரும்பும். பூதனையை முலையுண்கிறானாய் முடித்த உபகாரம்நிமித்தமாக, அத்யந்தவிலக்ஷணையான என்மகள் ஏறின பிச்சுக்கள் இவை.

ப.—அநந்தரம், 'அவனுடைய மநோஹரசேஷ்டிதங்களை அநுஸந்தித்து, அவற்றுக்குப் போலிகண்டு ப்ரமியாநின்றாள்' என்கிறாள்.

கூத்தர் - கூத்தாடுமவர்கள், குடம் எடுத்து - குடம் எடுத்து, ஆடில் - ஆடினார்களாகில், கோவிந்தன் - (கோஸம்ருத்தியையுடையனாகையாலே செருக்குமிக்குக் கூத்தாடுகையை ஸ்வபாவமாகவுடைய)'க்ருஷ்ணன், ஆம் - ஆம், எனா - என்று, ஓடும் - (காண்கைக்கு) ஓடாநிற்கும்; வாய்த்த - நன்றாய் நெஞ்சைவருத்தும், குழலோசை - குழலோசை, கேட்கில் - கேட்டாளாகில், மாயவன் - (இடைப்பெண்களுடைய ப்ராணபரோஷமாறும்படி தன்தாழ்ச்சிவைத்தூதும் குழலோசையையுடைய ஆஶ்சர்யபூதனான) க்ருஷ்ணன், என்று-என்று, மையாக்கும்-மோஹியாநிற்கும்; ஆய்ச்சியர் - இடைச்சிகள்கையிலே, வெண்ணெய்கள் - வெண்ணெயை, காணில்-கண்டாளாகில், அவன் உண்ட-அவன் அமுதுசெய்த, வெண்ணெய்-வெண்ணெயோடு ஸஜாதீயம், ஈது-இது, என்னும்-என்னாநிற்கும்; பேய்ச்சி-பூதனையுடைய, முலை-முலையை, சுவைத்தார்க்கு - ப்ராணனோடேசுவைத்துத் தம்மை லோகத்துக்குக்கொடுத்த மஹோபகாரகர்க்கு, கொடி - கொடிபோலே மெல்லியவடிவையுடைய, என் பெண் - என் பெண் பிள்ளை, ஏறிய - தலைமண்டையிடும்படிகொண்ட, பித்து - பிச்சு இருந்தபடி.

இ.—ஆறும் பாட்டில், தன் மகளுடைய பிச்சுக்கு நிதாநம் இன்னது என்கிறாள்.

[கூத்தர் இத்யாதி] - கேவலம் கூத்துக்கு விக்ருதைபாகாள். குடக்கூத்தாவது - இடையர் செருக்குக்குப் போக்குவீடாவது ஒன்று. 'ஆடில்' என்கையாலே, இவள் இருந்த ஊரில் குடக்கூத்து விலக்கியாயிற்றுக் கிடப்பது, இவள் ப்ரமிக்குமென்று; வழிப்போக்கர் புகுந்து ஆடுவர்களாகில் ஆடுமித்தனை. [கோவிந்தன்] - குடக்கூத்தாடுகைக்குச் செருக்குக்கு அடியான கோஸம்ருத்தியையுடையவன். 'இரந்து திரிகிறவர்கள் அவனாகையாவது என்?' என்பர்கள். ஆமென்று, 'அவனன்றுகாண்' என்னுமவர்கள் வார்த்தை செவிப்படாதே காண ஓடும். [வாய்த்த இத்யாதி] - இசையாலே விஶேஷஜ்ஞரோடு அவிஶேஷஜ்ஞரோடு வாசியற எல்லாரையும் வருத்தும் குழலோசையைக் கேட்கில். [மாயவனென்று மையாக்கும்] - பசுமேய்க்கப் போய்த் தாழ்த்தால் பெண்கள் நெஞ்சில் மறம் மாறும்படி தாழ்ந்த சொற்களை வைத்து ஊதும்படியை அநுஸந்தித்து மோஹியாநிற்கும். [ஆய்ச்சியர் இத்யாதி] - ப்ராஹ்மணிகள் வெண்ணெய் கண்டால் அவிக்ருதையாயிருக்கும். இடைச்சிகள் கையில் முடைநாறுகிற வெண்ணெயைக் காணில் அவன் அமுது செய்த வெண்ணெயோடு ஸஜாதீயமென்று விரும்பும். இவள் இப்படி பிச்சேறுகைக்கு அவன் இவளுக்குப் பண்ணின உபகாரத்தைச் சொல்லுகிறது: [பேய்ச்சிமுலை சுவைத்தார்க்கு] - தாய் உதவாத தனிமையிலே பூதனை தாய் வடிவுகொண்டு நலியப்புக அவளை முடித்துத் தன்னை உபகரித்த உபகாரத்துக்குத் தோற்றாயிற்று, இவள் பிச்சேறிற்று. பூத்தருபுணர்ச்சி, களிறுதருபுணர்ச்சி, ஆறுதருபுணர்ச்சி: அஸிந்திதமாகக் கையிலே பூவைக் கொடுத்தல், ஆனையின் கையிலே அகப்பட்டவர்களை மீட்டல், ஆற்றிலே அமிழாநிற்க எடுத்தல் செய்தவர்களுக்கு அவர்கள் அநந்யார்ஹைகள். தந்தாமையுண்டாக்கினவர்களுக்கிறே அங்கு; அவன் தன்னை உண்டாக்கித் தந்ததுக்குத் தன்னை அநந்யார்ஹமாக்கினாள். [என் பெண்கொடி] - நிருபாதிகமான ஸ்த்ரீத்வத்தையுடைய என்மகள் ஏறிய பிச்சு.

௬.—ஆறும்பாட்டு. தன்மகள் பிச்சுக்கு நிதாநத்தையும் அதடியாகவந்த பிச்சுத் தன்னையும் சொல்லுகிறாள்.

[கூத்தர் குடமெடுத்தாடில்] - இவள்ப்ரக்ருதி அறிந்திருக்கையாலே 'இவளைக்கிடையாது' என்று கூத்துவிலக்கிப்போலே காணும் கிடப்பது. இடையர் செருக்குக்குப் போக்குவிட்டாடுவதொரு கூத்தாயிற்று - குடக்கூத்தாகிறது. விளைவதறியாதே வழிப்போக்கர் புகுந்து ஆடாநிற்பர்களே, அத்தைக்கண்டு, [கோவிந்தனுமெனா ஓடும்] - இக்குடக்கூத்தாடும்போது கோஸம்ருத்தியையுடைய க்ருஷ்ணனாகவேணுமென்று காண ஓடும். இரந்துதிரிகிற இவர்கள் அவனாகையாவதேன்? என்பர்களே; [ஆமெனாவோடும்]-அவன் க்ருஷ்ணனேயென்று காண ஓடும். [வாய்த்தகுழலோசை கேட்கில்] - 'விஶேஷஜ்ஞர், அவிஶேஷஜ்ஞர்' என்று வாசியின்றிக்கே எல்லாரையுமொக்க ஈடுபடுத்தும், குழலின் நல்லிசை வந்து செவிப்படில். [மாயவனென்று மையாக்கும்]- *''நுடங்குகேள்வியிசை'' என்னக்கடவதிறே அவன்தன்னை. அதவா, 'பகலெல்லாம் பசுக்களின்பின்னே போனேன், பித்ராதிகளுக்குப் பரதந்த்ரனானேன், பிரிந்தேன், ஆற்றேன், † ''ஒரு பகலாயிரமூழி'' ' என்றாற்போலே சொல்லி ஸாந்த்வநம்பண்ணிக்கொண்டுவந்து தோற்றுமவனென்று, அவன் குழலிலே வைத்துச்சொல்லும் தாழ்ந்தசொற்களை நினையா மோஹிக்கும். [ஆய்ச்சியர் வெண்ணெய்கள்காணில்] - 'ப்ராஹ்மணிகள் ஸ்பர்ஶித்த வெண்ணெய் இது' என்றால் கொள்ளாள்; முடைநாற்றம் மிக்க வெண்ணெய்கள் காணில்; [அவனுண்ட வெண்ணெயீதென்னும்]- களவுகாணப்புக்கு வாயதுகையதாக அகப்பட்டபோது ஶேஷித்த வெண்ணெயோடே ஸஜாதீயமான வெண்ணெய் ஈதென்னும். இவள் இப்படி கலங்குகைக்கு நிதாநமேன்? என்னில்,— [பேய்ச்சிமுலைசுவைத்தார்க்கு] - அவன் முன்பே ஒரு உபகாரத்தைப் பண்ணிவைத்தான்; அதிலே

ஆறும்பாட்டு - 'கூத்தர்' இத்யாதி. பிச்சுக்கு நிதாநம் - பேய்ச்சிமுலைசுவைத்தது. ஶேஷமெல்லாம்- பிச்சுக்கள்.

'ஆடில்' என்ற யதிசப்தார்த்தம்-'இவள்ப்ரக்ருதி' இத்யாதி. விலக்கிப்போலே - விலக்கியிருந்தாற் போலே. இக்கூத்தாடினால் இவளைக்கிடையாமைக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் - 'இடையர்' இத்யாதி. 'இடையர்குடமெடுத்தாடில்' என்னாதே, 'கூத்தர்' என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - 'விளைவதறியாதே' இத்யாதி. 'கோவிந்தன்' என்றதுக்கு 'விந்து லாபே' என்கிற தாதுவை உட்கொண்டு அர்த்தம்-'இக்குடக்கூத்தாடும்' இத்யாதி. 'வ்யதிரேகயாயிருக்கிறவள் பாட்டுக்கேட்டுத் திரிகிறாளன்றோ' என்ன, 'கேட்கில்' என்கிற யதிசப்தார்த்தம் - 'விசேஷஜ்ஞர்' இத்யாதி. போக்யதாஸாம்யத்தாலே 'மாயவன்' என்று மோஹிக்குமென்றபடி. ஆனால், அவன் குழலோசைபோலே போக்யனாயிருக்குமோ? என்ன, 'நுடங்குகேள்வியிசை' இத்யாதி. கேட்டாரை ஈடுபடுத்தும் கேள்வியையுடைய காநமித்யர்த்த꞉. 'குழல் - வாய்த்தவோசை' இத்யந்வய꞉. வாய்த்த - நன்றான. மாயவன் - ஆஶ்சர்யபூதன். மாயவனுடைய குழலோசையென்று மையாக்குமென்று அர்த்தாந்தரம் - 'அதவா பகலெல்லாம்' இத்யாதி. இப்போது 'மாயவன்' என்றதுக்கு - வ்யாமோஹமுடையவனென்று ஶப்தார்த்தம். தாழ்ந்த சொற்கள் - நீசோக்திகள். நினையா - நினைத்து. முந்தினது - அவனுகுப் போலியானதுகொண்டு, இரண்டாவது - அவனுடைய பேச்சுக்குப் போலியானதுகொண்டு என்று கண்டுகொள்வது. மையாக்கும் - மோஹியாநிற்கும். 'ஆய்ச்சியர்வெண்ணெய்கள்' என்றதுக்கு வ்யாவர்த்யம் - 'ப்ராஹ்மணிகள்' இத்யாதி. அவனுண்டுவிட்டதென்னவொண்ணாது, அவனுண்டுசேஷித்ததென்னவொண்ணாது, காலாந்தரமாகையாலே அதுவும் அநுபபந்நமென்று விவக்ஷித்து அவிரோதேந அர்த்தம் - 'களவுகாண' இத்யாதி. 'அவனுண்டு சேஷித்த வெண்ணெயோடு ஸஜாதீயமான வெண்ணெயைக் காணில் அவன் உண்டு சேஷித்த வெண்ணெயென்னும்' என்று பெரிய சீயர் அருளிச்செய்வர். ஸம்பந்தி ஸத்ருஶபதார்த்தங்களைக் காணில் ஸம்பந்திபதார்த்தங்களென்று ப்ரமிக்கிறதுக்குச் சேரவேண்டுகையாலே. ஶேஷித்தவெண்ணெயோடுஸஜாதீயமான வெண்ணெயை அந்த ஶேஷித்த வெண்ணெய் ஈதென்னும் ஈ - தென்று ப்ரமியாநிற்கு

---

* திருவாய்மொழி ௬ - ௪ - ௬. † ஷை. ௧௦ - ௩ - ௧.

தோற்றவன்று தொடங்கி இவள் பிச்சேறத் தொடங்கினாள். தாயுங்கூட உதவாத ஸமயத்திலே பூதனை வந்து முலைகொடுக்க, அவ்வளவிலே உணர்த்தியுண்டாய் அவளை முடித்துத் தன்னை நோக்கித் தந்தானே; அவ்வுபகாரத்திலே தோற்று அன்று தொடங்கி இவள் பிச்சேறினாள். "பூத்தருபுணர்ச்சி, புனல்தருபுணர்ச்சி, களிறுதருபுணர்ச்சி" என்றிவை புணர்ச்சிக்கு ஹேது. அதாவது - எட்டாதகொம்பிலே நின்றதொரு பூவை ஆசைப்பட்டால் இவன் தன்னைப்பேணாதே இவளாசையை முடித்துக்கொடுக்கை, 'இவன் தன்னைப்பேணாதே நம்நினைவை முடித்தானே' என்று அதுக்காகத் தன்னைக்கொடுக்கை - பூத்தருபுணர்ச்சி. ஆற்றிலேயமுந்துகிற இவளைத் தான் புக்கு ஏறவிட்டதுக்காகத் தன்னைக்கொடுக்கை - புனல்தருபுணர்ச்சி. அசிந்திதமாக ஆனையின் கையிலே அகப்பட்டவளை மீட்டுக்கொடுத்ததுக்காகத் தன்னைக்கொடுக்கை - களிறுதருபுணர்ச்சி. இவையொன்றுமல்ல; அவன் தன்னைநோக்கினதுக்கு இவள் தன்னை யெழுதிக்கொடுக்கிறாள். [என்பெண்கொடி] - அவர்களில் வ்யாவ்ருத்தி, நிருபாதிக ஸ்த்ரீத்வத்தையுடையவள். [ஏறிய பித்து] - இவள்கொண்ட பிச்சு. (சு)

ஏழாம்பாட்டு.

ஏறியபித்தினோடு எல்லாவுலகும்கண்ணன்படைப்பென்னும்
நீறுசெவ்வேயிடக்காணில் நெடுமாலடியாரென்றோடும்
நாறுதுழாய்மலர்காணில் நாரணன்கண்ணியீதென்னும்
தேறியும்தேறாதும்மாயோன் திறத்தனளே இத்திருவே.

ஆ.—(ஏறிய.) எத்தனையேனும் பித்தேறினாலும் எல்லாவுலகும் கண்ணன்படைப்பென்னும்; இதொன்றும் தப்பாமல் சொல்லும். த்ரவ்யம் ஏதேனுமாகிலும் ஊர்த்வமாக இடக்காணில், நெடுமாலடியாரென்று ஓடும். ததீய வஸ்துஸாத்ருஶ்யத்தாலே ததீயமல்லாதவற்றையும் ததீயமாகக் கருதிப் பிதற்றுகிற இவள் அவனுக்கு அஸாதாரண பேஷபூதமான திருத்துழாயைக் கண்டால் என்படும்! பலசொல்லியென்? இனி, தேறியும் தேறாதும் மாயோன் திறமல்லதறியாள் இத்திரு என்கிறாள்.

ஒ.—ஏழாம் பாட்டில், 'தேறினபோதோடு தேறாதபோதோடு வாசியின்றிக்கே எப்போதும் அவன் திறமல்லது அறிகிறிலள்' என்கிறாள்

[ஏறிய என்று தொடங்கி.] - பிச்சேறியிருந்துவைத்தே இஜ்ஜகத்தெல்லாம் க்ருஷ்ணனாலே ஸ்ருஷ்டமாயிற்றென்று தத்ஸம்பந்த நிபந்தநமாக விரும்பிச் சொல்லாநிற்கும். பஸ்மத்தைக்கொண்டு மேல்நோக்கியிடிலும் கலக்கத்தின் மிகுதியாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாகக்

மென்று கூட்டிக்கொள்வது' என்றும் அருளிச்செய்வர். கீழ் வாக்யவிவரணம் - 'தாயும்கூட' இத்யாதி. அவன் தன்னை நோக்கினதுக்குப் பிச்சேறவேணுமோ? என்ன, இது லோகவ்யாவ்ருத்த மென்கிறார் - 'பூத்தரு' இத்யாதி. வாக்யஷட்கத்தாலே உபபாதநம் - 'அதாவது' இத்யாதி. இவையொன்றுமல்ல என்றது - இவர்களெல்லாரும் தங்களைரக்ஷித்த உபகாரத்தாலே தோற்றுத் தங்களை எழுதிக்கொடுப்பர்கள்; இவள்உத்தமநாயகியாகையாலே, அவன்தன்னை நோக்கினதுக்குத் தன்னை யெழுதிக்கொடுக்கிறா ளென்றபடி. விவரணம் - 'நிருபாதிக' இத்யாதி. பெண்கொடி - கொடிபோலே ம்ருதுவான வடிவையுடைய என்பெண்பிள்ளை. என்பெண்கொடி - பேய்ச்சிமுலைசுவைத்தார்க்கு - பித்து - ஏறி - கூத்தரித்யாரப்ய அந்வயः. (சு)

கொண்டு அவர்கள் நின்ற விடம் ஏற ஓடா நிற்கும். [இத்திரு] - பெரியபிராட்டியாரோடு விகல்பிக்கலாம் ஸ்வபாவையான இவள்.

ப·—அநந்தரம், அவனுடைய பரத்வ சிஹ்நங்களை அநுஸந்தித்துக் கலங்கினபோதோடு தேறினபோதோடு வாசியற அவன்படிகளிலே உள்ளாயிராநின்ருள் என்கிருள்.

ஏறிய - மிகைத்த, பித்திஞேடு - ப்ரமத்தோடே கூடியிருக்கச்செய்தே, (வேதாந்த வித்துக்கள் சொல்லுமாபோலே "க்ருஷ்ணஏவ ஹிலோகாநாமுத்பத்தி:" என்று), எல்லாவுலகும் - ஸர்வலோகமும், கண்ணன் - க்ருஷ்ணனுடைய, படைப்பு-ஸ்ருஷ்டி, என்னும் - என்ஞநிற்கும்; நீறு - பஸ்மத்தைக்கொண்டு, செவ்வே - செவ்விதாக, இட - இட, காணில் - கண்டாளாகில், ('த்ரவ்யம் இன்னது' என்று அறியாதே ஊர்த்வபுண்ட்ரமே அடையாளமாக), நெடுமால் - (ஆஸ்ரிதர்பக்கல்) அத்யந்தவ்யாமுக்தனுன ஸர்வேஸ்வரனுடைய, அடியார் - அடியார், என்று - என்று ப்ரமித்து, ஓடும் - (அவர்களிருந்தவிடத்தை நோக்கி) ஓடா நிற்கும்; நாறு - பரிமளோத்தரமான, துழாய் மலர் - திருத்துழாயின் பூந்தாரை, காணில் - காணில், நாரணன் - ஸர்வ ஸ்வாமியான நாராயணனுடைய, கண்ணி - மாலை, ஈது - இது, என்னும்-என்னுநிற்கும்; (இப்படி), தேறியும் - தேறினவளவிலும், தேருதும் - கலங்கினவளவிலும், இத்திரு - ("நாத்யந்தம் ஸுஸ்ரியதே" என்றும், "ததஸ்யஸத்ருஸம்பவேத்" * என்றுமென்னும்படி மிகவும் கலங்காத அந்தத் திருவைப்போலன்றியே பிரிந்ததசையில் ஸத்ருஸ வஸ்துக்களையும் ஸம்பந்திபதார்த்தங்களையும் கண்டு கலங்கும்) இத்திருவானவள், மாயோன் - ஆஸ்சர்யமான பரத்வசிஹ்நங்களையுடையவன், திறத்தனள் - திறத்திலே யாகாநின்ருள்.

அநபாயிநியான ஸம்பத்தாயிருக்கை இருவர்க்கும் ஒக்குமிறே.

இ·—ஏழாம்பாட்டில், 'தேறினபோதோடு தேருதபோதோடு வாசியற எப்போதும் அவன் திறமல்லது அறிகிறிலள்' என்கிருள்.

[ஏறிய பித்திஞேடு இத்யாதி] - இவள் பிச்சேறி யிருக்கிற தசையிலே இஜ்ஜகத்தெல்லாம் க்ருஷ்ணனுலே ஸ்ருஷ்டமாயிற்று என்னும்; "க்ருஷ்ணஏவ ஹிலோகாநாமுத்பத்தி:" என்னுநின்ருள். அவன் ஆதரித்து ஸ்ருஷ்டித்தது என்று தத்ஸம்பந்தத்தாலே விபூதியையும் விரும்பாநின்ருள். ஏதேனும் ஒரு பதார்த்தமும் தத்ஸம்பந்தமொழியத் தோற்றுதாயிருக்கிறபடி. ப்ராஹ்மணர் பிச்சேறினுலும் ஓத்துச்சொல்லுமாபோலே கலங்கினபோதும் வாஸநையாலே இவ்விஷயமேயா யிருக்கிறபடி. [நீறு செவ்வே] - பஸ்மத்தைக்கொண்டு மேல்நோக்கி இட்டவர்களைக் காணில் கலக்கத்தின் மிகுதியாலே த்ரவ்யஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்க அறியாதே மேல் நோக்கியிட்ட மாத்ரத்தைக் கொண்டு அநுகூலஜநங்களாகக்கொண்டு "பேராளன்பேரோதும் பெரியோரை யொருகாலும் பிரிகிலேன்" என்று அவர்களிருந்த விடத்தே செல்லாநின்ருள். 'நெடுமாலடியார்' என்று - ஸதஸிநுதஸ்ய வ்ருத்தி. [நாறு துழாய் இத்யாதி] - போலி கண்டு ப்ரமிக்குமவள் அதுதன்னைக் கண்டால் விடாளிறே; பரிமளிதமாய்ச் செவ்வியையுடைத்தான திருத்துழாயைக் காணில், 'உபயவிபூதியுக்தன் தன்ஐஸ்வர்யஸூசகமாக இட்ட தனிமாலை இது' என்னுநின்ருள். [தேறியும் தேருதும்] - 'நீறு செவ்வே' என்ற இடம் - தேருமை; 'நாரணன் கண்ணி யீது' என்ற இடம் - தேற்றம். 'கோவைவாயாள்' - தேற்றம்; இத்திருவாய்மொழி - தேருமை. [மாயோன் திறத்தனளே] - ஜ்ஞாநம் அப்ரயோஜகமாம்படி ஆஸ்சர்யமான

* 'என்றும் சொல்லும்படி' என்று இருக்கலாம்.

ப்ரணயித்வத்தையுடையவன்திறத்தளள். [இத்திரு] - 'இத்திரு' என்றும், 'அத்திரு' என்றும் விகல்பிக்கலாம்படி யிருக்கிறது. அநபாயிநிகளாயிருக்கிற ஆகாரம் இருவருக்கும் ஒக்கும். அவளுக்கு அவனே உத்தேஶ்யன்; இருவரும் உத்தேஶ்யரான ஏற்றமுண்டே இவளுக்கு.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. தேறினபோதோடு தேறாதபோதோடு வாசியற எப்போதும் அவன் திறமல்லது அறியாளே என்கிறாள்.

[ஏறியஇத்யாதி] - இவள் பிச்சேறிச்சொல்லும் வார்த்தை கேட்கைக்கு, மைத்ரேயாதிகளைப்போலே தொடர்ந்து திரியவேண்டிக்காணும் திருத்தாயார்க்கு இருக்கிறது. "விஷ்ணோஸ்ஸகாஶாதுத்பூதம் ஜகத்" (விஷ்ணோஸ்ஸகாஶாதுத்பூதம்ஜகத்) என்றுநின்றாள். ப்ராஹ்மணர் பித்தேறினாலும் ஓத்துச்சொல்லுமாபோலே இவ்விஷயத்தில் வாஸநை யிருக்கிறபடி. "க்ருஷ்ண ஏவ ஹி லோகாநாமுத்பத்திரபி சாப்யய:" (க்ருஷ்ணஏவஹிலோகாநாமுத்பத்திரபிசாப்யய:) என்கிற இதில் ஒருகாலும் கலக்கமில்லை; இவள் பிச்சேறியிருக்கிற தஶையிலே, இஜ்ஜகத்தெல்லாம் க்ருஷ்ணனாலே ஸ்ருஷ்டமாயிற்றுஎன்னும். [நீறுசெவ்வேயிடக்காணில்] - ப்ராயஶ்சித்தப்ரகரணங்களிலே ப்ரஹ்மஹத்யாதி பாபங்களைப் பண்ணினார்க்கு ப்ராயஶ்சித்தமாக விதித்த த்ரவ்யத்தைத் தாமஸபுருஷர்கள் தரித்துப்போந்தார்கள்; அந்த த்ரவ்யத்தைப் பாராதே செவ்வைமாத்ரத்தைக் கொண்டு ப்ரமிக்குமாயிற்று இவள்; அது பொடிபட்டுக்கிடக்கிறதென்று அறிகிறிலள். அவர்கள் செவ்

ஏழாம்பாட்டு - 'ஏறியபித்து' இத்யாதி. 'தேறியுந்தேறாதும்மாயோன்திறத்தனள' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'தேறினபோதோடு' இத்யாதி.

'இவள்பிச்சேறி' இதி. ஸ்ரீபராஶரபகவான் தெளிந்திருந்து வஸிஷ்ட புலஸ்த்ய வரதாநலப்த பரதேவதாபாரமார்த்யஜ்ஞாநத்தோடே சொன்ன வார்த்தை கேட்க மைத்ரேயனுக்குத் துவளவேண்டினாற்போலே இருக்கிறது, இவளுக்கும் இவள் பிச்சேறிச்சொல்லும் வேதாந்தரஹஸ்யமான வார்த்தை கேட்கைக்கு என்றபடி. அவன் தெளிந்திருந்து சொல்லும் வார்த்தையாயிற்று, இவள் பிச்சேறிச்சொல்லுகிறது. மைத்ரேயாதிகளுக்குச் சொன்ன வார்த்தையேது? என்ன, 'விஷ்ணோ:' இத்யாதி. ப்ரதமேம்ஶே ப்ரதமே. மைத்ரேயன் ஸ்ரீபராஶரபகவானை ப்ரஶ்நம்பண்ணினது - "யந்மயம் ச ஜகத் ப்ரஹ்மந் யதஶ்சைதச்சராசரம் । லீநமாஸீத் யதா யத்ர லயமேஷ்யதி யத்ர ச" என்கிற ஶ்லோகம். அதுக்கு உத்தரம் - "விஷ்ணோஸ்ஸகாஶாதுத்பூதம் ஜகத் தத்ரைவ ச ஸ்திதம் । ஸ்திதிஸம்யமகர்த்தாஸௌ ஜகதோஸ்ய ஜகச்ச ஸ:" என்கிற ஶ்லோகம். இவளும் ஸ்ரீபராஶரபகவானைப்போலே சொல்லுகிறாளென்றபடி. "ஸகாஶாத்" என்றதுக்கு மூன்று அர்த்தம்; அதாவது - "காஶ்ரு-தீப்தௌ" என்று தீப்திவாசகமாய், ப்ரகாஶரூபஸங்கல்பஜ்ஞாநவிஶிஷ்டாத் விஷ்ணோருத்பூத மென்னுதல்; "ஸோஹமஸ்யாயஶரீராத்ஸிஸ்ருக்ஷுர்விவிதா: ப்ரஜா:" என்று இருக்கையாலே, ப்ரகாஶமயஶரீரவிஶிஷ்டாத் விஷ்ணோ: என்னுதல்; இதுக்கும் கீழ்ச்சொன்னதே தாது; ஸகாஶாத்-காஶஸஹிதாத் என்றபடி; அன்றிக்கே, ஸகாஶமென்று - ஸமீபமாய், விஷ்ணுஸமீபாத் என்னுதல். விஷ்ணுபதம் - பூர்வார்த்தத்வயத்தில், பஞ்சம்யர்த்தம்; த்ருதீயார்த்தே, ஷஷ்ட்யர்த்தம். ப்ராந்திஸமயத்தில் தத்த்வகதநம் கூடுமோ? என்ன, 'ப்ராஹ்மணர்' இத்யாதி. "விஷ்ணோஸ்ஸகாஶாத்" என்றாற்போலே சொல்லாதே "கண்ணன்படைப்பு" என்பானென்? என்ன, 'க்ருஷ்ணஏவஹி' இத்யாதி. ராஜஸூயே பீஷ்ம: "க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே பூதமிதம் விஶ்வம் சராசரம்" இத்யுத்தரார்த்தம். ஶப்தார்த்தம் — 'இவள்பிச்சேறி' இத்யாதி. நிஷித்தமான நீற்றை இடலாமோ? என்ன, 'ப்ராயஶ்சித்த'இத்யாதி. த்ரவ்யத்தை-சாம்பலை. "ஸுராபஸ்து ஸுராம் பீத்வா ... ப்ராயஶ்சித்தம் ..." இதி ஶாதாதபஸ்ம்ருதௌ ப்ராயஶ்சித்தப்ரகரணேக்தம் அநுஸந்தேயம். 'பொடிபட்டு' என்கிற இது - சாம்பலாயென்றும், பாழ்பட்டதாயென்றும். அவர்

வேயிடுவர்களோ? என்னில்,—அதுவுமன்றிக்கே * (இதுவுமன்றிக்கே), மஶகப்ராயராயிருப்பார்கள் தரிப்பர்களிறே. அல்பஸாம்யம்அமையுமாயிற்று இவளுக்கு ப்ரமிக்கைக்கு. இந்த ஊர்த்வதாமாத்ரத்தையே கொண்டு "உத்ரூதாஸிவராஹேண"(உத்த்ருதாஸிவராஹேண)இத்யாதியிற் சொல்லுகிறபடியே, என்றுமொக்க பகவத்ஸம்பந்தம் மாறாத தேஶத்தில் மண்ணைக்கொண்டு தரித்துப்போருமவர்களாகக் கொண்டு ப்ரமித்து, இவர்கள் ஸர்வேஶ்வரனடியார் என்று ஓடாநிற்கும். அதஸ்மிந்தத்புத்தி இருக்கிறபடி. [நாறுதுழாய்மலர்காணில்] - அதல்லாதத்தை அதாக ப்ரமிக்கிறவள் அதுதானானவற்றைக் கண்டால் விடாளிறே. அவன் ஶிரஸாவஹித்து அடியார்க்குக்கொடுக்குமதிறே அதுதான். அதாவது - ஸ்ரீஶடகோபனுக்குச் சாத்துகையிறே. சுடர்முடிமேலும் தாளிணைமேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாயிறே. பரிமளத்தையுடைத்தான திருத்துழாயைக் காணில், உபயவிபூதியுக்தனான ஸர்வேஶ்வரன் ஐஶ்வர்யத்துக்கு இட்ட தனிமாலை ஈதென்னும். [தேறியும்இத்யாதி] - 'தேறியும்' என்கிறது - 'துழாய்மலர்காணில்' என்றத்தை; 'தேறுதும்' என்கிறது - 'நீறுசெவ்வேயிடக்காணில்' என்றத்தை. அன்றிக்கே, "கோவைவாயா"ளிற்படியும், இத்திருவாய்மொழியிற்படியுமாகவுமாம். [மாயோன்இத்யாதி] - பிறந்த ஜ்ஞாநம் கலக்கத்துக்கு உடலாம்படி பண்ணவல்ல ஆஶ்சர்யபூதன். † அவனிடையாட்டத்திலாள் இத்திரு. [இத்திரு]-அநபாயிநியான அவளோடொக்க விகல்பிக்கலாம்படிகாணும் இவள்படிகள்தான். அவளுக்கு அவன் உத்தேஶ்யன், இருவரும் உத்தேஶ்யரான சேர்த்தியுண்டு இவளுக்கு. (எ)

கள் செவ்வேயிடுவர்களோ? என்றது - திர்யக்புண்ட்ரமாகவன்றே இடுவர்களென்றபடி. அதுவுமன்றிக்கே - நியமேந திர்யக்காகவுமன்றிக்கே. மசகப்ராயராயிருப்பார்கள் - அஜ்ஞராயிருப்பார்கள்; "பஸ்மத்தைத் திர்யக்காகவும், ம்ருத்தை ஊர்த்வபுண்ட்ரமாகவும் தரிக்கவேணும்" என்று அறியாதவர்களென்றபடி. ஸாம்யமுண்டாயே ப்ரமிக்கவேண்டாவோ? என்ன, 'அல்பஸாம்யம்' இத்யாதி. அல்பஸாம்யமேது? என்ன, 'இந்த ஊர்த்வதா' இத்யாதி. நெடுமாலடியார் தரிக்கிற த்ரவ்யம் இன்னதென்று காட்டாநின்றுகொண்டு, அவர்களாக ப்ரமிக்குமென்கிறார், 'உத்த்ருதாஸி' இத்யாதி. ஜ்ஞாநாதிகரான இவர் அவர்களை "நெடுமாலடியார்" என்னலாமோ? என்ன, 'அதஸ்மிந்' இத்யாதி. பித்தேறி அருளிச்செய்த வார்த்தையென்றபடி. 'அதஸ்மிந்தத்புத்தி' என்று - 'எல்லாவுலகும் கண்ணன்படைப்பு' என்றதில் வ்யாவ்ருத்தி சொன்னபடி. பூர்வப்ரதிகோடியாக பாவம் - 'அதல்லாதத்தை' இத்யாதி. பகவத்ஸம்பந்தமுடையதல்லாதவற்றை விட்டுத் திருத்துழாய் சொல்லுகிறது, அதினுடைய கௌரவ்யதையைப் பற்றவென்கிறார்-'அவன் ஶிரஸா' இத்யாதி. அடியார்களில் வைத்துக்கொண்டு ஆழ்வார் ப்ரதாநராகையாலே 'நமக்கன்றி நல்கான்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - 'அதாவது' இத்யாதி. அத்தைத் தான் சூட ஆசைப்படுகிறாளென்று கருத்து. ஶிரஸாவஹிக்கிறதுக்கு ப்ரமாணம் - 'சுடர்முடிமேலும்' என்றது. அடியார்க்குக் கொடுக்குமதுக்கு ப்ரமாணம் - 'தாளிணைமேலும்' இத்யாதி. ஈஶ்வரனுக்கு ஆழ்வார் திருவடிகளிறே. ஶப்தார்த்தம் - 'பரிமளத்தை' இத்யாதி. தத்புருஷஸமாஸார்த்தம் - 'உபயவிபூதி' இத்யாதி. "கோவைவாயா" ளிற்படி - ஜ்ஞாநகார்யம். இத்திருவாய்மொழியிற்படி - ப்ரமகார்யம். த்விதீயார்த்தத்துக்குச் சேர அர்த்தம் - 'பிறந்த' இத்யாதி. இடையாட்டத்திலாள் - இடையாட்டத்திலே யிருக்குமவள். "திரு" என்றதுக்கு பாவம் - 'அநபாயிநி' இத்யாதி. 'இத்திரு' என்கிற வைலக்ஷண்யமேது? என்ன, 'அவளுக்கு' இத்யாதி. தேறியும்-தெளிந்தவளவிலும். தேறுதும் - கலங்கினவளவிலும். திறத்தனள் - தத்விஷயகவ்யாபாரவதீத்யர்த்த:. ஏறிய பித்திநோடு - ஏறின ப்ரமத்தோடே யிருக்கச்செய்தே. 'மிகைத்த ப்ரமத்தோடே கூடியிருக்கச்செய்தே' என்று உரையில் ஶப்தார்த்தம். படைப்பு - ஸ்ருஷ்டி. க்ரமேண அந்வய:. (எ)

* குண்டலிதம் ப்ரக்ஷிப்தம். † அவனிடையாட்டத்திலான் - அவன்விஷயத்திலே ஈடுபட்டவன்.

எட்டாம்பாட்டு.

திருவுடைமன்னரைக்காணில் திருமாலைக்கண்டேனேயென்னும்
உருவுடைவண்ணங்கள்காணில் உலகளந்தானென்றுதுள்ளும்
கருவுடைத்தேவில்களெல்லாம் கடல்வண்ணன்கோயிலேயென்னும்
வெருவிலும்வீழ்விலு * மோவாக் கண்ணன்கழல்கள்விரும்புமே.

ஆ.—(திருவுடை.) ஸ்ரீமான்களான ராஜாக்களைக் காணில், 'எவம்விதையான ஸ்ரீமத்தையானது ஸ்ரிய:பதியான ஸர்வேஶ்வரனுக்கல்லது கூடாததாகலால் 'இவன் ஸ்ரிய:பதியே' என்று நிஶ்சயித்து, திருமாலைக்கண்டேனே யென்னும்; அழகிய நீலமேகங்கள் குவளைகள் காயாமலர்கள் கடல் என்னும் இவற்றைக் காணில், உலகளந்தானென்று துள்ளும்; கருவுடைத் தேவில்களெல்லாம் கடல்வண்ணன் கோயிலே என்னும்; அங்கேபோய்ப் புக்கு அவனன்றியே யொழிந்தவாறே ஏங்கிவிழும்; பின்னையும் தவிராதே கண்ணன்கழல்கள் விரும்பும் என்கிறாள்.

ஒ.—எட்டாம் பாட்டில், அத்யந்தம் ஆர்த்தஸையை வர்த்தியாநின்றாலும் இவள் தத்தேகபரையாயிருக்கும் என்கிறாள்.

[திருவுடை என்று தொடங்கி] - ஸ்ரீமான்களான ராஜாக்களைக் காணில் 'ஸ்ரிய: பதியைக் கண்டேனே' என்று த்ருப்தையாம். காயாம்பூ முதலான பதார்த்தங்களுடைய நல்ல நிறங்களைக் கண்டால் 'இச்செவ்வியுள்ளது திருவுலகளந்தருளின எம்பெருமானுக்கு' என்றே அத்யவஸித்து ப்ரீதியாலே ஸம்ப்ரமிக்கும். [கருவுடை என்று தொடங்கி] - ப்ரதிமாவத்தான தேவாலயங்களெல்லாம் 'கடல்வண்ணன் கோயிலே' என்னும். பந்துக்களைக்கண்டு அஞ்சுந்தஸையிலும் மோஹித்த தஸையிலும் அகப்பட நிரந்தரமாக க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளை விரும்பாநிற்கும்.

ப.—அநந்தரம், அவனுடைய ஐஶ்வர்யாபிரூப்யாதரணீயத்வங்களை அநுஸந்தித்து, போலிகண்டாலும் ஸர்வாவஸ்தையிலும் அவனையே விரும்பாநின்றாள் என்கிறாள்.

திரு - பூர்ணமான ஐஶ்வர்யத்தை, உடை - உடைய, மன்னரை - ராஜாக்களை, காணில் - காணில், திருமாலை - (பரிபூர்ணவிபூதிகனான) ஸ்ரிய:பதியை, கண்டேனே - கண்டேனே, என்னும் - என்னாநிற்கும்; (கடலும் காயாவும் கருவிளையும் தொடக்கமான), உரு - விலக்ஷணரூபங்களை, உடை - உடையவாயுள்ள, வண்ணங்கள் - பதார்த்தங்களை, காணில் - காணில், உலகளந்தான் - திருவுலகளந்தருளினபோது ஒருநாளே வளர்ந்தருளின செவ்வியையுடைய ரூபஸௌபையையுடையவன், என்று - என்று, துள்ளும் - ஸம்ப்ரமித்து ஆடாநிற்கும்; கரு - ப்ரதிமாகர்ப்பத்தை, உடை - உடைத்தான, தேவில்கள் எல்லாம் - தேவக்ருஹங்கள் எல்லாம், (ஆஶ்ரிதர் ஆதரிக்கைக்காக), கடல் வண்ணன் - கடல்போலே தர்ஶநீயமான வடிவையுடைய ஸர்வேஶ்வரன், கோயிலே - (ஸந்நிதிபண்ணின) கோயில்களே, என்னும் - என்னாநிற்கும்; வெருவிலும் - (பந்துஸந்நிதியால்) அஞ்சினபோதோடு, வீழ்விலும் - ஆர்த்தியாலே மோஹித்த போதோடு வாசியற, ஓவாள் - இடைவிடாதாளாய்க்கொண்டு, கண்ணன் - க்ருஷ்ணன், கழல்கள் - திருவடிகளை, விரும்பும் - ஆதரியாநிற்கும்.

வெருவுதல் - அஞ்சுதல். வீழ்தல் - மோஹித்தல்.

* ஓவாள் என்று உரையின் பாடம்.

இ.—எட்டாம் பாட்டில், 'அத்யந்த துர்த்தசையை வர்த்தியா நின்றாலும் இவள் ததேக பரையாயிருக்கும்' என்கிறாள்.

[திருவுடை இத்யாதி] - குறைவற்ற ஐஸ்வர்யத்தையுடைய ராஜாக்களைக் காணில் ஸ்ரிய:பதியைக் காணப்பெற்றேன் என்னும். குறைவற்ற ஐஸ்வர்யமுடையான் ஸ்ரிய:பதியிறே. 'பெரியமுதலியார் ஒருராஜாவைக் கண்டு அவன் பின்னே தொடர்ந்துபோனார்' என்னவும், 'ஒருஸாமந்தன் தலையிலே அடியிட்டு ஆனையிலே ஏறுகிறபோது அத்தைக் கண்டு மோஹித்தார்' என்னவும் கடவதிறே. [உருவுடைவண்ணங்கள் காணில்] - காயா குவளை கடல் இவையாதல், உருப்பெற எழுதின சித்ரங்களாதல் காணில், 'இச்செவ்வியுள்ளது, த்ரைவிக்ரமக்ரமம் பண்ணின ஸர்வஸுலபனுக்கு' என்று ஸம்ப்ரமியாநின்றாள். [கருவுடைத் தேவில்] - ப்ரதிமாவத்தான தேவாலயங்களை யெல்லாம் கண்டால், 'பெரியபெருமாள் உள்ளே கண்வளர்ந்தருளுகிறார்' என்றுநின்றாள். [வெருவிலும்] - தெளிவுடையளாய் பந்துக்களுக்கு அஞ்சினபோதோடு. [வீழ்விலும்] - அறிவழிந்து மோஹித்தபோதோடு வாசியற க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை விரும்பா நிற்கும். அல்லாதவை அஸ்திரமாய் இவளுக்கு இது ஸ்திரமாய்ச் செல்லாநின்றது. வெருவுகை - அஞ்சுகை. வீழ்கை - மோஹிக்கை.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டில் - 'அத்யந்த துர்த்தசையை வர்த்தியாநின்றாலும் இவள் ததேக பரையா யிருக்கும்' என்கிறாள்.

[திருவுடைமன்னரைக்காணில்] - குறைவற்ற ஐஸ்வர்யங்களையுடையரான ராஜாக்களைக் காணில், ஸ்ரிய:பதியை ஒருபடி காணப்பெற்றேனே யென்னும். நாதமுநிகள், ராஜா ஸாமந்தன்தலையிலே அடியையிட்டு ஆனைக்கழுத்திலே புக்க படியைக் கண்டு, 'ஸர்வேஸ்வரன் ப்ரஹ்மாதிகள்தலையிலே அடியிட்டுப் பெரியதிருவடியை மேற்கொள்ளும்படி இது வாகாதே' என்று மோஹித்தா ரென்று ப்ரஸித்தமிறே; ராஜா ஸபரிகரமாக கங்கைகோண்டசோழபுரத்தேறப் போகச்செய்தே, பெரியமுதலியார் மன்னனார் திருவடிகளிலே ஸேவித்திருக்கச்செய்தே பெண்பிள்ளை வந்து 'நம்அகத்திலே ஒருகுரங்கும் இரண்டுவில்லிகளும் ஒருபெண்ணுமாக வந்து புகுந்தார்கள்' என்றவாறே, 'பெருமாளும் இளையபெருமாளும் பிராட்டியும் ஐந்த்ரவ்யாகரணபண்டிதனும்' என்று புத்திபண்ணிப் பின்தொடர்ந்துபோய், முன்னேபோய், 'போகிறார்கள், போகிறார்கள்' என்னக் கேட்டுக் கீழைவாசலிலே சென்றவாறே, 'இப்படிபோகிறவர்களைக் கண்டிகோளோ?' என்று வாசலிலவர்களைக் கேட்க, அவர்கள் 'கண்டிலோம்' என்ன, அதுவே ஹேதுவாகத் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினாரிறே. [உருவுடைவண்ணங்கள்காணில்] - நீலம் குவளை காயா உருப்பெறஎழுதினசித்ரம் இவற்றைக் காணில், நிறம்மாத்ரத்தையும் மாம்ஸசக்ஷுஸ்ஸுக்கு

எட்டாம்பாட்டு - 'திருவுடை' இத்யாதி. "வெருவிலும் வீழ்விலு மோவாக் கண்ணன் கழல்கள் விரும்பும்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'அத்யந்த' இத்யாதி.

'திருவுடை' என்கிற இடத்தில் மதுப்பு பூமாவிலே யென்கிறார் - 'குறைவற்ற' இத்யாதி. கண்டேன் என்னாதே, 'கண்டேனே' என்றதுக்கு பாவம்-'ஒருபடி காணப்பெற்றேனே' என்றது. இப்படி ஸத்ருஸதர்ஸநத்தாலே ப்ரமித்தாருண்டோ? என்ன, 'நாதமுநிகள்' இத்யாதி. ஸம்வாதாந்தரம் - 'ராஜா' இத்யாதி. பெரிய முதலியார் - நாதமுநிகள். 'உருவுடைவண்ணங்கள்' என்றது - அழகுடைய நிறத்தையுடைத்தான நீலம் முதலான வஸ்துக்களாதல், உருப்பெற எழுதின சித்ரங்களாதல். இரண்டர்த்தத்தையுங் கூட்டி அருளிச்செய்கிறார் - 'நீலம்குவளை' இத்யாதி. உருப்பெற - அழகுபெற. முந்தின அர்த்தத்தில், வண்ணங்கள் - நிறமுடைய வஸ்துக்கள்; இரண்டாமர்த்தத்தில், வண்ணங்கள் - வர்ணகலாபங்கள். அன்றிக்கே, ஏகார்த்தமாகவுமாம். நீலம் - நீலமணி. குவளை - கருநெய்தல். தேவதாந்தரப்ரதிமைகளைக் கண்டால் த்ருணீகரித்தி

விஷயமான ஸௌலப்யத்தையுங் கோண்டு, குணகுண நிரூபணம்பண்ணுதே எல்லார் தலையிலும் திருவடிகளை வைத்தவ னென்று, பசுவினருகே கட்டிவைத்த கன்று துள்ளுமாபோலே ஸஸம்ப்ரமவ்யாபாரத்தைப் பண்ணுநிற்கும். [கருவுடை இத்யாதி] - கல் புதைத்துக்கிடக்கும் ஸ்தாநங்கள் காணில், அவையெல்லாம் பெரியபெருமாள் பள்ளிகோண்டருளுகிற கோயிலே என்னும் இவற்றுக்கு உள்ளீடு ஸர்வேஶ்வரனாகையாலே, இவற்றை 'கரு' என்கிறார். "திசைமுகன்கருவுள் வீற்றிருந்து படைத்திட்ட கருமங்களும்" என்கிறபடியே. * (கருவென்று - கர்ப்பத்துக்கும் கர்ப்பாதாரத்துக்கும் பேர். ப்ரதிமையையுடைத்தான, தேவில்கள் - தேவாலயங்களெல்லாம் கண்டால்.) [வெருவிலும்இத்யாதி] - தெளிவுடையளாய் பந்துக்களைக் கண்டு அஞ்சியிருக்கும் போதோடு அறிவழிந்து மோஹித்த ஸமயத்தோடு வாசியற, இடைவிடாதே க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை விரும்பாநிற்கும். இது என்றும் ஏகரூபமாயிருக்கும். மாறுடிவருவது மோஹமும் உணர்த்தியும்; ஸ்தாயியாயிருப்பது இதுவே. இத்தால் - பகவத்ப்ராவண்யம் இவர்க்கு ஸத்தாப்ரயுக்தமென்கை. (உ

ஒன்பதாம்பாட்டு.

விரும்பிப்பகவரைக்காணில் வியலிடமுண்டானேயென்னும்
கரும்பெருமேகங்கள்காணில் கண்ணனென்றேறப்பறக்கும்
பெரும்புலவாநிரைகாணில் பிரானுளனென்றுபின்செல்லும்
அரும்பெறல்பெண்ணினைமாயோன் அலற்றியயர்ப்பிக்கின்றானே.

ஆ.—(விரும்பி.) - அபரிமித பகவத்ஜ்ஞாநவிஶிஷ்டராய் அதஏவ பகவத்வ்யதிரிக்த விஷயங்களில் நிரபேக்ஷராயிருப்பாரைக் காணில், ஏவம்வித நைரபேக்ஷ்யம் எம்பெருமானுக்கல்லது கூடாததாலால், வியலிடமுண்டானேயென்று ஸாதரமாகச் சொல்லும். கரும்பெருமேகங்கள் காணில், அடியேன்கண்ணனென்று தன்னுடைய ப்ரீத்யதிஶயமே சிறகாகக்கொண்டு ஏறப்பறக்கும்; தனக்கு எட்டாதொழிந்தவாறே தளரும். பின்னையும் லப்தஸம்ஜ்ஞையாய், அதிஸமக்ரமான பசுநிரை காணில், அடியேன்பிரான்உளனென்று அவற்றின்பின் செல்லும். இப்படி என்னுடைய அரும்பெறற்பெண்ணினை மாயோன் தன்னை அலற்றி யயர்க்கும்படி பண்ணுநின்றான் என்கிறாள்.

ஒ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், பெறுதற்கரியளான இப்பெண்பிள்ளையை இவ்வளவன்றிக்கே நோவுபடுத்தாநின்றான் என்கிறாள்.

[விரும்பி என்று தொடங்கி] - பகவத்ப்ரவணராய் இதர விஷயங்களில் நிரபேக்ஷராயிருக்கும் பகவான்களைக் காணில் அவர்களை ஆதரித்து அவர்களுடைய நைரபேக்ஷ்யத்தாலே

ருக்குமவராகையாலே 'கல்புதைத்துக்கிடக்கும் ஸ்தாநம்' என்கிறார். தேவதைகளை - 'கரு' என்னலாமோ? என்ன, 'இவற்றுக்கு உள்ளீடு' இத்யாதி. அப்படி அந்தர்யாமியா யிருக்குமோ? என்ன, 'திசைமுகன்' இத்யாதி. உள்ளே பதார்த்தாந்தரத்தை யுடைத்தானதுக்கு - கருவென்று பேர். தேவில் - தேவாலயம். வெருவு - பயமும், தெளிவும். வீழ்வு - கலக்கம். 'ஓவாக்கண்ணன் கழல்கள் விரும்பும்' என்றதுக்கு பாவம் - 'இதுஎன்றும்' இத்யாதி. பலிதம்.- 'இத்தால்' இத்யாதி. 'கருவுடை - ப்ரதிமாகர்ப்பத்தை யுடைத்தான' என்று உரையில் பப்தார்த்தம். க்ரமேண அந்வயः. (அ)

*. குண்டலிதக்ரந்தம் க்வாசித்க மென்பர்.

ஜகத்தினுடைய ப்ரளயாபத்தைத் தீர்த்து நிர்ப்பரனான எம்பெருமானே! என்னாநிற்கும். கறுத்துப் பெருத்திருக்கும் மேகங்களைக் காணில் எம்பெருமானென்று நினைத்து ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே அங்கே செல்லப் பறப்பாரைப்போலே அலமராநிற்கும். [பெரும்புலம் என்று தொடங்கி] - ஸமக்ரமாய்த் தர்ஶநீயமான பசுநிரையைக் காணில், 'ஆஶ்ரிதாநுக்ரஹபரனான க்ருஷ்ணனும் உடனே எழுந்தருளுகிறான்' என்று அதன் பின்னே செல்லும். பெறுதற்கரிய பெண்ணினைத் தன்னுடைய ப்ரணயித்வாதி கல்யாண குணங்களைக் காட்டி ப்ரலாபித்து மோஹிக்கும்படியாகப் பண்ணாநின்றான்.

ப.—அநந்தரம், ஆஶ்ரிதர்பக்கல் அவனுடைய உபகாரகத்வத்தை அநுஸந்தித்து, தத்ஸத்ருஶ ஸம்பந்திகளைக் கண்டு வாய்புலற்றி மோஹிக்கும்படி பண்ணினான் என்கிறாள்.

பகவரை - (ஜ்ஞாநாதிகுணபூர்த்தியாலே ஆஶ்ரிதரை ஸ்வாபிமாநாந்தர்க்கதராக்கி ரக்ஷிப்பாராயுள்ள) பகவத்ரூபரான மோக்ஷாஶ்ரமிகளை, காணில் - காணில், விரும்பி - அத்யாதரத்தைப்பண்ணி, வியல் இடம் - விஸ்தீர்ணமான ஜகத்தை, உண்டானே - வயிற்றிலே வைத்து நோக்கின ஸர்வரக்ஷகனே,(இது நிஶ்ஶிதம்), என்னும் - என்னாநிற்கும்; கரு - கறுத்து, பெரு - பெருத்த, மேகங்கள் - மேகங்களை, காணில் - காணில், கண்ணன்-(ஜ்ஞாநஅஜ்ஞாநவிஶமமறத் தன் வடிவைக்காட்டி உபகரிக்கும்) க்ருஷ்ணன், என்று - என்று, ஏற - மேலேயெழ, பறக்கும் - பறக்கத் தேடாநிற்கும்; பெரு - அதிப்ரவூதமாய், புலம் - தர்ஶநீயமான, ஆநிரை - பசுத்திரளை, காணில் - கண்டாளாகில், பிரான் - (இவற்றை வயிறு நிறையமேய்த்து ரக்ஷிக்கும்) மஹோபகாரகன், உளன் - கூடவருகிறான், என்று - என்று, பின் - அவற்றின்பின்னே, செல்லும் - போகாநிற்கும்; பெறல் அரும் - பெறுதற்கு அரியளான, பெண்ணினை-இப்பெண்ணை, மாயோன் - (இப்படி உபகாரசேஷ்டிதங்களையுடைய) ஆஶ்சர்யபூதன், அலற்றி - வாய்விட்டலற்றும்படி பண்ணி, அயர்ப்பிக்கின்றான் - (அதுக்குமேலே) மோஹிக்கும்படி பண்ணாநின்றான்.

பகவர் - ஸந்யாஸிகள்.

இ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், 'பெறுதற்கரிய இவளைத் தன்னையே வாய்வெருவி மோஹிக்கும்படி பண்ணாநின்றான்' என்கிறாள்.

[விரும்பி இத்யாதி] - ஜ்ஞாநாதிகுணபரிபூர்ணராய் ஶப்தாதி விஷயங்களில் விரக்தரான ஸந்யாஸிகளைக் காணில் க்ருஷ்ணனென்று நினைத்து அவர்களை ஆதரித்து விஸ்மயநீயமான பூமியை ப்ரளயாபத்திலே ரக்ஷித்தவனே என்னும்; ரக்ஷ்யத்தில் ஒன்றும் நோவுபடாமல் நோக்கி நிரபேக்ஷனாயிருக்கும் நைரபேக்ஷ்யஸாம்யமாத்ரத்தாலே சொல்லுகிறாள். [வியலிடம்] - விஸ்மயநீயமான பூமி. [கரும் இத்யாதி] - கறுத்துப்பெருத்த மேகங்களைக் காணில் க்ருஷ்ணனென்று நினைத்துப் பறப்பாரைப்போலே அலமராநிற்கும். இவளுக்கு மேகதர்ஶநத்திலே சிறகெழும்போலே. ராஜேந்த்ரசோழனிலே திருவாய்க்குலத்தாழ்வார் வயல் பார்த்த வார்த்தை. ஸமக்ரமாய்த் தர்ஶநீயமான பசுநிரையைக் காணில் அநுக்ரஹஶீலனான க்ருஷ்ணனும் உடனே வருகிறானென்று அவற்றின் பின்னே செல்லும். பெறுதற்கரிய பெண்ணினை "ஸேஹ தா தவஸாாா:" என்று தன்னைப் பெறப்பட்டதன்று கிடீர், இவளைப் பெறுகைக்கு நான் பட்டது. [மாயோன்] - ப்ரணயித்வாதி கல்யாண குணங்களைக் காட்டிப் பெற்றாரை உறவறுக்குமவன். "ஶாரவ:கிம்கரிஷ்யதி" என்னக் கடவதிறே. எப்போதும் தன்னையே வாய்வெருவும்படி பண்ணி அவ்வளவிலு மன்றிக்கே மோஹிப்பியாநின்றான்.

௯.—ஒன்பதாம்பாட்டு. பெறுதற்கரிய இவள், தன்னையே வாய்வெருவி மோஹிக்கும்படி பண்ணாநின்றான் என்கிறாள்.

[விரும்பிப் பகவரைக் காணில்] - (பகவரைக்காணில் விரும்பி) - ஜ்ஞாநாதிகுணங்களால் பூர்ணராய் இதரவிஷயங்களில் விரக்தராயிருக்கும் ஸந்யாஸிகளைக் காணில்ஆதரித்து,ப்ரளயாபத்திலே ஜகத்தையடைய வயிற்றிலேவைத்து நோக்கி, ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்தைப் பண்ணுகையாலே வந்த நைரபேக்ஷ்யம் தோற்ற இருக்கிற ஸர்வேஶ்வரனென்னும். வ்விடம் - விஸ்மயநீயமான பூமி. நின்றகுன்றத்தினை நோக்கி "நெடுமாலே" என்று ப்ரமித்தமே பாதி காணும் ஶேஷபூதரை ஶேஷியாகக்கொண்டு ப்ரமிக்கிற இதுவும். [கரும்பெரு மேகம் இத்யாதி] - கறுத்துப்பெருத்து ஶ்ரமஹரமான மேகத்தைக் கண்டவாறே, அவ்வடிவையுடை க்ருஷ்ணனென்று பறப்பாரைப்போலே யிருக்க ஸம்ப்ரமியாநிற்கும். மேகதர்ஶநத்தில் சிறகெழு போலேகாணும். மேகத்தைக் கண்டவாறே ஒருபக்ஷபாதமுண்டாகக்கடவதிறே. ராஜேந் சோழனிலே திருவாய்க்குலத்தாழ்வாரென் றொருத்தருண்டு: அவர் வர்ஷாவிலே 'பயிர்பார்க் என்று புறப்பட்டு மேகதர்ஶநத்திலே மோஹித்து விழுந்தார்; இவர்விழுந்தத்தைக் கண்டு நின் குடிமகன் ஓடிவந்து அவரையெடுத்துக் கொண்டுவந்து க்ருஹத்திலே விட்டு, 'இவர்ப்ரக்ருதியறிந்தும் இந்நாளிலே இவரை வயல்பார்க்கப் புறப்படவிடுவாருண்டோ?' என்றான். [பெரு புலம் இத்யாதி] - அளவுபட்டிருக்கையன்றிக்கே பெருத்து தர்ஶநீயமாயிருக்கிற பசுநிரைகளை காணில், என்தசையறிந்து வந்து உதவுகைக்காகக் கடைக்குழையிலே வாராநின்றானென்று,அவ றுக்கட்பின்பு ஏறப் போகாநிற்கும். அன்றிக்கே, அவற்றின் திரளுக்குள்ளே அவனையும் காணலமென்று அவற்றின்பின்னே போகாநிற்கு மென்றுமாம். [அரும்பெறல்பெண்ணினை] - "மஹதா தபஸாராம" (மஹதாதபஸாராம) என்று தம்மைப்பெற்றவர்கள் பட்ட வருத்தமல்லகிடீர் நான

ஒன்பதாம்பாட்டு - 'விரும்பி' இத்யாதி. "அருப்பெறற்பெண்ணினை" என்று தொடங்கி மேலெல்லாம் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'பெறுதற்கரிய' இத்யாதி.

ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி குணபூர்த்தியுள்ள விடத்திலேயிறே - பகவச்சப்தம் வர்த்திப்பது; இனித்தான் "ஜ்ஞாநவைராக்யைஶ்வர்யாதி" என்கையாலே, பகவச்சப்தம் வைராக்யத்தையும் அர்த்தமாகச் சொல்லிற்றுமிறே; இவைகளுள்ளது ஸந்யாஸிகளுக்காகையாலே, பகவச்சப்தத்தாலே-ஸந்யாஸிகளைச் சொல்லுகிறது. பகவரை - பகவான்களை. 'உண்டான்' என்ற பூதநிர்த்தேஶத்துக்கு ஹாவம் - 'நைரபேக்ஷ்யம் தோற்ற' என்றது. ஶேஷபூதரான ஸந்யாஸிகளை ஶேஷியென்னலாமோ? என்ன, 'நின்றகுன்றத்தினை இத்யாதி. அதாவது - ஶேஷபூதரை ஶேஷியென்று சொன்னது - அதஸ்மிந்தத்புத்தியாகையாலே, ஐக்யம் வாராது; 'நின்றகுன்றத்தினைநோக்கி' என்றபோது - அசித்துக்கும் ஈஶ்வரனுக்கும் பேதமுண்டாயிருக்கச் செய்தேயும், ஐக்யம் ப்ரமகார்யமானாற்போலே இதுவும் ப்ரமகார்யமென்றபடி. 'ஶ்ரமஹரமான' என்றது - "மிஹ-ஸேசநே" என்கிற தாதுவிலே மேகஶப்தம் உத்பந்நமாகையாலே. பறக்கும்போது சிறகுவேண்டாவோ?என்ன, 'மேகதர்ஶநத்தில்' இத்யாதி. 'பறக்கும்' என்றதுக்கு ரஸோக்தி—'மேகத்தை' இத்யாதி. மேகத்தைக்கண்டு கண்ணனாக ப்ரமித்ததுக்கு ஸம்வாதம் - 'ராஜேந்த்ர' இத்யாதி. ராஜேந்த்ரசோழன் - ஒருக்ராமவிஶேஷம். குடிமகன் - குடியானவன். அளவுபட்டு - அல்பமாய். 'புலம்' என்றது - புலப்படுமதென்றதாய், தர்ஶநீயமான என்றபடி. 'என்தசையறிந்து'-எனக்குத் தன்பக்கல் ப்ரேமமுண்டோ? என்றறிந்து. கடைக்குழை - எல்லார்க்கும்பின்னே வருகிற திரள். 'பின்செல்லும்' என்றதுக்குஅர்த்தத்வயம்: முந்தினது - முன்னேயிருந்தவள், 'க்ருஷ்ணன் பசுக்களின்பின்னே வாராநின்றான்' என்று பின்னே போகாநிற்கு மென்று. இரண்டாவது 'நடுவேஇருப்பான்' என்று பின்னே போகாநிற்குமென்று. இரண்டாமர்த்தம் - 'உளன்' என்றதுக்குச் சேரும் த்விதீயார்த்தத்திலே, பின் செல்லுகையாவது - அவற்றுடனே செல்லு மென்றபடி. நடுவே செல்லு மென்றபடி. அவர்களைப்பற்றத் தனக்கு வ்யாவ்ருத்தியேது? என்ன, 'அடியிலே' இத்யாதி. 'பாதம்

இவளைப் பெறப் பட்டது; அடியிலே நெடுங்காலமும் தபஸ்ஸு பண்ணியிறே இவளைப்பெற்றது இவள். [மாயோன்] - "குரவஃகிங்கரிஷ்யந்தி" (குரவஃகிங்கரிஷ்யந்தி) என்று பெற்றவர்களைக் கைவிடும்படி பண்ண வல்லவன். [அலற்றிஅயர்ப்பிக்கின்றான்] - எப்போதும் தன்னையே வாய் வெருவும்படி பண்ணி, அவ்வளவிலுமன்றிக்கே மோஹிக்கும்படி பண்ணுகின்றான். (௯)

பத்தாம்பாட்டு.

அயர்க்கும்சுற்றும்பற்றிநோக்கும் அகலவேநீள்நோக்குக்கொள்ளும்
வியர்க்கும்மழைக்கண்துளும்ப வெவ்வுயிர்கொள்ளும்மெய்சோரும்
பெயர்த்தும்கண்ணாஎன்றுபேசும் பெருமானேவாவென்றுகூவும்
மயற்பெருங்காதலென்பேதைக்கு என்செய்கேன்வல்வினையேனே.

ஆ.—(அயர்க்கும்.) வ்யஸநாதிஶயத்தாலே அறிவழிந்து கிடக்கும். பின்னையும், நெடும்போது கூட ப்ரபுத்தையாய், தன்னருகேவந்தானாகக் கருதிச் சுற்றும் பற்றிநோக்கி, அருகு காணாதொழிந்தவாறே அகலவே நீள்நோக்குக்கொள்ளும். தூரத்திலும் காணாதொழிந்தவாறே நீராய்உருகும். மழைக்கண் துளும்ப வெவ்வுயிர்கொள்ளும். மெய்சோரும். பின்னையும் கண்ணா வென்று பேசும். பெருமானே வாராயென்று கூப்பிட்டழைக்கும். இப்படி காதல் மையலேறின என்பெண்பேதைக்கு என்செய்கேன் பாவியேன்? என்று அலற்றுகிறாள்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், ஸ்மாரகபதார்த்தாநுஸந்தாந க்ஷமமல்லாதபடியான வ்யஸநாதிஶயத்தாலே தன்பெண்பிள்ளைக்குப் பிறந்த விக்ருதிகளைச் சொல்லி 'நான் என்செய்வேன்?' என்கிறாள்

[அயர்க்கும் என்று தொடங்கி.] - சிந்தாவ்யாபாரமின்றியே யிருக்கும். அதுக்கு மேலே காற்றடிக்கிலும் அவன் வந்தானாகக்கொண்டு சுற்றும் ஸாதரமாக நோக்கும்; அங்குக் காணாமையாலே ப்ரதமபரிஸ்பந்தம் தொடங்கிக் காணலாம்படி பெரும்பரப்பாகக்கொண்டு அவன் இருக்க ஸம்பாவனையுள்ள தேஶத்தளவும் தூரநோக்கும். அங்குக்காணவிட்டவாறே 'நான் இப்படி நோவுபடாநிற்க, வாராதொழிவதே!' என்று குபிதையாய் வேர்க்கும். கோபமும் ஆறி ஶோகத்தாலே அழும். அதுவும் போய்ச் செயலற்று மூச்செறியும். பின்னையும் மிகவும் மயங்கிப் பரவஶாத்ரையாம். பின்னையும் உணர்ந்து தன் ஆற்றாமையாலே 'க்ருஷ்ணா!' என்று சொல்லும். இவ்வழியேபிறந்த அநுஸந்தாந ப்ரகர்ஷத்தாலே யுண்டான உருவெளிப் பாட்டாலே அவன் வந்தானாகக்கொண்டு அவனை ஸம்போதித்து 'வரலாகாதோ?' என்று அழைக்கும். இப்படி தான் மதிகெடுகைக்கு ஈடான அதிஸ்நேஹத்தைப் பண்ணி ஹிதம் சொன்னால் கேட்கும் பருவமின்றிக்கே யிருக்கிற என்னுடைய பாலைக்கு மஹாபாபியான நான் செய்வதொன்றும் காண்கிறிலேன்.

பரவிப்பெற்ற' என்றதைப் பற்ற, 'அடியிலே' என்றது. இது-சாடு. ஆதியிலே, திருவடிகளிலே யென்றும். "ஸேஹ தா தவஸா ராம ஸேஹ தாவாவிஸக்ஷுணா । ராஜ்ஞாஶரதெநாவாப்தோ மேதிவாந் தெரொ:" இத்யாரண்யகாண்டே ஷட்ஷஷ்டிதமே ராமம்ப்ரதி லக்ஷ்மணஃ. "குரவ ஜ்ஞாந்த தாவத்தம் கிம்ப்ரவீஷி நஃக்ஷமே । குரவஃகிங்கரிஷ்யந்தி நாமவிரஹமாநிநா" இதி பஞ்சமேஶ்லோ பரஸ்பரம் ஶோபிகாஃ. க்ரமேண அந்வயஃ. (க)

ப.—அநந்தரம், அவனுடைய ஸௌலப்யாதிஶயத்தை அநுஸந்தித்து ஸத்ருஶ ஸம்பந்திவஸ்துக்களையும் காண்கைக்கு யோக்யதையில்லாத ஆர்த்தி விஞ்சினபடியைச் சொல்லி 'இவளுக்கு என்செய்வேன்?' என்கிறாள்.

அயர்க்கும் - (துல்யஸம்பந்திவஸ்துக்களையும் காணவொண்ணாதபடி) மோஹியா நிற்கும்; (உணர்த்திவந்தவாறே, 'இவ்வவஸ்தையில் அவன் வாராதொழியான்' என்று நினைத்து) சுற்றும் - சுற்றும், பற்றி நோக்கும் - பலகாலும் பாராநிற்கும்; (அவ்வளவிலும் காணவிட்டவாறே தூரத்திலேநிற்கிறானாக நினைத்து), அகல - (பார்த்தகண்ணை) ஓட்டி, நீள்நோக்குக் கொள்ளும் - நெடும்போது பாராநிற்கும்; வியர்க்கும் - (அங்கும் காணாமையாலே ப்ரணயரோஷத்தாலே) வேர்த்து நீராகாநிற்கும்; மழை - மழைபோலே, (அருவிச்சொரிகிற கண்ணீரானது கோபாக்நியாலே சுவறி அடியற்று), கண் - கண்ணளவிலே, துளும்ப - துளும்பும்படி, வெம் - அவ்வெம்மைதோன்ற, உயிர்கொள்ளும் - நெடுமூச்செறியும்; மெய் - (அந்தப்பரிதாபத்தாலே ஶரீரம் தரிக்கமாட்டாமல், சோரும் - சோரும்; பெயர்த்தும் - பின்னையும், 'ஆசை பேசாதிருக்கவொட்டாமையாலே), கண்ணா - (பெண்களுக்கு ஸர்வகாலஸுலபனான) க்ருஷ்ணனே! என்று - என்று, பேசும் - ஸம்போதித்துச் சொல்லாநிற்கும்; (இப்பேர் கேட்டவாறே வந்தானாக நினைத்து), பெருமானே - (என்நினைவளவன்றியே அதிஶயிதமாக உபகரிக்கும் என்னுடைய நாதனே! வா - வரலாகாதோ? என்று - என்று, கூவும் - அழையாநிற்கும்; மயல் - (இப்படி) பிச்சேறும்படி, பெரு காதல் - பெரிய காதலையுடைய, என் பேதைக்கு - என் சொற்கேளாப் பெண்ணுக்கு, வல்வினையேன் - (இவளை இப்படிகாண்கைக்கு அடியான) அதிப்ரபலபாபத்தையுடைய நான், என்செய்கேன் - எத்தைச்செய்வேன்?—வாராதவனை வரப்பண்ணுவேனோ? இதுகண்டு பொறுத்திருப்பேனோ? என்று கருத்து.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், ஸத்ருஶபதார்த்தங்களை அநுஸந்திக்க க்ஷமமல்லாத வ்யஸநாதிஶயத்தாலே இவளுக்குப் பிறந்த விக்ருதிகளைச் சொல்லி, 'நான் என்செய்வேன்?' என்கிறாள்.

[அயர்க்கும்] - நின்றாற்போலே நில்லா, சிந்தாவ்யாபாரம் ஒவி இவள் மோஹியா நின்றாள். [சுற்றும் பற்றி நோக்கும்] - பின்னையும் அறிவுகுடிபுகுந்து தன்னுடையதஶையே ஹேதுவாக ஸாதரமாகச் சுற்றும் பாரா நின்றாள். பின்னையும் காணாமையாலே, ப்ரதமபரிஸ்பந்தமே தொடங்கிக் காணலாம்படி அகலவிட்டு அவன் இருக்க ஸம்பாவனையுள்ள தேஶத்தளவும் தூரநோக்காநின்றாள். [வியர்க்கும்] - அங்குக் காணவிட்டவாறே 'இத்தஶையில் வாராதொழிவதே!' என்று குபிதையாய் வியராநின்றாள். விரஹத்தில் ஸ்வேதம் கோபத்தாலேயிறே. [மழைக்கண் துளும்ப] - கோபம் ஶோகமாய்ப் பரிணமித்து அதுதான் ஸ்வேதமாய்ப் பரிணமித்து அது கண்ணீராய் ப்ரவஹியாநின்றது. அதுவும் போய்ச் செயலறுதியாலே நெடுமூச்செறியாநிற்கும். [மெய்சோரும்] - அகவாயிலுள்ளது நேராகக் கழிந்தவாறே பரவஶகாத்ரை யாகாநின்றாள். அறமுடியவொட்டாதே ஆஶாபந்தம்; பின்னும் உணர்ந்து 'தன் ஆற்றாமையே செப்பேடாக வரும்' என்று கொண்டு ஸம்போதியாநின்றாள். அந்தப்பேர்வழியே பிறந்த அநுஸந்தாநப்ரகர்ஷத்தால் வந்த உருவெளிப்பாட்டாலே வந்தானாகக்கொண்டு ஸம்போதித்து 'வரலாகாதோ!' என்னாநின்றாள். [மயல்பெருங்காதல்] - மதிகெடுகைக்கு உடலான அதிப்ரேமத்தை யுடையவள். ஆஶாலேஶமுடையார்க்கு அநுபவிக்கலாம் விலக்ஷணவிஷயங்கிடீர், இவளுக்கு விபரீதபலமாயிற்று. இவளுடைய அதிமாத்ரப்ரேமம் பேற்றுக்குஉடலாகையன்றிக்கே மயலுக்கு உறுப்பாவதே! [என்பேதைக்கு] - 'இவ்வதிமாத்ரப்ரேமம் ஆகாது'

என்றால், கேட்கும் பருவமன்று. [என்செய்கேன்] - இவளை மோஹியாமற் பண்ணவோ? அவனை வரப்பண்ணவோ? நான் இத்தைப் பொறுத்திருக்கவோ? [வல்வினையேனே] - இவளை இப்படி காணும்படி மஹாபாபத்தைப் பண்ணினேன்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. ஸத்ருஶபதார்த்தங்களை அநுஸந்திக்க க்ஷமமல்லாத வ்யஸநாதிஶயத்தாலே இவளுக்குப் பிறந்த விக்ருதிகளைச் சொல்லி, நான் என்செய்வேன்? என்கிறாள்.

[அயர்க்கும்] - நின்றாற்போலே நில்லா, சிந்தாவ்யாபாரமற்று மோஹிக்கும். [சுற்றும் பற்றிநோக்கும்] - பின்னையும் அறிவுகுடிபுகுரா, தன்னுபத்தே செப்பேடாக அவன்வரவை அத்யவஸித்து வந்து அருகேநின்றானாக ஸாதரமாகச் சுற்றும் பாராநிற்கும். அங்குக் காணாமையாலே, 'ஸர்வதா இவ்வளவில் புறப்படாதொழியான்' என்று ப்ரதமபரிஸ்பந்தந் தொடங்கிக் காண்கைக்காகப் பரக்கக்கொண்டு பரமபதத்தளவும் செல்லப் பாராநிற்கும். அங்குக் காணாமையாலே, 'என்னளவுஇதுவாயிருக்க, வாராதொழிவதே!' என்று நொந்து, [வியர்க்கும்] - இளைப்பாலே வேராநிற்கும். [மழைஇத்யாதி] - ஸ்வேதமாய்ப் புறப்பட்டுப் புறப்படாதது கண்ணீராய்ப் புறப்படும்; கண்ணீராய்ப் புறப்படாதது நெடுமூச்சாய்ப் புறப்படும். மழைபோலே அருவிச்சொரிகிற கண்ணநீரானது கோபாக்நியாலே சுவறி அடியற்றுக் கண்ணளவிலே துளும்பும்படி அவ்வெம்மை தோன்ற நெடுமூச்செறியும். [மெய்சோரும்] - அகவாயிலுள்ளது நேராகப்போனவாறே பரவஶகாத்ரையாம். இவள்படியே இப்படி துவளுவது! அறமுடியவொட்டாதே ஆஶாபந்தம்! [பெயர்த்தும் கண்ணனென்றுபேசும்] - திரியவும் க்ருஷ்ணனேயென்று ஸம்போதித்து, அந்தத்திருநாமத்தாலே பிறந்த அநுஸந்தாநப்ரகர்ஷத்தாலே வந்த உருவெளிப்பாட்டாலே வந்தானாகக் கொண்டு. [பெருமானே வாவென்று கூவும்] - பின்னையும் 'உடையவன் உடைமையை இழக்கவிடுமோ? நாம் படுவது காண மறைய நின்றானத்தனை' என்று வாவென்னும். [மயல்இத்யாதி] - மயலைப்பண்ணக்கடவதான பெரியகாதலையுடைய என்பாலைக்கு. [என்செய்கேன்] - இவள் மோஹியாதபடி பண்ணவோ? அவனை வரப்பண்ணவோ? நான் இத்தைப் பொறுத்திருக்கவோ? [வல்வினையேனே] - இவளை இப்படிகாணும்படி மஹாபாபத்தைப்பண்ணினேன். ஆழ்வான்திருநயனங்கள் நோவுபட்ட

பத்தாம்பாட்டு - 'அயர்க்கும்' இத்யாதி. பாட்டெல்லாம் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ஸத்ருஶ இத்யாதி.

நின்றாற்போலே நில்லா - நிற்கச்செய்தே இத்யர்த்தः. மோஹித்தவள் சுற்றும் பார்க்கைக்கு ஹேது வேது? என்ன, 'பின்னையும்' இத்யாதி. அறிவுகுடி புகுரா-ஜ்ஞானம் வந்தவாறே. செப்பேடு - தாம்ரஶாஸநம். பற்றிநோக்கும் - ஸாதரமாக நோக்கும். 'அகலவே நீள்நோக்குக் கொள்ளும்' என்றதுக்கு அர்த்தம் - 'அங்குக் காணாமையாலே' இத்யாதி. அகலவே நீள்நோக்குக்கொள்ளும் - பரக்க நீட்சியாகப்பார்க்கு மித்யர்த்தः. வியர்க்கை - வேர்க்கை; ஸ்வேதிக்கை யென்றபடி. 'மழைக்கண்துளும்ப' என்றதுக்குத் தாத்பர்யத்வயம்: முந்தினது - கண் மழைபோலே துளிக்க வென்று; இரண்டாவது-மழைபோலே குளிர்ந்த கண் துளிக்க வென்று. ஸமபிவ்யாஹாரதாத்பர்யம் - 'ஸ்வேதமாய்' இத்யாதி. 'மழைக்கண்துளும்ப - வெவ்வுயிர்கொள்ளும்' என்ற சேர்த்திக்கு பாவம் - 'கண்ணீராய்' இத்யாதி. துளும்புவானென்? என்ன, 'கோப' இத்யாதி நேராக-யாவத்தும். தாயாருடைய ஈடுபாடு - 'இவள்படியே' இத்யாதி. படி ஶரீரமும், ப்ரகாரமும். முடிந்து பிழைக்கவொண்ணாதோ? என்ன, 'அறமுடிய' இத்யாதி. பெயர்த்தும் - திரியவும்; புநஸ்சேத்யர்த்தः. உருவெளிப்பாடு - ஜ்ஞாநவைஶத்யம். 'பெருமானே வா' என்றதுக்கு இரண்டு தாத்பர்யம்: உருவெளிப்பாட்டாலே வந்தானாகக்கொண்டு என்றது ஒன்று, இரண்டாவது - மறையநின்றானென்று. இத்தை அருளிச்செய்கிறார் - 'பின்னையும் உடையவன்' இத்யாதி. முந்தின தாத்பர்யம் - பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே முன்னேதோன்றுகையாலே வாவென்று அழைக்கிறாளென்றபடி; இரண்டாவது - இவ்வவஸ்தையிலே, உடையவன் நம்மைவிட்டுப்போகான்; அண்டையிலே மறையநிற்கிறானென்று நினைத்து வாவென்று அழைக்கிறாளென்றபடி.

பின்பு எம்பெருமானுர் திருவுள்ளம் நோவுபட்டாற்போலேகாணும், திருத்தாயார்திருவுள்ளமும் படுகிறது. (கo

பதிற்றாம்பாட்டு.

வல்வினைதீர்க்குங்கண்ணனை வண்குருகூர்ச்சடகோபன்
சொல்வினையாற்சொன்னபாடல் ஆயிரத்துள் இவைபத்தும்
நல்வினையென்றுகற்பார்கள்* நலனிடைவைகுந்தம்நண்ணித்
தொல்வினைதீரவெல்லாரும் தொழுதெழவீற்றிருப்பாரே.

ஆ.—(வல்வினைதீர்க்கும்.) ஆஶ்ரிதஜநஸமஸ்ததுக்காபநோதந ஸ்வபாவனுய் ஆஶ்ரித ஸுலபனுயிருந்த எம்பெருமானைச் சொல்வினையாற் சொன்ன பாடல் ஆயிரத்துள் இவைபத்தும் அநந்யப்ரயோஜநராய்க் கொண்டு கற்பார்கள் நலனுடைவைகுந்தம் நண்ணி எல்லாரும் தொழுதெழ வீற்றிருப்பார் என்கிறர்.

ஒ.—நிகமத்தில் இத்திருவாய்மொழிகற்பார் ஸம்ஸாரதுரிதம்நீங்கி பகவத்விஶ்லேஷ கந்தமில்லாத திருநாட்டிலே எல்லாரும் ஶிரஸாவஹிக்கும்படி பெருவிறுடே யிருப்பார் என்கிறர்

[வல்வினை என்று தொடங்கி.] - ஆஶ்ரிதருடைய துக்காபநோதந ஸ்வபாவனை க்ருஷ்ணனை ஆழ்வார் குணபலாத்காரத்தாலே அருளிச்செய்த ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி ஸ்நேஹமில்லையேயாகிலும் நன்று என்றுகிலும் கற்பார்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தவர்கள் நித்யஸூரிகளாதரிக்கும்படியாக ஸ்வஶேஷத்வ ஸாம்ராஜ்ய ப்ரதிஷ்டிதராவர்கள் என்று பலத்தை அருளிச்செய்கிறர்.

வல் - ஆஶ்ரிதர் தன்னை ஸம்ஶ்லேஷிக்கைக்கு விலக்கான, வினை - ஸகலபாபங்களையும், தீர்க்கும் - ("ஸவ்வபாவெவ்யொமொக்ஷயிஷ்யாமி" என்று) போக்கும் ஸ்வபாவனை, கண்ணனை - க்ருஷ்ணனை, வண் - ஸர்வஸம்பத் ஸம்ருத்தமான, குருகூர் - திருநகரிக்குநிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொல்வினையால் - வாசிகஶேஷவ்ருத்திரூபத்தாலே, சொன்ன - அருளிச்செய்த, பாடல் - காநரூபமான பாட்டுக்கள், ஆயிரத்துள்-ஆயிரத்துள், இவைபத்தும் - இவைபத்தையும், நல்வினை - விலக்ஷணவ்ருத்திவிசேஷம், என்று - என்று, கற்பார்கள் - கற்குமவர்கள், நலன் - பகவதநுபவாநந்தத்தை, உடை - உடைத்தான, வைகுந்தம் - பரமபதத்தை, நண்ணி - கிட்டி, தொல் - அநாதிஸித்தமான, வினை - அவித்யாதிதோஷங்கள், தீர - மறுவலிடாதபடி, எல்லாரும் - அங்குள்ள ஸூரிகளெல்லாரும், தொழுது - (தங்களுடைய ததீயஶேஷத்வம் தோன்றும்படி) தாழ்ந்து ஆதரித்து, எழ-(ஸம்ப்ரமத்தாலே) பெரியகிளர்த்தியையுடையராம்படியாக, வீற்று இருப்பார்-(தங்கள் ஶேஷத்வஸாம்ராஜ்யத்தாலுள்ள) வேறுபாடுதோன்ற இருக்கப்பெறுவார்கள்.

இது - அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

மயலே - பிச்சை. 'என்செய்கேன்' என்ற பதத்துக்கு ஸம்வாதம் - 'ஆழ்வான்' இத்யாதி. 'என்செய்கேன்' என்று திருத்தாயார் திருவுள்ளமும் படுகிறது என்றபடி. க்ரமேண அந்வயः. (கo)

'நலனுடை' என்றும் பாடமுள்ளதாகத் தோன்றுகிறது.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிகற்பார் விஸ்லேஷமில்லாத திருநாட்டிலே எல்லாரும் விரும்பி ஶிரஸாவஹிக்கும் மேன்மையோடே இருக்கப்பெறுவர் என்கிறார்.

[வல்வினைதீர்க்கும் கண்ணனை]-பெற்றவர்கள் கைவிட்டால் கைப்பிடித்தார் விடாரே. ஆஶ்ரிதருடைய விஸ்லேஷஹேதுவான மஹாபாபத்தைப் போக்கும்ஸ்வபாவனான க்ருஷ்ணனை. பரமோதாரரான ஆழ்வார். [சொல்வினையால் சொன்ன பாடல்] - சொல்லியல்லது நிற்கவொண்ணாத பக்திபாரவஶ்யத்தாலே என்னுதல், பகவத்குணபலாத்காரத்தாலே என்னுதல், சொல் தொழிலாலே என்னுதல்; அதாகிறது - வாசிகமான அடிமை. [நல்வினையென்று கற்பார்கள்] - இவருடைய ப்ரேமபாரவஶ்யமில்லையேயாகிலும் விலக்ஷணக்ருத்யமென்று கற்குமவர்கள். [நலனுடை வைகுந்தம் நண்ணி] - விஸ்லேஷகந்தமில்லாத பரமபதத்தை லபித்து, ஶத்ருரூப பதார்த்தங்களைக் கண்டு பிச்சேறவேண்டாதே பகவதநுபவமே யாத்ரையாயிருக்கும் நித்ய ஸூரிகள்நடுவே சென்று. [தொல்வினை தீர] - அநாதியான அவித்யாதிகள் நீங்கி. [எல்லாரும் தொழுது எழ] - அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகளும் தொழுது ஆதரிக்க. "பதியினில் பாங்கினில் பாதங்கள்கழுவினர்" என்கிறபடியே அவர்களும் அநுவர்த்தித்து ஆதரிக்கும்படி யாவர்கள். [வீற்றிருப்பாரே] - அவன் ஶேஷித்வத்துக்கு முடிசூடியிருக்குமாபோலே இவர்களும் ஶேஷத்வஸாம்ராஜ்யத்துக்கு முடிசூடியிருக்கப்பெறுவார்கள். "ஸஸ்வராட் பவதி" என்னக்கடவதிறே.

ஈடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி கற்றார், ஸம்ஸாரதுரிதமும் போய் பகவத் விஸ்லேஷகந்தமில்லாத திருநாட்டிலே எல்லாரும் ஶிரஸாவஹிக்கும் மேன்மையோடே இருக்கப் பெறுவர் என்கிறார்.

[வல்வினைதீர்க்கும்கண்ணனை] - பெற்றவர்கள் கைவிட்டால் பிடித்தவர்கள் கை விடார்களே. ஆஶ்ரிதருடைய விஸ்லேஷஹேதுவான மஹாபாபத்தைப் போக்கும் ஸ்வபாவனான க்ருஷ்ணனை. [வண்குருகூர்ச்சடகோபன்] - பரமோதாரரான ஆழ்வார். இன்று நாமுங்கூட இருந்து பகவத்குணாநுஸந்தாநம்பண்ணும்படி பண்ணின ஔதார்யமிறே. [சொல்வினையால் சொன்னபாடல்] - சொல்லியல்லது நிற்கவொண்ணாத பக்திபாரவஶ்யத்தாலே யென்னுதல், பகவத்குணபலாத்காரத்தாலே யென்னுதல், சொற்றொழிலாலே யென்னுதல்; அதாவது - வாசிகமான அடிமை. [ஆயிரத்துள்ளிவைபத்தும்] -ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும், இவர்ஶத்ருரூபபதார்த்தங்களைக் கண்டு அவனைப்பிச்சேறின இத்திருவாய்மொழி. இப்படி பிச்சேறினஇது எல்லார்க்கும் கூடவே தோன்றன்றிறே; ஆனபின்பு, [நல்வினையென்றுகற்பார்கள்] - இது பாவநமென்றாகிலும் அப்யஸிக்க வல்லவர்கள். இது விலக்ஷணக்ருத்யமென்று கற்குமவர்க ளென்றுமாம். [நலனிடைவைகுந்தம்

நிகமம் - 'வல்வினை' இத்யாதி. அவதாரிகைக்கு - உத்தரார்த்தத்திலே நோக்கு

'என்செய்கேன்' என்று கைவாங்கின வநந்தரம், 'வல்வினைதீர்க்கும் கண்ணனை' என்றதுக்கு பாவம் - 'பெற்றவர்கள்' இத்யாதி. ஔதார்யமேது? என்ன, 'இன்றுநாமும்' இத்யாதி. 'வினை' என்றதுக்கு மூன்று அர்த்தம் : பக்தியாதல், பகவத்குணமாதல், வினையென்று - வ்யாபாரமாய், சொற்றொழிலாதல். மூந்தினஅர்த்தத்தில், வினையென்று - கர்மஸாத்யையான பக்தியை லக்ஷிக்கிறது ; இரண்டாமர்த்தத்தில், சேஷ்டிதங்களாலே குணம் ப்ரகாசிக்க வேண்டுகையாலே, வினையென்று - குணங்களைச் சொல்லுகிறது ; மூன்றாவது - ஸ்பஷ்டம். பாவநம் - உபாயம். போக்யதா புத்தியில்லையேயாகிலும் பாவநமென்றாகிலும் அப்யஸிக்க வல்லவர்க ளென்றபடி. நல்வினை - ஸுக்ருதம். இரண்டாமர்த்தத்தில், நல்லவர்கள் வினையென்றாய், விலக்ஷணக்ருத்யம் என்றபடி. விலக்ஷணக்ருத்யம் - போக்யம். நலனிடை - நன்மையினிடத்திலேயான

நண்ணி] - விஶ்லேஷகந்தமில்லாத பரமபதத்தைக் கிட்டி. [தொல்வினைதீர] - அநாதியாய்வ அவித்யாதிகள் தீர்ந்து. [எல்லாருந்தொழுதெழ] - அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸ களும் தொழுதுஆதரிக்க. பணியாஅமரருங்கூட, "பதியினில் பாங்கினில் பாதங்கள் கழுவி என்கிறபடியே, அவர்கள் அநுவர்த்தித்துஆதரிக்கும்படி யாவர்கள். "தொழுதெழென்மன என்று - அநாதிகாலம் "அஸந்நேவ" (அஸந்நேவ) என்னும்படி போந்தவர் அவனைத்தொழுது ஜீவித்தாற்போலேகாணும், இவர்பாடின திருவாய்மொழியைக் கற்றவர்களைத் தொழுது நித்யஸ கள் உஜ்ஜீவிக்கும்படி. [வீற்றிருப்பாரே] - அவன் ஶேஷித்வத்துக்கு முடிசூடி இருக்குமா லே, இவர்களும் ஶேஷத்வஸாம்ராஜ்யத்துக்கு முடிசூடியிருக்கப்பெறுவர்கள். "ஸ்வராட் (ஸ்வராட்பவதி) என்னக்கடவதிறே. வீற்றென்பது - வேறுபாடு.

நன்மையாவதேது? என்ன, 'விஶ்லேஷ' இத்யாதி. 'நலனுடை' என்று பாடமானபோது - நன்மை யுடைய என்றபடி. தீர - தீர்ந்து. 'தீரப்பெற்று' என்று அத்யாஹார்யமாதல். நித்யஸூரிகள் ப அமரரன்றோ? அவர்கள் தொழுவார்களோ? என்ன, 'பணியாவமரர்' இத்யாதி. 'தொழுதெழ' என்ற ஹாவம் - 'தொழுதெழு' இத்யாதி. 'வீற்றிருப்பார்' என்று - முழுச்சொல்லாய், அத்தாலே - முடிசூடி கை யென்று அர்த்தம் - 'அவன் ஶேஷித்வத்துக்கு' இத்யாதி. ஸ்வராட் - ஸ்வதந்த்ர꞉. அகர்மவஶ்ய꞉. தாந்தரம் - 'வீற்றென்பது வேறுபாடு' என்று. அதாவது - இதரரில் உத்க்ருஷ்டராக வேறுபட்டிரு ளென்றபடி. பலிதார்த்தம் ஒன்று. க்ரமேண அந்வய꞉. (

த்ராவிடோபநிஷத்ஸங்கதி — [illegible]

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளி — [illegible]

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

மண்ணுலகில்முன்கலந்துமால்பிரிகையால்மாறன்
பெண்ணிலைமையாய்க்காதல்பித்தேறி — யெண்ணிடில்முன்
போலிமுதலானபொருளையவனாய்நினைந்து
மேல்விழுந்தான்மையல்நனின்வீறு.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம். எம்பெருமானார் திருவடிகளேசரணம், சீயர் திருவடிகளே சரண

ஐந்தாந்திருவாய்மொழி - வீற்றிருந்து : ப்ரவேஶம்.

ஆ.—(வீற்றிருந்து.) ஸ்ரீவைகுண்ட நிலயனாய் அநந்தபோகிநி ஸ்ரீயாஸஹாஸீநனாய் ஶேஷஶேஷாஶநவைநதேய ப்ரப்ருத்யபரிமித பரிஜநபரிவ்ருதனாயிருந்த எம்பெருமானை அவனுடைய நிரவதிக காருண்யத்தாலே கண்களாலே கண்டு, கைகளாரத்தொழுது, வாயாலே திருவாய்மொழி பாடப்பெற்ற எனக்கு இனியென்ன குறையுண்டு? என்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், எம்பெருமான் ஆழ்வாரோடு விஶ்லேஷிக்கையாலே அத்யந்தம் அவஸந்நரான ஆழ்வாருக்குத் தன்னைப்பிரிகையாலே அக்ஷணத்திலே தன்னைப் பூர்ணமாகப் புஜிப்பிக்கைக்கு ஈடான பக்த்யாரோக்யம் பிறந்தபடியைக் கண்டு; ஶ்ருதீதிஹாஸாதிகளுக்குத் தாத்பர்ய பூமியாய் ப்ரஹ்மாதிகளாலே அறியமுடியாதே ஶாஸ்த்ரப்ரகரணங்களிற் சொல்லுகிறபடிகளாலே எப்போதும் த்யாநம் பண்ணப்படுவானுமாய்த் தனக்கே அஸாதாரணமான ஐஶ்வர்யத்தை யுடையனாய் ஸ்ரீவைகுண்டதிவ்யலோகத்திலே அயோத்யை என்றும், அபராஜிதை என்றும் ஶ்ருதிகளிற் பேசப்படுகிற திருநகரியிலே ஆநந்தமயமான திவ்யாஸ்தாநத்திலே திவ்யபர்யங்கத்திலே ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனாய் ஸர்வபூஷண பூஷிதனாய் ஸர்வாயுதோபேதனாய் அயர்வறுமமரர்கள் நித்யஸேவை பண்ணப் பெரிய பிராட்டியாரோடு கூட வீற்றிருந்தருளி அவ்விருப்பிலே உபயவிபூதியையும் நடத்துவதும் செய்து ப்ரணதஜந பரித்ராணார்த்தமாகத் தேவமநுஷ்யாதிரூபேண அவதீர்ணனாய் அகிலஜநமநோநயநஹாரி திவ்ய சேஷ்டிதவிஶிஷ்டனாய் ஆத்மேஶ்வரனாய் ஆத்மாவுக்கு ஶரண்யமாய் ஆத்மாவுக்கு நிரதிஶய போக்யமாயிருக்கிற தன்னைத் தன்னுடையக்ருபையாலே ஸாக்ஷாத்கரிப்பிக்க, இவரும் வந்தநஸ்தோத்ரபூர்வகமாக அடிமைகளையெல்லாம் செய்து தாம் க்ருதக்ருத்யராய் எம்பெருமானைப் பெற்றாரில் உபயவிபூதியிலும் என்னோடு ஒப்பாரில்லை என்று அதிப்ரீதராகிறார்.

ப.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் - ஶத்ருஶமாயும் ஸம்பந்தியாயுமுள்ள வஸ்துக்களுடைய தர்ஶநத்தாலே ப்ரமிக்கும்படி இவர்க்குஉண்டான ஆர்த்த்யதிஶயம் தீருகைக்காக ஸர்வேஶ்வரன் தன்னுடைய நிரதிஶயபோக்யமான ஸ்வரூபரூபகுணங்களையும், மஹிஷீபூஷாயுத பரிஜநாதிரூபமான விபூதிவைலக்ஷண்யத்தையும், மஹோதாரசேஷ்டிதங்களையும் அநுபவிப்பிக்க அநுபவித்து ப்ரீதராய், அவனுடைய அகிலலோக நிர்வாஹகத்வத்தையும், அதுக்கு அடியான லக்ஷ்மீபதித்வத்தையும், உபயஸித்தமான ஆநந்தாதிகுண யோகத்தையும், இக்குணாதி போக்தாக்களைக் காத்தூட்டும் வாஹநாயுதவத்தையையும், போகாநுகுணமான ஜ்ஞாநப்ரேமாதி ப்ரதத்வத்தையும், அஸ்கலிதஜ்ஞாநர்க்கு அநுஸந்தேயமான விக்ரஹவைலக்ஷண்யத்தையும், இந்த போக்யதைக்கு ஸர்வாவஸ்தையிலும் ஒத்தாரும் மிக்காருமில்லாத மேன்மையையும், அதுக்கு உபபாதகமான விபூதித்வயயோகத்தையும், தத்விஷயமான வ்யாப்த்யாதிகளையும், வ்யாப்யரக்ஷணார்த்தமான தர்ஶநீயவ்யாபாரங்களையும் அநுஸந்தித்து, இப்படி பரிபூர்ணனான ஸர்வேஶ்வரனை அநுபவித்துப் பிறந்த ஹர்ஷாதிஶயத்தாலே ஸூரிகளைப்போலே வாய்விட்டுப் புகழ்ந்து, இந்நிலத்தில் தாமரைபோலே இங்கே இந்த அநுபவங் கிடைக்கையாலே எனக்கு ஶத்ருஶருண்டோ? என்று தமக்குப்பிறந்த செருக்கை அருளிச்செய்கிறார்.

இ.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், கீழ்ஶத்ருஶபதார்த்தங்களையும் ஸம்பந்திபதார்த்தங்களையும் கண்டு பிச்சேறின இவர் விடாயின்மிகுதிதீர உபயவிபூதியோடேகூடத்தன்னைக்காட்டிக் கொடுத்தாலும் பூர்ணாநுபவம்பண்ணுகைக்கு ஈடான பக்த்யாரோக்யம் பிறந்தபடியைக் கண்டு

'அயோத்யை' என்றும், 'அபராஜிதை' என்றும் சொல்லப்படுகிற திவ்யநகரத்தையும் ஆநந் மானதிவ்யாஸ்தாநத்தையும் திவ்யபர்யங்கத்தையுமுடைத்தானபரமபதத்திலே, ஸமஸ்தகல் குணாத்மகனைப் ஸர்வபூஷணஆயுதபரிஜநோபேதனைப் பெரியபிராட்டியாரோடேகூடி ருந்தருளியிருக்கிற இருப்பையும், ஆவது அழிவதான லீலாவிபூதியிலுள்ளாரையும் நித்ய கள்படியாக்குகைக்காக ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணி, ஸ்ருஷ்டமானஜகத்திலே "தஷைவா நா விமுக" என்று முகந்தோற்றமல் வந்து ரக்ஷிக்குமளவன்றிக்கே தேவமநுஷ்யாதிரூ வந்து அவதரித்து நிகிலஜநமநோநயநஹாரியான குணசேஷ்டிதங்களையுமுடையனா யிருக்கி யையும், ஆக இப்படி உபயவிபூதியுக்தனை தன்படிகளையெல்லாவற்றையும் இவருடைய இ ளெல்லாம் தீரும்படி காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டு மங்களாஸாஸநம்பண்ணி க்ருதக்ருத்யராய் விபூதியிலும் இவ்விஷயத்தை ஏத்தப்பெற்றரில் என்னோடொப்பாரில்லையென்று த்ருப்தரா "நீறு செவ்வேயிடக்காணில் நெடுமாலடியார்" என்று ப்ரமித்தவர்க்கு "தூவியம்புள்ளு யான், அடலாழியம்மான்" என்று நித்யஸூரிகளைக் காட்டிக்கொடுத்தான்; "செய்யதோர் யிற்றைக்காட்டிச் சிரீதரன்மூர்த்தியீதென்னும்" என்று பிராட்டியும் தானுமான சேர்த்தி போலிகண்டு ப்ரமித்தவர்க்கு "மையகண்ணாள் மலர்மேலுறைவாளுறைமார்பினன்" தானும் பிராட்டியுமான சேர்த்தியைக் காட்டிக் கொடுத்தான். "திருவுடைமன்னரைக்கா என்று அல்பைஸ்வர்யம் கண்டு ப்ரமித்தவர்க்கு உபயவிபூதியுக்தனாயிருக்கிற இருப்பைக் க க்கொடுத்தான். "விரும்பிப்பகவரைக்காணில் வியலிடமுண்டானே யென்னும்" என்று லேஸமுடையாரைக் கண்டு ப்ரமித்தவர்க்கு "வீவிலின்பம்மிக எல்லை நிகழ்ந்த நம்அச்சு என்று ஆநந்தமயனாயிருக்கிற இருப்பைக் காட்டிக்கொடுத்தான். "என்செய்கேன்" பிறர்வாயாலே சொன்ன இவரைத் தம்வாயாலே "இனியென்னகுறை யெழுமையும்" எ பண்ணினான். இப்படி இவர்விடாயைக்கண்டு தன்படிகளையெல்லாம் காட்டிக்கொடுக்கக் மங்களாஸாஸநம்பண்ணி த்ருப்தராகிறார்.

ஈடு.—கீழில்திருவாய்மொழியிலே அப்படி விடாய்த்தவர் "இனியென்னகுறை மையுமே" என்னப்பெறுவதே! பொய்ந்நின்ற ஞானம் தொடங்கிக் கீழெல்லாம்-"மண்ணையி துழாவி" யில் விடாய்த்து க்ருஷிபண்ணினபடி; அப்படி விடாய்க்கப்பண்ணின க்ருஷியின் சொல்லுகிறது இதில். பேற்றுக்கு இதுக்கு அவ்வருகு சொல்லலாவது இனியொன்றில்லை. விசும்பணிமுகிலுக்கு அநந்தரம் இத்திருவாய்மொழியாகப் பெற்றதில்லையே" என்று அருளிச் வர் சீயர். பெருமாளும் இளையபெருமாளுமான இருப்பிலே பிராட்டிக்குப் பிரிவுஉண்

"வீற்றிருந்து" ப்ரவேஸம், கீழ் - உந்மஸ்தகமான அப்ரீதியையும், இதில் - உந்மஸ்தகமா தியையும் அநுஸந்தித்து வ்யாக்யாதாவின்ஈடுபாடு-'கீழிற்றிருவாய்மொழியிலே' இத்யாதி. கீழுண்டான யொன்றும் தோற்றதே எப்போதும் ப்ரீதனேனென்று சொல்லும்படியாவதே! என்று ஆஸ்சர்ய கிறா ரென்றபடி. "இனியென்னகுறை" என்று ஈடுபடுகிறதென்? "பொய்ந்நின்றஞானம்" தொடங்கி ளவும்-ஸம்ஸ்லேஷவிஸ்லேஷமாயன்றோ சென்றது? அவற்றைப்பற்ற இவ்விரண்டுதிருவாய்மொழிகளு அதிசயமேது' என்ன, 'பொய்ந்நின்றஞானம்' இத்யாதி. அர்ச்சிராதிமார்க்கம்முதலாகபலம்பெறவேண்டிய இத்தையே பலமாகச் சொல்லுகிறதென்? என்ன, 'பேற்றுக்கு' இத்யாதி. அதாவது - அங்குப்போய்ச் யும் அடிமைகளை இங்கேயிருந்த செய்யும்படி தன்ஸ்வரூபாதிகளை விஸதமாகக்காட்டிக்கொடுத்தா டாலே அவ்வருகுசொல்லலாவதில்லை யென்றபடி. 'பேற்றுக்கு இதுக்கு அவ்வருகுசொல்லலாவதி என்னுமதுக்கு ஸம்வாதம்-'சூழ்விசும்பு' இத்யாதி. அதாவது - இத்திருவாய்மொழியிலுண்டான அநுபவ யங்கள் அர்ச்சிராதிகதிக்கு அநந்தரம் ஸித்திக்குமதாகையாலே, தத்ப்ரதிபாதகமான சூழ்விசும்புக்கு மாகப்பெற்றதில்லை யென்றபடி. கீழில் திருவாய்மொழியோடே ஸங்கதி - 'பெருமாளும்' இத்யாதி.

மஹாராஜரையும் பரிகரத்தையும் கூட்டிக்கொண்டு சென்று விரோதிவர்க்கத்தைக் கிழங்கெடுத்து அவளோடே கூடினாற்போலே போலிகண்டு இவர் ப்ரமித்த இழவெல்லாம் போம்படி, நித்ய விபூதியையும் லீலாவிபூதியையு முடையனாயிருக்கிற தன்படிகளொன்றும் குறையாதபடி கொண்டு வந்து காட்டிக்கொடுத்து, 'கண்டீரே நாமிருக்கிறபடி? இந்த ஐஶ்வர்யமெல்லாம் ஒன்றாய்த் தலைக் கட்டுவது, நீர் உம்முடைய வாயாலே ஒருசொல்லுச் சொன்னால்காணும்' என்று இவர்திருக்கையிலே தாளத்தைக் கொடுக்க, அவ்விருப்புக்கு மங்களாஶாஸநம்பண்ணு * (உபயவிபூதியிலும் என்னோடொப்பாரில்லையென்று அதிப்ரீதரா) கிறார். ''நின்றகுன்றத்தினைநோக்கி'' என்று ப்ரமித்ததுக்கு, வானமாமலையான தன்னைக் காட்டிக்கொடுத்தான்; நீறுசெவ்வேயிடக்காணில் நெடுமாலடியாரென்றோடினதுக்கு, ''தூவியம்புள்ளுடையா னடலாழியம்மான்'' என்கிற நித்யஸித்த புருஷர்களைக் காட்டிக்கொடுத்தான்; செய்யதோர் நாயிற்றைக் காட்டிச் சிரீதரன்மூர்த்தியீதென்றதுக்கு, 'மையகண்ணாள் மலர்மேலுறைவா ளுறைமார்பினன்'' என்று தானும் பெரிய பிராட்டியாருமாக இருக்கிற இருப்பைக் காட்டிக்கொடுத்தான். ''திருவுடைமன்னரைக்காணில் திருமால்'' என்றதுக்கு, உபயவிபூதியுக்தனான தன் ஐஶ்வர்யத்தைக் காட்டிக் கொடுத்தான்; பிறர்வாயாலே 'என்செய்கேன்' என்றத்தைத் தவிர்த்து, தம்வாயாலே ''என்னகுறையெழுமையும்'' என்னப் பண்ணினான்; ''விரும்பிப் பகவரைக்காணில் வியலிடமுண்டான்'' என்று - ஆநந்தலேஶமுடையாரைக் கண்டு ப்ரமித்தவர்க்கு, ''வீவிலின்பமிக வெல்லைநிகழ்ந்த நம்மச்சுதன்'' என்று - ஆநந்தமயனாயிருக்கிற இருப்பைக் காட்டிக்கொடுத்தான்.

முதற்பாட்டு.

வீற்றிருந்தேழுலகும் தனிக்கோல்செல்லவீவில்சீர்
ஆற்றல்மிக்காளும்அம்மானை வெம்மாபிளந்தான்தன்னைப்
போற்றியென்றேகைகளாரத் தொழுதுசொல்மாலைகள்
ஏற்றநோற்றேற்கு இனியென்னகுறையெழுமையுமே?

ஆ.—ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே திருவநந்தாழ்வான்மேலே தன்னுடைய ஸர்வலோகாதிராஜ்யமெல்லாம் தோன்றும்படி யிருந்தருளி, ஸ்வஸங்கல்ப ஸஹஸ்ரைகதேஶத்தாலே நிர்

விடாய்த்தமைக்கு ''[illegible]'' இத்யாதியாலே பெருமாளை த்ருஷ்டாந்தமாக்கினாற்போலே விடாய்தீர்ந்தமைக்கும்பெருமாளை த்ருஷ்டாந்தமாக்குகிறார். இச்சேர்த்திக்குவயஸ்ஸுகர் கூட இருக்கச்செய்தே பிரிகையும், போலிகண்டு ப்ரமிக்கையும், அநுரூபமான பரிகரத்தைக்கொண்டு பரிஹரிக்கையும் இரண்டிடத்திலு முண்டாகையாலே த்ருஷ்டாந்ததார்ஷ்டாந்திகபாவம். அங்கு அச்சேர்த்திக்குவயஸ்ஸுகர் இளையபெருமாள், இங்கு நித்யஸூரிகள். அங்கு ம்ருகத்தின் போலி, இங்கு அவன்போலி. அங்குப் பரிகரம் - மஹாராஜப்ரப்ருதிகள்;இங்கு யாதோ ராகாரத்தைக்கண்டு ப்ரமித்தது, அந்த ஆகாரவிஶிஷ்டவேஷத்தைக் காட்டுகை. அவளோடேகூடி ஹர்ஷித்தாற்போலே இவர்கையிலே தாளத்தைக்கொடுக்க இவரும் ஹர்ஷித்து மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறா ரென்றபடி. ''வீற்றிருந்தேழுலகும்'' இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து - 'நித்யவிபூதியையும்' இத்யாதி. ஒருசொல்லுச் சொன்னால் காணும் என்றதுக்கு - ''சொன்மாலைகளேற்ற'' என்றதிலே நோக்கு. 'தாளத்தைக்கொடுக்க' என்றது - 'போற்றி' என்றும், 'இசைமாலைகளேத்தி' என்றும் இத்யாதியைப் பற்ற. ''போற்றியென்றே'' என்றத்தைப் பற்ற,'மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார்' என்றது. 'போலிகண்டு இவர் ப்ரமித்த இழவெல்லாம் போம்படி' என்றதின் உபபாதநம் - 'நின்றகுன்றத்தினை' இத்யாதி. வானமாமலையான தன்னை யென்றது - ஸ்வஹ்ருதயகதநம். பிறர்வாயாலே - திருத்தாயார்பாசுரத்தாலே.

* குண்டலிதம் பாடாந்தரம் என்பர். இதைச்சேர்த்துக்கொள்ளும்போது 'பண்ணி' என்று அநுஸந்திக்கவேணும்.

வாஹிதஸர்வலோகனும், நித்யநிர்த்தோஷ நிரவதிக கல்யாணகுணவிஶிஷ்டனும், இப்படி பரிபூர்ணனாயிருக்கச்செய்தே அநுத்ரிக்த ஸ்வபாவனும், ஆஶ்ரிதபரித்ராணார்த்தமாக வஸுதேவ க்ருஹேஅவதீர்ணனும் ஆஶ்ரிதவிரோதிநிரஸநைகஸ்வபாவனுமாயிருந்த எம்பெருமானைத் திருப்பல்லாண்டுபாடிக்கொண்டு என்கைகளினுடைய விடாயெல்லாம் தீரும்படி தொழுது, 'திருவாய்மொழிபாடுகைக்கு பாக்யம்பண்ணினேன்; எனக்கு இனி ஒருநாளும் ஒருகுறையில்லை' என்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், ஸர்வேஶ்வரனாய்வைத்து மநுஷ்யஸஜாதீயனாய்வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளி ஆஶ்ரிதஸம்ரக்ஷணம் பண்ணியருளுகிற க்ருஷ்ணனைக் கவிபாடப்பெற்ற எனக்கு ஒருநாளும் ஒருகுறையில்லை என்கிறார்

[வீற்றிருந்து என்று தொடங்கி] - ஸர்வேஶ்வரனை வேறுபாடு தோற்றும்படி இருந்து ஸகலலோகங்களும் தன்னுடைய ஶாஸநம் செல்லும்படி. ஏழுலகும் லீலாவிபூதிக்கு உபலக்ஷணம். [வீவில்சீராற்றல்மிக்காளுமம்மானை]-ஒருநாளும் அழிவில்லாத நித்யவிபூதியை அநுபத்தனாய் ஆளுமவனை; சுத்தஸத்த்வமயமாயும் ரஜஸ்தமோமிஶ்ரமாயுமுள்ள ப்ரக்ருதித்வயமும் இரண்டினுடைய கார்யங்களுமாக நாலும் நித்யஸித்த பத்தமுக்த கோடித்ரயமுமான சேதநர்களுமாக ஏழுலோகம் என்றுமாம். 'வீவில்சீர்' என்று கல்யாணகுணங்களென்றும் சொல்லுவர். [வெம்மா பிளந்தான்தன்னை] - இவ்வவதாரத்தை ஆற்றல் மிக்கு ஆள்கைக்கு உதாஹரணமென்றும், ஆற்றல்மிக்கு ஆளுமவன் இன்னானென்று சொல்லுகிறது என்றும் சொல்லுவர். [போற்றி என்று தொடங்கி] - போற்றியென்று நிரந்தரமாகச் சொல்லாநின்றுகொண்டு, கைகளின்விடாய்களெல்லாம் தீரத் தொழுது நல்லஸ்ரக்குக்கள்போலே ஶிரஸா வஹிக்கும்படியாகத் திருவாய்மொழி பாடுகைக்கு ஈடான பாக்யம் பண்ணின எனக்கு.

ப.—முதற்பாட்டில், ஸமஸ்தலோக நிர்வாஹகனை ஸர்வேஶ்வரனை மங்களாஶாஸநம்பண்ணி ஸ்துதிக்கப்பெற்ற எனக்கு ஸர்வகாலத்திலும் ஒருகுறையில்லை என்கிறார்.

வீற்று - (ஸர்வாதாரத்வ ஸர்வநியந்த்ருத்வ ஸர்வஶேஷித்வ ஸர்வவ்யாபகத்வாதிகளாலே) ஸ்வேதரஸமஸ்தவ்யாவ்ருத்தனாய்க்கொண்டு, இருந்து - (லோகாநாமஸம்பேதார்த்தமாக திவ்யவிபூதியிலே திவ்யபர்யங்கத்திலே) இருந்து, ஏழுலகும் - (வ்யக்தாவ்யக்தகாலரூபமாயும் ஶுத்தஸத்த்வரூபமாயும் சதுர்விதமான அசேதநவர்க்கமும் பத்த முக்த நித்யரூபேண த்ரிவிதமாயுள்ள சேதநவர்க்கமுமாகிற) ஏழுவகைப்பட்ட லோகங்களிலும், தனி-(ஸ்வஸங்கல்பரூபமாய்) அத்விதீயமான, கோல்-செங்கோல், செல்ல-நடக்கும்படி, வீவில்-அப்ரதிஹதமான, சீர் - (ஜ்ஞாநஶக்த்யாத்யஸங்க்யேய) கல்யாணகுணகனாய்க்கொண்டு, ஆற்றல்மிக்கு - (ஸ்வாபாவிகமாகையாலே மதோத்ரேகரஹிதமாய்) நிரவதிகமான ஶாந்தியோகத்தாலே, ஆளும் - (இது ஸாத்ம்யமாம்படி) ஸ்வரூபவைபவத்தையுடையனாய்க்கொண்டுபோருகிற, அம்மானை - ஸர்வஸ்வாமியாய், வெம் - (ரக்ஷணீயவர்க்கத்துக்கு விரோதியாய் "மஹாரௌத்ர:" என்கிறபடியே) வெம்மையே நிரூபகமான, மா - (கேசியாகிற அஸுராவிஷ்டமாயுள்ள)குதிரையை, பிளந்தான் தன்னை -("நிவவாத வியாதாநி:" என்னும்படியே இருகூறாய்விழும்படி) வாய்பிளந்த ஸர்வேஶ்வரனை, போற்றி என்றே - போற்றிபோற்றியென்று இப்பெருமைக்கு மங்களாஶாஸநம் பண்ணிக்கொண்டே, கைகள் - ("விண்ணைத்தொழுது") என்ற கைகள், ஆர - வயிறுநிறையும்படி, தொழுது - அஞ்சலிபந்தம்பண்ணி, சொல்-ஶப்தஸந்தர்ப்பரூபமான, மாலைகள்-மாலைகளை, ஏற்ற - (அவன்ஶிரஸாவஹிக்கும்படி) ஸமர்ப்பிக்கைக்கு, நோற்றேற்கு - ("விதிவாய்க்கின்று"

என்கிறபடியே அவனுடைய நிர்ஹேதுக)க்ருபாரூபபுண்யத்தை யுடைய எனக்கு, இனி-இனிமேல், எழுமையும் - ("ஸப்தஸப்தஸப்த" என்கிறபடியே) ஏழேழுபடிகாலான ஜந்மமுண்டாகிலும், என்ன குறை - என்ன குறையுண்டாம்?

ஶரீரவிமோசந தேஶப்ராப்த்யாதிகளாகிற குறை யுண்டாகா தென்று கருத்து. ஆற்றல் - பொறையும், மிடுக்கும்.

ஈ.—முதற்பாட்டில், ஸர்வேஶ்வரனைய் வைத்து ஆஶ்ரிதரக்ஷணார்த்தமாக மநுஷ்ய ஸஜாதீயனாய் வந்து அவதரித்த க்ருஷ்ணனைக் கவிபாடப் பெற்ற எனக்கு ஒருநாளும் ஒரு குறையில்லை என்கிறார்.

[வீற்றிருந்து] - வேறுபாடு தோற்ற இருந்து; ஸ்வவ்யதிரிக்தஸமஸ்தவஸ்துக்களுக்கும் ஶேஷியென்று தோற்ற இருக்கை; ஸ்வவ்யதிரிக்தஸமஸ்தபதார்த்தங்களையும் ஶேஷமாக வுடையனாகையாலுண்டான ஆநந்தத்தால் வந்த இறுமாப்புத் தோற்ற இருக்கை. சேதநர்க்குப் பரஸ்பரம் பேதமுண்டாகிலும் ஜ்ஞாநைகாகாரதையாலும் பகவச்சேஷத்வாகாரதையாலும் ஸாம்யமுண்டு. விபுத்வநியந்த்ருத்வஶேஷித்வாதிகள் இவனுக்கே உள்ளது. [இருந்து] - இப்படி நிர்வஹிப்பது சுற்றும்பயணம்வந்து வன்னியமறுத்தோ? என்னில்,—தான் இருந்த இருப்பிலே தனியாணை செல்லும்படியாயிற்று இருப்பது. [ஏழுலகும்]-உபயவிபூதியையும் சொல்லிற்றுதல், லீலாவிபூதியைச்சொல்லிற்றுதல். உபயவிபூதிபரமானபோது,சதுர்விதப்ராக்ருதியும் த்ரிவிதஆத்மவர்க்கமும்; லீலாவிபூதிபரமானபோது,பாதாளாதிகளும் பூமியும்கூட ஒன்றாய் அந்தரிக்ஷாதிகள் ஆறுமாகக்கடவது. அப்போது 'வீவில்சீர்'—நித்யவிபூதியாகக்கடவது. உபயவிபூதிபரமான போது, கல்யாணகுணமாகக்கடவது. [தனிக்கோல்செல்ல] - தன்னுடைய அத்விதீயமான ஶாஸநம் செல்லும்படி. [வீவில்சீர்] - முடிவில்லாத கல்யாணகுணங்கள். ஒருநாளும் அழிவில்லாத நித்யவிபூதி யென்னவுமாம். [ஆற்றல்மிக்கு ஆளும்] - இப்படி உபயவிபூதியையும் உடையனாயிருந்தால் அணுகவொண்ணாதபடி யிருக்குமோ? என்னில்,—ஒன்றுமில்லாதாரைப்போலே அநுத்ததனாய் ஆளும். "ராமோ ராஜ்யமுபாஸித்வா". "ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதா மாதா ச மாதவ:" என்கிறபடியன்றே. ஆற்றல் என்று வலியாய், உபயவிபூதியையும் நிர்வஹிக்க வல்ல ஸாமர்த்யத்தை யுடையவனென்றும் சொல்லுவர். இது, சொல்லிப்போருமதன்று. [அம்மானை] - ஸ்வேதரஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் ஶேஷியானவனை; உடையவனாகையாலே ஸாத்மித்திருக்குமிறே. [வெம்மா பிளந்தான் தன்னை] - 'ஆற்றல்மிக்கு ஆளுகிறபடியைச் சொல்லுகிறது' என்று பட்டர். 'ஆற்றல் மிக்கு ஆளுமவன் இன்னான் என்கிறது' * என்பர் எம்பார். உபயவிபூதியுக்தனானால் 'ஈஹ பச' என்று நிர்வஹிக்கையன்றிக்கே ஸஜாதீயனாய் வந்து அவதரித்து அவர்கள் பண்ணும் பரிபவங்களைப் பொறுத்து அவர்களுடைய விரோதிவர்க்கத்தைப் போக்கி ரக்ஷிக்குமவனை. ஸ்யமந்தகமணிப்ரப்ருதிகளிலே பரிபவம் ப்ரஸித்தம். "ஶாஸ்த்ரே ஸ்வபாவாத் நேத்ருத்வம் த்வாம் ஆஹம்" என்றும் "ஸர்வஜ்ஞோ அவஜ்ஞாநாம்வாக்... ரக்ஷணவக்ஷஸ" என்றும் அருளிச்செய்தானிறே. [வெம்மாபிளந்தான்] - "வ்யாதிதாஸ்யோ மஹாரௌத்ர: ஸோஸுர: க்ருஷ்ணபாஹுநா। நிபபாத த்விதாபூதோ வைத்யுதேந யதா த்ரும:". [போற்றி என்றே] - கேஶிகையிலகப்பட்ட அதுக்கு இன்று இருந்து மங்களாஶாஸநம் பண்ணுகிறார். ஸமகாலம்போலே யாயிற்று இவருக்கு இருக்கிறது. [என்றே] - ஒருகால் 'பல்லாண்டு' என்று விடுகையன்றிக்கே அத்தையே பலகாலும் சொல்

* 'என்றும் பிள்ளான்' என்று சில ஸ்ரீகோஶம்.

துகை. "நச்ஜஹதே௵ வவாஹிந:" என்கிறபடியே. [கைகளாரத்தொழுது] - "வைகுந்த மென்று கைகாட்டும்", "தாயவனேயென்று தடவு மென்கைகள்" என்னும் கைகளின்விடாய் தீரும்படி தொழுது. [சொல்மாலைகள்] - வாடாத மாலைகள். [ஏற்றநோற்றேற்கு] - "ஹ்ருஷீகேஶ ஶாஸ்வத" என்கிறபடியே ஶிரஸாவஹிக்கும்படியாக பாக்யம்பண்ணின எனக்கு. இவர் கவிபாட்டு ஈஶ்வரனுக்கு அலங்காரமா யிருக்கையாலே 'மாலை' என்கிறது இவருக்கு தோன்பாகிறது-"மண்ணையிருந்து துழாவி"யில் விடாயாதல், பகவத்ப்ரஸாதமாதல். தம்முடைய பேற்றுக்கு அடியாக "மயர்வறமதிநல மருளினன்" என்றாரிறே. பூர்வக்ஷணவர்த்தியிறே ஒன்றுக்கு ஹேதுவாவது. [இனி என்னகுறை எழுமையுமே]-இங்கே ஸ்வரூபாநுரூபமான கிஞ்சித்காரம் பண்ணின எனக்குப் பின்பு ஒருநாளும் ஒரு குறைவில்லை. 'தேஹஸம்பந்தம் அற்றதில்லை, ஒரு தேஶவிஶேஷம் ஸித்தித்ததில்லை' என்கிற குறைவுகள் ஒன்றுமில்லை. 'இது எத்தனைகுளிக்கு நிற்கும்?' என்ன, [எழுமையுமே] - என்றும் ஒக்க: "ஸப்தஸப்தஸப்த", "ஶஶ்வத்ப்ரஹ்மாத் ஶாஶ்வதாத்" என்றதிறே.

ஈ டு.—முதற்பாட்டில் - ஸர்வேஶ்வரனுய்வைத்து ஆஶ்ரிதரக்ஷணார்த்தமாக மநுஷ்ய ஸஜாதீயனுய்வந்து அவதரித்த க்ருஷ்ணனைக் கவிபாடப் பெற்ற எனக்கு ஒருநாளும் ஒருகுறையில்லை யென்கிறுர்.

[வீற்றிருந்து] - வீற்றென்று - வேறுபாடாய், தன்வேறுபாடு அடங்கலும் தோற்ற இருக்கை. ஸ்வவ்யதிரிக்த ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் தனக்கு ஶேஷமாகத் தான் ஶேஷியாகையாலே வந்த வ்யாவ்ருத்தி தோற்ற இருக்கை; இங்ஙனன்றாகில், பரஸ்பரம் வ்யாவ்ருத்தி எல்லார்க்குமுண்டிறே. ஸகலாத்மாக்களுக்கும் அவனோடு ஜ்ஞாநைகாகாரதயா ஸாம்யமுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், விபுத்வ ஶேஷித்வ நியந்த்ருத்வங்களாகிற இவை அவ்வாஶ்ரயமொன்றிலுமே கிடக்குமவையிறே. தன்னையொழிந்தாரடையத் தனக்குக் கிஞ்சித்கரிக்கக்கடவனுய், தான் ஸர்வகதனுய், ஆகாஶவ்யாப்திபோலன்றிக்கே ஜாதி வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமாபோலே

முதற்பாட்டு - 'வீற்றிருந்து' இத்யாதி. 'அம்மானை' என்ற தொடங்கி மேலெல்லாம் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'ஸர்வேஶ்வரனுய்' இத்யாதி. 'க்ருஷ்ணனைக் கவிபாட' என்றது - 'வெம்மாபிளந்தான் தன்னை' என்றத்தைப் பற்ற.

வேறுபாடாவது - உத்க்ருஷ்டதயா வ்யாவ்ருத்தி யென்ற விவக்ஷித்து; அதுதான் - விபுத்வஶேஷித்வ நியந்த்ருத்வ ரூபேண த்ரிவிதமாயிருக்கையாலே 'வேறுபாடடங்கலும்' என்கிறுர். வ்யாவ்ருத்தி எவ்வாகாரத்தாலே? என்ன, 'ஸ்வவ்யதிரிக்த' இத்யாதி வாக்யத்வயம். ஸகலாத்மாக்களும் ஈஶ்வரனோடு ஜ்ஞாநைகாகாரதயா ஸமராயிருக்க, வ்யாவ்ருத்தி சொல்லும்படி எங்ஙனே? என்கிற ஶங்கையையும் பரிஹரியாநின்றுகொண்டு, 'வேறுபாடடங்கலும்' என்றதில் விவக்ஷிதாகார விஶேஷங்களையும் காட்டுகிறுர் - 'ஸகலாத்மாக்களுக்கும்' இத்யாதி. 'வ்யாவ்ருத்திதான் சொல்லவேண்டுவது ஸாம்யமுண்டாகிலிறே' என்ன, அதுக்காக ஸாம்யஞ் சொல்லுகிறது. "யோ யோகத்ரயஸாவிஶ்வவிஹத்ருவ்யஂஶஂஸ்வஶ:" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து 'விபுத்வஶேஷித்வ நியந்த்ருத்வங்கள்' என்றது. இதில், ஈஶ்வரஶப்தம் - ஸ்வாமிவாசகம். "ஜ்ஞாநி ஶாஸிநாமீஶ்வரயோத்ருஶேஷா தஸ: । வ்யாவநாஹரணதாத்மாஜநுஃவேணுஶஷி தஃ" என்று ஆளவந்தார் கீதார்த்த ஸங்க்ரஹத்திலே அருளிச்செய்கையாலே. விபுத்வ ஶேஷித்வ நியந்த்ருத்வங்களை வ்யுத்க்ரமேண விவரிக்கிறுர் - 'தன்னையொழிந்தார்' இத்யாதியாலே. ஈஶ்வரசப்தார்த்தம் - 'தன்னையொழிந்தார்' இத்யாதி. ஈஶ்வரத்வமும், ஶேஷித்வமும் - பர்யாயமாகையாலே, கிஞ்சித்கார ப்ரதிஸம்பந்தித்வே அருளிச்செய்தது. ஆவிஶ்யவுக்கு அர்த்தம்-'தான் ஸர்வகதனுய்' என்றது இதுக்கு விவரணம்--'ஆகாஶ

வர்த்திக்கக்கடவனாய், இப்படி வ்யாபரிக்கிறதுதான் நியமநார்த்தமாகவிறே. ஸ்வவ்யதிரிக்த ஸமஸ்தவஸ்துக்களையுமுடையனாகையால் வந்த ஆநந்தம் தோற்ற இருக்கிற இருப்பைச் சொல்லுகிறது. வீற்றிருந்தென்று இவ்வருகுள்ளாரையடையக் கலங்கப்பண்ணக்கடவதான அஜ்ஞாநாதிகளையடையத் தன்னுஸநத்திலே கீழேயமுக்குண்ணும்படி அவற்றை அதிஷ்டித்துக்கொண்டிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. [ஏழுலகும் தனிக்கோல் செல்ல] - சுற்றுப்பயணம்வந்து ஜகந்நிர்வாஹம்பண்ணுகையன்றிக்கே, இருந்த இருப்பிலே லோகமடையச் செங்கோல்செல்லும்படியாக வாயிற்று இருப்பது. ஏழுலகென்று - விபூதித்வயத்தையும் சொல்லிற்றாகில், 'வீவில்சீர்' என்கிற இடம் - கல்யாணகுணவிஷய மாகக்கடவது; அன்றிக்கே, ஏழுலகென்று - லீலாவிபூதிமாத்ரத்தைச் சொல்லிற்றாகில், வீவில்சீரென்கிறவிடம் - நித்யவிபூதிவிஷய மாகக் கடவது. உபயவிபூதியையும் சொல்லிற்றானபோது, த்ரிவிதசேதநரையும் சதுர்விதப்ரக்ருதியையும் சொல்லிற்றாகிறது. சதுர்வித ப்ரக்ருதியாகிறது - கார்யகாரணரூபமான த்வைவித்யம் அங்கு; இங்கும், அப்படியுண்டான த்வைவித்யம். லீலாவிபூதிமாத்ரத்தைச் சொல்லிற்றான பக்ஷத்தில், பாதாளாதிகளையும் பூமியோடேகூட்டி ஒன்றாக்கி, பரமபதத்துக்கு இவ்வருகுள்ளத்தை ஆறாக்கி,—ஆக ஏழையும்சொல்லிற்றாகிறது. [வீவில்சீர்]-நித்யமான குணங்களைச் சொல்லுதல், நித்யமான விபூதியைச் சொல்லுதல். இப்படி உபயவிபூதியுக்தனான செருக்காலே தன்பக்கல் சிலர்க்குக் கிட்டவொண்ணாதபடியிருக்குமோ? என்னில்,—[ஆற்றல்மிக்காளும்] - அநுத்ததனாயிற்று ஆள்வது; "ராமோராஜ்யமுபாஸித்வா" (ராமோராஜ்யமுபாஸித்வா) என்கிறபடியே; ராஜ்யத்தை ஸவிநயமாக நடத்துகையாலே ராஜ்யத்தை உபாஸித்தாரென்றதிறே. வழியல்லாவழியே வந்த ஐஸ்வர்யமுடையவன் பிறர்க்குத் திரியவொண்ணாதபடி நடக்குமிறே; உடையவனுடைய ஐஸ்வர்யமாகையாலே ப்ராப்த

இத்யாதி. பிபர்த்திக்கு அர்த்தம் - 'இப்படி' இத்யாதி. "ஸர்வபூதாநாமீஸ்வரோ ஹ்ருதேஸே" என்றாரிறே. 'வீற்றிருந்து' என்று - முழுச்சொல்லாக்கி, ராஜாவாயென்று அர்த்தாந்தரம்-'ஸ்வவ்யதிரிக்த' இத்யாதி. முந்தின அர்த்தத்திலே 'இருந்து' என்றதுக்கு அர்த்தம் - 'இவ்வருகுள்ளாரை' இத்யாதி. தர்மாதிபீடம் விவக்ஷிதம். அஜ்ஞாநாதிகளாவன - ஜ்ஞாநதர்ம வைராக்யைஸ்வர்யங்களும், அஜ்ஞாநஅதர்ம அவைராக்யஅநைஸ்வர்யங்களும். "ஸர்வ்யாஸிம்ஹாஸநம் ஸ்ம்ருதம்" என்னக்கடவதிறே. 'இருந்து' என்ற பதத்தையுங் கூட்டி ஸாவம் - 'சுற்றுப்பயணம்' இத்யாதி. சுற்றுப்பயணம் வந்து என்றவிடத்திலே - "வாஸஸ்தாநேஷு யாயாம்ஜகதம்பயா" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். செங்கோல் - ஆஜ்ஞை. 'ஏழுலகு' என்ற பதத்துக்கு - த்ரிவிதசேதநரையும், சதுர்வித ப்ரக்ருதிகளையும் சொல்லுதல்; அன்றிக்கே, பூமியோடேகூடக் கீழெல்லா மொன்று, மேலாறுங்கூட ஏழென்னுதல். இரண்டு அர்த்தமாக விவக்ஷித்துக்கொண்டு, 'சீர்' என்கிற பதத்துக்கு அர்த்தத்வயம் - 'ஏழுலகென்று விபூதித்வயத்தையும்' இத்யாதி. முந்தின அர்த்தத்திலே ஏழுலகுக்கும் வகை அருளிச்செய்கிறார் - 'த்ரிவித' இத்யாதி. 'கார்யகாரணரூபமான த்வைவித்யம் அங்கு' என்றது - விமாநகோபுராதிகள் கார்யம், திவ்யாசித்து - காரண மென்றபடி. 'இங்கும் அப்படி யுண்டான' என்றது - ப்ரக்ருதியும், தத்கார்யமான மஹதாதிகளு மென்றபடி. நித்யவிபூதியைச் சொன்ன பக்ஷத்தில், 'வீவில்சீர்' என்றது - நித்யஸ்ரீ யென்றபடியாய், அத்தாலே நித்யவிபூதியைச் சொல்லுகிறது. இரண்டாமர்த்தத்திலே அப்பதத்துக்கு வகை அருளிச்செய்கிறார் - 'பாதாள' இத்யாதி. செருக்கு - கர்வம். ஆற்றல் - க்ஷமை. 'அநுத்ததனாய்' இதி - 'வீற்றிருந்து' இத்யாதி ஸமபிவ்யாஹார ப்ரஸக்தமான ஔத்தத்யத்தினுடைய ஆறுதல் இங்கு விவக்ஷித மென்றபடி. அநுத்ததனாய் - ஸவிநயனாய். 'அநுத்ததனாளும்' என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - 'ராமோராஜ்யம்' இத்யாதி. "தஸவர்ஷஸஹஸ்ராணி தஸவர்ஷஸதாநி ச । ராமோராஜ்யமுபாஸித்வா ப்ரஹ்மலோகம் கமிஷ்யதி" இதி ஸங்க்ஷேபே. பெருமாள் உபாஸித்தாரோ? என்ன, 'ராஜ்யத்தை' இத்யாதி. ஆற்றல் மிக்காளுகைக்கு ஹேதுஏது ? என்ன, அம்மாளுகையாலே யென்கிறார் - 'வழியல்லா' இத்யாதி. இவ்விடத்திலே- "ஸ்வாமித்வாத்மத்வஸேஷித்வ ஸ்வத்வாநு

மாயிருந்தபடி. அன்றிக்கே, ஆற்றலென்றது - வலியாய், 'இத்தையடைய நிர்வஹிக்கைக்கு அ யான தாரணஸாமர்த்யத்தையுடையனாயிருக்கும்' என்று சொல்லுவாரு முண்டு. [அம்மானை] நியந்த்ருத்வத்தால் வந்த ஐச்வர்யம் தோற்ற இருக்கிற ஸர்வேச்வரனை. [வெம்மாபிளந்தா தன்னை] - 'ஆற்றல்மிக்காளும்படி சொல்லுகிறது' என்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி. 'ஆ றல்மிக்காளுமம்மான் ஆரென்றால், இன்னானென்கிறது' என்று அம்மங்கியம்மாள் நிர்வஹ கும்படி இவற்றையுடைய உடையவனானால், இருந்தவிடத்தே யிருந்து ...என்று நிர்வஹிக்கை யன்றிக்கே, இவற்றோடே ஸஜாதீயனாய் வந்து அவதரித்து, இ கள் பண்ணும் பரிபவங்களை அடையப் பொறுத்து, களைபிடுங்கி ரக்ஷிக்கும்படி சொல்லுகிற ஸ்யமந்தகமணி ப்ரப்ருதிகளிலே பரிபவம் ப்ரஸித்தம்; "......கரோமிஹம்" (தாஸ்யமைச்வர்யவாதேந ஜ்ஞாதீநாஞ்சகரோம்யஹம்) என்றும், "......" (அர்த்தபோக்தாசபோகாநாம் வாக்துருக்தாநிசக்ஷமே என்றும் அருளிச்செய்தான். [வெம்மாபிளந்தான்]-கேசி பட்டுப்போகச்செய்தேயும், தம்வயிறெ தலாலே 'வெம்மா' என்கிறார் இவர். "......" (வ்யாதிதாஸ்யோ மஹாரௌ ரஸ் ஸோஸுரஃக்ருஷ்ணபாஹுநா' நிபபாதத்விதாபூதோ வைத்யுதேநயதாத்ரும:) கேசி, வா அங்காந்துகொண்டு வந்தபோது, சிறப்ரஜைகள் த்வாரங்கண்டவிடங்களிலே கையையிட்டு போலே, இவன் * மௌக்த்யத்தாலே அதின்வாயிலே கையையிட்டினான்; அபூர்வதர்சநத்தா

...என்றும், "......" என்றும் இத்யாத்யநுஸந்தேயம். ப்ராப்......மாயிருந்தப ஸ்வாபாவிகவேஷமென்றபடி. ஆற்றல் - பொறையாதல், வலியாதல். 'அம்மான்' என்றதுக்கு அப யாக அர்த்தாந்தரம் - 'நியந்த்ருத்வத்தால்' இத்யாதி. அதாவது - ஆளுகையாலே அம்மானானு னென்ற 'அம்மான்' என்ற பதத்துக்கும் பூர்வபாவியாக அர்த்தம் அருளிச்செய்தது - 'ஆற்றல்மிக்காளும்' என்றவி தில் - பொறையென்கிற அர்த்தத்துக்குச் சேரக் கண்டுகொள்வது; 'அம்மான்' என்ற பதத்துக்கு அப யாக அர்த்தம் அருளிச்செய்தது - வலியென்கிற அர்த்தத்துக்குச் சேரக் கண்டுகொள்வது. 'ஆற்றல்' எ தினுடையவும் 'அம்மான்' என்றதினுடையவும் அர்த்தத்வயாநுகுணமாக மேலுக்கு அவதாரிகாத்வய 'ஆற்றல்மிக்காளும்படி' இத்யாதி. பட்டர்நிர்வாஹம் - 'ஆற்றல்' என்றதுக்கு - பொறையென்ற அர்த்தத் குச் சேர. இரண்டாவது - வலியென்கிற அர்த்தத்துக்குச் சேர இந்த நிர்வாஹத்தில். இன்னானென்கிற க்ருஷ்ண னென்றபடி. பட்டர்நிர்வாஹத்துக்கு, 'வெம்மாபிளந்தான் என்கிறதுக்கு - விரோதிநிரஸந... தாத்பர்யம் பட்டர்நிர்வாஹ விவரணம் - 'இவற்றையுடைய' இத்யாதி. அவர்கள் பரிபவங்களைப் பண் கிறதுக்கும், இவன் அத்தைப் பொறுத்துக் களைபிடுங்கி ரக்ஷிக்கிறதுக்கும் - ப்ரமாணமுண்டே என்ன, 'ஸ்யமந்தகமணி' இத்யாதி. களைபிடுங்கி ரக்ஷிக்கிறதுக்குப் பூர்வார்த்தம் ப்ரமாணமாகையா 'என்றும்' என்றது. பரிபவங்களைப் பொறுக்கிறதுக்கு ப்ரமாணம் - உத்தரார்த்தம். "......கரோமி" என்கையாலே - களைபிடுங்கி ரக்ஷிக்கை. 'தாஸ்யம் ஐச்வர்ய' இத்யாதி - மஹாபாரதே. 'வெம்' என்றது ஹாவம் - 'கேசி பட்டு' இத்யாதி. அவன்படி க்ரூரமாயிருக்குமோ? என்ன. வ்யாதிதாஸ்ய' இத்யாதி. "வ்யாதிதாஸ்யோ மஹாரௌத்ரஸ் ஸோஸுரஃக்ருஷ்ணபாஹுநா நிபபாதத்விதாபூதோ வைத்யுதேநயதாத்ருமஃ" இதி பஞ்சமேம்சே. ச்லோக தாத்பர்யம் - 'கேசி வாயை' இத்யாதி. "...... நா" என்ற ஏகவசநத்துக்கு பாவம் - 'இவன் மௌக்த்யத்தாலே' இத்யாதி புத்திபூர்வகமாக 'பிளக்க ணும்' என்றிருந்தால் இரண்டுகையையும் நீட்டவேணு மென்று கருத்து. பூரித்து பெருத்து. புரிந்து திரும்பி. "தூறுபிராயம்புகுவீர்" என்றாற்போலே சொல்லாதே, 'போற்றி' என்கிறதென்? என்ன. "

* மௌக்த்யம் பேதைமை.

கை பூரித்துக்கொடுத்தது, கையைப் புரிந்துவாங்கினுன், அவன் இருபிளவாய் விழுந்தான். [போற்றி]-ஸ்வரூபாநுருபமாயிறே பரிவுகள் இருப்பது. கேசி பட்டுப்போகச்செய்தேயும் ஸமகாலத்திற்போலே வயிறெரிந்து படுகிருராயிற்று இவர். [என்றே] - ஒருகால் "பல்லாண்டு" என்ருல், பின்னையும் "பல்லாண்டுபல்லாண்டு" என்னுமத்தனை. "[illegible]" (நம இத்யேவ வாதிந:) என்னுமாபோலே. [கைகளாரத்தொழுது] - "வைகுந்தமென்று கைகாட்டும்" என்று வெறுமாகாஶத்தைப் பற்றித் தொழுத கைகளின் விடாய் தீர்ந்து வயிறுநிறையும்படி தொழுது. [சொல்மாலைகள்] - வாடாத மாலைகள். அநஸூயை கொடுத்த மாலைபோலே செவ்வியழியாத மாலைகள். [ஏற்ற] - திருக்குழலிலே ஏற்றும்படியாக. "[illegible]" (க்ருஷ்ணதி ஶிரஸாஸ்வயம்) என்கிறபடியே. [நோற்றேற்கு] - இவர் இப்போது நோற்ருராகச்சொல்லுகிறது - "மண்ணையிருந்துதுழாவி"யில் விடாயையாதல், பகவத்க்ருபையையாதல்; பூர்வக்ஷணவர்த்தியிறே ஒன்றுக்கு ஹேதுவாவது. [இனியென்னகுறை] - அவ்வருகுபோனுலும் கிஞ்சித்காரத்தாலேயாகில் ஸ்வரூபம்; அத்தை இங்கே பெற்ற எனக்கு ஒருகுறையுண்டோ? இது எத்தனைகுளிக்கு நிற்கும்? என்னில், - [எழுமையுமே] - முடியநிற்குமவற்றை எவ்வேழாகச் சொல்லக்கடவதிறே. "[illegible]" (தஶபூர்வாந்தஶாபராநாத்மாநஞ்ச). "[illegible]

ரூப' இத்யாதி. அதாவது - ஶேஷத்வாநுகுணமாகப் பரிந்து 'போற்றி' என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிருரென்றபடி. கீழே 'கேசி பட்டு' இத்யாதி வாக்யவிவரணம் - 'கேசிபட்டுப்போக' இத்யாதி. ஏவகாரார்த்தம் 'ஒருகால்' இத்யாதி. இப்படி பலகால்சொன்னபேருண்டோ? என்ன, 'நம:' இத்யாதி. "[illegible]" இதி நாராயணீயே. வாடாத மாலைகளுண்டோ? என்ன 'அநஸூயை' இத்யாதி. "[illegible]" இத்யாரப்ய, "[illegible]" இத்யநஸூயா. ஏற்ற - ஶிரஸா தரிக்கும்படி. "திருக்குழலிலே ஏற்றும்" என்கிறதுக்கு ப்ரமாணம் - 'க்ருஷ்ணதி' இத்யாதி. "[illegible]" இதி ஸ்ரீஸாத்த்வதே. 'பகவத்க்ருபையையாதல்' - "நன்றருட்டும்விதியெய்தினம்" என்ற பகவத்க்ருபையையாத லென்றபடி. மண்ணையிருந்து துழாவியில் விடாயை ஸாதநமாகச் சொல்லலாமோ? என்ன, அந்த ஆர்த்தியைக் கண்டு அநுபவிப்பிக்கையாலே பூர்வக்ஷணவர்த்தித்வமாத்ரத்தைக்கொண்டு அருளிச்செய்கிற தொழிய உபாயமன்றென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிருர், 'பூர்வக்ஷணவர்த்தி' இத்யாதி. ஈஶ்வராபிப்ராயத்தாலே ஹேது வென்றபடி. 'இனியென்னகுறை' என்னலாமோ? பரமபதப்ராப்தி முதலானவை வேண்டாவோ?' என்ன, 'அவ்வருகு' இத்யாதி. 'கிஞ்சித்காரத்தாலே' என்றது, "[illegible]" என்றத்தை நினைத்து. 'எழுமையும்' என்றதுக்கு - ஸர்வகாலமு மென்று விவக்ஷித்து, அதுக்கு ஶப்தம் வசிக்குமோ? என்ன, 'முடிய நிற்கும்' இத்யாதி. பனைநிழல்போலே உம்மை யொருவரையும் நோக்கிக்கொண்ட மாத்ரமோ? என்கிற ஶங்கையிலே அர்த்தாந்தரம் - 'தஶபூர்வாந்' இத்யாதி. அதாவது - ஏழேழுதலைமுறைக்கும் குறையில்லை யென்றபடி. "[illegible]" இதி போதாயநதர்மே. "[illegible]" இதி பாரதே தர்மஸூநும்ப்ரதி பீஷ்ம:. 'இனியென்னகுறை' என்றதுக்கு 'சொன்மாலைகளேற்ற நோற்றேற்கு' என்ற பதத்தோடே கூட்டி பாவம் அருளிச்செய்து, 'போற்றி' என்ற பதத்தோடே கூட்டித் தாத்பர்யாந்தரம் - 'இங்கே

வ'' (ஸப்தஸப்தசஸப்தச). இங்கேயிருந்தே அங்குத்தையநுபவத்தை அநுபவிக்கப் பெற்ற எனக்கு 'அங்கே போகப்பெற்றிலேன்' என்கிற குறையுண்டோ? அங்கேபோனாலும் சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டேயிறே. (க)

இரண்டாம்பாட்டு.

மையகண்ணாள்மலர்மேலுறைவாள் உறைமார்பினன்
செய்யகோலத்தடங்கண்ணன் விண்ணோர்பெருமான்தன்னை
மொய்யசொல்லால் இசைமாலைகளேத்தி உள்ளப்பெற்றேன்
வெய்யநோய்கள்முழுதும் வியன்ஞாலத்துவீயவே.

ஆ.—(மையகண்ணாள்.) இப்படி ஸர்வலோகாதிராஜ்யத்தைச் செலுத்திக்கொண்டு ஶேஷபோகபர்யங்கத்திலே, விஶாலநீலவரலோசனையாயிருந்த பெரியபிராட்டியாரோடேகூட ஸஹாஸீநனாய், தத்ஸம்ஶ்லேஷஜநித நிரதிஶய ப்ரீதியாலே செய்யகோலத்தடங்கண்ணனாய், அநந்த வைநதேய விஷ்வக்ஸேந ப்ரப்ருதி அஸங்க்யேய திவ்யபரிஜந பரிவ்ருதனாயிருந்த எம்பெருமானை என்னுடைய வெய்யநோய்கள் முழுதும் இந்த ப்ரக்ருதியிலே யிருக்கச்செய்தே வியும்படி, அழகியசொல்லாலே இசைமாலைகளேத்தி உள்ளப்பெற்றேன் என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், இந்த மஹைஶ்வர்யத்துக்கு நிதாநமான லக்ஷ்மீநாதத்த்வத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[மைய கண்ணாள் என்று தொடங்கி] - அஸிதேக்ஷணையாய் மலரின்மேலே உறையக்கடவ பெரியபிராட்டியார் மலரிற்காட்டில் விரும்பித் தன் திருக்கண்களாலே வர்ஷித்துக்கொண்டு நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருமார்பையுடையனுமாய், அவளோட்டைஸம்ஶ்லேஷாதிஶயத்தாலே மதுபாநமத்தரைப்போலே சிவந்து அழகியதான திருக்கண்களையுடையனாய் இவ்வழகு காட்டில் எறித்த நிலாவாகாமே இதுக்குப் போக்தாக்களான நித்யஸூரிகளையுடையவனைச் செறிந்தசொற்களாலே இசைமாலைகளைக்கொண்டு ஏத்தி நினைக்கப்பெற்றேன். [வெய்ய நோய்கள் என்று தொடங்கி]- இப்பூமியிலே இருக்கச்செய்தே ஸாம்ஸாரிக ஸகலதுரிதங்களும் போம்படி; லோகத்தில் துரிதங்களுமெல்லாம் நசிக்கும்படி என்றுமாம்.

ப —அநந்தரம், இந்தமேன்மைக்கு அடியான லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தையுடையவனை ஜகத்ஸம்பந்தியான ஸகலக்லேஶமுந் தீரும்படி புகழப்பெற்றேன் என்கிறார்.

யிருந்தே' இத்யாதி. அங்குத்தையநுபவமேது? என்ன, 'அங்கேபோனாலும்' இத்யாதி. ஆக்ராயேஶ்வரகர்; மித்யாதி. - ஹேநாத - ஸ்ரீரங்கநாத! இந்த்ராதயஸ்தவேஶ்வர்ய மாவ்யாயதவஸத்ருஶம்மந்யா முஹ்யந்தி இந்த்ராதிதேவர்கள் தேவரீருடைய ஐஶ்வர்யத்துக்குள்ளே ஒருதிவலையையுடையராய் தேவரீருக்கு ஸத்ருஶமாக நினைத்துக்கொண்டு மோஹியாநிற்பர்கள். நிரவதேர்ப் பூம்ந கணேஹத்ய த்வம்அநாவில இதியத், அத்ர நசித்ரீயேமஹி - நிரவதிகமாயிருக்கிற ஸம்பத்தை அநாதரித்து தேவரீர் கர்வமின்றிக்கே யிருக்கிறீரென்பதுயாதொன்று உண்டு, இதிலே ஆஶ்சர்யப்படுகிறோமில்லை. இதுக்கு ஹேதுவேது' என்ன, ரங்கராஜக்கேத்யாதி.—ஹேரங்கராஜ! வைபுல்யாத் த்வம் த்வந்மஹிம்ந: பர: - தேவரீருடைய ஸ்வரூபம் விபுவாகையாலே தேவரீர் தேவரீருடைய ஐஶ்வர்யத்திலும் பராயிருப்பீர். அன்றிக்கே, உஹிஷ்வஹாவஉதிவா - அத்ர நவித்ரீயேமஹி-தேவரீருக்கு ஐஶ்வர்யம் ஸ்வபாவமென்றுகொண்டு அதிலே ஆஶ்சர்யப்படுகிறோமில்லை இப்படியாகையாலே, தேந ஸாத்ம்யம் கிந்நாம - தேவரீருக்கு ஸாத்ம்யமன்றிக்கேயிருக்கிறது உண்டோ என்றபடி. பூம்ந:கணேஹத்ய - பூமாம்அநாத்ருத்யேத்யர்த்த:. பூம்ந இதி-கர்மணிஷஷ்டீ. க்ரமேண அந்வய:.

மைய - (அவன் மார்பிலே எப்போதும் கணிசமாகையாலே அவ்வடிவு நிழலிட்டதடியாக அஸிதேக்ஷணையான ஸ்வபாவத்துக்குமேலே) மையணிந்த தென்னலாம்படியான, கண்ணாள் - கண்ணையுடையளாய், (இந்த ஆபிரூப்யத்துக்குமேலே), மலர்மேல் உறைவாள் - தாமரைப்பூவில் பிறப்பாலும் வாஸத்தாலும் அபிஜாதையுமாய்ப் பரிமளம்வடிவுகொண்டாற்போலே போக்யபூதையுமான லக்ஷ்மி, உறை - நித்யவாஸம் பண்ணும்படி நிரதிஶயபோக்யமான, மார்பினன் - மார்பையுடையனாய், செய்ய - (பத்மவர்ணையான அவளை அநுபவிக்கையாலே பழைய சிவப்புக்குமேலே) சிவந்து, கோலம் - அழகையுடைத்தாய், தடம் - (ப்ரேமபாரவஶ்யத்தாலே) விஸ்தீர்ணமான, கண்ணன் - திருக்கண்களையுடையனாய், விண்ணோர் - (இப்படி பரஸ்பரஸம்ஶ்லேஷஸாரஸ்யத்தைப்) பரமபதவாஸிகளுக்கு அநுபவிப்பித்து, பெருமான்தன்னை - (அவர்களுக்கு) அதிபதியாயிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரனை, மொய்ய - (அவர்கள் ஸாமகாநம்பண்ணுமாபோலே) செறிந்த, சொல்லால் - சொற்களாலே சமைந்ததாய், இசை - இசையையுடைத்தான, மாலைகள் - மாலைகளாலே, வியல் - விஸ்தீர்ணமான, ஞாலத்து - ஜகத்திலேயிருக்கச்செய்தே, வெய்ய - ("நதஸூஸஹஸ்ஸிஷ்யதி" என்னுமாபோலே) பரிதாபஹேதுவாயிருக்கிற, நோய்கள் முழுதும் - (அவித்யாகர்மவாஸநாருசிப்ரக்ருதி ஸம்பந்தங்களான) ஸமஸ்தக்லேசங்களும், வீய - (நாட்டிலேநடையாடாதபடி ஸ்வயமேவ) நசிக்கும்படியாக, ஏத்தி - ஏத்தி, உள்ள-(ஸ்தவப்ரியனான அவனுடைய முகமலர்த்தியை) என்னெஞ்சாலே அநுபவிக்க, பெற்றேன் - பெற்றேன்.

மையகண்ணாள், செய்யகோலத்தடங்கண்ணன் என்கிறவிடம் - அவள்கண் நிழலீட்டாலே இவனுடைய ஶ்யாமளத்வமும், இவன் கண்நிழலீட்டாலே அவளுடைய பத்மவர்ணமு மென்று கருத்தாகவும் சொல்லுவர்கள்; ஆகிலும், கண்ணுக்கு விஷயாதீநத்வம் உசிதம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், இம்மஹைஶ்வர்யத்துக்குஅடியான ஶ்ரிய:பதித்வத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[மையகண்ணாள்]-அஸிதேக்ஷணையிறே. இவள் ஸர்வேஶ்வரனை ஒருகால்நோக்கினால் ஒருபாட்டம் மழைவிழுந்தாற்போலே அவன்திருமேனி குமிர்க்கும்படியாயிற்று இருப்பது; மழைக்கண்மடந்தையிறே. இது இவளுடைய அவயவஶோபை. [மலர்மேல் இத்யாதி]- இவள் ஸௌகுமார்யத்தைச் சொல்லுகிறது. பரிமளம் உபாதாநமாகப் பிறந்தவள். [உறைமார்பினன்]- ஜந்மபூமியான பூவிற்காட்டில் பொருந்திவர்த்திப்பது மார்பிலே யாயிற்று. மார்பில்சுவடறிந்த பின்பு பூ நெரிஞ்சிமுள்ளோபாதியாயிற்று. பெருமானைக் [illegible] பிராட்டி ஸ்ரீமிதிலையை நினையாதாப்போலேயும், முக்தன் "நோபஜநம் ஸ்மரந் இதம் ஶரீரம்" என்று ஸம்ஸார யாத்ரையை நினையாதாப்போலேயும். 'மலர்மேலுறைவாள்' என்ற இடம் - குந்தி அடியிட்டதென்றும், 'உறைமார்பினன்' என்ற இடம் - திருமார்பிலே பொருந்திவர்த்திக்குமென்றும் இயலிலே தோற்றி யிருக்கிறது. [செய்யகோலத்தடங்கண்ணன்] - இவள் கடாக்ஷத்தாலே அவன்திருவுள்ளத்தில் பௌஷ்கல்யத்தைக் கோள்சொல்லித் தருகிற திருக்கண்களையுடையவன். மதுபாநமத்தரைப்போலே சிவந்து அழகியதாய்ப் பெருத்த கண்களையுடையவன். இம்மிதுநமிறே இவர்பாட்டுக்கு விஷயம். அவள் - மையகண்ணாள்; இவன் - செய்யகோலத்தடங்கண்ணன். அவள் அடுத்துப்பார்க்கையாலே அவள்கண்ணின் வாஸநை ஊறி இவன் திருமேனி ஶ்யாமமாயிருக்கும். இவன்கண்ணிற்சிவப்புஊறி அவள்திருமேனி சிவந்திருக்கும். இவள்கடாக்ஷமுண்டாகையாலிறே, அவன் புண்டரீகாக்ஷனாயிற்று. அது இல்லாமையாலேயிறே, அல்லாதார் விரூபாக்ஷராயிருக்கிறது. "நஶ்ரீஸம்ஹநாயஶெக்யஹ்ரூபவிரூபக்ஷை: । ஶ்ரீஸம்ஶ

ஸ்தித்வ்யவேஷ்வஷ்டிநிர்த்தோஷதஜ்ஞமதஸ". ஒருவன் அழகிய மணவாளப்பெருமாளா யிருக்கிறதும், ஒருவன் பிக்ஷுகனாயிருக்கிறதும. [விண்ணோர் பெருமான்தன்னை] - இச்சேர்த்தியழகு காட்டிலேறித்த நிலாவாகாதபடி அநுபவிக்கைக்கு போக்தாக்களையுடையவனை. அவர்களுக்கு நியாமகனாய் அத்தாலே மேனாணித்திருக்கிறபடி. இக்கண்குமிழியின்கீழே விளைகிற நாடு இருக்கிறபடி. [மொய்ய இத்யாதி] - மொய் என்று - வலியாதல். பெருமையாதல்: வலியானபோது, ஸிதிலமாயிராதே சொல்செறிந்து கட்டுடைத்தாயிருக்கை; பெருமையானபோது, இவ்விஷய த்தை விளாக்குலைகொள்ளவற்றாயிருக்கை. "யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே" என்று மீளாதே இவ்விஷயத்துக்கு நேரே வாசகமாயிருக்கை. [இசைமாலைகள்] - பரிமளப்ரசுரமான பூமாலைகள் போலே கேட்டார் நெஞ்சு பிணிப்புண்ணும்படி இசைவிஞ்சியிருக்கை. அவனும் அவளும் நித்ய ஸூரிகளுமாயிருந்து கேட்டுக் கொண்டாடப் பிறந்த ப்ரபந்தமிறே; ஸ்ரீராமாயணத்தைக்காட்டில் இப்ப்ரபந்தத்துக்கு ஏற்றம்-பகவத்ஸங்கல்பத்தைப் பின்சென்ற ப்ரஹ்மாஅடியாக நாரதாதிகள் முன்னிலையாகப் பிறந்த ப்ரபந்தமன்றிக்கே "கேட்டாரார்வானவர்கள்", "தென்னாவென்னு மென்னம்மான்" என்கிறபடி தானும் நித்யஸூரிகளும் கேட்டுக் கொண்டாடும்படியிருக்கை. [ஏத்தி உள்ளப்பெற்றேன்] - "ஜநஸ்ஸ்வஸ்தோ வாமஹத்ரஃ" என்கிற நாட்டார்படியன்று, இவர்படி; ஏத்திப் பின்னையாயிற்று நினைத்தது. கவிபாடுகைக்கு நினைவு அத்தலையிலேயானாலும் பேறு தம்மதாயிருக்கிறபடி. "ஸாக்ஷம்-யோக்தி" என்கிற இடமன்றியிலே இருக்கிறபடி. "முடியானே"யில் விடாய்த்தபோது தனித்தனியே கரணங்கள் விடாய்த்தாற்போலே இங்குத் தனித்தனியேயாயிற்று அநுபவிக்கிறது. ஈஶ்வரன் நினைவாலே பாடுகிற கவியாகையாலே, தாமும் கரணங்களோபாதி அந்வயித்தார். [வெய்யநோய்கள் இத்யாதி] - க்ரூரமான ஸாம்ஸாரிக ஸகல து:கங்களும் பூமியிலே யிருக்கப் போம்படி. வியன்ஞாலத்திலேயிருக்கையாலுண்டான வெய்ய நோய்களென்னுதல்; லோகத்தில் துரிதங்களெல்லாம் நசிக்கும்படி யென்னுதல், பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே தாம் பரமபதத்திலே இருக்கிறாராய்ப் பூமியிலுள்ள து:கங்களும் போம்படி யென்னுதல். "வஸூந்வஸூஷிஹமதாநு" என்று சீயர் அருளிச்செய்தார்.

ஈடு — இரண்டாம்பாட்டு. இம்மஹைஶ்வர்யத்துக்கு அடியான ஸ்ரிய:பதித்வத்தை அருளிச்செய்கிறார். ஸர்வேஶ்வரன் ப்ரஸாதத்தாலே அவன் கருத்தறிந்து நடத்தும் ப்ரஹ்மாவின் ப்ரஸாதமடியாக, நாரதாதிகள் முன்னிலையாக வாயிற்று ஸ்ரீமத்ராமாயணம் ப்ரஸ்துதமாயிற்றது; இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீராமாயணத்திற்காட்டில் தாம் அருளிச்செய்த ப்ரபந்தத்துக்கு ஏற்றம் அருளிச்செய்கிறார். "திருமாலாலருளப்பட்ட சடகோபன்" என்கிறபடியே அவர்களிருவருடையவும் ப்ர

இரண்டாம்பாட்டு - 'மையகண்ணாள்' இத்யாதி இப்பாட்டில் ஸ்ரிய:பதித்வம் சொல்லுகிறதுக்கு நாலு தாத்பர்யம். முந்தினது - 'இம்மஹைஶ்வர்யத்துக்கு' இத்யாதி. 'மையகண்ணாள்' என்கிற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை. 'இம்மஹைஶ்வர்யம்' என்றது - 'வீற்றிருந்தேழுலகும்' இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து. பின்னையும் பலரும் கவி பாடாநிற்க, இவர்கவிக்கு ஆதிக்யமேது? என்ன, 'ஸர்வேஶ்வரன்' இத்யாதி. "ஜ்ஞாநாதேவதேஹாநு" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து 'ப்ரஹ்மாவின்' இத்யாதி. "ஶ்ருணோ ஸ்வநாஹாவெருஷி" இத்யாதியைப் பற்ற-'நாரதாதிகள்' இத்யாதி. முன்னிலையாக-தத்புரஸ்காரேண. ஏவம் பூதமான ஸ்ரீராமாயணத்திற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தமாயிருக்கும் ப்ரகாரத்தை இப்பாட்டிலே அருளிச்செய்கிறாரென்கிறார் - 'இப்படிப்பட்ட' இத்யாதி. தம்முடைய இப்ப்ரபந்தத்துக்கு ஏற்றமேது? என்ன, 'திருமாலால்' இத்யாதி. ஆக, இவர் அருளிச்செய்த ப்ரபந்தத்துக்குப் பெரியபிராட்டியாருடைய ப்ரஸாதம் ஹேது

ஸாதமடியாகவாயிற்று இப்ப்ரபந்தங்கள் பிறந்தது. ''ஸீதாயாஸ்சரிதம் மஹத்'' (ஸீதாயாஸ்சரிதம் மஹத்) என்கிறது இரண்டுக்கும் ஒக்கும்; ''திருமாலவன்கவியாதுகற்றேன்'' என்றாரிறே இவரும். அவன் பாடித் தனியே கேட்பித்தான்; அவளோடேகூடக் கேட்பித்து அச்சேர்த்தியிலே மங்களா சாஸநம்பண்ணப் பெற்றார் இவர்; மையகண்ணாள் மலர்மேலுறைவா ளுறை மார்பினனானவனை யாயிற்றுக் கவிபாடிற்று.

[மையகண்ணாள்] - ''அஸிதேக்ஷணா'' (அஸிதேக்ஷணா) என்னக்கடவதிறே. பெரிய பிராட்டியார் திருக்கண்களாலே ஒருகால் கடாக்ஷித்தால், ஒருபாட்டம் மழைவிழுந்தாற்போ லே ஸர்வேஸ்வரன்திருமேனி குளிரும்படியாயிற்று இருப்பது; ''மழைக்கண் மடந்தை''யிறே. இவள் கடாக்ஷ மில்லாமையிறே அல்லாதார் விரூபாக்ஷராகிறது. ''நமஶ்ஶ்ரீரங்கநாயக்யை யத்ப்ரூவிப்ரமபேதத:। ஈஶேஶிதவ்யவைஷம்ய நிம்நோந்நதமிதம் ஜகத்'' (நமஶ்ஶ்ரீரங்கநாயக்

வென்று - ஸ்ரீயபதித்வம் சொல்லுகிறதுக்கு இரண்டாம் தாத்பர்யம். கவிக்கு விஷயம் பிராட்டியும் அவ னும் என்கிற இது - ராமாயணத்துக்கும் இதுக்குமொக்குமென்று மூன்றாம் தாத்பர்யம். ஸீதாயாஸ்சரிதம்' இத்யாதி-''காவ்யம் ராமாயணம் க்ருத்ஸ்நம் ஸீதாயாஸ்சரிதம் மஹத். பௌலஸ்த்யவதமித்யேவம் சகார சரிதவ்ரத:'' இதி பாலகாண்டே. இவர் கவிக்கு விஷயம் பிராட்டியும் அவனுமென்கிற இது இவர்திவ்யஸூக்தி யிலே காணலா மென்கிறார் - 'திருமாலவன்' இத்யாதி. யாதொன்று நான் கற்றேன், அது திருமாலவன்கவி-ஸ்ரீயபதியினுடைய கவி. அவளும் அவனுமான சேர்த்திக்குத் தகுதியான கவி யென்றபடி. தம்முடைய கவிக்கு விஷயம் பிராட்டியும் அவனு மென்றபடி. திருவிருத்தம் நாற்பத்தெட்டாம்பாட்டு - ''மெல்லியல்'' இத்யாதி. கவி கேட்பித்தது பிராட்டியும் அவனுமான சேர்த்தியிலே யென்று ஸ்ரீயஃபதித்வம் சொல்லுகிற துக்கு நாலாம்தாத்பர்யம் - 'அவன்பாடி' இத்யாதி. ''திருமாலவன் கவி யாது கற்றேன்'' என்றத்தை விவரிக் கிறார் மையகண்ணாள்' இத்யாதி. யத்வா, இப்பாட்டுக்கு நாலுதாத்பர்யம் சொல்லலா யிருந்ததேயாகிலும், கவிக்கு விஷயம் அவளும் அவனுமான சேர்த்தி யென்னுமதுவே இப்பாட்டுக்கு முக்யார்த்த மென்னுமிடம் தோன்ற அருளிச்செய்கிறார் - 'மையகண்ணாள்' இத்யாதி என்னுதல். ஆக, கவிக்கு விஷயம் - ராமாயணத் துக்கும் இதுக்கும் ஒக்கும்; கவிக்கு ஹேது அவளும் அவனுமாகையாலும், பாடின கவி கேட்டது அவனும் அவளும் ஆகையாலும், இரண்டும் இப்ப்ரபந்தத்துக்கு ஏற்ற மென்றபடி. ஆக, ஸ்ரீராமாயணத்தில் வ்யாவ் ருத்தி இரண்டாகாரத்தாலே; ஓராகாரத்தாலே ஸாம்யம். ஆக, இப்பாட்டிலே 'மையகண்ணாள்' என்று தொடங்கி ஸ்ரீயபதித்வத்தை அருளிச்செய்ததுக்கு நாலு ப்ரயோஜநம். அதாவது - கீழிற்பாட்டிற்சொன்ன ஐஶ்வர்யஹேதுத்வேந வாதல், தம்முடைய கவிக்கு ஹேதுத்வேந வாதல், கவிக்கு விஷயத்வேந வாதல், கவிக்குஶ்ரோத்ருத்வேந வாதல் என்றதாயிற்று.

'மை' என்று கறுப்பைச் சொல்லுகிறதென்று அதுக்கு ப்ரமாணம் - 'அஸிதேக்ஷணா' இத்யாதி. ''தவாப்யஸ்ய'' இத்யாதி, ஶ்லோகத்து அடி. இத்தால், ஸ்வாபாவிகமான கறுப்பைச் சொல்லு கிறது; அவயவஶோபையைச் சொன்னபடி. அன்றிக்கே, 'மை' என்று கறுப்பாய், அத்தாலே குளிர்த் தியை விவக்ஷித்து பாவம் - 'பெரிய பிராட்டியார்' இத்யாதி. ஒருபாட்டம் - ஒருபாறல்; ஒருகால் மஹத்தான என்றுமாம். மழை - வர்ஷம். 'மழைபெய்தாற்போலே [illegible] திருக்கண்கள்குளிர்த்தி ?' என்ன, 'மழைக்கண்' இத்யாதி. மழைபோலே குளிர்ந்த கண்ணையுடையளாய், மடப்பம் முதலான ஸ்த்ரீத்வகுணத்தையுமுடையவ ளென்றபடி. திருவிருத்தம் ஐம்பத்திரண்டாம்பாட்டு - ''அழைக்கும் கருங் கடல்'' இத்யாதி. ''செய்யகோலத்தடங்கண்ணன்'' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து பாவம் - 'இவள் கடாக்ஷம்' இத்யாதி. இவள்கடாக்ஷமுண்டாகில் புண்டரீகாக்ஷனாகையும், அது இல்லாவிடில் விரூபாக்ஷனாகையு மாகிற இதுக்கு நியாமகமேது? என்ன, 'நம' இத்யாதி. ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவே, ''நமஶ்ஶ்ரீரங்கநாயக்யை யத்ப்ரூவி

யைபந்ப்ருவிப்ரமபேதத: | ஈஶோஷிதவ்யவைஷம்ய நிம்நோந்நதமிதம்ஜகத் ; ஒருவன் அழகியமணவாளப்பெருமாளா யிருக்கிறதும், ஒருவன் பிக்ஷுகனு யிருக்கிறதும். [மலர்மேலுறைவாள்] - செவ்வித்தாமரைப்பூவில் பரிமளம் உபாதாநமாகப் பிறந்தவள். அவயவஶோபை அது, ஸௌகுமார்யம் இது. [உறைமார்பினன்] - பூவிலும் கூசி அடியிடுமவள் பொருந்திவர்த்திக்கும் மார்வுபடைத்தவன். ஸ்ரீஜநகராஜன்திருமகள் பெருமாளைக் கைப்பிடித்தபின்பு ஸ்ரீமிதிலையை நினையாதாப்போலே, இவளும் இவன்மார்வில் சுவடறிந்தபின்பு தாமரையை நினையாதபடி; "நோபஜநம் ஸ்மரந்நிதம் ஶரீரம்" (நோபஜநம்ஸ்மரந்நிதம்ஶரீரம்) என்று முக்தர் ஸம்ஸாரயாத்ரையை ஸ்மரியாதாப்போலே, இவள் பூவை ஸ்மரியாதபடி. [செய்யகோலத்தடங்கண்ணன்] - ஒருசாயையிலே மேகம் வர்ஷியாநின்றால் அவ்விடம் குளிர்ந்திருக்குமாபோலே, இவள்திருக்கண்ணிலே அவன் திருமேனியில் நிறமூறி இவள்மையகண்ணளாயிருக்கும்; "மைப்படிமேனி"யிறே. அத்தை ஒருபடியே பார்த்துக்கொண்டிருக்குமிறே இவள். அவளை ஒருபடியே கடாக்ஷித்துக்கொண்டிருக்கையாலே அவள்திருமேனியில்சிவப்பூறி இவன் புண்டரீகாக்ஷனுமிருக்கும்; * "செய்யாள் திருமார்பினில் சேர் திருமா"லிறே. இருவர்படியும் இருவர்கண்ணிலும் காணலாம்; அவன்படி இவள்கண்ணிலே காணலாம், இவள்படி அவன்கண்ணிலே காணலாம். இவர்களுடைய கண்கலவி இருக்கிறபடியிறே இது. சிவந்து தர்ஶநீயமாய்ப் பரப்பையுடைத்தான திருக்கண்களையுடையவன். இவர் கவி விண்ணப்பம்செய்யக் கேட்டு அத்தாலேவந்த ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டு அவன் பிராட்டியைப் பார்க்க, அவள் 'அந்யபரதைபண்ணுதே அத்தைக் கேட்கலாகாதோ?' என்று ப்ரேரிக்க, இப்படிகாணும் கேட்டது. [விண்ணோர்பெருமான்தன்னை] - இக்கண்ணின்குமிழ்க்கீழே விளையும் நாட்டைச் சொல்லுகிறது. இக்கண்ணழகும் இச்சேர்த்தியழகும் காட்டிலெறித்த நிலாவாகாமே அநுபவிக்கைக்கு போக்தாக்களையுடையவனை; "தாமரைக்கண்ணனை விண்ணோர்பரவும்

ஸுமேஹஸதே: | ஸம்ஶோஷிதவ்யவைஷம்ய நிம்நோந்நதமிதம்ஜகத்". இஸ்லோகார்த்தம் - 'ஒருவன்' இத்யாதி. 'பிக்ஷுகனுமிருக்கிறதும்' இதினுடைய ஸத்பாவாஸத்பாவமிறே யென்று கூட்டுவது. 'மலர்மேல்' என்றதுக்கு அர்த்தம் - 'செவ்வி' இத்யாதி கீழ்ப்பதத்தையும் கூட்டி பாவம் - 'அவயவ' இத்யாதி. "வாஸாராஞ்ஜாஸநபேக்ஷ" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து 'பூவிலும்கூசி' என்றது. 'உறை' என்கிற வர்த்தமாநத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தமுகேந அர்த்தம் - 'ஸ்ரீஜநகராஜன்' இத்யாதி. த்ருஷ்டாந்தாந்தரம் - 'நோபஜநம்' இத்யாதி. 'மையகண்ணாள்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து, இவள் மையகண்ணளாகைக்கும் அவன் செய்யகோலத்தடங்கண்ணனாகைக்கும் ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் - 'ஒருசாயையிலே' இத்யாதி. சாயை - ப்ரதேசம். அவன் திருமேனி கறுத்திருக்குமென்கைக்கு ப்ரமாணம்-'மைப்படி' இத்யாதி. திருவிருத்தம் - தொண்ணூற்று நாலாம்பாட்டு, "மைப்படி மேனியும்" இத்யாதி. அஞ்சநத்தின்படியான திருமேனியும், கண்டார்கண் குளிரும்படியான வடிவு மென்றபடி. திருமேனியைப் பார்த்திருக்குமோ? என்ன, 'அத்தை ஒருபடியே' இத்யாதி. இவள்திருமேனி சிவந்திருக்குமோ? என்ன, 'செய்யாள்' இத்யாதி. செய்யாள்-சிவந்திருக்குமவள். 'இருவர்படியும்' என்ற வாக்யம் - சாபேக்ஷியாய், கீழுக்கு விவரணம். கீழ்வாக்யவிவரணம் - 'அவன்படி' இத்யாதி. இங்ஙனன்றிக்கே மாறுடி; இவள் கடாக்ஷத்தாலே அவன் திருமேனி கறுத்தும், அவன் கடாக்ஷத்தாலே இவள் திருமேனி சிவந்து மிருக்கு மென்கிறார் - 'இவர்களுடைய' இத்யாதி. கண்கலவி - சக்ஷுஸ்ஸம்யோகமும், சக்ஷுப்ரீதியும். கண்களின் நிறம் திருமேனிகளிலேயூறிச் செய்யாளானதும், மைப்படி மேனியானது மென்று தாத்பர்யம் இவ்வர்த்தம், "மையார்கருங்கண்ணி" என்கிற பாட்டிலே வ்யக்தம். சப்தார்த்தம் - 'சிவந்து' இத்யாதி; இருவர்கண்ணழகையும் வர்ணிக்கிறதுக்கு பாவம் - 'இவர்கவி' இத்யாதி. 'இக்கண்ணின் குமிழ்க்கீழே' இதி, ஸ்வாமித்வப்ரயுக்தமான ரக்ஷகத்வம் சொன்னபடி; தாரகத்வமும் போஷகத்வமும் சொன்னபடி. குமிழ் - மதகுமோழை. தாத்பர்யாந்தரம் - 'இக்கண்ணழகும்' இத்யாதி. இந்த அர்த்தத்தில், 'பெருமான்' என்ற போக்யதை அளவிறந்தமை சொல்லுகிறது. இவர்கள் கண்ணழகுக்கு போக்தாக்களோ? என்ன, 'நாம

* திருவாய்மொழி - க, ச; க.

தலைமகனை'' என்கிறபடியே. பெரியபிராட்டியாரும் அவனுங் கூடவிருக்க, நித்யஸூரிகளோ லக்கங் கொடுக்கவாயிற்றுக் கவி கேட்பித்தது. [மொய்யசொல்லால்]-விஷயவைலக்ஷண்யத்தை அநுஸந்தித்து 'கவிபாட' என்று ஒருப்பட்டு, ''யதோவாசோநிவர்த்தந்தே'' (யதோவாசோநிவர்த்தந்தே) என்று மீளுகையன்றிக்கே விஷயத்துக்கு நேரானபாசுரமிட்டுக் கவி பாடப்பெற்றேன். மொய்என்று செறிவைச் சொல்லுதல், பெருமையைச்சொல்லுதல்: ஶப்தபங்யமாயிருக்கையன்றிக்கே கட்டுடைத்தா யிருக்கையாதல், விஷயத்தை விளாக்குலைகொள்ளவற்றாயிருக்கையாதல். [இசைமாலைகள்]-பரிமளப்ரசுரமான மாலைபோலே, கேட்டார் துவக்குண்ணும்படி இசைவிஞ்சி யிருக்கை. [ஏத்தியுள்ளப்பெற்றேன்]-''மநஃபூர்வோவாகுத்தர:'' (மநஃபூர்வோவாகுத்தர:) என்கிற நியதியில்லையாயிற்று இவர்பக்கல். நினைத்தன்று போலேகாணும் ஏத்திற்று. அவன்நினைவு மாறுமையாலே இது சேர விழுமிறே; ''என்முன்சொல்லும்'' என்றாரிறே. நாமுதல்வந்துபுகுந்து நல்லின்கவிதூமுதல்பத்தர்க்குத் தான் தன்னைச்சொன்னதாகையாலே சேரவிழுமிறே. ''முடியானே''யில் கரணங்கள் விடாய்த்தாற்போலே, இங்கும் தனித்தனியேயாயிற்று அநுபவிக்கிறது. தாமும் கரணங்களோபாதி அந்வயித்தார். ''நாட்டினாயென்னையுனக்குமுன்தொண்டாக'' - அடிமையில் சுவடறியாத என்னை, 'இவன் நம்முடையான்' என்று அங்கே நாட்டென்று நிறுத்திவைத்தாய்; உன்னுடைய அங்கீகாரத்தைக்கொண்டு என் ப்ராக்தநமான கர்மங்களை வாஸனையோடே போக்கினேன். ''பாட்டினால் இத்யாதி'' - பாடின கவிவழியாலே, ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வஶக்தியாயிருக்கிற நீ என்ஹ்ருதயத்திலே யிருந்தமையை ப்ரகாஶிப்பித்தாய். ''கண்ணபுரத்துறையம்மானே'' - பாடுவித்த ஊர் திருக்கண்ணபுரம். பாடுவித்த முக்கோட்டை இருக்கிறபடி. அப்படியே இவர் வாக்குக் கவிபாட, இவர்தாம் நம்மோபாதி அநுஸந்தித்தாரித்தனை. [வெய்யநோய்கள்முழுதும்] - ''அவஶ்யமநுபோக்தவ்யம்'' (அவஶ்யமநுபோக்தவ்யம் (என்கிறபடியே அநுபவித்தாலல்லது நசிக்

கைக்கண்ணனை' இத்யாதி. கீழெல்லாவற்றையும் கூட்டி ஸாவம்.'பெரியபிராட்டியாரும்' இத்யாதி. விஷயத்துக்கு நேரான பாசுர மென்றது - 'பெருமையை' என்ற இரண்டாமர்த்தத்துக்குச் சேர. செறிவையும் பெருமையையும் விவரிக்கிறார் - 'ஶப்தபங்யம்' இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. விளாக்குலைகொள்ள-கபளீகரிக்க. மாலை என்னாதே, 'இசைமாலை' என்றதுக்கு ஸாவம் - 'பரிமள' இத்யாதி. உள்ளியேத்தப் பெற்றேனென்னாதே, ஏத்தியுள்ளப்பெற்றேன்' என்கிறதுக்கு ஸாவம் - 'மந' இத்யாதி. இயம் யஜுஸ்ஸம்ஹிதாயாம். 'நியதியில்லையாயிற்று'-ப்ரீதி வழிந்த சொல்லாகையாலே யென்றபடி. பலிதம் - 'நினைத்தன்று' இத்யாதி. ஆனால், கவி சேரவிழுந்தபடி எப்படி? என்ன, 'அவன்நினைவு' இத்யாதி; அவன் நினைவு மாறாமலிருக்குமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - 'என்முன்சொல்லும்' இத்யாதி வாக்யத்வயமும். 'நாமுதல்' — இத்யாதி என்நாக்கிலே முற்பாடனாய்வந்து புகுந்து லக்ஷணோபேதமான இனிய கவிகளை அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபாவ்யமாம்படி தானே தன்னைச் சொன்ன இத்யர்த்த:. தாத்பர்யாந்தரம் 'முடியானே'யில்' இத்யாதி. முந்தின அர்த்தத்துக்கு, வாய்வெருவினபடியைச் சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே ஏகார்த்தமென்னுதல். கரணங்கள் தனித்தனியே அநுபவிக்கிறனவாகில் ''முடியானே'' யிற்போலே அவற்றைக் கர்த்தாக்களாகச் சொல்லாதே 'ஏத்தியுள்ளப்பெற்றேன்' என்னக்கூடுமோ? என்ன, 'தாமும்' இத்யாதி. கரணங்களோபாதி அந்வயித்ததுக்கு ப்ரமாணம் - 'நாட்டினாய்' இத்யாதி. திருமொழி எட்டாம்பத்து பத்தாந்திருமொழி, ஒன்பதாம்பாட்டு. இப்பாட்டுக்கு அர்த்தம் - 'அடிமையில்' இத்யாதி. நாட்டுகை-ஓலையில் எழுத்தாணியை நாட்டுகை; அதாவது - எழுதுவிக்கை. நாட்டென்று - எழுதென்று. ''பாட்டினா லுன்னை யென்னெஞ்சத் திருந்தமை காட்டினாய்'' என்றபோதே - வாக்கே ஸ்வதந்த்ரமாய்ப் பாடினதென்று தோற்றுகிறது. ஆக, 'ஏத்தியுள்ளப்பெற்றேன்' என்றதுக்கு இரண்டு தாத்பர்யம் - 'நாமுதல்வந்துபுகுந்து' என்று, அவனுள்ளேயிருந்து சொல்லுகையாலே யென்று ஒன்று; இரண்டாவது - கரணங்கள் 'முடியானே' யில் தனித்தனியே கூப்பிட்டாற்போலே அநுபவத்திலும் பரஸ்பரநிரபேக்ஷமாக அநுபவிக்கிறதென்று முக்கோட்டை - எல்லார்க்கும் கவி தோற்றுவிக்கும் விநாயகஸ்தலம். இத்தால் பலிதம் - 'அப்படியே' இத்யாதி. வியன்ஞாலத்திலே

கக்கடவதல்லாத கர்மங்கள்அடைய நசித்து. [வியன்ஞாலத்துவீயவே] - இவ்விபூதியிலே யிருக்
கச் செய்தே, இது அடையப் போயிற்று என்று சொல்லலாம்படியாயிற்று பகவதநுபவத்தாலே
பிறந்த வைஶத்யம். பனைநிழல்போலே என்னை யொருவனையும் நோக்கிக்கொள்ளுகையன்றிக்கே,
ஊரும் நாடும் உலகமும் தன்னைப்போலேயாம்படி, நான் இருந்த விபூதியி லுண்டான கர்மங்க
ளும் அடைய நசித்த தென்னவமாம். அங்ஙனுமன்றிக்கே, 'வியன்ஞாலமென்று - வேறொரு
தேசம்போலே யிருக்கச் சொல்லுகையாலே, தாம் "வீற்றிருந்தேழுலகு" அருளிச்செய்கிறது பரம
பதத்திலேயிருந்து போலேகாணும்' என்று அருளிச்செய்வர். பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே அங்குற்
றாராய்த் தோற்றினபடி, திருவுள்ளம் அங்கேயாய். விஸ்மயநீயமான ஞாலமென்னுதல், பரப்பை
யுடைத்தான ஞால மென்னுதல். (௨)

மூன்றாம்பாட்டு.

வீவிலின்பம் * மிக எல்லைநிகழ்ந்தநம்அச்சுதன்
வீவில்சீரன்மலர்க்கண்ணன் விண்ணோர்பெருமான்தன்னை
வீவில்காலமிசைமாலைகளேத்தி மேவப்பெற்றேன்
வீவிலின்பம்மிக † எல்லைநிகழ்ந்தனன்மேவியே.

ஆ.—(வீவிலின்பம்.) ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்ய ஸௌஶீல்யைஶ்வர்ய ஸௌந்தர்யாத்யநவ
திக மங்களகுணவிஶிஷ்டனாய், ஸ்வபரிசரணஜாத ஶேஷஶேஷாஶநாத்யபரிமித நித்யஸித்த

யிருக்கச்செய்தே வினைகள் வீயக்கூடுமோ? என்ன; 'இவ்விபூதியிலே' இத்யாதி. யோஜநாந்தரம் - 'பனைநிழல்'
இத்யாதி. இவ்வர்த்தத்துக்கு 'வியன்ஞாலம்' என்றது - வியன்ஞாலத்திலுள்ளாருடைய வெய்யநோய்கள்
முழுதும் வீய வென்றபடி. மூன்றாம்தாத்பர்யம் - 'அங்ஙனுமன்றிக்கே' இத்யாதி. இவ்வர்த்தத்துக்கு
'ஞாலம்' என்னாதே, 'வியன்ஞாலம்' என்றது - ஆஶ்சர்யமான பூமி யென்றபோதே, தேஶாந்தரஸ்தனுக்கிறே
தேஶாந்தரம் ஆஶ்சர்யமாய்த் தோற்றுவது; ஆகையாலே, பரமபதத்திலே யிருந்து அருளிச்செய்கிறாரென்று
தாத்பர்யம். 'அங்ஙனுமன்றிக்கே' இத்யாதி வாக்யம் 'வியன்ஞாலம்' என்கிற பரோக்ஷநிர்த்தேசத்துக்கு
பாவமாதல். இங்கேயிருக்கச்செய்தே அங்குற்றாராய்ச் சொல்லக்கூடுமோ? என்ன, 'பாவநா' இத்யாதி. ஆக
'வியன்ஞாலத்துவீய' என்றதுக்கு மூன்று தாத்பர்யம் - முக்திபிலேயன்றோ வீவதென்னில், இங்கேயிருக்கச்
செய்தே தமக்குப் போயிற்றென்று ஒன்று; பூமியிலுள்ளார் பாபம் நசிக்கும்படி யென்று இரண்டாவது
"வியன்ஞாலம்" என்று வேறே ஒன்றாக அருளிச்செய்கையாலே - பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே தாம் பரமபதத்
திலே யிருக்கிறவராய் இந்தவிபூதியில் தம்முடைய ஸம்பந்தமுள்ளவர்களுடைய பாபம் நசிக்கும்படி பாடப்
பெற்றேனென்று மூன்றாவது. 'மையகண்ணாள்' இத்யாதப்ய, மெய்யசொல்லாலே சமைந்த இசையை
யுடைய மாலைகளாலே - வியன்ஞாலத்து - வெய்யநோய்கள் முழுதும் - வீயும்படி - ஏத்தியுள்ளப்பெற்றே
னென்று அந்வயம். வெய்ய - க்ரூரங்களான. நோய்கள் - வ்யாதிமுதலான க்லேஶங்களாதல், தத்தேதுவான
கர்மங்களாதல். மையகண்ணாள் - கறுத்த கண்ணை யுடையவ ளென்னுதல், மையணிந்த கண்ணையுடையவ
ளென்னுதல் "ஸ்வஸ்ருஷ்டநாநாஸ்வாத்ருஶாங்கந்தாகதேஷு ஸர்வாஸ்வபி | நாஸாத்ருஶாங்கஷ்யமிதேக்ஷு கு
கொபிஸமேதாவி". (௨)

---

* 'மிக' என்பது 'மிக்க' என்பதன் விகாரமெனக் கொண்டு வ்யாக்யானங்கள் அருளிச்செய்
திருப்பதாகத் தோன்றுகிறது.

† 'எல்லைநிகழ்ந்தனமேவியே' என்பது உரையின் பாடம்.

பரமஸாரிபி ரநவரதஸம்ஸேவ்யமாநனாய், ஸ்ரீவைகுண்டநிலயனாய், லக்ஷ்மீபூமிநீளாநாயகனா யிருந்த தன்னைத் தான் அநுபவித்ததினாலே தனக்கு வந்த நிரவதிகாநந்தமும்,—தன்னைத் திருவாய்மொழி பாடுகையால் எனக்குவந்த ஆநந்தமுமானால் இதிலே ஸஹஸ்ரைகதேஶத்துக்குப் போருமோ அது? என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், ஆநந்தவல்லியில் ஓதப்பட்ட ஸர்வேஶ்வரனுடைய நிரதிஶயாநந்தத்தை விஞ்சிற்று, திருவாய்மொழி பாடி அடிமைசெய்யப் பெறுகையால் தமக்குப் பிறந்த ஆநந்தம் என்கிறார்.

[வீவிலின்பம் என்று தொடங்கி] - நித்யமாய் நிரதிஶயமான ஆநந்தத்தையுடையனாக ப்ரஸித்தனாய், இப்படியாலே அச்யுதனென்னும் திருநாமத்தையுடையனாய், இவ்வாநந்தத்துக்கு அடியாய் நித்யமான ஸம்பத்தையுடையனாய், இஸ்ஸம்பத்தை யுடையவனென்று அறியலாம்படி அழகிய திருக்கண்களையுடையவனை. இஸ்ஸம்பத்துக்கு அயர்வறும் அமரர்களைப் போக்தாக்களாகப்பெற்றது என்னும் ப்ரீத்யதிஶயத்தினாலே பாட்டுக்கள்தோறும் 'விண்ணோர்பெருமான்' என்கிறார். [வீவில்காலம் என்று மேலுக்கு] - முடிவில்லாத காலம் திருவாய்மொழி பாடி அநுபவிக்கப்பெற்றேன். [வீவில் என்று தொடங்கி] - இப்படி அநுபவித்து நித்யநிரதிஶயாநந்தியானேன்.

ப.—அநந்தரம், மேன்மையாலும் ஶ்ரிய:பதித்வத்தாலும் ஸித்தமான ஆநந்தாதி குணயோகத்தையுடையவனை ஸ்தோத்ரம்பண்ணிக் கிட்டப்பெற்று நிரதிஶயாநந்தபூர்ணனானேன் என்கிறார்.

வீவுஇல் இன்பம் - அவிச்சிந்நமான ஆநந்தமானது, மிக எல்லை நிகழ்ந்த - (ஆநந்தவல்லீக்ரமத்திலே அவாங்மநஸகோசரமாம்படி) மிகுதியான எல்லையிலே வர்த்திக்கிற, நம் அச்சுதன் - (ஆகாரத்தை) என்போல்வார்க்கு அநுபவிப்பிக்கிற அப்ரச்யுதஸ்வபாவனாய், (அவ்வாநந்தத்துக்கு அடியாகச் சொல்லப்பட்ட), வீவுஇல் - முடிவில்லாத, சீரன்-புவத்வாதிநித்யகுண விபூதிவைலக்ஷண்யத்தையுடையனாய், மலர்க்கண்ணன்-(இவ்வதிஶயத்துக்கு ஸூசகமாம்படி) புண்டரீகாக்ஷனாய், (இக்கண்ணழகாலே), விண்ணோர் - விண்ணோர்பரவும், பெருமான்தன்னை - தலைமகனானவனை, வீவுஇல் - ஒழிவு இல்லாத, காலம் - காலமெல்லாம், இசை - காநரூபமான, மாலைகள் - ஸந்தர்ப்பத்தாலே, ஏத்தி - ஸ்துதித்து, மேவப்பெற்றேன் - கிட்டப்பெற்றேன்; மேவி - ("ஆநந்தீ பவதி" என்கிறபடியே ஆநந்தமயனானவனைக்) கிட்டி, ("ப்ராப்யஸ்யாகாஶவத்தஸ்ய" என்னும் கணக்கிலே அவனோடொத்த), வீவுஇல் - முடிவில்லாத, இன்பம் - ஆநந்தத்தினுடைய, மிகஎல்லை - அபரிச்சேத்யமான அபிவ்ருத்திகள், நிகழ்ந்தன - உண்டாயிற்றன. நிகழ்ந்தனமென்று - ப்ரீதியாலே பஹுமாநோக்தி யாகவுமாம்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், உபயவிபூதியுக்தனான ஆநந்தமயனைத் திருவாய்மொழிபாடி அநுபவிக்கப்பெறுகையாலே நிரதிஶய ஆநந்தியானேன் என்கிறார்.

[வீவுஇல்] -விச்சேதமில்லாமை. 'இன்பம்' என்று ஆநந்தம். [மிகஎல்லைநிகழ்ந்த]-மிக்க எல்லையிலே வர்த்திக்கிற. நித்யமாய் நிரதிஶயமான ஆநந்தத்தையுடையவ னென்கை. 'நம்' என்று ஆநந்தவல்லீமுகத்தாலே தமக்கு ப்ரகாசிப்பித்தவன். [அச்சுதன்] - இவ்வாநந்தத்துக்கு ஒருகாலும் ப்ரச்யுதியில்லாமையாலே 'அச்யுதன்' என்னும் திருநாமத்தையுடையவன். [வீவுஇல்

சீரன்] - இவ்வாநந்தத்துக்கு அடியான நித்யவிபூதியையுடையவன்; நித்யமான குணங்களை யுடையவனென்றுமாம். குணவிபூதிகள் ஆநந்தாவஹமாயிறே இருப்பது. [மலர்க்கண்ணன்] - இவ்வைஶ்வர்யத்தையுடையவன் என்னுமிடத்தைக் கோள்சொல்லித் தருகிற திருக்கண்களை யுடையவன். இவ்வைஶ்வர்யத்தாலேயிறே, அவன் புண்டரீகாக்ஷனாயிற்று; அல்லாதார் இது இல்லாமையாலேயிறே, விரூபாக்ஷராகிறது. [விண்ணோர் பெருமான்தன்னை] - அக்கண்ணழகுக்குத் தோற்று "ஜிதந்தே புண்டரீகாக்ஷ" என்று ஒருநாடாக ஏத்தஇருக்கிறவன். இவ்லம்பத்தை நித்யஸூரிகளை அநுபவிப்பித்துக்கொண்டிருக்கிறவனை. போக்தாக்களும் விஷயாநுகூலமாயிறே இருப்பது. [வீவில்காலம்] - அநுபவிக்கிற விஷயாநுகூலமாகக் காலமும் முடிவில்லாத காலமாகப்பெற்றது; "ஒழிவில்காலமெல்லாம்" என்னக்கடவதிறே. அஸ்திரவிஷயங்களை அநுபவிக்கப்புக்கால் அநுபவிக்குங் காலமும் பரிமிதமாயிருக்கும். [இசைமாலைகள்] - விஷயமும் இதுவாய்க் காலமும் நித்யமானாற்போலே, ப்ரீதிக்குப் போக்குவிடும் பாசுரமும் இதுவாகப் பெற்றது. [ஏத்தி மேவப்பெற்றேன்] - ஏத்திக்கொண்டு கிட்டப்பெற்றேன். [வீவிலின்பம்மிக எல்லைநிகழ்ந்தனன்] - நித்யமாய் நிரவதிகமான ஆநந்தத்தையுடையேனானேன்; அவனுடைய ஆநந்தத்துக்கும் தம்முடைய ஆநந்தத்துக்கும் வாசி சொல்லுகிறார்:—[மேவியே]-அவனுடைய ஆநந்தம் - ஸ்வதஸ்ஸித்தம்; என்னுடைய ஆநந்தம் - அவனைமேவி வந்தது. அவனுடைய ஆநந்தம் - தான்தோன்றி; என்னுடைய ஆநந்தம் - அபிஜாதம். "ரஸோவை ஸ: ரஸꣳஹ்யேவாயம் லப்த்வாநந்தீ".

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனாய் உபயவிபூதியுக்தனான ஸர்வேஶ்வரனைக் கிட்டிக் கவிபாடுகையாலே, அவனுடைய ஆநந்தத்தையும் விளாக்குலைகொள்ளும்படியான ஆநந்தத்தையுடையனானேன் என்கிறார்.

[வீவிலின்பம் இத்யாதி] - வீவின்றிக்கே - ஒருவிச்சேதமின்றிக்கேயிருப்பதான தான், இன்பமாய் - ஆநந்தமாய்; அதுதான் எவ்வளவுபோதும்? என்னில்,—[மிக எல்லைநிகழ்ந்த]-'இனி இதுக்கு அவ்வருகில்லை' என்னும்படியான எல்லையிலே வர்த்திக்கிற. [நம்] - ஆநந்தவல்லியில் ப்ரஸித்தி. [அச்சுதன்]- இது ஒரு ப்ரமாணங்கொண்டு உபபாதிக்கவேணுமோ? இதுக்கு ஒருகாலும் விச்சேதமில்லை யென்னுமிடம் திருநாமமே சொல்லுகிறதன்றோ? [வீவில்சீரன்] - இவ்வாநந்தத்துக்கு அடியான நித்யவிபூதியையுடையவன். நித்யமான குணங்களை யுடையவனென்று

மூன்றும்பாட்டு - 'வீவிலின்பம்' இத்யாதி. 'வீவில்சீரன், விண்ணோர்பெருமான்' என்றத்தைப் பற்ற - 'ஸமஸ்த' இத்யாதி விசேஷணத்வயமும். 'அவனுடைய ஆநந்தத்தையும விளாக்குலைகொள்ளும்படியான' என்றது - ஈஶ்வரனுடைய ஆநந்தத்தைச் சொல்லி 'மிகவெல்லைநிகழ்ந்தனன்' என்று - ஆநந்தாம் தம்முடைய ஆநந்தத்தைச் சொல்லுகையாலே.

'லோகத்தில் ஆநந்தத்துக்கு அல்பத்வபரிச்சிந்நத்வங்கள் உண்டிறே, அந்த இரண்டுமில்லை' என்கிறது - 'வீவிலின்பம்' இத்யாதி மூலவாக்யத்தாலே. வீவு - நாசம். இல் - இல்லாமை. 'வீவில்' என்றத்தாலே - நித்யத்வம், 'மிகவெல்லைநிகழ்ந்த' என்றத்தாலே - அபரிச்சிந்நதை. விச்சேதமின்றிக்கேயிருக்கிற ஆநந்தத்தினுடைய முடிந்த எல்லையிலே வர்த்திக்கிற என்று ஸமுதாயார்த்தம். தானென்றது - ஸ்வயமென்றும், ஆநந்தத்தை. மிகவெல்லை - முடிந்த எல்லை. 'ஆநந்தவல்லியில் ப்ரஸித்தி' என்றது - "யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே" இத்யாதியைப் பற்ற. இது - நித்யநிரதிஶயாநந்தத்தை யுடையனாயிருக்கிற இது. இதுக்கு - ஆநந்தத்துக்கு. "யஸ்மாந்ந ச்யவதே பூர்வம் ஸ்வஸ்வரூபகுணாதிகாத்" இதி வசநம் அத்ர விவக்ஷிதம். ஆநந்தாந ச்யவத இதி - அச்யுத: என்று இவ்விடத்துக்கு விவக்ஷிதம். 'சீர்' என்றது - ஸ்ரீயென்றபடியாய், விபூதியைச் சொல்லுகிறது. ஆநந்தத்தைச் சொன்ன அநந்தரம் குணவிபூதிகளைச் சொல்லு

மாம். குணவிபூதிகள் ஆநந்தாவஹமாயிறே இருப்பது. [மலர்க்கண்ணன்] - ஸ்வாபாவிகமான ஆநந்தத்தையுடையவ னென்னுமிடம் திருக்கண்கள்தானே கோள்சொல்லிக்கொடுக்கும். [விண்ணோர்பெருமான்தன்னை] - இக்கண்ணழகுக்குத் தோற்று 'ஜிதம்' என்பாரை ஒருநாடாக வுடையவனை. "தாமரைக்கண்ணனை விண்ணோர்பரவும் தலைமகனை" என்னக்கடவதிறே. [வீவில்காலம் இத்யாதி]-க்ஷுத்ரவிஷயங்களை அநுபவிக்கப் புக்கால், அவை அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷதுஷ்டமாகையாலே அநுபவிக்கும் காலமும் அல்பமாயிருக்கும்; இங்கு, அநுபாவ்யவிஷயம் அபரிச்சிந்நமாகையாலே காலமும் அநந்தகாலமாகப் பெற்றது. "ஒழிவில்காலமெல்லாம்" என்ன வேண்டியிருக்கும். [இசைமாலைகள்]-வாசிகமான அடிமையிறே செய்கிறது. "கருமுகைமாலை" என்னுமாபோலே, இசையாலே செய்த மாலை. [ஏத்திமேவப்பெற்றேன்] - ஏத்திக்கொண்டு கிட்டப்பெற்றேன். இத்தால் பலித்தது என்? என்னில்,—[வீவிலின்பம்மிக எல்லைநிகழ்ந்தனன்] - நித்யமாய் நிரதிசயமான ஆநந்தத்தையுடையேனானேன். அவனுடைய ஆநந்தத்தையும் உம்முடைய ஆநந்தத்தையும் ஒக்கச்சொன்னீர்; பின்னை உமக்கு வாசியேன்? என்னில்;—சிறிது வாசியுண்டு எனக்கு; [மேவியே] - அவனுக்கு ஸ்வதஃ, எனக்கு அவனை மேவி; அவனுடைய ஆநந்தத்துக்கு அடியில்லை, என்னுடைய ஆநந்தத்துக்கு அடியுண்டு. "ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி" (ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி) என்கிற ஏற்றமுண்டு எனக்கு, அவனுக்கு அது தான்தோன்றி. (௩)

நான்காம் பாட்டு.

மேவிநின்றுதொழுவார் வினைபோகமேவும்பிரான்
தூவியம்புள்ளுடையான் அடலாழியம்மான்தன்னை
நாவியலால் இசைமாலைகளேத்தி நண்ணப்பெற்றேன்
ஆவியென்னாவியை யானறியேன்செய்தவாற்றையே.

வானென்? என்ன, 'குணவிபூதிகள்' இத்யாதி. ஆநந்தஹேதுத்வேந சொல்லுகிறதென்றபடி. 'இறே' என்றது - "யோவாஸ்யாஸ" இத்யாதி ஸ்ருதி ப்ரஸித்தியைப் பற்ற. 'வீவிலின்பம்' இத்யாதியைக் கூட்டித் தாத்பர்யம் - 'ஸ்வாபாவிக' இத்யாதி 'மலர்க்கண்ணன்' என்ற அநந்தரம் 'விண்ணோர்பெருமான்' என்றதுக்கு வாஸநை - 'இக்கண்ணழகுக்கு' இத்யாதி. கண்ணழகுக்குத்தோற்று 'ஜிதம்' என்பர்களோ? என்ன, அதுக்கு ப்ரமாணம் - 'தாமரை' இத்யாதி. 'வீவில்காலம் என்று விசேஷிக்கிறதென்? வீவையுடைத்தான காலமுண்டோ?' என்ன, 'க்ஷுத்ரவிஷயங்களை' இத்யாதி. இவ்விபூதியிலே அநந்தகாலம் எத்தக்கூடுமோ? என்ன, 'ஒழிவில்காலம்' இத்யாதி. விஷயம் அபரிச்சிந்நமாகையாலேயிறே, 'ஒழிவில்காலம்' என்னவேண்டிற்று. அதாவது - இந்தவிபூதியிலே இப்படி கூடாவிடிலும், பாரிக்கவேணு மென்றபடி. 'மேவப்பெற்றேன்' என்று பெற்றபேறு எது? என்ன, 'வாசிகமான' இத்யாதி. 'இசைமாலைகள்' என்கையாலே - ஶப்த மொழிய இசையாலே பண்ணப்பட்டன வென்றபடி. இசைபோடேகூடின மாலை யென்னாதே, கேவலம் 'இசைமாலைகள்' என்றதுக்கு ஹாவம் - 'கருமுகைமாலை' இத்யாதி. கருமுகைமாலை யென்றது - புஷ்பாந்தரம் கலசாதே கேவலம் கருமுகைப்பூக்களாலே செய்யப்பட்டதென்றபடி. 'கிட்டப்பெற்றேன்' கிட்டுகை - மாநஸாநுபவவைஶத்யம். மேலுக்கு அவதாரிகை - 'அவனுடைய' இத்யாதி. 'அவனுக்கு ஸ்வதஃ இதி' இத்தால், ஸ்வதஃ ஆகையாலே, அவனுடைய ஆநந்தத்துக்கு அடியில்லை; அவனைமேவி ஆகையாலே என்னுடைய ஆநந்தத்துக்கு அடியுண்டு என்றபடி. 'மேவி' என்றத்தைப் பற்றவிறே, ப்ரஹ்மஶப்தார்த்தமான "ஸ்வாபாவிகாநிரதிஶய" இத்யாதி பாஷ்யத்துக்கு ஶ்ருதப்ரகாஶிகையிலே த்விதீயயோஜநையாக "ஆநந்தஷ்ச ஸ்வாபாவிகோ நிரதிஶய:" என்று அருளிச்செய்தது. ஆநந்தத்துக்கு அடிதன்னைக் காட்டுகிறார் - 'ஏஷஹ்யேவ' இத்யாதி. இத்தால் - ஸ்வார்ஜிதம்போலே அவனுடைய ஆநந்தம், பித்ரார்ஜிதம்போலே தம்முடைய ஆநந்த மென்றதாயிற்று. க்ரமேண அந்வயஃ. (௩)

ஆ.—(மேவிநின்று.) கீழ்ச்சொன்ன விண்ணோராகிறார் - பெரியதிருவடி திருவாழி திருச்சங்கு திருவநந்தாழ்வான் ஸ்ரீஸேநாதிபதியாழ்வான் முதலான திவ்யபுருஷர்கள். அந்தத் திவ்யபுருஷர்களாலே பரிசர்யமாண சரணாரவிந்த யுகளனாய், பக்தியுக்த ஜந ஸமஸ்ததுஃகாபநோத ஸ்வபாவனாய், தத்ஸம்ஶ்லேஷஸ்வபாவனாயிருந்த எம்பெருமானைத் திருவாய்மொழி பாடிக்கொண்டு ஸம்ஶ்லேஷிக்கப்பெற்றேன்; அத்யந்த நிக்ருஷ்டனான என்னை இப்படி விஷயீகரித்தருளுவதே! ஒருவனுடைய குணவத்தை இருக்கும்படியே இது! என்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், அயர்வறுமமரர்களதிபதியாயிருந்துவைத்து அத்யந்த நிஹீநனான என்னை விஷயீகரித்தருளினானென்று அந்த மஹோபகாரத்தை அநுஸந்தித்து அதிலே ஈடுபடுகிறார்.

[மேவி என்று தொடங்கி] - அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு ஆஶ்ரயிக்குமவர்களுடைய ஸகலதுஃகங்களும் நீங்கும்படி ஸம்ஶ்லேஷிக்கும் உபகாரகனாய், தர்ஶநீயவேஷனான பெரியதிருவடியையும் ப்ரதிபக்ஷ நிராஸஶீலனான திருவாழியாழ்வானையுமுடைய ஸர்வேஶ்வரனை. தூவி - சிறகு. பாட்டுத்தோறும் சொல்லுகிற விண்ணோராவார்-இவர்கள் முதலானார். [நாவியல் என்று தொடங்கி] - நெஞ்சின்வருத்தமின்றிக்கே வாக்ப்ரவ்ருத்தி மாத்ரத்தாலே பிறந்த திருவாய்மொழியைக்கொண்டு அவனை ஏத்தி அநுபவிக்கப்பெற்றேன். [ஆவி, என்று தொடங்கி]-ஸர்வேஶ்வரன் ஆத்மபூதனானவன், அத்யந்தநிஹீநனான என்விஷயத்திற் செய்த உபகாரத்தினுடைய பெருமையை என்னாலே நிலையிடவொண்கிறதில்லை.

ப.—அநந்தரம், போக்தாக்களான அநந்யப்ரயோஜநரைக் காத்துஊட்டும் வாஹநாயுதாதிகளையுடையவனை ஸ்துதிக்கப்பெற்றேன் என்கிறார்.

மேவி - (அநந்யப்ரயோஜநராய்) கலந்து, நின்று - நிலைநின்று, தொழுவார் - அநுபவிப்பாருடைய, வினை - (அநுபவவிரோதி)பாபங்கள், போக - (ஸ்வயமேவ) நசிக்கும்படி, மேவும் - (தான் அவர்களோடே) ஸம்ஶ்லேஷிக்கும், பிரான் - மஹோபகாரகனாய், தூவி - ("அஞ்சிறைப்புள்ளுமொன்றேறிவந்தார்" என்கிறபடியே இவர்களிருந்தவிடத்தே தன்னைக் கொண்டுவருவதான) பக்ஷபாதத்தையும், அம் - அழகையுமுடைய, புள் - பெரியதிருவடியை, உடையான் - வாஹநமாகவுடையனாய், அடல் - ("கைகழலாநேமியான் நம்மேல்வினைகடிவான்" என்கிறபடியே ஆஶ்ரிதவிரோதி நிரஸநார்த்தமாக யுத்தோந்முகமான, ஆழி - திருவாழியையுடையனான, அம்மான்தன்னை - ஸர்வேஶ்வரனை, நா - நாவினுடைய, இயலால் - வ்ருத்தியாலே, இசை - காநரூபமான, மாலைகள்-ஸந்தர்ப்பங்களையிட்டு, ஏத்தி - ஏத்துகையாகிற, நண்ணா - நண்ணுதலை, பெற்றேன் - பெற்றேன்; ஆவி - எனக்கு அந்தராத்மபூதனாய் தாரகனானவன், என் - (தனக்கு ஶரீரமான) என்னுடைய, ஆவியை - ஆத்மாவை, செய்த ஆற்றை - ஸ்துதிப்பித்து உகப்பித்து விரும்புகிற ப்ரகாரம், யான் - நான், அறியேன் - ("ஊனவாவியுழி" என்று) பரிச்சேதித்து அறியமாட்டுகிறிலேன். அறிவும் ஆழங்காற்படுகைக்கு உறுப்பாயிற்று என்று கருத்து.

இ.—நாலாம்பாட்டில், அநந்யப்ரயோஜநரையும் முதலிலே ப்ரயோஜநாந்தரங்களில் இழியாத நித்யஸூரிகளையும் உடையனாய் வைத்து நித்யஸூரிகளுக்கு அவ்வருகான தான் நித்யஸம்ஸாரியான என்பக்கல் பண்ணின மஹோபகாரம் என்னால் பரிச்சேதிக்கவொண்கிறதில்லை என்கிறார்.

[மேவிநின்று தொழுவார்] - அகலநின்று ப்ரயோஜநங்களைக் கொண்டுபோகாதே அநந்யப்ரயோஜநராய் ஆஶ்ரயித்திருப்பார். [வினைபோக]-பகவதலாபமாகிற துக்கம் போம்படி. [மேவும் பிரான்] - அநந்யப்ரயோஜநரைக்குறித்து, அநந்யப்ரயோஜநனாய்க் கலக்கும் உபகாரகன். [தூவிஅம் புள்ளுடையான்]-ஆஶ்ரிதர் இருந்த இடத்தே கொடுவரும் சிறகையுடையனாய் “[illegible]” என்கிற அழகையுமுடைய பெரிய திருவடியை வாஹநமாகவுடையவன். தூவி - சிறகு. [அடலாழி] - அடலென்று யுத்தமாய், யுத்தோந்முகமாய் ப்ரதிபக்ஷத்தை அழியச்செய்யும் திருவாழியையுடையவன். ஆஶ்ரிதரிருந்தவிடத்தே கொண்டு வருகைக்கும் ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்குகைக்கும் பரிகரமுடையவன். கீழ்ப்பாட்டுக்கள் தோறும் ‘விண்ணோர்பெருமான்’ என்றது - ப்ரஹ்மாதிகளைச் சொல்லுகிறதென்று ப்ரமிக்கலாயிருக்கையாலே இதிலே அவர்கள் ‘இன்னார்’ என்கிறார். [அம்மான்தன்னை] - திருவடிமுதுகிலே பேராதேயிருத்தல், திருவாழியைச் சலியாமற்பிடித்தல் செய்யுமவனிறே ஸர்வேஶ்வரனாவான். [நாவியலால் இசைமாலைகள்] - நெஞ்சின்வருத்தமின்றிக்கே வாக்ப்ரவ்ருத்திமாத்ரமான திருவாய்மொழியைக்கொண்டு நாப்புரட்டின இடமெங்கும் கவியாய்க்கிடக்கை. [ஏத்திநண்ணப் பெற்றேன்] - இவர் நண்ணி ஏத்தினவரல்லர்; ஏத்திக்கொண்டு நண்ணுகிறார். [ஆவி என் ஆவியைச் செய்தஆற்றை யான் அறியேன்] - ஆவி-நிருபாதிகனான ஸர்வாத்மா. “[illegible]”, “[illegible]”. [என்ஆவியை]-அத்யந்தம்நிஹீநனான என்னை. [செய்தஆற்றை யான் அறியேன்] - விபுவான தான் அணுபரிமாணனான என்னைத் தன்னோடொத்த ஆநந்தத்தையுடையேனும்படி பண்ணினான்; “[illegible]”, ‘வீவிலின்பம்மிக எல்லைநிகழ்ந்தனன்’ என்னப்பண்ணினான். ஸர்வஶரீரியானவன் ஸ்வஶரீரத்திலே ஒன்றைப் பெரும்பேறாகத் தலையாலே சுமப்பதே! [யான் அறியேன்] - உபகாரத்திலே குமிழிநீருண்ணுமத்தனைபோக்கிப் பாசுரமிட்டுச் சொல்லப்போமோ? உபகாரஸ்ம்ருதியும் அவனது என்னவுமாம். தன்னோடொத்த ஆநந்தத்தையுடையனாம்படி பண்ணி அதுக்குமேலே என்பக்கல் பண்ணுகிற விஶேஷகடாக்ஷம் என்றால் பாசுரமிடப்போமோ? என்கிறார்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. அநந்யப்ரயோஜநரையும், முதலிலே ப்ரயோஜநாந்தரங்களில் இழியாத நித்யஸூரிகளையுமுடையனாய்வைத்து, நித்யஸூரிகளுக்கு அவ்வருகான தான் நித்ய ஸம்ஸாரியான என்பக்கல் பண்ணின மஹோபகாரம் என்றால் பரிச்சேதிக்கவொண்கிறதில்லை என்கிறார்.

[மேவிநின்றுதொழுவார்] - கிட்டக்கொண்டு “தேஹி மே ததாமி தே” (தேஹிமேததாமிதே) என்று ப்ரயோஜநாந்தரத்துக்கு * மடியேற்றுக்கொண்டு போகையன்றிக்கே, “வழுவாவகை

நாலாம்பாட்டு - ‘மேவிநின்று’ இத்யாதி. ‘மேவிநின்று’ என்று தொடங்கி, ‘செய்தவாற்றை - யானறியேன்’ என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ‘அநந்ய’ இத்யாதி. ‘அம்மான்’ என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து - ‘அவ்வருகானதான்’ என்றது. ‘யானறியேன்செய்தவாற்றையே’ என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து-‘நித்ய ஸம்ஸாரியான’ இத்யாதி.

‘நின்று’ என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - ‘கிட்டக்கொண்டு’ இத்யாதி. தேஹிமே இத்யாதி:— மே தேஹி - எனக்கு அபீஷ்டத்தைத் தா. தே ததாமி - உனக்குத்தருகிறேன்; அதுக்கு ஈடான ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுகிறேனென்றபடி. * அடியொற்றிக் கொண்டு - பின்சென்றுகொண்டு. இது - பாடாந்தரே. ‘வழுவாவகை’ இத்யாதி. ப்ரயோஜநாந்தரத்தைக்கொண்டு விட்டு நழுவாதே கிட்டிநின்று அநுபவிக்கும் ப்ரகாரத்தை அநுஸந்தித்து ஸர்வகாலமும் அநுபவிக்குமவர்களென்று பாசுரத்துக்கு அர்த்தம். முதல் திருவந்தாதி இருபத்தாறும்பாட்டு - “எழுவார்” இத்யாதி. இப்படி தொழுகிற பேர் ஆர்? என்ன,

* மடியேற்றுக்கொண்டு என்ற இடத்தில், அடியொற்றிக்கொண்டு என்பது பாடாந்தரம்.

நினைந்துவைகல்தொழுவார்” என்கிறபடியே அவன்தன்னையே ப்ரயோஜநமாகக்கொண்டு தொழுமவர்கள். “இன்றுவந்தித்தனையும் அமுதுசெய்திடப்பெறில்” என்று தொழுமவர்கள். [வினைபோக] - அவர்களுக்குப்பின்னை வினையுண்டோ? என்னில்;—ப்ரயோஜநாந்தரத்திலே நெஞ்சுசெல்லுகைக்கு அடியான பாபங்கள் போம்படியாக. [மேவும்பிரான்] - இவன் அநந்யப்ரயோஜநனைக் கிட்டினவாறே அவனும் அநந்யப்ரயோஜநனைப் கிட்டுமே; நடுவு வினைக்கு ஒதுங்க நிழலில்லாமையாலே நசித்துப்போம்; “வல்வினையார்தாம் - மடியடக்கி நிற்பதனில் - மீண்டு அடியெடுப்பதன்றோ அழகு” என்றாரிறே. [பிரான்] - உபகாரமே ஶீலமாம்படி யிருக்குமவன். முன்பு சிலநாள் ப்ரயோஜநாந்தரபரராய்ப் பின்பு தன்னையே ப்ரயோஜநமாக விரும்பினார் திறத்தில் உபகரிக்கும்படி சொல்லிற்று; முதலிலே ப்ரயோஜநாந்தரத்தில் நெஞ்சுசெல்லாதபடியான அநந்தவைநதேயாதிகளையுடையனா யிருக்கும்படி சொல்லுகிறது. [தூவி] - சிறகு. இத்தால் நினைத்தவிடத்திலே கொண்டு ஓடுகைக்கு அடியான பரிகரத்தையுடையனாய். [அம்புள்] - “த்வதங்க்ரிஸம்மர்த்தகிணாங்கஶோபிநா” (த்வதங்க்ரிஸம்மர்த்தகிணாங்கஶோபிநா) என்னும்படியான அழகையுடையனாகையால் வந்த ஏற்றத்தையுடையவன். [அடலாழி] - அஸ்தாநே பயஶங்கியாகையாலே எப்போதுமொக்க யுத்தோந்முகனாயிருக்கும். அடல் - மிடுக்கு. [அம்மான்தன்னை] - பெரியதிருவடிதிருத்தோளிலே பேராதிருத்தல், திருவாழியைச் சலியாதே பிடித்தல் செய்ய வல்லனாயிற்று - ஸர்வாதிகனாவான். [நாவியலாலிசைமாலைகளேத்தி] - நெஞ்சொழியவே, வாக்ப்ரவ்ருத்திமாத்ரமே இசைமாலைகளாயிற்றின. நாப்புரட்டினதெல்லாம் இயலும் இசையுமாய்க் கிடக்கை. [ஏத்திநண்ணப்பெற்றேன்] - இவர், நண்ணியல்ல ஏத்திற்று ; ஏத்தியா

‘இன்றுவந்து’ இத்யாதி. “இன்றுவந்தித்தனையும் அமுதுசெய்திடப் பெறில் நானொன்றுநூறாயிரமாகக் கொடுத்துப் பின்னுமாளுஞ்செய்வன்” - நான்ப்ரார்த்திக்கிற இன்றுவந்து, இத்தனையும் - நூறுதடாவில் வெண்ணெயும் நூறுதடாநிறைந்த அக்காரவடிசிலும், அமுதுசெய்யப்பெற்றால், இப்படி ப்ரார்த்திக்கிற நான், ஒன்றுநூறாயிரமாகக் கொடுத்து - நூறுதடாவுக்கு நூறாயிரம் தடாவாகக் கொடுத்து, பின்னையும் அடிமையும் செய்வேனென்றபடி. நாச்சியார்திருமொழி ஒன்பதாந்திருமொழி ஏழாம்பாட்டு. கொடுத்துக்கொள்ளாதே, கொண்டதுக்குக் கைக்கூலிகொடுக்க வேணுமிதிவத். ‘அவர்களுக்கு’ என்றது - மேவிநின்று தொழுமவர்களுக்கு என்றபடி. பாபவிமோசநமாகையாலேயன்றோ, அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு தொழுகிறார்கள், அவர்களுக்குப்பின்னை வினையுண்டோ? என்னிலென்றபடி. ‘ப்ரயோஜந’ இத்யாதி: இத்தால் - ஆஶ்ரயணவிரோதி கழிந்ததேயாகிலும், பாபஹேதுவான ஶரீரம் இருக்கையாலே ப்ரயோஜநாந்தரத்திலே நெஞ்சு செல்லுகைக்கு அடியான பாபம் உண்டாக யோக்யதையுண்டிறே யென்று கருத்து. அவன் கிட்டினால் பாபம் நசித்துப்போமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - ‘வல்வினையார்’ இத்யாதி. வல்வினையார்தாம் - வல்வினையாரானவர்; முழுச்சொல்லு. புடவையொதுக்கி நெருக்குப்பட்டு நிற்குமதிற்காட்டில் மீளக் கால்வாங்கிப்போகையன்றோ அழகியதென்றபடி: பெரியதிருவந்தாதி முப்பதாம்பாட்டு, “நிகரில்லை” இத்யாதி. நலிந்தகொடுமையை நினைத்து - வல்வினையாரென்கிறார். மடியடக்கி - ஒதுங்கி, மீண்டு - மீள. “மீண்டு” என்று பதபேதமாய் ஶீக்ரமாக என்னுதல். உக்தாநுவாத பூர்வகமாக மேலுக்கு அவதாரிகை - ‘முன்பு’ இத்யாதி. சிறகைச்சொன்னதுக்கு ப்ரயோஜநம் - ‘இத்தால்’ இத்யாதி. ‘த்வதங்க்ரி’ இத்யாதி : ஸ்தோத்ரே “ஶூலேவா:” இத்யாதி. அர்த்தாந்தரம் - ‘அடல் - மிடுக்கு’ என்று. யுத்தோந்முகமென்று முந்தின அர்த்தம். “தூவியம்புள்ளுடையான்” இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து பாவம் - ‘பெரியதிருவடி’ இத்யாதி. ஏத்துமது நாவாலேயாயிருக்க “நாவியலால்” என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் ஏதென்ன, ‘நெஞ்சொழிய’ இத்யாதி. வாக்ப்ரவ்ருத்திமாத்ரமே - வாக்ஸ்புரணமாத்ரமே யென்றபடி. ஏதத்விவரணம் - ‘நாப்புரட்டினது’ இத்யாதி. புரட்டின தென்கிறது - “இயல்”என்கிறதின அர்த்தம். நாவினுடைய வ்ருத்தியாலே காநரூபமான ஸந்தர்ப்பங்களையிட்டேத்தி யென்று சப்தார்த்தம். இசை - இயலுக்கு உபலக்ஷணம். ‘நண்ணியல்ல ஏத்திற்று’ என்றது - “ஏத்திபுள்ளப்பெற்றேன்” என்றாற்போலே, மநஃ பூர்வமன்று என்றபடி. ‘நிருபாதிகனை

யிற்று நண்ணிற்று. [ஆவியேன்னுவியை - செய்தவாற்றை - யானறியேன்] - ஆவி - நிருபாதிகனுன ஸர்வாத்மா. "உலகங்கட்கெல்லாம் - ஒருயிர்," "ஆத்மந ஆகாஶஸ் ஸம்பூதஃ," (ஆத்மநஆகாஶஸ் ஸம்பூதஃ) "ஸர்வாத்மா" (ஸர்வாத்மா). [என்னுவியை] - அத்யந்தம் நிஹீநனுன என்னை. [செய்தவாற்றை அறியேன்] - விபுவான தான் அணுவான என்னை, "ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி" (ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி) "வீவிலின்பம்மிகவெல்லைநிகழ்ந்தனன்" என்று-தன்னேடொத்த ஆநந்தத்தையுடையேனும்படி பண்ணினுன். ஸர்வஶரீரியானவன் ஸ்வஶரீரத்திலே ஒன்றைப் பேறுப்பேறு பெற்றுனுகத் தலையாலேசுமப்பதே! [யான் அறியேன்] - அநுபவித்துக் குமிழிநீருண்டு போமித்தனை போக்கி, அது பேச்சுக்கு நிலமல்ல என்கிருர். உபகாரஸ்ம்ருதியும் அவனது என்னவுமாம். (ச)

ஐந்தாம்பாட்டு.

ஆற்றநல்லவகைகாட்டும் அம்மானை அமரர்தம்
ஏற்றை எல்லாப்பொருளும்விரித்தானைஎம்மான் தன்னை
மாற்றமாலைபுனைந்தேத்தி நாளும்மகிழ்வெய்தினேன்
காற்றின்முன்னம்கடுகி வினைநோய்கள்கரியவே.

ஆ.—(ஆற்றநல்ல.) அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய், வஸுதேவக்ருஹேவதீர்ணனுய், அர்ஜுநவ்யாஜத்தாலே ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஸகலவேதார்த்த ப்ரகாஶகனுயிருந்த தன்னை எனக்கு ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்கக் காட்டித் தந்தருளினுன். நானும் அவனைக்கண்டு, காற்றின்முன்னம் கடுகி வினைநோய்கள் கரியும்படி திருவாய்மொழிபாடி, நாளும் மகிழ்வெய்தினேன் என்கிருர்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய் ஸர்வேஶ்வரனுயிருந்துவைத்து அர்ஜுநனுக்கு ஸகலார்த்தங்களையும் அருளிச்செய்தருளினுற்போலே எனக்குப் பொறுக்கத் தன்குணசேஷ்டிதாதிகளைக் காட்டி அவ்வழியாலே என்னை அடிமைகொண்டவனை அநுபவித்து மிகவும் ப்ரீதனுனேன் என்கிருர்.

[மாற்ற மாலை என்று தொடங்கி] - துஃகங்களும் துஃகஹேதுவான கர்மங்களுமெல்லாம் சடக்கென ஊஷ்மாம்படி சொன்மாலையைத்தொடுத்து எத்தி நாடோறும் ப்ரீதனுனேன்.

ஸர்வாத்மா' - "ஆவி" என்று - ஸாமாந்ய ஶப்தமாகையாலே, நிருபாதிகத்வமும் ஸர்வாத்மத்வமும் சொல்லுகிறது. உபாதி ப்ரதிஸம்பந்தி விஶேஷாநுபாதாநத்தாலே - நிருபாதிகத்வமும் ஸர்வவிஷயத்வமு மென்றபடி. அவனை ஸர்வாத்மா வென்று சொல்லுமோ? என்ன, ப்ரமாணத்ரயம் - "உலகங்கட்கு" இத்யாதி; 'ஆத்மந ஆகாஶ' இதி உபாதி ப்ரதிஸம்பந்தி விசேஷாநுபாதாநாத் நிருபாதிக ஸர்வாத்மத இத்யர்த்தஃ. 'ஆவி' என்றதைப்பற்ற - 'விபுவான தான்' என்றது. செய்தவாறு ஏது? என்ன, 'ஏஷஹி' இத்யாதி. தாத்பர்யாந்தரம் - 'ஸர்வஶரீரி' இத்யாதி. "எத்தநோற்றேற்கு" என்றதிலே நோக்கு. ஆக, "செய்தவாற்றை" என்றதுக்கு இரண்டு தாத்பர்யம். முந்தினது - ஸ்வஸாம்யாபத்தி ; இரண்டாவது - தலையாலே சுமப்பதே யென்றது. செய்தவாற்றை - செய்த ப்ரகாரத்தை. 'யானறியேன்' என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம் - 'உபகாரஸ்ம்ருதியும்' இத்யாதி. ஆக, "யானறியேன்" என்றதுக்கு இரண்டு தாத்பர்யம். முந்தினது - அந்தப்ரகாரம் நான்சொல்ல அறியேனென்று ; இரண்டாவது - அறிந்தாலும் 'செய்தவாற்றை' என்று செய்த உபகாரஸ்ம்ருதி பண்ண நீ அறியவேணுமதொழிய நான் அறியேனென்று. மேவிநின்று தொழுவாரித்யாதி அடைவேஅந்வயம். (ச)

ப.—அநந்தரம், அநுபவோபகரணமான ஜ்ஞாநாதிகளைக் கொடுத்து அநுபவிப்பிக்கும் ஸர்வேஶ்வரனை, ஸகலக்லேஶமும் ஸகாரணமாகச் சடக்கென ஸ்வயமேவ நஶிக்கும்படி ஸ்துதிக்கப்பெற்றேன் என்கிறார்.

(ஆஶ்ரயாநுரூபமாக), ஆற்ற-பொறுக்கும்படி, நல்ல - (அநுபவோபகரணமாம்படி) விலக்ஷணமாயுள்ள, வகை - (ஜ்ஞாநபக்திகள் பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளாகிற) ப்ரகாரங்களை, காட்டும் - (போக்தாக்களுக்கு ப்ரகாசிப்பிக்கும், அம்மானை - நிருபாதிகஸ்வாமியாய், அமரர்தம் - (இந்தப்ரகாரமுடையாரை) நித்யஸூரிகளநுபவிக்குமாபோலே அநுபவிப்பிக்கும், ஏற்றை - செருக்கையுடையனாய், (கீதோபநிஷந்முகத்தாலே), எல்லாப்பொருளும் - இவ்வர்த்த விஶேஷங்களை, விரித்தானை - விஸ்தீர்ணமாக உபதேசித்து, எம்மான் தன்னை - எனக்கு நிர்ஹேதுகமாக உபகரித்த ஸ்வாமியானவனை, வினை-(ஜ்ஞாநப்ரேமாதிப்ரதிபந்தகங்களான) பாபங்களும், நோய்கள் - (ராகத்வேஷாதி மஹாவ்யாதிகளும், காற்றின்-(சீக்ரகாமியான) காற்றுக்கு, முன்னம் - முற்பட, கடுகி - சடக்கென ஓடிப்போய், கரிய-("ஸூலமொதம்" என்கிறபடியே) வெந்துபோம்படியாக, மாற்றம் மாலை-ஶப்தஸந்தர்ப்பங்களை, புனைந்து-நிர்மித்து, ஏத்தி-ஸ்தோத்ரம்பண்ணி, நாளும் - ஸர்வகாலமும், மகிழ்வு எய்தினேன் - மகிழ்ச்சியைப்பெற்றேன். மாற்றம்-ஶப்தம். புனைதல்- தொடுத்தல்.

ஈ.—அஞ்சாம்பாட்டில், தான் ஸாரதிகனாய் வைத்து அர்ஜுநனுக்கு ஸகல அர்த்தங்களையும் உபதேசித்தாற்போலே க்ரமத்தாலே தன்படிகளைக் காட்டக்கண்டு அநுபவித்து ப்ரதிபந்தகங்களெல்லாம் போம்படி திருவாய்மொழிபாடி நிரதிஶயாநந்தியானேன் என்கிறார்.

[ஆற்ற] - அமைய, பொறுக்கப்பொறுக்க. [நல்லவகைகாட்டும்] - தன்குணசேஷ்டிதங்களைஅநுபவிப்பித்தவன். தன்படிகளை ஒருகாலேகாட்டில், குளப்படியிலே கடலை மடுத்தாற்போலே இவருடைய ஆஶ்ரயம் ஶிதிலமாம். "இந்நின்ற நீர்மை இனியாமுறாமை" என்றபோதே விற்றிருந்தேழுலகை அநுபவிப்பித்தால் இவரைக்கிடையாதென்றிறே இவ்வளவும் கொண்டுபோந்தது. [அம்மானை அமரர்தம் ஏற்றை] - ஸர்வேஶ்வரனாய் நித்யஸூரிகளை போக்தாக்களாகவுடையனாய்வைத்து. தனக்கு ஒருத்தரையுடையனாய் அன்று, போக்தாக்கள் இல்லாமை அன்று, க்ஷுத்ரனாய். க்ஷுத்ரவிஷயங்களின் காற்கடையிலே கிடந்த என்னை க்ரமேண அநுபவிப்பித்த மஹோபகாரகனை. [எல்லாப்பொருளும் விரித்தானை] - அர்ஜுநனுக்கு ஸாவர்த்தங்களையும் விஶதீகரித்தாற்போலே; யுத்தாரம்பத்தில் அறியாதே "ஶிஷ்யஸ்தே ஹம் ஶாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்" என்ற அர்ஜுநனுக்கு ஆத்மயாதாத்ம்யஜ்ஞாநபூர்வகமாகக் கர்மத்தை உபதேஶித்துத் தத்ஸாத்யமான ஜ்ஞாநத்தை உபதேஶித்து உபாஸநமாகிற பக்தியை உபதேஶித்து அவன் அதன்அருமையைக் கண்டு அஞ்சினவளவிலே, 'என்னையே தஞ்சமாகப் பற்று' என்று அருளிச்செய்தானிறே. [விரித்தானை] - ஶ்ருதிஸித்தமான அர்த்தத்தை ஸ்ம்ருதிமுகத்தாலே உபதேஶித்தான். [எம்மான்தன்னை] - அர்ஜுநனுக்கு உபதேசித்தாற்போலே தன்குணசேஷ்டிதங்களை எனக்கு ஸாக்ஷாத்கரிக்க ஸாக்ஷாத்கரிக்க அநுபவிப்பித்த மஹோபகாரகனை. [மாற்றமாலை இத்யாதி]-பண்ணின உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரம் காணாமையாலே ஏத்தினேன்; அது திருவாய்மொழியாயிற்று. சொல்மாலையைத்தொடுத்து ஏத்தி; மாற்றம்-சொல். [நாளும் மகிழ்வெய்தினேன்] - நாடோறும் ஆநந்தத்தை யுடையேனானேன்; 'விஷ்ணுபக்திக எல்லை நிகழ்ந்தனன் மேவி' என்னும்படியானேன். தேவமாத்ருகம்போலே காதாசித்கமன்றிக்கே பகவத்ப்ரஸாதமடியாக வந்ததாகையாலே நதீமாத்ருகம்போலே நித்யஸித்தமாயிருக்குமிறே. இப்படி

செய்கிறவிடத்தில் ப்ரதிபந்தகங்கள் செய்தது என்? என்னில்,—[வினைநோய்கள் காற்றின்முன்னம் கடுகிக் கரியவே] - பாபங்களும் பாபபலமான து:கங்களும் சடக்கென ஊமாய்ப்போயிற்று. க்ரமத்தாலே போக்கவேண்டுவது ஸ்வயத்நத்தாலே போக்குமன்றிறே. வினைநோய்கள் கரியும்படி மாற்றமாலே புனைந்தேத்தி நாளும் மகிழ்வெய்தினேன் என்று அந்வயம்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. தான் ஸர்வாதிகனுய்வைத்து அர்ஜுநனுக்கு ஸர்வார்த்தங்களையும் ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க அருளிச்செய்தாற்போலே எனக்குத் தன்படிகளைக் காட்ட, கண்டு அநுபவித்து நான் என்னுடைய ப்ரதிபந்தகங்களெல்லாம் போம்படி திருவாய்மொழிபாடி நிரதிசயாநந்திபானேன் என்கிருர்.

[ஆற்ற] - அமைய. பொறுக்கப்பொறுக்க. குளப்படியிலே கடலை மடுத்தாற்போலேயன்றிக்கே, ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்கவாயிற்று, தன்கல்யாணகுணங்களை அநுபவிப்பித்தது. "இந்நின்றநீர்மை யினியாமுறாமை" என்ற அநந்தரத்திலே "வீற்றிருந்தேழுலகி"லநுபவத்தை அநுபவிப்பித்தானுகில், என்னைக் கிடையாதுகிடீர். [நல்லவகைகாட்டும்] - தன்குணசேஷ்டிதங்களை அநுபவிப்பிக்கும். [அம்மானை] - உடையவன் உடைமையின்நிலையறிந்தன்றே நடத்துவது. [அமரர் தம்ஏற்றை] - க்ஷுத்ரவிஷயங்களையும் உண்டறுக்கமாட்டாதே போந்த என்னைக்கிடீர் நித்யஸூரிகள் நித்யாநுபவம்பண்ணுகிற தன்னை அநுபவிப்பித்தது. தனக்கு ஒருகுறையுண்டாயன்று, போக்தாக்கள்பக்கல் குறையுண்டாயன்று; தான் ஸர்வேஶ்வரனுவது, தன்படிகளை அநுபவிப்பிக்க நித்யஸூரிகளையுடையனுவது: இப்படியிருக்கக்கிடீர் என்னையநுபவிப்பித்தது. [எல்லாப் பொருளும்] - தம்மையநுபவிப்பித்த ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிருர். முதல்வார்த்தையிலே 'தர்மாதர்மங்கள் இன்னதென்று அறிகிறிலேன், "ஶிஷ்யஸ்தேஹம் ஶாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்" (ஶிஷ்யஸ் தேஹம் ஶாதிமாம்த்வாம்ப்ரபந்நம்) என்றஅர்ஜுநனுக்கு ப்ரக்ருதிபுருஷவிவேகத்தைப் பிறப்பித்து, கர்மயோகத்தை விதித்து, 'அதுதன்னை, கர்த்ருத்வத்தைப்போகட்டுப் பலாபிஸந்திரஹிதமாக

அஞ்சாம்பாட்டு- 'ஆற்ற' இத்யாதி. 'அமரர்தமேற்றை' என்றத்தைப் பற்ற, 'ஸர்வாதிகன்' என்றது. 'ஆற்ற' என்றத்தைப் பற்ற, 'ஸாத்மிக்கஸாத்மிக்க' என்றது. 'காற்றின்முன்னம் கடுகி வினைநோய்கள்' இத்யாதியைப்பற்ற - 'ப்ரதிபந்தகங்களெல்லாம' இத்யாதி. 'மாற்றமாலே' இத்யாதியைப்பற்ற - 'திருவாய்மொழிபாடி' இத்யாதி. 'நல்லவகை - ஆற்ற - காட்டும்' என்று அந்வயம்.

'பொறுக்கப்பொறுக்க' என்றதின் விவரணம் - 'குளப்படியிலே' இத்யாதி. ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க அநுபவிப்பிக்கைக்கு அடியேது? என்ன, 'இந்நின்ற' இத்யாதி. 'ஆற்றநல்லவகைகாட்டும்' என்றத்தோடே கூட்டி பாவம்-'உடையவன்' இத்யாதி. 'ஆற்றநல்லவகைகாட்டும்' என்றதைக் கூட்டி ஈடுபாடு - 'க்ஷுத்ர விஷயங்களையும்' இத்யாதி. 'அம்மானை - அமரர்தமேற்றை - ஆற்றநல்லவகைகாட்டும்' என்று கூட்டி பாவாந்தரம் - 'தனக்கு ஒருகுறை' இத்யாதி. ஆக, 'அமரர்தமேற்றை' என்றதுக்கு இரண்டுதாத்பர்யம்: முந்தினது - நித்யஸூரிகளுக்கு போக்யனென்றபடி; இரண்டாவது - 'ஏறு' என்று - ஸர்வாதிகனுய், 'அமரர்' என்று-போக்தாக்களையுடையனுயிருந்தும் என்னையநுபவிப்பித்தானென்று. எப்படி அநுபவிப்பித்தான்? என்ன, ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச் செய்கிருர் - 'எல்லாப்பொருளும்' என்று. தம்மையநுபவிப்பித்த-ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க அநுபவிப்பித்த. ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிருரென்றது - ப்ரகாரத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் சொல்லுகிருரென்றபடி. 'முதல் வார்த்தையிலே' என்றது-ப்ரதமாத்யாயத்திலே யென்றபடி. அடியிலே யென்னவுமாம். 'தர்மாதர்மங்களின்னதென்று அறிகிறிலேன்' என்றது - "யச்ச்ரேயஸ் ஸ்யாந்நிஶ்சிதம் ப்ரூஹி தத்" என்றதைப் பற்ற. "கார்பண்யதோஷோபஹதஸ்வபாவ: ப்ருச்சாமி த்வாம் தர்மஸம்மூடசேதா: । யச்ச்ரேயஸ் ஸ்யாந்நிஶ்சிதம் ப்ரூஹி தந்மே ஶிஷ்யஸ்தேஹம் ஶாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்" இதி பகவத்கீதாயாம் த்விதீயே. "தேஹிநோஸ்மிந்யதா தேஹே" "நத்வேவாஹம் ஜாது நாஸம்" இத்யாதியைப்பற்ற, 'ப்ரக்ருதிபுருஷ' இத்யாதி. 'கர்மயோகத்தை விதித்து' என்றது - "கர்மண்யேவாதிகாரஸ்தே மா பலேஷு கதாசந" இத்யாதியைப்பற்ற. 'ஸங்கம் த்யக்த்வா கரோதி ய:' இத்யாதியைப்பற்ற - 'பலாபிஸந்தி'

அநுஷ்டி' என்று, அநந்தரம் ஆத்மஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்து, அநந்தரம் பகவத்ஜ்ஞாநத்தைப்பிறப் பித்து, அநவரதபாவநாரூபமான உபாஸநக்ரமத்தை யறிவித்து, இவ்வளவும்கொண்டுபோந்து இதின்அருமையை இவன்நெஞ்சிலேபடுத்தி, 'இவை அஶக்யம்' என்று ஶோகித்தவநந்தரம் 'ஆகில், என்னைப்பற்றி நிர்ப்பரனாயிரு' என்று தலைக்கட்டினாற்போலேயாயிற்று, க்ரமத்தாலே தன் குணசேஷ்டிதங்களை இவரையநுபவிப்பித்தபடி. [எம்மான்தன்னை] - அர்ஜுநனுக்கு பலித்ததோ இல்லையோ, அறியேன்; அந்தஉபதேஶபலம் நான்பெற்றேன். அவனும் இவ்வர்த்தத்தைக் கேட்ட வநந்தரம் "ஸ்திதோஸ்மி" (ஸ்த்திதோஸ்மி) என்னச்செய்தேயும், 'நூநம்ஸம்ஶயோஸ்தி' என்றானிறே: உபதேஶிக்கிறவனும் ஸர்வஸாதாரணனாய் உபதேசிக்கிற அர்த்தமும் ஸர்வஸாதாரணமாகையாலே, அதறிந்த இவர்க்குப் பலித்ததென்னத் தட்டில்லையிறே; "விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர்" என்னக் கடவதிறே. இவர்மநோரதத்திலே நின்றுபோலேகாணும் அருளிச்செய்தது. [மாற்றமாலைபுனைந் தேத்தி]-சொன்மாலையைத் தொடுத்தேத்தி. அவன்பண்ணின உபகாரத்திலே தோற்றனைத்தினார், அது திருவாய்மொழியாய்த் தலைக்கட்டிற்று. மாற்றம் - சொல்லு. [நாளும்மகிழ்வெய்தினேன்] - நித்யாநந்தியானேன். எய்துகை - கிட்டுகை. இப்படி பெரியபேற்றைப் பெற்றீராகில் விரோதி -

இத்யாதி. 'ஆத்மஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்து' என்றது - "ஸர்வாத்மபாவம் வாஜ்ஞாநேந விஸா வ்ரதே", "நஹிஜ்ஞாநேந ஸத்ருஶம் பவித்ரம்" இத்யாதியைப்பற்ற. 'ஆத்மஜ்ஞாநம்' என்றது-ஆத்ம விஷயஜ்ஞாந மென்றபடி. 'பகவத்ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்து' என்கிறது - "அஹம் ஸர்வஸ்ய ப்ரபவோ மத்த: ஸர்வம் ப்ரவர்த்ததே", "ஸர்வஸ்யசாஹம் ஹ்ருதி ஸந்நிவிஷ்ட:" இத்யாதியைப் பற்ற. "மத்த: பரதரம் நாந்யத்"; "மய்யேவ மந ஆதத்ஸ்வ" இத்யாதியைப் பற்ற - 'உபாஸநக்ரமத்தை' என்றது. 'இதினருமையை' என்றது - "தத்விஜ்ஞாநம் நியோஜய கேஶவ", "சஞ்சலம் ஹி மந: க்ருஷ்ண" இத்யாதியைப் பற்ற. பக்தியினருமை அர்த்தாத்ஸித்தம்; சரமஶ்லோகத்திலே - 'சோகியாதேகொள்' என்று சொல்லுகையாலே. 'எல்லாப்பொரு ளும்விரித்தானை - எம்மான்தன்னை' என்று கூட்டித் தாத்பர்யார்த்தம் -'அர்ஜுநனுக்கு' இத்யாதி. "ஸ்திதோ ஸ்மி" என்னும்படி பலித்திருக்க, 'பலித்ததோ இல்லையோ?' என்கிறதென்? என்ன; 'அவனும்' இத்யாதி. "நஷ்டோ மோஹ: ஸ்ம்ருதிர்லப்தா த்வத்ப்ரஸாதாந்மயாச்யுத । ஸ்திதோஸ்மி கதஸந்தேஹ: கரிஷ்யே வசநம் தவ" இதி கீதாயாம் அஷ்டாதஶே. 'நூநம்ஸம்ஶயோஸ்தி' இத்யாதி: மூர்த்தமாக கீதோபதேஶம் பண்ணியிருக்கவும், அந்த அர்த்தவிஷயமாக புநப்ரஶ்நம்பண்ணின அர்ஜுநனைக்குறித்து அநுகீதையிற் சொன்ன க்ருஷ்ணவாக்யம் - "நூநம் அஶ்ரத்ததாநோஸி துர்மேதா ஹ்யஸி பாண்டவ" என்று; இதினு டைய அர்த்தாநுவாதம்-'நூநம்ஸம்ஶயோஸ்தி' என்று. அர்ஜுநனுக்கு உபதேசித்திருக்க, 'நான்பெற்றேன் என்கிறதுஎப்படி?' என்ன, 'உபதேசிக்கிறவனும்' இத்யாதி. இப்படிஉபதேஶம் பலித்தவிடமுண்டோ? என்ன 'விட்டுசித்தர்' இத்யாதி. "மெய்ம்மைப்பெருவார்த்தை விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர்" - யதார்த்தமுமாய்ச் சீரியதுமாய் ஸுலபமுமான சரமஶ்லோகமாகிற வார்த்தையைப் பெரியாழ்வார் கேட்டு தந்நிஷ்டராயிருப்ப ரென்றபடி. நாச்சியார்திருமொழி - பதினோராந்திருமொழி ஈற்றுப்பாட்டு. உபதேசித்தது திருத்தேர்த் தட்டிலேயாயிருக்க, "விட்டுசித்தர்கேட்டிருப்பர்" என்னக் கூடுமோ? என்ன, 'இவர்மநோரதத்திலே' இத்யாதி. இவர்மநோரதத்திலே - பெரியாழ்வாருடைய மநோரதத்திலே. இவர்க்குப் பலிக்கையாலே 'இவர்மநோரதத்திலே நின்றுபோலே காணும்' என்கிறார். அர்ஜுநனுக்குப் பலியாமையாலே, அவனு டைய ரதத்திலன்றுபோலே. இது - விட்டுசித்தபதத்தின் தாத்பர்யம்; விஷ்ணுஶ்சித்தேயஸ்ய இறே இவர்மநோரதத்திலே-யென்றது-சாடு. ஆனால், புத்திபூர்வகமாகச் சொன்னாரோ? என்ன, 'அவன்பண்ணின இத்யாதி. வினைநோய்கள் - வினைகளும் நோய்களும். வினையென்று - கர்மம்; நோயென்று - ஜந்மம்

செய்தது என்? என்ன,- [காற்றின்முன்னம்கடுகி வினைநோய்கள்கரியவே] - வினைகளும் வினைப் பயனான ஜந்மங்களும் காற்றிற்காட்டிலும் கடுகி தக்தமாயிற்றின. புதுப்புடைவை அழுக்குக்கழற்றுமாபோலே, க்ரமத்தாலே போக்கவேண்டுவது தானே போக்கிக்கொள்ளப் பார்க்குமன்றிறே; அவன் போக்குமன்று அவனுக்கு அருமைப்படவேண்டாவே; "வினைப்படலம்விள்ளவிழித்து" என்கிறபடியே, ஒருகால் பார்த்துவிட அமையுமே. "மேருமந்த்ர" [மேருமந்தர] இத்யாதி. நிதாநஜ்ஞனான ஭ிஷக்கைக் கிட்டின வ்யாதிபோலேயிறே ஸர்வேஶ்வரனைக் கிட்டினால் இவை நசிக்கும்படி. "வானோ மறிகடலோ" இத்யாதி. (௫)

ஆறாம்பாட்டு.

கரியமேனிமிசை வெளியநீறுசிறிதேயிடும்
பெரியகோலத்தடங்கண்ணன் விண்ணோர்பெருமான் தன்னை
உரியசொல்லால் இசைமாலைகளேத்தி உள்ளப்பெற்றேற்கு
அரியதுண்டோஎனக்கு இன்றுதொட்டும் இனியென்றுமே.

ஆ.—(கரியமேனி.) நீலமேகநிபதிவ்யரூபோசித திவ்யாங்கராகத்தாலே அநுலிப்தனாய், அதிவிஶாலமாய் அதிரமணீயமாயிருப்பதொரு தாமரைத்தடாகம்போலேயிருந்த திருக்கண்களையுடையனாய், அவ்வழகாலே விண்ணோர்பெருமானாயிருந்த எம்பெருமானை, அவனுக்கு ஸத்ருஶமான சொற்களாலே இசைமாலைகளேத்தி உள்ளப்பெற்ற எனக்கு இன்றுதொட்டும் இனியென்றும் அரியதுஉண்டோ? என்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், 'உமக்கு வேண்டுவது என் ?' என்று எம்பெருமான் கேட்க, 'நான் பெறாதே இனி ஸாதித்துத்தரவேண்டுவது ஒரு பொருளுண்டோ ?' என்கிறார்.

[கரியமேனி என்று மேலுக்கு] - கரிய விழியினுடைய அழகுக்குமேலே அளவே இடப்பட்ட அஞ்சநசூர்ணத்தையுடைத்தாய், பெருத்து அழகியதான திருக்கண்களையுடையனாய், அயர்வறுமமரர்களாலும் பஜித்து முடியவொண்ணாதபடி அறமிக்கிருந்துள்ள அழகையுடையவனை; கறுத்ததிருவுடம்பின் அழகுக்குமேலே என்றுமாம். [உரியசொல்லால் என்று மேலுக்கு] - நேரேவாசகமான சொல்லாலே இசைமாலைகளேத்தி அவனை நினைக்கப்பெற்ற எனக்கு.

'நோய்' என்றால் ஜந்மத்தைச் சொல்லுமோ? என்ன, "வ்யாதிஸ்ஸம்ஸாரதுஃகம்" என்னக்கடவதிறே. கடுகி - த்வரித்து. கரிய - தக்தமாயிற்றின; 'இவை ஒருகாலே தக்தமாகக்கூடுமோ?' என்ன: 'புதுப்புடைவை' இத்யாதி. வினைநோய்களைப்போக்குகை ஈஷத்கரமென்கிறார் - 'வினைப்படலம்' இத்யாதி. ப்ராப்திப்ரதிபந்தக கர்மஸமூஹமானது என்னை விட்டு நீங்கும்படியாக நீ கடாக்ஷித்து என்றபடி. பெரியதிருவந்தாதி எழுபத்தாறும்பாட்டு. உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - 'மேரு' இத்யாதி. "மேருமந்தரமாத்ரோঽபி ராஶிஃ பாபஸ்ய கர்மணஃ। கேஶவம் வைத்யமாஸாத்ய துர்வ்யாதிரிவ நஶ்யதி" - ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே அஷ்டஸப்ததிதமேঽத்யாயே. இதுக்கு அர்த்தம் - 'நிதாநஜ்ஞ' இத்யாதி. ப்ரமாணாந்தரம் - 'வானோ' இத்யாதி. பெரியதிருவந்தாதி ஐம்பத்துநாலாம்பாட்டு. துஃகஹேதுவான கர்மத்தை நம்முடைய ஸமீபத்திலே கண்டிலோம்; இது, வானோ - ஆகாஶத்திலே பறந்துபோயிற்றோ? திரைக்கிளப்பத்தையுடைய கடலிலேயோ காற்றிலேயோ நெருப்பிலேயோ காட்டிலேயோ ஒருங்கிப்போயிற்று என்றபடி. ஆற்றநல்லவகையென்று தொடங்கி, வினைநோய்கள் - காற்றின்முன்னம் கடுகி-கரிய - மாற்றமாலைபுனைந்தேத்தி நாளும் மகிழ்வெய்தினேன் இத்யந்வயஃ. (௬)

ப.—அநந்தரம், அஸ்கலிதஜ்ஞாந ப்ரேமரானுர்க்கு நிரதிசயாநுபாவ்யமான அழகை யுடையவனை ஸ்தோத்ரமுகத்தாலே அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு துர்லபமுண்டோ? என்கிறார்.

கரிய - ஶ்யாமளமான, மேனிமிசை - வடிவழகுக்குமேலே, வெளிய நீறு - அஞ்சந சூர்ணத்தை, சிறிதே - அளவில், இடும்-அணிகிற, பெரிய கோலம் - நிரதிசயஸௌந்தர்யயுக்தமாய், தடம்-விஸ்தீர்ணமான, கண்ணன்-கண்ணழகையுடையனுய், (இவ்வழகுவெள்ளத்திலே), விண்ணோர் பெருமான்தன்னை-ஸூரிகளைக் குமிழிநீரூட்டும் மேன்மையையுடையனுன ஸர்வேஶ்வரனை, உரிய-(இவ்வழகுக்குத்) தகுதியான, சொல்லால்-சொல்லாலேசமைந்த, இசைமாலைகள்-காநரூபஸந்தர்ப்பங்களையிட்டு, ஏத்தி- ஸ்துதித்து, உள்ள - அநுபவிக்க, பெற்றேற்கு எனக்கு - பெற்றேனுன எனக்கு, இன்றி தொட்டும்-(அநுபவாரம்பமான) இன்று தொடங்கி, இனி-இனி, என்றும்- மேலுள்ள காலமெல்லாம், அரியது - துர்லபமாயிருப்பது, உண்டோ-ஓரர்த்தமுண்டோ?

வெளியம்-அஞ்சநம், அன்றியே, ஶ்யாமளமான திருமேனிமேலே "கவடு... ...ஷவஸ்வி..." என்கிறபடியே அலங்காரார்த்தமான கர்ப்பூரசூர்ணத்தை அளவுபடச் சாத்தின பெரிய ஒப்பனையை யுடைய என்றுமாம்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், 'அடிமைசெய்யப்பெற்றேன், ப்ரதிபந்தகங்கள் போகப்பெற்றேன்' என்ருர் கீழ்; 'உமக்கு இனி வேண்டுவது என்?' என்று ஈஶ்வரன் கேட்க, 'நான் பெருதது உண்டோ?' என்கிருர்.

[கரியமேனிமிசை] - திருக்கண்ணின் கரியவிழியினுடைய கறுத்த நிறத்தின்மேலே; "கரியவாகிப்புடைபரந்து" என்னக்கடவதிறே. [வெளியநீறு] - அஞ்சனசூர்ணம். "ஆரமயில்வேற்கணஞ்சனத்தின்நீறணிந்து" என்னக்கடவதிறே. [சிறிதேஇடும்] - ஒப்பனைக்காக இடவேண்டாவிறே, மங்களார்த்தமாக இட அமையும். [பெரியகோலம்] - ஒப்பனைவேண்டாதபடி அழகு அளவிறந்திருக்கிறபடி. [தடங்கண்ணன்] - போக்தாக்களளவன்றிக்கே போக்யதை இருக்கிறபடி. அதவா, [கரியமேனி இத்யாதி] - கறுத்த திருநிறத்தால்வந்த அழகுக்கு மேலே அதுக்குப் பரபாகமாகத் திருக்கண்களிலே அஞ்சநத்தையிடும் என்னவுமாம். 'கரி என்று ஆனையாய், அத்தால் நினைக்கிறது-குவலயாபீடமாய், அது, அம்மேனியிலே - அழகிய மேனியிலே, வெளிய - கோபிக்க, நீறு சிறிதே இடும் - பொடியாக்கும்; பஸ்மஸாத்தாக்கும்' என்று ஒரு தமிழன் நிர்வாஹம். [விண்ணோர்பெருமான்தன்னை] - இக்கண்ணழகுக்கு போக்தாக்கள் நித்யஸூரிகளாயிற்று. [பெருமான்] - த்ரிபாத்விபூதியாக அநுபவியாநின்ருலும் அநுபூதாம்ஶம் சுருங்கி அநுபாவ்யாம்ஶம் விஞ்சியாயிற்று இருப்பது. [உரியசொல்லால்] - இவ்விஷயத்துக்கு நேரேவாசகமான சொல்லாலே. [இசைமாலைகள்] - "ஸா...வை... வாக்..." என்னும்படியே திருச்செவிசாத்தலாயிருக்கை. [ஏத்திஉள்ளப்பெற்றேற்கு] - ஏத்தி அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு. [அரியதுஉண்டோ] - நான் பெருதே இனிப் பெறவேண்டியிருப்பதொரு பொருளுண்டோ? [எனக்கு] - "...ஹ..." என்றிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே ஶேஷத்வம் ரஸிக்கப்பெற்று, ஸ்வரூபாநுரூபமாக வாசிகமான அடிமை செய்யப்பெற்று, "வினைநோய்கள்கரியவே" என்று விரோதியும் கழியப்பெற்றிருக்கிற எனக்கு. [இன்று தொட்டும்இனிஎன்றுமே]- அடிமையில் இழிந்த இன்றுதொடங்கி மேலுள்ளகாலமெல்லாம் அரியது இல்லை. "தீர்ப்பாரையாமினி" அடுத்துநிற்கவிறே, இவர் வார்த்தைசொல்லுகிறது; பேற்றில் இழவு தோற்றுதபடியான விஷயமிறே.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளிலே அடிமைசெய்யவும் பெற்று ப்ரதிபந்தகமும் போகப்பெற்றேனென்றார்-கீழ்; 'ஆனால், இனி உமக்குச்செய்யவேண்டுவதென்?' என்றான் ஈஶ்வரன்; இதுக்குமுன்பு பெறாததாய் இனிப்பெறவேண்டுவதொன்றுண்டோ? என்கிறார் இதில்.

[கரியமேனிமிசை] - மேனியென்று - நிறமாய், திருக்கண்களில் கருவிழியினுடைய கறுத்தநிறத்தால் வந்த அழகுக்குமேலே. * "கரியவாகிப்புடைபரந்து" என்னக்கடவதிறே. [வெளிய நீறு] - அஞ்சநசூர்ணம். அத்தை அளவேகொண்டு அலங்கரித்தும். "ஆராயில்வேற்கணஞ்சனத்தின்நீறணிந்து" என்னக்கடவதிறே. [சிறிதே இடும்]-அழகுக்கு இடவேண்டுவதில்லையே, இனி மங்களார்த்தமாகையாலே அளவேயாயிற்று இடுவது. [பெரியகோலம்] - ஒப்பனை வேண்டாதபடி அழகு அளவிறந்திருக்கிறபடி. [தடங்கண்ணன்] - போக்தாக்களளவன்றிக்கே போக்யம் மிக்கிருக்கிறபடி. அதவா, [கரிய இத்யாதி] - கறுத்தநிறத்தாலே வந்த அழகுக்குமேலே அதுக்குப்பரபாகமான திருக்கண்களிலே அஞ்சநத்தையிடுமென்றுமாம். அன்றிக்கே, 'கரியென்று - ஆனையாய், அத்தால்நினைக்கிறது - குவலயாபீடமாய், குவலயாபீடமானது, அம்மேனியிலே - அழகியதிருமேனியிலே, வெளிய - சீற, அத்தை, நீறு சிறிதேயிடும் - பொடியாக்கும்' என்று ஒருதமிழன் நிர்வஹித்தான். [விண்ணோர்பெருமான்] - இக்கண்ணழகுக்கு போக்தாக்கள் நித்யஸூரிகளாயிற்று. [பெருமான்] - த்ரிபாத்விபூதியாக அநுபவியாநின்றாலும், அநுபூதாம்ஶம் சுருங்கி அநுபாவ்யாம்ஶம்

ஆறும்பாட்டு - 'கரியமேனி' இத்யாதி. 'அடிமைசெய்யவும் பெற்று' என்றது - 'மாற்றமாலைபுனைந்தேத்தி' என்றத்தைப் பற்ற. 'வினைநோய்கள்கரிய' என்றத்தைப் பற்ற, 'ப்ரதிபந்தகமும் போகப்பெற்றேன்' என்றது. கீழென்றது-கீழ்ப்பாட்டிலென்றபடி. "அரியதுண்டோ" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து, 'ஆனால்' இத்யாதி.

'மேனி' என்று - நிறமாய், 'கரியமேனி' என்று - கறுத்தநிறமாய், 'மிசை' என்று - மேலாய், மேலே 'பெரிய கோலத்தடங்கண்' என்று இருக்கையாலே, திருக்கண்களினுடைய கறுத்தநிறத்தால் வந்த அழகுக்கு மேலே யென்கிறார் - 'மேனியென்று' இத்யாதி. 'அழகுக்கு' என்று - அத்யாஹார்யம். 'கரிய' இத்யாதி- கண்ணுக்கு விசேஷணமென்று கருத்து. திருக்கண்கள் கறுத்திருக்குமென்றதுக்கு ப்ரமாணம் - 'கரியவாகி' இத்யாதி; கறுத்து அகன்றிருக்கிற என்றபடி. புடைபரந்து - பர்யந்தங்கள் விசாலமாய். 'சிறிதே' என்றதுக்கு வாஸனை - 'அத்தை' இத்யாதி. 'இடும்' என்றால் - அலங்கரிக்குமென்று சொல்லுமோ? என்ன, 'ஆரார்' இத்யாதி. சிறியதிருமடல். 'ஆர்' என்று - அழகாய், 'ஆர்' என்று - மிகுதியாய், அழகு மிக்கிருக்கிறதாய், அயில் - கூர்மையையுடைத்தா யிருக்கிற வேல்போலே யிருக்கிற கண்ணிலே அஞ்சநசூர்ணமிட்டு அலங்கரித்து என்று பாசுரார்த்தம். 'சிறிது என்பானென்?' என்ன, 'அழகுக்கு' இத்யாதி. அளவே - ஸ்வல்பமே. 'பெரியகோலம்' என்றதின் தாத்பர்யம் - 'ஒப்பனை' இத்யாதி. 'தடம்' என்றதுக்கு பாவம் - 'போக்தாக்கள்' இத்யாதி. 'அதவா' இத்யாதி - த்விதீயார்த்தம். 'கறுத்தநிறத்தாலே வந்த' என்றது - திருமேனியில் கறுத்த நிறத்தாலே வந்த என்றபடி. இந்தப்பக்ஷத்திலே, 'கரியமேனி' இத்யாதி - கண்ணுக்கு விசேஷணமன்றென்று தாத்பர்யம் அதுக்குப் பரபாகமான - திருமேனிக்குப் பரபாகமான இத்யர்த்தః. த்விதீயார்த்தத்திலே, 'மேனி' என்று - காந்தியைச் சொல்லி, திருமேனியென்று அத்யாஹார்யம். பரபாகமென்றது - சிவப்பைப்பற்ற. அத்தை - ஆனையை. 'நீறுசிறிதேயிடும்'—சிறிது நீறு இடும் - ஸ்வல்பபஸ்மமாக்கும்; பொடியாக்கும் என்றபடி. கண்ணைச்சொன்ன அநந்தரம், 'விண்ணோர்பெருமான்' என்றதுக்கு பாவம்-'இக்கண்ணழகுக்கு' இத்யாதி. 'பெருமைஎப்படி?' என்ன, ப்ரக்ருதோபயுக்தமான ஸம்பிவ்யாஹாரவஶித்த தாத்பர்யம் - 'த்ரிபாத்விபூதியாக' இத்யாதி. 'பெரியகோலத்தடங்கண்ணன், விண்ணோர்பெருமான்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து

* அமலனாதிபிரான் - ௯.

விஞ்சியிருக்கும். [உரிய சொல்லால்] - அவயவசோபை அது, போக்தாக்கள் அவர்கள், இப்படியிருந்தால், 'நாம் பாடுகிற கவிகளுக்கு இது விஷயமன்று' என்று மீளவிறே அடுப்பது; இப்படியிருக்கச்செய்தேயும், இவ்விஷயத்துக்கு நேரேவாசகமான சொல்லாலே. [இசைமாலைகள்] - "ஸம்ஸ்ரவேமதுராம்வாக்யம்" (ஸம்ஸ்ரவேமதுராம்வாக்யம்) என்கிறபடியே, திருச்செவிசாத்தலாம்படியிருக்கை. [ஏத்தி உள்ளப்பெற்றேற்கு] - ஏத்தி யநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு. [அரியது உண்டோ] - "நாநவாப்தமவாப்தவ்யம்" (நாநவாப்தமவாப்தவ்யம்) என்கிறபடியே. இதுக்குமுன்பு அடையாததாய் இனி எனக்கு அடையப்படுவதொன்று உண்டோ? [எனக்கு]-"ஈஶ்வரோஹம்" என்றிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே சேஷத்வம் ரஸிக்கப்பெற்று, ஸ்வரூபாநுரூபமாக வாசிகமான அடிமை செய்யப்பெற்று, 'வினைநோய்கள்கரிய' என்று விரோதி கழியப்பெற்றிருக்கிற எனக்கு. [இன்று தொட்டும் இனியென்றுமே]-அடிமையிலிழிந்த இன்றுதொடங்கி இனிமேலுள்ள காலமெல்லாம், அரியதில்லை. "அதஸோऽபயங்கதோபவதி" (அதஸோபயங்கதோபவதி) என்கிறபடியே. அநந்தரம் "தீர்ப்பாரையாமினி"யாவது அறியாமலிறே இவர் இவ்வார்த்தை சொல்லுகிறது. (சு)

ஏழாம்பாட்டு.

என்றுமொன்றாகி ஒத்தாருமிக்கார்களும் தன்தனக்கு
இன்றிநின்றானை எல்லாவுலகும்உடையான்தன்னை
குன்றமொன்றால்மழைகாத்தபிரானைச் சொல்மாலைகள்
நன்றுசூட்டும்விதியெய்தினம் என்னகுறைநமக்கே.

ஆ.—(என்றுமொன்றாகி.) ஸர்வகாலமும் ஏகப்ரகாரமாக நிரஸ்தஸமாப்யதிகனாய், ஸர்வலோகேஶ்வரனாய்ப் பரமகாருணிகனுமிருந்த எம்பெருமானைத் திருவாய்மொழிபாடுகைக்கு, அவனுடைய நிர்மர்யாதக்ருபையாகிற மஹாபாக்யத்தை யுடையோமானோம்; இனி நமக்கு என்ன குறையுண்டு? என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், இஸ்ஸம்பத்தெல்லாம் அவன்ப்ரஸாதத்தாலே பெற்றேன் என்கிறார்.

ஸாரம் - 'அவயவசோபை' இத்யாதி. 'உரியசொல்' என்றதுக்கு அர்த்தம் - 'இப்படி' இத்யாதி. ஸ்தோத்ரம் பண்ண யோக்யதையில்லை என்று, 'உரியசொல்லால்' என்னக்கூடுமோ? என்ன, 'தம்மைப்பார்த்தால் கூடாது; அவனடியாக வர்த்தாகையாலே விரோதமில்லை' என்று அருளிச்செய்வர். உரியசொல் - ஸம்யக்வாசகமான ஸப்தம். காதுக்கேட்டின மாலைக சொன்னகையாலே - உகந்துகேட்கைக்கு யோக்யமான ஆகாரந் தோன்றுகிறதென்கிறார். 'ஸம்ஸ்ரவே' இத்யாதி. "வனவாஸஹேதுர்விஸ்தார்வின்யஸ்ய ஸம்யக்ஹாகவிஃ। ஸம்ஸ்ரவேமதுராம்வாக்யம்மேஹாராஜஹாரஹ" இதி ஸுந்தரகாண்டே ஹநூமான் ஶ்லோகத்துக்குஅர்த்தம்-'இதுக்குமுன்பு' இத்யாதி; இனிமேலடையப்படுவதாகக்கொண்டு எனக்குப் பெறுவதில்லை யென்று தாத்பர்யம். அல்லாதாரில் உமக்குவ்யாவ்ருத்தி யேது? என்ன, 'ஈஶ்வரோஹம்' இத்யாதி. "போற்றி"என்றத்தைப்பற்ற, 'சேஷத்வம் ரஸிக்கப்பெற்று' என்றது. 'இசைமாலைகள்' - இத்யாதியைப் பற்ற, 'ஸ்வரூபாநுரூபம்' இத்யாதி. பகவத்விஷயத்திலே அந்வயித்தவனுக்கு விரோதிகளால்வரும் பயமில்லையென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - 'அதஸோऽபயம்' இத்யாதி. மேல் "தீர்ப்பாரையாமினி"யாயிருக்க, 'இனியென்றும்' என்கிறதென்? என்ன, 'அநந்தரம்' இத்யாதி. க்ரமேணஅந்வயஃ. "நமேவாப்தாஸ்தி கர்தவ்யம் த்ரிஷுலோகேஷு கிஞ்சந। நாநவாப்தமவாப்தவ்யம் வர்த ஏவச கர்மணி" இதி கீதாயாம் த்ருதீயே. (சு)

[என்றும் என்றுதொடங்கி] - தன் ஐஸ்வர்யத்தை ஆவிஷ்கரியாதே மநுஷ்யாதிமாத்ரமாய் வந்து திருவவதாரம்பண்ணியருளின இடத்திலும் என்றும் ஒருவகையாலும் தனக்கு ஒத்தாரையும் மிக்காரையும் இல்லாத ஸர்வலோகேஸ்வரனை. [குன்றம் என்று தொடங்கி] - தனக்கு ரக்ஷணீயஜந்துக்கள் மழையாலே நோவுபடப்புகக் கிடந்ததொரு மலையை எடுத்து அவ்வாபத்தைப் பரிஹரித்தருளின மஹோபகாரகனைத் திருவாய்மொழியாகிற மாலைகளை அவன் விரும்பும்படி சூட்டுகைக்கு பாக்யத்தைப் பண்ணினேன்.

ப.—அநந்தரம், ஸமாப்யதிகரஹிதையான போக்யதையை யுடைய க்ருஷ்ணனை ஸ்துதிக்கப்பெற்ற எனக்கு என்னகுறையுண்டு? என்கிருர்.

என்றும் - (பரத்வத்தோடு அவதாரத்தோடு வாசியற) ஸர்வாவஸ்தையிலும், ஒன்ருஆகி - ஒருப்ரகாரராக்வயியாய்க்கொண்டு, ஒத்தாரும் - ஸமராயும், மிக்கார்களும்-அதிகராயுமிருப்பார், தன்தனக்கு - தன்னுடையநிரதிஶயபோக்யமான ஸௌலப்யாதிகளாகிற அஸாதாரணகாரத்துக்கு, இன்றி - இன்றியிலே, நின்ருனை-நின்றவனை, ("க்ருஷ்ணஸ்ய ஹிக்ருதே" என்கிறபடியே அந்நிலையிலே), எல்லாவுலகும் - ஸமஸ்தலோகத்தையும், உடையான்தன்னை - தனக்குஶேஷமாகவுடையனை, மழை - (ஶேஷவஸ்துக்களுக்கு இந்த்ரனுல் வந்த) வர்ஷாபத்தை, குன்றம் ஒன்ருல் - (கண்டதொரு) மலையாலே, காத்த - காத்த, பிரானை - மஹோபகாரகனானவனை, சொல் மாலைகள் - ஶப்தமயமான மாலைகளை, நன்று சூட்டும் - அவன் ஆதரித்துச் சூடும்படி பண்ணுகைக்கிடான, விதி = (அவன் க்ருபாரூபமான) பாக்யத்தை, எய்தினம் - கிட்டப்பெற்ருேம்; நமக்கு - நமக்கு, என்ன குறை - ஒருகுறையுண்டோ?

அத்தலையில் க்ருபையில் குறையுண்டாகிலிறே இத்தலையில் பேற்றிற் குறையுண்டாவது என்று கருத்து. விதி - தப்பவொண்ணுத க்ருபையை நினைக்கிறது. நமக்கு என்கிற பன்மை - பஹுமாநத்தாலே ஶ்ருதி வஹுவசநம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், 'அரியதுண்டோ எனக்கு என்கிற பூர்த்தி உமக்கு எத்தாலே வந்தது?' என்ன, 'பகவத்க்ருபையாலே வந்தது' என்கிருர்.

[என்றும்] - பரத்வத்தை ஆவிஷ்கரியாதே மநுஷ்யாதிமாத்ரமேயாய் வந்து அவதரித்து நின்ற விடத்திலும். [ஒன்ருகி ஒத்தாரும் மிக்கார்களும்] - தன்னுடைய எல்லாப்படிகளுக்கும் ஒத்தாரில்லை யென்கை யன்றிக்கே ஒருவகைக்கும் ஒத்தாரில்லை. [தன்தனக்கு] - நீர்மையே ஸ்வரூபமான தனக்கு. "ஶ்ருதா நம நாதிவதே-ரயாः." [எல்லாவுலகுமுடையான் தன்னை] - "க்ருஷ்ணவஶஹியொகா நாஶ." [குன்றம் இத்யாதி] - முதன்மைகொண்டாடி ரக்ஷ்யவர்க்கத்தை நோவுபட விடுமோ? என்னில்,--ஆபத்தேகைம்முதலாகக் கைக்கு எட்டிற்றுஒருமலையைக்கொண்டு ரக்ஷித்தபடி. ரக்ஷிக்குமிடத்தில் பரிகரநியதியில்லை யென்கை. [மழைகாத்த] - இடையரும் பசுக்களும் தொலையும்படி இந்த்ரன் பசியாக்ரஹத்தாலே வர்ஷிக்க ரக்ஷித்தான், தீமழையிறே. [பிரானை] - தென்றல் சந்தநம் தண்ணீர்போலே உபகரிக்கையே ஶீலமாயிருக்குமவன். [சொல்மாலைகள்] - "என்னுடைச்சொற்களென்னுந் தூயமாமாலை" என்னக்கடவதிறே. [நன்று சூட்டும்] - அவ்விஷயத்தை விளாக்குலைகொண்டு பேசவல்லேனனேன்; அவன் விரும்பும்படி சொல்லப்பெற்றேன். [விதிவாய்தினம்] - விதியென்று பகவத்க்ருபை; "விதிசூழ்ந்ததால்" என்றதிறே. [என்னகுறை நமக்கே] - 'நக்ஷமாமி'க்கு விஷயமாகாதே, க்ருபைக்கு விஷயமான நமக்கு ஒருகுறை யுண்டோ? நமக்கு ஒருகுறையுண்டாகை யாகிறது - க்ருபையைப் பரிச்சிந்நமாக்குகையிறே.

எ.ரு.—ஏழாம்பாட்டு. 'அரியதுண்டோ வெனக்கு என்கிற இப்பூர்த்தி உமக்கு எ தாலே வந்தது?' என்ன, 'பகவத்க்ருபையாலே வந்தது' என்கிறார்.

[என்றும்] - எல்லாக்காலமும். [ஒன்றாகி ஒத்தாரும் மிக்கார்களும்] - எல்லாங்கூடி ஸமுதாயத்துக்கு ஒப்பில்லாமையே யன்றிக்கே, ஓரோவகைக்கும் ஓர் ஒப்பு இன்றிக்கேயிருக்கு "நதத்ஸமஶ்ச" (நதத்ஸமஶ்ச) என்கிறபடியே ஒருப்ரகாராந்வயியாய்க்கொண்டு ஸமராயும் அதிகரா மிருப்பார். [தன்தனக்கு இன்றிநின்றானை]-எம்பெருமானார் தெற்கேஎழுந்தருளின நாளிலே ஆள தார் மகனார் சொட்டைநம்பி ப்ரஸாதித்த வார்த்தை : "தன் தனக்கு என்றது - தானான தனக் என்றபடி. ஒருவகைக்கு ஒப்பின்றிக்கேயிருக்கிறது பரத்வத்திலல்ல; "ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே" (ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே) என்கிறபடியே - அவதரித்து மனிச்சுஏறிட்டுக்கொண்டு நிற்கிறநி யிலே" என்றாராம். [எல்லாவுலகுமுடையான்தன்னை] - ஸர்வலோகேஶ்வரனான க்ருஷ்ணனை "க்ருஷ்ணஏவஹிலோகாநாம்" (க்ருஷ்ணஏவஹிலோகாநாம்) இறே. இப்படி எல்லாவற்றை முடைய செருக்காலே, உடைமை நோவுபடவிட்டுப் பார்த்திருக்குமோ? என்னில்,—[குன்றம் இ யாதி] - இந்த்ரன் பசிக்கோபத்தாலே பசுக்களும் இடையரும் தொலைய வர்ஷித்தபோது, தோ ற்றிற்றுஒருமலையை எடுத்து அந்தஆபத்தை ரக்ஷித்த உபகாரகனை. * தீமழையிறே. [சொல்மாலை கள் இத்யாதி] - பரத்வத்தில்வந்தால் குணஸத்பாவமிறே உள்ளது, அவதரித்தவிடத்தேயிறே அ ப்ரகாசிட்டது; இப்படி விஷயம் பூர்ணமானால் 'பேசவொண்ணாது' என்று மீளுகையன்றிக்கே இந்நிலையிலே விளாக்குலைகொண்டு பேசும்படியானேன். சொல்மாலைகள் நன்று சூட்டும்ப யான பாக்யத்தை ப்ராபிக்கப்பெற்றேன். இவர் இப்போது, 'விதி' என்கிறது - பகவத்க்ருபை யை. தமக்குப் பலிக்கையாலும், அவனுக்குத் தவிரவொண்ணாதாகையாலும் - 'விதி' என்கிறா

ஏழாம்பாட்டு - 'என்றும்' இத்யாதி. 'சொன்மாலைகள் நன்றுசூட்டும் விதியெய்தினம்' என்ற தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'அரியதுண்டோ' இத்யாதி. 'விதி' என்று - பகவத்க்ருபை.

'ஒன்றாகி' என்று விசேஷித்ததுக்கு அர்த்தம் - 'எல்லாம்கூடின' இத்யாதி. ஓரோவகைக்கு ஸ்வரூபகுணாதிகளிலே ஓரோப்ரகாரத்துக்கு. இதுக்கு ப்ரமாணம் - 'நதத்ஸமஶ்ச' இத்யாதி. 'ஒன்றா என்றவிடத்திலே - ஐக்யபக்ஷத்தை நிவர்த்திப்பிக்கிறார் - 'ஒருப்ரகாராந்வயியாய்' இத்யாதி. இதுவே - ப தார்த்தமுமாம். தனக்கு என்றாலே, 'தன்தனக்கு' என்றதுக்குக் கருத்தேது? என்ன, 'எம்பெருமானார்' இ யாதி. சில ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் கேட்க, சொட்டைநம்பி அருளிச்செய்த வார்த்தை என்றபடி. 'தன்த க்கு' - அவதரித்துஆஶ்ரிதபாரதந்த்ரனாயிருக்கிற தனக்கு. தன்தனக்கு - தானான தனக்கு. தானானதன்ன யாவது - ஸ்வாஸாதாரணாகாரம். அதாவது - ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யம். மேலே 'மழைகாத்தபிரான்' என்றரு கையாலே - 'மனிச்சுஏறிட்டுக்கொண்டு நிற்கிறநிலையிலே' என்னுமிடம் ஸித்தமிறே. மனிச்சு - மநுஷ்ய வம். 'குன்றமொன்றால் மழைகாத்த பிரான்' என்று மேலே அருளிச்செய்கையாலே, 'ஸர்வலோகேஶ்வரனா க்ருஷ்ணனை' என்றது. 'க்ருஷ்ணன் ஸர்வலோகேஶ்வரனோ?' என்ன, 'க்ருஷ்ணஏவஹி' இத்யாதி. "க்ருஷ்ணஏவஹிலோகாநாமுத்பத்திரபிசாவ்யய:" இதி ராஜஸூயே பீஷ்ம:. தொலைய - நசிக்கு படி. 'ஒன்று' என்றதுக்கு அர்த்தம் - 'தோற்றிற்று ஒருமலையை' என்றது. இத்தை உபகாரமாகச் சொ லுகைக்கு அப்படி கனத்த ஆபத்தோ? என்ன, 'தீமழையிறே' என்கிறார். 'நன்று' என்றதுக்கு பாவம் 'பரத்வத்தில்' இத்யாதி. 'மழைகாத்தபிரான்' என்று - ஆபத்ஸகத்வாதிகுணங்களைச் சொல்லுகையாலே 'அது ப்ரகாசிப்பது' என்றது. விளாக்குலைகொண்டு என்றது - 'நன்று' என்றதுக்கு அர்த்தம். பப்தார்த்தப 'சொன்மாலைகள்' இத்யாதி. 'அநந்யோபாயரான இவர்க்கு ஒரு ஸுக்ருதமுண்டோ? 'விதியெய்தின என்கிறதென்? என்ன, 'இவர் இப்போது' இத்யாதி. பகவத்க்ருபையை - 'விதி' என்னலாமோ? என்ன

---

* திருவாய்மொழி - எ, ச, க0.

*“விதிசூழ்ந்ததால்” என்றதிறே. [என்னகுறை நமக்கே] - ‘நக்ஷமாமி’க்கு இலக்காகாதே க்ருபைக்கு விஷயமான நமக்கு ஒருகுறையுண்டோ? நமக்கு ஒருகுறையுண்டாகையாவது - க்ருபையைப் பரிச்சிந்நமாக்குகையிறே. “ஸঃ” (ஸঃ)-ரக்ஷணமே ஸ்வரூபமாயிருக்குமவர். “தம்” (தம்)-ப்ராதிகூல்யத்திலே முதிர நின்றவனை. “நிபதிதம்பூமௌ” (நிபதிதம்பூமௌ)-தேவத்வத்தாலே தரையில் கால்பாவாதவன் போக்கற்றுத் தரையிலே வந்து விழுந்தான். ப்ரஜை தீம்புசெய்தால் பிதா சிக்ஷிக்கத் தொடர்ந்தால் மாதாவின்காலிலே விழுமாபோலே காணும், இவன் பூமியிலே விழுந்தது. “ஶரண்யঃ” (ஶரண்யঃ)-ஏதேனும் தசையிலும் சரணவரணார்ஹரானவர். “ஶரணாகதம்” (ஶரணாகதம்)-கண்வட்டத்திலே அநந்யகதித்வம் தோற்றவிழுந்துள்ளவனை. “வதார்ஹமபி” (வதார்ஹமபி) - பெருமாள் ஸித்தாந்தத்தாலும் வதார்ஹனே. “காகுத்ஸ்தঃ” (காகுத்ஸ்தঃ) - குடிப்பிறப்பால்வந்த நீர்மையாலே ரக்ஷித்தார். ‘குடிப்பிறப்பு தண்ட்யரை தண்டிக்கைக்கும் உடலாயிராதோ?’ என்னில்,—“க்ருபயா” (க்ருபயா)-நாம தொடங்கின கார்யம் ப்ரபலகர்மத்தால் தலைக்கட்டவொண்ணாதாப்போலே, அவரும் க்ருபாபரதந்த்ரராகையாலே நினைத்தவை தலைக்கட்டமாட்டார். அவன் க்ருபை விளையும் ஸமயமதனாலுன், அதுக்குமேலே க்ருபை விளைந்தது, இனி அவர் எவ்வழியாலே தண்டிப்பர்? [என்னகுறைநமக்கே] - எனக்குக் குறை யுண்டாகையாவது - அவன் க்ருபை பரிச்சிந்நவிஷயமாகையிறே. (எ)

எட்டாம்பாட்டு.

நமக்கும்பூவின்மிசைநங்கைக்கும் இன்பனை ஞாலத்தார்
தமக்கும்வானத்தவர்க்கும்பெருமானைத் தண்தாமரை
சுமக்கும்பாதப்பெருமானைச் சொல்மாலைகள் சொல்லுமாறு
அமைக்கவல்லேற்கு இனியாவர்நிகர்அகல்வானத்தே.

‘நமக்கு’ இத்யாதி. ப்ரயோகம் காட்டுகிறார். ‘விதிசூழ்ந்தது’ இத்யாதி. க்ருபாவிஷயபூதராகையைக்கொண்டு ‘ஒருகுறையுமில்லை என்றார்; குறையில்லாமையை வ்யதிரேகத்தாலே த்ருடீகரிக்கிறார் - ‘நமக்கு’ இத்யாதி. ‘க்ருபை அவனுக்குத் தவிரப்போகாது’ என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - ‘ஸঃ’ இத்யாதி. “ஸ தம் நிபதிதம் பூமௌ ஶரண்யঃ ஶரணாகதம் । வதார்ஹமபி காகுத்ஸ்தঃ க்ருபயா பர்யபாலயத்” இதி ஸுந்தரகாண்டே (ஸர். ௬அ.) ஹநூமந்தம்ப்ரதி ஸீதா. தச்சப்தம்-ரக்ஷகத்வப்ரஸித்தியிலே. “பர்யபாலயத்” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து, ‘ரக்ஷணமே’ இத்யாதி. த்விதீய தச்சப்தம் - ப்ராதிகூல்யப்ரஸித்தியிலே. “நிபதிதம்” என்கிற பதஸாமர்த்யங்கொண்டு பூமியிலென்கிறது ஸித்தமாயிருக்க, ‘பூமௌ’ என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - ‘தேவத்வத்தாலே’ இத்யாதி. பாவாத - வைக்கப்போகாத. போக்கற்று - கதிகெட்டு. பூமியிலே விழுகைக்கு ஹேத்வந்தரம் - ‘ப்ரஜை’ இத்யாதி; ரஸோக்தியாதல். ‘கண்வட்டத்திலே’ இதி. “ஶரணம்” என்று - க்ருஹமாய், அதாவது - இவர்கண்வட்டத்தைச் சொல்லுகிறதென்றபடி. “தொஷோயத்யபி” இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து அபிஶப்தத்துக்கு அர்த்தம் - ‘பெருமாள்’ இத்யாதி. ‘அபி’-ப்ராணனோடே யிருக்கப்பண்ணும் தண்டத்துக்கு அர்ஹனன்றிக்கே வதத்துக்கே அர்ஹனுமென்றபடி. குடிப்பிறப்பால்வந்த நீர்மையாவது - ஶரணாகதனை இந்த்ரனுக்காக அஸுரர்களை நிக்ரஹித்த தயை. அவனை வதியாமைக்கு ஹேத்வந்தரம் - ‘அவன்’ இத்யாதி. விளைந்தது - விளைந்தால் தண்டிப்பாரில்லையே யென்று த்வநி. ப்ரமாணகதநாநந்தரமும் குறையில்லாமையை த்ருடீகரிக்கிறார் - ‘எனக்கு’ இத்யாதி. “ஹேதுஸங்கோசவஶாவந்நிநதாம் ஸங்கல்பவிஷ்யேந நராঃ । வத்ஸகோடிஶதேநாபி நக்ஷீயதிவஸுந்தரே” இதி ஸ்ரீவாராஹே. க்ரமேண அந்வயঃ. (எ)

---

* திருவாய்மொழி - ௨, எ, ௬.

ஆ.—(நமக்கும்.) இன்று தன்திருவடிகளை ஆச்ரயித்த நாமும் பெரியபிராட்டியாரு மானால், பெரியபிராட்டியார்பக்கலிற்காட்டிலும் நம்பக்கலிலே வ்யாமுக்தனாய், அநாச்ரிதரான தேவர்களுக்கும் மநுஷ்யர்களுக்கும் ஒருவாசியின்றியே ஒக்க அரியனாய், விகளஉருணாரவிந்த திக ஸௌகுமார்ய சரணயுகளனாயிருந்த எம்பெருமான் என்னை 'ஒன்று சொல்லுங்காண் என்று அருளிச்செய்தருளினால், சொல்லலாம்படி சொல்மாலைகள் அமைக்கவல்லேற்கு இனி திருநாட்டிலேதான் நிகருண்டோ? என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், எம்பெருமானுக்குத் தம்பக்கல்உண்டான ஸங்காதிசயத்தை அநுஸந்தித்து, இப்படியிருக்கிற ஸர்வேச்வரனைக் கவிபாடவல்ல எனக்குத் திருநாட்டிலும் நி ரில்லை என்கிறார்.

[நமக்கும் பூவின்மிசை நங்கைக்கு மின்பனை] - தன்திருவடிகளை ஆச்ரயித்த நம்திறத்தில் பெரியபிராட்டியார்பக்கலிற்காட்டிலும் ஸ்நிக்தனானவனை. [ஞாலத்தார்தமக்கும் வானத்தவர்க்கும் பெருமானை] - எம்பெருமான் இப்படி ஸ்நேஹிக்கைக்குக் காரணம் நிலைக்க ஸித்தமான சேஷசேஷிபாவம். [தண்தாமரை சுமக்கும் பாதப்பெருமானை] - குளிர்ந்திரு துள்ள ஆஸநபத்மத்தாலல்லது செல்லாதபடியான ஸுகுமாரமான திருவடிகளையுடைய ஸ வேச்வரனை. ஆஸநபத்மத்தோடு ஒக்க என்சொல்மாலைகளும் அவனுக்கு ஸ்ப்ருஹணீயமென்று கருத்து. [சொல்மாலைகள் சொல்லுமாறு அமைக்க வல்லேற்கு] - எம்பெருமானுடைய குணங் களை நினைத்துக் கலங்கச்செய்தே கவிபாடுகைக்கு ஈடாக நெஞ்சை நிலைநிறுத்தி அதிலே உபக்ர மிக்கக்கடவ எனக்கு. 'ஒருகவிசொல்' என்றால், அப்போதே சொல்லவல்ல எனக்கு என்றும் சொல்லுவர்.

ப.—அநந்தரம், உபயவிபூதியுக்தனான ஸர்வேச்வரனை ஸ்துதிக்கிற எனக்குப் பரம பதவாஸிகளில் ஸத்ருசருண்டோ? என்கிறார்.

நமக்கும் - (அநாத்யஜ்ஞாநாதி ஸம்ஸர்க்கத்தாலே நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கும் இவ்வரு கான) நமக்கும், பூவின்மிசை நங்கைக்கும் - பூவிற்பிறப்பால்வந்த போக்யதையாலும் ஆத்ம குணபூர்த்தியாலும் நித்யஸூரிகளுக்கும் அவ்வருகான பிராட்டிக்கும், இன்பனை - (தன்போக்ய தாதிசயத்தாலே) ஆநந்தஜநகனானவனாய், (இவ்விரண்டாகாரத்துக்கும் உபபாதகமாய்), ஞா லத்தார்தமக்கும் - (அவிசேஷஜ்ஞரான) லீலாவிபூதியிலுள்ளாரோடு,வானத்தவர்க்கும் - (விசே ஷஜ்ஞரான) பரமபதவாஸிகளோடு வாசியற, பெருமானை - நிருபாதிகமான ஸர்வசேஷித் வத்தையுடையனாய், (இந்தபோக்யதைக்கும் மேன்மைக்கும் மேலே ஸௌந்தர்யஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்ய லாவண்யாதி குணங்களுக்குத் தோற்று), தண் - செவ்வியையுடைய, தாமரை - தாமரை, சுமக்கும் - சுமக்கும்படியான, பாதம் - திருவடிகளையுடையனான, பெருமானை - ஸ்வாமிகளை, (இவ்வாகாராநுஸந்தாநத்தாலே உடைகொலைப்படாதே), சொல்மாலைகள் - சப்த ஸந்தர்ப்பங்களை, சொல்லும்ஆறு - சொல்லும்படியாக, அமைக்க வல்லேற்கு - (என்னை அமை த்து) தரிக்கவல்ல எனக்கு, அகல்-அதிவிஸ்தீர்ணையான, வானத்து - த்ரிபாத்விபூதியில், யாவர் (அவிகாராகாரராய் அநுபவிக்கிறவர்கள்) ஆர்தான், இனி - இனி, நிகர் - ஒப்பார்?

இந்தளத்தில் தாமரைபோலே இருள்தருமாஞாலத்திலே அநுபவிப்பார்க்கு, தெளி விசும்பி லநுபவிப்பார் ஸத்ருசரல்லர்களென்று கருத்து.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், ஈச்வரனுக்குத் தம்பக்கலுண்டான ஸங்காதிசயத்தை அநுஸந்தித்து இப்படி அவனுடைய உபயவிபூதியோகத்துக்கும் ஸௌகுமார்யத்துக்கும் தகுதி யாகக் கவிசொல்லவல்ல எனக்கு நித்யஸூரிகளும் ஒப்பல்லர் என்கிறார்.

[நமக்கும்] - இன்று தன்திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்த நமக்கும்; நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கும் இவ்வருகான நமக்கும். "நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்" என்றாரிறே. [பூவின்மிசைநங்கைக்கும்] - நித்யஸூரிகளுக்கும் அவ்வருகாய் ரூபகுணத்தாலும் ஆத்மகுணத்தாலும் பூர்ணையாயிருந்துள்ளவளுக்கும். [பூவின்மிசை நங்கை] - புஷ்பத்தில் பரிமளத்தை வகுத்தாற்போலேயிருந்துள்ள ஸௌகுமார்யத்தையும் போக்யதையையுமுடையவள். இத்தலை நிறைவின்றிக்கேயிருக்கிறுப்போலேயாயிற்று, அத்தலையில் குறைவற்றிருக்கிறபடி. [இன்பனை] - ஸ்நேஹித்து இனியனாமிடத்தில் முற்பட்டிருப்பது நம்பக்கலிலே. "க்ஷயிகிஞ்சிஜ்ஞஸோவள". ஒருத்தனுக்கு ப்ரஜைகள் பலரானால் அவிலக்ஷணர்பக்கலிலேயிறே ஸ்நேஹம் மிக்கிருப்பது. [ஞாலத்தார் இத்யாதி] - இப்படி நெடுவாசிபட்ட விஷயங்களில் ஸ்நேஹம் ஒத்திருக்கைக்கு அடி ஸம்பந்தம் ஒத்திருக்கை என்கிறது. [தண்தாமரை இத்யாதி] - குளிர்ந்த ஆஸநபத்மத்தாலே தரிக்கப்பட்ட திருவடிகளையுடைய ஸர்வேஸ்வரனை. திருவடிகளில் மென்மை குளிர்த்தி நாற்றம் தொடக்கமான போக்யதைக்குத் தோற்றுச் சுமக்கிறபடி. ஆஸநபத்மத்தாலல்லது தனக்கு ஸ்திதியில்லாதாப்போலே என்கவியாலல்லது தரிக்கமாட்டாதிருக்கை. [சொல்மாலைகள் இத்யாதி] - ஈஸ்வரன் அழைத்து 'நமக்கு ஒருகவிசொல்' என்றால், அப்போதே சமைக்கவல்ல எனக்கு என்று பூர்வர்கள் நிர்வாஹம்; பகவத்குணங்களிலே உடைகுலைப்பட்டிருக்கிற நெஞ்சை தரித்து நின்று கவிசொல்லவல்லேனாம்படி அமைக்கவல்ல எனக்கு என்று பட்டர் நிர்வாஹம். ஈஸ்வரன் விஷயீகரித்துக் குளிரநோக்கினால் அவ்வழகிலே சுழியாறுபடவேண்டியிறே இருப்பது. [இனி யாவர் நிகர் அகல்வானத்தே] - "ஹாவு ஹாவு ஹாவு" என்று களிக்கிறவர்கள்தான் எனக்கு எதிரோ? த்ரிபாத்விபூதி யென்னு, இங்கே இருந்து கவிசொல்லுகிற எனக்கு ஒத்தார்களோ? தெளிவிசும்பாகையாலே அந்நிலந்தானே சொல்லுவிக்கும்; இருள்தருமாஞாலமாகையாலே இந்நிலம் அத்தைத் தவிர்ப்பிக்கும். "சீதனையே தொழுவார் விண்ணுளாரிலுஞ் சீரியர்" என்னக்கடவதிறே.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. எம்பெருமானுக்குத் தம்பக்கலுண்டான ஸங்காதிஸயத்தை அநுஸந்தித்து, அவனுடைய உபயவிபூதியோகத்துக்கும் ஸௌகுமார்யத்துக்கும் தகுதியாகக் கவி சொல்லவல்ல எனக்குத் திருநாட்டிலும் நிகரில்லை யென்கிறார்.

[நமக்கும்] - இன்று தன்திருவடிகளை யாஸ்ரயித்த நமக்கும். நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கும் இவ்வருகாயிருக்கிற நமக்கும். "நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்" என்றாரிறே. [பூவின்மிசை நங்கைக்கும்] - நித்யஸூரிகளுக்கும் அவ்வருகாய், ரூபகுணத்தாலும் ஆத்மகுணத்தாலும் பூர்ணையாயிருக்கிறவளுக்கும். [பூவின்மிசைநங்கை] - புஷ்பத்தில் பரிமளத்தை வகுத்தாற்போலே யிருந்

எட்டாம்பாட்டு - 'நமக்கும்' இத்யாதி. பிராட்டிக்கு முன்னே தம்மை எடுத்து, 'ஸ்நிக்தனானவன்' என்றதால் பலிதத்தை அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, 'ஞாலத்தார்' என்று தொடங்கி மேலெல்லாம் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'எம்பெருமானுக்கு' இத்யாதி.

'நித்யாஸ்ரிதை' என்றதுக்கு ப்ரதிகோடித்வேந ஒருதாத்பர்யம் - 'இன்று' இத்யாதி. 'நங்கை' என்று - குணபூர்த்திசொல்லுகிறதுக்கு ப்ரதிகோடித்வேந தாத்பர்யாந்தரம் - 'நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கும்' இத்யாதி. 'நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கும் இவ்வருகு' என்றதுக்கு ப்ரதிகோடியை அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, 'நங்கை' என்றதுக்கு அர்த்தம் - 'நித்யஸூரிகளுக்கும்' இத்யாதி. 'அவ்வருகாய்' என்றது - 'பூவின்மிசை' என்ற பதார்த்தமான ஸௌகுமார்யபோக்யதாதிகளாலே நித்யஸூரிகளில் விலக்ஷணை யென்றபடி. 'நங்கை' என்ற பதத்தின் அர்த்தம் - 'ரூபகுணத்தாலும்' இத்யாதி. 'பூவின்மிசை' என்றதுக்கு பாவம் - 'புஷ்பத்தில்' இத்யாதி. 'நமக்கும்' என்றதின் இரண்டாமர்த்தத்துக்கு ப்ரதிகோடித்வேந 'நங்கை' என்றதுக்கு

துள்ள ஸௌகுமார்யத்தையும் போக்யதையையு முடையவள். இத்தலை நிறைவின்றியிலே யிருக்கிறப்போலேயாயிற்று, அத்தலை குறைவற்றிருக்கிறபடி. [இன்பனை]-இன்பனுமிடத்தில், முற்பாடு இங்கேயாய்ப் பின்பாயிற்று அவளுக்கு ஸ்நேஹித்திருப்பது. "**த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் ஸீதயா மம**" (த்வயிகிஞ்சித்ஸமாபந்நேகிம்கார்யம்ஸீதயாமம) - பெருமாள் எழுந்தருளிநிற்கச்செய்தே ராவணன் கோபுரசிகரத்திலே வந்து தோற்றினவாறே, 'ராஜத்ரோஹியான பையல் திருமுன்பே நிற்கையாவதேன்?' என்று மஹாராஜர் அவன்மேலே எழப்பாய்ந்து வென்று வந்தபோது பெருமாள் அருளிச்செய்கிறார்; "**ஏவம் ஸாஹஸயுக்தாநி ந குர்வந்தி ஜநேச்வராঃ**" (ஏவம்ஸாஹஸயுக்தாநிநகுர்வந்திஜநேஶ்வராঃ)-சிலர்மேல்விழ வேண்டினால், பரிகரபூதர் நிற்க ப்ரதாநரோ மேல்விழுவார்? "**லோகநாதঃ புரா பூத்வா ஸுக்ரீவம் நாதமிச்சதி**" (லோகநாதঃபுராபூத்வாஸுக்ரீவம்நாதமிச்சதி) - கிடைப்பது கிடையாதொழிவது, இச்சியாநின்றார். "**ஸுக்ரீவம் ஶரணம் கதঃ**"(ஸுக்ரீவம்ஶரணம்கதঃ) - 'ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானைப் புகுரவொட்டேன்' என்றார், மஹாராஜர்; 'இவன் புகுராவிடில் நாம் உளோமாகோம்' என்கிறார் பெருமாள்; இப்படி இருவரும் விப்ரதிபத்திபண்ணின இதுக்குக் கருத்தேன்?' என்று சீயர் கேட்க, 'இருவரும் ஶரணாகதரானவர்களை விடோம் என்று விப்ரதிபத்திபண்ணுகிறார்கள்காணும்' என்று பட்டர் அருளிச்செய்த வார்த்தை. "**ஸுக்ரீவம் ஶரணம் கதঃ**" (ஸுக்ரீவம்ஶரணங்கதঃ) என்றத்தை நடத்தப்பார்த்தார் மஹாராஜர்; "ராவணம்

ஹாவம் -'இத்தலை' இத்யாதி. 'நமக்கும்' என்று முற்படச் சொன்னதுக்கு ஹாவம் - 'இன்பனுமிடத்தில்' இத்யாதி. முற்பாட்டினெல்லைக்கு ப்ரமாணம்-'த்வயிகிஞ்சித்' இத்யாதி. இதம் அஙக்ருச்லிகிதம். எடுத்த ஶ்லோகத்துக்குஅவதாரிகை - 'பெருமாள்' இத்யாதி. இதுக்குக் கீழில் ஶ்லோகத்திலே ஓரர்த்தவிஶேஷ முண்டாகையாலே அத்தைஎடுத்து அருளிச்செய்கிறார். 'ஏவம்' இத்யாதி. "ஸஹஸைவ த்வயா வீர ஸாஹஸம் ஸுக்ருதம் க்ருதம்" இதிபூர்வார்த்தம். யுத்தகாண்டே (சக-உ)பையல்-க்ஷுத்ரன். எழப்பாய்ந்து-கிளம்பிக்குதித்து. வென்று - ஜயித்து. "ஜநேச்வராঃ - ந குர்வந்தி" என்கையாலே - தம்மைப் பரிகரமாக நினைத்துச் சொல்லுகிறா ரென்கிறார் - 'சிலர்' இத்யாதி. இத்தால் - பரிகரபூதனான நான் நிற்க, என்னையேவி, என்கையிலே கார்யமாகாவிடிலன்றோ நீர் மேல்விழவேண்டுவ தென்று அருளிச்செய்தா ரென்று கருத்து. தம்மைப் பரிகரமாக நினைத்திருப்ப ரென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - 'லோகநாதঃ' இத்யாதி. "ஸர்வலோகஶரண்யாய ராகவாய மஹாத்மநே । லோகநாதঃ புரா பூத்வா ஸுக்ரீவம் நாதமிச்சதி ॥ பிதா யஸ்ய புரா ஹ்யாஸீச் சரண்யோ தர்மவத்ஸலঃ । தஸ்ய புத்ரঃ ஶரண்யஶ்ச ஸுக்ரீவம் ஶரணம் கதঃ" இதி கிஷ்கிந்தாகாண்டே(ச-கஅ,கசு)பம்பாதீரே ஹநூமந்தம் ப்ரதி லக்ஷ்மணঃ, த்வாப்ரத்யயம் அங்கத்வவிதாயகம். 'இச்சதி' என்றதுக்கு ஹாவம்-'கிடைப்பது' இத்யாதி. பரிகரபூதரென்னுமதுக்கு ப்ரமாணாந்தரம் - 'ஸுக்ரீவம்' இத்யாதி. ப்ரஸங்காதைதிஹ்யம்-'ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானை' இத்யாதி. 'புகுரவொட்டேன்' என்றது-"வத்யதாம்" என்றத்தை நினைத்து. உளோமாகோம் என்றது - "ந த்யஜேயம் கதஞ்சந" என்றத்தைப்பற்ற. 'இப்படி இருவரும்' இத்யாதி-ப்ராஸங்கிகஶ்லோக்தி. 'விப்ரதிபத்தி' இதி-மஹாராஜரும் பெருமாளும் பரஸ்பரம் ஶேஷபூதராக நினைத்திருக்க. ஒருவர்சொல்லிற்று ஒருவர் கேளாதே, ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானைப் 'புகுரவேணும்' என்றும், 'புகுரவொட்டேன்' என்றும் இங்ஙனே விருத்தப்ரதிபத்தி பண்ணின இதுக்குக் கருத்தென்? என்றபடி. பரிஹாரம் - 'இருவரும்' இத்யாதி; பரிவாலே யென்றபடி. அல்லது, தத்த்வஸ்திதியில், மஹாராஜரை 'ஶரண்யர்' என்னப்போகாதிறே. 'ஸுக்ரீவம்ஶரணங்கதঃ' என்றதுவும் - ரஸோக்தியித்தனை. உக்தார்த்த விவரணம் - 'ஸுக்ரீவம்' இத்யாதி. அதாவது . பெருமாள் தன்னை ஶரணம்புகுருகையாலே, 'பெருமாளுடைய மௌக்த்யத்தாலே ராக்ஷஸனைப் புகுரவிட்டால் என்னதீங்குவருகிறதோ?' என்று ஏற்கவே அவரை நோக்கப் பார்த்தா ரென்றபடி. பட்டர் பெருமாளுடைய ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தைப் பற்ற ரஸோக்தியாலே பரிஹரித்தாரேயாகிலும்; மஹாராஜர் பெருமாளுக்குத் தம்மை ஶேஷபூதராக நினைத்திருக்கையாலே, ஶேஷியான பெருமாளுக்குப் பரிவராகையாலே, 'விபீஷணாழ்வானைப் புகுரவொட்டேன்' என்றாரென்று பட்ட

ஶரணம் கத:'' (ராகவம்ஶரணங்கத:) என்றத்தை நடத்தப் பார்த்தார் பெருமாள்: ஆகையிறே, ''ஆநய'' (ஆநய) என்று-அவரை இடுவித்து அழைத்துக்கொள்ளவேண்டிற்று. ''த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே'' (த்வயிகிஞ்சித்ஸமாபந்நே)-'நீர் மஹாராஜரான தரம் குலைய அவன் ஒருவார்த்தைசொல்லுமாகில், நீர் தேடிப்போகிற சரக்குத்தான் நமக்குஎன்செய்ய?' என்றாரிறே. 'இப்படி அவன் இருக்கைக்கு அடியேன்'? என்னில்,—[ஞாலத்தார் இத்யாதி]-இப்படி நெடுவாசிபட்ட விஷயங்களிலே ஸ்நேஹம் ஒத்திருக்கைக்கு அடி, இரண்டிடத்திலுள்ளாரோடும் ஒத்திருக்கச்செய்தே ப்ராப்தி, இவர்படுக்கைப் பற்றிலுள்ளவராகையாலே. அவன் ஶேஷியான நிலையும் இத்தலை பரதந்த்ரமான நிலையும் ஒத்திருக்கையாலே. மாதாபிதாக்கள் ப்ரஜைகளில் குறைவாளர்பக்கலிலேயிறே இரங்குவது; அத்தாலே ஸம்ஸாரிகள் முற்பட வேண்டுகிறது. அவ்விபூதியும் உண்டாயிருக்கலிறே, ''ஸ்வகாகீநரமேத'' (ஸ்வகாகீநரமேத) என்கிறது. [தண்தாமரைசுமக்கும் பாதப்பெருமானை] - குளிர்ந்த ஆஸநபத்மத்தாலே தரிக்கப்பட்ட திருவடிகளையுடைய ஸர்வஸ்வாமியை. குளிர்த்தியாலும் பரிமளத்தாலும் செவ்வியாலும் தாமரை திருவடிகளுக்குத் தோற்றுச் சுமக்கிறுப்போலே யாயிற்று இருக்கிறது. *''தாமரைநின்கண்பாதம்கையோவ்வா'' என்றதிறே. [சோல்மாலைகள்]-''ஸர்வேஶ்வரன் 'ஆழ்வீர்!

ருக்குத் தத்த்வஸ்திதியைப்பற்ற ஹார்த்தஹாவ மென்றபடி ''ஶோஹம் ராஜ்ஞே ஷிதபுந்நஹாஸவ பாவஹோநித: । த்வக்தாம் ஶரண்யம் ஶரணம் ராகவம் ஶரணம் கத:'' (யுத். கஎ, கச) இதி விபீஷண:. பெருமாள் ''ராகவம் ஶரணம் கத:'' என்றத்தை நடத்தப் பார்த்தாராகில், மஹாராஜர்க்குத் தம்மை ஶேஷமாக நினைத்திருக்கும் நிலை குலையாதோ? என்ன, 'ஆகையிறே' இத்யாதி. அதாவது -மஹாராஜர்க்கு ஶேஷமாக நினைத்திருக்கையாலேயிறே, 'ஆநயைநம்ஹரிஶ்ரேஷ்ட' என்று மஹாராஜர்முன்னிலையாக அங்கீகரிக்க வேண்டிற்று என்றபடி. ''ஆநயைநம் ஹரிஶ்ரேஷ்ட தத்தமஸ்யாபயம்மயா । விபீஷணோவா ஸுக்ரீவ யதிவா ராவணஸ்ஸ்வயம்'' இதி ராம:. ப்ரக்ருத ஶ்லோகார்த்தகதநார்த்தமாக எடுக்கிறார், 'த்வயிகிஞ்சித்' இத்யாதி. 'கிஞ்சித்' என்றதுக்கு அர்த்தம் 'ஒருவார்த்தை சொல்லுமாகில்' என்றது. ஒருவார்த்தையாவது-ஜாதிநிரூபணம்பண்ணுகை. தரம்-அதிஶயம். தேடிப்போகிற சரக்கு - பிராட்டி. 'இப்படி அவனிருக்கைக்கு அடியென்? என்னில்' என்கிற அவதாரிகாவாக்யத்துக்கு த்வேதா யோஜநா. அதாவது -'முற்பட இவர்பக்கலிலே ஸ்நேஹிக்கைக்கு அடியென்? என்னில்' என்னுதல்; 'ஸம்ஸாரிகளுக்கும் இவ்வருகான நமக்கும் ரூபகுணங்களாலும் ஆத்மகுணங்களாலும் பூர்ணையான இவளுக்கும் ஸ்நேஹம் ஒத்திருக்கைக்கு அடியென்னென்னில்' என்னுதல். 'இப்படி' என்றது -'நமக்கும் பூவின்மிசை நங்கைக்கு மின்பன்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து. த்விதீயஶங்கையை அநுவதிக்கிறார்-'இப்படிநெடுவாசிபட்ட விஷயங்களிலே ஸ்நேஹம் ஒத்திருக்கைக்கு அடி' என்று. முந்தின ஶங்கைக்குப் பரிஹாரம் - 'இரண்டிடத்திலுள்ளாரோடும்' இத்யாதி. ப்ராப்தி - ஒத்திருக்கச்செய்தே இத்யந்வய:. த்விதீயஶங்கைக்குப் பரிஹாரம் - 'அவன்ஶேஷியான' இத்யாதி. இந்தப்பரிஹாரங்களுக்கு - 'ஞாலத்தார் தமக்கும் வானத்தவர்க்கும் பெருமான்' என்கிற பதங்களிலே நோக்கு. 'படுக்கைப்பற்று' என்றது - 'ஞாலம்' என்று பூமியாய், அத்தாலே - ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியைச் சொல்லி, அவளுடைய விபூதியாகையாலே இது படுக்கைப்பற்று என்றபடி. முந்தினஶங்கைக்குப் பரிஹாராந்தரம் - 'மாதாபிதாக்கள்' இத்யாதி. ஆக, 'நமக்கும்' இத்யாதியைப் பற்ற ஶங்கித்து, 'ஞாலத்தார்தமக்கும் வானத்தவர்க்கும்பெருமான்' என்றத்தைப் பற்றப் பரிஹரித்தாராயிற்று. குறைவாளர்பக்கலிலே முற்பட இரங்கு மென்னுமதுக்கு நியாமகம் ஏது? என்ன, 'அவ்விபூதியும்' இத்யாதி. 'தரிக்கும்' என்னாதே, 'சுமக்கும்' என்றதுக்கு பாவம்-'குளிர்த்தியாலும்' இத்யாதி. 'தோற்றுச்சுமக்கும்' என்றதுக்கு ஸம்வாதமாக ''ஸ்ப்ருஹ்யந்தி ஸ்வபதபத்மஸம்பர்க்கஸ்ய பதாஹத:'' இத்யாதி ஶ்லோகம் அநுஸந்தேயம். தாமரை திருவடிகளுக்குத் தோற்றிருக்குமோ? என்ன, 'தாமரைநின்' இத்யாதி. பூர்வர்கள்நிர்வாஹம் - 'அமைக்கவல்லேற்கு' என்றது - ஆஶுகவித்வம் சொல்லிச் சமைக்கவல்லேனான எனக்கு என்றபடி; பட்டர்நிர்வாஹம், தரித்து

* திருவாய்மொழி - ரு, க, உ.

நம்மை ஒருகவி சொல்லும்' என்றால், அப்போதே கவிசொல்லிச் சமையும்படியாக வல்ல எனக்கு என்கிறார்'' என்று முன்புள்ள முதலிகள் நிர்வஹிக்கும்படி; அங்ஙனன்றிக்கே, பட்டர், ''என்னுகியே தப்புதலின்றித் தனைக் கவிதான்சொல்லி'' என்கிறபடியே-ஸர்வேச்வரன் கவிபாடினுகையாலே கவிபாடத் தட்டில்லை; அவன் அங்கீகரித்துத் திருக்கண்களாலே குளிரக்கடாக்ஷித்து, 'நீர் ஒருகவி சொல்லும்' என்றால், ப்ரீதியாலே உடைகுலைப்படாதே தரித்துநின்று சொல்லவல்லேனுன எனக்கு''என்று அருளிச்செய்வர். அவனுடைய உபயவிபூதியோகத்தால் வந்த ஐச்வர்யத்துக்கும் ஸௌகுமார்யத்துக்கும் தகுதியாம்படியான கவிபாடவல்ல எனக்கு. [இனி யாவர்நிகர் அகல்வானத்தே] - பரமபதத்திலே தரித்துநின்று, ''ஹாஉ ஹாஉ ஹாஉ'' அஹமந்நமஹமந்நமஹமந்நம்) என்னுமவர்கள் எனக்கு என்கொண்டார்? த்ரிபாத்விபூதியாய்ப் பரப்புடைத்தாய் மத்தனையோ வேண்டுவது? *தெளிவிசும்பாகையாலே அந்நிலம் தானே சொல்லுவிக்கும், †இருள் தருமாஞாலமாகையாலே இந்நிலம் அத்தைத் தவிர்ப்பிக்கும்: ''சீதனையேதொழுவார் விண்ணுளாரிலும் சீரியர்'' என்னக்கடவதிறே. (அ)

ஒன்பதாம்பாட்டு.

வானத்தும்வானத்துள்ளும்பரும் மண்ணுள்ளும்மண்ணின்கீழ்த்
தானத்தும் எண்திசையும்தவிராதுநின்றான் தன்னை
கூனற்சங்கத்தடக்கையவனைக் குடமாடியை
வானக்கோனைக் கவிசொல்லவல்லேற்கு இனிமாறுண்டே.

நின்று சொல்லவல்லேனுன எனக்கு என்றபடி. உடைகுலைப்படாதே - பாரவச்யம் பெருதே. 'சொல் மாலைகள்' இத்யாதிக்கு - ஸப்தஸந்தர்ப்பங்களை, சொல்லுமாறு - சொல்லும் ப்ரகாரம், அமைக்கவல்லேற்கு - சொல்லிமுடிக்கவல்ல எனக்கு என்று முந்தின நிர்வாஹத்துக்கு ஸப்தார்த்தம்; பட்டர்நிர்வாஹத்துக்கு—ஸப்த ஸந்தர்ப்பங்களை, சொல்லும்படியாக அமைக்க தரித்துநின்று, வல்லேற்கு - கவிசொல்ல வல்ல எனக்கு என்று ஸப்தார்த்தம். 'ஞாலத்தார்' இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து பாவம் - 'அவனுடையஉபயவிபூதி' இத்யாதி. இவ்விடத்திலே - முதலிகள், 'நீழேதானே, ஞாலத்தார்தமக்கும் வானத்தவர்க்கும் பெருமானுகையாலே-நமக்கும் பூவின்மிசைநங்கைக்குமின்பனை' என்று ஹேதுவாகச் சொல்லியிருக்க; இவ்விடத்திலும், 'உபயவிபூதி யோகத்தால் வந்த ஐச்வர்யத்துக்கும் ஸௌகுமார்யத்துக்கும் தகுதியாம்படியான கவிபாடவல்ல எனக்கு' என்று சொல்லுகிறபடி யெங்ஙனே?' என்று கேட்க, 'காகாக்ஷிந்யாயேந அந்வயிக்கக்கடவது' என்று அருளிச் செய்தார். அதாவது - 'ஞாலத்தார்தமக்கும் வானத்தவர்க்கும் பெருமானுகையாலே - நமக்கும் பூவின்மிசை நங்கைக்கும்இன்பனை-ஞாலத்தார்தமக்கும் வானத்தவர்க்கும் பெருமானைத் தண்டாமரைசுமக்கும் பாதப்பெருமானை - சொன்மாலைகள் சொல்லுமாறு அமைக்கவல்லேற்கு' என்று இங்ஙனே வக்கடவதென்றபடி. என்கொண்டார் - என்ன ஸத்ருசர்? ஸத்ருசரோ? என்றபடி. அகல்வானத்தே இனி யாவர் நிகர்? அகல் வானத்தே உமக்கு எதிரில்லாதிருக்குமோ? என்ன, 'த்ரிபாத்விபூதியாய்' இத்யாதி. ''அஹமந்நம்'' என்று அவர்களும் கவி சொல்லாநிற்க, அவர்களில் தமக்கு அதிசயமேது? என்ன, 'தெளிவிசும்பு' இத்யாதி. தெளிவை விளைக்கும் விசும்பு இத்யர்த்தம். இங்கேயிருந்து கவிபாடுகிறவர்கள் நித்யஸூரிகளிற்காட்டில் அதிகரோ? என்ன, 'சீதனையே' இத்யாதி. இந்தளத்தில் தாமரைபோலே இருள்தருமாஞாலத்திலே அநுபவிப்பார்க்குத் தெளிவிசும்பிலே அநுபவிப்பார் ஸத்ருசரல்ல ரென்று கருத்து. 'சீதனையேதொழுவார்' இத்யாதி. திருப்பாற்கடலிலே திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸ்ரீதசரதனை ராவணனவனையே அநுபவிக்கப் பெற்றவர்கள் பரமபதவாஸிகளான ஸூரிகளிலும் கனத்தவர்க ளென்றபடி. திருவிருத்தம், எழுபத்தொன்பதாம்பாட்டு, ''வேதனை'' இத்யாதி. க்ரமேண அந்வயம். (அ)

* திருவாய்மொழி க, எ, ரு. † ஷை கo, சு, க.

ஆ.—(வானத்தும்.) ஸ்வர்க்காத்யுபரிதநலோகங்களுக்கும் ப்ருதிவ்யாதி அதஸ்தந லோகங்களுக்கும் ததந்தர்வர்த்யகிலசராசரங்களுக்கும் ஆத்மபூதனாய், ஶங்கசக்ரகதாதரனாய், ஆஶ்ரிதபரித்ராணார்த்தமாக மநுஷ்யாதிரூபேண அவதீர்ணனாய், அதிமநோஹர திவ்யசேஷ்டிதனாய், ஸ்ரீவைகுண்டநாதனாயிருந்த எம்பெருமான்தன்னைக் கவிசொல்லவல்ல என்னோடு ஒக்குமோ, ஸர்வேஶ்வரனான எம்பெருமான்தான்? என்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், அவனுடைய வ்யாப்த்யவதாராதிகளில் எங்கும்புக்குக் கவி சொல்ல வல்லேனென்று ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

[வானத்து என்று தொடங்கி] - ஸ்வர்க்கம் தொடக்கமான மேலில் லோகங்களிலும் பூமிதொடக்கமான கீழில்லோகங்களிலும் அவ்விடங்களிலெல்லாம் உண்டான தேவமநுஷ்யாதி பதார்த்தங்களெல்லாவற்றிலும் நிரந்தரமாக வ்யாபித்துநின்றவனை. [கூனல்சங்கம் என்று தொடங்கி] - ஶங்கசக்ரகதாதரனாய்க்கொண்டு அப்ராக்ருததிவ்யதேஹத்தோடே ஆஶ்ரிதபரித்ராணார்த்தமாக மநுஷ்யாதிரூபேண வந்து திருவவதாரம்பண்ணியருளி அதிமநோஹரமான குடக்கூத்து முதலான திவ்யசேஷ்டிதங்களையுடையனான ஸ்ரீவைகுண்டநாதனைக் கவி சொல்ல வல்ல எனக்கு எதிருண்டோ ?

ப.—அநந்தரம், வ்யாப்திதஶையோடு அவதாரதஶையோடு வாசியற விளாக்குலை கொண்டு ஸ்துதிக்கவல்ல எனக்கு ஸத்ருஶருண்டோ? என்கிறார்.

வானத்தும் - ஆகாஶஶப்தவாச்யமான ஸ்வர்க்கத்திலும், உள் வானத்து - ஊர்த்வாகாஶவர்த்திகளான, உம்பரும் - உபரிதநலோகங்களிலும், மண்ணுள்ளும் - பூமிக்குள்ளும், மண்ணின்கீழ் தானத்தும் - பூமியின்கீழ் பாதாளஸ்தானங்களிலும், எண் திசையும் - (இவற்றிலுண்டான தேவாதி ஜாதிபேதத்தாலும் ப்ராஹ்மணாதி வர்ணபேதத்தாலும்) அஷ்டவிதமான பதார்த்தங்களிலும், தவிராது - ஒன்றும் நழுவாதபடி, நின்றான்தன்னை - வ்யாபித்துநின்ற ஸ்வரூபத்தையுடையனாய், (இப்படி முகந்தோன்றாமேநின்று ரக்ஷிக்கையன்றியே), கூன்-புடையுடைமையாலே கூனியாய், நல் - தர்ஶநீயமான, சங்கம் - ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையுடைய, தட - பெரிய, கையவனை - திருக்கையையுடையனாய், குடமாடியை - குடக்கூத்துமுகத்தாலே ஸர்வஜநமநோஹாரியான சேஷ்டிதங்களையுடையனாய், (இங்கிலையிலே), வானம்கோனை - நித்யஸூரிகளும் அநுபவிக்கும் மேன்மையையுடையனானவனை, (வ்யாப்தியோடு அவதாரத்தோடு சேஷ்டிதத்தோடு பரத்வத்தோடு வாசியறக் கபளீகரித்து), கவி சொல்ல வல்லேற்கு - கவி சொல்லவல்ல எனக்கு, இனி - இனி, மாறு - எதிர், உண்டே - உண்டோ ?

ஒரோராகாரத்தை ஸ்துதிக்கப்புக்குப் பிற்காலிக்கும் உபயவிபூதியிலும் எதிரில்லையென்று கருத்து.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், அவனுடைய வ்யாப்த்யவதாராதிகள் எங்கும் புக்குக் கவி சொல்லவல்ல எனக்கு எதிருண்டோ? என்கிறார்; அங்குள்ளார் பரத்வத்தில் போக்யதையிலே கால்தாழ்ந்து இங்கு அறியார்கள். இங்குள்ள பராஶரபாராஶர்யாதிகள் ஒரோதுறைகளிலே மண்டியிருப்பார்கள். இவர் அங்ஙனன்றியே அங்கோடு இங்கோடு வாசியற பகவத்விஷயத்தில் புகைபுக்கவிடமெங்கும் புக்குக் கவிசொல்லி யநுபவிக்கவல்லராகையாலே என்னோடு ஒப்பாருண்டோ? என்கிறார்.

[வானத்தும்] - ஸ்வர்க்கத்திலும். [வானத்துள் உம்பரும்] - அதுக்குள்ளாய்ப் பெரியதாயிருக்கிற மஹர்லோகாதிகளிலும். [மண்ணுள்ளும் இத்யாதி] - பூமியிலும் கீழுண்டான பாதாளாதிகளிலும். [எண்திசையும்] - ஸர்வதேஶங்களிலுமுண்டான தேவாதிஸகலபதார்த்

தங்களிலும். [தவிராது நின்றான்] - ஜாதிபோலே வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்கிறவனை. இத்தால், அணுத்ரவ்யங்களிலும் விபுவான ஆகாசாதிகளிலும் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறது. அணுவுக்கு ஸர்வத்ர வ்யாப்தி இல்லை; விபுத்ரவ்யத்துக்கு நியந்த்ருதயா வ்யாப்தி இல்லை. [கூனற் சங்கத்தடக்கையவனை] - ஶங்கசக்ரகதாதரனைக்கொண்டு ஆஶ்ரிதபரித்ராணார்த்தமாக மநுஷ்ய ஸஜாதீயனாய் வந்து அவதரிக்கும். ‹‹ஜாதொஸி தெவதெவெஶ››. [கூனற் சங்கம்] - ‹‹ப்ராஜ்ஞஸ்ய ஹர்ஷாவஹம்›› என்ற இளையபெருமாளைப்போலே பகவதநுபவத்தால் வந்த ஹர்ஷத்தாலே ப்ரஹ்ருஷிதரித்திருக்கை. [குடமாடியை] - ஊரிலுள்ளாரெல்லாருக்கும் காட்சிகொடுக்கைக்காகக் குடமாடினபடி. சேஷ்டிதங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். [வானக்கோனை] - ஒருநாளவன்றியிலே ஒருநாட்டுக்காகக் காட்சிகொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறபடி, இப்படிப்பட்டவனைக் கவிசொல்ல வல்ல எனக்கு. [இனி மாறு உண்டே] - ‘அகல்வானம்’ என்று விசேஷிக்கவேணுமோ? உபயவிபூதியிலும் எதிரில்லை.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. அவனுடைய வ்யாப்த்யவதாராதிகள் எங்கும்புக்குக் கவி சொல்லவல்ல எனக்கு எதிருண்டோ? என்கிறார். நித்யஸூரிகள் தாங்கள் அநுபவிக்கிற விஷயத்தில் போக்யதாப்ரகர்ஷத்தாலே வேறொன்று அறியார்கள்; முக்தர் ‹‹நோபஜநம்ஸ்மரந்நிதம்ஶரீரம்›› (நோபஜநம்ஸ்மரந்நிதம்ஶரீரம்) என்று ஸம்ஸாரயாத்ரையை ஸ்மரியாதே நிற்பர்களாகையாலே, அவர்களும் நித்யரோடு ஒப்பர்கள்; இங்குள்ள பராஶரபாராஶர்யாதிகள் ஓரோதுறையிலே மண்டியிருப்பர்கள்; ஸ்ரீவால்மீகிபகவான் ராமாவதாரமல்லது அறியாதேயிருக்கும். ஸ்ரீபராஶரபகவானும் ஸ்ரீவேதவ்யாஸபகவானும் க்ருஷ்ணாவதாரமல்லது அறியார்கள்; ஸ்ரீஶௌநகபகவான் அர்ச்சாவதாரத்திலே ப்ரவணனாயிருக்கும்; அங்ஙனன்றிக்கே, ஸர்வேஶ்வரனை எங்கும்புக்குக் கவிபாடப்பெற்ற என்னோடு ஒப்பாருண்டோ? என்கிறார்.

[வானத்தும்] - ஸ்வர்க்கத்திலும். [வானத்துள்ளும்பரும்] - அதுக்குள்ளாய்ப் பெரியதாயிருக்கிற மஹர்லோகாதிகளிலும். [மண்ணுள்ளும்] - பூமியிலும். [மண்ணின்கீழ்த்தானத்தும்] - கீழுண்டான பாதாளாதிகளிலும். [எண்திசையும்] - எட்டுத்திக்கிலும். [தவிராது நின்றான் தன்னை] - அவ்வவதேசங்களிலும் அவ்வவதேஶவர்த்திகளான தேவாதிஸகலபதார்த்தங்களிலும். கடல்கோத்தாற்போலே எங்குமொக்க வ்யாபித்துப் பூர்ணமாக வர்த்திக்கிறவனை. இத்தால், அணுத்ரவ்யங்களிலும் விபுத்ரவ்யங்களிலும் வாசி சொல்லுகிறது. அணுவான ஆத்மா ஶரீரமெங்

ஒன்பதாம்பாட்டு - ‘வானத்தும்’ இத்யாதி. ‘வ்யாப்த்யவதாராதிகள்’ என்ற ஆதிஶப்தத்தாலே - பர வ்யூஹார்ச்சைகளைச் சொல்லுகிறது. ‘தவிராது நின்றான்’ என்றத்தைப் பற்ற, ‘வ்யாப்தி’ என்றது. ‘குடமாடி என்றத்தைப்பற்றி, ‘அவதாரம்’ என்றது. ‘வானக்கோனை’ என்றத்தைப் பற்றப் பரத்வம். இந்தமூன்றும் வ்யூஹார்ச்சைகளுக்கும் உபலக்ஷணமென்றபடி. ‘எதிருண்டோ’ என்கிறதென்? மற்றும் பலரும் கவிபாடுகிறார்களில்லையோ? என்ன, ‘நித்யஸூரிகள்’ இத்யாதி. ‹‹யத்ர நாந்யத்பஶ்யதி›› இத்யாதியைப் பற்ற ‘வேறொன்றறியார்கள்’ என்றது. ‘நோபஜநம்’ இத்யாதி - உபஜநம் - ஜநஸமீபே வித்யமாநம், இதம் ஶரீரம் நஸ்மரந்; ஶரீரத்தை ஸ்மரியாதது-ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். ‘இங்குள்ள’ இத்யாதி வாக்யவிவரணம் - ‘ஸ்ரீவால்மீகி’ இத்யாதி.

‘அதுக்குள்ளாய்’ வானத்திற்காட்டில், உள்ளாய் - பெரிதாயிருக்கிற மஹர்லோகாதிகளிலும் ‹‹உள்ளும் மனமும் இடமும் மேலும்››. இவ்விடத்தில் இடத்தைச் சொல்லி, அத்தாலே - பெருமையை சொல்லுகிறது. ‘உம்பர்’ என்று - மேலாய், அத்தாலே மேலுண்டான மஹர்லோகாதிகளைச் சொல்லுகிறது அவ்வவதேசவர்த்திகளான லோகங்களைச் சொன்னது - தத்ஸ்தர்களுக்கும் உபலக்ஷணம். ‘தவிராது’ என்றதுக்கு அர்த்தம் - ‘கடல்கோத்தாற்போலே’ இத்யாதி. ‘தவிராது நின்றான்’ என்றத்தால் பலிதம் - ‘இத்தால் இத்யாதி. ‘வாசிசொல்லும்படி எங்ஙனே?’ என்ன, ‘அணுவான’ இத்யாதி. ஈஶ்வரனுக்கு நியந்த்ருதய

கும் வ்யாபிக்கமாட்டான்; விபுவான ஆகாசத்துக்கு நியந்த்ருதயா வ்யாப்தியில்லை. அதவா, [வானத்தும் இத்யாதி] - ஸ்வர்க்காத்யுபரிதநலோகங்களிலும் அதுக்குள்ளே மேலாயிருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளிலும் என்றுமாம். [கூனல்சங்கத்தடக்கையவனை] - இப்படி எங்கும் வ்யாபித்துநிற்கிறவன் வ்யாப்யமான பதார்த்தங்களோடுஒக்க வந்து அவதரிக்கும்படி சொல்லுகிறது. இப்படி அவதரிப்பது தான் இதரஸஜாதீயனாயோ? என்னில்;—*"ஆதியஞ்சோதியுருவைஅங்குவைத்திங்குப்பிறந்த" என்கிறபடியே தன்னுடைய †அப்ராக்ருததிவ்யஸம்ஸ்த்தாநத்தை இதரஸஜாதீயமாக்கிக்கொண்டாயிற்று. "ஜாதோஸிதேவதேவேஶஶங்கசக்ரகதாதர" (ஜாதோஸிதேவதேவேஶஶங்கசக்ரகதாதர) என்றுசொல்லும்படியாயிற்று. [கூனல்சங்கம்] - "ப்ராஞ்ஜலிம் ப்ரஹ்வமாஸீநம்" (ப்ராஞ்ஜலிம் ப்ரஹ்வமாஸீநம்) என்கிற இளையபெருமாளைப்போலே, பகவதநுபவத்தால்வந்த ஹர்ஷத்தாலே ‡ப்ரஹ்வீகரித்திருக்கை. வாயதுகையதாக அநுபவிக்கிறவனே [தடக்கையவனை]-உபயவிபூதியும் வந்து ஒதுங்கினாலும் பின்னையும் கைவிஞ்சியிருக்குமாயிற்று. [குடமாடியை] - எங்குமொக்க வ்யாபித்துநின்றாற்போலே, ஓரூராகக் காணும்படி குடக்கூத்தாடினபடி. சேஷ்டிதங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். [வானக்கோனை] - ஒரூரளவன்றிக்கே ஒருநாட்டுக்காகக் காட்சிகொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறபடி. [கவிசொல்லவல்லேற்கு] - இப்படியிருக்கிறவனை எங்கும்புக்குக் கவி சொல்ல வல்ல எனக்கு. [இனி மாறு உண்டே] - 'அகல்வானம்' என்று விசேஷிக்கவேணுமோ? உபயவிபூதியிலும் எதிரில்லை. (கூ)

பத்தாம்பாட்டு.

உண்டும்உமிழ்ந்தும்கடந்தும் இடந்தும் கிடந்தும்நின்றும்
கொண்டகோலத்தொடுவீற்றிருந்தும் மணங்கூடியும்
கண்டவாற்றால் தனதேயுலகெனநின்றான்தன்னை
வண்தமிழ்நூற்கநோற்றேன் அடியார்க்கு இன்பமாரியே.

வ்யாப்தி சொன்னது - வ்யாப்தி நியமநார்த்தமாகையாலே அர்த்தாத் ஸித்தம். த்விதீயார்த்தத்துக்கு, 'வானத்துள்ளும்பரும்'—வானத்திலே, உள்ளாயிருக்கிற - மேலாயிருக்கிற, ஶ்லாக்யராயிருக்கிற, உம்பரும் - ப்ரஹ்மாதிகளு மென்றபடி. 'உம்பர்' என்று - தேவர்களைச் சொல்லுகிறது. 'உள்' என்று - மேலைச் சொல்லுகிறது. 'கூனல்' இத்யாதி பதோபாதாநாநந்தரம், 'குடமாடி' என்றதுக்கு ஹாவம் - 'இப்படியெங்கும்' இத்யாதி. 'கூனற்சங்கம்' இத்யாதிக்கு ஹாவம் - 'இப்படிஅவதரிப்பது' இத்யாதி. 'இதரஸஜாதீயனாயோ? - ப்ராக்ருத ஶரீரனாயோ? என்றபடி. 'ஆதியஞ்சோதி' இதி - இதரஸஜாதீயனாயிருந்தாலும், த்ரவ்யம் ப்ராக்ருதமன்றிக்கே, 'திவ்யம்' என்கிறபடியே அப்ராக்ருதமாயிருக்கு மென்றபடி. அப்ராக்ருதஸம்ஸ்த்தாநத்தை இதரஸஜாதீயமாக்கினதுக்கு ப்ரமாணம் - 'ஜாதோஸி' இத்யாதி. பஞ்சமேம்ஶே வஸுதேவ: — "திவ்யரூபமிதம் தேவ ப்ரஸாதேநாவஸம்ஹர" இத்யுத்தரார்த்தம் "ஜகத்ரவஸுதோஸ்ரேதரூஹ்ரதாதர உபவீஸ ! ப்ராஞ்ஜலிம் ப்ரஹ்வமாஸீநமபிவீக்ஷ்யஹ்யுதஹிர" இதி அயோத்யாகாண்டே. (ச, சஉ) இவனுக்கு பகவதநுபவமுண்டோ? என்ன, "உண்பதுசொல்லில்" என்கிற பாட்டைக் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - 'வாயது' இத்யாதி. இது சாடு. 'அநுபவிக்கிறவனே' என்றது - அநுபவிக்கிறவனன்றோ? என்றபடி. "பாஹூஹவபாயாலவலூஷப:" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து ஹாவம் - 'உபயவிபூதியும்' இத்யாதி. 'குடமாடி' என்றது - ராமாவதாரத்துக்கும் உபலக்ஷணம். 'தவிராதுநின்றான்' என்ற வ்யாப்தியை த்ருஷ்டாந்தீகரித்து, இப்பதத்துக்கு ஹாவம் - 'எங்கும்' இத்யாதி. ஓரூர் - திருவாய்ப்பாடி. ஒருநாடு - பரமபதம். 'எங்கும் புக்கு' என்றது - வானத்தும்' இத்யாதியைப் பற்ற. 'மாறுண்டே' என்று - ஸ்தாநவிசேஷஞ் சொல்லாமைக்கு ஹாவம் - 'அகல் வானம்' இத்யாதி. க்ரமேணஅந்வய:. (கூ)

---

* திருவாய்மொழி-கூ, ரு, ரு. ‡ ப்ரஹ்வீகரித்திருக்கை - (ஶரீரத்தை) வணக்கிக்கொண்டிருக்கை.
† அப்ராக்ருததிவ்யஸம்ஸ்த்தாநம் - திவ்யமங்களவிக்ரஹம்.

ஆ.—(உண்டும்.) நிகிலஜகந்நிகரணோத்தரண க்ரமணோத்தரண ஸயநஸ்தாநாஸந ஸம்ஶ்லேஷாதி ஸ்வகீயதிவ்யசேஷ்டிதங்களாலும், ஸ்வாஸாதாரண திவ்யஸௌந்தர்யத்தாலும், ஸ்வகீயதிவ்யரூபத்தாலும் தனதே உலகென நின்றான்தன்னைத் திருவாய்மொழிபாடுகைக்கு ஒரு மஹாஸௌபாக்யம் பண்ணினேன். பகவத்ஸ்வரூப ரூபகுணவிபூதியாதாத்ம்யப்ரதர்ஶகமாய் அதிமதுரமாய் அதிரமணீய ஸௌந்தர்யமாய் அதிமதுரஸ்வரமாயிருந்த இத்திருவாய்மொழியை, எம்பெருமானுக்கு நல்லராயிருப்பார் கேட்டால் என்படுவாரோ? என்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், தாம் பாடுகிற கவிகளின் இனிமையைத் தாம் அநுஸந்தித்து, எம்பெருமானுக்கு நல்லராயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இவற்றைக்கேட்டால் எங்ஙனே இனியராகிறாரோ? என்கிறார்.

[உண்டும் என்று தொடங்கி] - உண்பது உமிழ்வது தொடக்கமாகவுண்டான திவ்ய சேஷ்டிதங்களெல்லாவற்றாலும் கண்டபடியால் தனக்கே சேஷம் இஜ்ஜகத் என்று சொல்லும்படி நின்ற ஸர்வேஶ்வரனை. கொண்டகோலத்தொடு வீற்றிருக்கையாவது - எல்லாருடைய மநோநயநஹாரியாம்படி ஒப்பித்து வீற்றிருக்கை. மணம்கூடுகையாவது - பூமிக்குஅபிமாநிநியான பிராட்டியோடே ஸம்ஶ்லேஷிக்கை. [வண்தமிழ்நூற்கநோற்றேன்] - திருவாய்மொழி பாடுகைக்கு பாக்யம் பண்ணினேன்; வண்தமிழாகையாவது - எம்பெருமானை உள்ளபடி காட்டவற்றாகை. [இன்பமாரி] - இன்பத்தை யுண்டாக்கும் மேகம்.

ப.—அநந்தரம், வ்யாப்யவிஷய ரக்ஷணார்த்தமான மநோஹாரி சேஷ்டிதங்களையுடையவனை, ஆஶ்ரிதர்க்கு ஆநந்தாவஹமாம்படி கவிபாட பாக்யம் பண்ணினேன் என்கிறார்.

உண்டும் - (ப்ரளயாபத்திலே) வயிற்றிலேவைத்தும், உமிழ்ந்தும் - (அநந்தரத்திலே) உமிழ்ந்தும், கடந்தும் - (அந்யாபிமாநம்போம்படி) அளந்து காற்கீழேயிட்டும், இடந்தும் - (அவாந்தரப்ரளயத்திலே வராஹரூபியாய்) இடந்தெடுத்தும், கிடந்தும்-("ப்ரதிஶிஶ்யே மஹோததேஃ" என்று கடற்கரையிலே) கிடந்தும், நின்றும் - ("ஸ்வலக்ஷ்ம்யாவ்ருதஃ ஶ்ரீமாந்" என்று ராவணவதாநந்தரம் தேவர்களுக்குக் காட்சிகொடுத்து) நின்றும், கொண்ட - மீண்டுவந்து திருவபிஷேகம்பண்ணின, கோலத்தொடு - திருக்கோலத்தோடே, வீற்றிருந்தும்-எழுந்தருளியிருந்தும், மணம் - நித்யோத்ஸவமாம்படி, கூடியும் - (பூமியுடனே) ஸம்ஶ்லேஷித்து ராஜ்யம் பண்ணியும், கண்ட - இப்படி ப்ரத்யக்ஷஸித்தமான, ஆற்றால் - சேஷ்டிதப்ரகாரங்களாலே, ("பதிம்விஶ்வஸ்ய" என்கிற ப்ரமாணநிரபேக்ஷமாக), உலகு - லோகம், தனதே - தனக்கே சேஷம், என - என்று நாடாகச் சொல்லும்படி, நின்றான்தன்னை - நின்ற ஸர்வேஶ்வரனைப்பற்ற, வண்தமிழ் - விலக்ஷணமாய் ஸர்வாதிகாரமான த்ராவிடப்ரபந்தத்தை, நூற்க - நிர்மிக்கைக்கு, நோற்றேன் - (அவனுடைய அங்கீகாரமாகிற) புண்யத்தைப் பண்ணினேன்; அடியார்க்கு - அவனுக்கு அடியாரான பாகவதர்க்கு, (இப்ப்ரபந்தம்), இன்பமாரி-ஆநந்தவர்ஷியான மேகமாயிற்றே இருக்கிறது.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், அவன்சேஷ்டிதங்கள் அடங்க என்சொல்லுக்குள்ளே யாம்படி கவிபாடவல்லேனைப் ப்ராப்தவிஷயத்திலே வாசிகமான அடிமை செய்யப் பெற்றவளவன்றிக்கே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஆநந்தாவஹனானேன் என்கிறார்.

[உண்டும்] - ப்ரளயாபத்திலே திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கியும். [உமிழ்ந்தும்] - திருவயிற்றிலேயிருந்து நெருக்குப்படாதபடி வெளிநாடுகாண உமிழ்ந்தும். [கடந்தும்] - மஹாபலிபோல்வார் பருந்துஇருஞ்சிறைப்போலே பறித்துக்கொண்டால் எல்லைநடந்து மீட்டும்.

[இடந்தும்] - ப்ரளயம்கொண்ட பூமியை மஹாவராஹமாய் அண்டபித்தியிலே செல்ல முழுகி யெடுத்துக்கொண்டு ஏறியும். [கிடந்தும்] - ‹‹பாஹும் புஜகபோகாபம் உபதாயாரிஸூதந: | அஞ்ஜலிம் ப்ராங்முக: க்ருத்வா ப்ரதிஸிச்யே மஹோததே:›› என்று கிடந்த கிடையிலே லங்கை குடிவாங்கும்படியாக ஒருகடல் ஒருகடலோடே சீறிக்கிடந்தாற்போலே கடற்கரையிலே கிடந்தபடி. [நின்றும்] - ‹‹அவஷ்டப்ய ச திஷ்டந்தம் ததர்ஸ தநுரூர்ஜிதம்›› என்று நின்ற நிலை. [கொண்டகோலத்தொடு வீற்றிருந்தும்] - ‹‹உடஜே ராமமாஸீநம்›› என்று இருந்த இருப்பாதல், க்ஷாத்ரமான ஒப்பனையோடே பதினோராயிரம் ஆண்டு இருந்த இருப்பாதல். [மணங்கூடியும்] - பதினோராயிரம் ஆண்டு பூமியை ரக்ஷிக்கையாலே பூமிக்கு அபிமாநிநியான பிராட்டி விரும்பியணைக்க அவளோடே ஸம்ஸ்லேஷித்தும். [கண்டவாற்றால் இத்யாதி] - ப்ரமாணங் கொண்டு அறியவேண்டாதே அநாத்யநுபவமேகொண்டு இவனதென்று அறியலாயிருக்கை. ஒருவன் ஒருக்ஷேத்ரத்தைத் திருத்துவது எருவிடுவது க்ருஷிபண்ணுவதாகாநின்றால் இது இவனது என்று அறியலாமிறே. [வண்தமிழ் நூற்க நோற்றேன்] - திருவாய்மொழி பாடுகைக்கு பாக்யம்பண்ணினேன். வண்தமிழாவது - பழையதாகச் செய்தவை இவர் பேச்சாலே இன்றுசெய்த செயல்போலே ஸ்பஷ்டமாயிருக்கை. ‹‹விராதவத்ருத்தாந்தம் ப்ரத்யக்ஷமிவ தர்ஸிதம்››. [அடியார்க்கு இன்பமாரியே] - ப்ராப்தவிஷயத்திலே அடிமைசெய்யப்பெற்ற இதுவேயோ? இது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஆநந்தாவஹமுமாயிற்று. [இன்பமாரி] - இன்பத்தையுண்டாக்கும் மேகம். இது எனக்கு இருக்கிறபடி கண்டால் உகக்கிறவர்களுக்கு எங்ஙனேயிருக்கிறதோ ? என்கை. "தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள்சொன்னேன்".

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. அவன்சேஷ்டிதங்களடங்க என்சொல்லுக்குள்ளே யாம்படி கவிபாட வல்லேனாய், ப்ராப்தவிஷயத்திலே வாசிகமாக அடிமை செய்யப்பெற்ற வளவன்றிக்கே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஆநந்தாவஹனானேன் என்கிறார்.

[உண்டும்] - ப்ரளயாபத்திலே திருவயிற்றிலேவைத்து நோக்கியும். [உமிழ்ந்தும்] - திருவயிற்றிலேயிருந்து நெருக்குப்படாதபடி வெளிநாடுகாணப் புறப்பட விட்டும். [கடந்தும்] - மஹாபலிபோல்வார் பருந்துஇருஞ்சிறாற்போலே பறித்துக்கொண்டால் எல்லைநடந்து மீட்டும். [இடந்தும்] - ப்ரளயங்கொண்ட பூமியை மஹாவராஹமாய் அண்டபித்தியிலேசெல்ல முழுகி எடுத்துக்கொண்டு ஏறியும். [கிடந்தும்] - ‹‹பாஹும் புஜகபோகாபம் உபதாயாரிஸூதந: | அஞ்ஜலிம் ப்ராங்முக: க்ருத்வா ப்ரதிஸிச்யே மஹோததே:›› (பாஹும்புஜகபோகாபமுபதாயாரிஸூதந: | அஞ்சலிம்ப்ராங்முக:க்ருத்வா ப்ரதிஸிச்யேமஹோததே:) என்று கிடந்த கிடையிலே லங்கை குடிவாங்கும்படியாக, ஒருகடல் ஒருகடலோடே சீறிக்கிடந்தாற்போலே கடற்கரையிலே கிடந்தபடி. [நின்றும்] - ‹‹அவஷ்டப்ய ச திஷ்டந்தம் ததர்ஸ தநுரூர்ஜிதம்›› (அவஷ்டப்யசதிஷ்டந்தம் ததர்ஸதநுரூர்ஜிதம்) என்று நின்ற நிலை. [கொண்டகோலத்தொடு வீற்றிருந்தும்] - ‹‹உடஜே ராமமாஸீநம்››(உடஜேராமமாஸீநம்) என்றிருந்த இருப்பாதல், க்ஷாத்ரமான ஒப்பனை

பத்தாம்பாட்டு - 'உண்டும்' இத்யாதி. பாட்டெல்லாம் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'அவன்சேஷ்டிதங்கள்' இத்யாதி. 'தனதேயுலகு' என்றத்தைப் பற்ற, 'ப்ராப்த விஷயத்திலே' என்றது. 'அடியார்க்கின்பமாரி' என்றத்தைப் பற்ற, 'ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு' இத்யாதி.

‹‹அரிஸூதந:›› என்றதுக்கு அர்த்தம் - 'கிடந்த' இத்யாதி. 'ப்ரதி' என்றதுக்கு அர்த்தம் - "ஒருகடல்' இத்யாதி. உடஜம் - பர்ணசாலை. உடஜத்தி லிருப்பானபோது, 'கொண்டகோலம்' என்றது.

யோடே பதினோராயிரமாண்டு இருந்த இருப்பாதல். [மணங்கூடியும்] - பதினோராயிரமாண்டு தன்படுக்கைப்பற்றான பூமியை ரக்ஷிக்கையாலே ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி அணைக்க, அவளோடே கலந்தும். [கண்ட ஆற்றால் இத்யாதி] - ப்ரமாணங்கொண்டு அறியவேண்டாதே, அநாத்யநுபவங் கொண்டு 'இவனுக்கே ஶேஷம்' என்று அறியலாயிருக்கை; ஒருவன் ஒருக்ஷேத்ரத்தைத் திருத்து வது கமுகுவைப்பது எருவிடுவதாய்க் க்ருஷிபண்ணாநின்றால் 'இது இவனது' என்று அறியலாமிறே; "பெய்தகாவுகண்டீர் பெருந்தேவுடைமூவுலகு" என்னக்கடவதிறே. [வண்தமிழ்நூற்கநோற் றேன்] - திருவாய்மொழி பாடுகைக்கு பாக்யம்பண்ணினேன். வண்தமிழாவது - உதாரமா யிருக்கை; தன்னை அநுஸந்தித்தமாத்ரத்திலே ஸகலபலப்ரதமாயிருக்கை. அன்றிக்கே, பழைய தாகச்செய்தவை இவர்பேச்சாலே இன்றுசெய்த செயல்போலே ஸ்பஷ்டமாயிருக்கை. "சிரநிர்வ்ருத்தமப்யேதத் ப்ரத்யக்ஷமிவ தர்சிதம்" (சிரநிர்வ்ருத்தமப்யேதத்ப்ரத்யக்ஷமிவதர்ஶிதம்).

கண்டவாற்றா லென்று - ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்கிறதிறே. [அடியார்க்குஇன்பமாரியே] - ஸர்வேஶ் வரனைக் கவிபாடப்பெற்ற இதுவேயோ? இது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஆநந்தாவஹமுமாயிற்று. [இன்பமாரி] - இன்பத்தையுண்டாக்கும் மேகம். இது எனக்கு இருக்கிறபடி கண்டால், இது உகக்குமவர்களுக்கு எங்ஙனேயிருக்கிறதோ? என்கை. "தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்" என்றாரிறே. (கo)

ஏறிட்டுக்கொண்ட கோல மென்றபடி; அதாவது - ஜடாதிகள். க்ஷாத்ரமான - க்ஷத்ரிய ஸம்பந்தியான; அதாவது - கிரீடாதிகள். மணம் - ஸம்ஶ்லேஷம். ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி அணைக்க, கூடியும் - அவளோடே கலந்தும். 'மணம்' என்று - உத்ஸவமாய், 'நித்யோத்ஸவமாம்படி பூமியுடனே ஸம்ஶ்லேஷித்து ராஜ்யம்பண் ணியும்' என்று உரையில் சப்தார்த்தம். 'ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி அணைக்க' என்றது - பரமபதத்துக்கு எழுந்தருளு கிறபோது, "ராஜ்யேக்ஷிணோவாஸ்வஸ்ருஷ்டா ஸ்ரீஸஹ ஸம்ஶோபிதா । ஸ்வப்நே த்ருஷ்டா விஶாலாக்ஷீ க்ஷீணவ்யவஸாயஸ்ய ராகவ:" என்றத்தைப்பற்ற. கண்டவாற்றால் - இப்படி ப்ரத்யக்ஷஸித்தமான; 'உண்டு முமிழ்ந்தும்' இத்யாதி சேஷ்டித ப்ரகாரங்களாலே என்றபடி. சேஷ்டிதங்களெல்லாம் சொல்லி, 'தனதே யுலகென நின்றான்' என்கையாலே, வ்யாவர்த்யபூர்வகமாக அர்த்தம் - 'ப்ரமாணங்கொண்டு' இத்யாதி. அநாத் யநுபவமாகிறது - ஜகத்விஷயமாக ஈஶ்வரனுக்குஉண்டான அநாத்யநுபவம். அதுகொண்டு 'இவனுக்கே ஶே ஷம்' என்று அறியுமதுக்கு லௌகிகத்ருஷ்டாந்தம் - 'ஒருவன்' இத்யாதி. ஒற்றிநிலத்திலன்றிக்கேயாயிற்று கமுகுவைப்பது; ஆகையாலே, அத்தை த்ருஷ்டாந்தமாக எடுத்தது. ஆனால், இது அவனுடைய உத்யாநமோ? என்ன, 'பெய்தகாவு' இத்யாதி. வண்தமிழ் - உதாரமான தமிழ். ஔதார்யமாவது - பலப்ரதத்வமும், ஸ்பஷ்டமாக அர்த்தப்ரதிபாதநமும். ஸகலபலப்ரத மென்றது - அத்வேஷம்தொடங்கிக் கைங்கர்யபர்யந் தமான பலங்களை. இரண்டாம்அர்த்தத்துக்கு, வண்தமிழ் - அழகிய தமிழ். வண்மை - அழகு. ஆனால், பழையதாகச் செய்தவை இன்றுசெய்த செயல் போலே ஸ்பஷ்டமாயிருக்குமோ? என்ன, 'சிரநிர்வ்ருத்தம்' இத்யாதி. சிரநிர்வ்ருத்தமபி - நெடுங்காலத்திலே நிறைவேறியிருக்கச்செய்தேயும், ப்ரத்யக்ஷமிவ தர்ஶிதம் - ப்ரத்யக்ஷம்போலே காட்டப்பட்டது. இதுவும் அப்படி ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்குமென்கைக்கு நியாமகமுண்டோ? என்ன, 'கண்டவாற்றால்' இத்யாதி. 'அறிந்தவாற்றால்' என்னாதே, 'கண்டவாற்றால்' என்கையாலே - ப்ரத்யக்ஷமென்னலாம்படி யிருக்கிற தென்றபடி. பரபுத்தே ரப்ரத்யக்ஷத்வாத் அவர்களுக்குஆநந்தாவஹமென்று அறிந்தபடி எப்படி? என்ன, 'இது எனக்கு' இத்யாதி. இது - இத்திருவாய்மொழி. எனக்குஇருக்கிறபடி - எனக்கு ரஸிக்கிறபடி. இப்படி அவர்களுகப்பர்களோ? என்ன, 'தொண்டர்க்கு' இத்யாதி. அடியார்க்கின்ப மாரியான வண்தமிழ் நூற்க நோற்றே னென்று அந்வயிப்பது. நூற்கை - நிர்மிக்கை. நோற்றேன் - பாக் யம்பண்ணினேன்; த்ராவிடப்ரபந்தத்தை நிர்மிக்கைக்கு பாக்யம்பண்ணினே னென்றபடி. உண்டுமித்யா தப்ய, நின்றான் தன்னைப்பற்ற - அடியார்க்கின்பமாரியான - வண்தமிழ் நூற்க நோற்றேன் இத்யந்வய:. (கo)

பதின்மூன்றாம்பாட்டு.

மாரிமாருததண்ணம்மலை வேங்கடத்தண்ணலை
வாரிமாருதபைம்பூம்பொழில்சூழ் குருகூர்நகர்க்
காரிமாறன்சடகோபன் சொல்லாயிரத்து இப்பத்தால்
வேரிமாருதபூமேலிருப்பாள் வினைதீர்க்குமே.

ஆ.—(மாரிமாருத.) ஸம்ஸாரதாவாக்நி தப்தஸர்வஜந்து ஸந்தாபநாஶகரமான தண் திருமலையைத் தனக்கு திவ்யதாமமாக வுடையனான திருவேங்கடமுடையானுடைய ஆஶ்ரித வாத்ஸல்யாதி கல்யாணகுண ப்ரதிபாதகமான இத்திருவாய்மொழி வல்லாருடைய ஸமஸ்த து:கங்களையும், பகவதாஶ்ரித வாத்ஸல்யாதி கல்யாணகுணைகபோகையான பெரியபிராட்டியார் போக்கும் என்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், 'நமக்கும் பூவின்மிசைநங்கைக்கும்' என்கிற இம்மஹாகுணத்திலே ஈடுபட்டிருக்கிற பெரியபிராட்டியார் இக்குணத்தையறிந்தருளின ஆழ்வாரைத் தமக்குத்துணையாகப் பெற்றோமென்னும் ப்ரீதியாலே இவர் அருளிச்செய்த இக்குணப்ரதிபாதகமான இப்பத்தையும் கற்றவர்களைத் தனக்கே பாரமாகக்கொண்டு ஸமஸ்த து:கங்களையும் போக்கி ரக்ஷித்தருளும் என்கிறார்.

[மாரிமாருத என்று தொடங்கி]- நிரந்தரவர்ஷத்தாலே ஶ்ரமஹரமான திருமலையைத் தனக்கு திவ்யதாமமாகவுடையனான திருவேங்கடமுடையானை. [வாரிமாருத என்று தொடங்கி]- தாம் எம்பெருமானைப் பெறுகையாலே ஸம்ருத்தமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார். வேரி- பரிமளம்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு பலமாக, இதில் அந்வயமாத்ரத்தாலே பகவதநுபவ விரோதியான ஸகலபாபங்களையும் தன்கடாக்ஷத்தாலே லக்ஷ்மி போக்கியருளும் என்கிறார்.

மாரி மாருத - வர்ஷம் மாறுதபடியாலே, தண் - குளிர்ந்து, அம் - தர்ஶநீயமாய், வேங்கடம் - திருவேங்கடமென்று திருநாமமான, மலை - திருமலையிலே, (தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கைக்காக வந்து நிற்கிற ஶீலத்தையுடைய), அண்ணலை - நிருபாதிகஸ்வாமியை, வாரி மாருத - (பாதபாதிகளுக்கு ஶிஶிரோபசாரம்பண்ணுகிற) ஜலஸம்ருத்தி மாறுத, பைம்பூம்பொழில் - ஊர்ஶநீயமான புஷ்பஸம்ருத்தியையுடைய பொழிலாலே, சூழ் - சூழப்பட்ட, குருகூர் நகர் - திருநகரியில், காரி - காரியென்றுபேரான பித்ருஸம்பந்தத்தையுடையராய், மாறன் - மாறனென்னும் குடிப்பேரையுடைய, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொல் - அருளிச்செய்த, ஆயிரத்து - ஆயிரத்தில், இப்பத்தால் - இப்பத்தாலே, வேரிமாருத - மதுப்ரவாஹம் மாறுத, பூ மேல் - தாமரையிலே, இருப்பாள் - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற லக்ஷ்மி, வினை - (அநுபவவிரோதியான) ஸமஸ்தபாபங்களையும், தீர்க்கும் - (தன்கடாக்ஷத்தாலே) போக்கும்.

இவள் கடாக்ஷித்த விஷயத்தில் ஈஶ்வரனுடைய அபராதஸஹத்வம் அவர்ஜநீயமென்று கருத்து. இது - கலித்துறை.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றாரைப் பிராட்டிதானே தனக்கே பாரமாகக்கொண்டு ஸமஸ்தது:கங்களையும் போக்கும் என்கிறார்.

[மாரி இத்யாதி] - நிரந்தரமாக வர்ஷிக்கையாலே ஶ்ரமஹரமான திருமலையையுடைய ஸர்வேஶ்வரனை. 'நமக்கும்பூவின்மிசைநங்கைக்குமின்பனை' என்றுகொண்டு நித்யாநபாயிநியான பிராட்டிக்கு முன்னே நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கு முகங்கொடுக்கு மென்னும் ஶீலவத்தையைச் சொல்லிற்றுகையாலே ஶீலத்துக்கு எல்லையான திருவேங்கடமுடையானை யாயிற்றுக் கவி பாடிற்று. [வாரி இத்யாதி] - திருமலை மாரி மாறாதாப்போலே திருநகரி வாரிமாறாதே யிருக்கும். இதுக்கு அடி - திருநகரிக்கு ஸஹ்யம் திருமலையாகையாலே. [காரிமாறன் இத்யாதி] - சொன்ன அர்த்தத்தில் அதிஶங்கை பண்ணுமைக்கு ஆப்தயதிஶயம் சொல்லுகிறது. [வேரி இத்யாதி] - இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்கு பலம் கொடுப்பாள் பெரியபிராட்டியார் என்கிறது. திருமலை மாரிமாறாது; திருநகரி வாரிமாறாது; பிராட்டியுடைய ஆலகபத்மம் வேரிமாறாது; வேரி - பரிமளம். இதுக்கு இவள் பலம்கொடுக்க வேண்டுவா னென்? என்னில்,-தனக்குமுன்பே தான் காட்டிக்கொடுத்த ஸம்ஸாரியை விரும்பும் ஶீலமாயிற்று,இதில் சொல்லிற்று; இந்த ஶீலகுணம் ஒருவர்க்கும் நிலமன்று. தானறிதல், மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்ற இவர் அறிதல் செய்யுமித்தனையாயிற்று. இப்ப்ரஸாவத்தை யறிந்து இவர் வெளியிட்டாரென்னும் ப்ரஸாதாதிஶயத்தாலே ஸர்வேஶ்வரன் பலம்கொடுக்கிற தஶையிலே அவனை விலக்கி 'நானே இதுக்கு பலம்கொடுக்கவேணும்' என்று தனக்கு ஭ரமாக ஏறிட்டுக் கொண்டு பலம் கொடுக்கும். [வினைதீர்க்குமே] - இத்திருவாய்மொழி கற்றாருடைய பகவதநுபவ விரோதியான ஸகலப்ரதிபந்தகங்களையும் போக்கும். இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்கு அந்தப்புரத்திலே படியும் நடையும் என்கை.

ஈடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி கற்றாரைப் பெரியபிராட்டியார் தமக்கே ஭ரமாகக்கொண்டு ஸமஸ்தது꞉கங்களையும் போக்குவர் என்கிறார்.

[மாரிஇத்யாதி] - நிரந்தரமாக வர்ஷிக்கையாலே ஶ்ரமஹரமாய் தர்ஶநீயமான திருமலையையுடைய ஸர்வேஶ்வரனையாயிற்றுக் கவிபாடிற்று; "விண்முதல்நாயகன் நீள்முடி வெண்முத்தவாசிகைத்தாய் மண்முதல்சேர்வுற்று அருவிசெய்யாநிற்கும் மாமலை" யாகையாலே, அறற்றலையாய் தர்ஶநீயமாயிறே இருப்பது. "நமக்கும் பூவின்மிசைநங்கைக்கு மின்பனை" என்று - நித்யாநபாயிநியான பெரியபிராட்டியாருக்கு முன்பே நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கும் முகங்கொடுக்கும் ஶீலவத்தையைச் சொல்லிற்றுகையாலே, சீலத்துக்கு எல்லையான திருவேங்கடமுடையானையாயிற்றுக்

நிகமம் - 'மாரி' இத்யாதி. 'பூமேலிருப்பாள் வினைதீர்க்கும்' என்றதிலே நோக்காக அவதாரிகை - 'இத்திருவாய்மொழிகற்றாரை' இத்யாதி.

'மாரிமாறாமையாலே தண்ணம்மலை' என்று விவக்ஷித்து அர்த்தம் - 'நிரந்தரமாக' இத்யாதி. திருமலை அப்படி ஶ்ரமஹரமாய் தர்ஶநீயமாயிருக்குமோ? என்ன, 'விண்முதல்' இத்யாதி. விண்ணுக்கு - பரமபதத்துக்கு, ப்ரதாநநாயகனானவனுடைய திருவபிஷேகத்தில் வெளுத்த முத்துவாசிகைபோலே, பூமிப்ரதேசமான மலையடியிலே சேரும்படியான அருவியைப் பண்ணாநிற்கிற பெரியதிருமலை யென்று பாசுரத்துக்கு அர்த்தம். திருவிருத்தம் ஐம்பதாம்பாட்டு, "ஒண்ணுதல்மாமை" இத்யாதி. முத்துவாசிகை-முத்தொழுங்கு; முத்துமாலை யென்றபடி. வாசிகைத்தாய்-வாசிகையோடு ஒத்து என்றபடி. *'அறற்றலையாய்' என்றது - சாடு. அறற்றலை-ஜலம்மாறாத ப்ரதேசம். சாடுவுக்கு—தர்மத்தைத் தலையிலே யுடைய தென்றபடி. அறம் - தர்மம். "க்ருஷ்ணம் யஶோஸநாதநம்" என்னக்கடவதிறே. திருவேங்கடமுடையானையோ கவிபாடிற்று? பரமபதநாதனை யன்

---

* அறல்-நீர்: தலை - தன்னிடத்திலுடையது; எனவே, அறற்றலை - ஜலம் மாறாத ப்ரதேஶம் என்றதாயிற்று; அறத்தலை என்ற தொடர்-தர்மத்தைத் தலையிலேயுடையது என்ற பொருள்படும். உச்சரிக்கையில் றகரத்தைத் தகரமாக உச்சரிக்கும் பெரும்பான்மைவழக்குப்பற்றி, இத்தொடரை 'சாடு' என்றது.

கவிபாடிற்று. [வாரிஇத்யாதி] - திருமலை மாரிமாருதாப்போலே திருநகரியும் வாரிமாருதிருக்கும். இதுக்குஅடி - திருநகரிக்கு ஸஹ்யம் திருமலை யாகையாலே. அழகியதாய் தர்ஸநீயமாயிருந்துள்ள பொழிலாலே சூழப்பட்ட திருநகரி. [காரிமாறன் இத்யாதி] - சொன்ன அர்த்தத்தில் அதிஸங்கைபண்ணுமைக்கு *ஆப்த்யதிஸயம் சொல்லுகிறது. [வேரி இத்யாதி] - இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்கு பலங்கொடுப்பாள் பெரியபிராட்டியா ரென்கிறது. திருமலை மாரிமாருதாகையாலே, திருநகரி வாரிமாருது. ஆருக்கயமாகையாலே பிராட்டியுடைய ஆஸநபத்மம் வேரிமாருது. வேரியென்பது - பரிமளம். இதுகற்றார்க்கு இவள் பலம்கொடுக்கவேண்டுவா னேன் ? என்னில் ;— தனக்குமுன்பே தான்காட்டிக்கொடுத்த ஸம்ஸாரியை விரும்பும் ஸீலகுணமாயிற்று, இதில் சொல்லிற்று ; இஸ்ஸீலகுணம் ஒருவர்க்கும நிலமல்ல ; தான் அறிதல், மயர்வறமதிநலம்பெற்றவர் அறிதல்செய்யும் அத்தனையாயிற்று; 'இப்ப்ரபாவத்தை யறிந்து இவர் வெளியிட்டார்' என்னும் ப்ரஸாதாதிஸயத்தாலே, ஸர்வேஸ்வரன் பலம் கொடுக்கிற தசையிலே அவனைவிலக்கி 'நானே இதுக்கு பலங் கொடுக்கவேணும்' என்று தனக்கு பரமாக ஏறிட்டுக்கொண்டு பலம்கொடுக்கும். [வினைதீர்க்குமே] - இத்திருவாய்மொழி கற்றாருடைய பகவதநுபவ விரோதியான ஸகலப்ரதிபந்தகங்களையும் போக்கும். இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்கு அந்தஃபுரத்திலே படியும் நடையுமென்கை. (கக)

றோ? என்ன, 'நமக்கும்' இத்யாதி. கீழ்ச்சொன்ன அர்த்தத்தை த்ருஷ்டாந்தமாக்கி அர்த்தம் - 'திருமலை' இத்யாதி. வாரி மாருதிருக்கைக்குஅடியேது? என்ன, 'இதுக்குஅடி'இத்யாதி. ஸஹ்யம்-ப்ரவாஹமூலமான மலை. பை-அழகு. பூ தர்ஸநீயதை. இரண்டாலும் மிகவும்தர்ஸநீய மென்றபடி. திருக்காரியாரையிட்டு நிரூபித்ததுக்கு பாவம் - 'சொன்னஅர்த்தத்தில்' இத்யாதி. தாத்பர்யம் - 'இத்திருவாய்மொழி' இத்யாதி. ரஸோக்தி - 'திருமலை' இத்யாதி. 'ஆருக்கயமாகையாலே' என்றது - திருநகரி வாரிமாருமையாலே யென்றபடி. ஆருக்கயம் - வற்றாத மடு. ஒருவர்க்கும் - மற்றொருவர்க்கும். 'வினை தீர்க்கும்' என்ற இதுக்கு 'பலங்கொடுக்கும்' என்றது - ப்ரதிபந்தகம் நிவ்ருத்தமானால் பலஸித்திக்கு விளம்பமில்லை யென்றதைப் பற்ற. ஹார்த்தபாவம் - 'இத்திருவாய்மொழிகற்றாருடைய' இத்யாதி. படியும் நடையும் - அநுபவமும் கைங்கர்யமும். படி - ஜீவநம். நடை - வ்ருத்தி. க்ரமேண அந்வயஃ. (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி:—[illegible] ॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளி.—[illegible] ।
[illegible]

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி
வீற்றிருக்கும்மால்விண்ணில் மிக்கமயல்தன்னை
ஆற்றுதற்காத்தன்பெருமையானதெல்லாம்—தோற்றவந்து
நன்றுகலக்கப்போற்றிநன்குகந்துவீறுரைத்தான்
சென்றதுயர்மாறன்தீர்ந்து.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம், சீயர் திருவடிகளே சரணம்.

---

* ஆப்தி - உண்மையுரைக்கை: அதிஸயம் - மிகுதி.

ஆறுந்திருவாய்மொழி - தீர்ப்பாரை : ப்ரவேஶம்.

ஆ.—(தீர்ப்பாரையாமினி.) ஏவம்பூதனையிருந்த எம்பெருமானை விஶ்லேஷித்து அத்யந்தம்அவஸந்நையாய் மோஹதஶாபந்நையாயிருந்த பிராட்டி திருத்தாயாரும் உறவுமுறையாரும் இவளுடைய அவஸாதத்தைக் கண்டு ‘இவளுக்கு இந்த அவஸாதம் எத்தாலே வந்தது?’ என்றும், ‘இதுக்குப் பரிஹாரமென்?’ என்றும் ஒருகட்டுவிச்சியைக் கேட்க, அவளும் ‘க்ஷுத்ரதேவக்ருதம்’ என்றும், ‘இதுக்குப் பரிஹாரம் தத்ப்ரீணநம்’ என்றும் சொல்ல, அவர்களும் அதுகேட்டு இவள்பக்கலுள்ள ஸ்நேஹாதிஶயத்தாலே ‘ஏதேனும்ஒரு தைவத்தை ஆஶ்ரயித்தாகிலும் இவளைப் பெறில் அதுவே எங்களுக்குஆத்மலாபம்’ என்று பார்த்து அந்த க்ஷுத்ரதேவப்ரீணநத்திலே ப்ரவ்ருத்தராய்ச் செல்லாநிற்க, இப்பிராட்டியினுடைய திருத்தோழியானவள் ‘நீங்கள் கருதுகிறவை ஈடல்ல, பரிஹாரமுமல்ல; நோயும் நீங்கள் கருதுகிறதல்ல; இன்னது நோய், இன்னது பரிஹாரம்’ என்று சொல்லி அவர்களை நிவர்த்திப்பிக்கிறாள் என்கிறது.

ஒ.—ஆறுந்திருவாய்மொழியில், முன்பில்திருவாய்மொழியில் தாம் அநுபவித்த அநுபவம் மாநஸாநுபவமாத்ரமாய் பாஹ்யகரணயோக்யமல்லாமையாலே ஆழ்வார் அத்யந்தம் அவஸந்நராய் வேறேசிலர் அநுஸந்தித்துப் பரிஹரிக்க வேண்டும்படி தமக்குப்பிறந்த தஶையை அந்யாபதேஶத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். ஏவம்விதனை எம்பெருமானைப் புணர்ந்துபிரிந்தாளொரு பிராட்டி ஸ்ரீபரதாழ்வான் ஶ்ருங்கிபேரபுரத்திலே பெருமாள்வ்ருத்தாந்தத்தைக் கேட்டு மோஹித்தாற்போலே மோஹித்துக்கிடக்க, இவளுடைய பந்துஜநங்கள் மிகவும்கலங்கி நோய் இன்னதென்றும், நோய்க்கு நிதாநம் இன்னதென்றும் அறியாதே ஒருகட்டுவிச்சியை ‘இது என்ன நோய்?’ என்றும், ‘இந்நோய்க்கு நிதாநம் என்?’ என்றும் கேட்டு, அவள்சொற்படியே, பாஹ்யாகமம் த்ருஷ்டியாகவும், அதிக்ஷுத்ரமாயிருக்கிறது ஒன்றையே தேவதையாகவும், நிந்த்யமான த்ரவ்யங்களை உபகரணமாகவும் கொண்டு இவள்பக்கலுண்டான ஸ்நேஹாதிஶயத்தாலே ஏதேனும் ஒரு வழியாலே இவள் பிழைக்க அமையுமென்று அமார்க்கங்களாலே சிகித்ஸிக்க உபக்ரமிக்க, இவளுடைய ரோகத்தையும் இவளுடைய ப்ரக்ருதியையும் நேரேஅறிந்த தோழியானவள் ‘நோயும் பரிஹாரமும் நீங்கள் நினைக்கிறவையல்ல’ என்று அவர்களை நிவர்த்திப்பித்து, ‘இவளுடைய நோய் இன்னது’ என்றும், ‘இந்நோய்க்கு அடி க்ருஷ்ணன்’ என்றும் சொல்லி வைஷ்ணவகோஷ்டியில் ப்ரஸித்தமான பகவந்நாமஸங்கீர்த்தநாதிகளாலே இவளைப் பிழைப்பியுங்கோள் என்கிறாள்.

ப.—ஆறுந்திருவாய்மொழியில், கீழில்திருவாய்மொழியில் இவர்க்குப் பிறந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷம் மாநஸாநுபவஜநிதமாகையாலே தத்நுரூபமாக அவனுடைய ஆலோகநாலாபாதிமுகத்தாலே ஸம்ஶ்லேஷித்து அநுபவிக்கப்பெறாத அவஸாதம் அதிஶயிக்க, அநுபாவ்யனான அவனுடைய ஆஶ்ரிதவிஷயபக்ஷபாதத்தையும், ஆதிக்யஸூசகமான அஸாதாரணசிஹ்நங்களையும், அதிசயிதபோக்யத்வத்தையும், ஆபத்ஸகத்வத்தையும், விரோதிநிவர்த்தகத்வத்தையும், விலக்ஷண விக்ரஹயோகத்தையும், அத்யாஶ்சர்யமான உபகாரகத்வத்தையும், நித்யஸூரிஸேவ்யத்வத்தையும், நிரதிஶயஸௌலப்யத்தையும், நித்யப்ரமாணஸம்பத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, ‘ஏவம்விதனானவன் நம்மையநுபவிப்பியாதொழிவதே!’ என்று அப்ரக்ருதிஸ்தராய் மோஹிக்க, பார்ஶ்வஸ்தரான பரிவர் இவரை ஆஶ்வஸிப்பிக்கத் தேடி, ‘‘[illegible]’’ என்கிற கணக்கிலே பரிவின் கனத்தாலே ‘அமார்க்கங்களாலேயாகிலும் பரிஹரிக்கப்போமோ?’ என்று உத்யோகிக்க, இவர்ப்ரக்ருதியறிந்த ப்ரமஸுஹ்ருத்துக்களான ஸ்ரீமதுரகவிபோல்வார்

அத்தைவிலக்கி, பகவந்நாமஸங்கீர்த்தந ததீயபாதபராக³ஸ்பர்ஶாதிகளாலே பரிஹரணீயமென்று
ப்ரதிபாதித்த பாசுரத்தை,—நாயகனைப்பிரிந்து ஆற்றுளாகிய தலைமகள் வேறுபாடு கண்டுப் திர,
பந்நபாஷிணியாயிருப்பாளொரு கட்டுவிச்சி வார்த்தை கேட்டு வெறியாட்டாலே பரிஹரிக்கத்
தொடங்கின செவிலிதொடக்கமானாரைப்பார்த்து,இவள்ப்ரக்ருதியறிந்தப்ரக³ல்பையானதோழி,
அவர்களுத்யோகத்தை விலக்கித் தான் இப்போது நிரூபித்து நோயின்நிதாநமறிந்தாளாக பாவி
த்து, ‘க்ருஷ்ணனடியாக வந்த நோவுக்கு அவனையநுஸந்தித்துப் பிழைப்பிக்குமதொழிய இது
பரிஹாரமல்ல’ என்று வெறிவிலக்கின பாசுரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

இ.—ஆறுந்திருவாய்மொழியில், முன்பு ‘‘வீற்றிருந்தேழுல’’ கில் தாம் அநுபவித்த
அநுபவம் மாநஸாநுபவமாத்ரமாய் பாஹ்யகரண யோக்யமல்லாமையாலே அத்யந்தம் அவ
ஸந்நரானார். எத்தனையேனும் உயரஏறினால் தகரவிழுகைக்கு உறுப்பாமாபோலே மோஹங்கத
ராய், பிறர் அநுஸந்தித்துப் பரிஹரிக்கவேண்டும்படி தமக்குப்பிறந்த தஶையை அந்யாப
தேஶத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.ஸர்வேஶ்வரனோடே கலந்துபிரிந்தாளொரு பிராட்டி மோஹித்
துக்கிடக்க, இவள்தஶையைக் கண்ட பந்துஜநங்கள் மிகவும்கலங்கி ‘நோய் இன்னது’ என்றும்,
‘நோய்க்கு நிதாநம் இன்னது’ என்றும் அறியாமையாலே வேரறிவார் மந்த்ரமறிவார் ஔஷத
மறிவார் புகுந்து பரிஹாரம்பண்ணிச் செல்லாநிற்க, அவ்வளவிலே தேவதாந்தரஸ்பர்ஶ
முடையாளொரு கட்டுவிச்சி புகுந்து ‘‘ஶ்ர்வ்யம் நிஶ்ர்வஸாஶாதிஷெவதஜிதிக்ஷாஶ்ருஷுவாஹ்ரா
மஜொ ஶ்ருஷிஷெருவமகாஶ்வெஶிகஜநா:’’ என்கிறபடியே பாஹ்யா³மத்தை த்ருஷ்டியாக
வும், நிந்த்யமான த்ரவ்யங்களை உபகரணங்களாகவும் கொண்டு க்ஷுத்ரதேவதையாலே ஆவிஷ்
டையாய் அம்முகத்தாலே சிகித்ஸிக்க உபக்ரமிக்க, பந்துக்களும் ‘இவளைப்பெறலாமோ?’ என்
னும் ஆசையாலே அநுமதிபண்ண, இத்தஶையிலே இவள்ப்ரக்ருதியையும் நோவையும்
நேரேஅறிந்த தோழியானவள் ‘ஓடுகிறநோவைத் தான் அறிந்தாளாகச் சொல்லில் தன்காவல்
சோர்வாம்; பேசாதிருக்கில் இவளை இழக்க வரும்’ என்று இவர்களோபாதி தானும் நிரூ
பித்து அறிந்தாளாய், ‘நோவும் பரிஹாரமும் நீங்கள் நினைக்கிறவையல்ல; நோய் இன்னது,
நோய்க்கு நிதாநமும் க்ருஷ்ணனே’ என்று சொல்லி, ‘நீங்கள் பண்ணுகிற பரிஹாரம் இவ
ளுடைய ஸத்தையையும்கூட இழக்கைக்கு உறுப்பாமத்தனை; பரிஹாரம்பண்ணப் பார்த்திகோ
ளாகில் வைஷ்ணவகோஷ்டியில் ப்ரஸித்தமான பகவந்நாமஸங்கீர்த்தநாதிகளாலே இவளைப்
பிழைப்பியுங்கோள்’ என்கிறாள். இத்திருவாய்மொழியால் சொல்லிற்றாயிற்று, அஜ்ஞாநதஶை
யிலும் தேவதாந்தரஸ்பர்ஶமும் ததீயஸ்பர்ஶமும் விநாஶஹேதுவாய் அத்தஶையிலும் பகவத்
ஸ்பர்ஶமும் பாகவதஸ்பர்ஶமும் ஸத்தாதாரகமாம்படி இவருடையவைஷ்ணவத்வம் அதிஶயித்த
படி சொல்லுகிறது.

ஈடு.—கீழ் ‘‘வீற்றிருந்தேழுல’’ காயிருக்க, அநந்தரம் ‘‘தீர்ப்பாரையாமினி’’ யாயிருக்
கிறதிறே! எம்பார் கீழில்திருவாய்மொழியையும் இத்திருவாய்மொழியையும் அநுஸந்தித்து,
‘மோருள்ளதனையும் சோறேயோ? அதிலே - அப்படி நிரவதிக ப்ரீதியாய்ச் சென்றது; இதில்
இப்படி மோஹத்தோடே தலைக்கட்டிற்று; இதுக்கு இருந்து அடைவுசொல்லுவேனே? இதுக்கு

தீர்ப்பாரையாமினி ப்ரவேஶே - வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு – ‘கீழ் வீற்றிருந்து’ இத்யாதி. அதா
வது – கீழ் நிரதிஶயப்ரீதியாய், இதிலே நிரதிஶயது:கமா யிருக்கிறதிறே என்றபடி. இதுக்கு ஸம்வாதம்
‘எம்பார்’ இத்யாதி. ‘மோருள்ளதனையும் சோறேயோ’ என்னுமாபோலே யென்று கூட்டுவது. அதாவது –
ஒருவன் நாழியரிசியைக்கொண்டுவந்து ஓரம்மையார்கையிலே ‘எனக்கு இத்தைச் சமைத்து இடவேணும்’
என்றுகொடுக்க, அப்படியே அவளும் சமைத்து இலையைப்படுத்திட, இவனும் அருகே ஒருபாத்ரத்திலே மோ

அஸங்கதிரேவ ஸங்கதி:'என்று அருளிச்செய்வராம். "போய்நின்றஞான"த்திலே-ப்ரக்ருதிதோஷத்தை அநுஸந்தித்து அஞ்சி, ஸ்ரீபரதாழ்வான் 'பெருமாள் திருவபிஷேகத்துக்கு நம்மையழைத்து வந்தது' என்று,'அவரைத் திருமுடிசூட்டி அடிமைசெய்யக்கடவோம்' என்று பாரித்துவரக்கொண்டு, கைகேயி "ராஜந"-'ராஜந்' என்று 'உனக்குமுடிவாங்கிவைத்தேன்'என்றபோது அவன் துடித்தாற்போலே துடித்தாராயிற்று; 'நான் அவரடியேனன்றோ? அவர் என்சொல்லை மறுப்பரோ? இப்போதே மீட்டுக்கொண்டுவந்து திருவபிஷேகம்பண்ணுகிறேன்' என்று திருச்சித்திரகூடத்திலே கிட்டுமளவும் பிறந்த தரிப்புப்போலேயாயிற்று - திருவாசிரியத்திற் பிறந்த தரிப்பு: பின்பு, பதிநாலாண்டுகூடி ஆசை வளர்ந்தாற்போலேயாயிற்று - திருவந்தாதியில் ஆசை பெருகினபடி; "என்னெஞ்சினார்தாமே யணுக்கராய்ச் சார்ந்தொழிந்தார்," "முயற்றிசுமந்தெழுந்து" என்னும்படியிறே ஆசை பெருகினபடி. மீண்டுஎழுந்தருளி "திருவபிஷேகம் பண்ணி அவன்மநோரதம் தலைக்கட்டினாற்போலேயாயிற்று - திருவாய்மொழியில் இவரை அநுபவித்தபடி. கீழ் "வீற்றிருந்தேழுல" கில் பிறந்த நிரவதிகப்ரீதி மாநஸாநுபவமாத்ரமாய் பாஹ்யகரணயோக்யமல்லாமையாலே, எத்தனையேனும்உயரஏறினது தகரவிழுகைக்கு உடலாமாபோலே மோஹத்துக்கு உறுப்பாய்த் தலைக்கட்டிற்று. இப்படியிருக்கிற தம்தசையை, ஸர்வேஶ்வரனோடே கலந்து பிரிந்து நோவுபடுகிறு ளொரு பிராட்டி தன்ஆற்றாமையாலே மோஹித்துக்கிடக்க, இவள்தசையை அநுஸந்தித்த பந்துவர்க்கமும் மோஹித்து, 'இது தேவதாந்தரங்களாலே வந்ததோ?' என்று தேவதாந்தரஸ்பர்ஶமுடையாரைக்கொண்டு புகுந்து பரிஹாரம்பண்ணப் புக, இவள்ப்ரக்ருதியறிந்த தோழியானவள்,'நீங்கள் பாரிக்கிறவை இவள் நோவுக்குப் பரிஹாரமல்ல: விநாஶத்துக்கு உடலாமித்தனை; ஆனபின்பு, பகவந்நாமஸங்கீர்த்தநத்தாலும் பாகவதபாதரேணுவாலும் பரிஹரிக்கப் பாருங்கோள்' என்கிற அவள்பாசுரத்தாலே ஸ்வதசையைப் பேசுகிறார். இவர்தாம், "நவவஸீதாகவயாஹீநா"

ரைக்கொண்டுவந்து வைத்திருந்து மோரைவார்த்துக்கொண்டு, 'அம்மையாரே! மோர் விஞ்சிற்று, சோறிடும்' என்று ஒருகால் இருகால் இங்ஙனே சொல்லுகையாலே அம்மையார் அலுத்து 'நீ கொண்டுவந்த மோர் தொலையாததாயிருந்தது, மோருள்ளதனையும் சோறிடுவேனோ?' என்றாளாம். இத்தால் தாத்பர்யமேதென்னில்; கீழ்ஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷங்களுக்கெல்லாம் ஒருபடி ஸங்கதிசொல்லிக்கொண்டு போந்தோம்; இதிலே வந்தவாறே சால நிம்நோந்நதமா யிருந்தது. இது என்னாலே சொல்லலாயிருந்ததோ? இதுக்கு அஸங்கதிரேவ ஸங்கதி: என்று அருளிச்செய்வரா மென்றபடி. இந்த ப்ரீத்யப்ரீதிகள்தான் திருவிருத்தம் தொடங்கி முனியே நான்முகனளவும் அநுவர்த்திக்கிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரபந்தசதுஷ்டயத்திலும் இவர்க்குண்டான அவஸ்தைகள் ஸ்ரீபரதாழ்வானுடைய தசையோடு போலியாயிருந்த தென்கிறார் - 'பொய்ந்நின்ற' இத்யாதி. அஞ்சியென்றது - 'இனியாமுறாமை' என்கையாலே. வரக்கொண்டு-வந்தபின்பு. திருவந்தாதியில் ஆசைபெருகிக் கிடந்தபடியைச் 'சொல்லிற்றோ? என்ன, 'என்னெஞ்சினார்' இத்யாதி. என்னுடைய நெஞ்சினார், தாமே அந்தரங்கராய்க் கிட்டிவிட்டா ரித்யர்த்த:. பெரிய திருவந்தாதி - ஏழாம்பாட்டு, "யாமேயருவினையோம்" இத்யாதி. முதற்பாட்டு - "முயற்றி" இத்யாதி. "முயற்றிசுமந்தெழுந்துமுந்துற்ற நெஞ்சே"; அவனைப்பேசுகையில் உத்ஸாஹத்தைச் சுமந்துகொண்டு அத்தாலே விகாஸத்தையுடையையாய்க்கொண்டு என்னிலும் முற்பட்டுப் பதறுகிற நெஞ்சே! இத்யர்த்த:. ஆசைபெருகினபடி யென்றது-"அன்பேபெருகுமிக" என்றதைப்பற்ற. ஆனாலும், ஒரு ஸங்கதி சொல்லவேணுமிறே; ஆகையாலே, கீழில் திருவாய்மொழியோடே ஸங்கதி - 'கீழ்வீற்றிருந்து' இத்யாதி 'ஸ்வதசையைப்பேசுகிறார்' என்னுமளவும் ஸங்க்ரஹம் தகரவிழுகைக்கு - அத:பதிக்கைக்கு. 'பந்துவர்க்கமும் மோஹித்து' என்றது - கலங்கி யென்றபடி. 'பகவந்நாம ஸங்கீர்த்தநத்தாலும்' என்றது - "பேர்சொல்லகிற்கில்" "களிறட்டபிரான் திருநாமத்தால்" இத்யாதியைப் பற்ற. 'பாகவதபாதரேணுவாலும்' என்றது - "மாயன்தமரடிநீறு" என்றத்தைப் பற்ற. ஸ்வதசை - மற்றொருதெய்வம் தொழாத தசை. பிராட்டிதசை இவருக்கு வரக்கூடுமோ? என்ன, பிராட்டிமாத்ரமன்றிக்கே எல்லாரோடும் ஒப்ப மென்கிறார் - 'இவர்தாம்' இத்யாதி. "[illegible]"

(நசஸீதாத்வயாஹீநா) என்றும், “குருஷ்வமாமநுசரம்” (குருஷ்வமாமநுசரம்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே, வ்யதிரேகத்திலே தரியாமைக்கு இளையபெருமாளோ டொப்பர்; அவன்போகட்டவிடத்தே கிடக்கைக்கும் குணாநுஸந்தாநத்தாலே ஜீவித்திருக்கைக்கும் ஸ்ரீபரதாழ்வானோடொப்பர்; எத்தனையேனும் ஆற்றாமை கரைபுரண்டாலும் ‘அத்தலையாலே பேறு’ என்றிருக்கைக்குப் பிராட்டியோ டொப்பர். முதல்திருவாய்மொழியிலும் பரத்வமிறே பேசிற்று; அநந்தரம் - அவதாரஸௌலப்யத்தை அநுஸந்தித்து மோஹிக்கச் செய்தேயும், “அஞ்சிறையமடநாரை” யிலே தூதுவிட வல்லராம்படி உணர்த்தியுடையரானார்; “வீற்றிருந்தேழுல” கில் பரத்வத்தை அநுஸந்தித்தஅநந்தரம், தாமும் மோஹித்துத் தம்தசையை அநுஸந்தித்த பந்துவர்க்கமும் மோஹித்து தேவதாந்தரஸ்பர்சமுடையார் புகுந்து கலக்கினாலும் உணர்த்தியிறும்படியாயிற்று. பகவல்லாபத்திலுணர்த்தியும் அலாபத்தில் மோஹமுமாய்ச் செல்லும் இது, இவ்வாழ்வாரொருவர்க்குமே யுள்ள தொன்றாயிற்று. மற்றும் ஜ்ஞாநாதிகராய் பகவத்விஷயத்திலே கைவைத்தாராயிருக்குமவர்களிலும் ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவான் புத்ரவியோகத்திலே வந்தவாறே கடலிலே புகுவது, மலையிலே யேறி விழுவதானான்; ஸ்ரீவேதவ்யாஸனும் சாயாசுகனைக்கொண்டு ஜீவித்தான்; பகவத்விஷயத்தில் லாபாலாபமே பேறிழவாயிருக்கும் இது இவ்வாழ்வாரொருவர்க்குமேயிறே உள்ளது.

இப்படி இவள் மோஹித்துக்கிடக்க, இவளைக் கண்ட உறவுமுறையாருமெல்லாம் நாகபாசபத்தரைப்போலே மோஹித்து யுக்தாயுக்தநிரூபணக்ஷமரன்றிக்கே கலங்கிக்கிடக்க, அங்குப்போலே உணர்ந்திருந்து நோக்குகைக்கு ஸ்ரீஜாம்பவந்மஹாராஜர் திருவடிபோல்வாரு மில்லையாயிற்று; “ஶத்ருக்நோநந்தரஸ்த்தித꞉” (ஶத்ருக்நோநந்தரஸ்த்தித꞉) என்னும் இதுவும் இல்லையாயிற்று. “அஸ்யராஜகுலஸ்யாத்யத்வததீநம்ஹிஜீவிதம்” (அஸ்யராஜகுலஸ்யாத்யத்வததீநம்

என்கிற ஶ்லோகத்தில், “த்வதாயத்தம்” என்ற பதம் இங்கு வேண்டுவது. ஆனால், விஶ்லேஷத்தில் முடிந்து பிழைக்கவொண்ணாதோ? என்ன, ‘அவன்போகட்டவிடத்தே’ இத்யாதி. நசையினுடைய அநுவ்ருத்திக்கும், அத்தாலே போகட்ட விடத்திலே கிடந்து குணாநுஸந்தாநத்தாலே தரித்திருக்கைக்கும் இந்த த்ருஷ்டாந்தம். இப்படி ஆசையும் மிக்குத் தரிப்புண்டானால், ப்ராப்யஸித்திக்கு அநுகுணமாக யத்நம்பண்ணவிறே அடுப்பதென்ன, ‘எத்தனையேனும்’ இத்யாதி. ‘அத்தலையாலே பேறென்றிருக்கைக்கு’ என்றவிடத்திலே, “ஶரைஸ்து ஸங்குலாம்” இத்யாத்யநுஸந்தேயம். உயர்வறவுயர்நலத்திலும் வீற்றிருந்தேழுலகுக்கு விஶதாநுபவமுண்டாகையாலே, அஞ்சிறையமடநாரையிலும் இதில் வ்யஸநம் அதிஶயித்தது என்கிறார் - ‘முதல் திருவாய்மொழியிலும்’ இத்யாதி. அவஸாதத்தினுடைய பர்வபேதங்கள் அந்யாபதேஶவைசித்ரியைப் பிறப்பிக்குமென்று கருத்து. ஸ்வாபதேசத்திலே வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு - ‘பகவல்லாபத்தில்’ இத்யாதி. ‘ஒருவர்க்குமே’ என்கிறதென்? அல்லாதார்க்குமில்லையோ? என்ன, ‘மற்றும்’ இத்யாதி. ‘கடலிலே புகுவது’ என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - “ஸஸமுத்ரம் ஸமாஸாத்ய ஶோகாவிஷ்டோ மஹாமுநி꞉ । க்ரோஶம் ப்ராஸாதமாவிஶ்ய நிவவாத ததாப்லவி” இதி. ‘மலையிலே யேறிவிழுவது’ என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - “ஸமேருஶிகராத்தாநம் முமோச ஸ மஹாமுநி꞉ । ஶிலாஸஸ்யாஶயாநஸ்ய தூலராஶாவிவாபதத்” இதி பாரதே. ‘சாயாசுகனைக்கொண்டு’ என்கிறது - வ்யாஸருடைய மோஹத்தைக் கண்டு ருத்ரன் ப்ரதிமாரூபமாக ஸ்ருஷ்டித்துக்கொடுத்தது. இங்கே - “யம்ப்ரவ்ரஜந்தமநுபேதமபேதக்ருத்யம்” இத்யாத்யநுஸந்தேயம்.

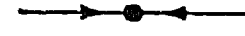
விஸ்தரஸங்கதி - ‘இப்படி’ இத்யாதி. நாகபாஶபத்தர் - ப்ரஹ்மாஸ்த்ரபத்தர். ஜாம்பவந்மஹாராஜரும் திருவடியும் உணர்ந்திருந்து நோக்கினது ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தாலே மோஹித்த தசையாகையாலும், நாகபாசத்தால் எல்லார்க்கும் மோஹமில்லாமையாலும் இப்படிகொள்ளவேணும். மோஹித்துஎன்றது - ஸ்வரூபத்தை உணரமாட்டாதே கலங்கி யென்றபடி. அங்குப்போலே யென்றது - ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தில் த்ருஷ்டாந்தத்தைப்பற்ற. த்ருஷ்டாந்தாந்தரம் - ‘ஶத்ருக்ந꞉’ இத்யாதி. நாயகி மோஹித்தால் இவள்தசையைக் கண்ட பந்துவர்க்கமும் மோஹிக்கிறதென்? என்ன, இவளைக்கொண்டே ஜீவிக்க இருக்கிறார்களாகையாலே யென்று விவக்ஷித்து, அதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ‘அஸ்ய’ இத்யாதி. “தஸ்யஸ்யுத்தாஹாதம்ஶத்ருக்நோ

ஹிஜீவிதம்) - 'பெருமாள் காடேற எழுந்தருளினார்; சக்ரவர்த்தி துஞ்சினான்; இனி நீயேயிறே ராஜ்யத்துக்குக் கடவாய்; உன்னைக்கொண்டன்றோ நாங்கள் ஜீவிக்கவிருக்கிறது' என்கிறார்களல்லர்; 'உன்முகத்திலுறவுதல் காணக்காண உன்னையிழக்கமாட்டார், அவர்வரவுஅணித்து என்றன்றோ நாங்கள் ஜீவிக்கிறது' என்கிறார்களாயிற்று; அப்படியே இவளைக்கொண்டே ஜீவிக்க இருக்கிறார்களாகையாலே எல்லாருமோக்க இவள்தசையைக் கண்டு கலங்கிக்கிடக்க, இவ்வளவிலே நாட்டிலே வேரறிவார் விறகறிவார் மந்த்ரமறிவார் ஔஷதமறிவா ரடங்கலும் வந்துபுகுர, அவ்வளவிலே தேவதாந்தரஸ்பர்ஶமுடையார் 'வைஷ்ணவக்ருஹத்தை தூஷிக்க நமக்கு நல்லஅளவு' என்று வந்துபுகுர, இவளுடைய பந்துவர்க்கத்திலுள்ளார் கலங்கியிருக்கையாலே, 'இவளுடைய நோய் இன்னது' என்றும், 'பரிஹாரம் இன்னது' என்றும் அறியாதே, அவர்களிலே ஒருத்தி ஒருகட்டுவிச்சியை, 'இவள்நோய்எது? நோய்க்கு நிதாநம் எது?' என்று கேட்டு, அவள் சொற்படியே, "த்ரவ்யம் நிந்த்யஸுராதி தைவதமதிக்ஷுத்ரஞ்ச பாஹ்யாகமோத்த்ருஷ்டிர்தேவலகாஶ்ச தேஶிகஜநா:" (த்ரவ்யம்நிந்த்யஸுராதி தைவதமதிக்ஷுத்ரஞ்ச பாஹ்யாகமோத்ருஷ்டிர்தேவலகாஶ்ச தேஶிகஜநா:) என்கிறபடியே, நிந்த்யமான த்ரவ்யத்தை இவள்ரக்ஷணத்துக்குப் பரிகரமாகக் கொண்டு, க்ஷுத்ரதேவதை ஆவேசித்ததாகக் கொண்டு, பாஹ்யாகமங்களை த்ருஷ்டியாகக் கொண்டு, தேவதாந்தரஸ்பர்ஶமுடையாரை தேசிகராகக் கொண்டு, இவள்பக்கலுண்டான ஸ்நேஹாதிஶயத்தாலே, 'இவள்ஜீவிக்குமாகில் ஏதேனும் ஒரு வழியாலேயாகிலும் பரிஹரிக்க அமையும்' என்று வழியல்லாவழியிலே இழிந்தார்கள். அப்படி கலங்கப்பண்ணுமிறே பரிவு; "ஸர்வாந்தேவாந்நமஸ்யந்தி ராமஸ்யார்த்தே யஶஸ்விந:" (ஸர்வாந்தேவாந்நமஸ்யந்திராமஸ்யார்த்தே யஶஸ்விந:) என்றார்களிறே திருவயோத்யையிலுள்ளார். இத்தைக்கண்ட உயிர்த்தோழியானவள், "இவர்கள்செய்கிற இவை இவளகவாயில் கிடக்கிற ஸத்தையையும் இழக்குமித்தனை; இனி நாம் இத்தை அறிந்தோமாகச் சொல்லில் 'உன்காவற்சோர்வாலே வந்ததன்றோ?' என்று சொல்லுவர்கள்; நாம் கைவாங்கியிருந்தோமாகில் இவளையிழக்கவரும்; இனி இதுக்குப் போக்கடியேன்?" என்று விசாரித்து, "இவர்கள் தாங்களும் 'இதுதான் ஏதோ?' என்று ஆராயாநின்றார்களிறே; அவ்வோபாதி நாமும் நிரூபணத்திலேயிழிந்து இவள்ப்ரக்ருதியைக்கொண்டு சொன்னோமாகச் சொல்லுவோம்" என்று பார்த்து, "நீங்கள் இவளுக்குஓடுகிறநோவும்அறிந்திலிகோள்; நிதாநமும்அறிந்திலிகோள்; பரிஹாரமும் அறிந்திலிகோள்; நீங்கள் பரிஹாரமாகச்செய்கிறவை, கருமுகைமாலையைச்

நஞ்சராஞ்சித: । வஸிஷ்டப்ரமுகாஸ்ஸர்வே விப்ரா: ஶோககர்ஶிதா:", "ஸ்வராஜ்யக ... ஸ்வாதுக்ஷயேந ஹி ஜீவிதம் । க்வாத்ய த்வாம் ஜீவாமோ ராமஸ்ய ... " இத்யயோத்யாகாண்டே. இஶ்ஶ்லோகத்துக்கு அர்த்தம் - 'பெருமாள்' இத்யாதி. அவர் வரவு - பெருமாளுடைய வரவு. கலங்கிக்கிடக்க - 'பரிஹாரம் இன்னது' என்று அறியாதே கலங்கிக்கிடக்க. இது - 'திசைக்கின்றதே" என்றத்தைப்பற்ற. "ஊரும்நாடும்" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். வேர் - பச்சைமூலிகை. விறகு - சுஷ்கமூலிகை. நல்லஅளவு - நல்லஅவகாஶம். 'இன்னதென்று அறியாதே' என்றது-அறியாதேயிருக்க வென்றபடி. த்ருஷ்டி: - சக்ஷுர்ப்பூதமான சாஸ்த்ரம். தேவலகா: - பூஜகா:. "த்ரவ்யம் நிந்த்யஸுராதி தைவதமதிக்ஷுத்ரந்து பாஹ்யாகமோத்த்ருஷ்டிர்தேவலகாஶ்ச தேஶிகஜநாயிஷ்டம் ப்ரேக்ஷாங்கந்த்விதம் । வேதா வேத்ய நாஸ்து தேஶிகஜநா ஸத்தத்த்வவேதாஶ்ரயம் ப்ரஹ்மஶ்ரீ யாம் ஸ்துவே வேதவித் ஹிதம் கலிஜீவாதவே". இப்படிகலங்குகைக்குஹேதுவேது? என்ன, 'அப்படி' இத்யாதி. பரிவாலேகலங்கினபேருண்டோ? என்ன, 'ஸர்வாந்' இத்யாதி. "ஸ்த்ரியோ வ்ருத்தாஸ்தருண்யஶ்ச ஸாயம்ப்ராத: ஸமாஹிதா: । ஸர்வாந்தேவாந் நமஸ்யந்தி ராமஸ்யார்த்தே யஶஸ்விந:" இதிஅயோத்யாகாண்டே ராமகுணகதந ப்ரகரணே. என்றார்களிறே - என்றதுசெய்தார்களிறே யென்றபடி. அகவாயில் - உள்ளே. காவற்சோர்வு ரக்ஷாச்யுதி. போக்கடி - கதி. பழைய

சேவ்விடேறுத்த என்று நெருப்பிலே இடுவாரைப்போலே இவளையிழக்கைக்கு உடலாமித்தனை; ஆனபின்பு, இவற்றைவிட்டு, இக்குடியிலே பழையதாகச் செய்துபோரும் பரிஹாரத்தைப் பண்ணப் பாருங்கோள்; *"உலகேழுமுண்டான் சொன்மொழிமாலையந் தண்ணந்துழாய்கொண்டு சூட்டுமினே" என்றும், "தண்ணந்துழாய்த்தாராயினும் தழையாயினும் தண்கொம்பதாயினும் கீழ்வேராயினும் நின்ற மண்ணாயினுங் கொண்டுவீசுமினே" என்றிறே முன்பும் விதித்தது; அங்கு, "நின்ற மண்ணாயினும்" என்றாள்; இங்கு, "மாயன்தமரடிநீறு" என்றாள்; இதிறே அடிப்படச்செய்துபோந்த பரிஹாரம். ஆயிட்டு, இவள்நோய் இது, நோய்க்கு நிதாநமும் இது; இதுக்குப் பரிஹாரமும் - பகவந்நாமஸங்கீர்த்தநமும் பாகவதபாதரேணுவை ஸ்பர்ஶிப்பிக்கையும்" என்றுசொல்லி, அவர்கள் செய்கிறவற்றை நிவர்த்திப்பிக்கிறாளாய்ச் செல்லுகிறது.

இதுதன்னி லோடுகிற தேன்? என்னில்;—அஜ்ஞாததசையிலும் தேவதாந்தரஸ்பர்ஶமும் ததீயஸ்பர்ஶமும் ஸத்தயா பாதகமாய், பகவந்நாமஸங்கீர்த்தநமும் பாகவதஸஹவாஸமும் ஸத்தயா தாரகமாம்படி' ஆழ்வார்க்கு வைஷ்ணவத்வம் முறுகினபடி சொல்லுகிறது. 'ராவணன் மாயாஶிரஸ்ஸைக்காட்டினபோது பிராட்டியும் அல்லாத ஸ்த்ரீகளோபாதி ஶோகித்துக் கண்ணநீர் விழவிட்டிருந்தாளாயிருந்தது; இதுக்கு அடியேன்? இதுகேட்டபோதே முடியவன்றோ ப்ராப்தம்' என்று சீயரைக் கேட்க, 'அவதாரத்தில் மெய்ப்பாட்டாலே 'மெய்' என்றே ஶோகித்தாள்; ஜ்ஞாநமின்றியிலே ஜீவிக்கைக்கு ஹேது அவருடைய ஸத்தையாகையாலே உளளாயிருந்தாள்; இவ்வர்த்தம் மெய்யாகில் ஸத்தையுமில்லையாம்' என்று அருளிச்செய்தார்.

தாகச்செய்யும் பரிஹாரமேது' என்ன, 'உலகேழும்' இத்யாதி. உலகேழையுமுண்டவனுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லுங்கோள், அழகிய குளிர்ந்த திருத்துழாய்மாலையைக் கொண்டுவந்து சூட்டுங்கோ ளென்றபடி. திருவிருத்தம், இருபதாம்பாட்டு, "சின்மொழி" இத்யாதி. 'தண்ணந்துழாய்' இத்யாதி - குளிர்ந்து அழகியதான திருத்துழாயினுடைய விகஸிதமான பூவாகிலும், அதினுடையதழையாகிலும், குளிர்ந்த கிளையாகிலும், அதன் கீழ்வேராகிலும், அதுக்கு வாஸஸ்தாநமான பூமியில் மண்ணாகிலும் கொண்டுவந்து வீசுங்கோ ளென்றபடி. திருவிருத்தம்-ஐம்பத்துமூன்றாம்பாட்டு, "வாராயின" இத்யாதி. இதுக்கு நியாமகமேது' என்ன, 'அங்கு' இத்யாதி. அடிப்பட வென்றதுக்கு - முன்புதொடங்கி யென்றும், "நின்றமண்" என்கையாலே அடிப்பட்டதென்றும், "தமரடிநீறு" என்கையாலே திருவடிகளிற் பட்டதென்றும் மூன்று அர்த்தம். ஆயிட்டு - ஆனபின்பு. "தேர்ப்பாகனார்க்கு" என்கையாலே - நோயும் தந்நிதாநமும்.

இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸ்வாபதேசம் - 'இதுதன்னில்' இத்யாதி. இதுதன்னில் - இந்த அந்யாபதேசத்தில். ஸத்தயா - அபுத்திபூர்வக ஸ்பர்ஶமாத்ரேண. 'அஜ்ஞாத தசையிலும் ஸத்தயாதாரகம்' என்றதுக்கு ஸம்வாதம்-'ராவணன்' இத்யாதி. இதுக்குஅடி - கண்ணீர் விழவிட்டிருந்தமாத்ரத்துக்குஹேது. ஜ்ஞாநமின்றியிலே - 'பெருமாள் ஸத்தையோடேயிருக்கிறார்' என்கிற ஜ்ஞாநமின்றியிலே யென்றபடி. இவ்வர்த்தம்-அவர் முடிவு. இத்திருவாய்மொழி - வெறிவிலக்கென்று ஒருதுறை. இத்திருவாய்மொழியால் - தேவதாந்தரஸ்பர்ஶநிஷேதம்பண்ணுகிறார். 'ஸ்ரீஜாம்பவந்மஹாராஜர் திருவடிபோல்வாருமில்லை' என்னாநிற்கச்செய்தே, 'ஒருத்திபரிஹாரம்பண்ணுகிறாள்' என்கிறது சேரும்படி யெங்ஙனே? என்னில்,-"[illegible]" என்னாநிற்கச்செய்தேயிறே "[illegible]" என்றது; ஆகையாலே, ஜ்ஞாநியினுடைய தௌர்லப்யம் சொன்ன இத்தனையொழியக் கேவலநிஷேதத்திலே தாத்பர்யமில்லாமையால் விரோதமில்லை' என்று அருளிச்செய்வர்.

* 'உலகேழுமுண்டான்' என்பதுமுதல் 'பரிஹாரம்' என்னுமளவும் - வ்யாக்யாதா அருளிச்செய்த இடைப்பிறவரல்.

முதற்பாட்டு.

தீர்ப்பாரையாம் இனி எங்ஙனம்நாடுதும் ? அன்னைமீர்!
ஓர்ப்பால் இவ்வொண்ணுதல் உற்றநல்நோயிதுதேறினோம்
போர்ப்பாகுதான்செய்து அன்றைவரைவெல்வித்த மாயப்போர்த்
தேர்ப்பாகனார்க்கு இவள்சிந்தைதுழாய்த்திசைக்கின்றதே.

ஆ.—(தீர்ப்பாரை.)'இவளுக்குஇந்தநோய் எங்ஙனேவந்தது?' என்று நிரூபித்து,'அந் நிரூபணத்தாலே இவளுற்ற நன்னோயை அறிந்தோம்; இது எத்தாலே வந்தது?' என்னில்,—'துர்யோதநாதிகள் நடுங்கும்படி ஸேனையைஅணிவகுத்து அன்று ஐவரை வெல்வித்த மாயப் போர்த்தேர்ப்பாகனை ஆசைப்பட்டுப் பெருமையால் வந்தது. இந்தநோய் தீர்ப்பாரை நாம் எங்கே தேடுவோம்?அன்னைமீர்!' என்றுகொண்டு, அவர்கள் பரிஹாரமாகச்செய்கிற செயல்களை இவளுடைய தோழி நிவர்த்திப்பிக்கிறாள்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், இப்பிராட்டியுடைய தோழியானவள், இந்நோய்க்கு நிதானத்தைச் சொல்லி 'நீங்கள் பரிஹாரமாக நினைத்துச் செய்கிறவை பரிஹாரமன்று' என்று அவற்றை நிவர்த்திப்பிக்கிறாள்.

[தீர்ப்பாரை என்று தொடங்கி] - நம்மைப்போலேபன்றியே தரித்துநின்று இனி நோய்தீர்ப்பாரை நாம் எங்ஙனே தேடுவோம்? [ஓர்ப்பால் என்று தொடங்கி]-அதிலோகமான அழகையுடைய இவள் உற்ற ஸ்ப்ருஹணீயமான இந்தநோய் நிரூபணத்தாலே அறிந்தோம். [போர்ப்பாகு என்று தொடங்கி] - ஸேனையை *அணிவகுக்கை தொடக்கமாக யுத்தத்துக்கு வேண்டும் நிர்வாஹமெல்லாம் தானேபண்ணி தர்மபுத்ராதிகள்ஐவரையும் வெல்விப்பதும் செய்து ஆஶ்சர்யமான யுத்தத்திலே திருத்தேரை நடத்தின க்ருஷ்ணனைப் பெறுகைக்காக இவளந்தஃகரணம் கலங்கி மதிகெடுகிறது.

ப.—முதற்பாட்டில், 'இவள் பாண்டவபக்ஷபாதியான க்ருஷ்ணனுக்கு ஈடுபட்டாளென்னுமிடம் நிரூபித்தறிந்தோம்; ஆனபின்பு, இவள்நோய்தீர்ப்பாரை எங்கே தேடுவோம்?' என்று தோழியானவள் தாயாரைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

அன்னைமீர் - (இவள்பக்கல்பரிவாலே 'ஏதேனும் ஒருவழியாலும் இவள்நோய் சமிப்பிக்கவேணும்' என்றிருக்கிற) அன்னைமீர்! இனி - அதுபரிஹாரமாகாதபின்பு, தீர்ப்பாரை - (இந்நோய்) தீர்ப்பாரை, யாம்-(என்னோடுஉங்களோடு வாசியற நோயினடியறியாத) நாம், ('எல்லாருங்கூடவாராய' என்றாலும்), எங்ஙனம்-எங்ஙனே, நாடுதும் - ஆராய்வோம்? (இப்படிசொல்லுகிற நீ அறிந்தாயோ? என்னில்), ஓர்ப்பால்-இப்போது நிரூபிக்கையாலே, இ ஒள் நுதல்-இந்த அழகிய நுதலையுடையவள், உற்ற - உள்ளுறப்பெற்ற, நல்-ஶ்லாக்யமான, இது-இந்த, நோய் - நோயை, தேறினோம்-('இவள்ஸ்வபாவத்தாலும் இவளவயவஶோபையாலும் நோய் ஆந்தரமாக உற்றபடியாலும் வேறொருசரீரரோகமல்ல, விலக்ஷணரூபப்ராவண்யரூபமான ஶ்லாக்யமான நோய்' என்று)அறுதியிட்டோம்; (இதுஎந்தவிஷயமடியாக வந்தது? என்னில்),—போர்-யுத்தத்துக்குவேண்டும், பாகு - நிர்வாஹங்களையுடைய, தான் - ("யஸ்ய ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா ஹரிர் நேதா" என்று) தானே, செய்து-செய்து, அன்று - (துர்யோதநாதிகள் பாண்டவர்களைமேலிட்ட) அன்று, (அவர்களை), ஐவரை - ஐவரும், வெல்வித்த - வெல்லும்படியாகப்பண்

ணின, மாயம்-('ஆயுதமெடேன்'என்றுஆயுதமெடுத்தும் பகலைஇரவாக்கியும் பண்ணின) க்ருத்ரிம ரூபமான ஆஸ்சர்யசேஷ்டிதங்களையுடைய, போர் - யுத்தத்திலே, தேர் - அர்ஜுநன்தேரிலே, பாகனுர்க்கு - ("வாயஹ்ஸஜூரஷ") என்று எதிரிகளம்பு தன்மேலேபடும்படி முன்னே) ஸாரதியாய்நின்றவனுக்கு, இவள் - இவளுடைய, சிந்தை - நெஞ்சானது, துழாய் - ப்ரமித்து, திசைக்கின்றது - அறிவழியாநின்றது.

தேறிேனுமென்ற பன்மையால் - அவர்கள்கலக்கம் தனக்குமொத்தவோபாதி, தன் தெளிவே அவர்களுக்கும் தெளிவென்று கருத்து.

இ.—முதற்பாட்டில், தோழியானவள் இவள்நோய்க்கு நிதாநத்தைச் சொல்லி, "நீங்கள் செய்கிறவை பரிஹார மன்று' என்று அவற்றை நிவர்த்திப்பிக்கிருள்.

[தீர்ப்பாரை யாம் இனி எங்ஙனம் நாடுதும்] - இவர்கள் பரிஹாரம்பண்ணுநிற்கச் செய்தே தீர்ப்பாரைத் தேடுகிறது-செய்கிறவை பரிஹாரமன்று என்கை. தீர்ப்பாரைத்தேடு கையாலே இவள் பரிஸரத்தில் பரிஹரிக்கைக்கு ஆளில்லை; மோஹிக்கைக்கு ஆளுண்டித்தனை யென்கை. 'யாம்' என்று தன்னையும் கூட்டிக்கொள்ளுகிருள், இவர்களோபாதி தானும் நிரூபிக் கிருளாய்த் தோற்றுகைக்காக; கலக்கத்துக்கு இவர்களோடு தன்னேடு வாசியில்லை யென்று தோற்றுகைக்காக என்றுமாம். [இனி] - "கடல்வண்ண ரிதுசெய்தார் காப்பாரார்" என்று ஔஷதமே ரோகஹேதுவானுல் பரிஹாரமுண்டோ? நச்சுமாமருந்தமிறே மோஹிக்கப் பண்ணுகிறது. "நிவபுரணம்ஹெஷஜம்ஹிஷக்". ஆனபின்பு, [எங்ஙனம் நாடுதும்] - எங்ஙனே தேடுவோம்? [அன்னைமீர்] - இவளுக்குக் கடவோம் என்ன இத்தைப் பரிஹரிக்கப்போமோ? பரிஹாரம் தேடுவது நோயறிந்தாலன்றே? அது நீ அறிந்தாயோ? என்ன, [ஓர்ப்பால் இத்யாதி] - உங்களோபாதி நானும் இப்போது விசாரித்துப்பார்த்து அறிந்தேன் என்கிருள். [ஓர்ப்பால்]-ஒருகையாலே; ஆராயப்புக்கால் ஒருகூரத்தாழ்வானோடு ஒக்குங்காணும் இத்தோழி படி. [இவ்வொண்ணுதல்] - இவ்வடிவழகையுடையவள் மோஹிக்கும்போது விலக்ஷணவிஷய மாகவேண்டாவோ? ஸ்ரீபரதாழ்வான் நோயென்றுல் ராமவிரஹமாயிருக்குமத்தனை போக்கிச் சாதுர்த்திகமாயிராதே. ஒள்ளிய நுதலையுடையவள். அம்புபட்டு முடிந்தார் முகம்போல் இராதிறே, நீரிலே புக்கு முடிந்தார் முகம். குணாதிகவிஷயத்தை ஆசைப்பட்டுப் பெருமையா லுண்டான மோஹமாகையாலே முகத்தில் செவ்விக்கு ஆலத்திவழிக்கவேண்டும்படியாயிற்று இருக்கிறது. [உற்ற] - வேறென்றுல் பரிஹரிக்கவொண்ணுதபடி மறுபாடுருவக்கொண்ட நோய். [நல்நோய்] - "வரஶாவஉஶாவஷ:" என்கிறபடியே அடிக்கழஞ்சுபெற்ற நோய். "ஹெக்ஷாகஉநஷாமஃ" என்கிறபடியே இந்நோய் கைப்பட்டபோதே பரிஹாரமும் கைப் பட்டது என்கிருள். நான் இந்நோய் கொள்ளப்பெருதே இதுக்குப் பரிஹாரம் பண்ண இருப்பதே! என்கிருள். [தேறினேம்] - தெளிந்தோம். இக்கோஷ்டிக்குத் தெளிவு தேட்ட மாயிறே இருப்பது; ருஷிகள் கோஷ்டியில் கலக்கம் தேட்டமாயிருக்குமாபோலே. 'அறிந் தாயாகில் சொல்லிக்காண்' என்ன, [போர்ப்பாகு தான் செய்து] - போருக்குவேண்டும் நிர்வாஹ மெல்லாம் தானே பண்ணி, "யஸ்ஶஹ்ஸெ ஹாவாஹ" என்று எதிரிகள் பறித்துக்கொண்ட பரிகரமெல்லாம் தானேயாய் நின்றபடி. [தான்] - "வீற்றிருந்தேழுல"கில் தானிறே வந்து கை யாளாய் நின்றுன். [செய்து] - ஸங்கல்பத்தாலே இருந்த இருப்பிலே உபயவிபூதியையும் நடத்தக்கடவ அவனிறே கைதொடானுன். இப்படிப்பட்ட ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்திலே யாயிற்று, இவள் மோஹித்தது. [அன்று ஐவரை வெல்வித்த]-"நகாஜெக்ஷ விஜயாகஷ்ண" என்று இவர்கள்தாங்களும் யுத்தத்துக்கு ஆளாகாதபடியான தசையிலே நூற்றுவர் எதிரிகளாக

ஐவரான பாண்டவர்கள் வெல்லும்படி பண்ணினன். அப்பக்ஷபாதத்திலே யாயிற்று, இவள் ஈடுபட்டது. துர்யோதநாதிகளைத் தோற்பிக்கிலும் இவளைத் தோற்பிக்கை அரிது. அவர்களை ஸ்வாதந்த்ர்யாபிமாநத்தாலே தோற்பிக்கவொண்ணாது; இவளை ஸ்த்ரீத்வாபிமாநத்தாலே தோற்பிக்கவொண்ணாது. [மாயப்போர்] - ஆஶ்சர்யமான யுத்தமென்னுதல், வஞ்சநங்களையுடைய யுத்தமென்னுதல். 'ஆயுதமெடேன்' என்று ஆயுதமெடுத்தும், பகலை இரவாக்கியும் இரண்டுமிறே வஞ்சநம்: [தேர்ப்பாகனார்க்கு] - அர்ஜுநனை அழியச்செய்ய நினைத்தவர்களுடைய அஸ்த்ரஶஸ்த்ரங்கள் முகப்பிலே தன்மேலேயாம்படி உடம்புக்குஈடு இடாதே நின்று தேரை நடத்தினவனுக்கு. [இவள்] - அவனுடைய ஸாரத்யவேஷம் இவள்வடிவிலே நிழலிட்டுத் தோற்றுகிறதில்லையோ? "நிரூபணேவாஸா ஸூதவேஷவ்யஞ்சிதா" . [சிந்தை துழாய்த் திசைக்கின்றதே] - இவள்சிந்தை-'கடல்கலங்கிற்று' என்றால் மந்தரத்தாலே யென்று அறியவேண்டாவோ? இவள் அந்தஃகரணம் கலங்கி மதிகெடுகிறது க்ருஷ்ணனைப் பெறுகைக்காக. மயர்வறமதிநலம் அருளப்பெற்றவளாகையாலே பரமபதத்தில் முதன்மைக்கு ஈடுபடுமவளன்றிறே.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. தோழி, இவள்நோய்க்கு நிதாநத்தைச் சொல்லி, 'நீங்கள்செய்கிறவை பரிஹாரமன்று' என்று விலக்குகிறாள்.

[தீர்ப்பாரை யாம்இனி எங்ஙனம் நாடுதும்] - இதுக்கு மூன்றுபடியாக அருளிச்செய்தருளுவர்; 'தீர்ப்பாரை-எங்ஙனம்நாடுதும்' என்கையாலே-'நீங்கள்செய்கிறவை பரிஹாரமல்ல'என்று அவற்றை நிஷேதிக்கையிலே தாத்பர்யம்; இவர்கள் பரிஹரியாநிற்கப் பரிஹரிப்பாரை எங்கே தேடுவோமென்கை - இது பரிஹாரமல்ல வென்றதாய் வருமிறே. அங்ஙனன்றிக்கே, இவளோடொக்க மோஹிப்பாரைக் கிடைக்குமத்தனைபோக்கிப் பரிஹாரம்பண்ணுவாரை எங்கே தேடுவோம்?ஊரும்நாடும் உலகமும் தன்னைப்போலஆக்கிக்கொண்டிறே இருப்பது. அன்றிக்கே, தானும் இப்போது பரிஹரிப்பாரை ஆராயாநிற்கிறாளென்று தோற்றியிருந்தது. அன்றிக்கே, "கடல்வண்ணர்துசெய்தார்காப்பாரார்" என்கிறபடியே, ஔஷதமே அபத்யமானால் பரிஹாரமுண்டோ? நச்சுமாமருந்தமிறே அபத்யமாகிறது; "நிர்வாணம்பேஷஜம்பிஷக்" (நிர்வாணம்பேஷஜம்பிஷக்) என்கிறவனாயிற்று பாதகனாகிறான். [யாம்] - "அன்னைமீர்" என்னாநிற்கச்செய்தேயிறே 'யாம்' என்கிறது; தாய்மார்க்கும் தோழிமார்க்கும் வாசியற்றபடி. தாய்மார் மங்களாஶாஸநம்பண்ணி

முதற்பாட்டு - 'தீர்ப்பாரை' இத்யாதி. 'தேர்ப்பாகனார்க்கு' இத்யாதியைப்பற்ற, 'நிதாநத்தைச் சொல்லி' என்றது. நீங்கள்செய்கிறவை பரிஹாரமன்றென்றது - 'தீர்ப்பாரையாமினி யெங்ஙனம் நாடுதும்' என்றத்தைப் பற்ற.

'மூன்றுபடியாக' என்றத்தை விவரிக்கிறார் - 'தீர்ப்பாரை' இத்யாதி. 'அது எப்படி?' என்ன, 'இவர்கள்' இத்யாதி. இவள் மோஹித்தால் எல்லாரும் மோஹிக்கவேணுமோ? என்ன, 'ஊரும்நாடும்' இத்யாதி. 'எங்ஙனம்' என்றது-இரண்டர்த்தத்திலும் ஆக்ஷேபாபிப்ராயம்; மூன்றாமர்த்தத்தில் - ப்ரஶ்நாபிப்ராயம். 'மூன்றர்த்தம்' என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி, பின்னையும் ஓரர்த்தம் தோற்றுகையாலே அருளிச்செய்கிறார், 'அன்றிக்கே, கடல்வண்ணர்' இத்யாதி. அன்றிக்கே, இவ்வாக்யம்-'நோயின்னதென்றறிந்தபின்பு' என்கிற வாக்யாந்தரம், 'இனி' என்றதுக்குத் தாத்பர்யாந்தரத்வேந கோசாந்தரங்களிலே இருக்கிறது. 'யாம்' என்கிற பஹுவசநம்-தாய்மாரையும் கூட்டியென்று விவக்ஷித்து, 'அன்னைமீர்' என்றால் நீரென்னாதே 'யாம்' என்கிறதென்? என்ன, 'அன்னைமீர்' இத்யாதி. அதாவதேது? என்ன, 'தாய்மார்க்கும்' இத்யாதி. இத்தால், பெண்

மீளாநிற்க, "ஶோகபாரேணசாக்ராந்தாஶ்ஶயநம்நஜஹுஸ்ததா" (ஶோகபாரேணசாக்ராந்தாஶ்ஶயநம்நஜஹுஸ்ததா) என்று அதுவும் மாட்டாதே கிடந்தார்களிறே தோழன்மார்; ஆகையாலே, தாய்மார்க்கும் தோழிமார்க்கும் வாசியறுக்கும் விஷய மென்னுதல்; தோழிமார்க்கு ஏற்றம் சொல்லுகிறதாதல். [இனி] - "நோயின்னது" என்று அறிந்தபின்பு. [எங்ஙனம் நாடுதும்] - இனிப் பரிஹாரமுண்டோ? 'எங்கேதேடக்கடவோம்?' என்றவாறே, 'இவள்கையது நம்கார்யம், இவள் அறிந்தாளாகஅடுக்கும்'என்று பார்த்து பந்துவர்க்கமடைய இவள்மேலே ஒருமுகம்செய்தது; 'இனி நாம் முன்னேயறிந்தோமாகச் சொல்லில் நம்காவற்சோர்வாலே வந்ததாம்; நாம் இப்போது நிரூபித்தோமாவோம்' என்று பார்த்து, [ஓர்ப்பால்] - இப்போது ஓர்ந்துபார்த்தவிடத்து. நீங்களும் ஆராயாநின்றிகோளிறே; உங்களோபாதி நானும் ஆராய்ந்துபார்த்தவிடத்தில் இங்ஙனேதோற்றிற்று. இவள்தான் ஒரு கூரத்தாழ்வானோடு ஒக்குங்காணும்; மநஸ்ஸை ப்ரத்யக்ஷவிஷயமாக்கினால் தத்த்வத்ரயத்தையும் அலகலகாகக் காணவல்லளாயிற்று. [இவ்வொண்ணுதல்] - இவ்விலக்ஷண மான நுதலையுடையவள். இம்முகத்தையுடையவளுக்கு முகாந்தரத்தாலே வருவதொரு நோயுண்டோ? "கண்ணன்கோளிழைவாண்முகமாய்க் கொடியேனுயிர்கொள்கின்றது" என்கிறபடியே அம்முகத்தாலே வரவேண்டாவோ? இவள்நோயென்றால் அவன்அடியாகவேண்டாவோ? ஸ்ரீபரதாழ்வான் நோயென்றால் சாதுர்த்திகமாயிருக்குமோ? ராமவிரஹத்தாலே வந்ததென்று

பிள்ளையிடத்தில் துக்கத்தில் வந்தால் தாய்மார்க்கும் தோழிமார்க்கும் வாசியில்லையென்றபடி. தோழிமாரைப் பற்றத் தாய்மார்க்கு வாசியில்லையோ? இருவர்க்கும் ஸாம்யம்சொல்லலாமோ? என்ன, ஸாம்யமாத்ரமன்றிக்கே, தாய்மாரிற்காட்டில் தோழிமாருக்கு வ்யாவ்ருத்தி உண்டென்று, ஸப்ரமாணமாக அருளிச்செய்கிறார், 'தாய்மார்' இத்யாதி. 'மங்களாஶாஸநம்பண்ணு' என்றது - "யத்மங்களம்ஸஹஸ்ராக்ஷே" இத்யாதியைப் பற்ற. "யேதுராஜ்ஞஸ்ஸஹாயாஸ்ஸுஸ்த்ரீஜநாஶ்சமஹாஜநா: । ஶோகபாரேணசாக்ராந்தாஶ்ஶயநம்நஜஹுஸ்ததா" இத்யயோத்யாகாண்டே வநவாஸப்ரயாணாநந்தரே. ஆகையாலே, 'யாம்' என்று - அன்னையர்க்கும் தங்களுக்கு முண்டான ஸாம்யத்தாலே அவர்களையுங் கூட்டிக்கொண்டு சொல்லுகிறதாதல், அவர்களிற்காட்டில் தங்களுக்கு உண்டான ஏற்றத்தாலே தங்களைச் சொல்லிற்றாதல். த்விதீயார்த்தத்துக்கு, 'யாம்' என்று - ஆத்மநிபஹுவசநம். 'நோய்இன்னதென்று' என்றது - தேர்ப்பாகனார் விஷயமென் றென்றபடி. 'இனி' என்றதுக்குத் தாத்பர்யாந்தரம் - 'அன்றிக்கே கடல்வண்ணர்' இத்யாதி. இது, கோசாந்தரங்களில் பாடக்ரமபக்ஷத்திலே; அவனாலே வந்ததென்று தாத்பர்யம். 'கடல்வண்ணர்' இத்யாதிக்கு - ஸ்பஷ்டோர்த்த:. திருநெடுந்தாண்டகம் — பதின்மூன்றாம்பாட்டு, "பட்டுடுக்கும்" இத்யாதி. 'அவன் ஔஷதம்' என்னுமதுக்கு ப்ரமாணத்தை அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, அபத்யமாம் ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் - 'நச்சுமாமருந்தம்' இத்யாதி. 'மருந்து' என்னுமதுக்கு ஸஹஸ்ரநாமத்தில் ப்ரமாணமும் காட்டுகிறார், 'நிர்வாணம்' இத்யாதி. நிர்வாணம்-ஆநந்தம். அன்றிக்கே, கடல்வண்ணரித்யாதி வாக்யத்ரயமும் 'அன்றிக்கே தானும் இப்போது பரிஹரிப்பாரை' இத்யாதி வாக்யாநந்தரத்திலேயே இருக்கிறது. முன் பின்னாயிருந்தபோதும், அவதாரிகை கீழ்ச்சொன்னபடியே. மேலுக்குஅவதாரிகை - 'எங்கேதேட' இத்யாதி, 'அன்னைமீர்' என்கிற பஹுவசநார்த்தம் - 'பந்துவர்க்கம்' இத்யாதி. ஆராய்ந்தமாத்ரத்தாலே, 'தன்காவற்சோர்வாலே வந்தது' என்கிற தோஷம் போமோ? என்ன, 'நீங்களும்' இத்யாதி. உக்தார்த்தத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - 'இவள்தான்' இத்யாதி. இவள்தான் - இத்தோழிதான். த்ருஷ்டாந்தகததர்மத்தை தார்ஷ்டாந்திகத்திலே காட்டுகிறார் - 'மநஸ்ஸை' இத்யாதி. அலகலகாக - வ்யக்தமாக. ஸ்வாபாவிகமான அழகையுடைய நுதலென்று அர்த்தம்அருளிச்செய்கிறார் - 'இவ்விலக்ஷண' இத்யாதி. 'இ' என்றத்தை - முகத்துக்கு விசேஷணமாக்கி அர்த்தம் - 'இம்முகத்தை' இத்யாதி. இது - ஸோக்தி. பின்னை எம்முகத்தாலே வரவேணுமென்ன, 'கண்ணன்' இத்யாதி. க்ருஷ்ணனுடைய தன்னொளிதானே ஆபரணமாம்படி உஜ்ஜ்வலமான திருமுகமாய்க்கொண்டு பாபத்தின்கொடுமையை யுடைய என் ப்ராணனை அபஹரியாநின்றது இத்யர்த்த:. கோள் - ஒளி. இழை - ஆபரணம். வாள் - ஔஜ்ஜ்வல்யம். 'இ' என்றத்தை - நுதலையுடையவளுக்கு விசேஷணமாக்கி அர்த்தாந்தரம் - 'இவள்நோய்' இத்யாதி. உக்தார்த்தத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - 'ஸ்ரீபரதாழ்

ப்ரஸித்தமன்றே? இவனை இப்படி படுத்துவது ஒருவிஷயமாக வேண்டாவோ? அம்பு பட்ட வாட்டத்தோடே முடிந்தாரையும், நீரிலேபுக்குமுடிந்தாரையும் முகத்திலே தெரியாதோ? குணுதிகவிஷயத்தை ஆசைப்பட்டுப் பெருமையாலுண்டான மோஹமாகையாலே முகத்தில் செவ்விக்கு ஆலத்திவழிக்கவேண்டும்படி யாயிற்று இருக்கிறது. [உற்ற] - பரிஹாரமில்லாதபடி மறுபாடுருவக்கொண்ட நோய். [நல்நோய்] - இந்நோவுதான் பரிஹரிக்க வேண்டா. கைக்கூலிகொடுத்துக் கொள்ளவேண்டும் நோய்; பரிஹரிக்கவேண்டா. இந்நோய் கொள்ளுகைக்கிறே முமுக்ஷுக்கள் புருஷகாரம்பண்ணுகிறது. இந்நோய்கொள்ளுகையன்றிக்கே, பரிஹாரம்சொல்ல இருப்பதே நான்! ஜ்ஞாநம்பிறந்தபின்பு ஶரீராவஸாநத்தளவும் செல்ல தேஹ யாத்ரைக்குஉறுப்பாய், பின்பு தானே நித்யப்ராப்யமான நோயிறே. இதரஸாதநாபேக்ஷயா ப்ராபகமாய், ஸாதநபுத்தி கழிந்தவன்று தானே ப்ராப்யமாயிருக்குமிறே. "பரமபதபதம்" (பரமபதமாதநஃ) - அடிக்கழஞ்சுபெற்ற ஆபத்தாயிற்று. இடர்ப்பட்டவிடத்திலே ஸர்வேஶ்வரன் அரை குலையத் தலைகுலைய வந்து விழும்படியான ஆபத்தாயிற்று இது. "ஹத்ராகவ நந்யாமஶக்ய:" (பக்த்யாத்வநந்யயாஶக்ய:) என்கிற இது உண்டானுல் பின்னை அவன் கைப்பட்டானேயன்றே? [தேறினும்] - இவர்கள்கோஷ்டியில் தெளிவு அரிதாயாயிற்று இருப்பது; ருஷிகள்கோஷ்டியில் கலக்கம் அரிதாயிருக்குமாபோலே. 'இதரவிஷயப்ராவண்யம் ஆகாது' என்கிற தெளிவிறே ருஷி

வான்'இத்யாதி. 'தேர்ப்பாகனூர்க்கு' என்றதைக் கடாக்ஷித்து ஸாவம் - 'இவனை இப்படி' இத்யாதி. 'ஒண்ணுதல்' என்றதுக்கு - ஸ்வாபாவிகமான ஒண்மையாகக் கீழருளிச்செய்து, பகவதநுபவத்தால் வந்த ஒண்மையென்று அர்த்தாந்தரம் - 'அம்புபட்ட' இத்யாதி. ப்ரக்ருதத்திலேயேதென்ன, 'குணுதிக' இத்யாதி. குணுதிக விஷயமாகையாலே அவனடியாக வந்ததாய். அத ஏவ, ஆகந்துக மென்றபடியாய், அவனுள்ளே யிருக்கையாலே மோஹதசையிலும் காந்தி போகாதென்றபடி. இந்தஅர்த்தத்துக்கு - "வஸதிஹ்ருதி-ஸௌரி ரூபவ:" இத்யாதியை ப்ரமாணமாகக் கண்டுகொள்வது. 'கைக்கூலிகொடுத்து' என்றது - ஸ்வாபதேசத்திலே, ஸாதநாநுஷ்டாநத்தைப் பண்ணி யென்றபடி. 'நோய்' என்றதுக்கு - ஸ்வாபதேசத்திலே, பக்தியென்று விவக்ஷித்து. இதுஇப்படி ப்ரார்த்யமாயிருக்குமோ? என்ன, 'இந்நோய்'இத்யாதி. 'புருஷகாரம் பண்ணுகிறது' என்றது - "தைவம்புருஷகாரேண நிவர்த்யிதுமர்ஹஸி" என்கிற ந்யாயத்தாலே; புருஷகாரமென்றது - யத்நமாய், "ஸக்திரேவிஷயதே" "பரஸக்திஸ்ஸம்ஸாரமோக்ஷ"என்று யத்நித்து ப்ரார்த்திக்கிறதென்றபடி. புருஷகாரமாவது - புருஷன்பண்ணும் வ்யாபாரம். ஸார்த்தபாவம்- 'இந்நோய்கொள்ளுகை யன்றிக்கே' இத்யாதி. இந்நோய்க்கு நன்மையேது? என்ன, 'ஜ்ஞாநம்பிறந்த' இத்யாதி. யத்வா, உபாஸகர்க்குப்போலே இவர்க்கு இது ஸாதநமோ? என்ன, 'ஜ்ஞாநம்பிறந்த' இத்யாதி. 'தேஹயாத்ரைக்குறுப்பாய்' என்றதுக்கும், 'பின்பு தானே நித்யப்ராப்யம்' என்றதுக்கும் அத்யந்தபேதம் தெரியாதே ; 'தேஹயாத்ராசேஷம்' என்கிறதென்? ஸாதநத்வமில்லையோ? என்ன, 'இதரஸாதந' இத்யாதி. 'இதரஸாதநாபேக்ஷயா' என்றது-ப்ரபத்திக்குஇதரமான ஸாதநமாக அபேக்ஷித்தபோது என்றபடி. 'நன்னோய்' என்றதுக்கு - ஶ்லாக்யமான நோயென்று விவக்ஷித்து, அதுக்கு ப்ரமாணம் - 'பரமபதம்' இத்யாதி. பரமசப்தம் - இவ்விடத்தில் ஶ்லாக்யதையிலே. அத்தை அருளிச்செய்கிறுர்-'அடிக்கழஞ்சு' இத்யாதி. அடிக்கழஞ்சுபெற்ற - ஶ்லாக்யமான. அதுக்குஹேது -'இடர்' இத்யாதி. "பரமாபதமாபந்நோ மநஸா விஷ்ணுமீஶ்வரம்" இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே. 'இது' என்கைக்கு அப்படி ஶ்லாக்யமாயிருக்குமோ? என்ன, 'பக்த்யா' இத்யாதி. "ஹத்ராகவநந்யாமஶக்யஸஹமேவம்விதோஜர்ஜுந" இதிகீதாஸைகாதஶே.'உற்றநன்னோயிது என்ன அமைந்திருக்க, 'தேறினும்' என்கிற இதுக்கு - இந்தத்தேற்றந்தானும்அரிதென்று தாத்பர்யமென்கிறுர்-'இவர்கள்கோஷ்டியில்'இத்யாதி. இவர்கள்—ஆழ்வார்கள். பகவத்பாகவதவிஷயங்களில் ப்ராவண்யாதிஶயத்தாலே 'ஸர்வாந்தேவாந்' என்கிறபடியே வழியல்லாவழியேயாகிலும் நடக்கப் பார்க்குமவர்களாகையாலே, 'இதரவிஷயங்களாகாது' என்னும்தெளிவு அரிது என்றபடி. தெளிவரிதாகில் கலக்கம் த்யாஜ்யமன்றோ?என்ன,'இதர'இத்யாதி. இது ஶ்லாக்யதாவஹமென்ற கருத்து. விஷயதோஷதர்ஶநமே ப்ரதாநம் ருஷி

களுக்கு உள்ளது; பகவத்ப்ராவண்ய மடியாக வந்த கலக்கமிறே இது. 'ஆகில், அதுசொல்லிக் காணாய்' என்ன, [போர்ப்பாகுஇத்யாதி] - இரண்டுதலைக்கும் உறவாய்ப் பொருந்தவிடச் சென்று, வினைத்தலையிலே வந்தவாறே, ''யஸ்யமந்த்ரீசகோப்தாச'' (யஸ்யமந்த்ரீசகோப்தாச) என்கிறபடியே - அவர்கள்பரித்துக்கொண்ட பரிகரமெல்லாம் தானேயாய் நின்றுனியிற்று. போர்க்கு வேண்டும் நிர்வாஹமெல்லாம் தானே செய்து. பாகு என்று - நிர்வாஹகர்செய்யும் தொழில். [தான்செய்து] - ஏழுலகும் தனிக்கோல்செல்ல வீற்றிருந்த தான் செய்து. தன் ஆஸநபலத்தாலே ஸர்வத்தையும் நடத்தக்கடவ தான் செய்து கைதொடனாய். தானென்று - மேன்மை சொல்லிற்று. இவள்மோஹிக்கிறது அவனுடைய ஸௌலப்யத்துக்கிறே. எளியவனெளிமைக்கு அகப்படுமேவளன்றே இவள், அம்மேன்மையுடையவன் தாழநின்றதிலே அகப்படுமேவளிறே இவள். [தான்செய்து அன்றுஐவரைவெல்வித்த] - அவர்கள் நூற்றுவராய் துர்வர்க்கமடங்க அங்கே திரண்டு, இவர்கள்தாங்கள்ஐவராய் வெருவியராய் நின்ற அன்று; தான் கையும் அணியும் வகுத்து, படைபொருத்தி, ஸாரத்யம்பண்ணி, குதிரைகள் இளைத்தவிடத்திலே வாருணாஸ்த்ரங்கள் விடலாமிடங்கள் காட்டி விடுவித்து, அங்கே குதிரைகளைவிட்டு நீரூட்டிப் பூட்டி வென்று னென்னுமிடம். அர்ஜுநன் மேலே யாகவேண்டும் வ்யாபாரங்களையடையத் தானே செய்தானிறே. [ஐவரைவெல்வித்த] - துர்யோதநாதிகளைத் தோற்பித்தவதிலும் அரிதுகாணும் பாண்டவர்களை வெல்வித்தது. அவர்களை துர்மாநத்தாலே தோற்பிக்கை அரிது; இவளை ஸ்த்ரீத்வாபிமாநத்தாலே தோற்பிக்கை அரிது; அப்படியே, ''நகாங்க்ஷே விஜயம்க்ருஷ்ண'' (நகாங்க்ஷேவிஜயம்க்ருஷ்ண) என்ற இவர்களை ஜயிப்பிக்கையும் அரிதிறே. *(துர்யோதநாதிகளைத் தோற்பிக்கலாம், இவளைத் தோற்பிக்கை அரிது; அவர்களை ஸ்வாதந்த்ர்யாபிமாநத்தாலே தோற்பிக்கை அரிது, அப்படியே இவளை ஸ்த்ரீத்வாபிமாநத்தாலே தோற்பிக்கை அரிது.) [மாயப்போர்] - ஆஸ்சர்யமான யுத்தமென்னுதல், க்ருத்ரிமயுத்தமென்னுதல். பகலைஇரவாக்குவது, 'ஆயுதமெடேன்' என்று ஆயுதமெடுப்பது ஆனவை இத்தலையிலும் உண்டு; மஹாரதர்அநேகர் கூடி அபிமந்யு ஒருவனை நிரஸித்தவை தொடக்கமானவை அத்தலையிலும் உண்டு; இவற்றைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். [தேர்ப்

களுக்கு, பகவத்விஷயவைலக்ஷண்யஜ்ஞாநமே ப்ரதாநம் ஆழ்வார்களுக்கு என்றபடி. போர்ப்பாகுசெய்த ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் - 'இரண்டுதலைக்கும்' இத்யாதி. பொருந்தவிட - ஸந்திபண்ண. வினைத்தலை - யுத்தபூமி. ''யஸ்யமந்த்ரீசகோப்தாசஸுஹ்ருச்சைவஜநார்தந:'' இதி ராஜஸூயே த்ருதராஷ்ட்ர:. ஆளிட்டுச்செய்யாதே தானே செய்தென்று ஓரர்த்தம் அருளிச்செய்து, 'தான்' என்றதுக்கு ஸர்வாதிகனான தானென்றுஅர்த்தாந்தரம் - 'ஏழுலகும்'இத்யாதி. எடுத்த சந்தைக்கு அர்த்தம் - 'தன்ஆஸநபலத்தாலே' இத்யாதி; விவரணமென்னவுமாம். கைதொடனாய் - கையாலே தொட்டுச் செய்கிற ஸஹாயபூதனாய். இவள் மோஹிக்கிறது அவன் ஸௌலப்யத்துக் காயிருக்க, மேன்மையைச் சொல்லுகிறது எதுக்கென்ன, 'இவள் மோஹிக்கிறது'இத்யாதி. அவனுடைய - பரனானவனுடைய. விவரணம் - 'எளியவன்' இத்யாதி. 'தான்' என்றதுக்கு பாவார்த்தம் - 'அவர்கள்நூற்றுவர்' இத்யாதி. அதாவது - அர்ஜுநாதிகளும் தானுமன்றிக்கே தானே யென்றபடி. 'ஐவர்' என்றதுக்கு இரண்டுதாத்பர்யம் - வெருவியராயிருக்குமவரென்று ஒன்று, ''நகாங்க்ஷே'' என்றிருக்குமவரென்று இரண்டாவது. வெருவியராய் - அல்பஸஹாயராய். கையும்அணியும் வகுத்து - வ்யூஹவிபாகம்பண்ணி. படைபொருத்தி - யுத்தம்பண்ணுவித்து. பூட்டி - தேரிலேகட்டி. 'வெல்வித்த' என்று - அகடிதம்போலே சொல்லுகைக்கு அப்படியரிதோ? என்ன, 'துர்யோதநாதி' இத்யாதி. மேலில்விவரணவாக்யாநுகுணமாக 'துர்யோதநாதிகளையும் இவளையும் தோற்பித்தவதிலும்' என்று கூட்டிக்கொள்வது. விவரணம் - 'அவர்களை'இத்யாதி. யத்வா, 'அரிதானபடி எப்படி? என்ன, 'அவர்களை' இத்யாதி என்னுதல். 'சிந்தைதுழாய்த்திசைக்கின்றதே' என்கையாலே இவள் தோல்வியும் ஸித்தமிறே. ''நகாங்க்ஷே விஜயம்க்ருஷ்ண நசராஜ்யம்ஸுகாநிச கிம்நோராஜ்யேநகோவிந்த கிம்போகைர்ஜீவிதேநவா'' இதி கீதாஸு ப்ரதமே. க்ருத்ரிமம்எது? என்ன, 'பகலை' இத்யாதி. ஸாரதிலக்ஷணத்தைக் காட்டுகிறார்_

* குண்டலித க்ரந்தம் க்வாசித்கம்.

பாகனார்க்கு]-அர்ஜுநனை எதிரிகள் சீறினால் அழியச்செய்வது தன்னையாம்படி, உடம்புக்கிடாதே வெறுங்கையோடே தேர்த்தட்டிலே முன்னே நின்று ஸாரத்யம்பண்ணினபடியைச் சொல்லுகிறது. "அயமஸ்மி" (அயமஸ்மி) - நான் உன்அடியானன்றோ? ஏவிக் கார்யங்கொள்ளலாகாதோ? என்னும். [இவள்] - அப்பாகிலே பிடிபட்ட இவள். "நிர்க்குணः பரமாத்மாஸௌ தேஹம் வ்யாப்ய திஷ்டதி" (நிர்க்குணःபரமாத்மாஸௌதேஹந்தேவ்யாப்யதிஷ்டதி) என்கிறபடியே, ஸாரத்ய வேஷம் இவள்வடிவிலே நிழலெழுந்து தோற்றுகிறதில்லையோ? இவள் நெஞ்சுகலங்கி மோஹிக்கிறது தேர்ப்பாகனார்க்கு; 'கடல்கலங்கிற்று' என்றால், 'மந்தரத்தாலே' என்று இருக்கவேண்டாவோ? ஸாரத்யவ்ருத்தாந்தத்தை யொழிய, பரமபதத்தில் முதன்மைக்கு மோஹிக்குமோ? மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற இவள். மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்றார் கலங்கும்போது அவனுடையஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்திலே ஆகவேண்டாவோ? ஒருவனுக்கு மோகநிவர்த்தகனானவன் காணுங்கோள் இவளுக்கு மோகத்தை விளைத்தான். ஆணுக்கு மோகத்தைப்போக்கினான்; அபலைக்கு மோகத்தை விளைத்தான். (க)

இரண்டாம்பாட்டு.

திசைக்கின்றதே இவள்நோய் இதுமிக்கபெருந்தெய்வம்
இசைப்பின்றி நீரணங்காடும் இளந்தெய்வமன்றிது
திசைப்பின்றியே சங்குசக்கரமென்றிவள்கேட்க நீர்
இசைக்கிற்றிராகில் நன்றேயில்பெறுமிதுகாண்மினே.

'அர்ஜுநனை' இத்யாதி. ஈடிடாதே - கவசம்தரியாதே. பாகனுக்கு உடம்புக்கிடு இட ஒண்ணாது. ஸாரத்யத்தாலே - பாரதந்த்ர்யத்தை விவக்ஷித்து, அதுக்கு ப்ரமாணம் - 'அயமஸ்மி' இத்யாதி. "அயமஸ்மி மஹாபாஹோ ஸ்ருஹி யத்தே விவக்ஷிதம் । கரிஷ்யாமி ஹி தத் ஸர்வம் யத் த்வம் வக்ஷ்யஸி மாரத" இத்யுத்யோகபர்வண்யேகோநபஞ்சாஶத்தமே யுதிஷ்டிரம்ப்ரதி க்ருஷ்ணः. இதுக்குஅர்த்தம் - 'நான்' இத்யாதி. 'இவள்' என்றதுக்கு மூன்றுதாத்பர்யம் - 'அப்பாகிலே' இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே. முந்தினது - ஆபாஸாவியாக 'அப்பாகிலே பிடிப்பட்டஇவள்' என்றது. இது - சாடு; ஸாரத்யவேஷத்திலே யீடுபட்ட இவளென்றபடி. இரண்டாவது - ப்ரகாரமமா நத்வத்தைப் பற்ற. நிர்க்குணः என்றது - நாணியிறக்கிட்ட வில்லையுடையவனென்றபடி. "நிர்க்குணः பரமாத்மாஸௌ தேஹம் வ்யாப்ய திஷ்டதி । தமஹம் ஜ்ஞாநவிஜ்ஞேயம் நாவமந்யே கதாசந" இத்யாரண்யபர்வணி ஹநூமந்தம்ப்ரதி பீமஸேநः. மூன்றாவது - பூர்வஸாவித்வேந. த்ருதீயார்த்தோபபாதநம் - 'கடல்' இத்யாதி. அன்றிக்கே, கடல்இத்யாதி வாக்யம் - 'இவள்' என்றதுக்கு த்ருதீயார்த்தமாய்; 'இவள்நெஞ்சுகலங்கி' இத்யாதி வாக்யம், 'சிந்தைதுழாய்' இத்யாதிக்கு அர்த்தமென்னுதல். திசைக்கின்றதே யென்ற 'ஏகாரத்தை' - தேர்ப்பாகனார்க்கு' என்கிறதோடே அந்வயித்து அவதாரண தாத்பர்யம் - 'ஸாரத்ய' இத்யாதி. விவரணம் - 'மயர்வற' இத்யாதி. ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்திலே ஆகவேண்டாவோ? என்றது - 'எத்திறம்' என்றத்தைப் பற்ற. கீழே 'கடல்வண்ணா' இத்யாதியால் சொன்ன நாலமர்த்தத்தை இங்கே காட்டுகிறார் - 'ஒருவனுக்கு' இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே. சிந்தை - நெஞ்சு, துழாய் - கலங்கி, ப்ரமித்து, திசைக்கின்றது - அறிவழியாநின்றது. 'தேறீரோ' என்ற பன்மைக்கு - அவர்கள் கலக்கம் தனக்கொத்தவோபாதி, தன்தெளிவே அவர்களுக்கும் தெளிவென்று கருத்து. ஓர்ப்பால் இவ்வொண்ணுதல் இத்யாரப்ய திசைக்கின்றது - இனி அன்னைமீர்! யாம் - தீர்ப்பாரை - எங்ஙனம்நாடுதும்? இத்யந்வயः. (க)

ஆ.—(திசைக்கின்றதே.) நீங்கள் இவளுடைய நோயினை ஒன்றும் அறிகிறிலீர்; இந்நோய் மிக்கபெருந்தெய்வத்தாலே வந்தது. விஸத்ருஶமாக நீங்கள் நின்று அணங்காடுகிற க்ஷுத்ர தைவ க்ருத மல்ல. இதுக்குப் பரிஹாரம் என்? என்னில்;—சொல்லுவார் சொல்லிற்றைக் கேட்டுத் திகையாதே, சங்குசக்கரம் என்று இவள் கேட்க நீர் இசைக்கிற்றிராகில் நன்றே இவளைப்பெறலாம். இப்போதே இப்பொருளை ப்ரத்யக்ஷிக்கலா மென்கிறாள்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், 'க்ஷுத்ரதேவதாஶாந்திகளால் இவ்வ்யாதி போக்குகை அரிது; நீங்கள் கலங்காதே எம்பெருமானுடைய திறம் சொல்லில் இவளைப் பெறலாம்' என்கிறாள்.

[திசைக்கின்றதே என்று தொடங்கி] - இவள்நோய் நீங்கள் அறிகிறிலீர்; இது பரதேவதையாலே வந்தது. ஒரு ஸங்கதியின்றியே நீங்கள் தேவதையேறியாடுகிற க்ஷுத்ர தைவத்தால் வந்ததன்று, இது. [திசைப்பின்றியே] - ப்ரமியாதே. [இசைக்கிற்றிராகில்] - சொல்லவல்லிகோளாகில். [இல்பெறும்] - ஜீவிக்கும். இல் - உடம்பு.

ப.—அநந்தரம், இவள்நோய் க்ஷுத்ரதேவதாமூலமல்ல, ஸர்வாதிகதேவதாமூலம்; அவனுடைய அஸாதாரணசிஹ்நங்களைச் சொல்லில் இவளைக் கிடைக்கலாம் என்கிறாள்.

திசைக்கின்றது - (இவளோடு உங்களோடு வாசியற) மதிகெடுகிறது; இவள்நோய் இவள்நோயாலாயிருக்கும், இது-இது, மிக்க பெரும் தெய்வம் - ஸர்வாதிகமாய் அபரிச்சேத்ய மாஹாத்ம்யத்தையுடைய தேவமூலம்: இது - இது, இசைப்புஇன்றி - (உங்களுக்கும் இவள் தனக்கும் நோய்க்கும்) சேராதபடி, நீர்-நீங்கள், அணங்காடும்-தைவாவிஷ்டராயாடுகிற, இளந்தெய்வம் - அல்பதேவதை, அன்று - அன்று: திசைப்புஇன்றியே - (புறம்புசொல்லுவார் வார்த்தையைக்கேட்டு) ப்ரமியாதே, சங்குசக்கரம் - (அந்தஸர்வாதிகதேவதைக்கு அஸாதாரணசிஹ்நங்களான) சங்கசக்ரங்கள், என்று - என்று, இவள் - (மோஹித்துக்கிடக்கிற) இவள், கேட்க - கேட்க, நீர் - நீங்கள், இசைக்கிற்றிராகில் - சொல்ல வல்லீர்களாகில், நன்றே - நன்றாகவே, (இவள்), இல் பெறும் - இல்லிருப்புப்பெறும்; இது - இத்தை, காண்மின் - (அபரோக்ஷித்துக்) காணுங்கோள்.

இல்லென்று - இருப்பிடமாய், இவ்விடத்திலே இவள் ஸத்தையோடே யிருக்கப் பெறு மென்றபடி. அன்றியே, நாயகன்பக்கலிலே இல்வாழ்க்கையைப் பெறு மென்றுமாம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், க்ஷுத்ரதேவதாஶாந்தியாலே இவள்நோய் போக்குகை அரிது; பகவத்விஷயத்தைச் சொல்லில் இவளைப் பெறலாம் என்கிறாள்.

[திசைக்கின்றதே இவள்நோய்] - இவள் நோய் நிமித்தமாக அறிவு கெடாநின்றிகோள். 'தாய்மார் கௌரவ்யைகளாகையாலே, அறிவுகெடுகிறதே நாம்' என்கிறாள். அவன் குணம்நிமித்தமாக இவள் அறிவுகெடாநின்றாள். நீங்கள் இவள்நோய்நிமித்தமாக அறிவு கெடாநின்றிகோள். 'நாங்கள் அறிந்திலோமாகில், அறிந்த நீ சொல்லிக்காணாய்' என்ன, [இது மிக்கபெருந்தெய்வம்] - "வானோர்தலைமகனும் சீராயின தெய்வநன்னோ யிது", "ஶ்ரீ ஶ: ஶ்ரிய: ஶ்ரிய:" என்கிறபடியே அபரிச்சிந்நமாய் ஸர்வாதிகமான தெய்வமடியாக வந்தது. இது பரதேவதையடியாக வந்த நோயாகையாலே, கனவிய நோய். [இசைப்பின்றி] - சேர்த்தியின்றி. உங்களுக்கும் இச்செயலுக்கும் என்ன ஸங்கதி யுண்டு? இவள்படிக்கும் இந்நோய்க்கும் நீங்கள் செய்கிறவற்றுக்கும் ஒருசேர்த்தியில்லை. உங்கள் ஸ்வரூபத்துக்கும் இச்செயலுக்கும் சேர்த்தியில்லை. இச்செயல் உங்கள்ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராது; இவள்ஸ்வரூபத்துக்

கும் சேராது; இவள்நோய்க்கும் சேராது. [நீர்] - பகவத்விஷயத்திலே விக்ருதைகளாகக் கடவ நீங்கள். [அணங்காடும் இளந்தெய்வமன்று] - தேவாவிஷ்டராய் ஆடுகிற க்ஷுத்ரதேவதை யடியாக வந்த நோயன்று இது. [திசைப்பின்றியே] - நோயறியாதாப்போலே பரிஹாரத்திலும் அறிவுகெடாதேகொள்ளுங்கோள். 'நோய்க்கு நிதாநத்தைச் சொன்னாப்போலே பரிஹாரத்தையும் சொல்லாய்'என்ன, [சங்குசக்கரமென்று] - [''சங்கென்னும் சக்கரமென்னும்'' என்றிறே இவள்நோய் இருப்பது. நோய்வந்தவழி இது வானால் அவ்வழியாலே பரிஹாரம்பண்ணவேண்டாவோ? [இவள்கேட்க நீர் இசைக்கிற்றிராகில்] - மோஹித்துக்கிடக்கிற இவள் கேட்கவல்லளாகிலாயிற்று, இவர்கள் சொல்ல வல்லராவது. இவள் அவ்விஷயத்திலே மோஹித்துக் கிடக்கிறாப்போலேயாயிற்று, இவள் நோயிலே இவர்கள் அறிவுகெட்டுக் கிடக்கிறபடி. [நன்றே] - நன்றாய்த் தலைக்கட்டும்; நன்மை எவ்வளவு உண்டாமென்னில்,—[இல் பெறும்] - ஆத்மாவுக்கு போகாயதநமான சரீரத்தைப் பெறும். ஒருதமிழன் 'இல்லாகப் பெறும்' என்றான்; க்ருஹிணியாகப்பெறும் என்கை. ''க்ருஹிணீ க்ருஹமுச்யதே''. நன்று ஏ யில்பெறும் என்று ஆய், ஏயில் என்று காநமாய், வார்த்தைசொல்லப்பெறும் என்கை. ''பண்ணைவென்ற இன்சொல்மங்கை'' இறே. ''ஸ்வராபோராவா''. [இது காண்மினோ] - நீங்கள் செய்கிறவற்றுேபாதி இத்தையும் செய்துபார்க்கமாட்டிகோளோ? இது நதிமாத்ருகம் போலே பலவ்யாப்த மென்னவுமாம்.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. க்ஷுத்ரதேவதாஸாந்தியால் இந்நோய்போக்குகை அரிது, பகவத்விஷயத்தைச் சொல்லில் இவளைப் பெறலாம் என்கிறாள்.

[திசைக்கின்றதே இவள்நோய்] -இவள் அவன்குணநிமித்தமாக அறிவுகெடாநின்றாள்; நீங்கள் இவள்நோய்நிமித்தமாக அறிவுகெடாநின்றிகோள். இவள் நோவுக்கு நிதாநம் நீங்கள் 'அவனடியாக வந்தது' என்று அறியமாட்டுகிறிலிகோள். 'திசைக்கின்றதே'என்கையாலே - தாய் மாராகையாலே கௌரவித்து வார்த்தைசொல்லவேணுமிறே. இவள்நோய்நிமித்தமாக அறிவு கேடுவதே நாம்! 'நாங்கள் அறிந்திலோமாகில், இதுக்கு நிதாநமறிந்தாயாயிருக்கிற நீ பின்னைச் சொல்லிக்காணாய்' என்ன,—[இது மிக்கபெருந்தெய்வம்] - ''கம்பீரஃ பரமோதேவஃ'' (கம்பீரஃ பரமோதேவஃ) என்றும், ''வானோர்தலைமகனும் சீராயின தெய்வநன்னோய்'' என்றும் சொல்லு

இரண்டாம்பாட்டு - 'திசைக்கின்றதே' இத்யாதி. 'நீரணங்காடுமிளந்தெய்வமன்றிது' என்றத்தால் பலிதத்தை அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, 'சங்குசக்கரமென்றிவள்கேட்க நீரிசைக்கிற்றிராகில் நன்றேயில் பெறும்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'க்ஷுத்ர' இத்யாதி. சாந்தி - ஆராதநம்.

கீழ்ப்பாட்டிலும் 'திசைக்கின்றதே' என்றுவைத்து, இங்கும், 'திசைக்கின்றதேயிவள்நோய்' என்றதுக்கு ஸாவம் - 'இவள்அவன்' இத்யாதி. குணநிமித்தமாக-'தேர்ப்பாகனார்க்கு' என்ற ஸௌலப்யகுணநிமித்தமாக. திசைக்கின்றதே - ப்ரமிப்பதே. இவள்நோய் - இவள்நோய்நிமித்தமாக. 'பெருந்தெய்வம்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து ஸாவம் - 'இவள்நோவுக்கு' இத்யாதி. திசைக்கின்றிகோளென்னாதே, 'திசைக்கின்றதே' என்கிறதென்? என்ன, 'திசைக்கின்றதேயென்கையாலே' இத்யாதி. நாமென்றது - நீங்க ளென்றபடி; தேவரீர்க ளென்றபடி. 'திசைக்கின்றதே' என்கிற இது - பூஜ்யோக்தி; எழுந்தருளிற் றென்னுமாபோலே. ''கம்பீரஃ பரமோதேவஃ'' என்றதுக்கு ப்ரமாணத்திரட்டில் ஆகரங் காணோம்; ஆகரங் கண்டுகொள்வது. 'வானோர்தலைமகனும்' இத்யாதிக்கு - நித்யஸூரிகளுக்குத்தலைவனான ஸர்வேஸ்வரனுடையதான குணங்களடியாக வுண்டாய் திவ்யமாய் போகபலமான நோயாயிருக்கு மிதென்று சப்தார்த்தம். திருவிருத்தம் - ஐம்பத்துமூன்றும்பாட்டு, ''வாராயின'' இத்யாதி. அவனடியாக வந்த நோ யென்னாதே, ஸாமாநாதிகரண்யேந சொல்லுவானென்? என்ன, 'இவள்நோவுக்கும்' இத்யாதி. கார்யகாரணபாவேந உண்டான ஸாமாநாதிகரண்யத்தைப்

கிறபடியே, ஸர்வேச்வரனடியாக வந்த கனவிய நோவு இது; இவள்நோவுக்கும், இந்நோவுக்கு நிதாநபூதனானவனுக்கும் உண்டான அபேதத்தை புத்திபண்ணி, 'இது மிக்கபெருந்தெய்வம்' என்று இதுதன்னை அவனாகச் சொல்லுகிறாள். [இசைப்பின்றி இத்யாதி] - நீங்கள் பண்ணுகிற பரிஹாரத்துக்கும் உங்களுக்கும் ஒருசேர்த்தி யில்லை; இந்நோய்க்கும் இவளுக்கும் ஒருசேர்த்தி யில்லை. முதல் தன்னிலே பகவத்விஷயத்திலே கைவைத்தார் கொள்ளுகைக்கு ஸம்பாவனையுடைய நோவன்று இதுதான். ஒருவழியாலும் ஒருசேர்த்தியின்றிக்கே: இது உங்களுக்குச் சேர்ந்ததல்ல; உங்கள்மகளாய் நோவுகொண்ட இவளுக்குச் சேர்ந்ததல்ல; நோவுக்கு நிதாநபூதனானவனுக்குச் சேர்ந்ததல்ல; இதரதேவதைகள் இந்நிலத்தில் வந்து புகுரமாட்டாமையாலே நீங்கள் நினைக்கிற தேவதைகளுக்குச் சேர்ந்ததல்ல. இங்கே அருளிச்செய்யும் வார்த்தை - பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் குடிமகனொருவனுக்கு ஐயனார் ஏறி வலித்து நலிந்தவாறே, 'உனக்கு வேண்டுவ தென்?' என்றுகேட்க, 'எனக்குப் பாலும் பழமுமாக உண்ணவேணும்; சாந்தும் புழுகும் பூசவேணும்; நல்லபுடைவை உடுக்கவேணும்; நல்ல ஆபரணம் பூணவேணும்; தண்டேறவேணும்; அணுக்கனிடவேணும்' என்ன, அவர்களும் 'அப்படியே செய்கிறோம்' என்று, பிள்ளைதிருமாளிகையிலே வந்து, சாந்து புழுகு ஆபரணாதிகளை வாங்கிக்கொண்டுபோய் அவற்றை அலங்கரித்து ஶாந்தியும் பண்ணிவிட்டு வந்த அவ்விரா, பண்டையிலும் இரட்டியாக அவனை வலிக்க, 'இதுஎன்?' என்றுகேட்க, 'பிள்ளைசாத்துகிறவற்றையெல்லாம் கொண்டுவந்திகோள்; அவர்க்குச் சாத்துகிற அணுக்கனை யிட்டிகோள்; நான் அதின்கீழே போவேனோ? என்னை வெயிலிலே கொண்டுபோனிகோள், என் உடம்பிலே நெருப்பை வழியட்டினாற்போலே அவர் சாத்துகிறவற்றைப் பூசினிகோள், அரிகண்டமிட்டாற்போலே அவர் சாத்துகிற ஆபரணத்தைப் பூட்டினிகோள்; நீங்கள் செய்த செயலுக்கு இவனைக்கொண்டல்லது போகேன்' என்று வலித்ததாம். ஆகையால், அவற்றுக்குச் சேராது. [நீர்] - பகவத்விஷயத்திலே விக்ருதராகக்கடவ நீங்கள். [அணங்காடும் இளந்தெய்வமன்று இது] - தேவாவிஷ்டராய்க்கொண்டு ஆடுகிற மறுமுட்டுப் பொருத க்ஷுத்ரதேவதையடியாக வந்த நோயன்று இது.

[திசைப்பின்றியே] - இவள்நோய்க்கு நிதாநத்தில் அறிவுகெட்டாற்போலே பரிஹாரத்திலும் மதிகெடாதே. நிதாநத்தில் கலக்கம்பிறந்தாலும் பரிஹாரத்தில் கலக்கம்பிறவாதொழிய

பற்ற - 'பெருந்தெய்வம்' என்கிற தென்றபடி. அபேதத்தை - ஹேதுஹேதுமத்பாவேந உண்டான அபேதத்தை. உங்களுக்கும் - 'நீர்' என்கையாலே, பகவத்விஷயத்திலே விக்ருதராகக்கடவ உங்களுக்கும். இந்நோய்க்கும் - நீங்கள் நினைத்த நோய்க்கும். இந்நோய்க்கும் இவளுக்கும் ஒருசேர்த்தி யில்லாமையைக் காட்டுகிறார் - 'முதல்தன்னிலே' இத்யாதி. இன்னார்க்கு இசைப்பின்றி யென்னாதே, ஸாமாந்யமாகச் சொன்னதுக்கு பாவம் - 'ஒருவழியாலும் ஒருசேர்த்தியின்றிக்கே' என்றது. ஒருவழியாலும் சேர்த்தியில்லாமையைக் காட்டுகிறார் - 'இது உங்களுக்கு' இத்யாதி. நிதாநபூதனானவனுக்கு - நிதாநபூதனான ஈஶ்வரனுக்கு. நிக்ரஹஹேதுவாகையாலே அவனுக்குச் சேர்ந்ததல்ல வென்றபடி. 'இளந்தெய்வம்' என்றத்தைப் பற்ற, 'இந்நிலத்தில் வந்து புகுரமாட்டாமையாலே' என்றது. இதரதேவதைகள் பாகவதக்ருஹங்களிலே வந்து புகுரமாட்டாதென்கைக்கு ஐதிஹ்யம் - 'பிள்ளையுறங்காவில்லி' இத்யாதி. குடிமகன் - படியாள். ஐயனார் - சாஸ்தா. தண்டு - ஆந்தோளிகை. அணுக்கன் - குடை. அவ்விரா - அன்று ராத்ரி. வலிக்க - பாதிக்க. வழியட்டினாற்போலே - வழியவிட்டாற்போலே. மறுமுட்டுப்பொருத - பின்னை ஒருகார்யத்துக்கு ஆகாத. 'இளந்தெய்வம்' என்கிற ஸாமாநாதிகரண்யம் - கார்யகாரணபாவ நிபந்தநம்.

திசைப்பின்றியே - கலக்கமின்றிக்கே. பரிஹாரத்தில் கலக்கமில்லாமைகொண்டு கார்யகரமாமோ? என்ன, 'நிதாநத்தில்' இத்யாதி. நிதாநம் - சங்குசக்கரம். பரிஹாரம் - அத்தைச்சொல்லுகையே. சங்குசக்க

வே நோவு பரிஹ்ருதமாமிறே. நாங்கள் நிதாநத்தில் அறிவுகெட்ட அம்ஶமேன்? பரிஹாரத்தில் அறிவுகெடாத வழியேன்? என்னில்,—[சங்கு இத்யாதி] - "சங்கென்னும் சக்கரமென்னும்" என்றிறே இவள் நோய் இருப்பது; நீங்களும் சங்குசக்கரமென்று பரிஹரிக்கப் பாருங்கோள். நோவு வந்தவழியை அறிந்து பரிஹரிக்கவேண்டாவோ? "சங்கென்னும் சக்கரமென்னும்" என்று நீங்கள் சொல்லவன்றோ நானும் அறிந்தது; இப்போது பரிஹாரத்திலே வந்தவாறே அறிவு கெடுகிறதேன்? அது செய்யுமிடத்தில் குளப்படியிலே கடலை மடுத்தாற்போலேயாகாமே, "சங்கென்னும் சக்கரமென்னும்" என்று இவள் சொன்னாற்போலே சொல்லப் பாருங்கோள். [இவள் கேட்க நீர் இசைக்கிற்றிராகில்] - மோஹித்துக்கிடக்கிற இவள் கேட்க வல்லளா மன்று காணும், தெளிந்திருக்கிற இவர்கள் சொல்லவல்லராவது; ஆகையிறே, 'திசைப்பின்றியே' என்றது. இவளுக்கு இங்ஙன்சொல்லுமதொழிய மற்றொன்றுதான் செவிப்படாதுகாணும். இவள் செவியிலே படும்படி, நீங்கள் தரித்துநின்று ஒருக்திமாத்ரம் சொல்லவல்லிகோளாகில். ஆய்ச்சிமகனுடைய அந்திமஸமயத்திலே பட்டர் 'அறிய' என்று எழுந்தருளியிருந்தாராய், தம்மையறியாதே கலங்கிக் கிடக்கிறபடியைக் கண்டு, பெருமாளுக்கு இவர் ஸ்நேஹித்திருக்கும்படியை அறிந்திருக்கையாலே, மெள்ளச் செவியிலே யூதினாற்போலே 'அழகியமணவாளப்பெருமாளே ஶரணம்' என்றாராம்; அநந்தரம் அதிலே உணர்த்தியுண்டாய் நெடும்போதெல்லாம், 'அழகியமணவாளப்பெருமாளே ஶரணம்' என்று திருநாட்டுக்கு நடந்தாராம். "பெற்றமக்கள்பெண்டிரென்றிவர் பின்னுதவாதறிந்தேன் - பிறிந்தேன்". சரமதசையிலேயிருந்து 'பொன்வைத்தவிடம் சொல்லிக்காணாய்' என்னுமித்தனைபோக்கி, திருநாமத்தை அருகேயிருந்து சொல்லுவாரைக் கிடையாதிறே; * சோர்வினால் பொருள்வைத்ததுஉண்டாகில் சொல்லு சொல் என்று சுற்றுமிருக்குமித்தனையிறே. [நன்றே] - இது சால அழகியது! சால நன்றாம். நன்மைக்கு அவதியேது? என்ன, - [இல்பெறும்] - ஆத்மாவுக்கு ஆயதநமான ஶரீரத்தைப் பெறுமென்னுதல்; ஒருதமிழன் இட்டுவைக்கிறான், 'இல் - கிழத்

ரம் நிதாநமென்றுஅறியும்படி எப்படி? என்ன, 'சங்கென்னும்' இத்யாதி. நோய் அதுவானால் பரிஹாரமும் அதுவாகவேணுமோ? என்ன, 'நோவுவந்தவழியை' இத்யாதி. எங்களுக்கு நோவுவந்தபடி யறியும் ப்ரகாரமேது? என்ன, 'சங்கென்னும்' இத்யாதி தனித்தனியாகச் சொன்னதுக்கு பாவம் - 'அது செய்யுமிடத்தில்' இத்யாதி. சங்குசக்கரங்களென்று சொல்லாமல், 'சங்கு, சக்கரம்' என்று - ஏகவசநமாகச் சொன்னதின் பாவம் இது. மடுத்தாற்போலே - அடக்கினாற்போலே 'ஆகில்' என்ற யதிஶப்தத்துக்கு பாவம் - 'மோஹித்து' இத்யாதி. தெளிந்திருக்கிற இவர்களென்றது - ப்ரமித்துக்கிடக்கிறவர்களென்றபடி. சங்குசக்கரமேயாகவேணுமோ? வேறொன்றைச் சொன்னாலாகாதோ? என்ன, 'இவளுக்கு' இத்யாதி. இது - 'கேட்க' என்றதுக்கு பாவம். சப்தார்த்தம் - 'இவள்செவியிலே' இத்யாதி 'சங்கு சக்கரம்' என்கிறதொழிய மற்றொன்று செவிப்படாததுக்கு ஹேது அதில் ப்ராவண்யமென்று விவக்ஷித்து, இதுக்கு ஐதிஹ்யம் - 'ஆய்ச்சிமகன்' இத்யாதி. யத்வா, மோஹதசையிலே திருநாமோச்சாரணமுண்டானால் தரிக்கலாயிருக்குமோ? என்ன, ஐதிஹ்யம் - 'ஆய்ச்சிமகன்' இத்யாதி யென்னுதல். இசைக்கிற்றிராகில் - சொல்லவல்லிகோளாகில். 'ஆகில்' என்கிற யதிசப்தத்தாலே, திருநாமம் சொல்லுகை அரிதென்றதுக்கு ப்ரமாணம் - 'பெற்றமக்கள்' இத்யாதி. பெற்றமக்கள் - புத்ரர்கள், பெண்டிர் இவர் - ஸ்த்ரீகள்; இவர்கள். பின் - பின்பு. உதவாதென்றறிந்தேன் - நமக்கு உதவார்களென்றறிந்தேன். பிறிந்தேன் - அத்தாலே அவர்களைவிட்டேனென்று அர்த்தம். திருமொழி-ஆறாம்பத்து - இரண்டாந்திருமொழி - நாலாம்பாட்டு. வக்ஷ்யமாண ப்ரமாணத்தைக் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - 'சரமதசையிலே' இத்யாதி. பெரியாழ்வார்திருமொழி, நாலாம்பத்து, அஞ்சாந்திருமொழி, மூன்றாம்பாட்டு — 'சோர்வினால்' இத்யாதி. காணமற் பொருள் வைத்தது உண்டாகில் சொல்லுசொல்லென்று பலகாலும் சொல்லி, 'இவன் ஒருத்தரை யொருத்தர்அறியாமல் கொடுக்கில் செய்வதென்?' என்று விடாதே சுற்றுமிருந்து இத்யர்த்தஃ. அவதாரணதாத்பர்யமாக விவரணம் - 'சாலநன்றாம்' என்று. கிழத்தி - உத்தமநாயகி. "ந[illegible]

-தியாய், க்ருஹிணியாகப்பேறும்' என்று; அன்றிக்கே, 'எயில்பெறும்' என்றாய், எயிலென்று - காநமாய், *பண்ணைவென்ற இன்சொல் மங்கையாகையாலே, இவள் வார்த்தை சொல்லு மென்று; "மதுராமதுராலாபா" (மதுராமதுராலாபா) என்னக்கடவதிறே. ஆக, ஶரீரத்தைப் பெறு மென்னுதல், க்ருஹிணியா மென்னுதல். வார்த்தைசொல்ல வல்லளா மென்னுதல். [இதுகாண் மினே] - தேவதாந்தரஸ்பர்ஶமுடையாரும் புகுந்து ஸ்பர்ஶிக்கஇராநின்றிகோளிறே; அவ்வோ பாதி நான் சொன்ன பரிஹாரத்தையும் செய்துபார்க்க மாட்டிகோளோ? நான் இது கைகண்டன் றே சொல்லுகிறது; நீங்களும் இத்தைச்செய்துபார்க்கமாட்டிகோளோ? ஒன்றேயோ பரிஹாரம்? இது நதீமாத்ருகம்போலே பலவ்யாப்தம். அதவா, [இதுகாண்மினே] -†"வெள்ளைச்சுரிசங் கொடாழியேந்தித் தாமரைக்கண்ணனென்னெஞ்சினூடே, புள்ளைக்கடாகின்றவாற்றைக்காணீர்" என்னுமாபோலே இவள் தன்நெஞ்சிலே ப்ரகாசிக்கிற படியை, 'நான்சொன்ன மருந்து இவளு க்குச் செய்விகோள், தவிருவிகோள்; செய்தபடிசெய்ய, இப்போது இத்தைப்பாருங்கோள்' என்று காட்டுகிறு ளாகவுமாம். அப்போதைக்கு, நன்றேயில்பெறுமென்று - பாட்டு முடியும்; இது காண்மி னென்று - தனியே வாக்யம். (உ)

மூன்றாம்பாட்டு.

இதுகாண்மின்அன்னைமீர்! இக்கட்டுவிச்சிசொற்கொண்டு நீர்
எதுவானும்செய்து அங்கோர்கள்ளும் இறைச்சியும்தூவேன்மின்
மதுவார்துழாய்முடி மாயப்பிரான்கழல்வாழ்த்தினால்
அதுவேஇவளுற்றநோய்க்கும் அருமருந்தாகுமே.

ஆ.—(இதுகாண்மின்.) இக்கட்டுவிச்சி சொற்கொண்டு நீர் எதுவானுமொன்றைச் செய்து அங்கு ஓர் கள்ளும் இறைச்சியும் தூவேன்மின். மற்றுச் செய்வதென்? என்னில்,

---

வுதெ" என்றத்தைப்பற்ற, 'க்ருஹிணியாகப்பெறும்' என்றது. உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - 'மதுரா' இத்யாதி. "மதுராமதுராலாபாகிமாஹமேஹாதிநீ" இத்யாதி, ஸுந்தரகாண்டே ஹநூமந்தம்ப்ரதி ராமः. உக்தார்த்தங்களை புத்திஸமாதாநார்த்தமாகச் சேர்க்கிறார் - 'ஆக' இத்யாதி. பண்ணைவென்றஇன்சொல் மங்கை - பாட்டை வென்றிருக்கிற இனியபேச்சையும் பருவத்தையுமுடைய பிராட்டியுடைய இத்யர்த்தः, திருச்சந்தவிருத்தம், நூற்றைந்தாம்பாட்டு; "மண்ணையுண்டுமிழ்ந்து" இத்யாதி. 'இதுகாண்மின்' என்ற துக்கு மூன்றுதாத்பர்யம். முந்தினது - 'தேவதாந்தர' இத்யாதி; அதாவது - நான்சொல்லுகிறஇத்தையும் ஒருபரிஹாரமாகக் காணுங்கோ ளென்றபடி. உக்தார்த்தத்வயவிவரணம் - 'ஒன்றேயோ' இத்யாதி. இரண்டா மர்த்தத்திலே, 'கைகண்டு'என்றது - சாடு. இதுக்கு - "சங்குசக்கரம்" என்றதிலே நோக்கு, ப்ரத்யக்ஷமாகக் கண்டென்றும். மூன்றாமர்த்தம் - 'அதவா' இத்யாதி: அதாவது - "வெள்ளைச்சுரிசங்கு" என்று தொடங்கி, 'காணீர்' என்னுமாபோலே, இவளுடைய நெஞ்சிலே சங்குசக்கரங்களோடே யிருக்கிற இது காண்மி னென்றபடி. 'பாட்டுமுடியும்' என்றது - இந்தப்பக்ஷத்திலே, 'திசைக்கின்றதே' என்றுதொடங்கி, 'இளந் தெய்வமன்றிது; இதுகாண்மின், சங்குசக்கரமென்று இவள்கேட்க - திசைப்பின்றியே - நீர்இசைக்கிற்றிராகில் நன்றேஇல்பெறும்' என்று அந்வயம் முடியு மென்றபடி. மற்றஇரண்டர்த்தத்துக்கும் இருந்தபடியே அந்வயம். 'பிறிந்தேன்'இத்யாதி: பின்னுதவாது - மரணதசையில் உதவார். பின்னுதவாதென்ற பதம் - இங்கு வேண்டுவது. இதுக்கு பாவம் - மரணதசையில், 'ஏதேனுமுண்டானதுசொல்' என்னுமதொழிய, இவனுக்கு தாரகமான பகவத்விஷயத்தைச் சொல்லுவாரில்லை யென்றபடி. (உ)

---

† திருவாய்மொழி, ௭, ௩, ௧.

மதுவார்துழாய்முடி மாயப்பிரான் கழல் வாழ்த்துங்கோள் ; வாழ்த்தினல், அதுவே இவளுற்ற நோய்க்கு அருமருந்துமாம்; யுக்தமும் அதுவே; இது நிஶ்சிதம் என்கிருள்.

ஒ·—மூன்ரும்பாட்டில், 'அயுக்தங்களைச் செய்யாதே எம்பெருமான்திருவடிகளை வாழ்த்துங்கோள்; வாழ்த்தவே, இவளுடைய து:கங்களெல்லாம் போம்' என்கிருள்.

[இக்கட்டுவிச்சி என்று தொடங்கி] - அதிக்ஷுத்ரையான கட்டுவிச்சியுடைய அவிஶ்வஸநீயமான சொல்லைக்கொண்டு விலக்ஷணைகளான நீங்கள் அஸங்கதப்ரவ்ருத்திகளைப் பண்ணி துர்த்ரவ்யங்களாலே இந்தவைஷ்ணவக்ருஹத்தை தூஷியாதே கொள்ளுங்கோளென்று முகத்தைத் திரியவைத்து நிஷேதிக்கிருள். [மது வார் என்று தொடங்கி] - நிரதிஶயபோக்யமான திருத்துழாயைத் திருமுடியிலேயுடைய ஆஶ்சர்யமான திருவழகையுடைய ஸர்வேஶ்வரனுடைய திருவடிகளுக்கு மங்களாஶாஸநம் பண்ணினல், இவள் தான் உகந்து யுக்தமாயிருக்கிற அதுவே இவள்உற்ற நோய்க்கு ஶ்லாக்யமான மருந்தாகும். இவள்உற்ற நோய்க்கும் - உங்கள்நோயும் இவள்நோயும் தீரும் என்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், நிந்த்யமான ஸுராமாம்ஸங்களைக்கொண்டு இதரதேவதா ஶாந்தி பண்ணுதே, நிரதிஶயபோக்யனுனவன் திருவடிகளை ஏத்தினல், அதுவே இவள்நோய்க்கு பேஷஜமாய் போக்யமுமாம் என்கிருள்.

அன்னைமீர் - அன்னைமீர்! (பெற்றுவளர்த்தோமென்கிற மேன்மையாலே சொல்லிற்றுக் கேளாதிராதே), இது - (நான்சொன்ன) பரிஹாரத்தைப் பண்ணி, காண்மின் - (பலத்தைக்) காணுங்கோள்; இ - இந்தத் தண்ணியளான, கட்டுவிச்சி - கட்டுவிச்சியுடைய, சொல் - (தகுதியில்லாத) வார்த்தையை, கொண்டு-கைக்கொண்டு, நீர்-உங்கள்ஸ்வரூபத்தைப் பாராதே, எதுவானும் - (ஹேயதேவதாநுவ்ருத்திரூபமானது) ஏதேனுமொன்றை, செய்து - அநுஷ்டித்து, அங்கு - அந்தஸ்தலத்திலே, ஓர்-(ஹேயமாயிருப்பது) ஒரு, கள்ளும்-மதுவையும், இறைச்சியும் - மாம்ஸத்தையும், தூவேன்மின் - தூவி தூஷியாதே கொள்ளுங்கோள் : (ஆனல் பரிஹாரமேதென்னில்); - ("பாலுமாய் மருந்துமாய்" என்னுமாபோலே), மதுவார் - மதுஸ்யந்தியான, துழாய் - திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான, முடி - முடியையுடையனுய், மாயம் - ஆஶ்சர்யமான குணசேஷ்டிதங்களை, பிரான் - ஆசைப்பட்டார்க்கு அநுபவிப்பிக்கும் மஹோபகாரகனுடைய, கழல்-திருவடிகளுக்கு, வாழ்த்தினல்-மங்களாசாஸநம்பண்ணினல், அதுவே - அந்தமங்களாஶாஸநம் உங்கள்ஸ்வரூபாநுரூபமாமளவன்றியே, இவள் உற்ற - இவள் உள்ளுறக்கொண்ட, நோய்க்கு - நோய்க்கு, அரு - பெறுதற்கரிய, மருந்துமாகும் - மருந்துமாய் இவளுக்கு போக்யமுமாய், இவள் நோய் கண்டு நீங்கள்படுகிற கலக்கத்துக்குப் பரிஹாரமுமாம்.

இ.—மூன்ரும்பாட்டில், அயுக்தங்களைச் செய்யாதே அவன்திருவடிகளை ஏத்துங்கோள்; அதுவே இந்நோய்க்கு பேஷஜம் என்கிருள்.

-[இதுகாண்மின் அன்னைமீர்]-'நீங்கள் நியாமிகைகள்' என்று, நான் சொன்ன ஹிதம் கேளாதொழியவேணுமோ? ஆரேனும் சொல்லிலும் நல்வார்த்தைகள் ஸ்வீகரிக்கவேண்டாவோ? "வை[illegible]" என்னுமதுவும் கேட்டிலீகோளோ? [இக்கட்டுவிச்சி சொல்கொண்டு] - ஒருபரிஹாரம் பண்ணவேணுமென்னும் நிர்ப்பந்த முண்டோ? இவளைக் காண்பதே! இவள்சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்பதே! நான் சொன்ன வார்த்தையையே இவளும் சொன்னல் கேட்கக்கடவதோ? நீசையான இவளுடைய அவிஶ்வஸநீயமான வார்த்

தையைக் கொண்டு. [நீர்] - அதிவிலக்ஷணைகளான நீங்கள். உங்களைத்தான் அறிந்திலிகளோ? தத்த்வதர்ஶிகளான ஜ்ஞாநிகளன்றோ உங்களுக்குச் சொல்லக்கடவர்? [ஏதுவானும் செய்து] - ஏதேனும் ஒன்றைச் செய்து; அஸங்கதங்களைச் செய்து. ஏதுவானும்-ஏதேனுமாகிலும். [அங்கு ஓர் கள்ளும் இறைச்சியும் தூவேன்மின்] - துர்த்ரவ்யங்களாலே வைஷ்ணவக்ருஹத்தை தூஷியாதே கொள்ளுங்கோள். 'அங்கு' என்று தான் காணமாட்டாமையாலே முகத்தை மாற வைத்துச் சொல்லுகிறாள். 'இது பரிஹாரமன்றாகில், பரிஹாரத்தைச் சொல்லாய்' என்ன, [மதுவார்துழாய்முடி] - ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலே மதுஸ்யந்தியான திருத்துழாயைத் திருமுடியிலே யுடையவன். [மாயப்பிரான்] - ஸௌந்தர்யகுணசேஷ்டிதங்களாலே ஆஶ்சர்யபூதனானவன்; பிரான் - இவையடங்க "सत्तानम्" என்று இருக்கும் உபகாரகன். [கழல்வாழ்த்தினால்] - அவனுடைய திருவடிகளுக்கு மங்களாஶாஸநம் பண்ணினால். கழல்வாழ்த்தப்பெறாமையாலே யிறே மோஹித்தது; 'போற்றி' என்னப்பெறாமையாலே வந்த நோய். [அதுவே] - ப்ராப்தமுமாய் போக்யமுமான அதுவே. [இவள்உற்ற நோய்க்கும்] - பரிஹாரமில்லை யென்று மீளும்படி மறுபாடுருவக் கொண்ட நோய்க்கும். [அருமருந்து ஆகுமே] - பெறுதற்கு அரிய மருந்தாம், ஸ்பர்ஶவேதியான மருந்தாம். உங்கள்நோயும் இவள்நோயும் தீரும் என்றுமாம்.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. அயுக்தங்களைச் செய்யாதே அவன்திருவடிகளை ஏத்துங்கோள், அதுவே இந்நோய்க்கும் பேஷஜம் என்கிறாள்.

[இதுகாண்மின்அன்னைமீர்] - வயிற்றிலே பிறந்தவர்களென்னுங் காட்டில் சொன்ன ஹிதம் கேளாதொழியவேணுமோ? நியாமிகைகளென்னு மித்தனையோ வேண்டுவது? வயிற்றிலே பிறந்தவர்களாகிலும் சொன்ன வார்த்தை நன்றாயிருக்குமாகில் கைக்கொள்ளவேண்டாவோ? திருமாலைப் பாடக் கேட்டு வளர்த்ததனால் பயன்பெற்றேன் வருகவென்று மடக்கிளியைக் கைகூப்பி வணங்கினாளும் உங்களிலே ஒருத்தியன்றோ? அது கிடக்க; "पुत्रका इति होवाच" (புத்ரகா இதிஹோவாச) இல்லையோ? ஆரேனும் சொல்லிலும் வார்த்தை நன்றாகில்

மூன்றாம்பாட்டு - 'இதுகாண்மின்' இத்யாதி. 'கள்ளுமிறைச்சியுந்தூவேன்மின், வாழ்த்தினால் அதுவே இவளுற்ற நோய்க்கும் அருமருந்தாகும்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'அயுக்தங்களை' இத்யாதி. 'நோய்க்கும்' என்கிற ச சப்தத்தாலே - ஸ்வரூபாநுரூபமும் என்றபடி.

கீழேயும் 'இதுகாண்மின்' என்றுவைத்து, பின்னையும் சொன்னதுக்கு பாவம் - 'வயிற்றிலே' இத்யாதி. என்னுங்காட்டில் - என்றமாத்ரத்திலே. 'அன்னைமீர்' என்றதுக்கு பாவம் - 'நியாமிகைகள்' இத்யாதி. வயிற்றிற்பிறந்தவர்கள்வார்த்தை கேட்ட பேருண்டோ? என்ன, 'திருமாலை' இத்யாதி. திருவெஃகாவிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஶ்ரிய:பதியைப் பாடக்கேட்டு, உன்னைவளர்த்தத்தால் ப்ரயோஜநம்பெற்றேன்; அருகே வா என்றுஅழைத்து, பவ்யமான கிளியைக் கைகூப்பி வணங்கினா ளித்யர்த்த:. திருநெடுந்தாண்டகம், பதினாலாம்பாட்டு, "மூளைக்கதிரை" இத்யாதி. அம்மாத்ரமன்றிக்கே, ஜ்ஞாநோபதேசம்பண்ணினாரு மில்லையோ? என்கிறார், 'அதுகிடக்க' இத்யாதி. 'அதுகிடக்க' என்றது - உங்கள்வார்த்தையேயன்றிக்கே ருஷிகள்கோஷ்டியிலும் இப்படியிறே யென்றபடி. "अध्यापयामास पितॄन् शिशुराङ्गिरसः कविः । पुत्रका इति होवाच ज्ञानेन परिगृह्य तान् । ते तमर्थमपृच्छन्त देवानागतमन्यवः । देवाश्चैतान् समेत्योचुर्न्याय्यं वः शिशुरुक्तवान् । अज्ञो भवति वै बालः पिता भवति मन्त्रदः । अज्ञं हि बालमित्याहुः पितेत्येव तु मन्त्रदम्" இதி மாநவே. அதாவது - ப்ரஹ்மா பித்ராதிகளைப்பார்த்து 'மூடராய்ப்போங்கோள்' என்று சபிக்க, அவர்கள் சுக்ரன்பக்கலிலே அத்யயநம்பண்ண, அவர்களைப்பார்த்து, 'பிள்ளைகாள்! வாரிகோள்' என்றானிறே சுக்ரனென்றபடி. குல மர்யாதையும் சாஸ்த்ரமார்க்கமு மாகையாலே, ஆர் சொன்னதேயாகிலும் நல்லவார்த்தையாகில் கேட்கவேணு

கைக்கொள்ளவேண்டாவோ? [இக்கட்டுவிச்சி] - "காணிலுமுருப்பொலார்". [சொற்கொண்டு]- "செவிக்கினாதகீர்த்தியார்". [இக்கட்டுவிச்சிசொற்கொண்டு] - பரிஹாரம்சொல்லுகிற இவள்படி கண்டிகோளே, இவள்வார்த்தை கேட்டிகோளே, இத்தையே ஆதரிப்பது! நான்சொல்லுகிற வார்த்தையையே இவள்சொன்னாலும் கைக்கொள்ளக்கடவதோ? இவள்சொன்ன வார்த்தையை நான்சொன்னாலும் என்னையுங்கூட த்யஜிக்கும்படியன்றோ வார்த்தையின் பொல்லாங்கு. [நீர்] - "பேய்முலைநஞ்சுணாகவுண்டானுருவொடுபேரல்லால் காணாகண் கேளாசெவி" என்றிருக்கக்கடவ நீர். நாஸ்திகரான பௌத்தார்ஹதாதிகளும் 'பரஹிம்ஸை ஆகாது; கள் ஆகாது' என்பர்களிறே; அவ்வழியாலே கைக்கொள்ளுமவர்களோ நாம்? நஹிம்ஸ்யாத்ஸர்வாபூதானி யோபாதி வைதஹிம்ஸையும் கைக்கொள்ளவேண்டாவோ? [இக்கட்டுவிச்சி இத்யாதி] - "ஜ்ஞாநிநஸ்தத்த்வதர்ஶிந:" (ஜ்ஞாநிநஸ்தத்த்வதர்ஶிந:) என்னுமவர்களன்றோ உங்களுக்கு உபதேசிப்பார்? [எதுவானும்செய்து] - அதுவுமாமிறே உங்களாசாரத்தோடு சேர்ந்திருக்கப் பெற்றதாகில். ஏதேனும் அஸங்கதங்களைச் செய்து. "செய்யாதனசெய்யோம்" என்றும், "மேலையார் செய்வனகள் வேண்டுவன" என்றுமன்றோ உங்கள்நிஷ்டை. [அங்குஓர் இத்யாதி] - நிஷித்த த்ரவ்யங்களைக்கொண்டு வைஷ்ணவக்ருஹத்தை தூஷியாதே கொள்ளுங்கோள். அங்கு என்று - முகத்தை மாறவைத்துச் சொல்லுகிறாள். ஆகில், தவிருகிறோம்; பரிஹாரத்தைச் சொல்லிக்காணாயென்ன, [மதுவார்இத்யாதி] - "விரைமட்டலர் தண்டுழாயென்னும்" என்று நீங்கள் சொல்லவன்றோ நான் கேட்டது? திருக்குழலில் ஸ்பர்ஶத்தாலே மதுஸ்யந்தியாநின்றுள்ள திருத்துழாயைத் திருவபிஷேகத்திலே யுடையனாய், ஸௌந்தர்ய ஶீலாதிகளால் ஆஶ்சர்யபூதனாய்,

---

மென்கிறார் 'ஆரேனும்' இத்யாதி. 'இக்கட்டுவிச்சி, இச்சொல்' என்று - பரிஹாரம்பண்ணுகிறவளுடைய தேவதாந்தர சிஹ்நங்களை தரிக்கையாலே வந்த தண்மையையும், க்ரூரவ்யாபாரங்களுடைய தேவதாந்தரங்களை ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகிறவளுடைய க்ரூரவார்த்தைகளையும் சொல்லுகையாலே பலிதங்களை அருளிச்செய்கிறார் - 'காணிலும்' இத்யாதி. திருச்சந்தவிருத்தம் - அறுபத்தொன்பதாம்பாட்டு. "காணிலுமுருப்பொலார் செவிக்கினாதகீர்த்தியார்" இத்யாதி - முமுக்ஷுவுக்கு த்ரஷ்டவ்யரன்றிக்கேயிருக்கிற க்ஷுத்ர தாமஸதேவதைகளைக் கண்டாலும் அவர்கள் விரூபாக்ஷத்வாதிகளாலே வடிவுபொல்லாதாயிருப்பர்கள்; பித்ருவதப்ரவ்ருத்தி, பிக்ஷாடநப்ரவ்ருத்தி, அத்வரத்வம்ஸநப்ரவ்ருத்தி முதலான ஶ்ரவணகடுவான கீர்த்தியை யுடையாரா யிருப்பர்கள் இத்யர்த்த:. 'இக்கட்டுவிச்சி, இச்சொல்' என்று இரண்டிடத்திலும் கூட்டி ஹாவம்- 'பரிஹாரம் சொல்லுகிற' இத்யாதி. 'இக்கட்டுவிச்சி, இச்சொல்' என்றத்தால் சொன்ன நிஹீநதையின்சரமாவதியைக் காட்டுகிறார் - 'நான் சொல்லுகிற' இத்யாதி. 'காணிலுமுருப்பொலார்' இத்யாதிக்கு ப்ரதிகோடியான ஆகாரம் இவர்களுக்கு உண்டென்னுமத்தை ஸப்ரமாணமாக அருளிச்செய்கிறார்-'பேய்முலை' இத்யாதி. பூதனையுடைய முலையில் விஷத்தை தாரகமாக அமுதுசெய்தவனுடைய வடிவையொழியக் கண்காணாது, குணசேஷ்டிதாதிகளுக்கு வாசகமான திருநாமங்களையொழியச் செவி கேளாதென்றபடி. முதல்திருவந்தாதி - பதினோராம்பாட்டு, "வாயவனையல்லது" இத்யாதி. இக்கட்டுவிச்சி சொல்லாகிறது ஹிதவசனமாயிருந்ததாகில் கேட்கலாகாதோ? என்ன, 'நாஸ்திகரான' இத்யாதி. அவ்வழியாலே - ததுபதேசத்வாரா. அவ்வழியாலே கைக்கொண்டாலோ? என்ன, 'நஹிம்ஸ்யாத்' இத்யாதி. அப்போது வைதஹிம்ஸாத்யாகமும் கைக்கொள்ளவேண்டிவருமென்றபடி. ஆனால், ஆர் வார்த்தை கேட்கக்கடவது? என்ன, 'ஜ்ஞாநிந:' இத்யாதி. "தத்வித்தி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரஶ்நேந ஸேவயா। உபதேக்ஷ்யந்தி தே ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநிநஸ்தத்த்வதர்ஶிந:" இதி கீதாஸூ சதுர்த்தே. அதுவுமாமிறே - அவள்சொன்னது கேட்கவுமாமிறே. ஸங்கதமாகச் செய்யுமது ஏது? என்ன, 'செய்யாதன' இத்யாதி. பெரியோர்கள் செய்யாதத்தைச் செய்யக்கடவோமல்லோம். 'மேலையார்' இத்யாதி - பூர்வர்கள் செய்துபோருமவையாய் அபேக்ஷிதமா யிருப்பன வென்றபடி. இந்தப்ரமாணத்வயத்தாலும் - பூர்வர்களுடைய அநநுஷ்டாநாநுஷ்டாநங்கள் த்யாஜ்யோபாதேயங்களென்றதாயிற்று. இறைச்சி-மாம்ஸம். 'இது பரிஹாரம்' என்று நீயறிந்தபடியென்? என்ன, 'விரை மட்டலர்' இத்யாதி. சப்

அந்தஸௌந்தர்யாதிகளை ஆஶ்ரிதார்த்தமாக்கிவைக்கும் உபகாரகன் திருவடிகளை வாழ்த்தினுல். இவர்கள் திருநாமம் சொல்லுவதுதான் மங்களாஶாஸநமுகத்தாலே யாயிற்று. “உன்சேவடிசெவ்வி திருக்காப்பு” என்றிறே வாழ்த்துவது. (கேண்டையோண்கணும் துயிலும்) - உறக்கத்தாலல்லது செல்லாதபடியாய் முக்தமாய் ஸௌகுமாரமான கண்ணும் உறங்கும். (என்னிறம்பண்டுபண்டு போலோக்கும்) - அதாவது - கலப்பதற்கு முன்புபோலேயாம். கலக்கையாகிறது ஆற்றாமைக்கு அடியிடேகிறதிறே. ஒருவிஷயத்தில் வாசியறியாதார் நிரபேக்ஷரிறே. கண்ணுறங்குவதும், நிறம் பழையபடியேயாவதும் என்செய்தால் ? என்னில்,—(மிக்கசீர் இத்யாதி)-அநந்யப்ரயோஜநரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிட்ட திருத்துழாயில் பரிமளத்தை வண்டு கோண்டுவந்து ஊதுமாகில். இப்படி சீயர்அருளிச்செய்தவாறே, “ துளவின்வாசமே’ என்ன அமையாதோ ? ‘ மிக்கசீர்த்தோண்டர் ’ என்கிற இவ்விசேஷணத்துக்குக் கருத்தேன்?’ என்று நான் கேட்டேன்; இவள்தான் நோவு படுகிறது ‘அத்தலைக்குப் பரிவரில்லை’ என்றாயிற்று; ‘அங்கே அநந்யப்ரயோஜநர் பரிமாறுநின்றார்கள்’ என்றவாறே உறங்காத கண்ணும் உறங்கும்; பழையநிறமும் வருங்காண்” என்று அருளிச்செய் தார். [அதுவே] - ப்ராப்தமுமாய் போக்யமுமான அதுதானே. [இவளுற்றநோய்க்குமருமருந் தாகும்] - இவள்மறுபாடுருவக் கோண்ட நோய்க்கும் அருமருந்தாகும் - பேறுதற்கரிய மருந்தாம். மேல்காற்றிலே காட்டப் பரிஹாரமாம். (௩)

நான்காம் பாட்டு.

மருந்தாகுமேன்று அங்கோர்மாயவலவைசோற்கோண்டு நீர்
கருஞ்சோறும்மற்றைச்சேஞ்சோறும் களனிழைத்தேன்பயன்?
ஒருங்காகவேஉலகேழும் விழுங்கியுமிழ்ந்திட்ட
பேருந்தேவன்பேர்சோல்லகிற்கில் இவளைப்பேறுதிரே,

ஆ.—(மருந்தாகும்.) மருந்தாகுமென்று, வஞ்சகையாய்த் தோற்றிற்றுச்சொல்லக் கடவளாயிருப்பாளொரு கட்டுவிச்சிசொற்கொண்டு நீர் கருஞ்சோறும் மற்றைச்செஞ்சோறும்

தார்த்தம்- ‘திருக்குழலில்’ இத்யாதி. வாழ்த்தினுல் - மங்களாஸாஸநம்பண்ணினுல். எத்தினு லென்னுதே, ‘வாழ்த்தினுல்’ என்பானென்? என்ன, ‘இவர்கள்’ இத்யாதி. ‘மங்களாஶாஸநமுகத்தாலே’ என்றத்தைக் காட்டு கிறார். ‘உன்சேவடி’ இத்யாதி. உன்னுடைய சிவந்ததிருவடிகளுடைய காந்திக்குக் குறைவற்ற ரக்ஷையாய்ச் செல்லவேணும் இத்யர்த்தஃ. மங்களாசாஸநபரதைச்கு ப்ரமாணாந்தரம் - ‘கெண்டை’ இத்யாதி. “கெண்டை யொண்கணும் துயிலுமென்னிறம், பண்டுபண்டுபோலொக்குமிக்கசீர்த், தொண்டரிட்ட பூந்துளவின்வாசமே, வண்டுகொண்டுவந்தூதுமாகிலே”-திருமொழி, பதினோராம்பத்து-முதல்திருமொழி-ஒன்பதாம்பாட்டு. இதுக்கு அர்த்தம் - ‘உறக்கத்தால்’ இத்யாதி. ஒண்-ஸௌகுமார்யம். ‘பண்டுபண்டு’ என்ற த்விருக்திக்கு ஹாவம் -‘அதா வது’ இத்யாதி. பண்டு - விஶ்லேஷாத்பூர்வம்; இரண்டாம்பண்டாவது - அதுக்குப் பூர்வாவஸ்தையாய், பால் யாவஸ்தையைச் சொல்லுகிறது. ‘கலப்பதற்குமுன்பு’ என்று விசேஷிக்கிறதென்? என்ன, அருளிச்செய் கிறார் - ‘கலக்கை’ இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. ப்ராஸங்கிகம் - ‘இப்படி’ இத்யாதி. துளவின்வாசமே யென்ன அமையாதோ? என்றது - விஶ்லேஷவ்யஸநம் தீருகைக்கு ‘அவன்ஸம்பந்தமுள்ள திருத்துழாய்’ என்ன அமையாதோ? என்றபடி; இவளுக்குத் தன்ஆற்றாமை தீருகிற மாத்ரமே ப்ரயோஜநமாகையன்றிக்கே அத்தலைக்குப் பரிகையும் மங்களங்களை ஆஶாஸிக்கையும் அவஶ்யாபேக்ஷிதமாகையாலே இப்படி விசேஷிக் கிறு ளென்று பரிஹாரம். ‘பரிவரில்லையென்றாயிற்று’ என்றது - தன்விஶ்லேஷவ்யஸநத்திற்காட்டிலுமென் றபடி. விவரணம் - ‘மேல்காற்றிலே’ இத்யாதி. க்ரமேண அந்வயஃ. (௩)

களனிழைத்து என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? ஒருங்காகவே உலகேழும் விழுங்கியுமிழ்ந்திட்ட பெருந்தேவனுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லில் இவளைப் பெறலாம் என்கிறாள்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், வஞ்சகையாய்த் தோற்றிற்றுச் சொல்லக்கடவாளொரு கட்டுவிச்சியின் வார்த்தையைக் கொண்டு ரஜஸ்தமःப்ரசுரரான தேவதைகளுக்கு நாநாவர்ண மான சோற்றைத் தூவி என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? ஆபத்ஸகனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய திரு நாமஸங்கீர்த்தநத்தைப் பண்ணவல்லிகோளாகில், இவளை உங்களுக்குக் கிடைக்கும் என்கிறாள்.

[களனிழைத்து] - தேவதைகள்ஸந்நிதிபண்ணும் ஸ்தலங்களிலே அவள்சொன்ன நியமங்களாலே இட்டு. [ஒருங்காகவே] - ஒருகாலே. [பேர்சொல்லகிற்கில்] - பேர்சொல்ல வல்லிகோளாகில்.

ப.—அநந்தரம், க்ருத்ரிமையான கட்டுவிச்சி சொல்லிற்றுச் செய்து ஒருப்ரயோஜந மில்லை; ஆபத்ஸகனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லில் இவளைக் கிடைக்கும் என்கிறாள்.

(பரிஹாரமில்லாததத்தை), மருந்துஆகும் என்று - பரிஹாரம் என்று ப்ரதிபத்தி பண்ணி, அங்கு ஓர் - 'இன்னவிடத்திலாள், இன்னாள்' என்று சொல்லவுமொண்ணாதாளொரு, மாயம் - க்ருத்ரிமையாய், வலவை - ப்ரதிபந்நபாஷிணியானவளுடைய, சொல் - வார்த்தையை, கொண்டு - விஶ்வஸித்து, நீர் - (தேவதாந்தரஸ்பர்ஶயோக்யதையில்லாத) நீங்கள், (இவள்பக் கல்பரிவாலேகலங்கி, ஸாத்த்விகாந்நமான சுத்தாந்நமன்றியே தாமஸமாயும் ராஜஸமாயுமுள்ள), கருஞ்சோறும் - கருஞ்சோற்றையும், மற்றை - தத்வ்யதிரிக்தமான, செஞ்சோறும் - செஞ்சோ ற்றையுங்கொண்டு, களன் - தேவதாந்தரஸந்நிதாநஸ்தலத்திலே, இழைத்து - (அவற்றுக்குப்ரீ ணநமாம்படி சொல்லுகிற கணக்கிலே) இட்டால், என் பயன் - என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? உலகுஏழும் - (ஆஶ்ரிதாநாஶ்ரிதவிபாகமற) ஸர்வலோகங்களையும், ஒருங்காகவே - ஒருகாலே, விழுங்கி - (ப்ரளயம்விழுங்காதபடி) தான்விழுங்கி ரக்ஷித்து, உமிழ்ந்திட்ட - (அதுபோனவாறே) மீளஉமிழ்ந்த, பெருந்தேவன் - பரதேவதையினுடைய, பேர் - திருநாமத்தை, சொல்லகிற்கில்- சொல்ல வல்லீர்களாகில், இவளை - (விலக்ஷணையான) இவளை, பெறுதிர் - பெறுதிகோள்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், வஞ்சகையான இவளுடைய ப்ரவ்ருத்தியால் ஒருப்ரயோஜந மில்லை; ஸர்வேஶ்வரன்திருநாமத்தைச் சொல்லில் இவளைக் கிடைக்கும் என்கிறாள்.

[மருந்தாகும் என்று] - அபத்யஸேவைபண்ணநின்றால் பத்யம்என்று வ்யவஹரிக்க வேணுமோ? மருந்தாம் என்றபடி. [என்று] - ககுவிநுதசு்வசங்கி. [அங்குஓர்] - அங்கே ஒருத்தியென்று அநாதரோக்தி. [மாய வலவை சொல்கொண்டு] - வஞ்சகையாய் ப்ரதிபந்நங் களைச்சொல்லுகிற இவள்வார்த்தையைக் கொண்டு. [நீர்] - ருஜுக்களாய் நிரூபகரான ஸாத்த்வி கர்வார்த்தை கேட்கக்கடவ நீங்கள்; ஸாத்த்விகாந்நமல்லது ஸ்பர்ஶியாத நீங்கள். [கருஞ்சோ றும்] - தாமஸாந்நமும். [மற்றைச்செஞ்சோறும்] - அத்தோடு தோள்தீண்டியான ராஜஸாந்ந மும். [களனிழைத்து என்பயன்] - அந்ததேவதைகள் வந்து ஸந்நிதிபண்ணும் நாற்சந்தி முதலான ஸ்தலங்களிலே அவற்றுக்குச் சொல்லுகிற நியமங்களோடே இட்டு என்னப்ரயோஜந முண்டு? களன் - களம். 'இதில் ப்ரயோஜநமில்லையாகில் ப்ரயோஜநமுள்ளதொன்றைச் சொல் லிக்காண்' என்ன, [ஒருங்காகவே இத்யாதி] - ஆஶ்ரிதஅநாஶ்ரிதவிபாகமின்றிக்கே ஸர்வலோகங் களையும் ஒருகாலே ப்ரளயம்கொள்ளாதபடி திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கி அத்தனைபோதும் மறையஇருந்ததுபொறுக்கமாட்டாமையாலே புறப்படவிட்ட பரதேவதை. களனிழைக்க வேண்டா; அர்த்திக்கவேண்டா; ஆர்த்தியே பரிகரமாக ரக்ஷிக்குமவனைப் பற்றுங்கோள்.

அந்தப்ரளயம் தீர்த்தவனே வேணும், இந்த ப்ரளயத்துக்கும். நம்மோடொக்க ப்ரளயத்திலே அழுந்தும் க்ஷுத்ரதேவதையையோ பற்றுவது? வரையாதே ஸர்வரக்ஷகனை ஸர்வாதிகனையன்றோ பற்றுவது. [பேர்சொல்லகிற்கில்] - திருநாமத்தைச் சொல்லவல்லிகோளாகில். இந்த துஶ்ஶீலைகளான தேவதைகளைப்போலே துராராதனல்லன் இவன்; இங்குத்தைக்கு விஷயீகாராபேக்ஷாஸாபேக்ஷமாயிருப்பதொன்று அமையும். [இவளைப் பெறுதிரே] - நேர்த்தி அல்பமாகிலும் இவளைப்பெறுகிற மஹாலாபத்தைப் பெறலாம். நீங்கள் இழிந்த துறையில் பெருநேர்த்திபட்டாலும் ஒருபயனில்லை.

ஈடு·—நாலாம்பாட்டு. வஞ்சகையாய்த் தோற்றிற்றுச் சொல்லுகிற இவளுடைய பஹுஜல்பாதிகளை விட்டு, ஆபத்ஸகனை ஸர்வேஶ்வரனுடைய திருநாமத்தைச் சொல்ல வல்லிகோளாகில் இவளைக் கிடைக்கும் என்கிறாள்.

[மருந்தாகுமென்று] - அபத்யஸேவைபண்ணுவார் 'பத்யம்' என்று வ்யவஹரித்துக் கோள்ளவும் வேணுமோ? மருந்தா மென்றபடி. [அங்கு ஓர்] - அங்கே யோருத்தி என்று அநாதரோக்தி. [மாய வலவை சொற்கொண்டு] - வஞ்சகையாய் ப்ரதிபந்நங்களையே சொல்லக் கடவளான இவள்வார்த்தையைக் கேட்டு. [நீர்] - ஸாத்த்விகராய், பகவத்விஷயமல்லது சொல்லக்கடவரன்றிக்கே ருஜுக்களாயிருக்குமவர்கள் வார்த்தையைக் கேட்கக்கடவ நீங்கள் படும் எளிவரவே! [நீர்] - "போனகம்செய்தசேடம்தருவரேல் புனிதமன்றே" என்ற ஸாத்த்விகர் அமுதுசெய்த ப்ரஸாதவைபவமறியும் நீர்; ஸாத்த்விகாந்நமல்லது ஸ்பர்ஶிக்கக்கடவரல்லாத நீர். [கருஞ்சோறும்இத்யாதி] - தாமஸாந்நமும், அத்தோடு தோள்தீண்டியான ராஜஸாந்நமும். [களனிழைத்து என்பயன்] - களனென்றது - கள மென்றபடி. இழைக்கை - இடுகை. அதாவது - க்ஷுத்ரதேவதைகள்வந்து ஸந்நிதிபண்ணும் ஸ்தலங்களிலே - நாற்சந்திதொடக்கமானவற்றிலே, இழைத்து - அவற்றுக்குச்சொல்லுகிற நியமங்களோடே இட்டு. ராஜஸ தாமஸ தேவதைகளுக்கு, அவ்வோதேவதைகள் வந்து ஸந்நிதிபண்ணும் ஸ்தலங்களிலே ராஜஸமாயும் தாமஸமாயுமுள்ள அந்நங்களைக்கொண்டு இடச்சொல்லுகிற க்ரமத்திலே இட்டால் என்னப்ரயோஜநமுண்டு? ப்ரயோஜநமில்லாமையேயன்று; விநாசத்தோடே பலிக்கும். ப்ரளயகாலத்தில் ஸர்வரக்ஷகனை

நாலாம்பாட்டு - 'மருந்தாகும்' இத்யாதி. 'மாயவலவை' என்றுதொடங்கி மேலெல்லாம் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'வஞ்சகையாய்' இத்யாதி.

மருந்தென்னாதே 'மருந்தாகும்' என்கிற வ்யங்க்யோக்திக்கு ஹாவம் - 'அபத்ய' இத்யாதி; மருந்தாகாதத்தை 'மருந்தாகும்' என்றுசொல்லி என்றபடி. 'ஆகும்' என்றது - ஆ மென்றபடி. வலவை - ஜல்பாகை. 'நீர் - மாயவலவைசொற்கொண்டு' என்றுகூட்டி, 'மாயவலவை' என்றதுக்கு ப்ரதிகோடியாக 'நீர்' என்றதுக்கு அர்த்தம் - 'ஸாத்த்விகராய்' இத்யாதி. எளிவரவு - தைந்யம். 'நீர் - கருஞ்சோறும்' என்று மேலே கூட்டித் தாத்பர்யம் - 'போனகம்' இத்யாதி. ததுச்சிஷ்ட பக்ஷணம் அர்த்த ஸித்தம். முந்தினது - ஜ்ஞாநிகள்பக்கல் கேட்கக்கடவ நீரென்று ஹாவம்; இரண்டாவது - "தருவரேல் புனிதமன்றே" என்ற ப்ரஸாதவைபவம்அறிந்த நீ ரென்றபடி. 'போனகம்'இத்யாதி-அமுதுசெய்த சேஷம் தருவராகில் அப்போதே பரிசுத்த மித்யர்த்தஃ. திருமாலை - நாற்பத்தோராம்பாட்டு, "வானுளார்" இத்யாதி. 'களனிழைத்து' என்றதிலே - ததுச்சிஷ்டபோஜநபர்யந்தம் விவக்ஷிதம். 'கருஞ்சோறும்' என்றதிலே நோக்காக 'நீர்' என்றதுக்கு ஹாவம்-'ஸாத்த்விகாந்நம்' இத்யாதி. நிறத்தைப்பற்ற, தாமஸாந்நமும், ராஜஸாந்நமு மென்றது. தோள்தீண்டியான - ஸமமான. 'களம்' என்றதுக்கு அர்த்தம் - 'அதாவது' இத்யாதி. ஸ்தலங்களைக்காட்டுகிறார், 'நாற்சந்தி' இத்யாதி. கீழுக்தமான அர்த்தத்தையெல்லாம் கூட்டி அருளிச்செய்கிறார், 'ராஜஸதாமஸதேவதைகளுக்கு' இத்யாதி. 'என்பயன்' என்றவிடத்திலே, என்னென்கிற இத்தை ஆக்ஷேபமாக்கி அர்த்தம் - என்னப்ரயோஜநமுண்டு? என்று; 'என்' என்றத்தை - ப்ரஶ்நபரமாக்கித் தாத்பர்யார்த்தம் - 'ப்ரயோஜநமில்லாமையே' இத்யாதி. 'விழுங்கியுமிழ்ந்து' என்றத்தை - கீழுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக்கி ஹாவம் - 'ப்ரளயகாலத்தில்' இத்யாதி. 'பேர்' என்றதுக்கு ஹாவம் - 'இதில்ப்ரயோஜநம்'

ஸர்வேஶ்வரனையொழிய ப்ரளயாபத்து ரக்ஷிக்கலாமாகிலாயிற்று, இவனை க்ஷுத்ரதேவதைகளைக் கொண்டு ரக்ஷிக்கலாவது. 'இதில் ப்ரயோஜநமில்லையாகில், மற்று ப்ரயோஜநமுண்டாக நீ நினைத்தத்தைச் சொல்லாய்' என்ன, 'உங்களுக்கு ஒருபேரிறே நான்சொல்லுகிறது செய்விகோளாகில்'என்கிறுள். [ஒருங்காகவே]-ஒருவர்களனிழையாதிருக்கச்செய்தே வந்து, வரையாதே ரக்ஷிக்குமவனைப் பற்றப் பாருங்கோள். ஒருவர் அர்த்தியாதிருக்க, ஆபத்தே ஹேதுவாக வந்து உதவுமவனுயிற்று. [உலகேழும்] - அதுதன்னிலும், 'ஆஶ்ரிதர், அநாஶ்ரிதர்' என்று பாராதே எல்லாரையுமொக்க ஏககாலத்திலே திருவயிற்றிலேவைத்து நோக்கி, ப்ரளயம்கழிந்தவாறே வெளிநாடு காணப் புறப்படவிட்ட. [பெருந்தேவன்] - பரதேவதை. ஸர்வரக்ஷகனுகையாலே ஸர்வாதிகனை ஸர்வேஶ்வரன்; தளர்ந்தார்தாவளமாயிற்று; முன்பு முகந்தோற்றுதே நின்றுனுகிலும் ஆபத்து வந்தவாறே முகங்காட்டி ரக்ஷிக்குமவனுயிற்று அவன் இப்படியிருப்பானொருவனுகையாலே ஸ்வாராதன்; நீங்கள் ஆஶ்ரயிக்கிற தேவதைகளைப்போலே துஶ்ஶீலமாய், 'அட்டதொழியச் சுட்டதுகோவோ' என்னும் துராராதனல்லன். தான் ரக்ஷிக்குமிடத்தில் இத்தலையில் ஆநுகூல்யத்துக்கு ஸூசகமான அப்ரதிஷேதமேயாயிற்று வேண்டுவது. [உலகேழும் இத்யாதி] - அந்த ப்ரளயம் தீர்த்தவனேகாணும் இந்தப்ரளயத்துக்கும். நம்மோடொக்க ப்ரளயத்திலே அழுந்தும் க்ஷுத்ரதேவதையையோ பற்றுவது? வரையாதே ஸர்வரக்ஷகனவனையன்றே பற்றுவது? [பேர்சொல்லகிற்கில்] - திருநாமத்தைச் சொல்லவல்லிகோளாகில். இப்படி நேர்த்தியற்றிருக்குமாகில் பலமும் அளவுபட்டிருக்குமோ? என்னில்,—[இவனைப்பெறுதிரே] - அங்கு - நேரவேண்டுவதெல்லாம் நேர்ந்தாலும், என்பயன்? என்று ப்ரயோஜநமில்லையாகச் சொல்லிற்று; இங்கு நேர்த்தி திருநாமமாத்ரம் சொல்லுகையாய், பேற்றில்வந்தால் இவனைப்பெறுகையாகிற பெரியபலத்தைப் பெறலாம். பேர்சொல்ல வல்லிகோளாகில் இவனைப் பெறலாம்; இல்லையாகில், இழக்குமித்தனை.

(௪)

இத்யாதி. 'உலகேழும்விழுங்கியுமிழ்ந்து' என்றதுக்கு - 'ப்ரளயகாலத்தில்' இத்யாதி வாக்யத்தாலே ஒருதாத்பர்யம் அருளிச்செய்து, தாத்பர்யாந்தரம் - 'ஒருவர் களனிழையாதிருக்க' இத்யாதி. இப்போது 'விழுங்கியுமிழ்ந்து' என்றது - மேலுக்கு விசேஷணம். வரையாதே - தாரதம்யம்பாரதே. 'உலகு' என்ற அசேதநஸமாதிக்கு ஸாவம் - 'ஒருவர்அர்த்தியாதிருக்க' இத்யாதி. 'உலகேழும் ஒருங்காகவே விழுங்கியுமிழ்ந்திட்ட' என்றதுக்கு ஸப்தார்த்தம் - 'அதுதன்னிலும்' இத்யாதி. ஒருங்காகவே - ஏககாலத்திலே; ஒருகாலே யென்றுமாம். 'உலகேழும் விழுங்குகையாலே - பெருந்தேவன்' என்று அபரஸாவியாக அர்த்தம்அருளிச்செய்கிறுர்- 'ஸர்வரக்ஷகன்' இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. தளர்ந்தார்தாவளம் - ஆர்த்தரக்ஷகன். தாவளம் - ஆஶ்ரயம். 'பெருந்தேவனுயிருந்தவைத்து - உலகேழும்விழுங்கினுன்' என்று பூர்வஸாவியாகத் தாத்பர்யாந்தரம் –'முன்பு முகம்' இத்யாதி. 'பெருந்தேவன்' என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம் - 'ஸ்வாராதன்' என்று. அட்டதொழியச் சுட்டதுகொடுவோ என்னும் - சமைந்தத்தைவைத்துச் சமையாதத்தைக் கொண்டுவா வென்னுமென்றபடி. 'அட்டமாம்ஸத்தையொழியச் சுட்ட தலையைக் கொண்டுவோ' என்று ருத்ரன் வார்த்தை. ஆனுல், பேர்சொல்லுவானென் ? என்ன, 'தான்ரக்ஷிக்குமிடத்தில்' இத்யாதி. 'இவனைப்பெறுதிரே' என்னுமளவுக்கும் ஸாவம் - 'அந்தப்ரளயம்' இத்யாதி. இந்தப்ரளயத்துக்கும் கடவனென்றபடி. பூர்வஸாவியாக 'பெருந்தேவன்' என்றதுக்குத் தாத்பர்யாந்தரம் - 'நம்மோடு' இத்யாதி. நேர்த்தி – ப்ரயாஸம். அளவுபட்டு - அல்பமாய். அங்கு - க்ஷுத்ரதேவதாவிஷயத்திலே. நேரவேண்டுவதெல்லாம் - செய்யவேண்டுவதெல்லாம். 'பேர்சொல்லகிற்கில் இவனைப்பெறுதிரே' என்றதுக்கு ஸாவம் - 'பேர்சொல்ல' இத்யாதி. 'பேர்சொல்லகிற்கில்' என்கையாலே - சொல்லமாட்டாதபோது விநாசமென்றபடி. க்ரமேண அந்வயः.

(௪)

ஐந்தாம்பாட்டு.

இவளைப்பெறும்பரிசு இவ்வணங்காடுதலன்றந்தோ
குவளைத்தடங்கண்ணும் கோவைச்செவ்வாயும்பயந்தனள்
கவளக்கடாக்களிறட்டபிரான் திருநாமத்தால்
தவளப்பொடிக்கொண்டு நீர் இட்டிடுமின்தணியுமே.

ஆ.—(இவளை.) க்ஷுத்ரதைவாவிஷ்டராய் நின்று நீர் அணங்காடுகிற இது இவளைப்பெறுகைக்கு உபாயமன்று. இவள் குவளைத்தடங்கண்ணும் கோவைச்செவ்வாயும் பயந்தனள்; ஆனபின்பு, ஈண்டு, கவளக்கடாக்களிறட்ட பிரான்திருநாமத்தைச் சொல்லிப் பரிசுத்தமான பொடியைக்கொண்டு நீங்கள் இடுங்கோள்; இடவே இவள்நோய் தணியும் என்கிருள்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், இவளுடையநோய்க்கு யோக்யமான பரிஹாரம் சொல்லுகிருள்.

[இவளை என்று தொடங்கி] - இவளைப்பெறுகைக்கு உபாயம் இந்த க்ஷுத்ரதேவதாவேஶப்ரவ்ருத்த விகட ந்ருத்தமன்று. இது பரிஹாரமாகாமையன்றிக்கே குவளைநிறம் போலே யாய் அறப்பெருத்த கண்ணும் கோவைப்பழம்போலே சிவந்த வாயும் கண்டார்க்கு தயநீயமாம்படி விவர்ணமாயிற்று. [கவளக்கடாம் என்று தொடங்கி] - கவளங்கொண்டு மதமுதிதமான குவலயாபீடத்தை முடித்த க்ருஷ்ணனுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய பாதரேணுவை இவள்மேலே இடவே, இவள்நோய் தவிரும். திருநாமஸங்கீர்த்தநம், தேவதாந்தரஸம்பந்தத்தாலே வந்த நோய்க்குப் பரிஹாரம்; ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பாதரேணு, தேவதாந்தரஸம்பந்திகள் ஸந்நிதாநத்தால் வந்த நோய்க்குப் பரிஹாரம்.

ப.—அநந்தரம், நீங்கள்பண்ணுகிற பரிஹாரம் இவள்நோய் விஞ்சாநின்றது; ப்ரபல விரோதி நிவர்த்தகனான க்ருஷ்ணனுடைய திருநாமத்தை உச்சரித்துப் பரிசுத்தசூர்ணத்தை ஸ்பர்ஶிப்பியுங்கோள் என்கிருள்.

இவளை - (நிரதிஶயவைலக்ஷண்யத்தையுடைய) இவளை, பெறும் - பெறும், பரிசு - ப்ரகாரம், இ அணங்காடுதல் அன்று - இந்த அணங்கேறியாடுதல் அன்று; அந்தோ - ஐயோ! (இவளுக்குநோய்விஞ்சினபடி), குவளை தட கண்ணும் - குவளைப்பூப்போலே மைத்துப் பரப்பையுடைத்தான கண்களும், கோவை செம் வாயும் - கோவைப்பழம்போலே சிவந்த அதரமும், பயந்தனள் - தன்னிறமழிந்து பயந்தநிறத்தையுடையவாம்படி யானாள்; (இனி இதுக்குப் பரிஹாரமாவது), - கவளம் - (மதகரமான மருந்துகளைக்) கவளங்கொண்டு, கடாம்- கடமிழியும்படி மதித்த, களிறு - (குவலயாபீடமாகிற) ஆனையை, அட்ட - கொன்று, ("ஸவ்யஃ வஶ்யதகஶ்ஷ்வஸ்ஃஃவஃ" என்று மதுரையிற் பெண்களுக்கு முகங்கொடுத்த), பிரான் - மஹோபகாரகனுடைய, திருநாமத்தால் - (விரோதிநிரஸநஸூசகமான) திருநாமோச்சாரணத்தாலே, ("ப்ராஹ்மணாஃவோதிதொஜெயாஃ"என்கிறபடியே ப்ரஹ்மநிஷ்டரான பாகவதருடைய) தவளம் - பரிசுத்தமான, பொடி - பாததூளியை, கொண்டு - கொண்டு, நீர் - (இவள்பக்கல் பரிவாலே வழியல்லாவழியேயாகிலும் பரிஹரிக்கத்தேடுகிற) நீங்கள், இட்டிடுமின் - (இவள் ஸ்பர்ஶிக்கும்படி சடக்கென) ப்ரயோகியுங்கோள்: தணியும் - (இவளுக்கு விஞ்சியிருக்கிற வைவர்ண்யம்) தணியும். குவளை - நெய்தல். கடாம்-மதமாதல், ஆனையின்கதுப்பாதல். தவளமென்று - வெளுப்பாய், சுத்தியைச் சொல்லுகிறது.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், நீங்கள் பண்ணுகிற பரிஹாரம் நோவை மிகப்பண்ணுகின்றது; நோய்க்கு யோக்யமான பரிஹாரத்தைப் பண்ணுங்கோள் என்கிருள்.

[இவளை இத்யாதி] - இந்நற்சரக்கைப் பெறுகைக்கு இந்நிஷித்தாநுஷ்டாநத்தையோ பண்ணுவது? விலக்ஷணையாயிருக்கிற இவளைப் பெறுகைக்கு உபாயம் இந்த தேவதாவிஷ்டமாய் ஆடுகிறதுஅன்று. [அந்தோ] - இவள் இப்படிசொன்னாலும் அவர்கள் இதில்நின்றும் மீளாமையாலே, 'அந்தோ!' என்கிருள். அந்தோ - விபரீதபலம் ஆகாநின்றது; இவளை இழந்தேபோமித்தனையாகாதே! என்கிருள். இது பரிஹாரமாகாதொழியு மித்தனை போக்கி இழக்கவேண்டுவதென்? என்ன, இவள் கண்ணும் முறுவலும் ஆனபடி பார்த்திகோளே என்கிருள் : குவளைபோலேயாய் போக்தாக்களளவன்றிக்கே பரப்பையுடைத்தான கண்ணும் கோவைபோலேயிருக்கிற அதரமும் விவர்ணமாயிற்று. [பயந்தனள்] - 'பசந்தனள்' என்பார்கள் தமிழர். பகவத்விஶ்லேஷத்திலும் அகஞ்சுரிப்படாத அழகுகள் தேவதாந்தர ஸ்பர்ஶத்தாலே அழிவதே! இனிச்செய்ய அடுப்பதென்? என்ன, - [கவளக்கடாம் இத்யாதி] - கவளங்கொண்டிருப்பதாய், கடாம்உண்டு-மதஜலம்; அது ஒழுகாநிற்பதான குவலயாபீடத்தை முடித்த உபகாரகன். வலிய ப்ரதிபந்தகங்களை வருத்தமறப் போக்கவல்லவனுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லுங்கோள். [தவளம் இத்யாதி] - ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுடைய பாதரேணுவைக் கொண்டு இவள்மேலே நீங்கள் இடுங்கோள். தவளப்பொடி - சுத்தமான பொடி. [நீர் இட்டிடுமின்] - பாபம்பண்ணுகைக்கு ஸஹகரித்தவர்களுக்கும் ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ணவேணும். தேவதாந்தர ஸ்பர்ஶத்துக்குப் பரிஹாரம் - திருநாமஸங்கீர்த்தநம். ததீயஸந்நிதிக்குப் பரிஹாரம் - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய பாததூளி. [தணியுமே] - கண்ணும் முறுவலும் தன்நிறம் பெறும்.

ஈடு —அஞ்சாம்பாட்டு. நீங்கள்பண்ணுகிற பரிஹாரம் நோயை மிகப்பண்ணுநின்றது; அத்தைவிட்டு, நோய்க்கு யோக்யமான பரிஹாரத்தைப் பண்ணுங்கோள் என்கிருள்.

[இவளைப்பெறும்பரிசுஇவ்வணங்காடுதல்அன்று] - இந்நற்சரக்கைப்பெறப் பார்ப்பார் இந்நிஷித்தாநுஷ்டாநத்தாலேயோ பெறப் பார்ப்பது? இவ்விலக்ஷணமாயிருக்கிற இவளைப் பெறுகைக்கு உபாயம் இத்தேவதாவிஷ்டமாயாடுமேதன்று. இவள்இப்படிசொன்னவிடத்திலும் அவர்கள் மீளாதொழிகையாலே, [அந்தோ] - ஐயோ! இவளைஇழந்தோமாகாதே யென்கிருள். இதுஅநுவர்த்திக்குங்காட்டில் இவளையிழக்கவேணுமோ? என்ன, பார்க்கமாட்டிகோளோ? [குவளைத்தடங்கண்ணும் கோவைச்செவ்வாயும்பயந்தனள்] - அவனுடைய வாய்புகுசோறன்றோ பறியுண்கிறது? "தொண்டையஞ்செங்கனிவாய்நுகர்ந்தானை" என்றும், "மணநோக்கமுண்டான்"

அஞ்சாம்பாட்டு - 'இவளை' இத்யாதி 'அணங்காடுதல், பயந்தனள், தவளப்பொடி, இட்டிடுமின்' என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்துஅவதாரிகை - 'நீங்கள்' இத்யாதி.

'இவளை, இவ்வணங்கு' என்கிறவிடத்தில், 'இ' என்றது - உத்கர்ஷத்திலும், நிகர்ஷத்திலுமாய் அருளிச்செய்கிருர் - 'இந்நற்சரக்கு'இத்யாதி. சப்தார்த்தம் - 'இவ்விலக்ஷணமாய்' இத்யாதி. 'ஐயோ' என்றதுக்கு ஹாவம் - 'இவளை'இத்யாதி. இவளுடைய கண்ணையும் வாயையும் வர்ணிக்கிறவளுடைய ஹார்த்த ஹாவத்தை அருளிச்செய்கிருர் - 'அவனுடைய' இத்யாதி. அவனுக்கு வாய்புகு சோருயிருக்குமோ இவளுடையகண்ணும் வாயும்? என்ன, 'தொண்டை' இத்யாதி. கோவைப்பழம்போலே சிவந்து அழகியகனிபோலே இனிதான வாயை புஜித்தவனை யென்றபடி. திருமொழி - மூன்ரும்பத்து - ஏழாந்திருமொழி - இரண்டாம்பாட்டு. "பண்டிவன்" இத்யாதி. எட்டாம்பத்து - பத்தாந்திருமொழி - முதற்பாட்டு, "வண்டார் பூமாமலர்மங்கை மணநோக்கமுண்டானே" இத்யாதி. வண்டுகள் படிந்திருப்பதாய் தர்ஶநீயமாய்ப் பரப்பையுடைத்தான தாமரைப்பூவைப் பிறப்பிடமாகவுடைய பெரியபிராட்டியாருடைய செவ்வியையுடைய கண்ணழகை புஜிக்கிறவனே! இத்யர்த்தः. மணம் - செவ்வி. குவளையைக் கண்ணுக்கு ஒப்பாகச்சொன்ன

என்றும் இவையிறே அவனுக்கு ஊண். "குவளையங்கண்ணி" என்னக்கடவதிறே; குவளைப் பூப்போலேயாய் ஶ்ரோத்தாக்களளவல்லாத பரப்பையுடைத்தான கண்ணும்; கோவைவாயாளிறே, கோவைப்பழம்போன்ற சிவந்தஅதரமும் விவர்ணமாயிற்றின ; பசந்தன ளென்றபடி. பகவத் விரஹத்துக்கும் அகஞ்சுரிப்படாதவை, தேவதாந்தர ஸ்பர்ஶத்தாலும் ததீயஸ்பர்ஶத்தாலுமாக விவர்ணமாயிற்றின வென்றபடி. ஆனால், பரிஹாரம் சொல்லா யென்ன; நீங்களேயன்றோ "நெடுங்காலமும் கண்ணன்நீண்மலர்ப்பாதம் பரவிப்பெற்ற" என்று சொன்னிகோள் ; அப்படியே க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை ஆஶ்ரயித்து அவனாலே பரிஹ்ருதமாகவேணு மென்கிறாள். [கவளம் இத்யாதி] - இரண்டு அநீதி யுண்டு இங்கேபுகுந்தது ; அவ்விரண்டுக்கும் இரண்டையுங்கொண்டு பரிஹரிக்கப் பாருங்கோள். கவளங்கொண்டிருப்பதாய், துர்த்ரவ்யங்களைப் * பருக்கிப் பிச்சேற்று வித்து நிறுத்தினார்களாயிற்று. கடாம் என்று - மதஜலம். மதஜலமொழுகாநின்றுள்ள குவலயா பீடத்தை முடித்த உபகாரகன். ப்ரபலப்ரதிபந்தகங்களை அநாயாஸேந போக்கவல்லவன் திரு நாமத்தாலே பரிஹரிக்கப் பாருங்கோள். [தவளப்பொடிக்கொண்டு] - பரிசுத்தமான பொடியைக் கொண்டு. [நீர்] - பாபம்பண்ணுகைக்கு ஸஹகரித்தார்க்கு, ப்ராயஶ்சித்தத்துக்கும் கூட்டுப்பட வேண்டாவோ ? [இட்டிடுமின்] - இவள்மேலே இடுங்கோள். தேவதாந்தரஸ்பர்ஶமுண்டான துக்கு பகவந்நாமத்தைச்சொல்லிப் பரிஹரிக்கப் பாருங்கோள் ; தேவதாந்தரஸ்பர்ஶமுடையா ருடைய ஸ்பர்ஶத்துக்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய பாதரேணுவைக்கொண்டு பரிஹரிக்கப் பாருங்கோள். இப்படிசெய்தால் பரிஹாரப்படுமோ ? என்ன, [தணியுமே] - இவள்கண்ணும் விழித்து நிறமும் வரும்படி காட்டித் தரக்கடவேன். (ரு)

துக்கு ஸம்வாதம் - 'குவளையங்கண்ணி' இத்யாதி. குவளைப்பூப்போன்ற கண்ணழகையுடையவ ளித்யர்த்தஃ. திருமொழி-இரண்டாம்பத்து-ஏழாந்திருமொழி-முதற்பாட்டு, "திவளும்" இத்யாதி. ஶப்தார்த்தம் - 'குவளைப் பூப்போலே' இத்யாதி. பயந்தனள் - பசந்தனள். 'தடங்கண்ணும், செவ்வாயும்' என்ற ஶப்தத்தை - ப்ராதாந்யத்திலேயாக்கி ஹாவம் – 'பகவத்விரஹத்துக்கும்' இத்யாதி. 'பகவத்விரஹத்துக்கும் அகஞ்சுரிப்படா தவை' என்றது - "மாழைநோக்கொன்றும் வாட்டேன்மின்" என்றத்தைப் பற்ற. அன்றிக்கே, "தீர்ப்பா ரையாமினி" யில் விரஹத்துக்கும் அகஞ்சுரிப்படாதவை யென்னுதல். அகஞ்சுரிப்படுகை - குறைகை. 'களிறட்டபிரான்திருநாமத்தால்' என்னுமளவுக்கும் அவதாரிகை, 'ஆனால்' இத்யாதி. ஸர்வேஶ்வரன் திரு நாமத்தா லென்னாதே, 'க்ருஷ்ணன்திருநாமத்தால்' என்றதுக்கு ப்ரயோஜநம் – 'நீங்களே' இத்யாதி. 'நெடுங்காலமும்' இத்யாதி - அநேககாலங்களும் க்ருஷ்ணனுடைய ஸர்வஸமாஶ்ரயணீயமாய் நிரதிஶய போக்யமான திருவடிகளைக் கீர்த்தநாதிமுகத்தாலே ஆஶ்ரயித்துப் பெறப்பட்ட வித்யர்த்தஃ. திருவிருத்தம்- முப்பத்தேழாம்பாட்டு, "கொடுங்காற்சிலையர்" இத்யாதி. க்ருஷ்ணன்திருநாமஞ்சொன்னாற் போராதோ ? "தவளப்பொடி" என்கிறது எதுக்கு? என்ன, 'இரண்டு அநீதி' இத்யாதி. கவளம் - கபளம். அவ்வபதாநத் தைச் சொன்னதுக்கு ஹாவம் - 'ப்ரபல' இத்யாதி. திருநாமத்தாலே யென்றது - திருநாமத்தைச் சொல்லி யென்றபடி. 'தவளப்பொடி' என்றது - ஸாமாந்யஶப்தமானாலும், தேவதாந்தரததீயஸ்பர்ஶத்துக்குப் பரிஹாரமாக பாகவதபாதரேணுவைச் சொல்லுகிறது. 'இட்டிடுமின்' என்னாதே, 'நீர்' என்றுவிசேஷித்த துக்குஹாவம் - 'பாபம்'இத்யாதி. "இட்டிடுமின்" என்று முழுச்சொல்லு; இடுங்கோ ளென்றபடி. 'இரண்ட நீதி' இத்யாதி வாக்யவிவரணம்- 'தேவதாந்தர' இத்யாதி. தணியும் - சமிக்கும். அவதாரணத்துக்கு அர்த்தம் – 'இவள்கண்ணும்' இத்யாதி. க்ரமேண அந்வயஃ. (ரு)

* பருக்கி - குடிப்பித்து.

ஆறும்பாட்டு.

தணியும்பொழுதில்லை நீரணங்காடுதிர்அன்னைமீர் !
பிணியும்ஒழிகின்றதில்லை பெருகுமிதுவல்லால்
மணியினணிநிறமாயன்தமரடிநீறுகொண்டு
அணியமுயலின் மற்றில்லைகண்டீர் இவ்வணங்குக்கே·

ஆ.—(தணியும்.) தவளப்பொடியாகிறது இன்ன தென்கிறது. நீர்அணங்காடுகிற இத்தால் ஒருக்ஷணமாத்ரம் இவளுக்கு ஒரு ஸுகலேஸமும் பிறக்கிறதில்லை. அதுவேயோ? பிணியும் ஒழிகின்றதில்லை, பெருகுகிற இத்தனையல்லது. ஆனபின்பு, மணியின் அணிநிற மாயன்தமரடிநீறுகொண்டு அணிய முயலுமித்தனையல்லது மற்று இவளுக்கு ஒரு பரிஹாரமும் இல்லை என்கிறாள்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய் பாததூளியைக்கொண்டு இட உபக்ர மிக்கப்பெறில், அதுவே பரிஹாரம்; மற்று இவள் நோய்க்குப் பரிஹாரமில்லை என்கிறாள்.

[தணியும் என்று தொடங்கி] - விடாதே நீங்கள் அணங்காடாநின்றிகோள்; இதுக் காக வ்யாதி வர்த்திக்கிறதித்தனை போக்கிக் குறைந்து காட்டுகிறதில்லை. [மணியினணிநிற மாயன்தமர்] - எம்பெருமானுடைய அழகுக்கும் குணங்களுக்கும் தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ண வர்கள்.

ப.—அநந்தரம், நீங்கள் இடைவிடாமல்அணங்காடுகிற இத்தால் இவள்நோய் வளரு கிறதொழிய மீளுகிறதில்லை; ஆதலால், விலக்ஷணவிக்ரஹ விஶிஷ்டனான ஸர்வேஶ்வரன்பக்க லிலே பந்தவான்களான பாகவதருடைய சரணரேணுவை தரிப்பிக்கையிலே உத்யோகியுங் கோள் என்கிறாள்.

அன்னைமீர் - அன்னைமீர் ! (பெற்றியோளான பக்வதையாலே 'பாலையன்றோ இவள்?' என்று என்வார்த்தைகேளாதே), தணியும்பொழுது - தவிருவதொரு பொழுது, இன்றி- இன்றி, நீர் - நீங்கள், அணங்காடுதிர் - அணங்காடாநின்றிகோள் : இது - இதுதானே ஹேது வாக, பிணியும் - இவள்நோயும், பெருகும் அல்லால் - பெருகிவருகிறதொழிய, ஒழிகின்றது இல்லை-தவிருகிறது இல்லை : (இனி மீளுகைக்குப் பரிஹாரம்), மணியின்-நீலரத்நத்திற்காட்டில், அணி - நிரதிசயவிலக்ஷணமான, நிறம் - நிறத்தையுடையனுப், மாயன் - ஆஶ்சர்யசேஷ்டிதனான க்ருஷ்ணன்விஷயமாயுள்ள, தமர் - மோக்ஷத்வஸம்பந்தஜ்ஞானவான்களான பாகவதருடைய, அடி நீறு - ('தவளப்பொடி' என்றுசொல்லப்பட்ட) பாததூளியை, கொண்டு அணிய - தரிப்பிக்கும் படி, முயலின் - உத்யோகிக்கப்பெறில், இ அணங்குக்கு - இந்த திவ்யஸ்வபாவையான பெண் பிள்ளைக்கு, மற்று - இத்தோடொத்த வேறொருபரிஹாரம், இல்லைகண்டீர் - இல்லை காணுங் கோள்.

இது ப்ரயோகித்தபோதே ஆஶ்வாஸம்கண்டிகோளன்றோ என்று கருத்து. அழ குக்கு ஈடுபட்ட இவளுக்குப் பரிஹாரம் அத்துறையிலகப்பட்டாருடைய அநுபந்தமே யென்ற படி. மணியினென்கிற ஐந்தாம்வேற்றுமை - உவமையாகவுமாம்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், இந்தப்பெருநேர்த்தியெல்லாம் வேண்டா ; தவளப்பொடி யென்று சொன்ன ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய பாததூளியை இவள்மேலே இட உத்யோகிக்க அமையும் என்கிறாள்.

[தணியும் இத்யாதி] - நான் நிஷேதிக்கநிஷேதிக்க உச்சிவீடும் விடாதே நீங்கள் அணங்காடாநின்றீகோள். [அன்னைமீர்]-நீங்கள் பக்வைகள் என்று, இளையவர்கள் வார்த்தை கேட்கலாகாதோ? என்கிறாள். [பிணியும் இத்யாதி] - உங்கள்பரிஹாரத்தால் நோய்போகை தவிர்ந்து பழையநிலையிலும் நில்லாதே ப்ரவ்ருத்தமாய் வாராநின்றது. காரணாநுவ்ருத்தியாலே கார்யம் அநுவர்த்திக்கிறபடி. இது விபரீதபலமாயிற்றதாகில், பரிஹாரந்தான் ஏதென்னில்,—[மணியின் இத்யாதி] - நீலமணியிற்காட்டில் அழகிதான வடிவையுடையனாய் குண சேஷ்டிதங்களால் ஆஶ்சர்யபூதனானவன். [தமரடிநீறுகொண்டு] - அவனுடைய அழகுக்கும் குணங்களுக்கும் தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பாததூளியைக்கொண்டு. வடிவழகுக்குத் தோற்று மோஹித்த இவளுக்கு அவர்களுடைய பாதரேணுவே பரிஹாரமாமித்தனை; ஸௌந்தர்யஶீலங்களாலே மோஹித்த இவளுக்கு அவற்றிலே தோற்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஸ்ரீபாதரேணுவே இடுங்கோள். [அணிய முயலின்] - அணியவேண்டா, உத்யோகிக்க அமையும். 'தவளப்பொடிக்கொண்டு நீரிட்டிடுமின்' என்று விஶிஷ்டகுலத்திலே பிறந்த அபவாதமாகையாலே கனக்க விதித்தேனித்தனை. அதன்ப்ரபாவம் பார்த்தால் இட உபக்ரமிக்க அமையும். "தொண்டரடிப்பொடியாட நாம் பெறில்" என்னக்கடவதிறே. தேர்ப்பாகனார்க்கு மோஹித்த இவளுக்கு மாயன்தமரடிநீறுகொண்டு பரிஹாரமானபடி என்? என்று பிள்ளைசியரைக் கேட்க, 'மோர்க்குழம்புகேட்குமளவிலே கொடுக்கப்பெறாதப்போலே ஆசைப்பட்டவளவிலே அவனைக் கொடுவந்து காட்டப்பெறாமையாலே மோஹித்தால் சுக்கிட்டு ஊதி உணர்த்தியுண்டாக்க வேண்டுமாபோலே, ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்பர்ஶத்தாலே உணர்த்தியுண்டாக்கி ஆஶ்வஸிப்பிக்க வேண்டுகையாலே' என்று அருளிச்செய்தார். [மற்றில்லை கண்டீர்] - இவளைப்பெறுகைக்கு வேறு பரிஹாரமில்லை. [இவ்வணங்குக்கு]-இவ்வப்ராக்ருதஸ்வபாவைக்கு மற்றொன்று பரிஹாரமாகாதே; இதுவே பரிஹாரமாம்படியன்றோ இவள்வைலக்ஷண்யமென்கை.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. இப்பெருநேர்த்தியெல்லாம் வேண்டா; 'தவளப்பொடி' என்று சொன்னது இன்னதென்று விசேஷித்து அத்தைச்செய்ய உத்யோகிக்கவே இவள்நோய் தீரும் என்கிறாள்.

[தணியும்இத்யாதி] - நிஷேதிப்பாருண்டாகையாலே 'இன்னபோது தவிரச்சொல்லுவர்கள்' என்றுஅறியாமையாலே, உச்சிவீடுவிடாதே அவர்கள்ஆடத் தொடங்கினார்கள். [பிணியும் இத்யாதி] - காரணாநுவ்ருத்தியாலே கார்யமும்அநுவர்த்தியாநின்றது. [பெருகும் இதுவல்லால்] - கிண்ணகப்பெருக்குப்போலே மேன்மேலெனக் கிளர்ந்து வாராநின்றது. [மணியின்இத்யாதி] - நீலமணிபோலே அழகியநிறத்தையுடையனாய், குணசேஷ்டிதங்களால் ஆஶ்சர்யபூதனானவனுடை

ஆறும்பாட்டு.—'தணியும்' இத்யாதி. 'மாயன்தமரடிநீறுகொண்டு' இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'இப்பெருநேர்த்தி' இத்யாதி 'தவளப்பொடியென்றுசொன்னது இன்னது என்று விசேஷித்து - இப்பெருநேர்த்தியெல்லாம் வேண்டா - அத்தைச்செய்ய உத்யோகிக்கவே இவள்நோய்தீரும்' என்று அந்வயிப்பது. 'நீரிட்டிடுமின்' என்கிற பெருநேர்த்தியெல்லாம் வேண்டா வென்றபடி.

தணியும் பொழுதில்லை - இல்லையாம்படி; இன்றிக்கே யென்றபடி. தணியும் பொழுது - தவிருவதொரு பொழுது. தணியாதே யாடுகிறது எதுக்கென்ன, 'நிஷேதிப்பார்' இத்யாதி. பிணி - வ்யாதி. காரணாநுவ்ருத்தி-ரோகஸமநார்த்தமாகச் செய்கிற ஆட்டம் தத்காரணமாய் அநுவர்த்திக்கிறதாகையாலே யென்றபடி. பெருகுமிதுவல்லால் - பெருகுமொழிய. மணியின்' என்ற பஞ்சமி - உபமார்த்தேயாய், மணிபோலென்றபடி: "கல்லைநீக்கமேதுவமை" என்று உபமார்த்தே பஞ்சமி தமிழுக்குள்ள தொன்று; எல்லை - ஆக்ரமமென்றது ; நீக்கம் - வ்ருக்ஷாத்பர்ணம் பததி யென்றது ; ஏது - ஹேது. தூமவத்த்வாத் என்றது; உவமை -

யாருடைய பாதரேணுவைக் கொண்டுவந்து அணிய உத்ஸாஹிக்கில். விஶிஷ்டகுலத்திற்பிறந்த அபவாதமாகையாலே ப்ராயஶ்சித்தத்தைக் கனக்க விதித்தோ மத்தனை; அதுதன்னின் ப்ரபாவத்தைப் பார்த்தால் இதேல்லாம் வேண்டா; உத்யோகமாத்ரம் அமையும். "தொண்டரடிப்பொடியாட நாம் பெறில் கங்கைநீர்குடைந்தாடும் வேட்கை யென்னாவதே" என்றாரிறே. "ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப: ப்ராதிகூல்யஸ்ய வர்ஜநம்" (ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்பஃ ப்ராதிகூல்யஸ்யவர்ஜநம்) - ஆநுகூல்யத்தில் ஸங்கல்பமாத்ரமே அமையும்; ப்ராதிகூல்யத்தில் வர்ஜ்ஜநமே வேணும். [மாயன்தமரடிநீறுகொண்டு] - வண்டரும் *சோண்டரும் என்கிறவர்களுக்கு அரையன்சொன்ன வார்த்தைக்குப் பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் பரிஹாரம் பண்ணின படியை நினைப்பது. அதாவது - அகளங்கநாட்டாழ்வான் இவர்களுக்கு அமணன்பாழியில் ஸிம்ஹத்தைக் காட்டி 'திருமுற்றம்: திருவடிதொழுங்கோள்' என்ன, அவர்களும் மெய்யென்று திருவடி தொழுது, 'அதுஅமணன்பாழி' என்றுஅறிந்தவாறே மோஹித்து விழ, பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் தம்ஸ்ரீபாததூளியை அவர்களுக்கு இட, உணர்ந்து எழுந்திருந்தார்கள். திருக்கோட்டாரத்தினருகே கைங்கிரைகட்டிக் கோண்டிருக்கிற நாளிலே, சீயர் இத்திருவாய்மொழி யருளிச்செய்கிறாராய் இவ்வளவிலே வந்தவாறே, "'தேர்ப்பாகனார்க்கு' என்று நோவுக்கு நிதாநம் சொன்னாளாகில், அவனையிட்டுப் பரிஹரியாதே 'மாயன்தமரடி நீறுகொண்டுஅணியமுயலின்' என்று இத்தைப்பரிஹாரமாகச் சொல்லுவானென்? நோவுக்கு நிதாநமொன்றும் பரிஹாரமொன்றுமாயோ இருப்பது?" என்று நான் கேட்டேன்; "மோர்க்குழம்பு இழியாதே மோஹித்துக்கிடந்த ஸமயத்தில் சுக்கிட்டூதிப் பின்பு மோர்க்குழம்பு கோடுத்துப் பரிஹரிப்பாரைப்போலே, 'தேர்ப்பாகனார்க்கு' என்றபோதே அவரைக்கோடுவந்து காட்டப்பெறுமையாலே, முற்பட இவ்வழியாலே ஆஶ்வஸிப்பித்துப் பின்னை அவனைக்கோடு வந்து காட்டுவதாகக் காணும்" என்று அருளிச்செய்தார். [மணியின்இத்யாதி] - ஸௌந்தர்யமணியி னென்றது. முயலுகைபோருமோ? என்ன, 'விசிஷ்டகுலத்தில்' இத்யாதி. யத்வா, கீழே 'நீரிட்டிடுமின்' என்றுவைத்து, இங்கே 'அணியமுயலின்' என்றால் வ்யாஹதமன்றோ' என்ன, 'விசிஷ்டகுலத்தில்' இத்யாதி என்னுதல். 'முயலின் நோய்தீரும்' என்கையாலே - அதினுடைய பரமபாவநத்வம் பலிதமென்று விவக்ஷித்து, அதுக்கு ப்ரமாணம் - 'தொண்டரடி' இத்யாதி. பெருமாள்திருமொழி இரண்டாந்திருமொழி - இரண்டாம் பாட்டு, "தேடலா" இத்யாதி. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய பாதரேணுக்களிலே அவகாஹிக்கப்பெறில், கங்காஜலத்திலே புக்கு அவகாஹிக்கவேணு மென்கிற ஆசையால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? என்றபடி. தேவதாந்தரஸ்பர்ஶத்தை நேராக விடச்சொல்லி, இத்தை உத்யோகிக்கச்சொன்னத்தால் பலிதத்தை அருளிச்செய்கிறார் - 'ஆநுகூல்யஸ்ய' இத்யாதி. தேவதாந்தர ஸ்பர்ஶத்தால் வந்த அசுத்திக்கு பாகவதபாதரேணு பரிஹாரமென்றதுக்கு ஆப்தஸம்வாதம் - 'வண்டரும்' இத்யாதி. அரையன் - ராஜா. ஏதத்விவரணம் - 'அகளங்க' இத்யாதி. அமணன்பாழி - ஜைநதேவாலயம். 'மாயன்தமரடி நீறுகொண்டணியமுயலின் - தணியும்' என்று கீழே கூட்டுவது. தேவதாந்தரஸ்பர்ஶத்தால் வந்த அசுத்திக்குப் பரிஹாரமாமளவன்றிக்கே, முதற்பாட்டில்சொன்ன பகவத்விஶ்லேஷத்தால் வந்த நோய்க்கும் இதுவேபரிஹாரமென்னுமத்தை ஐதிஹ்யமுகத்தாலே தர்சிப்பிக்கிறார் - 'திருக்கொட்டாரத்தின்' இத்யாதி. ஆக, இவ்விரண்டுபாட்டாலும் - பாகவதபாதரேணு, தேவதாந்தரபரருடைய ஸ்பர்ஶத்தால் வந்த அசுத்திக்கும், பகவத்விஶ்லேஷத்தால் வந்த நோய்க்கும் ஶாமகமென்றதாயிற்று. ஒருகலஹத்திலே திருக்கொட்டாரத்தினருகே கைநிரைகட்டிக்கொண்டிருக்கிற நாளிலே யென்றபடி. கைநிரை - நிரைச்சல். இத்திருவாய்மொழியிலே - தேவதாந்தர ததீயஸ்பர்ஶத்தாலும் பகவத்விரஹத்தாலுமாக நோவு த்விவிதமாகையாலே, அதில் பகவத்விரஹ வ்யஸநத்துக்கு இது பரிஹாரமாம்படியென்? என்று - ஶங்காவாக்யம். மோர்க்குழம்பிலும் சுக்கு ஶ்லாக்யமாய் ஆஶ்வாஸகரமாயிருக்குமாபோலே, பகவானிலும் பாகவதர்கள் அத்யந்தோத்க்ருஷ்டராகைபாலே முற்பட அவர்களையிட்டுப் பரிஹரித்து, பின்பு வண்துவரா பதிமன்னனைக்கொண்டு பரிஹரிக்கிறதென்று தாத்பர்யம். ஆக, இத்தால் - தேவதாந்தரஸ்பர்ஶ ததீயஸ்பர்ஶ பகவத்விஶ்லேஷவ்யஸநங்களாகிற மூன்றுக்கும் பாகவதபாதரேணு, பரிஹார

* 'சண்டரும்' என்று பாடாந்தரம்.

ஶீலாதிகளாலேயாயிற்று இவள்மோஹித்தது; நீங்களும் ஸௌந்தர்யஶீலாதிகளிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய பாதரேணுவைக்கொண்டு பரிஹரிக்கப் பாருங்கோள். பொடிபடத் தீரும். [மற்றுஇத்யாதி] - இதல்லது பரிஹாரமில்லாதபடியான வைலக்ஷண்யத்தையுடைய இவளுக்கு இத்தையே பரிஹாரமாகப் பாருங்கோள். (சு)

ஏழாம்பாட்டு.

அணங்குக்கருமருந்தென்று அங்கோராடும்கள்ளும்பராய்ச்
* சுணங்கையெறிந்து நம்தோள்குலைக்கப்படும்அன்னைமீர்!
உணங்கல்கெடக் கழுதையுதடாட்டம்கண்டுஎன்பயன்?
வணங்கீர்கள்மாயப்பிரான்தமர் வேதம்வல்லாரையே.

ஆ.—(அணங்குக்கு.) இவள் தளராநிற்க, இவளுக்கு அருமருந்தென்று அங்கு ஓர் ஆடும் கள்ளும் பராய்ச் சில அஸங்கதங்களைப் பண்ணினால் உங்களுக்கு என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? ஆனபின்பு, இவளுடைய நோயெல்லாம் தீரும்படி வேதவிதக்ரேஸரரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைச் சென்று ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறாள்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், இதரதேவதைகளை ஆஶ்ரயித்தால் இவளுடைய விநாஶமே பலித்துவிடுவது; இவள் பிழைக்கவேண்டியிருந்திகோளாகில், வைஷ்ணவர்களை ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[அணங்குக்கு என்று தொடங்கி] - அப்ராக்ருதஸ்வபாவையான இவளுக்கு ஒருவராலும் செய்யவொண்ணாத மருந்து செய்கிறோமென்று துர்த்ரவ்யங்களை ப்ரார்த்தித்துத் திரளநின்று கையைத்தட்டித் தோளைக்குலைத்து ஆடுகிற அன்னைமீர்! [உணங்கல் என்று தொடங்கி]- ஜீவநஸாதநமான வ்ரீஹ்யாதிகள் சேதப்படும்படி கழுதையைத் தின்னவிட்டு அதனுடைய உதடாட்டம் கண்டு போதுபோக்கியிருப்பாரைப்போலே, இவள் நோவுபடாநிற்க அஸங்கத ப்ரவ்ருத்திகளாலே போதுபோக்கியிருந்தால் என்ன ப்ரயோஜந முண்டு?

ப.—அநந்தரம், இவள் ஸத்தை யழியும்படி தேவதாந்தரவிஷயப்ரவ்ருத்தி பண்ணினால் ப்ரயோஜநமில்லை; ஆஶ்சர்யபூதனான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஶேஷபூதரான வைதிகாக்ரேஸரரை ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறாள்.

அன்னைமீர் - அன்னைமீர்! (உங்கள்பக்வதைபாராதே), அணங்குக்கு - திவ்யையான பெண்பிள்ளைக்கு, அரு மருந்து என்று - பெறுதற்கரிய மருந்துஎன்று நினைத்து, அங்கு - அந்ததேவதாந்தரவிஷயமாக, ஓர் ஆடும் - நிஷித்தமான ஆடறுக்கவும், கள்ளும் - மதுநிவே

மென்றதாயிற்று. 'மணியினணிநிறம்' என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - 'ஸௌந்தர்ய' இத்யாதி. சாடு - பொடிபடத்தீரும் என்று. ஸ்ரீபாததூளி படவென்று ஸ்வபாவார்த்தம், தூளியாய்ப்போ மென்று சாடுவுக்கு அர்த்தம். அணங்கு - தெய்வப்பெண். அன்னைமீர் - தணியும்பொழுதில்லை நீர்அணங்காடுதிர், பெருகுமிதுவல்லால் - பிணியும் ஒழிகின்றதில்லை, மணியின் என்றுதொடங்கி, முயலின் - பிணியும் - தணியும், இவ்வணங்குக்கு - மற்றில்லை கண்டீர் இத்யந்வய:. மற்றில்லைகண்டீர் - இத்தோடொத்த வேறொருபரிஹாரமில்லை காணுங்கோள் என்று சப்தார்த்தம். "[illegible] ... [illegible]" இத்யாதி பகவச்சாஸ்த்ரே. (சு)

* துணங்கையென்றும் பாடமுண்டு.

திக்கவும், பராய் - ப்ரார்த்தித்து, (அத்தேவதாவேசத்தாலே உடம்பு), சுணங்கை எறிந்து - மயிர்க்கோள் எறிந்து, நும் தோள் - உங்கள் தோள்கள், குலேக்க - அசைத்தாட, படும் - படா நின்றது; உணங்கல் - உணங்குகிறநெல்லு, கெட - கெட, கழுதை - (அது தின்கிற) கழுதையி னுடைய, உதடு ஆட்டம் - உதடாட்டத்தை, கண்டு-கண்டு, என் பயன் - என்ன ப்ரயோஜந முண்டு? (அதுபோலே இவள் ஸத்தையழிய தேவதாந்தரவிஷயவ்யாபாரத்தா ப்ரயோஜந மில்லை; ஆனால் என் செய்யப்பெறுமென்னில்),—மாயம்-ஆஶ்சர்யகுண சேஷ்டிதங்களை, பிரான்- இவளுக்குஉபகரித்துஅநுபவிப்பித்தவனுடைய, தமர் - அடியாராய், வேதம்வல்லாரை - வைதி காக்ரேஸரரான பாகவதரை, வணங்கீர்கள் - வணங்கும்படி பாருங்கோள். சுணங்கை-மயிர்க் கோள். 'துணங்கை' என்று பாடமாய் - துணங்கை யென்ற கூத்தாகவுமாம். "சுணம் கை யாலே யெறிந்து" என்றுஞ் சொல்லுவர்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், இதரதேவதைகளை ஆஶ்ரயித்தால் இவளுடைய விநாஶமே பலம். பிழைக்கவேண்டியிருந்திகோளாகில், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறாள்.

[அணங்குக்கு அருமருந்து என்று] - அப்ராக்ருதஸ்வபாவையான இவளுக்குப் பெறுதற்கரிய மருந்தென்று. இவள் வைலக்ஷண்யம் அறிந்திலிகோள்; செய்கிறதின் தண்மை யும் அறிந்திலிகோள்; "சூருமணங்குந்தெய்வப்பெண்பெயர்" என்னக்கடவதிறே. [அங்கு ஓர் ஆடும் கள்ளும் பராய்] - நிஷித்தத்ரவ்யங்களை ப்ரார்த்தித்து. பராய் - பரவி; ப்ரார்த்தித்து. [துணங்கையெறிந்து] - துணங்கைக்கூத்தென்று கையைத் தட்டியாடுவதொன்று உண்டு; அதாதல்: சுணம் என்றத்தைச் சுண்ணம் என்று ஆக்கி மஞ்சட்பொடியை ஒருவர்மேலே ஒருவர் எறிந்து ஆடுமதாதல். [நும்தோள் குலேக்கப்படும்] - பகவத்விஷயத்திலே அஞ்ஜலி பண்ணும் கையைக்கொண்டு நீங்கள்படும் எளிவரவே இது! ஸாதநார்த்தமாக ஓர் அஞ்ஜலியும் மிகையென்று இருக்கக்கடவ நீங்களே இந்த பஹுவ்யாபாரங்களைப் பண்ணுகிறிகோள். [உணங்கல் இத்யாதி] - ஜீவநஹேதுவான வ்ரீஹி நசித்துப்போகக் கழுதையினுடைய உதட்டின் வ்யாபாரத்தைக் கண்டிருக்கிற இத்தால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? அதுபோலே உங்களுக்கு ஜீவநஹேதுவான இவள் நசியாநிற்க, தேவதாந்தரஸ்பர்ஶமுடையாருடைய வ்யாபாரங் களைக் கண்டிருக்கிற இத்தால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? [வணங்கீர்கள் இத்யாதி] - வேதம் வல்லாரான மாயப்பிரான்தமரை ஆஶ்ரயியுங்கோள்? அவனுடைய ஆஶ்சர்யகுணசேஷ்டிதங் களுக்குத் தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஆஶ்ரயியுங்கோள்; 'வேதம்வல்லார்' என்கிறது- "நாராயணபராவேதா:", "வேதைஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:" என்று ஸகல வேததாத் பர்யமும் கைப்பட்டவர்களென்கை. ஸகலதேவதைகளும் பகவத்பரதந்த்ரமாகையாலே அவற் றுக்குத் தனித்து உயிரில்லை யென்று இருக்குமவர்கள் வேதம்வல்லார்கள்.

ஈடு—ஏழாம்பாட்டு. இதரதேவதைகளை ஆஶ்ரயித்தால் இவளுடைய விநாஶமே பலித்துவிடும்; இவள் பிழைக்கவேண்டியிருந்திகோளாகில், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஆஶ்ரயியுங் கோள் என்கிறாள்.

[அணங்குக்குஅருமருந்தென்று] - அணங்கென்று - தெய்வப்பெண். "சூரு மணங்குந் தெய்வப்பெண்பெயர்" என்னக்கடவதிறே. அப்ராக்ருத ஸ்வபாவையான இவளுக்குத் தகுதி

ஏழாம்பாட்டு - 'அணங்குக்கு' இத்யாதி. 'கழுதையுதடாட்டங்கண்டென்பயன், மாயப்பிரான்த மர் வேதம்வல்லாரை - வணங்கீர்கள்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'இதரதேவதைகளை' இத் யாதி. 'என்பயன்' என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து - அவதாரிகையிலே, 'விநாசமேபலித்துவிடும்' என்றது. 'அணங்கு' என்றால் - தெய்வப்பெண்ணைச் சொல்லுமோ? என்ன, 'சூரும்' இத்யாதி. சப்தார்த்தம்- 'அப்ராக்ருத' இத்யாதி. இப்பதத்தை ப்ரயோகிக்கிறவளுடைய ஹார்த்தபாவம் - 'இவள்' இத்யாதி. 'ந்ருத்

யான பெறுதற்கரிய மருந்தென்று. இவள்வைலக்ஷண்யமும் அறிந்திலிகோள், செய்கிறதின் தண்மையும் அறிந்திலிகோள். [அங்கோராடும் கள்ளும் பராய்] - நிஷித்தத்ரவ்யங்களை ப்ரார்த்தித்து. பராய் - பராவி ப்ரார்த்தித்து. [துணங்கையெறிந்து] - துணங்கையென்று ஒரு ந்ருத்த விஶேஷம். எறிதல் - இடுதல். ஆடலிட்டு என்றபடி. துணங்கைக்கூத்தென்று - கைதட்டியாடுவதொரு கூத்துஉண்டு, அத்தைச் சொல்லிற்றுதல்; * மஞ்சட்பொடியைக் கையிலேபிடித்து ஒருவர்க்கொருவர் எறிந்து ஆடுவதொன்று உண்டு, அத்தைச் சொல்லிற்றுதல். [நம்தோள் இத்யாதி]- பகவத்விஷயத்தில் பண்ணின அஞ்சலிமாத்ரமும் 'ஶரண்யன்நீர்மையாலே மிகை' என்றிருக்கக் கடவ நீங்கள் படும் எளிவரவே இது! "தொழுது - எழுதுமென்னுமிது மிகை" என்றிறே இவர்கள் இருப்பது. [உணங்கல்இத்யாதி] - ஜீவநஸாதநமான வ்ரீஹியானது நசித்துப்போம்படிக்கு ஈடாக, அத்தைத் தின்கிற கழுதையினுடைய உதட்டின்வ்யாபாரம் கண்டிருந்தால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு ? அப்படியே இவளைக்கொண்டு ஜீவிக்கவிருக்கிற நீங்கள் இவள்விநாசத்தைப்பலிப்பிப்பதான தேவதாந்தரஸ்பர்ஶமுடையார் வ்யாபாரம் கண்டிருக்கிற இத்தால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு ? ப்ரயோஜநமில்லாமையே யன்று; விநாஶமே பலிப்பது. அன்றிக்கே, ஐயன் திருக்குருகைப்பெருமாளரையர் நிர்வஹிக்கும்படி - "உணங்கல்கெட - இவளுடைய உணங்குதல் கெட, இவளிளைப்புத் தீர: கழுதென்றது - பேய், கழுதை - பேயை. உதடாட்டம் கண்டு என்பயன் - நீங்கள் ஆடும் கள்ளும் ப்ரார்த்தித்துக்கொடுக்க, அத்தை அது விநியோகம்கொள்ளும்போது அதினுடைய உதடாடுகிறத்தைக் கண்டிருக்கிறத்தா லென்ன ப்ரயோஜநமுண்டு?" என்று. "கழுது பேயும் பரணும்" என்றுனிறே. 'இதில் ப்ரயோஜநமில்லையாகில், ப்ரயோஜநவத்தாயிருக்குமத்தைச் சொல்லாய்'என்ன, [வணங்கீர்கள்]-அவர்கள் திருவடிகளிலே விழப் பாருங்கோள். அவர்களென்கிறது ஆரை ? என்ன, [மாயப்பிரான் இத்யாதி] - குணசேஷ்டிதங்களால் ஆஶ்சர்யபூதனானவனுடையகுணங்களிலேஈடுபட்டிருக்கும்ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை. "வேதைஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:" (வேதைஶ்சஸர்வைரஹமேவவேத்ய:) என்றும், "ஸர்வே வேதா யத்ரைகம்

தவிஶேஷம்' என்றதின் விவரணம் - 'துணங்கைக்கூத்து' இத்யாதி; த்விதீயார்த்தமாதல். த்ருதீயார்த்தம்- 'மஞ்சட்பொடி' இத்யாதி. இவ்வர்த்தத்தில், சுணமென்று - சூர்ணமாய், மஞ்சட்பொடி யென்றபடி. சுணங்கையெறிந்து - சூர்ணத்தைக் கையிலேபிடித்தெறிந்து. 'நம்' என்றதுக்கு வாஸனை - 'பகவத்விஷயத்தில்' இத்யாதி. எளிவரவு - ஹீநதை. அஞ்சலிமாத்ரமும் மிகையென்றிருப்பார்களோ? என்ன, 'தொழுதெழுதும்' இத்யாதி. தொழுது உஜ்ஜீவிப்போமென்னுமிது அதிகமித்யர்த்த:. ஒன்றேயோ பரிஹாரம்? நாங்களும் இந்தப் பரிஹாரத்தைச் செய்து பார்க்கிறோமென்ன, 'உணங்கல்' இத்யாதி. உணங்கல் - புழுங்கல். ப்ரக்ருதத்திலே யேதென்ன, 'அப்படியே' இத்யாதி. த்விதீயார்த்தத்திலே, அசரீரங்களானவை உதடாட்டுகையாவது - அவற்றை ஒருவன் பக்கலிலே ஆவேசிப்பித்துப் பக்ஷ்யங்களையிட்டு அதினுடைய ஓஷ்ட்டஸ்புரணம் கண்டு என் பயன்? என்றபடி. 'கழுது' என்று - பேயைச் சொல்லுமோ? என்ன; நிகண்டு - 'கழுது' இத்யாதி. கீழே, 'மாயன்தமர்' என்கையாலே, ததநுகுணமாக ஹாவம் - 'அவர்கள்' இத்யாதி. 'வேதைஶ்சஸர்வை:' இத்யாதி—கீதாஸு பஞ்சதஶே. "ஶதம் ஶதானி ஸர்வாண்யத்ரைகம் பவந்தி । ஸர்வே வேதா யத்ரைகம் பவந்தி । ஸர்வே ஹோதாரோ யத்ரைகம் பவந்தி" இதி தைத்திரீயகே. யத்ர ஶதானி ஶதகோடி ஏகம் பவந்தி - பரிசுத்தங்களாயிருக்கிற நூறுகள் யாதொரு ஸர்வேஶ்வரனிடத்திலே ஏகீபவித்

---

* 'சுணங்கையெறிந்து' என்ற பாடத்துக்கு அருளிச்செய்ததாகும் இது என்று தோன்றுகிறது. சுணங்கையென்றுஒருகூத்திருப்பதாகத் தெரியவில்லை யாதலால் இப்படிக்கொள்வது உசிதம். பன்னீராயிரப்படியையும் காண்க.

ஷவந்தி" (ஸர்வேவேதாயத்ரைகம்பவந்தி) என்றும், "ந தாஸ்ஸ்மஸர்வவசஸாம் ப்ரதிஷ்டாயத்ர ஶாஶ்வதீ" (நதாஸ்ஸ்மஸர்வவசஸாம் ப்ரதிஷ்டாயத்ரஶாஶ்வதீ) என்றும் சொல்லுகிறபடியே வேததாத்பர்யம் கைப்பட்டிருக்குமவர்களை. 'வேதம்வல்லாரையே' என்கிற இவ்விஶேஷணத்துக்குக் கருத்தேன்? என்னில்; - தேவதாந்தர ஸ்பர்ஶமுடையார் புகுந்து சிகித்ஸிக்கிறதுக்குப் பரிஹாரமிறே இவள்சொல்லஇழிந்தது; அதில், 'அவனையொழிந்ததொரு தேவதைக்குத் தனித்தோருயிர்ப்பில்லை: அவனே உத்தேஶ்யம்' என்றிருக்குமவர்கள்காலிலே விழுங்கோளென்கை. 'தேவதைகள்தோறும் தனித்தனியே கார்யமுண்டு' என்றிராதே, 'ஸகலசப்தங்களும்ஏகார்த்த வாசகம்' என்றிருக்குமவர்களை ஆஶ்ரயிக்கப் பாருங்கோள். (எ)

எட்டாம்பாட்டு.

வேதம்வல்லார்களைக்கொண்டு விண்ணோர்பெருமான்திருப்
பாதம்பணிந்து இவள்நோயிது தீர்த்துக்கொள்ளாதுபோய்
ஏதம்பறைந்துஅல்லசெய்து கள்ளூடுகலாய்த்தூய்க்
கீதமுழவிட்டு நீரணங்காடுதல்கீழ்மையே.

ஆ.—(வேதம்.) ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஆஶ்ரயித்தல், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைப் புருஷகாரமாகக்கொண்டு எம்பெருமானை ஆஶ்ரயித்தல்செய்து இவள் நோயிது தீர்த்துக்கொள்ளாது போய் அவாச்யங்களைச்சொல்லி அக்ருத்யங்களைச்செய்து கள்ளூடுகலாய்த் தூய்க் கீதமுழவிட்டு நீர் அணங்காடும்இது சாலத்தண்ணியது என்கிருள்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், வைஷ்ணவர்களைப் புருஷகாரமாகக்கொண்டு ஸர்வேஶ்வரன்திருவடிகளிலே ஶரணம்புக்கு இவளுடைய நோயைத் தீர்த்துக்கொள்ளுகையைத் தவிர்ந்து க்ஷுத்ரதேவதைகளை ஆஶ்ரயிக்கை உங்களுக்குக் கீழ்மையைப் பண்ணுமென்கிருள்.

[ஏதம் என்று தொடங்கி] - வக்தவ்யமல்லாதவற்றைச் சொல்லி அயுக்தங்களைப் பண்ணி துர்த்ரவ்யங்களைக் கலந்து தூவிப் பொல்லாத பாட்டோடுங்கூடின வாத்யங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்து நீங்கள் தைவாவேஶத்தாலே ஆடுகிற இது உங்களுக்கு அவத்யாவஹம்.

ப.—அநந்தரம், பாகவதபுருஷகார பூர்வகமாக ஸ்ரீஶ்ரிஸேவ்யன் திருவடிகளை ஆஶ்ரயித்து இவள்நோயைப் பரிஹரியாதே, இதரதேவதா ப்ரீணநமான அணங்காடல் உங்களுக்குக் கீழ்மை என்கிருள்.

வேதம்வல்லார்களை - ஸகலவேததாத்பர்ய நிர்வாஹக்ஷமரான பாகவதரை, கொண்டு - (புருஷகாரமாகக்) கொண்டு, விண்ணோர்பெருமான் - நித்யஸூரிஸேவ்யனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய, திரு பாதம் - நிரதிஶயபோக்யமான திருவடிகளை, பணிந்து - ஆஶ்ரயித்து, இவள் -

---

திருக்கிறது. "ந தாஸ்ஸ்மஸர்வவசஸாம் ப்ரதிஷ்டாயத்ர ஶாஶ்வதீ। ஶ்ரேயஸ்ஸ்மஸர்வவசஸாம் ..." இதி ப்ரதமேம்ஶே சதுர்த்தஶே. வேததாத்பர்ய மென்றது - தாத்பர்யபூதனான ஸர்வேஶ்வரனென்றபடி. உயிர்ப்பு - ப்ராணநம். 'தமர், வேதம்வல்லார்' என்கிற இரண்டுபதங்களையும்பற்ற, 'அவனை' இத்யாதி. வாக்யத்ரயமும் ஸகலஶப்தங்களும் ஏகார்த்தவாசகங்களாகையாலே அவனையொழிந்ததொரு தேவதைக்குத் தனித்து உயிர்ப்பில்லை யென்றிருக்குமவர்களென்றபடி. க்ரமேணாந்வய:. (எ)

(அத்யந்தவிலக்ஷணையான) இவளுடைய, இது நோய் - லோகவ்யாவ்ருத்தமான இந்நோயை, தீர்த்துக்கொள்ளாது - ஶமிப்பித்துக்கொள்ளாதே, போய் - (இதரதேவதாபரராய்க்கொண்டு கைகழியப்) போய், ஏதம் - (ஸ்வரூபஹாநிகரமான) இதரதேவதாபரஶப்தங்களை, பறைந்து - சொல்லி, அல்ல செய்து - அகர்த்தவ்யங்களான தததநுவ்ருத்திகளைப் பண்ணி, ஊடு - நடுவே நடுவே, (ஆராதநோபகரணங்களோடே), கள் - மத்யத்தை, கலாய் - கலசி, தூய் - தூவி, கீதம் - (சுதீயமான) கீதங்களுக்கிடாக, முழவு இட்டு - வாத்யகோஷத்தைப்பண்ணி, நீர் - (இவளோடு அநுபந்தமுடைய) நீங்கள், அணங்கு ஆடுதல் - தைவாவிஷ்டைகளாய் ஆடுகிறது, கீழ்மையே - (இக்குடிக்கு) இழுக்கேயாம்.

இ—எட்டாம்பாட்டில், ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைப் புருஷகாரமாகக்கொண்டு ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளிலே ஶரணம்புக்கு இவளுடைய நோயைத் தீர்த்துக்கொள்ளுகையைத் தவிர்ந்து க்ஷுத்ரதேவதாஸமாஶ்ரயணம்பண்ணுமது உங்களுக்குக் கீழ்மையைப்பண்ணுமென்கிறாள்.

[வேதம்வல்லார்களைக்கொண்டு]-ஸர்வேஶ்வரனே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் என்கிற வேததாத்பர்யம் கைப்பட்டவர்களைப் புருஷகாரமாகக்கொண்டு. "வேறாகவேத்தியிருப்பாரை வெல்லுமே" என்கிறபடியே அவர்கள்தாங்களே ஆஶ்ரயணீயர், ஸஜாதீய புத்தியாலே அத்தனை ருசிவிஶ்வாஸங்கள் வாராதாகில் அவர்களைப் புருஷகாரமாக வாகிலும் கொள்ளப் பாருங்கோள் "வில்லிபுதுவைவிட்டுசித்தர்தங்கள்தேவரை", "ஸிதாஸமம் நாயஸந்நிம்விமொக்ஷ்யஸீக". [விண்ணோர் இத்யாதி] - அயர்வறும் அமரர்களதிபதி திருவடிகளிலே பணிந்து. [இவள் நோய் இது] - நோய்கொள்ளுகிறாள் இவள், நோய்தான் இது. [தீர்த்துக்கொள்ளாது] - அநாயாஸேந போக்கிக்கொள்ளாதே. [போய்] - அப்ராப்தவிஷயங்களிலே கைகழியப் போய். [ஏதம்பறைந்து] - வக்தவ்யமல்லாதவற்றைச் சொல்லி. [அல்லசெய்து] - கர்த்தவ்யமல்லாதவற்றைச் செய்து; நிஷித்தங்களைச் செய்து. [கள்ளூடுகலாய்த்தூய்] - நிஷித்தத்ரவ்யங்களை வைஷ்ணவத்ரவ்யங்களுக்குள்ளே கலந்து தூவி. [கீதமுழவிட்டு] - நிஷித்தமான கீதத்தோடு கூடின வாத்யங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்து. கீதமுழவு - பாட்டோடுகூடின வாத்யம். [நீர் அணங்காடுதல்] - நீங்கள் தேவாவிஷ்டராய் ஆடுகிற இது. [கீழ்மையே] - உங்களுக்கு அவத்யாவஹம். இது உங்களளவிலே போகிறதல்ல. "ஸுநூதூக்கிஹ்ரூ ...[illegible] வஃஜெநெ", "ஸ்திமஜாநஸெவனெ".

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைப் புருஷகாரமாகக்கொண்டு ஸர்வேஶ்வரன்திருவடிகளிலே ஶரணம்புக்கு இவளுடைய நோயைத் தீர்த்துக்கொள்ளுகை தவிர்ந்து, க்ஷுத்ரதேவதா ஸமாஶ்ரயணம் உங்களுக்குக் கீழ்மையைவிளைக்கும் என்கிறாள்.

எட்டாம்பாட்டு—'வேதம்வல்லார்களை' இத்யாதி. 'வேதம்வல்லார்களை' என்று தொடங்கி, 'தீர்த்துக்கொள்ளாது, நீரணங்காடுதல் கீழ்மை' என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை-'ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை' இத்யாதி. கீழ்மையை - நீசதையை.

[வேதம்வல்லார்களைக்கொண்டு] - 'ஸர்வேஶ்வரனே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும்' என்கிற வேததாத்பர்யம் கைப்பட்டவர்களைக்கொண்டு. *"வேருகவேத்தியிருப்பாரை வெல்லுமே மற்றவரைச் சார்த்தியிருப்பார்தவம்" என்கிறபடியே, அவர்கள்காலிலே விழப்பெறில் ஆஸந்நமாக நோவு பரிஹ்ருதமாம். அது கூடாதிறே; ஸஜாதீய ப்ரதிபத்திபண்ணி யிருக்கையாலே ருசிவிஶ்வாஸங்கள் அவர்கள்பக்கல் கனக்கப்பிறவாதிறே; ஆனபின்பு, அவர்களைப் புருஷகாரமாகக்கொண்டு அவனை ஆஶ்ரயிக்கப் பாருங்கோள். இங்குஇருக்கும் நாளைக்குப் புருஷகாரமாக முமுக்ஷுக்கள்உண்டு; அங்குத்தானே நித்யஸூரிகள்உண்டிறே. "ஸஏநாந்ப்ரஹ்மகமயதி" (ஸஏநாந்ப்ரஹ்மகமயதி) என்று - அவர்கள் கொடுக்கிருத்தவிறே அவ்வோலக்கத்தில் இருப்பது வேததாத்பர்யம் கைப்பட்டிருக்குமவர்களைக்கொண்டு. [விண்ணோர்பெருமான் திருப்பாதம் பணிந்து] - அயர்வறுமமரர்களதிபதி திருவடிகளிலே பணிந்து. [இவள்நோயிது தீர்த்துக்கொள்ளாது] - நோய்கொள்ளுகிறாள் இவள், நோய்தான் இது; இதுக்கீடான பரிஹாரத்தைப் பண்ணாதே. [போய்] - நம்முடைய நிலைக்கு அதிதூரமாய் அப்ராப்தமானதிலே கைகழியப்போய். [ஏதம்பறைந்து] - உங்களுக்குக் குற்றமானவற்றை நீங்கள் சொல்லி. [அல்லசெய்து] - செய்யக்கடவதல்லாதத்தைச் செய்து. [கள்ளுடகலாய்த்தூய்] - நிஷித்தத்ரவ்யங்களைக்கொண்டு க்ருஹமெங்கும்கலந்துதூஷித்து. நிஷித்தத்ரவ்யத்தை ஸ்பர்ஶித்தவோபாதியாயிற்று தேவதாந்தரஸ்பர்ஶமும் 'விண்ணோர்பெருமான் திருப்பாதம்பணிந்து இவள் நோயிது தீர்த்துக்கொள்ளாது' என்கையாலே - அவனைக்கொண்டு

---

*இழே. 'வேதம்வல்லாரை - வணங்கீர்கள்' என்றுவைத்து, இங்கே - அவர்களைப் புருஷகாரமாகக் கொண்டு என்கிறதென்? என்ன, 'வேருக' இத்யாதி. இந்தநிஷ்டையுண்டானால் சீக்ரமே பலிக்கும். இது கூடாதே, புருஷகாரமாகவானாலும் பற்றுங்கோளென்று பாவம். 'வேருக' இத்யாதி - ஸ்ரீநரஸிம்ஹத்தை வ்யாவ்ருத்தமாக ஏத்தியிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஜயிக்குமே; அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைத் தங்களுக்கு அபாஶ்ரயமாகப்பற்றி அங்கே ந்யஸ்தபரராயிருக்கும் சரமாதிகாரிகளுடைய இவ்வபிமாநநிஷ்டைக்கு அடியான பகவத்விஷயீகாரமாகிற தபஸ்ஸென்று பாசுரார்த்தம். வேருக - அநந்யப்ரயோஜநமாக. ஆஸந்நமாக - சீக்ரமாக. அது - வைஷ்ணவ ஸமாஶ்ரயணம். விவரணம் - 'ஸஜாதீய' இத்யாதி. வேதம்வல்லார்களைக்கொண்டு ஸர்வேஶ்வரன் திருப்பாதமென்னாதே, 'விண்ணோர்பெருமான்' என்று - நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனென்கிறாரிறே; அவர்களும் புருஷகாரபூதரென்னுமிடம் தோற்ற; இவர்களிருவரும் புருஷீகரிப்பது முமுக்ஷுத்வாவஸ்தையிலும் முக்தாவஸ்தையிலு மென்கிறார், இங்கிருக்கும் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. அப்படி இவர்கள்தான் புருஷீகரிப்பர்களோ? என்ன, 'ஸஏநாந்' இத்யாதி. இதுக்கு அர்த்தம் - 'அவர்கள்' இத்யாதி. ஸ: - அமாநவ:. அமாநவனைச் சொன்னது - நித்யஸூரிகளுக்கும் உபலக்ஷணமென்று கருத்து. "முடியுடைவானவர் முறைமுறை யெதிர்கொள்ள" என்னக்கடவதிறே. கொடுக்கிருந்த - கொடுபோய்வைக்க. சப்தார்த்தம் - 'வேத' இத்யாதி. உங்களுக்குக் குற்றமானவற்றை நீங்கள் சொல்லி என்றது - ஸ்வரூபஹாநிகரமான இதரதேவதாபரசப்தங்களைச் சொல்லி யென்றபடி. தூய் - தூவி; தெளித்து. ஆழ்வார்ஸமீபத்திலே நிஷித்தத்ரவ்யாகமந ப்ரஸக்தி யேது? என்ன, 'நிஷித்தத்ரவ்யத்தை' இத்யாதி. 'அல்லசெய்து' என்றதுக்கு முந்தின அர்த்தம் - தேவதாந்தராநுவர்த்தநம்; இரண்டாமர்த்தம் - கர்மகலாபபரம். தேவதாந்தரஸ்பர்ஶம் த்யாஜ்யமென்ற ப்ரஸங்கத்திலே - உபாயாந்தர ஸ்பர்ஶமும் த்யாஜ்யமென்று விவக்ஷித்து, சப்தநிர்வாஹம் காட்டுகிறார் - 'விண்ணோர்' இத்யாதி; இத்தால் - தேவதாந்தரங்களுடைய த்யாஜ்யதையும், ததாராதநத்தினுடைய த்யாஜ்யதையும் சொல்லி; 'இத்தை விட்டு, ஶ்ரேஷ்டமாயிருப்பதொன்றைப் பற்றுங்கோள்' என்னுமிடத்தில், காம்யகர்மமாதல் தேவதாந்தர்யாமித்வமாதல் உத்தேஶ்யமாகச் சொல்லுகையன்றிக்கே, 'விண்ணோர்பெருமான் திருப்பாதம் பணிந்து' என்று—

---

* நான்முகன் திருவந்தாதி - ௧௮.

பேறப்பாராதே, அவனுக்குப்புறம்புமாய் அஹங்காரமமகாரகர்ப்பமான க்ரியாகலாபங்களாலே பேறப்பார்க்கையும் அத்தோபாதியாயிற்று. அறமேலாயிருக்கும் மருந்திறே இவள்சொல்லிற்று; அத்தையிறே இவர்கள் உதாஸீநித்துநிற்கிறது. [கீதம் இத்யாதி] - நிஷித்தமான கீதத்தோடே கூடின வாத்யங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்து. [நீர்இத்யாதி] - பகவத்குணாநுபவத்தாலே, "உண்டு களித்தேற்கும்பரென்குறை" என்னக்கடவ நீங்கள் தைவாவிஷ்டராய்க்கொண்டு ஆடுவது. [சீழ்மையே]-சாலத் தண்ணிது. உங்களளவில் போமதல்ல, உங்கள்ஸந்தாநத்துக்கும் கோத்தை. ஊடு - உள்ளே. கலாய் - கலந்து. தூய் - தூவி. (அ)

ஒன்பதாம்பாட்டு.

கீழ்மையினால்அங்கு ஓர்கீழ்மகனிட்டமுழவின்கீழ்
நாழ்மைபலசொல்லி நீரணங்காடும்பொய்காண்கிலேன்
ஏழ்மைப்பிறப்புக்கும்சேமம் இந்நோய்க்குமீதேமருந்து
ஊழ்மையில்கண்ணபிரான் கழல்வாழ்த்துமின்உன்னித்தே.

ஆ.—(கீழ்மையினால்.) கீழ்மையினால்அங்கோர் கீழ்மகன்இட்ட முழவின்கீழ் நாழ்மை பலசொல்லி நீர்அணங்காடும் இந்த வ்யர்த்தப்ரவ்ருத்திகளால் ஒருப்ரயோஜநமுங் காண்கிறிலேன். இனி மெய்யாகப் பார்க்கில், எற்றைக்கும் இவளுக்கு ரக்ஷை, இந்நோய்க்கும் இதுவே மருந்து, இத்தை நீங்கள் நிரூபித்துச் செய்யுங்கோள். அது ஏதென்னில், - கண்ணபிரான்கழல் வாழ்த்துமின் என்கிறாள்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், நீங்கள் அணங்காடுகையாகிற நிஷ்பலப்ரவ்ருத்தி நான் காணமாட்டேன்; க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை நினைத்து வாழ்த்துங்கோள், இவள்பிழைக்கவேண்டியிருந்திகோளாகில் என்கிறாள்.

அஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனான ஸர்வேஸ்வரனையே உபாயோபேயமாக ஸ்வீகரியுங்கோ ளென்கையாலே, நிஷ்க்ருஷ்டவேஷத்தையுடைய அதிகாரிகளுக்கு ஸித்தோபாயவ்யதிரிக்தங்களான உபாயாந்தர தேவதாந்தர்யாமித்வங்களெல்லாம் கீழ்ச்சொன்ன க்ஷுத்ரதேவதைகளும் தத்ஸமாராதநமும் போலே அத்யந்தஹேயங்களாய் த்யாஜ்யங்களென்னுமிடம் ஸூசிதம். 'விண்ணோர்பெருமான்' என்றதுக்கு பாவம் - 'அறமேலாய்' இத்யாதி. 'கீதம்' என்றது - வாத்யத்துக்கும் உபலக்ஷணம். அவதாரணார்த்தம்- சாலத்தண்ணிதென்று. அதுக்குவிவரணம்-'உங்கள்இத்யாதி. 'நிஷித்தத்ரவ்யங்களை' இத்யாதி வாக்யத்திலே ஸங்க்ருஹீதங்களான பதங்களுக்கு அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் - 'ஊடு' இத்யாதி. ஊடு - ஆராதநோபகரணங்களோடே, கள்கலாய் - கள்ளைக்கலந்து, தூய் - தூவி, தெளித்து என்று பதார்த்தம். க்ரமேண அந்வய:. (அ)

[கீழ்மை என்று தொடங்கி] - உங்களுடைய கீழ்மையாலே நிஹீநகுலஜனாயிருப்பானொருவன் ப்ரவர்த்திப்பித்த வாத்பத்தின்கீழே பலமேனணிப்புச்சொல்லி தேவதைகள் தாமுடைமை சொல்லி என்றவாறு. [ஏழ்மை என்று தொடங்கி] - இவளுக்குக் காலமுள்ளதனையும் ரக்ஷையாம். இந்நோய்க்கும் இதுவே பரிஹாரம். [ஊழ்மையில்] - யுக்தமானபடியாலே.

ப.—அநந்தரம், நீங்கள் ஸ்வதந்த்ரமாகப் பண்ணுகிற நிஷ்ப்ரயோஜந ப்ரவ்ருத்திகள் காணமாட்டுகிறிலேன்; இவள்நோய் ஶமிக்கைக்கு, ஸுலபனான க்ருஷ்ணன்திருவடிகளிலே மங்களாஶாஸநம் பண்ணுங்கோள் என்கிறாள்.

கீழ்மையினால் - (அநிரூபணமடியாக வந்த) நிகர்ஷத்தாலே, அங்குஓர் - 'இன்னவிடத்திலான், இன்னான்' என்று சொல்லவொண்ணாத, கீழ்மகன் - நீசன், இட்ட - ப்ரவர்த்திப்பித்த, முழவின்கீழ் - வாத்யாநுவ்ருத்தியைப்பண்ணி, நாழ்மைபல - தேவதாந்தரோத்கர்ஷங்களை மேனணித்துப் பலபடியாக, சொல்லி - சொல்லி, நீர் - நீங்கள், அணங்கு ஆடும் - தைவாவிஷ்டைகளாய் ஆடுகிற, பொய் - நிரர்த்தகப்ரவ்ருத்தி, காண்கிலேன் - காணமாட்டுகிறிலேன்; ஏழ்மைப் பிறப்புக்கும் - ("ஸப்த ஸப்த ச ஸப்த ச" என்று) ஏழுவகையால் வரக்கடவ ஸகலஜந்மங்களுக்கும், சேமம் - க்ஷேமரூபமாயிருந்துள்ள, ஈதே - இதுவே, இந்நோய்க்கும் மருந்து - இந்நோய்க்கும் மருந்து: ஊழ்மையில் - ஸ்வரூபப்ராப்தமாய்ப் பழையதாய்ப் போருகிற ப்ரகாரத்தைத் தப்பாதபடி, கண்ணபிரான் - ஸௌலப்யத்தாலே உபகாரகனான க்ருஷ்ணனுடைய, கழல் - திருவடிகளை, உன்னித்து - அநுஸந்தித்து, வாழ்த்துமின் - மங்களாஶாஸநம்பண்ணுங்கோள்.

நாழ்மை - தகுதியில்லாத மேனணிப்பு, ஊழ்மை - பழமை, உன்னித்து - நினைத்து.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், நீங்கள்பண்ணுகிற நிஷ்பலப்ரவ்ருத்திகள் நான் காணமாட்டேன். க்ருஷ்ணன்திருவடிகளை நினைத்து வாழ்த்துங்கோள்; இவள் பிழைக்கவேண்டியிருந்திகோளாகில் என்கிறாள்.

[கீழ்மையினால்] - உங்கள்தண்மையாலே. இவர்களுக்குத் தண்மையாவது - ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே அபிபூதராகை. [அங்கு ஓர் கீழ்மகன் இட்ட முழவின்கீழ்] - சண்டாளன் ப்ரவர்த்திப்பித்த வாத்யத்தின்கீழே இருந்து. [நாழ்மைபலசொல்லி] - நாழ்மை - குற்றம். அவற்றுக்கில்லாத ஏற்றங்களைப் பலவும் சொல்லி. "உண்டுமுமிழ்ந்துங்கடந்துமிடந்தும்" என்று அவனைச்சொல்லும் ஏற்றங்களையிறே சொல்லுவது. சிலர்க்கு இல்லாத ஏற்றங்களைச் சொல்லுகை குற்றமிறே. நாழ்மை - நறுவட்டாணித்தனம் என்றுமாம். [நீர் அணங்காடும் பொய்காண்கிலேன்] - நீங்கள் தேவாவிஷ்டராய் ஆடுகிற நிஷ்பலப்ரவ்ருத்தியை நான் காணமாட்டுகிறிலேன். பகவத்ஸஹகாரமொழிய ஒருதேவதைக்கு உயிருண்டாகிலிறே அந்தவ்யாபாரம் இவள்கண்ணில் படுவது. இது நிஷ்பல ப்ரவ்ருத்தியாகில் நீ சொல்லுகிறதுக்குத்தான் பலமென்? என்ன,—[ஏழ்மைப்பிறப்புக்கும் சேமம்] - ஸப்தஜந்மங்களுக்கும் ரக்ஷை

மேலுண்டான ரக்ஷையோ நாங்கள் தேடுகிறது? இந்நோவுபோகையன்றோ உத்தேஶ்யம் என்ன,—[இந்நோய்க்கும் ஈதே மருந்து] - இவள் பிழைக்கைக்கும் இதுவே பரிஹாரம்; இது ஸகலபேஷஜமன்றோ? "ஸகலவைத்யௌஷதிவிஷ்ணு:" இறே. [ஊழ்மையில்] - இவளைப் பிழைப்பிக்கையே அன்று, ப்ராப்தம் செய்ததாகவுமாம். ஊழ்மை - முறைமை. [கண்ணபிரான் இத்யாதி] - கண்ணபிரான்கழல்உன்னித்து வாழ்த்துங்கோள்; உபகாரஶீலனான க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை அநுஸந்தித்து வாழ்த்தப் பாருங்கோள். "ஸ்யாஸ்தேஷ்யானகோவிந்தஸ்ஸ்மரணேநாநுபாஸநம்" என்று ஸம்ருதிமாத்ரத்தாலே போம்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. நீங்கள்பண்ணுகிற நிஷ்பலப்ரவ்ருத்தி நான் காணமாட்டேன்; க்ருஷ்ணன்திருவடிகளை நினைத்து வாழ்த்துங்கோள், இவள்பிழைக்கவேண்டியிருந்திகோளாகில் என்கிறாள்.

[கீழ்மையினால்] - உங்கள்தண்மையினாலே, இவர்களுக்குத் தண்மையாவது - ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களாலே அபிபூதராகை. ஆகையாலேயிறே, இக்கார்யம் செய்கிறது. [அங்குஓர் இத்யாதி] - 'இன்னவிடத்திலான், இன்னான்' என்று சொல்லவொண்ணாத ஒருசண்டாலன் ப்ரவர்த்திப்பிக்கிற வாத்யத்தின்கீழே புக்கிருந்து. [நாழ்மை பலசொல்லி] - நாழ்மை - குற்றம், அவற்றுக்கில்லாத ஏற்றங்களைப் பலவும் சொல்லி. "உண்டு முமிழ்ந்தும் கடந்து மிடந்தும்" என்று ஸர்வேஶ்வரனைச் சொல்லுமாபோலே, 'இவன் இன்னதுசெய்தான், இன்னது செய்தான்' என்று சொல்லாநிற்பர்களிறே. நாழென்று - குற்றத்துக்கும், இல்லாததுசொல்லுகைக்கும், 'நான்' என்று அபிமாநித்திருக்கைக்கும் பேர். [நீர் இத்யாதி] - நீங்கள் க்ஷுத்ரதேவதைகளாயாடுகிற இப்போய் என்கண்ணுக்கு ஒரு வஸ்துவாய்த் தோற்றுகிறதில்லை. "நேஹநாநாஸ்திகிஞ்சந" (நேஹநாநாஸ்திகிஞ்சந) என்று, 'அவனையொழிந்ததொரு தேவதைக்கு வஸ்துத்வ முண்டு' என்றிருக்கிலிறே அவர்கள்செய்கிறது 'மெய்' என்று தோற்றுவது. 'நாங்கள்செய்கிறவை பொய்யாகில், நீசொல்லுகிறது மெய்யாய் எவ்வளவு பலிக்கும்?' என்ன, [ஏழ்மைப்பிறப்புக்கும் சேமம்] - ஏழ்

ஒன்பதாம்பாட்டு - 'கீழ்மையினால்' இத்யாதி. 'பொய்' என்கிறத்தைப் பற்ற, 'நிஷ்பலப்ரவ்ருத்தி' என்றது. 'கண்ணபிரான்' இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து, 'க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை' இத்யாதி.

ஆகையாலே - ரஜஸ்தமோபிபூதராகையாலே. 'ஓர்' என்றதுக்கு 'இன்னவிடத்திலான் இன்னான் என்று சொல்லவொண்ணாத' என்று பாவம். 'நாழ்மை' என்றதுக்கு - பொய்யென்று அர்த்தாந்தரம் - 'அவற்றுக்கு' இத்யாதி. முந்தின அர்த்தம், - 'நாழ்மை' என்று குற்றமாய் ஸ்வரூபவிருத்தங்களைச் சொல்லி யென்றபடி. அது ஏது? என்ன, 'உண்டுமுமிழ்ந்தும்' இத்யாதி. இப்பதம் இரண்டையுஞ் சொல்லுமோ? என்ன, 'நாழென்று' இத்யாதி. 'பொய்' என்றத்துக்கு-'நிஷ்பலப்ரவ்ருத்தி' என்று அவதாரிகையிலே அருளிச்செய்த அர்த்தமொழிய இங்கே அர்த்தாந்தரம் கண்டுகொள்வது. தோற்றாமைக்கு ஹேது ஏது? என்ன, 'நேஹநாநாஸ்தி' இத்யாதி. "நேஹநாநாஸ்திகிஞ்சந" இதி-கடவல்லியாம். வஸ்துத்வம் - ஸ்வதந்த்ரவஸ்துத்வம். 'ஏழ்மைப் பிறப்புக்கும்' என்றது - ஸர்வஜந்மங்களையுஞ் சொல்லுகிறதென்று விவக்ஷித்து, அதுகாட்டும்படி எங்ஙனே?

மை - ஒருநன்மையுண்டானால் அத்தை ஏழேழாகச் சொல்லக்கடவதிறே. எல்லாஜந்மங்களிலும் ரக்ஷையாம். ஏழ்மை - தண்மை. தண்ணிதான ஜந்ம மென்னவுமாம். நாங்கள் ஜந்மங்களில் ரக்ஷையாமதுவோ தேடுகிறது? இவள்நோய்க்குப் பரிஹாரமன்றோ ? அத்தைச் சொல்லாதே மற்றொன்றைச் சொல்லுகிறதேன்? என்ன;—ஆகில், * சம்பறுத்தார்க்கைக்குப் போகவேணுமோ? [இந்நோய்க்கும் ஈதேமருந்து] - அடிபற்றின மருந்தன்றோ ? ஊழ்மையில் - முறையிலே. ஊழென்பது - முறை. நீங்கள்செய்கிறவைபோலன்றிக்கே முறையிலே செய்ததாகவுமாம். [கண்ணபிரான் இத்யாதி] - உபகாரகனான க்ருஷ்ணன்திருவடிகளை வாழ்த்தப் பாருங்கோள். அடிக்கழஞ்சுபெறும் மருந்திறே. அதுசெய்யுமிடத்தில் - [உன்னித்து] - "ஸ்ம்ருதோயச்சதி ஶோபநம்". (ஸ்ம்ருதோயச்சதிஶோபநம்). எல்லாருமொக்க அநுஸந்தித்து வாழ்த்தப் பாருங்கோள். இப்படி செய்யவே, எல்லாஜந்மங்களிலும் ரக்ஷகமாய் இவள் நோய்க்கும் பரிஹாரமாம்; ப்ராப்தம் செய்தது மாகலாம். (௯)

பத்தாம்பாட்டு.

உன்னித்துமற்றொருதெய்வம்தொழாள் அவனையல்லால்
நும்மிச்சைசொல்லி நும்தோள்குலைக்கப்படும்அன்னைமீர் !
மன்னப்படுமறைவாணனை வண்துவராபதி
மன்னனை ஏத்துமின் ஏத்துதலும்தொழுதாடுமே.

ஆ.—(உன்னித்து.) இவளுக்குஅவனையல்லது மற்றொரு தைவத்தைத் தொழுகை அஸம்பாவிதமானாற்போலே, மற்றொரு தைவத்தை ஸ்வப்நத்திலுங்கூட நினைக்கை அஸம்பா

என்ன, 'ஒருநன்மை' இத்யாதி. ஆகையாலே, எல்லாஜந்மங்களிலும் ரக்ஷையாம் என்றபடி. அடிபற்றின மருந்தென்றது - திருவடிகளைப்பற்றின மருந்தென்று ஸ்வபாவார்த்தம்; ஊர்மான மருந்தென்று சாடு: மூலமென்றுமாம். அடிபற்றின மருந்தென்றது - 'கழல்வாழ்த்துமின்' என்றத்தைப் பற்ற. கீழ்ச்சொன்ன இரண்டோடே ஸமுச்சயம் - 'நீங்கள்செய்கிறவை' இத்யாதி. ஊழ்மையில் ப்ராப்தியிலே. இன்னமும் ஒரு ரஸோக்தி - 'அடிக்கழஞ்சு' இத்யாதி. அடிக்கழஞ்சு என்றது - லகுத்தமாய், அவிளம்ப்ய பலப்ரதமாய், ஸ்வரூபாநுரூபமாகையாலே ஶ்லாக்ய மென்றபடி ஸ்மரணம்போருமோ? என்ன, 'ஸ்ம்ருதோயச்சதி' இத்யாதி. "ஶ்ருயாஸஹஸ்ராரணிகோஸஹ்ஸ்ரூதோயச்சதிஶோபநம் । வாவக்ஷயஸ்ஹவதிஸ்வராதாநஹநிரும்" இதி ப்ரதமேம்ஶே ஸப்ததஶே அஸுரபுத்ராந்ப்ரதி ப்ரஹ்லாதஃ. 'வாழ்த்துமின்' என்ற பஹுவசநார்த்தம் - 'எல்லாரும்' இத்யாதி. இப்படிசெய்யவே - உன்னித்து வாழ்த்தவே. கீழ்மகன் - நீசன், முழவு - வாத்யம். அங்கோர் கீழ்மகனிட்ட - 'இன்னவிடத்திலான், இன்னான்' என்று சொல்லவொண்ணாத நீசன் ப்ரவர்த்திப்பித்த வென்றபடி கீழ்மையினுடைய வித்யாரப்ய, காண்கிலேன், கண்ணபிரான் கழல் - உன்னித்து, வாழ்த்துமின்; ஏழ்மைப்பிறப்புக்கும் சேமம், இந்நோய்க்கு மீதே மருந்து, ஊழ்மையில் இத்யந்வயம்.

* சம்பறுத்தாரக்கைக்கு என்றும் பாடம்.

விதம். இப்படி தேவதாந்தரஸம்பந்த கந்தமின்றியேயிருந்த இவளுடைய நோய் தீர்க்கைக்கு, வேதபாஹ்யமான க்ஷுத்ரதைவத்தை வ்யர்த்தமாய் விரோதியுமாயிருந்த வேதபஹிர்ப்பூத மார்க்கத்தாலே தொழுது து:க்கப்படாதே, ஸாங்கஸகலவேதவேத்யனும் ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யாத்ய நவதிககல்யாணகுணகண மஹோததியா யிருந்த வண்துவராபதிமன்னனை ஏத்துங்கோள்; ஏத்தவே உஜ்ஜீவிக்கும் என்கிறாள்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், இவளுக்கு க்ருஷ்ணன்திருவடிகளி லுண்டான ஐகாந்த்யத்தை அநுஸந்தித்து அதுக்குஈடாக அவனை வாழ்த்துங்கோள்; வாழ்த்தவே, இவள் உஜ்ஜீவிக்கும் என்கிறாள்.

[உன்னித்து என்று தொடங்கி] - அவனையொழிய மற்றொருதெய்வம் உண்டென்று அறிதல் தொழுதல் செய்யும் ஸ்வபாவையல்ல. உங்களுக்கு ப்ரதிபந்நங்களைச் சொல்லி அலமாக்கிற அன்னைமீர்! [மன்ன என்று தொடங்கி] - ஸூக்ஷ்மப்ரமாணமான வேதப்ரதி பாத்யனும்வைத்து க்ருஷ்ணனாய் வந்து திருவவதாரம்பண்ணியருளி, வண்துவராபதிக்கு ராஜாவானவனை. நீரேறுண்டு மோஹித்தார்க்கு நீரே பரிஹாரமாமாப்போலே நோய்க்கு நிதாநமான க்ருஷ்ணகுணகீர்த்தநமே பரிஹாரமென்று கருத்து.

ப.—அநந்தரம், நித்யவேதப்ரதிபாத்யனான க்ருஷ்ணன்பக்கலிலே பாரமைகாந்த்யத் தை யுடைய இவள், நீங்கள்அவனை ஸ்துதித்தபோதே ஆஸ்வஸ்தையாம் என்கிறாள்.

அவனையல்லால் - அவனையொழிய, (இவள்), மற்று ஒரு தெய்வம் - வேறு ஒரு தேவதையை, உன்னித்து - நினைத்து, தொழாள் - தொழும்படியல்லள்: (இப்படியிருக்க), அன்னைமீர் - பெற்றவர்களான நீங்கள் (இவளளவிற் பரிவாலே கலங்கி), நும் இச்சை - உங்கள் அபிமதங்களை, சொல்லி - சொல்லி, நும்தோள் - (பகவத்பரிசர்யோபகரணங்களான) உங்கள் தோள்கள், குலைக்க - (தேவதாந்தரவிஷயமாக) வ்யாபரிக்க, படும் - படாநின்றன; (அத்தைத் தவிர்த்து), மன்ன - நித்யதயா, படும் - (நெஞ்சிலே) படுவதான, மறைவாணனை - வேதத்துக்கு ப்ரதாநதயா ப்ரதிபாத்யனும், (ஆஸ்ரிதர்க்கு முகங்கொடுக்கைக்காக), வண்துவராபதி மன்னனை - ஸ்ரீமத்த்வாரகைக்கு அதிபதியான க்ருஷ்ணனை, ஏத்துமின் - ஸ்தோத்ரம்பண்ணுங்கோள்; ஏத்துதலும் - அந்தஸ்துதிஸமகாலத்திலே ப்ரபுத்தையாய், தொழுது - (அவனைத்) தொழுது, ஆடும் - ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம் பண்ணுநிற்கும்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், இவளுக்கு க்ருஷ்ணன்திருவடிகளிலுண்டான ஐகாந்த் யத்தை அநுஸந்தித்து அவனை ஏத்துங்கோள்; இவள்உஜ்ஜீவிக்கும் என்கிறாள்.

[உன்னித்து இத்யாதி] - உன்னித்து - மதித்து; நெஞ்சாலே ஒன்றாக நினைத்து க்ருஷ்ணனையொழிய வேறொருதேவதையைத் தொழாள். வேறொன்றை தேவதையென்று மதித்தல் தொழுதல் செய்யுமவளல்லள். தேவதாந்தரஸ்பர்ஶம்பொறுத இவளுக்கே இந்தப் பரிஹாரம் பண்ணுவது. [நும் இச்சை சொல்லி] - உங்களுக்கு ப்ரதிபந்நங்களைச் சொல்லி,

இவளுக்குத் தகாது என்று அறியாதே தோற்றிற்றுச் சொல்லி. [நும்தோள் இத்யாதி] - நீங்களே இவ்விஷயத்திலே விக்ருதைகளாவுதிகோள். உங்கள்தோளே இதுக்கு உபகரணமாவது. ப்ராப்தவிஷயத்திலும் அவிக்ருதராய்ப்போரும் குடி படும் பாடே இது; [மன்னப்படு மறை] - அப்யஸிக்கப்படும் மறை; அத்யயநப்ராப்தமான வேதம்; நித்யமான வேத மென்றுமாம். [மறைவாணனை] - நித்யமான வேதத்திலே ஸர்வாதிகனாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவனை. [வண்துவராபதிமன்னனை] - இப்படி ஓலைப்புறத்தே கேட்டுப்போகாமே கண்டு அநுபவிக்கலாம்படி ஸ்ரீமத்த்வாரகைக்கு ராஜாவாகப் பிறந்தவனை. [ஏத்துமின்] - வாய்படைத்த ப்ரயோஜநம் பெறும்படி ஏத்துங்கோள். அவனை ஆஸ்ரயிக்கக்கடவ நீங்களே க்ஷுத்ரதேவதையின் காலிலே விழுவுதிகோள். [ஏத்துதலும் தொழுது ஆடுமே] - உங்கள்ஸ்வரூபலாபமேயன்று; "ஸயஸொஸயமதொஸவதி" என்கிறபடியே ஏத்தின ஸமநந்தரத்திலே ப்ரபுத்தையாய் வ்யாபாரக்ஷமையுமாம். இவள்உணர்ந்தால் செய்வது தொழுதல் விக்ருதையாதல் போலேகாணும். நீரேறுண்டு மோஹித்தார்க்கு நீரே பரிஹாரமமாப்போலே நோவுக்கு அடியான க்ருஷ்ணனுடைய குணகீர்த்தநமே பரிஹாரமென்று கருத்து.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. இவளுக்கு க்ருஷ்ணன்திருவடிகளில்உண்டான ஐகாந்த்யத்தை அநுஸந்தித்து அவனையேத்துங்கோள்; இவள் உஜ்ஜீவிக்கும் என்கிறாள்.

[உன்னித்து மற்றொருதெய்வம் தொழாள்அவனையல்லால்]-இன்னார்க்குஇன்னபரிஹாரமென்றில்லையோ? அதுஅறிந்து பரிஹரிக்கவேண்டாவோ? முழங்கால் தகர மூக்கிலே ஈரச்சீரை கட்டுமாபோலே யன்றோ நீங்கள் பண்ணுகிற பரிஹாரம்? 'தேவதாந்தரஸ்பர்ஶம் இவளுக்குப் பொறாது' என்று அறியவேண்டாவோ? தன்நெஞ்சாலே மதித்து வேறொருதெய்வத்தைத் தொழுதறியாள் இவள். "பால்யாத்ப்ரப்ருதிஸுஸ்நிக்தஃ" (பால்யாத்ப்ரப்ருதிஸுஸ்நிக்தஃ) என்கிறபடியே, பிறைதொழும் பருவத்திலும் பிறைதொழுதறியாள். "மூலேயோமுழு

பத்தாம்பாட்டு - 'உன்னித்து' இத்யாதி. 'உன்னித்து மற்றொருதெய்வம் தொழா ளவனையல்லால், வண்துவராபதிமன்னனை யேத்துமி னேத்துதலும் தொழுதாடுமே' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - 'இவளுக்கு' இத்யாதி. ஐகாந்த்யமாவது - தான்பற்றின விஷயத்தையொழிய வேறொன்று அறியாதிருக்கை.

'உன்னித்து'-தன்னெஞ்சாலே மதித்து; அதாவது-ஒருவஸ்துவாக நினைத் தென்றபடி. 'அவனையல்லால் - உன்னித்து மற்றொருதெய்வந் தொழாள்' என்கிறவளுடைய ஹார்த்தரூபம்-'இன்னார்க்கு' இத்யாதி. இன்னார்க்கு இன்ன பரிஹாரமென்றில்லையோ? என்றது - அவரவர் ப்ரக்ருத்யநுகுணமாகவன்றோ பரிஹாரமிருப்பதென்றபடி. ப்ரக்ருத்யநுகுணமான பரிஹாரம் பண்ணாதே வேறேபரிஹாரம் பண்ணுகிறது அஸங்கதமென்னுமதுக்கு ஒருத்ருஷ்டாந்தம்-'முழங்கால்'- இத்யாதி. ஈரச்சீரை. இவள் ப்ரக்ருதிதான் ஏது? என்ன, 'தேவதாந்தர' இத்யாதி. சப்தார்த்தம்-'தன்னெஞ்சாலே' இத்யாதி. தொழுதறியாள் பால்யாத்ப்ரப்ருதி தொழுதறியாள். "ஸ ஸஸ்வஸ்நிக்த்ஃ". பால்யத்தில் தொழ ப்ரஸக்தியுண்டோ? என்ன, 'பால்யாத்' இத்யாதி. பூர்வமேவ லிகிதம். பால்யாத்ப்ரப்ருதி பகவத்விஷயமல்லது அறியாமைக்கு ப்ரமாணம்-'மூலேயோ'

முற்றும்போந்தில - பெருமான்மலேயோ திருவேங்கடமேன்று சுற்கின்றவாசகம் - இவள்பரமே" என்று நீங்கள்ஆஶ்சர்யப்படும்படியன்றே அப்பருவத்திலும்; இனி இப்போது பர்வதத்தைவிட்டுப் பதர்க்கூட்டைப் பற்றுமோ? "அநந்யதைவதவம்" - (அநந்யதைவத்வம்) - 'வேறேயோரு ஆஶ்ரய தேவதை உண்டு, அது ரக்ஷிக்கிறது' என்று நினைக்க விரகில்லேகிடீர் எனக்கு. "ஸஹபத்ந்யா" (ஸஹபத்ந்யா) என்று - பெரியபெருமாள் திருவடிகளில் இவர்புகும்போதும் இவர்க்கு எடுத்துக் கைநீட்டப்புகுமத்தனே போக்கி, பெரியபெருமாள்தாம் உத்தேஶ்யமாகப் புக்கறியேன். "இயம் க்ஷமாச" (இயம்க்ஷமாச)-ராவணனுடைய ஜல்பங்களேயும் ராக்ஷஸிகளுடைய தர்ஜநபர்த்ஸநங் களேயும் பொறுத்திருந்ததும் 'அவரது ஒரு இன்சொல் கேட்கலாம்' என்றுகிடீர். "பூமௌசஶய்யா" (பூமௌசஶய்யா) - இத்தரைக்கிடை கிடந்ததும் "தவாங்கேஸமுபாவிஶம்" (தவாங் கேஸமுபாவிஶம்) என்கிறபடியே 'அவர்மடியி லிருப்பு ஒருகால் ஸித்திக்குமோ ?' என்னுமத் தாலேகிடீர். "நியமஶ்சதர்மே" (நியமஶ்சதர்மே) - 'ரக்ஷகத்வதர்மம் அவர்தலேயிலே' என்னு மத்தாலேகிடீர் நான் இருந்தது; "நத்வாகுர்மிதஶக்ரீவ பஸ்மபஸ்மார்ஹதேஜஸா" (நத்வா குர்மிதஶக்ரீவ பஸ்மபஸ்மார்ஹதேஜஸா) என்றதும் அவரைப் பார்த்து. "பதிவ்ரதாத்வம்" (பதிவ்ரதாத்வம்) - "ஏதத்வ்ரதம்மம" (ஏதத்வ்ரதம்மம) என்றவருடைய வ்ரதமொழிய, 'எனக்கு' என்ன ஒருஸங்கல்பத்தையுண்டாக்கி இவற்றையழிக்க நினைத்திலேன்கிடீர். "விபலம்மமேதம்" (விபலம்மமேதம்)-தப்பாதவையும் தப்பிற்றின. ஆர்க்குப்போலேயேன்னில்,—"மாநுஷாணாம்-க்ருதக்நேஷு-க்ருதமிவ" (மாநுஷாணும் - க்ருதக்நேஷு - க்ருதமிவ) - "ஆத்மாநம்மாநுஷம்மந்யே" (ஆத்மாநம்மாநுஷம்மந்யே) என்றவர்க்கும் உண்டிறே மனிச்சு ; அவரையொழிந்தார் திறத்துச் செய்தவற்றேபாதியாய் விழுந்தது. தப்பாதது தப்பிற்று, அதுக்குஅடியேன்?என்னில், - "மமேதம்" (மமேதம்) - அவர்பக்கல் குறையில்லே ; அதுக்கு இலக்கு நாளுகையாலே. [நும்

இத்யாதி. யௌவநஸூசகமான முலேயானவை மிகவும் முழுக்கத் தோற்றினவில்லே, ஸ்வாமியானவனுடைய மலேயோ திருவேங்கடமென்றுஅப்யஸிக்கிற பாசுரம் இவளுக்குப் பரமோ? என்றபடி. திருவிருத்தம், அறுப தாம்பாட்டு. 'மலேயோ திருவேங்கடம்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து ஸோக்தி-'இனி இப்போது' இத்யாதி. "மற்றொருதெய்வந்தொழாள்"என்றதுக்கு ப்ரமாணம்-"அநந்யதைவதவம்" இத்யாதி. "அநந்யதைவதவமியம்க்ஷமாசபூமௌசஶய்யா நியமஶ்சதர்ம:। பதிவ்ரதாத்வம்விபலம்மமேதம்க்ருதம்க்ருதக்நேஷ்விவ மாநுஷாணாம்" இதி ஸுந்தரகாண்டே அஷ்டாவிம்ஶேஸீதா. விஶ்லேஷவேளேயிலே'நான்தேவதாந்தர ப்ரவணேயல்லேன்' என்று சொல்லுகிறவளுடைய ஹார்த்தபாவம் - 'வேறே' இத்யாதி. பெரியபெருமாளே யாஶ்ரயிக்க வில்லேயோ? என்ன, "ஸஹபத்ந்யா" இத்யாதி. "ஸஹபத்ந்யாவிஶாலாக்ஷ்யா நாராயண முபாகமத்" இத்யயோத்யாகாண்டே. எடுத்துக்கைநீட்டுகையாவது - பரிசர்யை பண்ணுகை. "இயம் க்ஷமாச" என்றதுக்கு ஹார்த்தபாவம் - 'ராவணனுடைய' இத்யாதி. "பூமௌசஶய்யா"என்றதுக்கு ஹார்த்தபாவம் - 'இத்தரைக்கிடை' இத்யாதி. "தஸ்யாவநஷண்டேஷு நாநாவிதேஷு ஸுரம்யேஷு। விஹ்ருத்யஸீதோக்ஷிணா தவாங்கேஸமுபாவிஶம்" இதி ஸுந்தரகாண்டே ஹநுமந்தம்ப்ரதி ஸீதா. இவற்றை - உக்தங்களே. 'இதம்' என்று - உக்தங்களேப் பராமர்ஶிக்கிறது. "மமேதம்" என்கையாலே,

இச்சைசோல்லி] - உங்களுக்கு இஷ்டமானவற்றைச் சோல்லி. அர்த்ததத்த்வத்தைப்பார்த்தாலும் இவனைப் பார்த்தாலும் தேவதாந்தரஸ்டர்ஶம் பொருதாயிருந்ததிறே, இனியுள்ளது உங்களுக்கு ப்ரதிபந்நங்களைச் சோல்லுகையாயிற்றிறே. [நுங்தோள்குலைக்க] - இவற்றுக்கு விக்ருதராமவர்களே நீங்கள். துர்வ்ருத்தர்செய்வதை வ்ருத்தவான்கள் செய்வர்களோ? "தோளவனையல்லால் தொழா" என்றன்றோ நீங்கள் சோல்லுவது. ஆனால், செய்யஅடுப்பதேன் ? என்ன, [மன்னஇத்யாதி] - வேதைகஸமதிகம்யனனவனைப் பற்றப் பாருங்கோள். ஆகமாதிகளில் சோன்னவற்றைக் கோண்டோ பரிஹரிக்கப் பார்ப்பது ? மன்னுகையாவது - அப்யாஸமாய், அத்யயந விதிப்ராப்த மானத்தையாதல் ; அன்றிக்கே, நித்யத்வமாய், புருஷபுத்தி ப்ரபவமல்லாமையாலே விப்ரலம் பாதிதோஷ ஸம்பாவனையின்றிக்கே, பூர்வபூர்வோச்சாரணக்ரமத்திலே உத்தரோத்தரோச்சார்ய மாணத்வத்தைப் பற்றச் சோல்லிற்றுதல். நித்யமான வேதப்ரதிபாத்யனைகையாலே வந்த ஏற்றத்தை யுடையவனே. [வண்துவராபதிமன்னனை] - கேட்டார்வாய்க் கேட்டுப்போகாமே

'ஆர்க்குப்போலே' என்கிறது. பகவத்வ்யதிரிக்தரெல்லாரும் க்ருதக்நரன்றோ? 'மாந-வைஷ-' என்ன அமை யாதோ? 'க்ருதவெஷ-' என்று விஶேஷிக்கிறதென்? என்ன, 'ரூதூா நழ' இத்யாதி. அதாவது - "ஶாந-ஷாணா"என்ற ஶப்தம் - ஸாமாந்யமாகையாலே, "ரூதூா நஂஶாந-ஷஂ..." என்ற பெரு மாளுக்கும் மநுஷ்யத்வமுண்டானாலும், "..." என்று இவர் க்ருதஜ்ஞராகையாலே, "ஶாந-ஷாணாஂ... - க்ருதவெஷ-" என்று இவரை விஶேஷித்து-இவரையொழிந்தார் திறத்துப் பண்ணின உபகாரம்போலே யென்றபடி. 'தப்பாதவையும்' இத்யாதி வாக்யவிவரணம் - 'தப்பாதது' என்று தொடங்கி, 'நானுகையாலே' இத்யந்தம். க்ருதஜெஜ்ஞாஶ க்ருதஶவி ஸஷஂக்ருதவெஷ- க்ருதஶிவ ஶெஷாஷவஶெந விக்யஶேஷிதி ஸாவஃ. அதுக்குஅடியென்? என்னில் - பலியாமைக்கு ஹேதுவென்? என்னில்? 'அர்த்தஸ்திதி இப்படியன்றோ?' என்ன, 'அர்த்ததத்த்வத்தை' இத்யாதி. அர்த்ததத்த்வம் - யாதார் த்யம். நீங்கள் - ததேகஶேஷத்வ ஸ்வரூபரான நீங்கள். துர்வ்ருத்தரென்கிற வாக்யத்துக்கு - பகவத்ஸம்பந்த மில்லாதார் செய்வதை பகவத்ஸம்பந்தமுடையவர்கள் செய்வார்களோ? என்று தாத்பர்யம். துர்வ்ருத்தர் - சக்ராதிலாஞ்சந மில்லாதார். வருத்தவர்கள் ளென்கிறது - சாடு; ஸத்வ்ருத்தரென்றும், சக்ரவான்களென் றும். வ்ருத்தவான்கள் செய்வதேது? என்ன, 'தோள்' இத்யாதி. என்னுடையதோள்களானவை அந்த ஸர்வேஶ்வரனையல்லது தொழுகிறனவில்லை யித்யர்த்தஃ. முதல்திருவந்தாதி, அறுபத்து மூன்றும்பாட்டு. அடுப்பது - ப்ராப்தம். தாத்பர்யம் 'வெதைக' இத்யாதி. "வெதைகஸமதிகம்யு" என்றதுக்கு ப்ரதி கோடித்வேந அருளிச்செய்கிறார் - 'ஆகமாதிகளில்' இத்யாதி. ஆகமாதிகளில் - சைவாகமாதிகளில். மன்னப் படுகை - அத்யயநம்பண்ணப்படுகையாதல், நித்யத்வமாதல். இரண்டையும் அடைவே அருளிச்செய்கிறார் - 'மன்னுகை' இத்யாதி. 'நித்யத்வமாய்' இத்யாதி - "நித்யவாக்ஷவளப-வெஷயகவு, ஷவளப- வெயகவாக ஷொஷராஷித்வஂ. ஶஷப-ஶவஸு வெஷவஸு ரீக்ஷணாவஸுாயிகாக்ஷ்யஂ நித்யகஷித்யாஶஜ்ஞ்யு, ரூந-வ-ஶவீ-நித்யகஷித்யாஹ"-'பூர்வபூர்வ' இத்யாதி. சப்தார்த்தம்-'நித்ய மான' இத்யாதி. இந்தப்பக்ஷத்தில், 'மன்னப்படும்' என்கிற கர்மணி ப்ரயோகத்துக்கு - ஔசித்யமில்லை; 'நித்யதயா நெஞ்சிலே படுவதான வேதத்துக்கு ப்ரதிபாத்யதயா ப்ரதானனனவனை' என்றஉரையில் சப்தார்த் தம். 'வண்துவராபதிமன்னனை' என்றதுக்குபாவம் - 'கேட்டார்' இத்யாதி. 'வண்துவராபதிமன்னனை எத்து

கண்ணாலேகண்டு அநுபவிக்கலாம்படி வந்து அவதரித்தவனை. நீரிலேபுக்கு அழுந்தினாரை முகத்திலே நீரைத்தெளித்துப் பரிஹரிக்குமாபோலே, தேர்ப்பாகனார்க்கு மோஹித்த இவளை, வண்துவராபதிமன்னன்திருநாமத்தைச் சொல்லி ஆஶ்வஸிப்பிக்கப் பாருங்கோள். [ஏத்துமின்] - வாய்படைத்த ப்ரயோஜநம் பெற ஏத்துங்கோள். "சீர்பரவாது உண்ண, வாய்தா னுறுமோ வொன்று" என்றன்றோ நீங்கள் சொல்லுவது? [ஏத்துதலும்] - நீங்கள் க்ருதார்த்தைகளாமளவேயன்று; "அதஸோऽபயங்கதோ பவதி" (அதஸோபயங்கதோபவதி) என்கிறபடியே, ஏத்தின ஸமநந்தரத்திலே ப்ரபுத்தையாய். [தொழுதாடுமே] - உணர்த்தியுண்டானால் செய்வது அதுபோலே காணும். தரித்து வ்யாபாரக்ஷமையுமாம். (௧௦)

பதிற்றாம்பாட்டு.

தொழுதாடித்தூமணிவண்ணனுக்கு ஆட்செய்துநோய்தீர்ந்த
வழுவாததொல்புகழ் வண்குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்
வழுவாதஆயிரத்துள் இவைபத்துவெறிகளும்
தொழுதாடிப்பாடவல்லார் துக்கசீலமிலர்களே.

ஆ —(தொழுதாடி.) 'வண்துவராபதிமன்னன்' என்கிற இந்த ம்ருதஸஞ்ஜீவநமான திருநாமத்தைக்கொண்டு ஜீவித்து நோய்தீர்ந்து தொழுது ஆடிப்பாடித் தூமணிவண்ணனுக்கு ஆட்செய்த வழுவாத தொல்புகழ் வண்குருகூர்ச் சடகோபன் சொல்வழுவாத ஆயிரத்துள் தேவதாந்தரபஜநநிவ்ருத்திபரமான இவைபத்தும் தொழுதாடிப்பாடவல்லார் துக்கசீலமிலர்கள் என்கிறார்.

மின்' என்கிறவளுடைய ஹார்த்தபாவம் - 'நீரிலேபுக்கு' இத்யாதி. துவராபதி - த்வாரவதீ. "ஸாம வாய நிவேதிதம்" என்றதைப் பற்ற, 'வாய்படைத்த' இத்யாதி. 'வாய்படைத்தப்ரயோஜநமேத்துகை' என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - 'சீர்பரவாது' இத்யாதி. அவனுடைய குணங்களை அக்ரமமாகப்பேசாதே வாகிந்த்ரியமானது வேறொன்றையுண்ண ஆசைப்படுமோ? என்றபடி. பெரியதிருவந்தாதி, ஐம்பத்திரண்டாம் பாட்டு, "மாண்பாவித்து" இத்யாதி. ஏத்துதலும் - ஏத்தினவுடனே. 'ஏத்துதலும்' என்கையாலே - ஏத்துகையே ப்ரயோஜந மென்றபடி. 'தொழுது என்றால்- 'ப்ரபுத்தை' என்னுமத்தைக் காட்டுமோ? என்ன-'உணர்த்தியுண்டானால்' இத்யாதி. அது - தொழுதாடுகை. பலிதம் - 'தரித்து' இத்யாதி. 'அவனைத் தொழுது ஸஸம்ப்ரம ந்ருத்தம் பண்ணுகிற்கும்' என்று உரையில் சப்தார்த்தம். க்ரமேண அந்வயః. (௧௦)

ஒ —நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை ஸஹ்ருதயமாக அப்யஸிக்குமவர்கள் தாம் எம்பெருமானைப் பிரிந்து பட்ட வ்யஸநம் படார் என்கிறார்.

[தொழுது என்று தொடங்கி] - திருநாமத்தாலே உஜ்ஜீவித்து நோய்தீருவதும் செய்து மோஹதசையிலும் தேவதாந்தரஸ்பர்ஸம் ஸஹியாமையும் அத்தசையிலும் பகவத் குணங்களை உஜ்ஜீவநமாகவுடைய ரென்னும் ஸ்வாபாவிகமான புகழைப் புஷ்கலமாகவுடைய ஆழ்வாருடைய சொல்லான. [வழுவாத ஆயிரம் என்று தொடங்கி] - ஆயிரந்திருவாய்மொழி யிலும் பகவத்குணங்கள் ஒன்றும் ஒழியாமே ப்ரதிபாதித்த வெறிவிலக்கான இத்திருவாய் மொழியை ஸஹ்ருதயமாக அநுஸந்திப்பார். [தொழுதாடி என்று தொடங்கி] - மோஹம் தீரப்பெறுகையாலே எல்லாம் பெற்றதாக அநுவதிக்கிறது.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை ப்ரேமத்தாலே விக்ருதராய் அநுஸந்திப்பார் பகவத்விஶ்லேஷாதி து:கரஹிதராவர்கள் என்று பலத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

தொழுது- (ஶேஷத்வாநுரூபமான) அஞ்சலியைப்பண்ணி, ஆடி - (அந்தப்ரீதியாலே) ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம்பண்ணி, தூ மணி - உஜ்ஜ்வலமான நீலரத்நம்போலே யிருக்கிற, வண்ண னுக்கு - நிறத்தையுடைய க்ருஷ்ணனுக்கு, ஆள் செய்து-இதுதானே கைங்கர்யமாகச் செய்து, நோய் தீர்ந்த-தத்விஶ்லேஷது:கரூப வ்யாதி ஶமிக்கும்படியாய், வழுவாத-(ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் தேவதாந்தர ஸம்ஸர்க்கமாகிற) வழுவுதலின்றியே, தொல் புகழ் - ஸ்வாபாவிகமான பகவதேக சேஷத்வப்ரதையையுடையராய், வண் குருகூர் - விலக்ஷணமான திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொல் - அருளிச்செய்ததாய், வழுவாத-(பகவத்ஸ்வரூபாதிகளிலொன் றும்) நழுவாதபடி ப்ரதிபாதிக்குமதான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரந்திருவாய்மொழிக்குள்ளே, வெறி கள் - வெறியாட்டுவிஷயமாக விலக்கியுரைத்த, இவை பத்தும் - இவை பத்தையும், தொழுது - (இதில் அர்த்தாநுஸந்தாநவித்தராய்க்கொண்டு) தொழுது, ஆடி - ஆடி, பாட - (ப்ரேமபாரவஶ்யத்தாலே) பாட, வல்லார் - வல்லவர்கள், துக்கம் - பகவத்விஶ்லேஷஜநிதது:கமும் தத் பரிஹாரார்த்ததேவதாந்தராநுவ்ருத்திது:கமு முண்டாகும், சீலம் - ஸ்வபாவம், இவர்கள்- இல்லாதவர்களாவர்கள். இது - கலித்துறை.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை ஸஹ்ருதயமாக அப்யஸிக்கவல்லார் தாம் பிரிந்துபட்ட வ்யஸநம் படார் என்கிறார்.

[தொழுது ஆடி இத்யாதி]-தொழுது அந்தஹர்ஷத்தாலே ஆடி ஆள்செய்து நோய் தீர்ந்த.கீழ்ப்பிறந்த அவஸாதாதிஶயத்தாலேபிறந்த உணர்த்தியைக் குவாலாகச் சொல்லுகிறது. மேல் "சீலமில்லாச்சிறிய" ளுகையாலே, உணர்ந்து கூப்பிடுகைக்கு வேண்டுமளவேயிறே பிறந்தது. 'வண்துவராபதிமன்னனை ஏத்துமின்' என்று தோழி சொன்னமாத்ரமே அமைந்தது, இவள் ப்ரபுத்தையாகைக்கு. இத்தோழிதானும் பகவத்ப்ரஹாவம் அறிந்திலள். தானும் சொல்லி அவர்களும் சொல்லவேணும் என்று இருந்தாள். இதுஎல்லாம் வேண்டிற்றில்லையே. [வழுவாத தொல் புகழ்] - அஜ்ஞாநதஶையிலும் தேவதாந்தரஸ்பர்ஶம் விநாஶஹேதுவாய் இத்தஶையிலும் பகவத்ஸ்பர்ஶம் ஸத்தாதாரகமாம்படியான ஸ்வாபாவிகமான வைஷ்ணவ ஸ்ரீயிலே நிலைநின்ற புகழையுடையவர். [வழுவாத ஆயிரத்துள் இவை பத்து வெறிகளும்] - ஒருத்தனுக்கு ஜ்ஞாதவ்யார்த்தங்களில் ஒன்றும்குறையாமல் அருளிச்செய்த ஆயிரத்திலும், வெறிவிலக்கான இத்திருவாய்மொழியை. வெறிவிலக்காவது - ஒருவனைஆசைப்பட்டு மோஹித்துக்கிடக்க இவளை தேவாவிஷ்டையென்று ஆடாப்பது பலியிடுவதாக, தோழி ஒருவனுக்கு மோஹித்துக்கிடக்கிறாள் என்று அவர்களை விலக்குகை என்று தமிழர் சொல்லுவது ஒரு துறை. [தொழுது ஆடிப் பாடவல்லார்] - ஸஹ்ருதயமாக அநுஸந்திப்பார். [துக்கசீலமிலர்களே] - து꞉கஸ்வபாவமின்றிக்கே யொழிவர். ஶீலம் - ஸ்வபாவம்.

ஈ௫.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை ஸஹ்ருதயமாக அப்யஸிக்கவல்லார், தாம் பிரிந்துபட்ட வ்யஸநம் படாதே பலத்திலே அந்வயிப்பர் என்கிறார்.

[தொழுது ஆடித் தூமணிவண்ணனுக்கு ஆட்செய்து நோய்தீர்ந்த] - என்றதுக்கு அம்மங்கியம்மாள் பணிக்கும்படி - "மோஹித்தவள் அல்டம் ஆஶ்வஸித்தவாறே, 'மோர்க்குழம்பு குடித்தாள், தரித்தாள், கண்விழித்தாள், வார்த்தைசொன்னாள்' என்பர்களிறே; அதுபோலே காணும்" என்று. முன்புபிறந்த அவஸாதாதிஶயத்தாலே பிறந்த உணர்த்தியைக் குவாலாகச் சொல்லுகிறது; மேல் "சீலமில்லாச்சிறிய"ளுகையாலே, உணர்ந்து கூப்பிடவேண்டுமளவேயிறே

நிகமம் - 'தொழுது' இத்யாதி. 'இவைபத்து' இத்யாரப்ய, மேலெல்லாம் கடாக்ஷித்துஅவதாரிகை - 'நிகமத்தில்' இத்யாதி. 'தொழுதாடிப்பாடவல்லார்' என்கையாலே, 'ஸஹ்ருதயம்' என்றது. அஹ்ருதயமான போது இவையெல்லாங் கூடாதிறே.

தெளிந்த தொழுதாடும்படி ஸம்ஶ்லேஷித்தாளோ? என்ன, 'தொழுதாடி' இத்யாதி. அதாவது - மோஹம் நிவ்ருத்தமானபடியைப் போரப்பொலியச் சொல்லுகிற தென்றபடி. பலிதம் - 'முன்புபிறந்த' இத்யாதி. 'தொழுதாடித் தூமணிவண்ணனுக் காட்செய்து நோய்தீர்ந்த' என்று - ஶாப்தமாக, தேறினளென்றிருக்க, 'அல்பாஶ்வாஸத்தைக் குவாலாகச் சொல்லுகிறது' என்று அம்மாள்நிர்வஹிக்கைக்கு அடியேது? என்ன, 'மேல்' இத்யாதி. 'ஏத்துமின்' என்றஅநந்தரம் அவர்களேத்தாதிருக்க, 'தொழுதாடி' என்கையாலே

பிறந்தது [தோழுதுஇத்யாதி] - இத்தோழிதானும் அறிந்திலள்காணும் பகவத்ப்ரபாவம்; அவர் களை 'ஏத்துங்கோள்' என்றாளே; அதெல்லாம் வேண்டாதே,தான்'ஏத்துங்கோள்' என்றஇதுதானே அமைந்தது இவளுணருகைக்கு.பகவத்ப்ரபாவம் புறம்புள்ளார்க்குஅறியவோண்ணாதவோபாதி, உட்புகுந்தாராய் அறிந்தார்களாயுள்ளவர்களுக்கும் 'இவ்வளவு' என்று அறிய வோண்ணாதாய்க் காணும் இருப்பது.வழுவாத தோல்புகழாகிறது-அஜ்ஞாநதசையிலும் தேவதாந்தரஸ்பர்ஶமும் ததீ யஸ்பர்ஶமும்ஸத்தயாவிநாஶஹேதுவாய், அவ்வளவிலும் பகவந்நாமமும் ததீயஸ்பர்ஶமும் ஸத்தயா தாரகமுமாம்படியான ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயிலே நிலைநின்ற புகழ். ஒருவன் வைஷ்ணவனாகை யாவது-இது; 'ஸர்வேஶ்வரன் ரக்ஷகன்' என்று ஒருவன்பக்கலிலே ஒருவார்த்தை கேட்டுவிட்டு, தேவதாந்தரஸ்பர்ஶமும் அபாகவதஸ்பர்ஶமும் உண்டாயிருக்க, வைஷ்ணவனாக விரகில்லையிறே. பூர்வார்த்தத்தை அநுஸந்தித்தால் இத்தலையால் ஒருதுரும்புநறுக்கவும் ப்ராப்தியில்லாதபடியாயிருக் கும் ; உத்தரார்த்தத்தை அநுஸந்தித்தால் - இளையபெருமாளைப்போலே கண்ணுறங்கவும் விரகில் லையாயிருக்கும். "கழிவதோர்காதலுற்றார்க்கும் உண்டோ கண்கள் துஞ்சுதல்" என்றிறே இருப்

பலிதம் - 'இத்தோழிதானும்' இத்யாதி. ப்ரபாவம்' என்று பாடமானால் - ஈஶ்வரனுடைய ப்ரபாவத்தை யென்றபடி. அதுதானேது? என்ன, 'அவர்களை' இத்யாதி. உட்புகுந்த தோழிக்கு அறியவொண்ணா தோ? என்ன, 'பகவத்ப்ரபாவம்' இத்யாதி. சேஷத்வாநுரூபமாகத் தொழுது, அந்தப்ரீதியாலே ஸஂம் ப்ரமநிருத்தப்பண்ணி, உஜ்ஜ்வலமான நீலரத்நம்போன்ற திருநிறத்தையுடைய க்ருஷ்ணனுக்கு அடிமை செய்து தத்விஶ்லேஷ து:கரூப வ்யாதி தீர்ந்த வென்று சப்தார்த்தம். வழுவாத தொல்புகழ் - நழுவாத ஸ்வா பாவிகமான புகழ். 'ஒருவன்வைஷ்ணவனாகையாவது இது': இதுவென்று - உக்தத்தைப் பராமர்ஶிக்கிறது. 'இது' என்கிற நிர்ப்பந்தமேது? என்ன, வ்யதிரேகத்தாலே இவ்வர்த்தத்தை ஸாதிக்கிறார் - 'ஸர்வேஶ்வரன்' இத்யாதி. ஒருவன் பக்கலிலே - ஆசார்யன்பக்கலிலே. ஒருவார்த்தை - த்வயார்த்தமாதல், சரமஶ்லோகார்த்த மாதல்.ப்ரபந்நனுக்கு தேவதாந்தரஸ்பர்ஶமும் அபாகவதஸ்பர்ஶமும் பரிஹரியாதவன்று வைஷ்ணவத்வமில்லை யென்றார்; இனி ப்ரபந்நனுக்கு தேவதாந்தரஸ்பர்ஶம் பரிஹரணீயமானாற்போலே உபாயாந்தர ஸ்பர்ஶ மும் பரிஹரிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, இப்படியானால் ஸர்வகர்மங்களுக்கும் யோக்யதாபாதகமான நித்யநைமித்திகங்களும் தேஶவாஸாதிகளும் த்யாஜ்யமாகாதோ? என்ன, 'பூர்வார்த்தத்தை' இத்யாதி. ப்ராப்ய புத்த்யா செய்கையாகையாலே த்யாஜ்யமாகா தென்றபடி. பூர்வார்த்தம், உத்தரார்த்த மென்றது - பூர்வோத் தரவாக்யங்களென்றாய், 'சரணௌ' என்ற த்விவசநத்தாலே - உபாயாந்தரங்களினுடைய ஸாங்கஸவாஸந த்யாக மார்த்தமாகக் கண்டுகொள்வது.அன்றிக்கே,சரமஶ்லோகத்தில் பூர்வோத்தரார்த்தங்களைச்சொல்லவுமாம். துரும்பு நறுக்கவும் ப்ராப்தியில்லை யென்றது-'பூர்வகண்டமும் பூர்வார்த்தமும் ஏகோபாயதா ப்ரதிபாதக மாகையாலே. உத்தரார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - 'கழிவதோர்' இத்யாதி. ஸர்வேஶ்வரனைக் கண்கள் நிறை யும்படி அநுபவித்துக் காலங்கழியும்படி அத்விதீயமான ஆசையிலே நின்றவர்களுக்கும் அவன்பக்கல் வைத்த கண் செம்பளிக்க விரகுண்டோ? இத்யர்த்த:. திருவிருத்தம்-தொண்ணூற்றேழாம்பாட்டு, "எழு வதும்" இத்யாதி. ஆக, பூர்வார்த்தத்தை அநுஸந்தித்தால் இத்யாதிவாக்யத்தால் - உபாயபுத்த்யா எல்லாம் விடவேணும், உபேயபுத்த்யா எல்லாம்செய்யவேணு மென்றதாயிற்று.'வைஷ்ணவனாக விரகில்லையிறே' என்று

பது. 'ஸ்வரூபம் இது' என்று அறிந்தால் ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தமும் அதுக்குவிரோதியான வற்றைக் காற்கடைக்கொள்ளுமதுவும் இல்லையாகில், ஜ்ஞாநம் பிறந்ததில்லையாமித்தனையிறே. இதில்லையாகில் ஆழ்வார்கள்போனவழியில் அந்வயித்திலனுமித்தனையிறே; * "திருவடிதன் னாமம் மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர்" என்றும், † "திருவில்லாத்தேவரைத் தேறேன்மின் தேவு" என்றும், ‡ "எண்ணாதமானிடத்தை யெண்ணாதபோதெல்லா மினியவாறு" என்றும், $ "பேராளன் பேரோதும் பெரியோரை யொருகாலும் பிரிகிலேன்" என்றுமிறே இவர்கள்படி. அநாதிகாலம் இவன்சூழ்த்துக்கொண்ட பாபங்கள் போகையும், நித்யகைங்கர்யம் பெறுகையுமாகிற இப் பேற்றுக்கு இவ்வளவாகிலும் செய்யாதிருக்க விரகுண்டோ? [வழுவாத இத்யாதி] - இவ்வாத் மாவுக்கு ஜ்ஞாதவ்யமான அர்த்தங்களிலொன்றும் தப்பாதபடி சொன்ன வெறிவிஷயமான இப் பத்தும். "வெறிவிலக்கு" என்று ஒரு துறையுண்டு தமிழரது: விரஹஜ்வரத்தாலே நோவுபடுகிற வளுக்கு ஆடறுப்பது கள்ளுகுப்பது பலியிடுவதாய்ப் பரிஹரிக்கப் புக, தோழியானவள் 'இது ஒரு விஷயத்தில் ஸாவபைந்யமடியாக வந்த நோயாயிற்று, மற்றொன்றுலன்று' என்று அவர்கள் செய்கிற வற்றை விலக்குகை. [தொழுது ஆடிப் பாடவல்லார்] - பெண்பிள்ளையினுடைய மோஹம்

கீழே, தேவதாந்தர ததீயஸ்பர்ஶ ராஹித்யஞ் சொன்னது - ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பாதிகளுக்கும் உபலக்ஷண மென்று விவக்ஷித்து, இவையெல்லாம் வேணுமோ? ஸக்ருத்கர்த்தவ்யமான ஸ்வீகாரமாத்ரமே போராதோ? என்ன, 'ஸ்வரூபம்' இத்யாதி. இதுவென்று - கீழ்ச்சொன்ன ததேகரக்ஷ்யத்வத்தைப் பராமர்ஶிக்கிறது. 'அவனே உபாயம், மற்றொன்று உபாயமன்று, அவன்திருவடிகளிற்பண்ணும் கைங்கர்யமே உபேயம், மற் றொன்று உபேயமன்று' என்று ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தால், தேவதாந்தரமும் உபாயோபேய வஹிர்ப்பூதமாகை யாலே தத்விரோதித்யாகம் ஆவஶ்யகமிறே யென்று கருத்து. ஜ்ஞாநம்பிறந்ததில்லையாம் - கார்யகரமல்லா மையாலே, பிறந்த ஜ்ஞாநம் அஜ்ஞாநகல்ப மென்றபடி. ஜ்ஞாநம்பிறந்ததில்லையாமித்தனை யென்கையாலே - இவை ப்ரபத்த்யங்கத்வேந அநுஷ்டேயங்களன்று, அவவாதஸ்வேதம்போலே ஸம்பாவித ஸ்வபா வங்களென்று தோற்றுகிறது. இதில், ப்ரஸ்துதமான தேவதாந்தரஸ்பர்ஶமும் அபாகவதஸ்பர்ஶமும் ஆகாதென்னுமதுக்கு ப்ரமாணங்காட்டுவதாக அதிவ்யாப்திகையிடுகிறார் - 'இதில்லையாகில்' இத்யாதி. 'அநந்யார்ஹ சேஷத்வமே ஸ்வரூபம்' என்றுஅறிந்து த்யாஜ்யத்தை விட்டு உபாதேயத்தைச் செய்யாதபோது ஜ்ஞாநம் பிறந்ததில்லை, ஆழ்வார்கள் போனவழியில் அந்வயித்திலனுமித்தனை யென்றபடி. ஆழ்வார்கள் போனவழி யேது? என்ன, 'திருவடி' இத்யாதி. ஆபிமுக்யமாத்ரம் பண்ணலாமொழிய, ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தமும் தத்விரோதித்யாகமும் வேண்டினால் இதரஸாதநங்களோபாதி ப்ரபத்தியும் துஷ்கரமாயிராதோ? இது ஸுகர மானபடி எப்படி? என்ன, 'அநாதி' இத்யாதி. இவ்வளவாகிலும் - விரோதித்யாகத்தையாகிலும். 'வெறி விஷயமான' என்றத்தை விவரிக்கிறார் - 'வெறிவிலக்கு' இத்யாதி. அத்துறைதானேது? என்ன, 'விரஹ' இத்யாதி. உகுப்பது - தெளிப்பது. 'தொழுதாடி' என்றும், 'தொழுதாடிப்பாடவல்லார்' என்றும் இரண்டுக்

* நான்முகன்திருவந்தாதி - ௬அ
† நான்முகன்திருவந்தாதி - ௫௯.
‡ பெரியதிருமொழி - கக, ௬, எ.
$ பெரியதிருமொழி - எ, ச, ச.

தீர்ந்தால் பந்துக்களுக்குள்ள ப்ரியம் 'இதுகற்றார்க்குமுண்டு' என்றிருக்கிறாராயிற்று இவர். [துக்க சீலமிலர்களே] - மோஹித்தவிடத்து தேவதாந்தரஸ்பர்ஶமுண்டாகையும், பாகவதஸ்பர்ஶமின்றிக்கே யொழிகையுமாயிற்று - து:கமாகிறது. அதில்லாமையே ஸ்வபாவமாக வுடையராவர். சீலமென்று - ஸ்வபாவம். (கக)

கும் ஶப்தம் ஒத்திருந்தது; பெண்பிள்ளையுடைய ஆகாரம் இவர்களுக்குப் பிறக்கக்கூடுமோ? என்ன 'பெண்பிள்ளையினுடைய' இத்யாதி. 'துக்கம்-இல் - சீலம் இர்கள்' என்று அந்வயித்து அர்த்தம்-'மோஹித்த' இத்யாதி. வழுவாத ஆயிரத்துள் - ஜ்ஞாதவ்யார்த்தங்களிலொன்றும் தப்பாதபடி சொன்ன ஆயிரத்துக்குள்ளே. இவை பத்துவெறிகளும் - வெறியாட்டுவிஷயமாக விலக்கியுரைத்த இப்பத்தையும். 'திருவடி' இத்யாதி - ஸர்வேஶ்வரனுடைய திருநாமத்தை ஒருகால் கற்றுப் பின்னை மறந்தார்களாகிலும் தத்வ்யதிரிக்த க்ஷுத்ரதேவதைகளைத் தொழாத மஹாந்களை இத்யர்த்த:. 'திருவில்லா' இத்யாதி - ஶ்ரீஸம்பந்தமில்லாத க்ஷுத்ரதேவதைகளை ஸமாஶ்ரயணீய தேவதைகளாக விஶ்வஸியாதே கொள்ளுங்கோ ளித்யர்த்த:. 'எண்ணாத' இத்யாதி-திருக்கண்ணமங்கைக்கு நிர்வாஹகனானவனை ஹ்ருதயத்திலே எண்ணாத மநுஷ்யரை எண்ணாத போதெல்லாம் இனியதாயிருக்கு மித்யர்த்த:. 'பேராளன்' இத்யாதி-ஸர்வாதிகனானவனுடைய திருநாமங்களை அநுஸந்திக்கும் மஹாபாகவதர்களை ஒருக்ஷணகாலமும் பிரிய க்ஷமனல்லே னித்யர்த்த:. க்ரமேண அந்வய:. (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி:—[illegible] । [illegible] ॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளி.—[illegible] । [illegible]

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

தீர்ப்பாரிலாதமயல் தீரக்கலந்தமால்
ஓர்ப்பாதுமின்றி யுடன்பிரிய—நேர்க்க
அறிவழிந்துற்றரும்அறக்கலங்கப் பேர்கேட்டு
அறிவுபெற்றான்மாறன்சீலம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஶரணம், ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஏழாந்திருவாய்மொழி - சீலமில்லா: ப்ரவேசம்.

ஆ.—(சீலமில்லா.) பரமபுருஷ விஶ்லேஷ ஜநித நிரவதிக வ்யஸநத்தாலே மோஹ உபஹதரான ஆழ்வார், அம்ருதகல்பமான ததீயதிவ்யநாமங்களினுடைய ஶ்ரவணத்தாலே லப்தஸம்ஜ்ஞராய், அந்தவிஶ்லேஷவ்யஸநம் அஸஹமாநராய் "காணவாராய்" என்று எம்பெருமானைக் கூப்பிட்டு அழைக்கிறார்.

ஒ.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில் "வர்ஷேண பீஜம் ப்ரதிஸஞ்ஜஹர்ஷ" என்னும்படியாலே ம்ருதஸஞ்ஜீவநமான பகவந்நாமஶ்ரவணத்தாலே உணர்ந்து, பொறுக்கவொண்ணாதபடி தமக்குவந்த அலாபத்தை அநுஸந்தித்த ஆழ்வார், ரக்ஷகனாய்,ஸர்வஜ்ஞனாய், ஆத்மநாதனாய்; எப்போதும் தர்ஶநீயனாயிருந்துள்ள எம்பெருமானைக் காணவேணுமென்று கூப்பிடுகிறார்.

ப.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் "ஏத்துதலும்தொழுதாடும்" என்று பகவந்நாமஶ்ரவணத்தாற் பிறந்த ஆஶ்வாஸம் அவனைக் கிட்டியநுபவிக்கைக்கு உடலன்றியே அலாபத்தாலே ஆர்த்தராகைக்கு உடலாகையாலே அபிநிவேஶாதிஶயத்தையுமுடைய இவ்வாழ்வார் தமக்கு அநுபாவ்யனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய - அகிலவஸ்து ஸத்தையும் அழியாமல் நோக்கும் அஸாதாரண ஸம்பந்தத்தையும், அநர்ஹரையர்ஹராக்கி அநுபவிப்பிக்கும் ஔதார்யத்தையும், அநந்யார்ஹமான ஆஶ்ரிதர்பக்கல் அத்யந்தபவ்யதையையும்; அவர்களுக்கு ஆஶாஜநகமான ஆபிரூப்யாதிஶயத்தையும், அருந்தொழில் செய்தும் ஆஶ்ரிதர்க்கு அபேக்ஷிதங்கொடுக்கும்படியையும், ஆசைக்கு தீபகமான ஆந்தரஸ்திதியையும்,அந்த அவஸ்தாநத்தினுடைய அதிஶயிதபோக்யதையையும், போக்யதாநிபந்தநமான அபிநிவேஶாதிஶயஜநகத்வத்தையும், அபிநிவிஷ்டர்க்கு அநுபாவ்யமான அஸாதாரணசிஹ்நவத்தையையும்; அகிலவேதவேத்யத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்விஶிஷ்டனான போக்யபூதன்பக்கல் அநுஹவாபிநிவேஶத்தாற் பிறந்த ஆர்த்யதிஶயத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

இ.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், "வாதாதவக்லாந்த இவ ப்ரணஷ்டம் வர்ஷேண பீஜம் ப்ரதிஸஞ்ஜஹர்ஷ" என்னும்படியாலே ம்ருதஸஞ்ஜீவநமான பகவந்நாமஶ்ரவணத்தாலே மோஹம் போய் உணர்த்தி பிறந்தது. இத்தாலே மோஹத்தையும் இழந்த இத்தனையிறே. மோஹித்தபோது க்லேஶமில்லை; உணர்த்திபிறந்தது பேற்றுக்கு உறுப்பாகை யன்றியே அலாபத்தை அநுஸந்தித்து க்லேஶப்படுகைக்கு உறுப்பாயிற்று. பொறுக்கவொண்ணாதபடி தமக்குப் பிறந்த அலாபத்தை அநுஸந்தித்த ஆழ்வார் ஆபத்ஸகனாய் ஆபத்துக்கு நிதாநமறிந்து பரிஹரிக்கைக்கு அடியான ஸார்வஜ்ஞத்தையுடையனாய் உதவுகைக்கு அடியான ப்ராப்தியையுடையனாய் - உதவிற்றிலனேயாகிலும் விடவொண்ணாதபடியான வடிவழகையுடையனாயிருந்துள்ளவனைக் காணவேணுமென்று கேட்டாரடங்க நீராம்படி கூப்பிடுகிறார்.

ஈடு.— "வர்ஷேண பீஜம் ப்ரதிஸஞ்ஜஹர்ஷ" (வர்ஷேணபீஜம்ப்ரதிஸஞ்ஜஹர்ஷ) என்று வர்ஷம்விழுந்தால் தன் உணர்த்தியாலன்றிறே பீஜம் பருவம்செய்கிறது; அப்படியே திருநாமப்ரஸங்கத்திலே உணர்ந்தாரே. "வண்துவராபதிமன்னனையேத்துமின்" என்று அம்ருதஸஞ்

"சீலமில்லா" ப்ரவேஶ - கீழ் மோஹமாயிருக்க, இங்கே உணர்த்திவருகைக்கு ஹேதுவேது? என்ன, வர்ஷேண இத்யாதி. "ஸ நைகநிஷ்டாம் அக்ரூவாஸ ஹர்ஷம் ஹரிஷ்மரோதி த்ருவரா மவிஸாயமவஹிதா: | வாதாதவக்லாந்த இவ ப்ரணஷ்டம் வர்ஷேண பீஜம் ப்ரதிஸஞ்ஜஹர்ஷ" இதி ஸுந்தரகாண்டே ஏகோநத்ரிம்ஶே. பீஜமென்று தத்கார்யமான ஸஸ்யம் சொல்லப்படுகிறது. "வாதாதவக்லாந்த இவ ப்ரணஷ்டம்" என்கிற த்ருஷ்டாந்தவிசேஷணமே 'ஸஸ்யம்' என்னுமதுக்கு நியாமகம். கீழே திருநாமப்ரஸங்கமுண்டோ ? என்ன, வண்துவராபதி இத்யாதி. பசியன் உண்ணுமா

ஜீவநியான திருநாமப்ரஸங்கமே ஶிஶிரோபசாரமாக உணர்த்தியுண்டாயிற்று; அத்தால் பெற்ற பலம் - முன்புத்தைமோஹத்தையும் இழக்கைக்கு உறுப்பான வித்தனை. மோஹதசையில் அநுஸந்தாநத்தாலே க்லேஶமில்லை. பிறந்த உணர்த்தி பேற்றுக்கு உடலல்லாமையாலே க்லேஶத்தை விளைக்க; அத்தாலே கூப்பிடுகிறார். உறக்கத்தில் பசி பொறுக்கலாம்; உணர்ந்தால் உண்டன்றி நிற்கவொண்ணாதிறே. உணர்ந்த அநந்தரம் பொறுக்கவொண்ணாதபடி தமக்குப்பிறந்த அலாப க்லேஶத்தை யநுஸந்தித்து, அவன் ஆபத்துக்கு உதவும் ஸ்வபாவனாயிருக்கிறபடியையும், ஆபத்துக்கு நிதாநமறிந்துபரிஹரிக்க *வல்லனென்றும்,ஆபத்துக்கு உதவுகைக்கீடான ப்ராப்தியையுடையனாவது; பிரிந்தால் பொறுக்கவொண்ணாதபடியான வடிவழகையுடையனாவது; ஆபத்துக்களிலே விரோதியைப்போக்கி உதவுகைக்கூடான ஶக்தியையுடையனாவது, அதுக்கீடான பரிகரமுடையனாவது; வரையாதே எல்லாரையுமோக்க ரக்ஷிக்கவல்லனாவது; இப்படியிருக்கத் தம் ஆற்றாமைக்கு உதவக்காணாமையாலே, பரமபதத்திலே யிருந்தானாகிலும் அவ்விருப்பு நிலைகுலைந்து வந்து முகங்காட்டும்படி ஆர்த்தியாலே; நிரம்பிற்று ஒருகடல் கையெடுத்துக்கூப்பிட்டாற்போலே கேட்டாரடைய நீராம்படி கூப்பிடுகிறார்; “ஹாராமஹாலக்ஷ்மணஹாஸுமித்ரே” (ஹாராமஹாலக்ஷ்மணஹாஸுமித்ரே) என்றாற்போலே; “ததாபிஸூதேந” (ததாபிஸூதேந) இத்யாதி - ஸ்ரீகௌஸல்யையார் பெருமாளைப் பிரிந்த ஆற்றாமையாலே கூப்பிட; ஸ்ரீஸுமந்த்ரன் ‘அவரைப் பிரிந்தோம் என்று கூப்பிடவேண்டாகாணும்; தாமே வந்து புகுருவர்காணும்’ என்று ஆஶ்வாஸ வசநம்பண்ணினான். “ஸூதேந” (ஸூதேந) - சொன்னவார்த்தை ‘ஆப்தம்’ என்று கைக்கொள்ளவேண்டும்படி அந்தரங்கனாவது ஸாரதிகள் சொல்லுமதெல்லாம் ஆப்தமிறே. “ஸுயுக்தவாதிநா” (ஸுயுக்தவாதிநா) - அதிலேயேயாகிலும் வார்த்தையைக் கேட்டால்

—

போலே உணர்ந்தால் அனுபவிக்குமத்தனையன்றோ? என்ன, அதுகிடையாமையாலே வ்யஸநமே அதிசயித்து முன்புத்தை மோஹத்தை நல்லதாக்கிற்று என்கிறார் - அத்தால்பெற்ற இத்யாதி. ஆனால், உணர்த்தியைப் பற்ற மோஹம் நல்லதோ? என்ன, மோஹதசையில் இத்யாதி. மோஹதசை அநுகூலமென்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - உறக்கத்தில் இத்யாதி. ‘அத்தாலே கூப்பிடுகிறார்’ என்றத்தை விஸ்தரிப்பிக்கிறார் - உணர்ந்தவநந்தரம் இத்யாதி. ‘ஞாலமுண்டாய்’ என்றத்தைப்பற்ற - ஆபத்துக்குதவும் ஸ்வபாவன் என்றது. ‘ஞானமூர்த்தீ’ என்றத்தைப்பற்ற - நிதாநமறிந்து என்றது. ‘நாராயணா’ என்றத்தைப்பற்ற, ப்ராப்தி என்றது. ‘கோலம்’ என்றத்தைப்பற்ற, வடிவழகு என்றது. ‘ஆழ்கடலைக்கடைந்த துப்பனே’ என்றத்தைப்பற்ற, சக்தியையுடையனாவது என்றது. ‘அடலாழியானே’ என்றத்தைப்பற்ற, பரிகரமுடையனாவது என்றது. ‘வையங்கொண்டவாமனா’ என்றத்தைப்பற்ற, வரையாதே இத்யாதி. ‘வள்ளலேயோ!, வாமனாவோ!’ என்றத்தைப்பற்ற, கூப்பிடுகிறார் என்றது. இவ்விஷயத்தைப் பிரிந்து ஆற்றாமையாலே கூப்பிட்டதுக்கு த்ருஷ்டாந்த த்வயம் - ஹாராம இத்யாதி. முந்தினது - பர்த்ருவிஶ்லேஷத்தில் பிராட்டி கூப்பிட்டது; இரண்டாவது - புத்ரவிஶ்லேஷத்தில் ஸ்ரீகௌஸல்யையார் கூப்பிட்டது. “ஹாராமஹாலக்ஷ்மணஹாஸுமித்ரே ஹாராமமாதஸ்ஸஹஸீதயேதி। ஏஷாவிலாபைர்ஹரிணீவ பாலா விலப்யதே” இதி ஸுந்தரகாண்டே அஷ்டாவிம்ஶஸர்க்கே. “ததாபிஸூதேந ஸுயுக்தவாதிநா நிவார்யமாணாஸுதஶோககர்ஶிதா। நசைவதேவீவிரராமகூஜிதாத் ப்ரியேதிபுத்ரேதிசராகவேதிச” இத்யயோத்யாகாண்டே. ‘ததாபிஸூதேந’ இத்யாதிக்கு வ்யாக்யாநம் - ஸ்ரீகௌஸல்யையார் இத்யாதி. நிவார்யமாணாயத்யபி. ததாபி யென்றபடி. ‘ஸூதன்’ என்றால் - ஆப்ததை தோன்றுமோ? என்ன, ஸாரதிகள் இத்யாதி. இவனைப்போரப்பொலியச் சொல்லுங்காட்டில் - ‘ஸூதேந’ என்றும், ‘ஸுயுக்தவாதிநா’ என்றும், ஸுமந்த்ரனைப் போரப்பொலியச் சொல்லுங்காட்டி

* வல்லனென்றும் என்பதற்கு - வல்லனென்பதையும் என்று பொருள்கொண்டு, அநுஸந்தித்து என்று ஒருசொல் வருவித்து, வாக்யத்தை அந்வயிக்கவேணு மென்று தோன்றுகின்றது.

'இது அப்படியே' என்று விஸ்வஸித்து ஓடுகிற மோகம் தீரும்படி வார்த்தைசொல்லவல்லனுவது. "நிவார்யமாணா" (நிவார்யமாணு) - இவனுலே 'இதுவேண்டா' என்று தடுக்கப்படாநிற்கச் செய்தேயும். "ஸுதஶோககர்ஶிதா" (ஸுதஶோககர்ஶிதா) - இப்படி இவன் இவனைப் போரப்போலியச் சொல்லுங்காட்டில் நிவ்ருத்தமாகாதிறே; இவள் பிரிந்த விஷயத்தில் ஆற்ருமை நெடுநாள் கூடிப்பெற்ற பிள்ளையைப் பிரிந்தால் தரிக்கப்போகாதிறே. "நசைவதேவீவிரராமகூஜிதாத்" (நசைவதேவீவிரராமகூஜிதாத்) - பிறர்கண்ணீரையும் மாற்றி, இதுக்குமுன்பு மோகமும்புதியதுண்ணுதே போந்தவள், கூப்பிடுகிற கூப்பீட்டில்நின்றும் ஓவிற்றிலள்; கூப்பிடுகிற போதுதான் கேட்டார்க்கடைய இரக்கம் பிறக்கும்படி குயில்கூவினுற்போலேகாணும் கூப்பிடு வது. கூப்பிட்ட பாசுரம் "ப்ரியேதிபுத்ரேதிசராகவேதிச" (ப்ரியேதிபுத்ரேதிசராகவே திச) - பிரிந்தால் தரிக்கவோண்ணுதபடி எனக்குஇனியவரே! உம்மைப்பிரிந்தாருடைய ஆற்ரு மைக்கு நிவர்த்தகரானவரே! ஸர்வரக்ஷகர்குடியிலே பிறந்து பெற்றதாயை நலியலாமோ! என்று அவள் கூப்பிட்டாற்போலே இவரும் கூப்பிடுகிருர்.

முதற் பாட்டு.

சீலமில்லாச்சிறியனேலும் செய்வினையோபெரிதால்
ஞாலமுண்டாய் ஞான *மூர்த்தீ! நாராயணு! என்றென்று
காலந்தோறும்யானிருந்து கைதலைபூசலிட்டால்
கோலமேனிகாணவாராய் கூவியும்கொள்ளாயே.

ஆ.—ஆர்த்தருடைய ஆர்த்தியைப் போக்காதாயல்லை, ஆர்த்தியை அறியாதாயல்லை, ஆர்த்தியைப் போக்கமாட்டாதாயல்லை யென்றென்று காலந்தோறும் நான் இருந்து உன்னைத் தொழுது இரந்தால் கோலமேனி காண வருகிறிலை; உன்பாடே என்னைக் கூவியும் கொள்ளுகி றிலை; இப்படி உன் க்ருபைக்கு விஷயமல்லாதபடி என்னை அகற்றின இந்த மஹாபாபத்துக் கெல்லாம் சீடாதிகளிலும் அதிக்ஷுத்ரனுன நான் ஆஶ்ரயமானபடி எங்ஙனேயோ? என்கிருர்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், நெடுங்காலம் கூப்பிடச்செய்தே நீ என்னை விஷயீகரியாதபடி யாக நான்பண்ணின பாபத்தின்மிகுதி இருந்தபடி யென்?' என்கிருர்.

[சீலம் என்று தொடங்கி] - நன்மைஒன்றுமின்றிக்கே அதிக்ஷுத்ரனுயிருந்தேனே யாகிலும் சிதசிதீஶ்வரதத்த்வத்ரயத்திலும் பெரிது,நான்பண்ணின பாபம்.[ஞாலமுண்டாய் என்று தொடங்கி] - ஆபத்துக்குஉதவும் ஸ்வபாவனே! ஆபந்நிவாரணேபாயம் அறியுமவனே! நிருபாதிக பந்துவே! என்று பலகாலும் சொல்லி க்ஷணந்தோறும் நிரந்தரமாகத் தொழுது இருந்தால். கைதலைபூசலிடுகையாவது - தலையிலே கையைவைத்துக் கூப்பிடுகை யென்றுமாம். [கோலமேனி காணவாராய் கூவியும் கொள்ளாயே] - உன்னுடைய அழகிய திருவடியைக் காண வருவதும் செய்கிறிலை; நீ வராவிட்டால் என்னை அங்கே அழைத்துக்கொள்வதும் செய்கிறிலை.

வென்றபடி. போரப்போலிய - மிகவும் பூர்ணமாக. 'மஹாதாபஸா' என்றத்தைப்பற்ற, நெடுநாள் இத் யாதி. 'தேவீ' என்றதுக்கு பாவம் - பிறர் இத்யாதி. புதியது - நூதநமானது; ஸ்வல்ப மென்றுமாம். ப்ரலாபாத் என்னுதே, 'கூஜிதாத்' என்றதுக்கு பாவம்-கூப்பிடுகிறபோது இத்யாதி. "கோகிலாநாதகூஜிதம்" என்னக்கடவதிறே. இரக்கம் - ஆர்த்ரதை. 'ப்ரிய' இத்யாதிக்கு பாவம் - பிரிந்தால் இத் யாதி. பெருமாளைப்பெற்றவளுக்கு நரகமில்லையாகையாலே, விஶ்லேஷதுக்கநிவர்த்தகத்வத்தை - புத்ர ஶப்தார்த்தமாக அருளிச்செய்கிருர் - உம்மை இத்யாதி.

---

* மூர்த்தியென்றும் பாடமுண்டு.

ப·—முதற்பாட்டில், அகிலஸத்தையையும் நோக்கும் அஸாதாரண ஸம்பந்தத்தை யுடைய நீ என்னை அங்கீகரியாதொழிகைக்கு நான் பண்ணின பாபாதிஶயம் இருந்தபடியென்? என்கிறார்.

(அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக ப்ரளயாபத்திலே), ஞாலம் - அகிலபதார்த்தத்தையும், உண்டாய் - அமுதுசெய்து ஸத்தையைநோக்கினவனே! ஞானம் - ஏவம்விதமான ரக்ஷணத்துக்கு விரகறிகைக்குஈடான விலக்ஷணஜ்ஞாநத்தை; மூர்த்தீ - வடிவாகவுடையவனே! நாராயணா - இப்படி விரகறிந்து ரக்ஷிக்கைக்கீடான அப்ருதக்ஸித்தஸம்பந்தத்தையுடையனானவனே! என்றுஎன்று - என்றென்று பலபடியும் உன் ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லி, காலந்தோறும் - ஒருகாலமொழியாமல் எல்லாக்காலத்திலும்; யான் - (வ்யதிரேகத்திலழியும்படியான ஸ்வரூபத்தையுடைய) நான், இருந்து - ('உன்னைக்காணவேணும்' என்கிற ஆசாபந்தமடியாக) வருந்தியிருந்து, கைதலை பூசலிட்டால்-கை தலையிலேயாம்படி மஹார்த்தியாகக் கூப்பிட்டால், கோலம்மேனி - தர்ஶநீயாகாரமான உன்வடிவை; காண - நான் கண்டு அநுபவிக்கும்படி, வாராய் - வருகிறிலை; (அது உன் தரத்துக்குப் போராதாகில்), கூவியும் கொள்ளாய் - என்னை அங்கே அழைத்துங்கொள்ளுகிறிலை; (ஆதலால், நான்), சீலம் இல்லா சிறியன் ஏலும் - நன்றான சரிதம் இன்றியே அறிவிலியான க்ஷுத்ரனாயிருந்தேனேயாகிலும்; செய்வினை-(நீ ஜகத்ஸ்ருஷ்டிபண்ணுமோபாதி ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலன்றியே) காயிகபர்யந்தமாக அநுஷ்டித்த பாபம், பெரிதால் - அதிமஹத்தாயிருந்ததிறே.

ஓ என்னும் அசை - வெறுப்பின்மிகுதியைக் காட்டுகிறது. சீலம்-ஶுசியான சரிதம்.

இ·—முதற்பாட்டில், 'நெடுங்காலம் கூப்பிடச்செய்தேயும் விஷயீகரியாதபடியாக நான்பண்ணின பாபத்தின்மிகுதி இருந்தபடி என்! என்கிறார்.

[சீலமில்லா] - ஶீலம் - வ்ருத்தம். 'இல்லா' என்கிறது-இல்லாமை; அதாகிறது — நன்மை யொன்றுமின்றிக்கேயிருக்கை. [சிறியனேலும்] - இதுக்குமுன்பு நன்மையில்லாவிட்டால் 'இனி நன்மையுண்டாக்குவோம்'என்றாலும், அதுக்கும் ஆஶ்ரயமின்றிக்கேயிருக்கிறபடி. ஸ்வரூபம் அணுவாய் ஜ்ஞாநத்தாலே விபுவாயிருக்கிற ஆத்மவஸ்து ஆற்றாமையாலே அந்தஜ்ஞாநப்ரபையும் அழிந்து அணுபரிமாணமான ஸ்வரூபமேயாயிருக்கை. இப்படி அதிக்ஷுத்ரனாயிருந்தேனேயாகிலும். [செய்வினையோ பெரிதால்] - நான்பண்ணின பாபம் சிதசிதீஶ்வரதத்த்வத்ரயத்திலும் பெரிது. ஈஶ்வரனைப்போலே ஸங்கல்பத்தாலே உண்டாக்கினேனல்லேன். என்ஸ்வரூபத்திலுள்ளது ஒன்றன்று; நான் சூழ்த்துக்கொண்ட பாபம். அவன் தந்த அறிவையும் விளக்குலை கொண்டு அவனுடைய க்ஷமாதிகுணங்களுக்கும் அவ்வருகாம்படியிறே என்பாபத்தின் பெருமை. அவன்தந்த ஸத்ஸ்ரூபாபந்நஜ்ஞாநமும் கார்யகரமன்றிக்கே அவன்குணங்களுக்கும் அவிஷயமாயிருக்கை. 'ஓ' என்றது; ஆஶ்ரயத்தின்சிறுமையையும், பாபத்தின்பெருமையையும் பார்த்து ஆஶ்சர்யத்திலேயாதல், விஷாதாதிஶயத்திலேயாதல். திருநாமஶ்ரவணத்தாலே உணர்த்திபிறந்ததாகில் இப்போது இவருக்குப் பாபமென்?என்னில்,—ஸத்தாபாதகமான விஷயத்தைப் பிரிந்திருக்கும்போது இதுக்கு அடியாயிருப்பதொரு பாபம் உண்டாகவேண்டாவோ? பெரிது என்னுமித்தனைபோக்கிப் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாது.“ஸமுத்ரஇவ அதலய ஸ்தா”. தம்முடைய பாபப்ராசுர்யத்தை அநுஸந்தித்த அநந்தரம் அதுக்குப் பரிஹாரமாக அவனுடைய ஆபத்ஸகத்வத்தை அநுஸந்திக்கிறார். [ஞாலமுண்டாய்] - தந்தாமால் பரிஹரிக்க வொண்ணாத ஆபத்துக்கு உதவுமவனே! ஜகத்துக்காக வந்த நோவு ஒருவனுக்கே உண்டானால் உதவலாகாதோ? ஆபத்தில் கூப்பிட அறியாதார்க்கோ உதவலாவது? அறிந்து கூப்பிடுவார்க்கு உதவலாகாதோ? ப்ரளயங்கதையான பூமி தன்னை பெடுத்துக்கொள்ளிலன்றோ நான் பாபத்தைப் போக்குகைக்கு ப்ராப்தியுள்ளது. [ஞானமூர்த்தீ] - ஆபத்ஸகனானாலும் ஆபந்நிவாரணோபாயம் அறியானாகில் ப்ரயோஜநமில்லையே என்னில்,—அக்குறையுமில்லை. நித்யஸம்ஸாரியாகச் சூழ்த்துக்கொள்ளும் அறிவு இத்

தலையி லுள்ளது. நல்வழிபோக்குகைக்கு அடியான அறிவு உள்ளது அவன்பக்கலிலே. "ஜிநவகித்ரு வரோக்ஷ்ஜெ". [நாராயணு] - ரக்ஷிக்கப்ராப்தனானவனே! ஜ்ஞாநஶக்திகள் உண்டானாலும் ப்ராப்தி யில்லையாகில் செய்வாரில்லையே! உடைமையோ உடையவனோ பேற்றுக்கு அர்த்திப்பார்? [என்றுஎன்று] - ஒருகால்சொல்லி, பின்பு தானேவருகிறானென்று இருக்கிறேனோ? [காலந்தோறும்] - க்ஷணந்தோறும் நிரந்தரமாக. [யான்] - கண்டல்லது தரிக்கமாட்டாத நான். [இருந்து] - முடிவின்றிக்கே இருந்து. குணாதிகவிஷயமாகையாலே நசை முடியவொட்டாது; பிரிவு தரிக்கவொட்டாது. [கைதலைபூசலிட்டால்] - தலையிலே கையைவைத்துக் கூப்பிட்டா லென்னுதல், கையும் தலையும் மாறாதே தொழுதா லென்னுதல். [கோலமேனி] - இப்படி விடாயைப் பிறப்பிக்கும் வடிவு; விடாய்த்தார்க்குக் காட்டவன்றோ வடிவுபடைத்தது. "ஹக்தா நாம" அன்றோ? [காண] - காண்கையேயிறே ப்ரயோஜநம்; "ஸநாவஶ்யுஜி" இறே. கருமுகைமாலை தேடுவார் சூடவன்றோ தேடுவது; சும்மாட்டைக் கொள்ளவன்றே. [வாராய்] - இப்போதும் அவன்வரவாலே பெறுகை முறையென்கை வருகிறிலை. [கூவியும் கொள்ளாயே] - 'இக்ஷ்வாகுக்ஷத்ரஜந்துவின்பக்கலிலே நான் செல்லவோ?' என்று இருந்தாயாகில், என்னை அழைத்துக்கொள்ளலாம்; அதுவும் செய்கிறிலை. ஞாலமுண்டாய் என்று தொடங்கி, காணவருகிறிலை, கூவியும் கொள்ளுகிறிலை, சீலமில்லாச்சிறியனேலும் செய்வினையோ பெரிதால் என்று அந்வயம்.

ஈடு.— முதற்பாட்டு. நெடுங்காலம் கூப்பிடச்செய்தேயும், விஷயீகரியாதபடியாக நான் பண்ணின பாபத்தின் மிகுதி இருக்கிறபடி என்? என்கிறார்.

[சீலமில்லா] - சீலமாவது - நன்மை. அதாவது — வ்ருத்தம். வ்ருத்தத்தை - சீலமென்னக்கடவதிறே. இப்போது நன்மையில்லாவிட்டால், மேல் ஒரு நன்மை உண்டாக்கிக் கொள்ளுகைக்கு ஓராஶ்ரயமுமில்லைகிடீர் என்கிறார். [சிறியனேலும்] - ஆத்மா அணுவாய், ஜ்ஞாநம் விபுவாயிறேயிருப்பது; ஆற்றாமையாலே ஜ்ஞாநப்ரபை அடங்கி, ஆத்மஸத்தாவமாத்ரமேயாயிற்றுக்காணும். இப்போதும் ஒருநன்மையின்றிக்கே, மேலும் ஒரு நன்மை ஆர்ஜித்துக்கொள்ளுகைக்கு ஆஶ்ரயமில்லாதபடி சிறியனாயிருந்தேனேயாகிலும். [செய்வினையோ பெரிதால்] - பண்ணின பாபத்தைப் பார்த்தவாறே, சிதசிதீஶ்வரதத்த்வத்ரயத்தையும் விளாக்குலைகொள்ளும்படி பெருத்திருந்தது. ஸம்ஸாரிகளுடைய குற்றங்களைப் பொறுக்கும் ஈஶ்வரனுடைய குணங்களி

முதற்பாட்டு - சீலமில்லா இத்யாதி. 'காலந்தோறும்' இத்யாரப்ய, 'கூவியும்கொள்ளாய், செய்வினையோபெரிதால்' என்றதை விவக்ஷித்து அவதாரிகை - நெடுங்காலம் இத்யாதி.

'சீலம்' என்றால் - வ்ருத்தத்தைச்சொல்லுமோ? என்ன, வ்ருத்தத்தை இத்யாதி. ஆக, இத்தால் - "ஶீலம் ஸ்வஹாவெ ஸத்வ்ருத்தெ" என்கிறபடியே இவ்விடத்தில், சீலமென்று-ஸத்வ்ருத்தத்தைச் சொல்லுகிறது. மேலுக்கு யோக்யதையில்லை யென்கிறது - 'சிறியன்' என்று ஜ்ஞாநஸங்கோசத்தைச் சொல்லுகையாலே. ஆஶ்ரயமுமில்லை யென்றது - ஜ்ஞாநமுண்டானபோதன்றோ ஸத்தையுள்ளது; அந்தஜ்ஞாநமில்லாமையாலே ஆஶ்ரயமுமில்லை யென்கிறார். எல்லார்க்கும் ஆத்மாக்கள் அணுவென்கிறது ஒவ்வாதோ? உமக்கு வாசியேது? என்ன, இங்குச்சொல்லுகிறது - அணுத்வமன்று. ஜ்ஞாநஸூக்ஷ்மத்தை யென்கிறார் - ஆத்மா அணுவாய் இத்யாதி. அல்லாதார்க்கும் ஸ்வரூபம் அணுவாகிலும் ஜ்ஞாநவைபவமாகிலு முண்டே, அதுவும் எனக்கில்லை யென்றபடி; இத்தால் - ஸ்வரூபஸங்கோசம் சொல்லுகிறதன்று: ஜ்ஞாநஸங்கோசத்தைப் பற்ற - 'சிறியன்' என்கிற தென்றபடி. 'சீலமில்லா - சிறியனேலும்' என்று கூட்டி ஹாவம்-இப்போதும் இத்யாதி. சீலமில்லாச் சிறியனேலும் - ஸத்வ்ருத்தமின்றியே அறிவிலியான க்ஷுத்ரனாயிருந்தேனேயாகிலும். இன்னத்தைப்பற்றப் பெரியதென்னுமையாலே அருளிச்செய்கிறார் - பண்ணின இத்யாதி. இது - பாபத்தினுடைய வைபுல்யபரம். 'பெரிது' என்றதுக்குத் தாத்பர்யாந்தரம் - ஸம்ஸாரிகள் இத்யாதி.

லும்; அவன்தந்த பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநத்திலுங்காட்டில் பெரிதாயாயிற்று இருக்கிறது; அந்தஜ்ஞாநமும் அகிஞ்சித்கரமாய்; அக்குணங்களும் நடையாடாநிற்கச்செய்தேயிறே பாபம் அநுவர்த்திக்கிறது. லோகத்தில் பெரியது தத்த்வத்ரயமாயிற்று; அதிலும் பெரியதாயிற்று, இவருடைய ஜ்ஞாநம்; இத்தையும் விளாக்குலைகொள்ளும்படிகாணும் பாபத்தின்பெருமை. [செய்வினை] - இதுதான் ஈஶ்வரனைப்போலே ஸங்கல்பித்து வந்ததன்றே, இதுஅடையச் செய்தற்றதிறே. [ஓ] - இதென்ன ஆஶ்சர்யம்! அன்றிக்கே, விஷாதஸூசகமாதல். திருநாமப்ரஸங்கத்திலே உணரும்படியானுரா கில் இவர்க்குப் பாபமாவதேன்? என்னில்;— அப்படி ஸத்தாதாரகமான வஸ்துவை இப்போது யதாமநோரதம் அநுபவிக்கப்பெறுமையாலே இழக்கைக்குஅடி பாபமேயிறே. "மமைவதுஷ்க்ருதம்கிஞ்சித்" (மமைவதுஷ்க்ருதம்கிஞ்சித்) என்றருளிறே பிராட்டியும். விரோதிவர்க்கத்தைக் கிழங்கெடுத்து என்னை ரக்ஷிக்கைக்கீடான ஶக்தியையுடையராவது,இதுக்கு முன்பெல்லாம்ப்ரதிபக்ஷம் மண்ணுண்ண வளர்ந்து போந்தவர்களாவது; நான்தான் தங்களை அழியமாறியும் ரக்ஷிக்க வேண்டும்படி அவஸந்நையாயிருப்பது; இப்படியிருக்க, அவர்கள் என்னைக் கடாக்ஷியாதிருந்தார்கள்; இதுக்குஅடி, அவர்கள்பக்கலிலேயாதல் என்பக்கலிலேயாத லாகவேணுமிறே; அவர்கள்பக்கல் ஒருகண்ணழிவு சொல்லலாயிருந்ததில்லை; இனி என்னுடைய பாபமேயா மித்தனையிறே. "கிஞ்சித்" (கிஞ்சித்) - நாம்தாம் ஸர்வஜ்ஞைகளல்லோமிறே எல்லாம் அறிகைக்கு; அறியாதிருப்பது ஏதேனுமொன்று உண்டாகவேணுமிறே; கார்யகல்ப்யமிறே.

இது - ப்ரகாராந்தரேண வைபுல்யபரம். இங்கே - "ஶ்ரீமத்ஸுக்ருதஜ்ஞாநாதிவாஸஹோஷாணாம்க்ஷேமாய ... ஸ்" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். 'பெரிது' என்று அறிந்தபடி எப்படி? என்ன, அந்தஜ்ஞாநமும் இத்யாதி. 'குணங்களிலும்பெரிது' என்றால் போராதோ? பக்திரூபாபந்ந ஜ்ஞாநத்திலுங்காட்டில் பெரிதென்றால் பாபாதிக்யம் தோற்றும்படி எப்படி? என்ன, லோகத்தில் இத்யாதி. இவ்விடத்திலே முதலிகள், "கீழேதானே 'சிறியன்' என்கையாலே - ஜ்ஞாநப்ரபை அடங்கிற்று, என்று ஜ்ஞாநஸங்கோசம் சொல்லிற்றிறே; ஆயிருக்க, பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநத்திலுங்காட்டி லென்று - ஜ்ஞாநமுண்டானதாக அருளிச்செய்கிற இது சேருமோ?" என்றுகேட்க, "'கேவலம் ஒன்றுமில்லை' என்கிறதன்று; அவனைப்பெறுகைக்கு உறுப்பாயிருப்பதொரு ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுகைக்கு ஈடான ஜ்ஞாந மில்லை. அவன் தந்த மயர்வறமதிநலமாகிற பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநமுண்டு" என்று அருளிச்செய்வர். இல்லையாகில் கூப்பிடக்கூடாதிறே. செய்வினை - செய்த வினை. 'செய்' என்றதின் பாவம் - இதுதான் இத்யாதி. 'செய் வினை ஓ' என்றதுக்கு பாவம் - என்பாபத்தை இத்யாதி. தடஸ்தஶங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - திருநாமமே இத்யாதி. யதாமநோரதம் அநுபவிப்பியாமை அவன்குற்றமாயிருக்க, இப்படி தன் குற்றமாக நினைத்த பேருண்டோ? என்ன, மமைவ இத்யாதி. "மமைவதுஷ்க்ருதம்கிஞ்சிந்மஹதஸ்தி ந ஸம்ஶய: | ஸமர்தாவபி தௌ யந்மாம் நாவேக்ஷேதே பரந்தபௌ" இதி ஸுந்தரகாண்டேஷ்டத்ரிம்ஶே ஸீதா.பதோபாதாநம்பண்ணுதே ஶ்லோகத்துக்கெல்லாம் அர்த்தம்-விரோதி இத்யாதி. "ஸமர்தௌ" என்கிறதின் அர்த்த க்ரியாகாரித்வம் சொல்லுகிறது - "பரந்தபௌ" என்று. "ஸமர்தௌ, பரந்தபௌ" என்கிற பதங்களுக்கு அர்த்தம் - விரோதி இத்யாதி வாக்யத்வயம். "மாம்" என்றதுக்கு பாவம் - நான்தான் இத்யாதி. ஏவகாரத்துக்கு அர்த்தம்-நிஶ்சயமாய், நிஶ்சயம் ஸம்ஶயபூர்வகமாகையாலே ஸம்ஶயத்தை அருளிச்செய்துகொண்டு ஏவகாரார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் - இதுக்கடி இத்யாதி. 'கிஞ்சித்' என்றதுக்கு - ஒன்றென்று அர்த்தமாக விவக்ஷித்து, 'ஒன்று' என்கிறதென்? என்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் - நாம்தாம் இத்யாதி. 'ஒன்றுண்டு' என்று அறிந்தபடி எப்படி? என்ன, கார்யகல்ப்யமிறே என்று ஒன்றாகிலும், அல்பமாகில் அத்தைப் பரிஹரித்துக்கொள்ளலாகாதோ? என்ன, மஹத் - அவனுடைய க்ருபையையும் தப்புவிக்கத்தக்கதா யிருப்பதொன்றுண்டு என்று பிராட்டி அருளிச்செய்தாற்போலே, இழக்கைக்கடி பாபமேயிறே என்கிறாரென்று கீழே கூட்டுவது.

[ஞாலமுண்டாய்] – பாபப்ராசுர்யத்தை அநுஸந்தித்தால் ப்ராயஸ்சித்தம்பண்ண இழியு மத்தனையிறே; 'தந்தாமுடைய யத்நத்தாலே பேறு' என்று இருப்பார்; இவர் 'அவன்கையிலே இதுக்குப்பரிஹாரம்' என்றிறே அறுதியிட்டிருப்பது; 'எப்போதும் "கைகழலாநேமியான்நம்மேல் வினைகடிவான்"' என்றிறே சொல்லுவது; இதுதான் ஸுதர்சநமாயிருக்குமிறே; "பகவதோ பலேந"(பகவதோபலேந) என்கிறபடியே; ஆகையாலே; அவன்படியை அநுஸந்திக்கிறார். "கஜம் வாவீக்ஷ்ய" (கஜம்வாவீக்ஷ்ய) இத்யாதி. [ஞாலமுண்டாய்]-'இனிப்பரிஹாரமில்லை' என்னும்படியான ஆபத்துக்களிலே வந்து உதவுமவனன்றோ? பூமியாக ப்ரளயங்கொள்ளிலோ ரக்ஷிக்கையாவது; எல்லார்க்குமுண்டான ஆபத்து ஒருவனுக்கே யுண்டானால் உதவலாகாதோ? தந்தாமுடைய ஆபத்து அறிந்து கூப்பிடாதார்க்கோ உதவலாவது? ஆபத்தறிந்து கூப்பிடுவோர்க்கு உதவோம் என்னும் நிர்ப்பந்தமுண்டோ? ப்ரளயங்கொண்ட பூமி; தன்னைத்தானே யெடுக்க யத்நம்பண்ணு மன்றிறே தந்தாம் கர்மங்களுக்குத் தாந்தாம் பரிஹரித்துக்கொள்ள ப்ராப்தியுள்ளது; ஸம்பந்தமும் ஆபந்நராகையுமன்றோ உனக்கு ரக்ஷிக்கைக்கு வேண்டுவது. நாம் உதவும்ஸ்வபாவராகிலும், பேறு இத்தலையாலேயானபின்பு,பேற்றுக்கீடான ஜ்ஞாநம் வேணுங்காணும் உதவும்போதுஎன்ன, [ஞானமூர்த்தீ] - என்னை நித்யஸம்ஸாரியாக்கிக்கொள்ளுகைக்கு ஈடான அறிவன்றோ என்கையிலுள்ளது. இத்தைக்கழித்து என்னையும் நல்வழிபோக்கும் அறிவுள்ளது உன்கையிலேயன்றோ? "ஆமாறொன்றறியேன்நான்", "ஆமாறறியும்பிரானே", "நைவகிஞ்சித்பரோக்ஷந்தே"(நைவகிஞ்சித்

பாபம் அதிகமானால் ப்ராயஸ்சித்தம் பண்ணினாலோ? என்ன, பாபப்ராசுர்யத்தை இத்யாதி. அதாவது - இவர் ப்ரபந்நராகையாலே அவன்கைபார்த்திருக்கு மவராகையாலே ப்ராயஸ்சித்தம் பண்ண மாட்டாரென்றபடி. 'அவன்கையிலே பரிஹாரம்' என்று அறுதியிட்டிருப்ப ரென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - எப்போதும் இத்யாதி. ஸர்வகாலத்திலும் நம்பக்கலுண்டான பாபத்தைப் போக்குகைக்காக, கைவிட்டு நீங்காத திருவாழியையுடையவ னிதி பாசுரார்த்தः. பெரியதிருவந்தாதி - எண்பத்தேழாம்பாட்டு-"இப்போதும்" இத்யாதி. சாடு - இதுதான் இத்யாதி. இதுதான் - இந்தஅறுதியிடுகைதான். ஸுதர்சநமாயிருக்கும் - சோபநமான மதமாயிருக்கும். 'ஈஸ்வரனே ரக்ஷகன்' என்கிறது நல்ல ஜ்ஞாநமா யிருக்குமிறே என்றுமா மென்று ஸ்வபாவார்த்தம்; திருவாழியாழ்வானென்றுந் தோற்றுகை - சாடு. 'அவன்கையிலே பரிஹாரம்' என்றதுக்கு ப்ரமாணாந்தரம் - பகவதோபலேந இத்யாதி. "பகவதோ பலேந பகவதோ வீர்யேண பகவதஸ்தேஜஸா பகவத: கர்மணா பகவத: கர்ம கரிஷ்யாமி" இதி பாஞ்சகால்ய ஸங்கல்பः. அவன்படியை - அவன்சக்தியோகத்தை. அப்படி அவன்படியை அநுஸந்தித்து நிர்ப்பராயிருந்தபேருண்டோ? என்ன, கஜம்வா இத்யாதி. "கஜம் வா வீக்ஷ்ய ஸிம்ஹம் வா வ்யாக்ரம் வாபி வராநநா । நாஹாரயதி ஸந்த்ராஸம் பாஹூ ராமஸ்ய ஸம்ஸ்ரிதா" இத்யயோத்யாகாண்டே தஸர தம்ப்ரதி ராமமநுகம்ய ப்ரத்யாகதஸ் ஸுமந்த்ரः. ஒரோவகைக்கு ஓரொன்று எடுக்கையாலே - ஜாத்யேகவசநமாய், ஆனைத்திரள் ஸிம்ஹத்திரள் புலித்திரளென்று விவக்ஷிதம். இப்படி கனத்த பாபத்தைப் பண்ணினீராகில் நம்மால் ரக்ஷிக்கப்போமோ? என்ன, புநஸ்ச ஒருதாத்பர்யம் - இனி இத்யாதி. பஹுநாம் அநுக்ரஹோநுயாய்யः அன்றோ? உமக்கு உதவவேண்டுவானென்? என்ன, பூமியாக இத்யாதி. 'ஞாலம்' என்ற அசேதந ஸமாதிக்கு பாவம் - தந்தாமுடைய இத்யாதி. 'நாராயணா' என்ற பதத்திலே நோக்கர்க பாவாந்தரம் - ப்ரளயம் இத்யாதி. ஆக, 'ஞாலம்' என்றதுக்கு மூன்று பாவம். முந்தினது - லோகமெல்லாமென்று; இரண்டாவது - அஜ்ஞமென்று; மூன்றாவது - ஸ்வரக்ஷணத்திலே சக்தியில்லாததென்று.

இத்தலையாலே - நம்மாலே. "ஞானமூர்த்தி" என்றதுக்கு ப்ரதிகோடியாக பாவம் - என்னை இத்யாதி. உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம்-ஆமாறு இத்யாதி, ஆம்ப்ரகாரமொன்றும் அறியே னித்யர்த்தः. ஆமாறறியும்பிரானே - மேல்விளைவதறியும் உபகாரகனானவனே! இத்யர்த்தः. "ஆனிரை"யில் எட்டாம்பாட்டு, "சீமாலிகன்" இத்யாதி. 'அறிவுள்ளது உன்கையிலே' என்றதுக்கும், தமக்கறிவில்லாமைக்கும் ப்ரமாணாந்தரம்—நைவ இத்யாதி. "நைவகிஞ்சித்பரோக்ஷந்தே ப்ரத்யக்ஷோஸி நகஸ்யசித் । நைவகிஞ்சி

பரோக்ஷந்தே) இத்யாதி - நான் அறிவது ஒன்றுமில்லை, நீஅறியாதது ஒன்றுமில்லை; நான் செய்ய வல்லது ஒன்றுமில்லை, நீ செய்யமாட்டாதது ஒன்றுமில்லையானால், ஆர் காரியம் ஆர்க்குப் பரம்? ஒருவனுக்குக் கண்தோற்றாதே காலும் நடைதாராதே யிருந்தது; ஒருவனுக்குக் கண்ணும் தோற்றிக் காலும் நடைதருவதுமா யிருந்ததானால், ஆர்க்கு ஆர் வழிகாட்டிக்கொடுபோவார்? நிதாநமறிந்து பரிஹரிக்கைக்கு ஈடான அறிவையே ஸ்வரூபமாகவுடையவனே! ஆபத்துக்கு உதவுமவனுமாய் அறிந்து பரிஹரிக்கைக்கு ஈடான ஜ்ஞாநமும் உண்டானாலும், ப்ராப்தியுள்ள விஷயங்களிலேயன்றோ உதவுவது என்ன, [நாராயணா] - இப்படி ரக்ஷிக்க ப்ராப்தனானவனே! இதுதான் ஶரீரதயா சேஷமென்றிறே இத்தால் சொல்லுகிறது. ஆனால், கேவலம் சரீரமோ சரீரியோ பெறுகைக்கு யத்நிப்பது? உடையவனன்றோ உடைமைபெறுகைக்கு வ்யாபரிப்பான். [என்றுஎன்று] - இவ்விரட்டிப்புக்குக் கருத்து - நாராயணசப்தத்துக்கு உபாயத்வோபயோகியான வாத்ஸல்யாதிகளும் உபேயத்வோபயோகியான சேஷித்வாதிகுணங்களும் அர்த்தமாகையாலே, அவ்விரண்டையும்பற்ற இவ்விரட்டிப்பு. இனி இவர்தாம் ஒரு ப்ரயோஜநத்துக்காக ஒருகால் சொல்லி, 'அது கைபுகுந்தது' என்று ஆறியிருக்கு மவரல்லரே; நம் உபாயத்தில் வர்த்தமாநம்போலே இதுதான் ப்ரயோஜநமா யிருக்குமே இவர்க்கும். "நமோநாரணாவென்று ஓவாதுரைக்கும் உரை" யிறே இதுதான்.

[காலந்தோறும்] – ஒருகாலத்திலே இத்தையுஞ்சொல்லி, வேறொருகாலத்திலே 'வேறொருவஸ்து உபாஸ்யம்' என்று அதிலே கால்வாங்குகிறேனோ? [யான்இருந்து] - படுவதெல்லாம்

ஸித்தே நவஸிதோஸிகஸ்யசித்" இதி ஜிதந்தாயாம். பாதசதுஷ்டயத்துக்கும் வ்யுத்க்ரமேண அர்த்தம் - நானறிவது இத்யாதி வாக்யசதுஷ்டயத்தாலே. "ப்ரத்யக்ஷோஸி நகஸ்யசித்" என்கிற பதத்திலே - நீ ஒருவர்க்கும் ப்ரத்யக்ஷமாகா யென்கையாலே, உன்னை ஸாக்ஷாத்கரிக்க வல்லா ரொருவருமில்லை என்னுமிடம் பலித்ததிறே; அத்தை அருளிச்செய்கிறார் - நானறிவதொன்றுமில்லை என்று. "நவஸித்தோஸிகஸ்யசித்" என்கிற இடத்திலே-நீ ஒருவர்க்கும் ஸித்தனாகா யென்கையாலே, உன்னை ஸாதிக்கவல்லா ரொருவருமில்லை யென்னுமிடம் பலித்ததிறே; அத்தை அருளிச்செய்கிறார் - நான் செய்ய வல்லதொன்றுமில்லை என்று. ஜ்ஞாநமுண்டானவன் ஜ்ஞாநஹீனனுக்குக் கார்யம் செய்யவேணுமோ? என்ன, ஒருவனுக்கு இத்யாதி: தயாவானுக்குச் செய்யாதிருக்க வொண்ணாதென்றபடி. 'ஞானமூர்த்தி' என்றதுக்கு ஶப்தார்த்தம் - நிதாநம் இத்யாதி.

நாராயணன் என்றால் - ப்ராப்தியைச் சொல்லுமோவென்ன, இதுதான் இத்யாதி. இத்தால் - நாராயணசப்தத்தால். இத்தால் பலித்ததேது? என்ன, ஆனால் இத்யாதி. இது - பஹுவ்ரீஹியைப்பற்ற. தத்புருஷனில்அர்த்தம் - உடையவன் இத்யாதி. ஆக, நாராயணசப்தத்துக்கு இரண்டர்த்தம் - ஶரீரஶரீரிபாவஸம்பந்தமும், ஸ்வஸ்வாமிபாவஸம்பந்தமும். 'என்றென்று' என்கிற இரட்டிப்புக்கு இரண்டுபாவம். முந்தினது - இவ்விரட்டிப்புக்குக்கருத்து இத்யாதி. இரண்டாவது - இனி இவர்தாம் இத்யாதி. இதில் போக்யதையைப்பற்ற இரட்டிப்பு என்றபடி. ஆறியிருக்குமவரல்லரே ஆகையாலே - போக்யதையாலே, பலகாலும் சொல்லுகிறா ரென்றபடி. ஆறியிராமைக்கு ஹேதுவேது? என்ன, நம் உபாயத்தில் இத்யாதி. அதாவது - நம் உபாயவாசகமான த்வயத்தில் "ப்ரபத்யே" என்கிற வர்த்தமாநம்போலே இதுதான் ப்ரயோஜநமாயிருக்குமே இவர்க்குஎன்றபடி. வர்த்தமானத்துக்கு அநேகார்த்த முண்டானாலும் இவ்விடத்தில், போக்யதையே விவக்ஷிதம். போக்யமென்றதுக்கு ப்ரமாணம் - நமோநாரணா இத்யாதி. முதல் திருவந்தாதி, தொண்ணூற்றைந்தாம்பாட்டு, "நாவாயிலுண்டே" இத்யாதி. "ஓவாதுரைக்கும்" என்றதுக்கு இரண்டு தாத்பர்யம். அதாவது - ஸஹஸ்ராக்ஷரீமந்த்ரஜபம்போலன்றிக்கே மூச்சுவிடாமல் ஸுலபமாக அநுஸந்திக்கலாயிருக்கு மென்னுதல்; போக்யதையாலே நித்யமாக அநுஸந்திக்கப்படு மென்னுதல்: இதுவே இங்குத்தைக்கு வேண்டுவது.

கீழே, வீப்ஸைக்கு - போக்யதையாலே விடமாட்டாமையைச் சொல்லி, "காலந்தோறும்" என்று ஸாதநத்வேந விடமாட்டாமையைச் சொல்லுகிறார் - ஒருகாலத்திலே இத்யாதி. கரணவ்யுத்பத்தி

பட்டும் நூறேபிராயமாக இருக்கவேணுமோ? குணுதிகவிஷயத்தைப் பிரிந்தால் முடியவோட்டாது, 'இன்னமும் காணலாமோ?' என்னும் நசை. [கைதலைபூசலிட்டால்] - தலையிலே கைவைத்தால் மெய்காட்டவேண்டாவோ? தலையில் கைவைத்துக்கூப்பிட்டால் என்னுதல்; கையும் தலையுமான பூசல் மாருதே ஒருபடியே இருந்தாலும் என்னுதல். [கோலமேனி] - ஆசைப்பட்டார்க்கு அன்ருகில் அவ்வடிவு ஆர்க்கு? பக்தாநாமன்ருே? சேர்ந்து குளிர்ந்த தண்ணீரை விடாயர்க்கு எட்டாமல் வைப்பாரைப்போலே; வேட்டார்க்கு உதவாத தண்ணீராவதே! மரதகமணித்தடமிறே. [காண] - கருமுகைமாலை தேவோர், சூடவன்றிக்கே சும்மாட்டைக்கொள்ளத் தேவோர்களோ? கிட்டினுலும் ஸதாபஶ்யந்தியிறே; காரார்திருமேனி காணுமளவுமிறே இங்கும்: அழைப்பன் திருவேங்கடத்தானைக் காண இத்தனையிறே; "யந்நாஃவெஶ்ஶ்ருதிஜெநாயஹ" (தந்யா:பஶ்யந்திமே நாதம்) - நாடாகக் கோள்ளைகோள்ளாநின்றதுகிடீர் என்சரக்கை யென்ருளிறே. [வாராய்] - அவ்வடிவைக்காணும்போது என்றும் அத்தலையாலே வரப் பேற இருக்கைபோலேகாணும் முறை. காணவேன்று - ப்ராப்யம் சோல்லிற்று; வாராயேன்று - ப்ராபகம் சோல்லுகிறது. வருகிறிலை; வாராயேன்ருல்; வளைக்கவோண்ணுதிறே. நீ முறைசெய்யப் பார்த்திலையேயாகிலும் என் க்லேஶம் தீருமத்தனையே எனக்கு வேண்டுவது. [கூவியும்கோள்ளாயே] - முறைகேடஅழைத்தாகிலும் கோள்ளுகிறிலை. காலந்தோறும் யான்இருந்து கைதலைபூசலிட்டால் கோலமேனிகாணவருகிறிலை,

---

யாலே, நாராயணஶப்தத்துக்கு உபாயத்வமும் அர்த்தமிறே. நூறேபிராயமாக - நூறுவருஷமுமென்றபடி. இருந்துபடுகிறதென்? முடிந்துபிழைக்கவொண்ணுதோ? என்ன, குணுதிக இத்யாதி. 'கைதலைபூசலிட்டால்' என்றதுக்கு மூன்று அர்த்தம்: பூசலென்று - பொருந்துதலாய், தலையிலே கைபொருந்தினுல்; அதாவது - அஞ்சலிபண்ணினு லென்னுதல், இத்தை அருளிச்செய்கிருர்-தலையிலே இத்யாதி. மெய்காட்டவென்றது - சாடு; கோலமேனியிலே தாத்பர்யம். அன்றிக்கே, தலையிலே கைவைத்துக் கூப்பிட்டா லென்னுதல்; பூசலிடல் - கூப்பிடுதல். அன்றிக்கே, பூசலென்று - பொருந்துதலாய், தலையிலே கைவைத்து; அதாவது - அஞ்சலி காலந்தோறும் இருந்துஇட்டா லென்னுதல்; இத்தலையில் அஞ்சலி மாருதே ஒருபடியிருந்தா லென்றபடி. அன்றிக்கே, அர்த்தத்வயமாய், 'தலையிலே கைவைத்தால்'என்ற மூந்தின அர்த்தவிவரணம் - கையுந்தலையுமான இத்யாதி என்னவுமாம். 'கைதலைபூசலிட்டால் - கோலமேனிகாணவாராய்' என்று கூட்டி ஹாவம் - ஆசைப்பட்டார்க்கு இத்யாதி. 'வாராய்' என்கிற ஆர்த்யதிசயத்தாலே பலித்த தாத்பர்யம் - சேர்ந்து இத்யாதி. வேட்டார்க்கு-ஆசைப்பட்டார்க்கு. வேட்கை - ஆசை. அவனைத் தண்ணீரென்னலாமோ? என்ன, மரதக இத்யாதி. 'கோலமேனி - காண' என்று கூட்டி ஹாவம் - கருமுகை இத்யாதி. சும்மாட்டை - சுமையின்கீழ்த்தலையில் சும்மாட்டை. காண்கையே ப்ரயோஜநமோ? என்ன, கிட்டினுலும் இத்யாதி. தேசவிசேஷத்திலே ஸதாபஶ்யந்தியானுலும், இங்கே வேறேயும் சில இல்லையோ? என்ன, காரார் இத்யாதி. கருமைமிக்க அழகியதிருமேனி யென்றபடி. பாசுரத்துக்கு ஸ்பஷ்டோர்த்தஃ. "தம்வஜ்ஜுவெதாக்ஷம்ஸிம்ஹவிக்ராந்தகாமிநஹ | யந்நாஃவஶ்ஶ்ருதிஜெநாயம்க்ருதஜ்ஞம்ப்ரியவாதிநஹ" இதி ஸுந்தரகாண்டே ஸீதா. "யந்நாஃ" என்று விசேஷித்திருக்க, 'நாடாகக் கொள்ளைகொள்ளாநின்றது'என்று அருளிச்செய்கிறதுக்குக் கருத்து என்? என்னில்,— "ஜெநாயம்யெவஶ்ஶ்ருதி, தெயநாஃ" என்று விவக்ஷையாகையாலே - 'நாடாக' இத்யாதி அருளிச்செய்ததென்றபடி. பத்மதளபத்ராக்ஷம் - தாமரைப்பூவிதழ்போலேயும், தாமரையிலைபோலேயு மிருக்கிற திருக்கண்களையும் திருமேனியையு முடையவ ரென்றபடி; "சக்ஷுஷிநியகாயயோஃ" இத்யமரஃ. 'வருகிறிலை' என்கிறதென்? தாமே செல்லவொண்ணுதோ? என்ன, அவ்வடிவை இத்யாதி. இப்படி சொல்லுவானென்? என்ன, காணவேன்று இத்யாதி. வருகிறிலையென்று ஶப்தார்த்தம். இப்படி சொல்லுவானென்? நிர்ப்பந்தமானலோ?என்ன, வாராயேன்றல் இத்யாதி. என்ருல்-என்றித்யர்த்தஃ. மேலுக்கு அவதாரிகை-நீ முறை இத்யாதி. அன்றிக்கே, மேலிற்பதத்துக்கு அவதாரிகை - வாராயேன்றல் இத்யாதி வாக்யத்வயமும் என்னுதல். வாராயேன்ருல் - வாராதேயிருந்தால். முறை - அவன்தானே வந்து முகங்காட்டுகை. கூவியும் கொள்ளாயே-அழைத்தாகிலும் கொள்ளுகிறிலை. முறைகெட வென்றது-'கூவியும்' என்ற சஶப்ததாத்பர்யம். 'காலந்தோறும்' இதி: ஞான

கூவியும் கொள்ளுகிறிலை; அதுக்குஅடி, சீலமில்லாச்சிறியனேலும் செய்வினையோபெரிதால். நாராயணனென்கையாலே – ப்ராப்யம் சொல்லிற்று; சிறியனேன்கையாலே - ப்ரத்யகாத்மஸ்வரூபம் சொல்லிற்று; வாராயென்கையாலே - உபாயம் சொல்லிற்று; காணவென்கையாலே - பலம் சொல்லிற்று; செய்வினையோபெரிதேன்கையாலே - விரோதி சொல்லிற்று; ஆக, அர்த்தபஞ்சகமும் இதிலே சொல்லிற்று. (க)

இ ர ண் டா ம் பா ட் டு.

கொள்ளமாளாஇன்பவெள்ளம் கோதிலதந்திடும் என்
வள்ளலேயோ! வையங்கொண்டவாமனாவோ! என்றென்று
நள்ளிராவும்நன்பகலும் நானிருந்தோலமிட்டால்
கள்ளமாயா! உன்னை என்கண்காணவந்தீயாயே.

ஆ.—(கொள்ளமாளா.) இதரவிஷயவைராக்யபூர்வகமாக ஸகலேதர வைத்ருஷ்ண்யாவஹமான த்வத்குணாநுபவஜநித நிரவதிகாநந்த மஹௌகத்தை எனக்குத் தந்தருளின என்னுடைய பரமோதாரனே! உன்னுடைய தாத்ருத்வலக்ஷணஸ்வரூபத்தை அந்யதாகரித்துக்கொண்டும் ஆஶ்ரிதருடைய அபேக்ஷிதத்தைச் செய்தருளாநிற்கும் ஆஶ்ரிதவத்ஸலனேயோ! என்று என்று, த்வத்ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே போக்கக்கடவ அழகியகாலமெல்லாம் நான் இருந்து ஓலமிட்டால் என்கண்களுக்கு உன்னைக் காட்டாதொழிகிறவனே! சண்டென வந்து என்கண்களுக்கு உன்னைக் காட்டித்தந்தருளாய் என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், எம்பெருமான் தந்திறத்தில் பண்ணின உபகாரங்களைச் சொல்லி 'இப்படி உபகாரகனான நீ நான் அவஸந்நனாய் உன்னைக் காணவேணுமென்று கூப்பிட்டவிடத்திலும் வருகிறிலை' என்று இன்னாதாகிறார்.

[கொள்ள மாளா என்று தொடங்கி] - உன்பக்கல் மேன்மேலென த்ருஷ்ணையைப் பிறப்பிப்பதுமாய்ப் புறம்பெங்கும் வைத்ருஷ்ண்யத்தைப் பிறப்பிப்பதுமாய் என்றும் அநுபவியாநின்றாலும் குறையாத நிரதிஶயாநந்தத்தை எனக்குத் தந்து இதுதானே உனக்குப்பேறுமுண்டாயித்யாரப்ய, கூவியுங்கொள்ளாய், சீலமில்லாச்சிறியனேலும் செய்வினையோ பெரிதால் என்று அந்வயத்திலே தாத்பர்யம். ப்ராஸங்கிகம்-நாராயணன் இத்யாதி. 'இங்கே-த்வயார்த்தமும் விவக்ஷிதம்'என்று அருளிச்செயவர். அதாவது - 'ஞாலமுண்டாய், ஞானமூர்த்தி' என்று நாராயணசப்தார்த்தமான ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகளும்; 'நாராயணா' என்று - ஆஶ்ரயணஸௌகர்யாபாதகமான வாத்ஸல்யாதிகளும்; 'ஞாலமுண்டாய்' என்று ரக்ஷணமும் * சொல்லுகையால், நாராயணபதஸாமர்த்யத்தாலேயாதல் ஸ்ரீமத்பதார்த்தமும்; 'கோலமேனி' என்று - சரணசப்தார்த்தமும்; 'வாராய்' என்று ஶரணசப்தார்த்தமும்; 'கைதலைபூசலிட்டால்' என்று - க்ரியாபதார்த்தமும்; 'காலந்தோறும்' என்று - உபஸர்க்கார்த்தமான மஹாவிஶ்வாஸமும்; 'யான்' என்று - உத்தமனாலே ஆக்ஷிப்தனான அதிகாரியும்; 'என்றென்று' என்கிற வீப்ஸையாலே - பூர்வோத்தரவாக்யஸ்த்த நாராயணசப்தங்களும், க்ரியாபதத்தினுடைய வர்த்தமானார்த்தமும்; ஸ்ரீமத்பதார்த்தமும்; 'காண' என்கையாலே - சதுர்த்யர்த்தமான ப்ராப்யமும்; 'செய்வினையோ பெரிதால்' என்று - நமஶ்ஶப்தத்தாலே நிஷேத்யதயா சொல்லப்பட்ட அவித்யாதிகளும் சொல்லப்படுகிறது. நமஶ்ஶப்தார்த்தமான அவித்யாதிகளும் கழியுண்ணக்கடவதிறே. (க)

* சொல்லுகையாலேயாதல் என்று இருக்கலாமா ?

யிருக்குமவனே! ஆஶ்ரிதர்க்கு உபகரிக்கைக்காக உன்னுடைய ஐஶ்வரமானபடியைத் தவிர்ந்து அர்த்தியானவனே ! உன்னுடைய ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே போக்கக்கடவ நல்லகாலமெல்லாம் வ்யஸநத்தாலே நான் இருந்து கூப்பிட்டால். [நள்ளிராவும் நன்பகலும்] - உன்னை விஶ்லேஷித்த ஶூந்யமான காலம் என்றுமாம். நள்ளிரவு என்கிறது மத்யராத்ரம். [கள்ளமாயா] - என்கண்களுக்குத் தோற்றுதிருக்கிறவனே ! [உன்னை என்காண வந்தீயாயே] - என் கண்கள்காண வந்து உன்னை எனக்குத் தந்தருளுகிறிலை; கண்காணவந்து ஈயவேணு மென்றும் சொல்லுவர்.

ப.—அநந்தரம், என்னை அநந்யார்ஹமாக்கி அநுபவிப்பித்த ஔதார்யத்தைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டால், என் கண்காண வந்து உன்னை எனக்குத் தருகிறிலை யென்கிறார்.

வையம் - (அந்யாபிமாநவிஷயையான) பூமியை; கொண்ட - (அநந்யார்ஹையாம்படி) அளந்துகொண்ட அர்த்தித்வத்தையுடைய, வாமனுவோ - வாமநனே! (அந்த உபகாரகத்வத்தை என்னையநுபவிப்பித்து); கொள்ள - அநுபவிக்க அநுபவிக்க; மாளா - எல்லைகாணவொண்ணுத; இன்பவெள்ளம் - ஆநந்தஸமுத்ரத்தை; கோதுஇல - (அநுபவதஶையில் த்ருப்தியாதல், அந்யாகாங்க்ஷையாதலாகிற) கோதுஇல்லாதபடி; தந்திடும்-ஆந்தரமாக உபகரிக்கும், என்வள்ளலேயோ-என்னுடைய மஹோதாரனே! என்றுஎன்று - என்றென்று விஷண்ணனுய்ச்சொல்லி; நள்இராவும் - மத்யராத்ரத்திலும்; நன்பகலும் - பதார்த்தப்ரகாஶகமான பகலிலும்; நான் - (உன்னையொழியச்செல்லாமையையுடைய) நான்; இருந்து-(அந்யவ்யாபாராக்ஷமனன்றியே) இருந்து; ஓலமிட்டால் - கூப்பிட்டால்; கள்ளம் மாயா - (கண்ணுக்குத்தோற்றுதே க்ருத்ரிமரைப்போலே; நெஞ்சுக்குள்ளே யிருக்கிற ஆஶ்சர்யபூதனே! உன்னை-(கண்டல்லது தரிக்கவொண்ணுத) உன்னை; என் கண் காண - (ஆசைப்பட்ட) என் கண்கள் காணும்படி; வந்து ஈயாய் - வந்து தருகிறிலை; தரவேணு மென்றுமாம். இங்கு, ஓ என்கிறவைகள் - விஷாதத்தைக் காட்டுகிறன.

இ.—இரண்டாம் பாட்டில், அவன் முன்பே உபகரித்தபடியைச் சொல்லி 'இப்படி உன்சுவட்டை அறிவித்து வைத்து நான் கூப்பிட எழ வாங்கிநிற்கை உனக்குப் போருமோ?' என்கிறார்.

[கொள்ளமாளா இன்பவெள்ளம்]-கொள்ளமாளாத ஆநந்தஸமுத்ரத்தை; அநுபவிக்க அநுபவிக்கக் குறையாதே யிருக்கை. "வீவிலின்பம்மிக எல்லை நிகழ்ந்தனன்" என்றதிறே - அதாகிறது;ஆநந்தத்துக்குக் கோதாகிறது-அநுபவித்தால்அமையும்என்று இருத்தல்,புறம்பே ஒன்றை அபேக்ஷித்தல் செய்கை. அது இன்றிக்கே ஒழிகையாவது - மேன்மேலென அபேக்ஷை வர்த்திக்கையும், இதரவிஷயவைராக்யஜநகமாகையும். [கோதில] - வ்யதிரேகத்தில் மோஹிப்பிக்கை. [என்வள்ளலேயோ] - நிர்ஹேதுகமாக உபகரித்துவைத்துக் கூப்பிடப் பேசாதிருக்கிற தென்? உன்பேறுக உபகரித்து இப்போது என்பேறுகக் கூப்பிடப்பண்ணுகிறதென்? இப்படி கூப்பிடப் பண்ணுகிறதென்? "வீற்றிருந்தேழுல" கிற் படியை அநுபவிப்பித்ததென்? [வையங்கொண்ட வாமனுவோ] - வையங்கொண்டபின்பும் வாமநவேஷமேயாய்த்து இவருக்குப் பட்டிருப்பது. உன்னை இந்திரன் இரக்க, அர்த்தியாய் உபகரிக்குமவனல்லையோ? எனக்கு நீ இரந்து தந்து இன்று நான் இரக்க இருக்கிறதென்? [என்று என்று] - இந்த்ரனைப்போலே ஒருப்ரயோஜநாந்தரத்தைக் கொண்டு போகிறாரல்லரே. அவ்வடிவும் நீர்மையுமிறே இவர்க்குப் பேறு. [நள் இராவும் நன்பகலும்] - ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே போக்கக்கடவ காலமெல்லாம் வ்யஸநத்தோடே போகவிடுவதே! 'நன்பகல்' என்று விபரீதலக்ஷணையாய், ஶூந்யமான பகலென்றுமாம். 'நள்' என்று செறிவாய்ச் செறிந்த இருளென்னுதல்; 'நள்' என்று நடுவாய் மத்யராத்ர மென்னுதல், நள் என்று ராத்ரியில் த்வநியாய் மத்யராத்ர மென்னுதல். [நான் இருந்து ஓலமிட்டால்]—கூப்பிடவும்

பலமில்லாத நான் இருந்து கூப்பிட்டால். [கள்ளமாயா] - கண்ணுக்கு அவிஷயமாய் மறக்க வொண்ணாதபடி நெஞ்சிலே ப்ரகாசியாநிற்கும் ஆஶ்சர்யபூதனே ! [உன்னை]-கண்டல்லது தரிக்க வொண்ணாத உன்னை. [என்கண்காண வந்தீயாயே] - விடாய்த்த என் கண்ணாலே காண வந்து உபகரிக்கவேணும்; 'ஈகின்றிலை' என்ற போது 'செய்வினையோ பெரிதால்' என்று அந்வயம்.

ஈடு.—இரண்டாம் பாட்டு. பண்டுபண்ணின உபகாரங்களைச் சொல்லி, அப்படியுப கரித்து உன்சுவட்டையறிவித்து; இப்போது நான் கூப்பிட முகங்காட்டாதே எழவாங்கியிருக்கை போருமோ? என்கிறார்.

[கோள்ளமாளா இன்பவெள்ளம்] - அநுபவிக்க அநுபவிக்கக் குறைபிறவாதபடியான ஆநந்தஸாகரம் "வீவிலின்பம்மிகவெல்லைநிகழ்ந்தனன்" என்றதைச் சொல்லுகிறார். [கோதில தந்திடும்] - ஆநந்தத்துக்குக் கோதாகிறது - அநுபவித்தால் 'அமையும்' என்றிருத்தல், விஷயாந்தரத்திலே அபேக்ஷையைப் பிறப்பித்தல்செய்கை; இது அங்ஙனன்றிக்கே, அநுபவிக்க அநுபவிக்கத் தன்பக்கலிலே அபேக்ஷையைப் பிறப்பித்து; இதரவிஷயவைராக்யத்தையும் பிறப்பித்ததான ஆநந்தத்தை; ஆக; கோதிலவாய். கோள்ளக்கோள்ள மாளாதபடியான ஆநந்தவெள்ளத்தைத் தந்த. [என்வள்ளலேயோ] - தருகிறபோது உன்பேறாக உபகரித்து, இப்போது என்னது பேறாக்கி, நான்கூப்பிட இருக்கிறாயே? தன்பேறாக உபகரிக்கையிறே - வள்ளல்தனமாகிறது. "[illegible]" (ஆநந்தமய:), "[illegible]" (ஆநந்தோப்ரஹ்ம) என்கிற தன்னை உபகரித்தபடியிறே. இப்படி இப்போது கூப்பிடப்பண்ண நினைத்திருந்தால், "வீற்றிருந்தேழுல"கிலே அப்படி என்னை அநுபவிப்பிக்கவேணுமோ? சிறியதுக்கு இனியது இட்டுக் கெடுத்தான்காணும். 'சிறியன்' என்றாரே. [வையங்கோண்ட வாமனாவோ]-இரந்தார்க்குக் கோடுக்கைக்காக நீ இரக்குமவனன்றோ? 'த்ரைலோக்யத்தையுமிழந்தேன்' என்று காலிலே விழுந்த இந்த்ரனைக் கண்ணநீரை மாற்றுகைக்காக, ஶ்ரிய:பதியான தன்னை இரப்பாளனாக்கினானிறே; நீ இரந்துதருகையொழிய நான் இரந்து கூப்பிட இருப்பதே இப்போது ! [என்றுஎன்று] - இந்த்ரனைப்போலே ராஜ்யம் பெற்றுப் போகிறானன்று, மஹாபலியைப்போலே ஔதார்யங்கோண்டாடிப்போகிறானன்று, எப்போதும் இத்தையேசோல்லி. வையங்கோண்டபின்பும் வாமநவேஷமாயிற்று இவர் திரு

இரண்டாம்பாட்டு - கொள்ளமாளா இத்யாதி. 'கொள்ளமாளாவின்பவெள்ளம் கோதிலதந்திடும்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து, பண்ணின உபகாரங்களைச் சொல்லி என்றது. சுவட்டை - ரஸத்தை: போக்யதையை யென்றபடி. 'ஈயாய்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார், எழவாங்கி இத்யாதி. எழவாங்கி - தூரப்போய்.

சப்தார்த்தம் - அநுபவிக்க இத்யாதி. வெள்ளம் - ஸாகரம். அவன்தான் இவர்க்கு ஆநந்தத்தைக் கொடுத்தானோ? என்ன, வீவிலின்பம் இத்யாதி. ஆநந்தத்துக்குக் கோதாகிறது என்றவிடத்திலே - "[illegible] - [illegible]" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். உக்தத்தை அந்வயித்துக்காட்டுகிறார், ஆக இத்யாதி. 'என்வள்ளலே' என்று - ஸம்போதித்து, 'ஓ' என்றதுக்கு பாவம் - தருகிறபோது இத்யாதி. 'வள்ளலே' என்றால் - தன்பேறாக உபகரித்தா னென்று காட்டுமோ? என்ன, தன்பேறாக இத்யாதி. தன் பேறாக உபகரித்தது எத்தை? என்ன, 'இன்பவெள்ளம்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார், ஆநந்தமய இத்யாதி. இத்தால் பலித்த ஸார்த்தபாவம் - இப்படி இத்யாதி. கீழே 'சிறியன்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து ரஸோக்தி - சிறியதுக்கு இத்யாதி. இவர்தாம் சிறியரோ? என்ன, சிறியனென்றாரே என்று. தான் இரந்தானோ? என்ன, த்ரைலோக்யத்தையும் இத்யாதி. 'ஓ' என்கிற பதத்துக்கு பாவமாதல், பலிதமாதல் - நீயிரந்து இத்யாதி. வீப்ஸைக்கு பாவம் - இந்த்ரனை இத்யாதி. இத்தையே - வாமனாவதாரத்தையே. வையங்கொண்ட த்ரிவிக்ரமனென்னாதே, 'வாமனா' என்பானென்? என்ன, வையங்

வுள்ளத்தில் ஊற்றிருந்தது. [நள்ளிராவும் நன்பகலும்] - நள்ளென்று நடுவாதல், செறிவாதல்; ராத்ரியில்அல்லாத பதார்த்தங்களினுடைய ஒலி மாறினால் வருவதோரொலி யுண்டு, அதினுடைய அநுகாரமாதல். எல்லாவற்றாலும் - மத்யராத்ர மேன்றபடி. "யவாஷாவஸாப்ரேஷா" (யஷாஸப்தேஷா) என்று நீ உணர்ந்துநோக்குங்காலத்திலே, நான் உணர்ந்து கூப்பிடும்படி பண்ணுவதே! [நன்பகல்] - "தீர்ப்பாரையாமினி"யோடு "வீற்றிருந்தேழுல"கோடு வாசியற பகவத் ஸ்பர்ஶம் மாறாதேபோருகையாலே நன்பக லேன்கிறார். புறம்பு ஒருவிஷயத்தை அநுபவித் தால், காணாதபோது மறந்து வேறொன்றிலேயும் நெஞ்சை வைக்கலாம்படி யிருக்குமிறே. அன் றிக்கே, நன்பகலேன்று - செவ்வாய்க்கிழமையை 'மங்களவாரம்' என்னுமாபோலே, அவனைக் காணப்பெறாமையாலே ஶூந்யமான கால மேன்னவுமாம். [நான்இருந்து] - கூப்பிடுகைக்கு க்ஷமனல்லாதபடி துர்ப்பலனான நான் இருந்து. [நான்இருந்து] - வீவிலின்பமிகவெல்லை நிகழ்ந்த நான் இருந்து. [ஓலமிட்டால்] - கூப்பிட்டால். [கள்ளமாயா] - கண்ணுக்கு அவிஷயமாக்கி, நெஞ்சில்மறக்கவோண்ணாதபடி பண்ணுகிற ஆஶ்சர்யபூதனே! [உன்னை] - கண்டல்லது தரிக்க வோண்ணாதபடி வைலக்ஷண்யத்தையுடைய உன்னை; கோலமேனியிறே. [என்கண்காண] - விரும்பும் என்கண்கள் காணும்படி. [வந்தீயாயே] - நடையழகுகண்டு வாழும்படி முன்னே நடந்துவந்து தரவேணும். வந்துதோற்றும்போதுதான் "நஜீவேயம்" (நஜீவேயம்), "ஹ்ரீரே ஷாஹி" (ஹ்ரீரேஷாஹி) என்னும்படியிருக்கையாலே, 'இவன்பக்கல் ஒருகுறையில்லையாகாதே' என்று தோற்றும்படியாயிற்று வருவது. உன்னை நீயே கோண்டுவந்து ஈயவேணும். ஈகை - கோடுக்கை. தந்தோமே - அல்லாதார் இப்படிக் கூப்பிடாதிருக்க, உம்மை நம்மையே சோல்லிக் கூப்பிடப்பண்ணினோமே யென்ன; அத்தால் போராது, [கண்காணவந்தீயாய்]-மாநஸாநுபவத் தாலே போராது; கண்ணுக்கு இலக்காம்படி வரவேணும். ஈகிறிலை யேன்னவுமாம்; "செய்வினை யோபெரிதால்" என்றத்தோடே அந்வயம் அப்போது. அன்றிக்கே, ஈயவேணு மேன்னவுமாம்.

கோண்டபின்பும் இத்யாதி. செறிவு - அந்தகாரத்தினுடைய நைபிட்யம். இத்தால் - காடாந்தகாரமென்ற படி. 'இரா' என்ன அமையாதோ? 'நள்ளிரா' என்றதுக்குக் கருத்தென்? என்ன, யஶஷா இத்யாதி. "யவாஷாவஸாப்ரேஷுஜாஹதி க்ஷாம் க்ஷாம் வநராஷோ நிதிப்ராண:" இதி கடவல்லீயாம். பிரிந்துநோவுபடாநிற்க 'நன்பகல்' என்பானென்? என்ன, தீர்ப்பாரை இத்யாதி. விஶ்லேஷதசையிலும் பகவத்ஸ்பர்ஶம் மாறாதேயிருக்குமோ? என்ன - புறம்போந இத்யாதி. இருக்குமிறே - அங்ஙனன்றிக்கே இந்தவிஷயம் விஶ்லேஷத்திலும் மறக்கப்போகா தென்றபடி. அர்த்தாந்தரம் - வீவிலின்பம் இத்யாதி. அப்படி விலக்ஷணமோ? என்ன, கோலமேனியிறே என்று. 'என்கண்காண' என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம்: முந்தினது - விரும்பும் இத்யாதி. உன்னைக் கண்காணவீயா யென்னாதே, 'வந்தீயாய்' என்றதுக்கு ப்ர யோஜநத்வயம் - நடையழகு இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. இரண்டாவது - தன்குணம் தோற்றும்படி வர வேணுமென்று. குணமாவது - வ்யாமோஹம். "நஜீவேயம் க்ஷணமபி விநா தாமஸிதேக்ஷணாம்" இதி ராம:. "வ்யக்தமேஷஹி தோஷோ ஹ்ரீரேஷா ஹி மே தவ । யதீத்ருஶம் மஹத்வைரம் ராவணேஷ்விவாதிதம்" இத்யாரண்யகாண்டே ஸீதாம்ப்ரதி ராம:. 'ஈயாய்' என்றதுக்கு பாவம் - உன்னை நீயே இத்யாதி. 'கண்காண' என்றதுக்கு இரண்டாமர்த்தம் - தந்தோமே இத்யாதி, கண் ணுக்கு இலக்காம்படி வரவேணுமென்னுமளவும். ஈகிறிலை என்கிற அர்த்தம், அவதாரிகைக்குச் சேரும். இந்தப்பக்ஷத்தில், கீழ்ப்பாட்டோடே அந்வயம். ஈயவேணுமென்றபோது, யதாஸ்த்திதம். இங்கு, 'ஓ' என்கிறவைகள் விஷாதாதிஶய ஸூசகங்கள். (உ)

மூன்றாம்பாட்டு.

ஈவிலாததீவினைகள் எத்தனைசெய்தனன்கொல்?
தாவிவையங்கொண்டஎந்தாய்! தாமோதரா' என்றென்று
கூவிக்கூவிநெஞ்சுருகிக் கண்பனிசோரநின்றால்
பாவிநீயென்றொன்றுசொல்லாய் பாவியேன்காணவந்தே.

ஆ.—(ஈவிலாத.) மநுஷ்யாதிரூபேண அபர்யந்ததிவ்யாவதாரங்களைப்பண்ணி ஆஸ்ரிதபரித்ராணம் பண்ணுமவனே! என்றென்று கூவிக்கூவி நெஞ்சுருகிக் கண்பனிசோரநின்றால்; உன்னைக்காண்கைக்கு ஸாக்யம்பண்ணிற்றிலேனாகில்; நான் நிராஸனாயிருக்கும்படியாக; என் கண்ணெதிரே வந்து; 'நீ என்னைக் காண்கைக்கு ஸாக்யம்பண்ணிற்றிலைகாணென்று சொல்லாய் பிரானே!' என்று சொல்லி, பின்னையும் எம்பெருமான் ஒன்றுஞ் சொல்லாமையாலே 'இப்படி எம்பெருமான் என்னை உபேக்ஷிக்கைக்கு ஓரொன்றே காலதத்த்வமெல்லாம் அநுபவித்தாலும் மாளாத பாபங்கள் எத்தனையாயிரம் செய்தேனோ?' என்கிறார்.

ஓ.— மூன்றாம்பாட்டில்; எனக்கு உன்னைக் காட்டாதொழிந்தால் 'நீ என்னைக்காண்கைக்கு பாக்யம்பண்ணிற்றிலை' என்று நான் நிராஸனாம்படி ஒன்றும்சொல்லுகிறிலை யென்று இன்னாதாகிறார்.

[ஈவு என்று தொடங்கி]-அநுபவவிநாஸ்யமல்லாததான எத்தனைபாபங்களைப் பண்ணினேனோ? [தாவி என்று தொடங்கி] - நல்லார் தீயாரென்று பாராதே அவர்களுடைய அபேக்ஷிதங்களை அநாயாஸேந செய்து அச்செயலாலே என்னை அடிமைகொண்டவனே! ஆஸ்ரிதர்க்கு அத்யந்தபவ்யனானவனே! என்று கூப்பிட்டு அந்தஸாருணத்வநியாலே அந்தஃகரணம் நீராய்க் கண்ணநீர் பாயாநின்றால்.

ப.—அநந்தரம், அநந்யார்ஹவிஷயத்தில் அத்யந்தபவ்யனான உன்னை அழைத்துக் கூப்பிட்டால், 'பாபத்தைப் பண்ணின நீ கூப்பிடுகிறதென்?' என்று என்முன்னே வந்து ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறிலை என்கிறார்.

("யஸ்ய ஸஹஸ்ரநியுதாநாஹவேலைநாஸ்தி" என்று அநந்தகல்பம் அநுபவியாநின்றாலும்). ஈவு இலாத - விநாசமின்றியே; தீவினைகள் - (பரிதாபஹேதுவாம்படி) க்ரூரமான பாபங்களை; எத்தனை - அஸங்க்யாதமாம்படி எத்தனை; செய்தனன்கொல் - அநுஷ்டித்தேனோ? (அது என்னென்னில்);—தாவி-(திருவடிகளாலே) அளந்து, வையம் கொண்ட - ஜகத்தை அநந்யார்ஹமாக்கிக்கொண்ட, எந்தாய் - என்னுடைய ஸ்வாமியே! தாமோதரா - (அநந்யரானார்க்கு அத்யந்தபவ்யன் என்றுதோன்றும்படி யசோதை கட்டின) தாம்பின்தழும்பை உதரத்திலே யுடையவனே! என்றுஎன்று - என்றென்று; கூவிக்கூவி - இடைவிடாதே பலகாலும் அழைத்து; நெஞ்சு உருகி - நெஞ்சு நீராயுருகி; கண் பனி சோர - அது கண்ணீராய்ச் சோரும்படி; நின்றால்-(ஆர்த்தியோடே) முழுக்கநின்றால்; பாவியேன் - (உன்னைக் காணப்பெறாத) பாபத்தையுடைய நான், காண - காணும்படி; வந்து - முன்னேவந்து, நீ - நீ; பாவி - 'பாபிகாண்', என்று - என்று, ஒன்றுசொல்லாய் - ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறிலை. காணவந்து சொல்லப்பெறில் அதுவும் அமையுமென்று கருத்து. ஈவு - வ்யயம்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில்; உன்னைக்காட்டாதொழிந்தால் 'நீ என்னைக்காண்கைக்குப் பாக்யம்பண்ணிற்றிலே என்றாகிலும் என்கண்முகப்பேவந்து ஒன்றசொல்லுகிறிலே' என்கிறார்.

[ஈவிலாத தீவினைகள்] - 'பெரிதால்' என்று பெரிதான அளவுமன்றிக்கே அநுபவ விநாஶ்யமல்லாத பாபத்தையோ பண்ணிற்று? "நாபுக்தம் க்ஷீயதே கர்ம" என்கிறதுவும் விபரீத பலமாயிற்று. ஸூக்தமாக ஸூக்தமாக வர்த்தியாநின்றதீ! [எத்தனை செய்தனன்கொல்] - செய்வினை என்று ஒன்று அன்றிக்கே அநேகம்; எத்தனைபாபங்களைப் பண்ணினேன்? [தாவி இத்யாதி] - அரியசெயல்களைச் செய்து அச்செயலாலே என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினவனே! [தாமோதரா] - ஓரிடைச்சிக்குக் கட்டவும் அடிக்கவுமாம்படி பவ்யனானவனே! [என்று என்று கூவிக் கூவி] - இவ்வபதாநங்களைச் சொல்லி இடைவிடாதே கூப்பிட்டு. [நெஞ்சுஉருகி] - நான் கூப்பிடுகிற தாருணத்வநியாலே அந்தஃகரணமும் த்ரவத்ரவ்யமாய். [கண்பனிசோர நின்றால்] - உருகினதுக்குக் கண்வழியே போக்குவிடாநின்றால். [பாவி நீ என்று ஒன்று சொல்லாய்]-இரண்டு அவதாரத்துக்கும் புறம்பாம்படியான பாபத்தைப் பண்ணினாய் நீ என்று நான் நிராஶனாய்த் தரிக்கும்படி ஒருவார்த்தை சொல்லாய். [ஒன்றுசொல்லாய்] - 'பாக்யவானே!' என்னவும் அமையும், இஶ்ஶப்தத்தில் அர்த்தங்கொண்டு கார்யமில்லை. இப்பாசுரம் கேட்குமதுவே அமையும். இன்னமும் எனக்கு வேண்டுவது ஒன்று உண்டு. [பாவியேன் காணவந்தே] - கண்ணாலே காணலாம்படி என்முன்னே வந்து சொல்லவேணும்; சொல்லுகிறிலையென்றுமாம். ஈவிலாத தீவினைகள் எத்தனை செய்தனன்கொல் என்று அந்வயம்.

ஈடு.— மூன்றும்பாட்டு. எனக்கு உன்னைக் காட்டாதொழிந்தால்; 'நீ என்னைக் காண்கைக்கு ஸாக்யம்பண்ணிற்றிலே' என்றாகிலும் என்கண்முகப்பே வந்து ஒன்று சொல்லுகிறிலை என்கிறார்.

[ஈவிலாத தீவினைகள்] - நான்தான் பெரியபாபத்தைப் பண்ணுகிறேன்; அநுபவித்தாலும் மாளாதபடியான பாபத்தைப் பண்ணவேணுமோ? "நாபுக்தம் க்ஷீயதே கர்ம" (நாபுக்தம் க்ஷீயதேகர்ம) என்கிற வசநமும் என்னளவிலே பொய்யோ? புஜித்தாலும் குறையாதிருக்கவேணுமோ? புஜித்ததோ வென்னில்; எல்லாம் புஜித்தாரிறே; அரைக்ஷணம் முகம்மாறவைத்தபோதே. [தீவினைகள் எத்தனைசெய்தனன்கொல்] - "செய்வினை" என்று ஒன்றாயிருந்ததோ? எத்தனை கோடி பாபத்தைப் பண்ணினேனோ? [தாவி இத்யாதி] - அரியசெயல்களை வருத்தமறச் செய்யவல்லவனன்றோ? அது செய்யுமிடத்தில் வரையாதே எல்லாரையும் ரக்ஷிக்குமவ

மூன்றும்பாட்டு. — ஈவிலாத இத்யாதி. 'பாவியேன் காண வந்து, பாவி நீ யென்றொன்று சொல்லாய்' என்கிறதிலே நோக்காக அவதாரிகை - எனக்கு உன்னை இத்யாதி. இதுக்குக் கருத்து - நித்யாநுபவம்பண்ணுவிக்கத் திருவுள்ளமாகாவிட்டாலும், ஒருநாள் வந்தாலும் போருமென்று.

ஈகை - கொடுக்கையும், நாசமும். இங்கு நாசத்தைச் சொல்லுகிறது. 'செய்வினையோ பெரிதால்' என்றத்தைப்பற்ற - நான்தான் பெரிய இத்யாதி. அநுபவித்தால் மாளுமோ? என்ன, நாபுக்தம் இத்யாதி. இதுக்குக் கருத்து - அபுக்தமான கர்மமானது க்ஷயியாதென்றபோதே, புஜித்தால் க்ஷயிக்குமென்றதாயிற்றிறே; ஆகையால், புஜித்தால் க்ஷயிக்குமென்கிறதுவும் என்னளவிற் பொய்யோ? என்றபடி. பொய்யான ப்ரகாரத்தைக் காட்டுகிறார்-புஜித்தாலும் இத்யாதி. 'எல்லாம்புஜித்தாரிறே' என்றவிடத்திலே- "ஸததா ஸஹமோவீரா ... யதா ப்ரும்மகோடிவ்யூ ... க்ஷணம் ... நவி நாஶ வக" என்கிற ஶ்லோகம் அநுஸந்தேயம். பஹுவசநார்த்தம் - செய்வினை இத்யாதி. தீவினைகள் பெருத்திருந்தால் நம்மைச் செய்யச் சொல்லுகிறதென்? என்ன - தாவி இத்யாதி. 'தாவி' என்றதுக்கு ஸாவம் - அரியசெயல்களை வருத்தமற இத்யாதி. 'வையம்' என்றதுக்கு ஸாவம் - அது செய்யுமிடத்தில்

னன்றே? அவன் இவற்றை ரக்ஷிக்க அடியிட்டான், அச்செயலிலே இவரும் அநர்ஹராய் எந்தாய்! என்கிறார். [தாமோதரா] - 'நீ எங்களுக்குப் பிள்ளையாய் வந்து பிறக்கவேணும்' என்று சிலர்இரக்க, அவர்களுக்குக் கட்டவும் அடிக்கவு மாம்படி உன்னை விதேயமாக்கினவனன்றே. உன்வயிறு வாழாமலன்றே இப்படி களவுகண்டு கட்டுண்டு அடியுண்டது. [என்றுஎன்று] – இத்தை ஒருகால் சொல்லி, பின்பு வேறொன்றைச் சொல்லுமவரன்றே. [கூவிக்கூவி] - இவ்வபதாநங்களைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டுக்கூப்பிட்டு. [நெஞ்சுஉருகி] - முந்துறக்கூவுகிறஇது பிற்படக்கூவுமதுக்கு வர்த்தகமாம்படி கூவுகிற தம்மிடற்றோசை செவிவழியே புக்கு, நெஞ்சானது த்ரவத்ரவ்யமாய் உருகுமாயிற்று. [கண்பனிசோரநின்றால்] - உருகின நெஞ்சுக்குப் போக்குக் கண்டுவிடுமோ போலே கண்ணநீர் ப்ரவஹிக்கும்படி நின்றால். [பாவிஇத்யாதி] - நான் நிராசனாய் தரிக்கும்படியாக; 'இந்த்ரனுக்கு உதவினோம்,யசோதாதிகளுக்கு உதவினோமென்றத்தை நினைத்து நசைபண்ணுகிறதேன்? 'அவன் ஸத்த்வநிஷ்டன், அவள் தாய், நீ பாவி' என்று ஒருவார்த்தை சொன்னலாகாதோ? தேவாஸுரவிபாகத்தைப் பண்ணினவாறே அவனையும் 'ஸத்த்வநிஷ்டன்' என்னலாமிறே. [ஒன்றுசொல்லாய்] - 'நீ பாக்யவான்' என்னவுமாம்; * (பாவிஎன்னவுமாம்;) அதிலர்த்தங் கொண்டு கார்யமில்லை; உன்மிடற்றோசை கேட்குமித்தனையே எனக்கு வேண்டுவது. நிர்ப்பந்தமுள்ளதொன்று உண்டு, சொல்லுமிடத்தில், [பாவியேன்காணவந்து] - என் கண்ணுக்கு இலக்காம்படி வந்து சொல்லவேணும். நெஞ்சிலே மறைந்திருந்து சொல்லிலுமாமிறே, அத்தால் போராது. [பாவியேன்] - நாடடைய உண்டுடுத்துத் திரியாநிற்க, இப்படிகேளாவிடில் ஜீவியாதபடியான பாபத்தைப் பண்ணின நான். [காணவந்து] - இவருடைய சப்தாதிவிஷய ப்ராவண்யமிருக்கிறபடி; 'சொல்லாய்' என்பது; 'காண' என்பதாகிறார். சொல்லாயென்றது - சொல்லவேணுமென்னவுமாம்; சொல்லுகிறிலை, "ஈவிலாத தீவினைக ளெத்தனை செய்தனன் கொல்" என்று அந்வயிக்கவுமாம். (௩)

இத்யாதி. கீழோடேகூட்டி ரஸோக்தியாக 'எந்தாய்' என்றதுக்கு ஸாவம் - அவன் இவற்றை இத்யாதி. சப்தஸ்வாரஸ்யத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் - நீ இத்யாதி. உன்வயிறு வாழாமலன்றே என்றது - ஸ்வரத்திலே; உனக்காகவோ செய்தாய், பரார்த்தமாகவன்றே வென்று கருத்து; அதாவது - வாழாமலன்றே வென்றது - அன்றே யென்றாய், பின்னை எதுக்காக வென்னில், ஆச்ரிதார்த்தமாகவிறே களவுகண்டு கட்டுண்ட தென்றபடி. வீப்ஸைக்கு ஸாவம் - இத்தை இத்யாதி. இவ்வபதாநங்களை - த்ரிவிக்ரம தாமோதராதிகளை. 'நெஞ்சுருகி' என்றதுக்கு அதிஷ்டிகை - முந்துற இத்யாதி. பௌர்வாபர்யத்துக்குஸாவம்-உருகின இத்யாதி. 'நீ-பாவிஎன்று-சொல்லாய்' என்றதுக்கு ஸாவம் - நான்நிராசனாய் இத்யாதி. 'தரிக்கும்படியாக' என்றதுக்கு - 'ஒருவார்த்தை சொன்னலாகாதோ' என்றத்தோடே அந்வயம். அஹங்காரியான இந்த்ரனை 'ஸத்த்வநிஷ்டன்' என்னலாமோ? என்ன, தேவாஸுர இத்யாதி. 'ஒன்று' என்றதுக்குஸாவம்- நீபாக்யவான் இத்யாதி. 'சொல்லாய்' என்றதின் கருத்து - உன்மிடற்றோசை இத்யாதி. நிர்ப்பந்தமாவது - சொல்லும்போது கண்முன்னே வந்து சொல்லுகை. சொல்லும்போது கண்முன்னேநின்றன்றோ சொல்லுவது? 'காணவந்து' என்று விசேஷிக்கிறதென்? என்ன, நெஞ்சிலே இத்யாதி. இப்படிகேளாவிடில் என்றது - 'பாவிநீ' என்கிற சொற் கேளாத போதென்றபடி. ரஸோக்தி - இவருடைய இத்யாதி. 'சொல்லாய்' என்கையாலே-சப்தம், "காணவந்து" என்கையாலே - ரூபம்; இப்படி இந்த்ரியத்வயவிஷயம் சொன்னது - இந்த்ரியாந்தர விஷயங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். சொல்லவேணும் என்கிற பக்ஷத்தில், இதுவே க்ரியை; சொல்லுகிறிலை என்கிற பக்ஷத்தில், 'ஈவிலாததீவினைகளெத்தனைசெய்தனன்கொல்' என்று க்ரியை. முந்தின பக்ஷத்திலே, 'ஈவிலாததீவினைக ளெத்தனைசெய்தனன்கொல்' என்று - தம்மிலே தாம் வெறுத்து அருளிச்செய்கிறா ரென்றபடி. இந்தயோஜனைக்கு, க்ரமத்திலே அந்வயம்; இரண்டாம்பக்ஷத்தில், தாவிவையந்தொடங்கி, சோரநின்றால் - பாவியேன் காணவந்து - பாவிநீயென்று ஒன்று சொல்லுகிறிலை; ஈவிலாததீவினைக ளெத்தனை செய்தனன்கொல் என்று அந்வயம். "ஶ்ரவஸோ ந-ஹோஜ்ஞாந்யோ-தஷ்ட [illegible] ஸுஹாஸுஷ்ழ । ந-ஹாஸ்ய-ஷீயடு தக்ஷு கொபிஸடு தாவ௱". (௩)

* குண்டலிதஸ்தலத்தில் பாக்யஹீநன் என்னவுமாம் என்று சிலப்ரதிகளிற் பாடம்: சிலப்ரதிகளில் ஒன்றுமில்லை யென்பர்.

நான்காம் பாட்டு.

காணவந்துஎன்கண்முகப்பே தாமரைக்கண்பிறழ
ஆணிசெம்பொன்மேனியெந்தாய்! நின்றருளாயென்றென்று
நாணமில்லாச்சிறுதகையேன் நானிங்கலற்றுவதேன்?
பேணிவானோர்காணமாட்டாப் பீடுடையப்பனையே.

ஆ.—(காணவந்து.) ப்ரஹ்மாதிகளுங்கூட ஆசைப்பட்டுக் காணமாட்டாதிருக்கிற பீடுடையப்பனை, ஆணிசெம்பொன்மேனியெந்தாய்! காணவந்து என்கண்முகப்பே தாமரைக்கண் பிறழ நின்றருளாயென்றென்று, அதிக்ஷுத்ரனான நான் இங்கேயிருந்து அலற்றுகிறதென்? என்ன நிர்லஜ்ஜனோ? என்கிறார்.

ஒ—நாலாம்பாட்டில், ப்ருஹ்மாதிகளும் கூட ஆசைப்பட்டுக் காணமாட்டாதபடியான பெருமையையுடைய ஸர்வேஸ்வரனை அதிக்ஷுத்ரனான நான் காணவேணுமென்று கூப்பிடாநின்றேன்; என்ன நிர்லஜ்ஜனோ? என்கிறார்.

[காண என்று தொடங்கி] - நான் காணும்படியாக என் கண்ணெதிரே வந்து. [தாமரை என்று தொடங்கி] - தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற திருக்கண்கள் மிளிர ஓட்டற்ற செம்பொன்போலேயிருக்கிற அழகிய திருவடிவைக் காட்டி என்னை அடிமைகொண்டவனே! [நின்றருளாய் என்றென்று] - நிர்லஜ்ஜனாய் அதிக்ஷுத்ரனான நான் இவ்வுலகத்திலேயிருந்து கதறினால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? பிறழ - விளங்க என்றும் சொல்லுவர்.

ப.—அநந்தரம், ப்ரஹ்மாதிதேவதைகளும் காணமாட்டாத பெரியவனை, ஸ்ப்ருஹணீயமான வடிவழகோடே என்முன்னே வந்து நிற்கவேணு மென்று நிர்லஜ்ஜனாய்க் கூப்பிடுகிற இதற்கு என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? என்கிறார்.

வானோர் - ப்ரஹ்மாதிகளான தேவர்கள், பேணி - தங்கள் ஜ்ஞாநப்ரேமாநுரூபமாக ஆதரித்து, காணமாட்டா - தாங்கள் காண்கைக்கும் ஶக்தரன்றியே யொழியும்படி, பீடு உடை - பெருமையை யுடையனான, அப்பனை - ஸ்வாமியை, ஆணிசெம்பொன்-ஓட்டற்ற ஆணிச் செம்பொன்போலே ஸ்ப்ருஹணீயமான, மேனி - வடிவையுடைய, எந்தாய் - என்நாயனே! தாமரை - (நிரதிஶயபோக்யமான) தாமரைபோன்ற, கண் - கண்களானவை, பிறழ - விளங்கும்படி (என்னைப்பார்த்துக்கொண்டு); காண-(ஆரம்பமே தொடங்கி நான்) காணும்படியாக, வந்து-வந்து; என்கண்முகப்பே - என்கண்முகப்பே, நின்றருளாய் - நின்றருளவேணும், என்று என்று - என்று பலகாலும் சொல்லி, நாணம்இல்லா-நிர்லஜ்ஜனாய்க்கொண்டு, சிறுதகையேன் - க்ஷுத்ரஸ்வபாவனான, நான் - நான், இங்கு - பகவத்விஷயத்தைபகற்றும் தேஶத்திலே யிருந்து, அலற்றுவது - அலற்றுவதற்கு, என் - என்னப்ரயோஜநமுண்டு? பிறழ்தல் - விளங்குதல்.

இ—நாலாம்பாட்டில், ப்ரஹ்மாதிகளும் காணமாட்டாத ஸர்வேஸ்வரனை அதிக்ஷுத்ரனான நான் காண ஆசைப்படுகிறது நிர்லஜ்ஜனாயிறே என்கிறார்.

[காணவந்து என் கண்முகப்பே] - மாநஸாநுபவமாத்ரமன்றிக்கே கண்ணெதிரே காணும்படிவந்து; ப்ரதமபரிஸ்பந்தமே தொடங்கிக் காணும்படி வரவேணும் என்றுமாம். [தாமரைக்கண் பிறழ] - தாமரைபோன்ற திருக்கண்கள் கடல்கிளர்ந்தாற்போலே மிளிர, பிறழ - விளங்க என்றுமாம். [ஆணி செம்பொன் மேனி எந்தாய்] - ஓட்டற்ற செம்பொன்போலேயிருக்கிற வடி-

வைக் காட்டி என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினவனே ! [நின்று அருளாய் என்று என்று] - ஒருகால் சொன்னால் வாராவிட்டால் விடவல்லரல்லரே. [நாணமில்லாச் சிறுதகையேன்] - நிர்லஜ்ஜனாய் அதிக்ஷுத்ரனான. என் பூர்வவ்ருத்தத்தைப் பாராதே சொல்லுகிறது; லஜ்ஜாஹேதுஸம்யனாய்; பெரியவர்கள் சொல்லும் வார்த்தை சொல்லுகிறது அதிக்ஷுத்ரனாய். [நான் இங்கு அலற்றுவது என்] - அவனுக்குப் புகுரவொண்ணாதபடி க்ஷுத்ரமான நிலத்திலே யிருந்து கூப்பிடுகிற இதுக்கு என்ன ப்ரயோஜந முண்டு? [பேணி இத்யாதி] - ப்ரஹ்மாதிகள் ஆசைப்பட்டுக் காணமாட்டாதபடியான பீடு உண்டு - பெருமை; அத்தையுடைய ஸர்வேஶ்வரனை ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் க்ஷுத்ரமான நிலத்திலே யிருந்து அவர்களுக்கும் நிலமல்லாத விஷயத்தைக் கூப்பிட்டு என்ன ப்ரயோஜந முண்டு?

௪௫.— நாலாம்பாட்டு. தாம் காணும்படியாக வரவேணு மென்றார்; அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகள் அநுபவிக்கும் வடிவை; ப்ரஹ்மேந்த்ராதிகளும் காணமாட்டாதத்தை 'நான் காணவேணும்' என்று ஆசைப்படுகிற இத்தால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? இதுக்கு அடி - என்னுடைய லஜ்ஜாஹேதுயதையும் அளவில்லாமையுமிறே என்கிறார்.

[காணவந்து] - மாநஸாநுபவமாத்ரமன்றிக்கே; கண்ணாலே காணும்படிக்கு ஈடாக வந்துஎன்னுதல்; ப்ரதமபரிஸ்பந்தமே தொடங்கி நான் கண்டுஅநுபவிக்கும்படிக்கு ஈடாக வந்துஎன்னுதல். 'ஆணிசெம்பொன்மேனியெந்தாய - என்கண்முகப்பே - நின்றருளாய்' என்பாராயிற்று. "மற்றொப்பாரையில்லா வாணிப்பொன்னே" என்கிற இவ்வாணியையிட்டுப் பார்த்தவாறே, 'சுட்டுரைத்தநன்பொன்னுன்திருமேனியொளியொவ்வாது' என்றதுவும் மழுங்கிக்காட்டிற்று. நாவாகிற உரைகல்லிலே யுரைத்து, நெஞ்சாகிற மெழுகிலே யிட்டுப் பார்த்தால் அது தள்ளுண்ணுமே.

நாலாம்பாட்டு - காணவந்து இத்யாதி. வ்ருத்தாநுவாதபூர்வகமாக, 'பேணி வானோர் காணமாட்டாப்பீடுடையப்பனை, நாணமில்லாச்சிறுதகையேன் நான் இங்கலற்றுவதென்' என்கிற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை-தாம்காணும்படி இத்யாதி. 'ஆணிசெம்பொன்மேனி' என்கையாலே நித்யஸூரிகளநுபவிக்கும் என்றது விவக்ஷிதம். அளவு - ஜ்ஞாநம். அதில்லாமை - அஜ்ஞாநம்.

கண்ணாலே காணும்படிக்கு ஈடாக - காட்சி ஸாத்யம். ப்ரதமபரிஸ்பந்தம் இத்யாதி - காட்சிப்ரகாரம்: கதிக்கு விசேஷண மென்றபடி. 'நின்றருளாய்' என்கிறது வ்யவஹிதமாகையாலே, 'என்கண்முகப்பே - நின்றருளாய்' என்று அந்வய மென்கிறார் - ஆணிசெம்பொன் இத்யாதி. ஆணிப்பொன்மேனியென்னாதே, 'செம்பொன்மேனி' என்று விசேஷிக்கிறதுக்குக் கருத்தென்? என்னில், - கேவலம் பொன்னிலும் திருமேனிக்கு உண்டான ஆதிக்யத்தை விவக்ஷித்து 'ஆணிசெம்பொன்மேனி' என்று விசேஷிக்கிறாரென்கிறார் - மற்றொப்பாரை இத்யாதி. இவ்வாக்யத்துக்கு நிர்வஹிக்கும்படி - லௌகிகமான ஆணியையும், 'மற்றொப்பாரையில்லாவாணி' என்று சொல்லுகிற ஸர்வேஶ்வரனாகிற இவ்வாணியையும் இட்டுரைத்துப் பார்த்தவாறே, 'சுட்டுரைத்த நன்பொன் னுன்திருமேனி யொளியொவ்வாது' என்னுமாபோலே அந்த லௌகிகமான ஆணியும் மழுங்கிக்காட்டிற்று; ஆகையாலே, 'செம்பொன்' என்று விசேஷிக்கிறாரென்று. என்றதுவும் - இப்படி சிக்ஷித்த நற்பொன்னும், மழுங்கி - மாலிந்யமடைந்து. மற்றொப்பாரையில்லா ஆணிப்பொன்னே - வேறு உபமானமில்லாத மாற்றற்ற பொன்போலேயிருக்கிறவனே! இத்யர்த்தம். இத்தால் - ஸ்வேதரஸமஸ்தவிலக்ஷணமான ஸ்வரூபௌஜ்ஜ்வல்யத்தையுடையவனென்றபடி. ஆணிப்பொன் - அதிகமாற்றுடைய பொன். திருவிருத்தம் - எண்பத்தஞ்சாம்பாட்டு, 'மாணிக்கங்கொண்டு' இத்யாதி. ஆணிப்பொன்னாகில் உரைக்கிறது எதிலே? என்ன, நாவாகிற இத்யாதி. "என்னுவகம்பால் மாற்றின்றியுரைத்துக்கொண்டேன்" என்றது அநுஸந்தேயம். நெஞ்சாகிற மெழுகிலே என்றதுக்கு - "இரக்கமனத்தோடெரியணையரக்குமெழுகுமொக்குமிவள்" என்று-நெஞ்சை மெழுகோடே ஸத்ருஶமாகச்-

[செம்போன்மேனியேந்தாய்] - "போன்னுறைய்" என்கிற தன்னைக்காட்டிக்காணும் இவரை எழுதிக்கோண்டது. எப்போதும் ஏகரூபமாயிருக்கும் அவன்வடிவிலே ஆழ்வாரைக் கண்டால் பிறக்கும் விகாரம் சோல்லுகிறது: இவர்தாம் கண்ணுணியாகவிறே காண்பது. [தாமரைக்கண்பிறழ]-கடல் கலங்கினாற்போலே; இவரைக் கண்ட காட்சியிலே திருக்கண்கள் மிளிர வேன்னுதல்; அன்றிக்கே; விளங்க வேன்னுதல். மாற்றற்ற போன்போலே யிருக்கும் திருமேனியிலழகைக் காட்டி என்னை அநந்யார்ஹமாக்கினவனே! [நின்றருளாய்] - என்கண்வட்டத்திலே நிற்கவேணும். [என்றேன்று]- அவன்கண்வட்டத்திலே வந்தால்; இவன் போவதுக்குமுன்பே ப்ரயோஜநத்துக்கு மடியேற்போம என்று "தேஹிமேததாமிதே" (தேஹிமேததாமிதே) என்னுமவர்களிறே ஒருகால் சோல்லுவார். [நாணமில்லா] - ஆர்சோல்லும்வார்த்தை ஆர் சோல்லுகிறூர்? என்னுடைய பூர்வவ்ருத்தத்தை ஸ்மரிக்கமாட்டாத லஜ்ஜாஶூந்யனை நான். [சிறுதகையேன்]-அதிக்ஷுத்ரனை நான். தகை- அளவு: சிறுதகை - அளவிலி யேன்றபடி. [நான் இங்குஅலற்றுவதேன்] - அவனுக்கு அடியிட வோண்ணுத நிலத்திலே யிருந்து கூப்பிடுகிற இதுக்கு என்னப்ரயோஜநமுண்டு? [பேணிஇத்யாதி]- பூமியில் காலிடாதவர்களாலேதான் காணப்போமோ? "தது பர்யபி பாதராயணஸ்ஸம்பவாத்" (ததுபர்யபிபாதராயணஸ்ஸம்பவாத்) என்று - ப்ரஹ்மாதிகளும் உபாஸிப்பர்களேன்று சோல்

சொல்லிற்றிறே யென்று கருத்து. அது - நல்லபொன். ஏகரூபமாய் - நிர்விகாரமாய். விகாரமாவது - நேத்ரசாஞ்சல்ய ப்ரகாசாதிகம். ஒருமெழுகும் உரைகல்லும் வேணுமோ? ஸமர்த்தனுனவன் கண்ணாலே பார்த்து 'இத்தனை' என்றுசொல்லிவிடானோ? அப்படியே இவரும் மயர்வறமதிநலம்அருளப்பெற்றவராகை யாலே, பகவத்ப்ரஸாதலப்தமான ஜ்ஞாநமே ஆணியாக 'இது உபமானமல்ல' என்று கண்டுவிட்டாரே யென்கிறூர் - இவர்தாம்இத்யாதி; நாவிலே உரைத்துக்காணவேணுமோ? இவர்தாம் கண்ணுணியாகவிறே காண்பது என்றபடி. கண்ணுணியென்று - கருவிழிக்குப் பேர். கருவிழியாலேயிறே காண்பது என்ற படி; கண்ணே ஆணியாகவென்றும்: ஆணி - அதிகமாற்றுன பொன். இவர்தாம் இத்யாதி வாக்யத்தை- நாவாகிற இத்யாதி வாக்யாநந்தரம் அநுஸந்திப்பது; 'செம்பொன்மேனியெந்தாய்' இத்யாத்யநந்தரம் மாற்றற்ற இத்யாதி வாக்யம் அநுஸந்தித்து, அநந்தரம் போன்னுறைய் என்கிற வாக்யத்தை அநுஸந்தித்து, 'தாமரைக்கண்பிறழ' என்கிறதுக்கு அவதாரிகையாக எப்போதும்ஏகரூபமாய் இத்யாதி வாக்யத்தை அநுஸந்தித்து, அநந்தரம் கடல்கலங்கினாற்போலே இத்யாதி வாக்யம் அநுஸந்திப்பது. கடல்கலங்கினாற் போலே இதி - ஆழ்வார்க்கு அவனைக்காண்கையாலே ஹர்ஷம் பிறந்தால், அந்தஹர்ஷம் அவனுடைய அவயவங்களிலே ப்ரகாசிக்கிறது உசிதமிறே யென்று கருத்து. போன்னுறைய் - பொன்போலே ஸ்ப்ருஹணீயனாய் ப்ராப்யனுனவனே! இத்யர்த்தம். திருநெடுந்தாண்டகம் - பத்தாம்பாட்டு. மிளிர - சலிக்க. 'ஆணி செம்பொன்மேனியெந்தாய்' என்றதுக்கு 'நின்றருளாய்' என்றத்தோடே அந்வயம் சொன்னதுக்கு அர்த்தம் - மாற்றற்ற இத்யாதி, நிற்கவேணு மித்யர்த்தம். மாற்றற்ற - உரையற்ற. வீப்ஸைக்கு அர்த்தம் - அவன் இத்யாதி. மடியேற்போம் - யாசிப்போம். 'நின்றருளாய்' என்றுசொல்லி வேறொன்றை அபேக்ஷியாதே, இத்தையே பலகாலும் சொல்லுகையாலே தர்ஶநமே ப்ராப்ய மென்றபடி. 'வானோர்காண மாட்டா' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறூர் - ஆர்சோல்லும் இத்யாதி. ஶப்தார்த்தம் - என் னுடைய இத்யாதி. அளவிலி - அல்பஜ்ஞன். அடியிடவோண்ணுதநிலத்திலே என்றது, 'இங்கு' என் கையாலே; அதிஹேயமான தேசத்திலே யென்றபடி. 'பேணி' என்று - ஆசைப்படுகையாய், உபாஸித்து என்றபடி. 'வானோர்' என்றதுக்கு ஹாவம் - பூமியில் இத்யாதி. 'வானோர்' என்று - ப்ரஹ்மாதிகளைச் சொல்லுகிறது. ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு உபாஸநமுண்டோ? என்ன, ததுபர்யபி இத்யாதி. "தஸ - ப்ரஹ்ம வாஸநம், உபர்யபி - தேவாதிஷ்வபி ஸம்பவதீதி பகவாந்பாதராயணோமந்யதே; குத:, ஸம்பவாத் - தேஷாமப்யர்த்தித்வஸாமர்த்யயோஸ்ஸம்பவாத். அர்த்தித்வம் நாம - ஶ்ருத்யாதிகாதி ரூபத்வ தந்த்ரபாநிரதிஶயஸுகவாஞ்சாவத்த்வேச்சா. ஸாமர்த்யம் நாம - வித்யாதிஸம்பத்திரித்யாஹு:. ஆக, அர்த்தித்வஸாமர்த்யங்களாகிற இவை உண்டாகை யாலே தேவாதிகள் உபாஸிப்பரென்று பாதராயணராலே சொல்லப்படாநின்றதிறே யென்றபடி,

லாநின்றதிறே. பேணுகை - ஆசைப்படுகை. அத்தாலே - உபாஸநத்தைச் சொல்லுகிறது. பேணி வானோர்காணமாட்டாப் பீடு உண்டு - பெருமை; அத்தையுடைய ஸர்வேஶ்வரனை - நாணமில்லாச் சிறுதகையேன் நான் இங்கு அலற்றுவதேன்? ப்ரஹ்மாதிகளும் நித்யஸூரிகளுடைய கோடியிலேயாம்படியாகவிறே இவர் தம்மைச் சிறுக நினைத்திருக்கும்படி. (௪).

ஐந்தாம் பாட்டு.

அப்பனே' அடலாழியானே' ஆழ்கடலைக்கடைந்த
துப்பனே உன்தோள்கள்நான்கும் கண்டிடக்கூடுங்கொலென்று
எப்பொழுதும்கண்ணநீர்கொண்டு ஆவிதுவர்ந்துதுவர்ந்து
இப்பொழுதேவந்திடாயென்று ஏழையேன்நோக்குவனே.

ஆ.—(அப்பனே) இப்படி ப்ரஹ்மாதிகளுக்குங்கூட துர்த்தர்ஶனுயிருக்கச் செய்தே உன்னையே 'அப்பனே! ஆஶ்ரிதவிரோதி நிரஸநஸமர்த்தமான திருவாழியையுடையவனே! ஆஶ்ரிதஸமீஹித நிர்வர்த்தகஶீலனே! உன்தோள்கள் நான்கும் கண்டிடக்கூடுங்கொல்?' என்று எப்பொழுதும் கண்ணநீர்கொண்டு ஆவிதுவர்ந்துதுவர்ந்து, இப்பொழுதே வந்திடாயென்று அபேக்ஷித்து உன்வரவு பார்த்திருப்பன்; என்ன சபலனோ? என்கிறார்.

ஒ.— அஞ்சாம்பாட்டில், ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் காணமுடியாதிருக்கிற உன் அழகைக் காணவேணுமென்று ஆசைப்பட்டு தரிக்கமாட்டாமையாலே 'இப்பொழுதே வந்திடாய்' என்று அபேக்ஷித்து; வரும்போது தப்பாமே காணவேணுமென்று பார்த்திருப்பன். என்னுடைய சாபலம் இருந்தபடியென்? என்கிறார். [அப்பனே என்று தொடங்கி] - உபகாரகனே! ப்ரதிகூலநிரஸநஸ்வபாவமான திருவாழியையுடையவனே! ஆஶ்ரிதருடைய அபேக்ஷிதங்கள் செய்து கொடுக்கைக்கு ஈடான ஸாமர்த்யத்தையுடையவனே! அழகிய தோளும் கையும் திருவாழியும் காணக்கூடுமேயோ? என்று. [எப்பொழுதும் என்று தொடங்கி] - உன் அழகை நினைத்து எப்போதும் கண்ணநீர் பாயாநின்றுகொண்டு ப்ராணன் அற உலர்ந்து.

ப.—அநந்தரம், தேவர்களுக்கும் துர்லபனுயிருக்கச்செய்தேயும் ஆஶ்ரிதரானவர்களுக்கு அருந்தொழில் செய்தும் அபேக்ஷிதங்கொடுத்தவனென்று நினைத்து, காண்கைக்கு மிகவும் த்வரியாநின்றேன் என்கிறார்.

அப்பனே - (ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் ஸத்தையேதொடங்கி) உபகரிக்கும் ஸ்வபாவனே! அடல் ஆழியானே - அவர்களுக்கு விரோதியைநிரஸிக்கும் ஸ்வபாவத்தையுடைய திருவாழியையுடையவனே! ஆழ்கடலை - அகாதமான கடலை, கடைந்த - கடைந்து அவர்களுக்கு அபேக்ஷிதங்கொடுக்கும், துப்பனே-பெருமிடுக்கனே! (அக்காலத்திலவர்களுக்கு அநுபாவ்யமான), உன் தோள்கள் நான்கும் - உன்தோள்கள் நாலையும், கண்டிட கூடுங்கொல் - கண்டதாய்விடக் கூடுமோ?

ப்ரதமாத்யாயே-த்ருதீயபாதே(-௨௫)இதம் ஸூத்ரம்.மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற இவர், ஹேயரான ப்ரஹ்மாதிகளும் காணமாட்டாதவனை நான் அலற்றுவதென்? என்று அவர்களிலும் தம்மைத் தாழச்சொல்லலாமோ? என்ன. ப்ரஹ்மாதிகளும் இத்யாதி. ஆணிசெம்பொன்மேனியெந்தாய் - என்கண்முகப்பே-காண வந்து - தாமரைக்கண்பிறழ - நின்றருளா யென்றென்று - பேணியென்று தொடங்கி, அப்பனே - நான் இங்கலற்றுவதென்? நாணமில்லாச்சிறுதகையேன் இத்யர்த்தஃ. செம்பொன் - சிவந்தபொன். (௫)

என்று - என்றுநினைத்து, எப்பொழுதும் - ஸர்வகாலமும், கண்ணநீர்கொண்டு - கண்ணும் கண்ணீருமாய், ஆவி — ப்ராணனானது, துவர்ந்து துவர்ந்து - உலர்த்திமேலுலர்த்தியாக ஶோஷித்து; இப்பொழுதே - (ஸத்தையழிவதற்குமுன்னே) இக்ஷணத்திலே, வந்திடாய்-வரவேணும், என்று- என்று த்வரித்து அபேக்ஷித்து, ஏழையேன் - சபலனான நான், நோக்குவன் - ('இவ்வவஸ்த்தையில் வரக்கூடும்' என்றுநினைத்து ஸம்ஹாவனையுள்ள ப்ரதேசத்தைப்) பாராநின்றேன்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், இப்படி துர்லபமான விஷயத்தைக் காண ஆசைப்பட்டு தரிக்கமாட்டாமையாலே காண்கையிலே த்வரிக்கிறது என்னுடைய சாபலாதிஶயமிறே என்கிறார்.

[அப்பனே] - நீ முகம்காட்டாதவளவிலும் உன்னையே சொல்லிக் கூப்பிடும்படி புகுரநிறுத்தின மஹோபகாரகனே! [அடல் ஆழியானே] - ப்ரதிகூலநிரஸநஸ்வபாவார்ணவமாய் தர்ஶநீயமான திருவாழியையுடையவனே! [ஆழ்கடல் இத்யாதி] - ஊன்னை உகவாதே ப்ரயோஜநத்ந்தைக் கணிசித்தார்க்கு அகாதமான கடலைக் கடைந்து அபேக்ஷிதங்களைச் செய்யும் ஸாமர்த்யத்தையுடையவனே! [உன்தோள்கள் இத்யாதி] - கடல்கடைகிறபோது வ்யாபரித்த தோள்களை யாயிற்று இவர்கள் ஆசைப்படுகிறது; உன்தோள்கள் நாலையும் கண்டுவிடக்கூடுமோ? என்று. [எப்பொழுதும் இத்யாதி] - ஸர்வகாலமும் கண்ணும் கண்ணநீருமாய்க்கொண்டு; கிடைக்கைக்கு ஸம்ஹாவனையுள்ள விஷயத்திற்போலே க்லேஶப்படுகை. [ஆவி துவர்ந்துதுவர்ந்து] - ப்ராணனானது பசையற உலர்ந்து. [இப்பொழுதே வந்திடாய் என்று]-ஆர்த்தியே செப்பேடாக இனிஒரு க்ஷணமும் தாழாதே இப்போதே வரவேணுமென்று ஆசைப்படாநின்றேன். [ஏழையேன் நோக்குவனே] - வர ஸம்ஹாவனையின்றிக்கே யிருக்கச் சாபலாதிஶயத்தாலே வரும்போது காணவேணுமென்று அத்திக்கைப் பாராநின்றேன்.

ஈடு.— அஞ்சாம்பாட்டு. ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் காணமுடியாதிருக்கிற உன்னுடைய வடிவழகைக் காணவேணும் என்று ஆசைப்படாநின்றேன். என்சாபலம் இருந்தபடியென்? என்கிறார்.

[அப்பனே] - நீ முகங்காட்டாதபோதும் நான் உன்னையேசொல்லிக் கூப்பிடும்படி எனக்கு இவ்வளவான மஹோபகாரத்தைப் பண்ணினவனே! [அடல்இத்யாதி] - அடல் - மிடுக்கு. எப்போதுமோக்க யுத்தோந்முகமாய், விரோதிநிரஸநஶீலமாய், என் ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்குகைக்குப் பரிகரமான திருவாழியை யுடையவனே! [ஆழ்கடல்இத்யாதி] - 'உன்னைஉகவாதே 'ப்ரயோஜநாந்தரமேஅமையும்' என்னுமவர்களுக்கும், "ஸுர॒ஜ்ஜேயோஜஹொதயி:" (அப்ரமேயோமஹோததி) என்று - ஒருவரால் அளவிட வொண்ணாதபடியான கடலைக் கடைந்து கொடுத்த ஸாமர்த்யத்தையுடையவனே! [உன் இத்யாதி] - அவர்களைப்போலே உப்புச்சாறு கொண்டு போமவரல்லரே இவர். அக்கடலைக் கடைகிறபோது வ்யாபரித்த தோள்களைக் காணக்

அஞ்சாம்பாட்டு - அப்பனே இத்யாதி. 'வானோர்காணமாட்டா' என்று கீழே நோக்காக, 'உன் தோள்கள்நான்குங்கண்டிடக்கூடுங்கொல், ஏழையேன்' இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் இத்யாதி.

பிரிந்துநோவுபடாநிற்க, 'அப்பனே' என்கிறதென்? என்ன, நீ முகம் இத்யாதி. 'அடல்' என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம் - எப்போதுமொக்க யுத்தோந்முகமாய் என்று. அடல் - மிடுக்கும், யுத்தோந்முகத்வமும். பலிதார்த்தம - விரோதிநிரஸநஶீலமாய் என்று. மிடுக்கைச்சொன்னதுக்கு ஹாவம் - என்ப்ரதிபந்தகத்தை இத்யாதி. கீழ்ப்பதத்தோடே இதுக்கு ஸங்கதி அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு ஶப்தார்த்தம் - உன்னையுகவாதே இத்யாதி "ஸூர॒ஜஂராவவொராஜாஶரணஂ மஞ்ஜுஹ॑ர்தி । வாமிதஸ ஶரணாயவே॒ஜ்ஜேயோஜஹொதயி:" இதி விபீஷண:. உன்னை - அடலாழியானான உன்னை. அளவிட- பரிச்சேதிக்க. துப்பன் - ஸமர்த்தன். 'ஆழ்கடலை' இத்யாதியைக் கூட்டி ஹாவம் - அவர்களைப்போலே இத்யாதி. பின்னை எப்படிப்பட்டவர் இவர்? என்ன, அக்கடலை இத்யாதி. அப்படி தோள்கள் ஆகர்ஷகமா

காணும் இவர் ஆசைப்படுகிறது. மதுரக்கோழுஞ்சாறுகொண்ட சுந்தரத்தோளிறே. உன் தோள்கள் நாலையும் கண்டேனுய்விடக் கூடுமோ? என்று. [எப்போழுதும்] – கிடைக்கைக்கு ஸம்பாவனையுள்ள நிலம்போலே கண்ணநீர் பாயாநிற்பராயிற்று. [ஆவி] - என்ப்ராணனுனது. [துவர்ந்து துவர்ந்து] - பசையறஉலர்ந்து; இங்ஙனேஉலர்ந்து முடிந்துபோகவும்பெறுதே, குணுதிகவிஷயமாகையாலே 'காணலாம்' என்னும் நசை முடியவும் ஒட்டாமையாலே; தரிப்பது திரிய உலருவதான நிலை உருவச்செல்லுமாயிற்று; 'சென்றற்றது, சென்றற்றது' என்னும்நிலை உருவச்செல்லுமாயிற்று. [இப்போழுதே வந்திடாயென்று] - தம் ஆர்த்தியே செப்பேடாக அரைக்ஷணம் தாழாதே வரவேணு மென்று. [நோக்குவனே] - வர ஸம்பாவனையுள்ள திக்கைப் பாராநிற்பன். வருகைக்கு அவன்பக்கலிலும் ஏதேனும் நினைவு உண்டாயோ இவர் இப்படி செய்கிறதென்னில், [ஏழையேன்] - அதோன்றில்லை; என்சாபலமேயிறே உள்ளது. ஆழ்வான் பணித்த வரதராஜஸ்தவத்திலே ஒருஶ்லோகத்தைக் கேட்டு *எம்பெருமானுர் 'இப்பாசுரங்கேட்டால் பெருமாள் இரங்காமையில்லை; ஆழ்வான்; உன்முகத்தைக் காட்டிக்காணுய்' என்று பார்த்தருளினுர். (ரு)

ஆறும்பாட்டு.

நோக்கிநோக்கிஉன்னைக்காண்பான் யானெனதாவியுள்ளே
நாக்குநீள்வன்ஞானமில்லை நாள்தோறும்என்னுடைய
ஆக்கையுள்ளும்ஆவியுள்ளும் அல்லபுறத்தினுள்ளும்
நீக்கமின்றிஎங்கும்நின்ருய் நின்னையறிந்தறிந்தே.

யிருக்குமோ? என்ன, மதுரக்கோழ இத்யாதி. நாய்ச்சியார்திருமொழி - ஒன்பதாந்திருமொழி - முதற்பாட்டு. 'சிந்துரச்செம்பொடி' இத்யாதி. மந்தரம்நாட்டிஅன்று மதுரக்கோழஞ்சாறு இத்யாதி - மந்தரபர்வதத்தைக் கடலில் நடுவேநட்டு, இந்த்ரன் துர்வாஸஶ்ஶாபோபஹதனுன அன்று, மதுரமாய் - போக்யமான அழகிய அம்ருதமாகிற ஸாராம்ஶத்தைக் கொண்ட ஸௌந்தரமான தோள்களையுடையவனென்றபடி. கொழுமை - அழகும், பெருமையும், செவ்வியும்: சப்தார்த்தம் - உன்தோள்கள் இத்யாதி. 'துவர்ந்து துவர்ந்து' என்கிற வீப்ஸைக்கு இரண்டர்த்தம். முந்தினது - மீமிசையாய், 'பசையறவுலர்ந்து' என்று. அதாவது - மிகவுமுலர்ந் தென்றபடி. பிசையற உலர்ந்தால், மேல் 'இப்பொழுதேவந்திடாய்' இத்யாதி சொல்லக்கூடுமோ? என்கிற ஶங்கையிலே, வீப்ஸைக்கு அர்த்தாந்தரம் - இங்ஙனே இத்யாதி. உருவச்செல்லும் - முடியச்செல்லும். விவரணம் - சென்றற்றது இத்யாதி. செப்பேடு - தாம்ரஶாஸநம். அது - நினைவு. கிடையாததிலும் சாபலம் நடந்துபார்க்கிறதுக்கு ஸம்வாதம் - ஆழ்வான் இத்யாதி. பணித்த - அருளிச்செய்த. ஒருஶ்லோகத்தை - 'நீலமேகநிபம்' இத்யாதி ஶ்லோகத்தை. 'அப்பனே' என்றதொடங்கி நோக்குவன், ஏழையேன் இத்யந்வயः. (ரு)

* இவ்விடத்துக்கு அடையவளைந்தான். எம்பெருமானுரித்யாதி:— *அதாவது - எம்பெருமானுர் ஆழ்வானுக்குவந்த ஆபத்தைக் கண்டு திருவுள்ளம் மிகவும் புண்பட்டு ஆழ்வானைப்பார்த்தருளி 'ஆழ்வான்! நான் உம்மை இப்படி காணமாட்டுகிறேனில்லை; ஸ்வரூபவிருத்தமானுலும் ஆகியிடுக. நீர் பெருமாள்ஸந்நிதியிலே சென்று ஸ்தோத்ரம்பண்ணி நம் அபீஷ்டத்தைப் பெற்றுவாரீர்' என்ன, இவரும் சென்று ஸ்தோத்ரம்பண்ணித் திரும்பியெழுந்தருள, 'இரங்கியருளினுரோ?' என்று கேட்டருள, 'இரங்கியருளினுரில்லை' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, 'உம்முடைய அபேக்ஷிதோற்ற விண்ணப்பஞ் செய்தீரோ?' என்ன, 'அப்படியே விண்ணப்பஞ் செய்தேன்' என்ன, ஆனுல், அதிலே ஒரு ஶ்லோகஞ்சொல்லீரென்று அத்தைக் கேட்டருளி 'இப்பாசுரம் கேட்டால் பெருமாள் இரங்காமையில்லை; ஆழ்வான்! முகத்தைக்காட்டிக்காணுய்' என்று பார்த்தருளினுராம். இது சாபலாதிஶயமிறே. விண்ணப்பஞ்செய்த ஶ்லோகமாவது - த்வாமுதாரபுஜம் என்ற இதுவும்.*

ஆ.—(நோக்கி.) என்னுடைய ஆக்கையுள்ளும் ஆவியுள்ளும் அல்லபுறத்தினுள்ளும் நீக்கமின்றி எங்கும் ஸந்நிஹிதனாய் நின்றுவைத்து உன்னை எனக்குக் காட்டாதொழிகிறது உன்னைக்காட்ட நினையாமையென்னுமிடம் அறிந்துவைத்து; பின்னையும் நோக்கிநோக்கி உன்னைக் காண்பான் நான் என்னுள்ளே ஆசைப்படாநிற்பன்; என்ன அஜ்ஞனோ? என்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், என்பக்கலிலே ஸதா ஸந்நிஹிதனாயிருந்து வைத்து உன்னைக் காட்டாதொழிகிறது நீ உன்னைக்காட்ட நினையாமை என்று அறிந்துவைத்தே ப்ரதிக்ஷணம் காணவேணுமென்று ஆசைப்படாநின்றேன்; அதுக்குஅடி; அறிவுகேடு என்கிறார்.

[நோக்கி என்று தொடங்கி] - உன்னைக்காண்கைக்காக எங்கும்பார்த்து உன்னைக் காணவேணுமென்று வாயாரச் சொல்லமாட்டாதே என்நெஞ்சினுள்ளே மிகவும் ஆசைப்படாநின்றேன். ஞானமில்லை - அறிவில்லை. [நாடோறும் என்று மேலுக்கு] - என்றுமொக்க என்னுடைய ஆத்மாவிலும் ஶரீரத்திலும் மற்றும் இந்த்ரியாதிகளிலும் பிரியாதே எங்கும் ஸந்நிஹிதனாயிருந்துவைத்துச் செய்யாதொழிகிறது செய்யநினையாமையிறே என்று மிகவும் அறிந்துவைத்தே.

ப.—அநந்தரம்; என்பக்கலிலே ஸர்வதா ஸந்நிஹிதனாய்க்கொண்டு என்னுள்ளே நிற்கும்படி அறிந்திருக்க; 'கண்ணாலே காணவேணும்' என்று ஆசைப்படுகிறது என் அறிவுகேடிறே என்கிறார்.

நாடோறும் - ஒருநாள் ஒழியாமல்; என்னுடைய - என்னுடைய; ஆக்கையுள்ளும்.-சரீரத்துக்குள்ளான ஹ்ருதயத்திலும்; ஆவியுள்ளும் - (அதுக்கபிமாநியான) ஆத்ம ஸ்வரூபத்தினுள்ளும்; அல்ல - (அதுக்குக்கரணங்களாய்) இவையிரண்டுமன்றியே; புறத்தினுள்ளும் - (ஸ்வரூபபஹிர்ப்பூதமான) இந்த்ரியாதிகளிலும்; நீக்கம் இன்றி - ஒன்றையும் விடாதே, எங்கும் - எல்லாஸ்தலத்திலும், நின்றாய் - (அந்தராத்மாவாய்) நின்றவனே ! (இப்படி ஸதாஸந்நிஹிதனாக); நின்னை - உன்னை, அறிந்து அறிந்து - எப்போதும் அறிந்துவைத்து; உன்னை - (போக்யமான வடிவையுடைய) உன்னை, காண்பான் – கண்ணாலேகாண்கைக்சாக, நோக்கிநோக்கி - பலகாலும் பார்த்து; யான் – (சபலனான) நான், எனது - என்னுடைய; ஆவியுள்ளே - நெஞ்சுக்குள்ளே, நாக்கு நீள்வன் - ஆசைப்படாநின்றேன்: ஞானம் - ('அந்தராத்மாவானவன் அதீந்த்ரியன்' என்கிற) அறிவு; இல்லை - இல்லாமையாலே. நாக்குநீளுகையாவது - ஆசைப்பாட்டுக்கு ஸூசகம்.

இ.—ஆறும்பாட்டில்; என்பக்கலிலே ஸதாஸந்நிஹிதனாய்வைத்து உன்னைக் காட்டாதொழிகிறது காட்ட நினையாமையிறே என்று அறிந்திருக்கச்செய்தேயும் பின்னையும் ஆசைப்படுகிறது என் அறிவுகேடிறே என்கிறார்.

[நோக்கி நோக்கி] - அடுத்து அடுத்துப் பார்த்து. [உன்னைக்காண்பான்] – ஸர்வாதிகனாய் துர்லபனான உன்னைக் காண்கைக்காக. [யான்] - அதிசபலனான நான். [எனது ஆவியுள்ளே நாக்குநீள்வன்] – வாயாற் சொல்லமாட்டாதே ,நெஞ்சினுள்ளே ஆசைப்படாநின்றேன். [ஞானமில்லை] - இதுக்கு அடி என் அறிவுகேடிறே. இவ்விஷயத்தில் ஆசையும் அறிவுகேடாகிறபடி என் ?என்னில்,—'ஸதாஸந்நிஹிதனாய் ஶக்தனாயிருக்க முகங்காட்டாதொழிகிறது - வர நினையாமை' என்று இருக்கமாட்டாதொழிகிறது அறிவுகேட்டாலேயன்றோ? [நாடோறும்] - ஸர்வகாலமும். [என்னுடைய ஆக்கையுள்ளும்] - பேற்றுக்கு ப்ரதிபந்தகமான ஶரீரத்தினுள்ளும். [ஆவியுள்ளும்] - பெறுகைக்கு இருக்கிற ஆத்மாவினுள்ளும். [அல்லபுறத்தினுள்ளும்] - மற்றும் இந்த்ரியங்களிலும். [நீக்கமின்றி] - பிரியாதே எங்கும் வ்யாபித்து நின்றாய். [நின்னை அறிந்து அறிந்தே] - இப்படி ஸந்நிஹிதனாய்வைத்துச் செய்யாதொழிகிறது செய்ய நினையாமை யென்று மிகவும் அறிந்துவைத்தே ஆசைப்படுகிறது மதிகேடிறே.

ஈடு.— ஆறும்பாட்டு. 'என்பக்கலிலே ஸதாஸந்நிஹிதனுயிருந்தே உன்னைக் காட்டாதொழிகிறது நீ நினையாமை' என்று அறிந்துவைத்தே, காண ஆசைப்படாநின்றேன்; அதுக்கு அடி என் அறிவுகேடு என்கிறார்.

[நோக்கிநோக்கி] - அடுத்தடுத்து அவன் வரும் திக்கையே பார்ப்பராயிற்று. இப்படி பார்க்கிறது என்னப்ரயோஜநத்துக்கு? என்னில்,—[உன்னைக்காண்பான்]-உன்னைக் காணவேணுமென்னும் நசையாலே [யான்இத்யாதி] – ஒருவிஷயத்திலே சபலரானாரை, 'இவன் இவ்விஷயத்திலே நாக்குநீட்டாநின்றான்' என்பர்களிறே; அப்படியே என் ஹ்ருதயத்திலே ஆசைப்படாநின்றேன்; வாய்விட்டுச் சொல்லமாட்டாதே. அதுக்குஅடியேன்? என்னில்,— [ஞானமில்லை] - இது இருந்தபடியால் என்தனை யறிவுகேடரில்லை 'இவ்விஷயத்தைக் காணவேணும்' என்று ஆசைப்படுகிற இது அறிவுகேடாகவேண்டுகிறதேன்? என்னில்,—[நாடோறும்இத்யாதி]-எல்லாக் காலத்திலும் உன்னைப் பெறுகைக்கு ப்ரதிபந்தகமான என்ஶரீரத்திலும், பெறவிருக்கிற ஆத்மாவிலும், இவை யொழிந்த ப்ரதிபந்தகமான கரணங்களிலும் விடாதே எங்கும் புக்குநின்றாய். கிழிச்சீரையிலே தநம் கிடக்கப் புறங்கால் வீங்குவாரைப்போலே காணும் இவர்படி. [நின்னைஅறிந்தறிந்து] - 'இதின்ரக்ஷணத்துக்கு ப்ராப்தனாவது, நிதாநமறிந்து பரிஹரிக்கைக்கு ஸர்வஜ்ஞனாவது, தொடங்கினது தலைக்கட்டவல்ல ஸர்வஶக்தியாவது 'ஐயோ' என்று இரங்குகைக்கு நீர்மையுடையனாவது, ஸதாஸந்நிதியுண்டாவது; இப்படியிருக்க, இவன் முகங்காட்டாதொழிகிறது, செய்யநினையாமையிறே' என்று இருக்கமாட்டாதொழிகிறது என்அறிவுகேடா மித்தனையிறே. நான் ப்ராப்தனாய் நீ அப்ராப்தனாயிருக்கிறாயல்லை; நான் ஸர்வஜ்ஞனாய் நீ அஜ்ஞனாயிருக்கிறாயல்லை நான் ஸர்வஶக்தியாய் நீ அஶக்தனாயிருக்கிறாயல்லை, நான் விபுவாய நீ அணுவாயிருக்கிறாயல்லை; இத்தலை நோவுபடவிட்டு நிர்க்ருணனாயிருக்கிறாயல்லை; 'உடையவனாய்வைத்து உடைமை நோவுபடவிட்டிருக்கிறது செய்ய நினையாமையிறே' என்று ஆறியிருக்கமாட்டாதொழிகிறது என்அறிவுகேடா மித்தனையிறே. (௬)

ஆறும்பாட்டு - நோக்கி இத்யாதி. 'நின்னையறிந்தறிந்தே, நாக்குநீள்வன், ஞானமில்லை' என்றதிலே நோக்காக அவதாரிகை - என்பக்கலிலே இத்யாதி.

அடுத்தடுத்து - *புநःபுநः.* காண்பான் - *காண்கைக்காக. 'நாக்குநீள்வன்' என்றதுக்கு - சாபலம் பண்ணுவனென்று அர்த்தம் விவக்ஷித்து, அதுக்கு லௌகிக ஸம்மதியைக் காட்டுகிறார்* - ஒருவிஷயத்திலே *இத்யாதி. 'எனதாவியுள்ளே' என்றதுக்கு ஹாவம்* - வாய்விட்டு இத்யாதி. *அதுக்கு அடி - சாபலம்பண்ணுகைக்கு அடி. அபரஹாவியாக அர்த்தாந்தரம்* - இதிருந்தபடியால் இத்யாதி. *சரீரம் புண்யபாபகர்மமூலமாகையாலே* உன்னைப்பெறுகைக்கு *இத்யாதி அருளிச்செய்கிறார். 'ஆக்கையுள்ளும்' என்று தொடங்கி, 'நீக்கமின்றியெங்குமநின்றாய் - உன்னைக்காண்பான் - நாக்குநீள்வன்' என்றதுக்கு வ்யாக்யாதா ஸ்வாபிப்ராயமாக அருளிச்செய்கிறார்* - கிழிச்சீரை இத்யாதி. கிழிச்சீரை - *சாளிகை. 'நாராயணா' என்றத்தைப்பற்ற.* ப்ராப்தனாவது *என்றது. 'ஞானமூர்த்தி' என்றத்தைப்பற்ற,* ஸர்வஜ்ஞன் *என்றது. 'தப்பனே' என்றத்தைப்பற்ற,* ஸர்வஶக்தி *என்றது. 'ஞாலமுண்டாய்' என்றத்தைப்பற்ற,* ஐயோவென்று *இத்யாதி. 'நீக்கமின்றியெங்குமநின்றாய்' என்றத்தைப்பற்ற,* ஸதாஸந்நிதியுண்டாவது *என்றது.* இப்படிஇருக்க *இத்யாதிக்கு ஹாவம் - 'செய்யநினையாமையிறே' என்றறிந்தாறியிருக்கமாட்டாதே 'காணவேணும்' என்று ஆசைப்படுகிறது என் அறிவுகேடாமித்தனை யென்று கீழுக்தத்தை முகபேதேந விவரிக்கிறார்* - நான் ப்ராப்தனாய் *இத்யாதி. 'நீக்கமின்றியெங்குமநின்றாய்' என்றத்தைப்பற்ற.* நான்விபுவாய் *இத்யாதி.* நின்னையறிந்தறிந்து - *இப்படி ஸதாஸந்நிஹிதனான உன்னை எப்போதும் அறிந்தென்றபடி. "யிமஶா–விழ" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். நாடோறும என்று தொடங்கி, நின்னை அறிந்தறிந்தே, நோக்கிநோக்கி என்றுதொடங்கி நாக்குநீள்வன் ஞானமில்லை இத்யந்வயः.* (௬)

ஏழாம் பாட்டு.

அறிந்தறிந்துதேறித்தேறி யானெனதாவியுள்ளே
நிறைந்தஞானமூர்த்தியாயை நின்மலமாகவைத்துப்
பிறந்தும்செத்தும் * நின்றிடறும் பேதைமைதீர்ந்தொழிந்தேன்
நறுந்துழாயின்கண்ணியம்மா! நானுன்னைக்கண்டுகொண்டே.

ஆ.—(அறிந்தறிந்து.) ஜந்மஜராமரணாதி ஸாம்ஸாரிகதுக்கம் அபிபவிக்கிற தென்னும் பயத்தாலே கூப்பிடுகிறீரோ? ஏன்தான் இப்படி ஆர்த்தராய்க்கிடந்து நீர்கூப்பிடுகிறது? என்னில்;—ஜ்ஞாநஶக்தி பலைஶ்வர்யாதி குணங்களாலும் ஸௌந்தர்ய ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்யாதி கல்யாண குணங்களாலும் பரிபூர்ணனான உன் திறத்திலுள்ள விஶத விஶததர விஶததம ப்ரத்யக்ஷதாபந்ந நிரதிஶயஹத்ரூப ஜ்ஞாநத்தாலே, என்னுடைய அந்த ஸாம்ஸாரிகதுக்கமெல்லாம் நிரஸ்தமாயிற்றிறே; அதுக்கன்று நான் இப்போது படுகிறது என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், 'நீர் கிடந்து கூப்பிடுகிற தென்? நம்மையறிவித்து உம்முடைய ஸம்ஸாரதுக்கமெல்லாம் கெடுத்தோமிறே' என்ன, 'அத்தால் போராது' என்கிறார்.

[அறிந்து என்று தொடங்கி] - உன்னுடைய ப்ரஸாதத்தாலே அறிவுபிறந்து அது ஒருகாலுக்கு ஒருகால் அந்தக்கரணம் தெளிவதுஞ்செய்து தெளிந்த மநஸ்ஸிலே பரிபூர்ணஜ்ஞாந ஸ்வரூபனான உன்னை விஶததமமாக அநுபவித்து. [பிறந்தும் என்று தொடங்கி] - நிரஸ்தஸாம்ஸாரிக துக்கனானேன். அதிபரிமளமான திருத்துழாய்மாலையையுடைய ஸர்வேஶ்வரனான உன்னை நான் கண்டுகொண்டு.

ப.—அநந்தரம், என்நெஞ்சுக்குள்ளே நிற்கச்செய்தே ப்ரகாசிப்பித்த உன்வடிவழகை அநுஸந்தித்து ஸாம்ஸாரிகமான அறிவுகேடு தீர்ந்தேனித்தனை; அந்த போக்யமான வடிவைக் கண்ணாலே காணவேணுமென்றன்றோ இப்போது ஆசைப்படுகிறது என்கிறார்.

நறு - பரிமளப்ரசுரமான, துழாய் - திருத்துழாயையுடைத்தான, கண்ணி - திருமாலையையுடைய, அம்மா - ஸர்வாதிகனே! நான் - (உன்போக்யதையிலே சபலனான) நான், உன்னை- (நிரதிசயபோக்யனாய் ப்ராப்தனான) உன்னை, கண்டுகொண்டு - (நீ ப்ரகாசிப்பிக்க என் நெஞ்சாலே அபரோக்ஷித்துச்) கண்டுகொண்டு, அறிந்து அறிந்து - இப்படி தந்த மயர்வறமதிநலத்தாலே உன்னுடைய ப்ராப்யஹாவத்தையும் ப்ராபகஹாவத்தையும் அறிந்தறிந்து; தேறித்தேறி-(தத்தத்விஷயமான வ்யவஸாயபர்யந்தமான) தெளிவுகளை யுடையேனாய், யான் - (இப்படி லப்தஜ்ஞாந வ்யவஸாயனான) நான், எனது ஆவியுள்ளே - என் ப்ராணாஶ்ரயமான நெஞ்சுக்குள்ளே, நிறைந்த ஞானமூர்த்தியாயை - பரிபூர்ணஜ்ஞாநஸ்வரூபனான உன்னை, நின்மலமாக -ஸம்ஶயவிபர்யயமாகிற மலம் அறும்படி, வைத்து – (ப்ரதிஷ்டிதமாக) வைத்து, பிறந்தும்செத்தும் - பிறப்பதுசாவதாய், நின்று-நின்று, இடறும் - † அலமருகிற; பேதைமை - அறிவுகேடு, தீர்ந்தொழிந்தேன் - தீர்ந்துவிட்டேனித்தனை. மார்வும் மாலையுமான வடிவழகைக் கண்ணிட்டுக் காணப்பெற்றிலேனென்று வாக்யஶேஷம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், நம்மைஅறிவித்து உம்முடையஸம்ஸாரதுக்கத்தைக்கெடுத்தோமாகில், நீர்கூப்பிடுகிறதென்? என்ன, 'பெற்றஅம்ஶம்இதுஉண்டு, அத்தால்போராது' என்கிறார்.

* 'நின்றலறும்' என்றும் பாடமென்பர். † 'அலற்றும்' என்றும் காண்கிறதென்பர்.

[அறிந்து அறிந்து தேறித் தேறி] - பரத்வமென்ன, பஜநீயத்வமென்ன, ஸௌலப்ய மென்ன, அபராதஸஹத்வமென்ன: இவ்வடைவிலே ஜ்ஞாநம்பிறக்கப்பிறக்க அந்தஃகரணமும் க்ரமத்தாலே தெளிந்து. [யான்] - ஜ்ஞாநம்பிறந்த நான். [எனது ஆவியுள்ளே] - தெளிந்த மநஸ்ஸிலே. பரிபூர்ணஜ்ஞாநத்தையே ஸ்வரூபமாகவுடைய உன்னை விஶதமாக அநுபவித்து. [பிறந்தும் இத்யாதி] - பிறப்பது இறப்பதாய் நின்று தடுமாறித்திரிகிற அறிவுகேடு போகப்பெற் றேன். "இந்நின்றநீர்மையினியாமுறாமை" என்று நான் அபேக்ஷித்தது பெற்றேன். [நறுந்து ழாயின் கண்ணி அம்மா] - இவ்வளவு பிறக்கைக்கு முதல் காட்சியைச் சொல்லுகிறார். வைத்த வளையத்தைக் காட்டியாயிற்று, இவரை அநந்யார்ஹ ராக்கிற்று. [நான்] - பெற்ற அம்ஶத்தாலே த்ருப்திபிறவாத நான். [உன்னைக் கண்டுகொண்டு] - நிரதிஶயபோக்யனான உன்னைக் கண்டு கொண்டு. அறிந்து அறிந்து தேறித் தேறி யென்று அந்வயம்.

ஈடு.— ஏழாம்பாட்டு. 'நீர் நம்மைப் போர இன்னாதாகாநின்றீர்; உமக்கு ஒன்றும்உத விற்றிலோமோ? நாம் ஒன்றும் உபகரித்திலோ மென்றேயோ நீர் நினைத்திருக்கிறது?' என்ன, 'சிறிது செய்தமை உண்டு; இம்வம்ஶம்பெற்றேன்; எனக்குஇத்தால் போராது' என்கிறார்.

[அறிந்துஅறிந்து தேறித்தேறி] - முதல் திருவாய்மொழியிலே பரத்வத்தை அநுஸந்தித் தார்: அதுவிஷயமானவாறே பிறப்பதோரு தெளிவுண்டிறே; அநந்தரம்-பஜநீயனென்று அநுஸந்தித் தத்தாலே பிறப்பதோரு தெளிவும், அநந்தரம் – ஸுலபனென்று அநுஸந்தித்தத்தாலே பிறப்ப தோரு தெளிவும், பின்பு - அபராதஸஹனென்று அநுஸந்தித்தத்தாலே பிறப்பதோரு தெளிவும், இப்படி க்ரமத்திலேயிறே திருவாய்மொழி முடியநடந்தது; இதெல்லாம் மாநஸாநுபவமிறே. அன்றிக்கே, [அறிந்துஅறிந்து தேறித்தேறி] - நீ மயர்வறமதிநலம் அருளுகையாலே, பரஸ்வரூபம் - "மனனுணர்வளவிலன், பொறியுணர்வவையிலன், எதிர்நிகழ்கழிவினு மினனிலன், மிகுநரையி லன், உணர்முழுநலம், இனன்" என அறிந்து, அந்தப்பரஸ்வரூபத்தினுடைய யாதாத்ம்யம் -"அது நமதுவிதிவகையே" "நெஞ்சினால்நினைப்பான் யவ னவனாகும் நீள்கடல்வண்ணன்" என்கிறபடியே "அர்ச்சாவதாரபர்யந்தமான ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யம்" என்றுஅறிந்து அத்தாலேபிறப்பதோரு தெளி

ஏழாம்பாட்டு - அறிந்தறிந்து இத்யாதி. இத்திருவாய்மொழியிலே கீழும்மேலும் விஶ்லேஷமா யிருக்க, இப்பாட்டு - ப்ரீதியாய்ச் சொல்லுமது ப்ரகரணவிருத்தமாகையாலே, ப்ரகரணத்துக்குச் சேர அநவாப்தியாக அவதாரிகை - நீர் இத்யாதி. போர - மிகவும். இன்னாதாகாநின்றீர் - வெறுத்தீராய்நின்றீர். இவ்வம்சம் பெற்றே னென்றது - மயர்வறமதிநலமருள, அத்தாலே, சாவதுபிறப்பதான அறிவுகேடு தவிரப் பெற்றே னென்றபடி.

வீப்ஸாத்வயத்துக்கு அர்த்தம் - முதல் இத்யாதி. பஜநீயனென்றது - 'வீடுமின்முற்ற'த்திலே. ஸுலபனென்றது - 'பத்துடையடியவ'ரிலே. அபராதஸஹனென்றது - 'அஞ்சிறை'யிலே. 'அறிந்து - தேறி, அறிந்து தேறி' என்று அந்வயிப்பது. இப்படி திருவாய்மொழிதோறும் அறிவும் தெளிவுமாய்ச் சென்றால் அநுபவமுண்டே; கூப்பிடுகிறதென்? என்ன, இதெல்லாம் இத்யாதி. அர்த்தபஞ்சகபரமாக்கி வீப்ஸைக்குத் தாத்பர்யாந்தரம் - அன்றிக்கே அறிந்தறிந்து இத்யாதி. அதாவது - பரஸ்வரூபத்தையறிந்து தேறி, அந்தப் பரஸ்வரூபத்தினுடைய யாதாத்ம்யத்தை யறிந்து தேறி யென்றபடி. இப்படியே மற்ற நாலுக்கும் கண்டுகொள்வது. பரஸ்வரூபத்துக்குச் சிதசித்வைலக்ஷண்யம் தொடக்கமானவை - அஸாதாரண தர்மங்கள். ஜ்ஞாநாநந்தங்கள் தொடக்கமானவை - ஆத்மாவுக்கு அஸாதாரணதர்மங்கள். பரஸ்வரூபத்துக் கும், ஸ்வஸ்வரூபத்துக்கும் யாதாத்ம்யம் - ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யமும், ததீயசேஷத்வமும். ஸ்வீகாரமென்

வும்;ஸ்வஸ்வரூபம் - "சென்றுசென்று பரம்பரமா யாதுமின்றித்தேய்ந்தற்று நன்றுதீதென்றறிவரிதாய் நன்றாய்ஞானம்கடந்திருக்கும்" என்றுஅறிந்து, அதினுடைய யாதாத்ம்யம் - "சிறுமாமனிசரா யென்னையாண்டா ரிங்கேதிரிய — நறுமாவிரைநாண்மலரடிக்கீழ்ப் புகுதல் - உறுமோ" என்றும்; "தம்மடியாரடியோங்களே" என்றும் "ததீயஶேஷத்வபர்யந்தமாயிருக்கும்" என்றுஅறிந்து அத்தாலே பிறப்பதொரு தெளிவும்; உபாயஸ்வரூபம் - "நாகணைமிசைநம்பிரான்சரணே சரண்நமக்கு" என்றுஅறிந்து; அதினுடைய யாதாத்ம்யம்-"சைதந்யக்ருத்யமாய் அதிகாரிவிஶேஷணமான ஸ்வீகாரத்தையும் பொறுத ஸஹகாரிநைரபேக்ஷ்யம்" என்றுஅறிந்து அத்தால் பிறப்பதொரு தெளிவும்; பலஸ்வரூபம் - "ஒழிவில்காலமெல்லாம் உடனாய்மன்னி வழுவிலாவடிமைசெய்கை" என்று அறிந்து, அதினுடைய யாதாத்ம்யம் — "உன்தன்திருவுள்ள மிடர்கெடுந்தோறும் நாங்கள் வியக்க வின்புறுதும்" என்றுஅறிந்து அத்தாலே பிறப்பதொரு தெளிவும்; விரோதிஸ்வரூபம் — "யானே யென்தனதேஎன்றிருக்கை" என்றுஅறிந்து, அதினுடைய யாதாத்ம்யம் - "கைங்கர்யத்திலஹங்காரகர்ப்பமான மமகாரம்" என்றுஅறிந்து, அத்தாலே பிறப்பதொரு தெளிவும். [யான்] - இப்படி நீயறிவிக்க அறிந்த யான். [எனதாவியுள்ளே] - என்னுடைய ஹ்ருதயத்தினுள்ளே. [நிறைந்தஞான மூர்த்தியாயை]-பரிபூர்ணஜ்ஞாந ஸ்வரூபனான உன்னை. பெற்றஅம்ஶத்தால் த்ருப்தனாகவொண்ணாதபடியான வைலக்ஷண்யத்தையுடைய உன்னை. [நின்மலமாகவைத்து] - விஶததமமாக அநுஸந்தித்து. [பிறந்தும்இத்யாதி]-அறிவுபிறந்தஅநந்தரம், "இந்நின்றநீர்மை யினியாமுறாமை" என்று அபேக்ஷித்த அதுபெற்றேன். சாவதுபிறப்பதாய்க்கொண்டு தடுமாறுகிற அறிவுகேடு தவிரப்பெற்றேன். [நறுந்துழாய்இத்யாதி] - இவ்வறிவு பிறக்கைக்கு அவனிட்ட பச்சை இருக்கிறபடி. வைத்த வளையத்தைக் காட்டி அவ்வடிவிலே குருகுலவாஸத்தைப் பண்ணுவித்து அறிவுபிறப்பித்தாயிற்றுத் தனக்கு ஆக்கிக்கொண்டது *(பரிமளப்ரசுரமான திருத்துழாயையுடைத்தான திருமாலையையுடைய ஸர்வாதிகனே!) [நான் உன்னைக் கண்டுகொண்டு] - உன் போக்யதையை அறிந்த நான், நிரவதிகபோக்யபூதனான உன்னைக் கண்டுகொண்டு. நறுந்துழாயின் கண்ணியம்மா! நான் உன்னைக் கண்டுகொண்டு - அறிந்தறிந்து தேறித்தேறி யான் எனதாவியுள்ளே நிறைந்தஞானமூர்த்தியாயை நின்மலமாக வைத்து; பிறந்தும் செத்தும் நின்றிடறும் பேதைமை தீர்ந்தொழிந்தேன்; இது நான்பெற்ற அம்ஶம் என்கிறார். (எ)

கிறது - ப்ரபத்தியை. உபாயத்தில் ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் - 'அவன் உபாயம்' என்று அறிகை. அவதாரணார்த்தம் - யாதாத்ம்யஜ்ஞாநம். 'சரணே' என்கிற அவதாரணத்துக்குத் தாத்பர்யம் - சைதந்யக்ருத்யமாய் இத்யாதி. பலத்தில், 'கைங்கர்யம் புருஷார்த்தம்' என்றது - ஸ்வரூபஜ்ஞாநம்; யாதாத்ம்யம் - தனக்கும் அவனுக்கும் பொதுவன்றிக்கே அவனுக்காகவே செய்கை. 'அஹங்காரமமகாரங்கள் விரோதி' என்று அறிகை - விரோதிஜ்ஞாநம்; 'கைங்கர்யத்தில் அஹங்காரமமகாரங்கள் விரோதி' என்று அறிகை - விரோதியாதாத்ம்யஜ்ஞாநம். யாதாத்ம்யம் - அதினுடைய சரமகாஷ்டை. ஹேழேரோக்காக ஸாவம் - இப்படி இத்யாதி. ஆவி - ஹ்ருதயம். ஶப்தார்த்தம் - பரிபூர்ண இத்யாதி. மூர்த்தி - ஸ்வரூபம். 'நறுந்துழாயின்கண்ணியம்மா' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து, 'நிறைந்த' இத்யாதிக்குப் பலிதம் - பெற்ற அம்சத்தால் இத்யாதி. 'பேதைமைதீர்ந்தொழிந்தேன்' என்றதுக்கு ஸாவம் - அறிவு இத்யாதி. அபேக்ஷித்தஅதுபெற்றேன் - தேஹநிவ்ருத்தியுண்டாகப்பெற்றேன். சப்தார்த்தம் - சாவது இத்யாதி. பேதைமை - அறிவுகேடு. ரஸோக்தி - இவ்வறிவு இத்யாதி. பச்சை - உபஹாரம். ஶ்யாமளதை - வாஸ்தவார்த்தம். உக்தார்த்தோபபாதநம் - வைத்த இத்யாதி. 'நறுந்துழாயின்கண்ணியம்மா' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து - நிரவதிகபோக்யபூதனான உன்னை என்றது. இப்பாட்டு வாக்யசேஷமாய்க் கிடக்கிறது. அதாவது - பேதைமை தீர்ந்தொழிந்தேனித்தனை, மார்பும்மாலையுமான வடிவழகைக் கண்ணிட்டுக் காணப்பெற்றிலேனென்று வாக்யசேஷம். அந்வயப்ரகாரம் - நறுந்துழாய் இத்யாதி. (எ)

---

* குண்டலித வாக்யம் - க்வாசித்கமும் அரும்பதத்தி லெடுக்கப்படாதது மென்பர்.

எட்டாம் பாட்டு.

கண்டுகோண்டேன்கைகளார நின்திருப்பாதங்கள்மேல்
எண்டிசையுமுள்ளபூக்கோண்டு ஏத்தியுகந்துகந்து
தோண்டரோங்கள்பாடியாடச் சூழ்கடல்ஞாலத்துள்ளே
வண்டுழாயின்கண்ணிவேந்தே ! வந்திடகில்லாயே.

ஆ.—(கண்டுகொண்டு.) உம்முடைய ஸாம்ஸாரிக துக்கமெல்லாம் போயிற்றாகில், மற்று எதுக்காகக் கூப்பிடுகிறது? என்னில்;— உன்னை என்கண்களாலே கண்டுகொண்டு என்கைகளார நின்திருப்பாதங்கள்மேல் எண்திசையுமுள்ள பூக்கொண்டு ஏத்தி உகந்துகந்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடே கூடநின்று பாடியாடவேணு மென்று ஆசைப்பட்டிறே கூப்பிடுகிறது; வண்துழாயின்கண்ணிவேந்தே! நான் இப்படி படாநிற்கச்செய்தே வந்தருளுகிறிலை என்று எம்பெருமானை இன்னாதாகிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், 'இனி உமக்குச் செய்யாதது என்?' என்னில்;—இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே தேவரீரைக்கண்டு அடியோங்கள் எல்லாவடிமைகளும் செய்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி வருகிறிலை என்கிறார்.

[கண்டுகொண்டு என்று தொடங்கி] - என்கண்கள் விடாய்தீரக் கண்டுகொண்டு, என்கைகள் பூரிக்கும்படி நிரதிஶய போக்யமான உன் திருவடிகளிலே மிகவும் அடிமை செய்து நிரவதிகப்ரீதியாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடே நான் பாடியாட. [சூழ் என்று தொடங்கி] - ஸம்ஸாரத்தினுள்ளே ஸர்வேஶ்வரத்வஸூசகமான திருத்துழாய்மாலையையுடைய ஸர்வேஶ்வரனான நீ.

ப.—அநந்தரம், உக்தமான போக்யதையில் அபிநிவேசத்தாலே கண்டு அநுபவித்து அடிமைசெய்ய ஆசைப்படுகிறார்.

கண்டுகொண்டு - ("நானுன்னைக்கண்டுகொண்டு" என்கிற நெஞ்சிற்காட்சியளவன்றியே கண்ணாலே) பரிபூர்ணமாகக்கண்டு அநுபவித்து, என்கைகள்-("தாயவனையென்றுதடவும்") என்கைகள், ஆர - பூர்ணமநோரதமாம்படி, நின் - (ப்ராப்தனான) உன்னுடைய, திருப்பாதங்கள் மேல் – திருவடிகளின்மேலே, (ஆதராநுரூபமாக), எண்திசையும் - ஸகலதிக்குக்களிலும், உள்ள- உண்டான, பூக்கொண்டு - புஷ்பங்களை ஸம்பாதித்து, ஏத்தி - ஸ்தோத்ரபூர்வமாகப் பரிமாறி, உகந்துஉகந்து - தத்தத்ப்ரவ்ருத்திகள்தோறும் ப்ரீதிபரவசராய், தொண்டரோங்கள் - (உன்பக்கலிலே) அத்யந்தாபிநிவேஶரூபபக்தியையுடைய நாங்கள், பாடியாட - (ப்ரீதிக்குப்போக்குவீடாகப்) பாடுவதாடுவதாம்படி; கடல்சூழ் ஞாலத்துள்ளே - கடல்சூழ்ந்த பூமியான ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே, (முன்புஎனக்குநெஞ்சில்ப்ரகாசிப்பித்த),வள் - விலக்ஷணமான, துழாய்க்கண்ணி - திருத்துழாய்மாலையையுடைய, வேந்தே - நாயகனே! வந்திடகில்லாய் - வந்திடுகிறிலை.

இ.—எட்டாம்பாட்டில்; பெற்ற அம்ஶம் சொன்னாராய், பெறாத அம்ஶம் இது என்கிறார்.

[கண்டுகொண்டு] - "காணவிரும்புமென்கண்களே" என்று விடாய்த்த கண்களின் விடாய் தீரக் கண்டுகொண்டு. [என்கைகள் ஆர] - "தடவுமென்கைகளே" என்று உழன்ற என்கைகளின் விடாய் தீர; 'வயிறார உண்ணவேணும்' என்னுமாபோலே. [நின்திருப்பாதங்கள் மேல்] - அப்ராப்தவிஷயத்தில் அநுவர்த்தநம் முன்பும் உண்டிறே. ப்ராப்தமாய் நிரதிஶய

போக்யமான திருவடிகளிலே. [எண்திசையும் உள்ள பூக்கொண்டு ஏத்தி] - தம்விடாய்க்கும் விஷயவைலக்ஷண்யத்துக்கும் அநுரூபமாக. [உகந்துஉகந்து] - ப்ரவ்ருத்தி தோறும் ப்ரீதனாய். [தொண்டரோங்கள் பாடி ஆட] - அடிமையில் சுவடறிந்த நாங்கள் ப்ரீதிப்ரேரிதராய்ப் பாடுவது ஆடுவதாம்படியாக. "கேசவன்தமர்"ருக்குப்பின்பு தனியரல்லரே. 'இது, ஒருதேசவிசேஷத்திலே ... " என்று களிக்குமதன்றோ?' என்ன, அங்ஙனாகவொண்ணாது. [சூழ்கடல் ஞாலத்துள்ளே] - ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே வரவேணும். எங்கேனும் விடாய்த்தாரை எங்கேனும் விடாய் தீர்க்கவோ? [வண்துழாய் இத்யாதி] - ஸர்வைஸ்வர்யஸூசகமான திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதனான ஸர்வேஸ்வரனே! இங்கே வரவும் வேணும்; அங்குள்ளார்க்குக் காட்சி கொடுக்கும் ஒப்பனையோடே வரவேணும் என்கை. [வந்திடகில்லாயே] - வருகிறிலை.

அ.- எட்டாம்பாட்டு. பெற்றஅம்சம் சொன்னாராய்; பெறாத அம்சம் இதுவென்கிறார் இதில்.

[கண்டுகோண்டு] - "காணவிரும்பு மென்கண்கள்" என்று காணப்பெறாதே பட்டினிவிட்ட கண் பட்டினி தீரும்படி கண்டுகொண்டு. "அரவிந்தம்போன்று நீண்டகண்ணனைக் கண்ணாரக்கண்டுகோண்டு" என்கிறபடியே, இக்கண்களின் வயிறாரக் கண்டுகொண்டு. [என்கைகளார] - "தாயவனேயென்றுதடவுமென்கைகள்" என்கிற கைகளின் உருவுதல் தீரும்படியாக; கலியர் 'வயிறாரவுண்ண' என்னுமாபோலே. [நின்திருப்பாதங்கள்மேல்] - உனக்கு தாரகமுமாய் போஷ்யமுமான திருவடிகளிலே. பிடித்துச் சுவைத்துண்ணும் பாதக்கமலமிறே; தாரகம் தானேயாய் நின்றதிறே. அன்றிக்கே, எனக்கு ப்ராப்தமுமாய் போக்யமுமான உன்திருவடிகளிலே. உன் தேனேமலரும் திருப்பாதத்திலே. முன்பும்அநுவர்த்தித்துப்போருமதுஉண்டிறே விஷயங்களிலே; அங்ஙனன்றிக்கே, ப்ராப்தனான உன்திருவடிகளிலே. "..." (த்வத்பாதபங்கஜபரிக்ரஹதந்யஜந்மாபூயாஸம்) என்கிறதுக்கு ஆளவந்தார் 'வார்த்தை அழகிது, வகுத்தவிஷயத்திலே யாகப் பெற்றிலோம்' என்று அருளிச்செய்தார். [எண்திசை

எட்டாம்பாட்டு - கண்டுகோண்டு இத்யாதி. 'வந்திடகில்லாயே' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - பெற்றஅம்சம் இத்யாதி.

கண்டு என்னாதே, 'கண்டுகொண்டு' என்றதுக்கு பாவம் - காணவிரும்பும் இத்யாதி. 'கண்டு கொண்டு' என்றால் 'வயிறுநிறையும்படி' என்கிற அர்த்தம் காட்டுமோ? என்ன, அரவிந்தம் இத்யாதி. அரவிந்தம்போலே நீண்ட கண்ணையுடையவனைக் கண்ணிறையக்கண்டுகொண்டே னித்யர்த்த: திருமொழி - இரண்டாம்பத்து - அஞ்சாந்திருமொழி - எட்டாம்பாட்டு, 'பெண்ணாகி' இத்யாதி. 'கைகளார' என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - கலியர் இத்யாதி. கலியர் - பசியர். 'திரு' என்று - போக்யதையும், 'பாதம்' என்று - தாரகத்வமும் விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் - உனக்கு இத்யாதி. அவனுக்கு தாரகமாய் போக்யமுமாயிருக்குமோ அவன்திருவடிகள்? என்ன, பிடித்து இத்யாதி. திருக்கையாலேபிடித்துத் திருப்பவளத்திலே வைத்து ஆஸ்வாதித்து புஜிக்கும் திருவடிக ளென்றபடி. பெரியாழ்வார் திருமொழி - மூன்றாந்திருமொழி - முதற்பாட்டு, 'சீதக்கடல்' இத்யாதி. தாரகமென்றது - 'உண்ணும்' என்றதின் தாத்பர்யம். இங்கே - "..." இத்யாத்யநுஸந்தேயம். ப்ராப்தமுமாய்போக்யமுமான இதி: ப்ராப்ததையும், போக்யதையும் - 'நின்' என்றதிலே விவக்ஷிதம். இவர்க்கு போக்யமாயிருக்குமோ? என்ன, உன்தேனே இத்யாதி. போக்யமானவென்றால் போராதோ? 'ப்ராப்தமுமாய்' என்றதுக்குக் கருத்தென்? என்ன, முன்பும் இத்யாதி. போக்யதையுண்டானாலும் அப்ராப்தமா யிருக்குமாகில் அது த்யாஜ்யமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - த்வத்பாத இத்யாதி. "... ! ..." இதி மாலதீமாதவநாடகே. ஒருதிக்கென்னாதே, 'எண்டிசையும்' என்று - அஸக்யமாகச்

யும் இத்யாதி] - விஷயாநுரூபமாகவும் என்னுடைய அபிநிவேசாநுரூபமாகவும். தம்முடைய ஆசாநு ரூபமாக 'ஆசையிலுள்ளவையெல்லாம் வேணும்' என்கிறார். அவ்வாசைதான் திக்குப்பட்டிறே யிருப்பது. அங்ஙனேயிறே கைங்கர்யருசியுடையார் வார்த்தை யிருப்பது; கலியர் 'கலஅரிசிச்சோறு உண்ணவேணும்' என்னுமாபோலே. "அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமி" (அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமி) என்றிறே இருப்பது. [உகந்துஉகந்து] - ப்ரீதி மாறாதே செல்லும்படியாக. [தொண்டரோங்கள்]- இக்கைங்கர்யத்திலே சுவடறிந்த ராங்கள்; "கேசவன்தமர்"க்குப் பின்பு தனியரல்லரிறே. [பாடியாட] - ப்ரீதிப்ரேரிதராய்ப் பாடுவது ஆடுவதாம்படி. இதுவாகில் முன்பே நாம்செய்வதாக இருந்த தொன்றன்றோ? இச்சரீரஸம்பந்த மற்றால் ஒரு தேசவிசேஷத்திலே கொண்டுபோய், "ஏதத்ஸாமகாயந்நாஸ்தே" (ஏதத்ஸாமகாயந்நாஸ்தே) என்னும்படி பண்ணுகிறோ மென்ன; அதுவோ நான் அபேக்ஷிக்கிறது? [சூழ்கடல்ஞாலத்துள்ளே] - எங்கேனும் விடாய்த்தாரை எங்கேனும் விடாய் தீர்க்கவோ? சூழ்கடல்ஞாலத்துள்ளே நான் காண வரவேணும். [வண்துழாயின்கண்ணிவேந்தே] - ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே காட்டுமிடத்தில், அங்குள்ளாருக்குக் காட்சிகொடுக்குமாபோலே காட்டவும் வேணும்; நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்சிகொடுக்கும் ஒப்பனையோடே காட்டவும் வேணும். [வந்திடகில்லாயே] - "கூவியுங்கொள்ளாய்" என்றது பற்றாதென்கிறார். வந்திடுகிறிலை. இது நான்பெறாத அம்சம். இதுதான் இருந்தபடி யென்? ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமற்றமையும் இல்லை, கைங்கர்யம் பெற்றமையும்இல்லை; இங்ஙனேயிருக்க 'இவ்வம்சம் பெற்றேன், இவ்வம்சம் பெற்றிலேன்' என்கிறபடி என்? என்னில்;— ஒன்று உத்தேச்யமாய், மற்றையது அதுக்கு உறுப்பாக வருமதிறே. 'நாமும் முதலிலே 'இந்நின்றநீர்மை யினியாமுறாமை' என்றோமாகில் அவனும் சக்தனுயிருந்தானாகில்; இது கழிந்ததேயன்றோ' என்று அத்தைப் பெற்றாராக நினைத்திருந்தார்; கைங்கர்யம் அவச்யம் பெற்றல்லது நிற்கவொண்ணாமையாலே; அது கைப்புகுராமையைப் பற்றப்பெற்றிலோ மென்கிறார். (அ)

சொல்லக் கூடுமோ? என்ன, விஷயாநுரூபம் இத்யாதி. ச்லோக்தி - தம்முடைய இத்யாதி. ஆசை - திக்கும். திக்குப்பட்டென்றது - 'எண்டிசையும்' என்றத்தைப் பற்ற. இதுக்கு பலிதம் - அங்ஙனேயிறே. இத்யாதி. இப்படி அசக்யத்தைச் சொன்ன பேருண்டோ? என்ன, கலியர் இத்யாதி. 'கைங்கர்யருசியுடையார்வார்த்தை' என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - அஹம்ஸர்வம் இத்யாதி. 'உகந்துகந்து' என்கிற இது விசிஷ்டவிதி. அதாவது - உகக்கைக்காகவும், பாடியாடுகைக்காகவு மென்றபடி. கீழே நோக்கி ஸாவம்- இக்கைங்கர்யத்திலே இத்யாதி. 'தொண்டரோங்கள்' என்று பஹுவசநமாகச் சொல்லுவானென்? என்ன, கேசவன்தமர் இத்யாதி. 'சூழ்கடல்' இத்யாதிக்கு அவதாரிகை - இதுவாகில் இத்யாதி. முன்பே- 'இந்நின்றநீர்மையினியாமுறாமை' என்றபோதே. 'வந்திடகில்லாய்' என்றதுக்கு பலிதம் - காணவரவேணும் என்றது. வேந்தே - ஸ்வாமிந்! விவரணம் - நித்யஸூரிகளுக்கு இத்யாதி. வண்டுழாயின்கண்ணி வேந்தே - அழகிய திருத்துழாய்மாலையையுடைய நாயகனே! இதி சப்தார்த்தঃ. வந்திடகில்லாயே - வருகிறிலை. இதுக்கு ஸாவம் - கூவியும் இத்யாதி. பற்றாது - போராது. தடஸ்த்தசங்கை - இதுதான் இத்யாதி. இரண்டும் அவிசிஷ்டமாயிருக்க 'பிறந்தும்செத்தும்' இத்யாதியாலே ப்ரக்ருதிஸம்பந்த நிவ்ருத்தி ரூபமான அம்சம் பெற்றேன், இது பெறாத அம்ச மென்று சொல்லுகிறபடி யென்? என்று சங்காதாத்பர்யம். பரிஹாரம் - ஒன்று இத்யாதி. ஒன்று - கைங்கர்யம். மற்றையது - ப்ரக்ருதிஸம்பந்தநிவ்ருத்தி. அதுக்கு உறுப்பாய் - கைங்கர்யத்துக்கு சேஷமாய். விவரணம் - நாமும் இத்யாதி- ஆகையாலே, நாமும் என்று கூட்டுவது. க்ரமேண அந்வயঃ. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

இடகிலேனொன்றட்டகில்லேன் ஐம்புலன்வெல்லகில்லேன்
கடவனாகிக்காலந்தோறும் பூப்பறித்தேத்தகில்லேன்
மடவன்னெஞ்சங்காதல்கூர வல்வினையேன் அயர்ப்பாய்த்
தடவுகின்றேன்எங்குக்காண்பன் சக்கரத்தண்ணலையே?

ஆ.—(இடகிலேன்.) எம்பெருமானைக் காண்கைக்கு உபாயத்வேந பரிக்லுப்தமான கர்மயோக ஜ்ஞாநயோக பக்தியோகங்க ளொன்றும் எனக்கு இன்றியேயிருக்கச்செய்தே, பகவத் குணங்களிலே விழும் ஸ்வபாவமாய் விழுந்தால் எம்பெருமான்தன்னாலும் எடுக்கவொண்ணாத வன்மையை யுடைத்தாயிருந்த என்னெஞ்சம் காதல்கூர, அதினாலே அறிவழிந்து தடவாநின் றேன்; எங்ஙனே காணும்படி? என்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், எம்பெருமானைக் காண்கைக்கு ஈடான கர்மயோகாத்யு பாயங்களின்றிக்கே யிருக்கிற நான் காணவேணு மென்று ஆசைப்பட்டால் காண்கைக்கு உபாய முண்டோ? என்கிறார்.

[இடகிலேன் என்று தொடங்கி]—எம்பெருமான் இனியனாம்படி பசித்தார்க்குச் சோற்றையிடுதல், தாஹித்தார்க்குத் தண்ணீர்வார்த்தல் செய்யமாட்டுகிறிலேன். அர்த்தலோபத் தாலே அவை செய்யாவிட்டால் இந்த்ரியங்களை வெல்லவும் மாட்டுகிறிலேன். [கடவனாகி]- அதிலே கடவனாய். [மடவல்நெஞ்சம் என்று தொடங்கி]—பகவத்குணங்களிலே விழும் ஸ்வபாவ மாய் விழுந்தால் எம்பெருமான்தன்னாலும் எடுக்கமுடியாதபடியான நெஞ்சில் ஸ்நேஹம் மிக் குத் திருவடிகளில் தாஸ்யரஸத்தை அறிந்துவைத்தே நினைத்தபடி கிடையாமைக்கு ஈடான பாபத்தைப் பண்ணின நான், ஐஸ்வர்யஸூசகமான திருவாழியை யேந்தின அழகையுடைய ஸர்வேஸ்வரனை.

ப.—அநந்தரம், அநுபாவ்யமான திருவாழியையுடைய என்நாயனை அகிஞ்சநனாய் வைத்து ஆசைப்பட்ட நான் எங்கே காண்பேன்? என்கிறார்.

ஒன்றுஇடகிலேன் ஒன்றுஅட்டகில்லேன் - பசியும் தாஹமு முடையார்க்கு ஒருபிடி சோற்றை யிடுதல் ஒருமிடறுதண்ணீர்வார்த்தல் செய்யமாட்டுகிறிலேன்; (இப்படிதாநரூபமான கர்மயோகமில்லாமையாலே, ஜ்ஞாநயோகத்துக்கு உறுப்பாக), ஐம்புலன் - இந்த்ரியங்களைந்தை யும், வெல்லகில்லேன் - (விஷயங்களிற்போகாமல்) நியமிக்க மாட்டுகிறிலேன்; கடவனாகி - (அதடி யான பக்தியோகசரீரத்தில் அந்வயிக்கும்படி) நியதனாய்க்கொண்டு, காலந்தோறும்-(ஆராதநாநு ரூபமான) காலந்தோறும், பூப்பறித்து - புஷ்பங்களை ஸம்பாதித்து, ஏத்தகில்லேன் - ஆராதித்து ஸ்துதிக்க மாட்டுகிறிலேன்; (இப்படி அகிஞ்சநனாயிருக்கச்செய்தே), மடம்-(பற்றினவிஷயத்திலே) ப்ரவணமாய், வல் - ஒருவராலும் விடுவிக்கவொண்ணாத சிக்கனவையுடைத்தான, நெஞ்சம்- நெஞ்சானது, காதல்கூர - அபிநிவேசம் விஞ்சிவர, வல்வினையேன் - (ததநுரூபமான அநுபவத் தைப்பண்ணப்பெறாத) ப்ரவலபாபத்தையுடைய நான், அயர்ப்பாய் - அறிவுகேட்டையுடையே னாய்க்கொண்டு, சக்கரம் - போக்யமான திருவாழியையுடைய, அண்ணலை - நாதனை, தடவுகின் றேன் - ('காணலாம்' என்று) தேடாநின்றேன்; எங்குக்காண்பன் - எங்கே காணக்கடவேன்?

இ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், காண்கைக்கு முதலின்றிக்கேயிருக்க, சாபலத்தாலே கூப் பிட்டால் காண்கைக்கு உபாயமுண்டோ! என்கிறார்.

[இடகிலேன் ஒன்று அட்டகில்லேன்] - பசித்தார்க்குச் சோற்றையிடுதல் தாஹித்தார்க்குத் தண்ணீர்வார்த்தல் செய்யமாட்டுகிறிலேன். "யஜ்ஞதாநதப:கர்ம" என்கிறபடியே தாநம் கர்மயோகாந்தர்ப்பூதமாயிருக்க, அதுக்கு ஆளாகிறிலேன் என்கை. [ஐம்புலன் வெல்லகில்லேன்]- அர்த்தலோபத்தாலே அவை செய்யாவிட்டால் இந்த்ரியங்கள் விஷயத்தில் பட்டிபுகாதபடி நியமிக்க மாட்டிற்றிலேன். [கடவனாகி] - நியதனாய். [காலந்தோறும்] - ஸமாராதநத்துக்கு விஹிதமான காலத்திலே. [பூப்பறித்து] — திருப்பள்ளித்தாமம் பறித்தல் பரிமாறுதல் செய்யப்பெற்றிலேன். [ஏத்தகில்லேன்] - "ஸததம்கீர்த்தயந்த:" என்கிறபடியே திருநாமஸங்கீர்த்தநம் பண்ணிற்றிலேன். இவை உண்டாயிற்றாகில் பக்தி ஶரீரத்திலே நிவேஶிக்கலாம்; அதுவுமில்லை என்கிறார். இவற்றினுடைய ஸ்வரூபநிஷேதம் பண்ணுகிறதன்று; உபாயத்வத்தை நிஷேதிக்கிறது. [மடவல் நெஞ்சம்] - மடமென்று-மென்மை; பகவத்குணப்ரஸங்கத்திலே ஶிதிலமாகை. வல்நெஞ்சம் — பகவத்குணங்களிலே விழுந்தால் ஈஶ்வரனாலும் மீட்கமுடியாதிருக்கை. [காதல்கூர]-ஸ்நேஹம் மிக. [வல்வினையேன்] - ப்ரேமாநுரூபமாகக் காணப்பெறாதபடி பாபத்தைப் பண்ணின நான். காதலுக்கு விஷயம் பெற்றேனல்லேன். இத்தை அகஞ்சுரிப்படுத்தப் பெற்றேனல்லேன். ஆஶாலேஶமுடையார்க்கு முகங்கொடாதவனாய் இழந்தேனல்லேன். என் பாபம் இருந்தபடி என்? [அயர்ப்பாய்] - அறிவுகேட்டையுடையேனாய் முன்னேவந்து நின்றாலும் காணமாட்டாதபடி தடவாநின்றேன். "ந த்ருஶ்யஸே" என்கிறபடியே. [எங்குக்காண்பன்] - ஒருகைம்முதலின்றிக்கே யிருக்கக் கூப்பிடாநின்றேன்; எங்கே காணப்பெறுகிறேன்? [சக்கரத்தண்ணலையே]- கையுந் திருவாழியுமான சேர்த்தியிலேயாயிற்று இவர் அகப்பட்டது.

ஈடு.— ஒன்பதாம்பாட்டு. எம்பெருமானைக் காண்கைக்கு ஈடான கர்மயோகாத்யுபாயங்களொன்றுமின்றிக்கே யிருக்கிற நான் 'காணவேணும்' என்று ஆசைப்பட்டால், காண்கைக்கு உபாயமுண்டோ? என்கிறார்.

[இடகிலேன்] - ஆர்த்தவிஷயத்தைக் கண்டால் 'ஐயோ!' என்று இரங்கிச் சிலஇடில், அது ஸர்வேஶ்வரன் திருவுள்ளத்துக்குச் சாலவுகப்பிறே; அங்ஙனொன்றும் செய்யப்பெற்றிலேன். [ஒன்றுஅட்டகில்லேன்] - கையில் த்ரவ்யத்தை அவிழ்த்திடாவிட்டால், உடம்புநோவத் தண்ணீர் சுமந்து வார்க்கலாமிறே; அதுவும் செய்திலேன். [ஐம்புலன்வெல்லகில்லேன்] - 'பிறர்க்கு ஒன்று வேணும்' என்று இராவிட்டால், 'எனக்கு' என்னுமதுதான் தவிரப்பெற்றேனோ? ஶ்ரோத்ராதிகள் விஷயங்களிலே பட்டிபோகாதபடி பரிஹரித்திலேன். [கடவனாகி] - சாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லுகிறபடியே, அடைத்த காலங்களிலே புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக்கொண்டு தேவர் திருவடிகளிலே ஸமாராதநம் பண்ணிற்றிலேன். இவர் ஸமாராதநம்பண்ணியறியாரோ? என்னில்;— நூல்பிடித்தாற்போலே சாஸ்த்ரங்களில் ஸாதநரூபமாகச் சொல்லுகிற ஸமாராதநத்தில் இவர்க்கு

ஒன்பதாம்பாட்டு - இடகிலேன் இத்யாதி. பூர்வார்த்தத்தையும், 'எங்குக்காண்பன்' என்ற பதங்களையும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - எம்பெருமானை இத்யாதி. 'இடகிலேன்' இத்யாதியாலே - கர்மயோகாஹாவமும், 'ஐம்புலன்வெல்லகில்லேன்' என்று ஜ்ஞாநயோகாஹாவமும், 'கடவனாகி' இத்யாதியாலே தத்கார்யமான பக்தியோகாஹாவமும் சொல்லுகிறது.

இடுகையும் பகவத்ப்ரஸாதஹேதுவோ? என்ன, ஆர்த்தவிஷயத்தை இத்யாதி. இடகிலேன் - இடமாட்டுகிறிலேன். அட்டகில்லேன் - வார்க்கமாட்டுகிறிலேன். தாத்பர்யம் - பிறர்க்கு இத்யாதி. சப்தார்த்தம் - ஶ்ரோத்ராதிகள் இத்யாதி. பட்டி - பயிர்மேய்கை. கடவனாகி - கர்த்தவ்யபுத்தியையுடையனாய்: சாஸ்த்ரவஶ்யனாயென்றபடி- கடவன் - யோக்யன். அடைத்த-ப்ராப்தமான. கீழே 'எண்டிசையுமுள்ள பூக்கொண்டேத்தி' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து, இவர் ஸமாராதநம்பண்ணியறியாரோ? என்றது. நூல்பிடித்தாற்போலே யென்றது - சாடு. நூல் - சாஸ்த்ரமும், தந்துவும்; க்ரமம் தப்பாமே யென்றபடி-

அந்வயமில்லை; தேஹயாத்ரைக்கு உடலாகச் செய்யுமது உண்டே. இவை யுண்டாயிற்றாகில் பக்தி ஶரீரத்திலே நிவேஶிப்பிக்கலாம், அதுவுமில்லை யென்கிறார். இவற்றினுடைய ஸ்வரூபநிஷேதம் பண்ணுகிறதன்று, உபாயத்வத்தை நிஷேதிக்கிறது. [மடவல்நெஞ்சம்] - மடப்பத்தால் மென்மையை நினைக்கிறது; அதாவது - 'பகவத்விஷயம்' என்றால் கடகேவிழுந்துகொண்டுநிற்கை. வன்மையாவது - விழுந்தால் பின்னை அங்குநின்றும் மீட்க அரிதாயிருக்கை. [காதல்கூர] - இப்படிப்பட்ட நெஞ்சானது ஸ்நேஹம் மிக. [வல்வினையேன்] - ஸ்நேஹாநுகூலமாகக் காணப்பெறாத பாபத்தைப் பண்ணினேன். காதலுக்கு விஷயம் பெற்றேனல்லேன்; இத்தை அகஞ்சுரிப்படுத்தினேனல்லேன், ஆஶாலேஶமுடையார்க்கு முகங்கொடாதவனாய் இழந்தேனல்லேன்; என் பாபம் இருந்தபடியென்? [அயர்ப்பாய்] - அறிவுகேட்டை யுடையேனாய். [தடவுகின்றேன்] - முன்னே வந்து நின்றாலும் காணமாட்டாதபடி தடவாநின்றேன். "நசாபஶ்யாமி கௌஸல்யே" (நத்வாபஶ்யாமிகௌஸல்யே) என்கிறபடியே. [எங்குக்காண்பன்] - ஒருகைம்முதலின்றிக்கே யிருக்கக் கூப்பிடுகிற நான் எங்கே காணக்கூப்பிடுகிறேன்? [சக்கரத்தண்ணலையே] - கையிலே திருவாழியை யுடைய ஸர்வேஶ்வரனை, எங்கே காணக்கடவேன்? யஶோதைப்பிராட்டி கையும் வெண்ணெயுமாகப் பிடித்துக்கொண்டாற்போலே, கையும் நெய்யாராழியுமாகப் பிடித்துக்கொள்ளவாயிற்று இவர் ஆசைப்படுகிறது. (கூ)

தேஹயாத்ரைக்கு - கைங்கர்யத்துக்கு; அதாவது - செய்யாதபோது தரிக்கமாட்டாமையாலே செய்துகொண்டு நிற்பர். இத்தால் - ப்ராப்யபுத்தியாலே செய்யுமது உண்டென்றபடி. இவையுண்டாயிற்றாகில் - பூப்பறித்தேத்துகிற இவை யுண்டாயிற்றாகில். பக்திஶரீரத்திலே நிவேஶிப்பிக்கலாம் - பக்திஸ்வரூபத்திலே அந்வயிப்பிக்கலாம். ஆனால், கர்மயோகாதிகளுடைய ஸ்வரூபத்யாகம் சொல்லுகிறதோ? என்ன, இவற்றினுடைய இத்யாதி. கூர்தல் - மிகுதி. 'வல்வினையேன், எங்குக்காண்பன்' என்றத்தைச் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - ஸ்நேஹாநுகூலமாக இத்யாதி. இதுதன்னை விவரிக்கிறார் - காதலுக்கு இத்யாதி. 'கூர' என்றத்தைப் பற்ற அருளிச்செய்கிறார் - இத்தைஅகஞ்சுரி இத்யாதி. அகஞ்சுரிப்படுத்தினேனல்லேன் - குறைக்கவல்லேனல்லேன். கூரவென்று - மிகுதியைச் சொல்லுகையாலே, அல்பமாக்கவல்லேனல்லேனென்றபடி. 'வல்வினையேன்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - ஆஶாலேஶம் இத்யாதி. ஆஶாலேஶமுடையார்க்கு என்றது-அவன் ஆபத்துக்களிலே யுதவும் ஸ்வபாவனாகையாலே அர்த்தாத்ஸித்தம். அயர்ப்பாய் - கலங்கி. காணமாட்டாதபடியான அவஸாதாதிஶயத்தாலே யென்றபடி. தடவாநின்றேன் - 'இத்தசையில் வாராதிரான்' என்றாயிற்று தடவுகிறது. முன்னே நின்றாரையும் காணமாட்டாமைக்கு த்ருஷ்டாந்தம்-நசாபஶ்யாமி இத்யாதி. "ராமமேவாநுத்யாயந் ஸ ராஜா துக்கத: | நசாபஶ்யாமி கௌஸல்யே ஸாது மாம் பாணிநா ஸ்ப்ருஶ" இதி தஶரத:. 'இடகிலேன்' இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து ஹாவம் - ஒருகைம்முதல் இத்யாதி. சப்தார்த்தம் - கையிலே இத்யாதி. 'அண்ணலை - எங்குக்காண்பன்' என்னாதே, 'சக்கரத்தண்ணலை' என்று விசேஷிக்கையாலே ஒரு ரஸம் அருளிச்செய்கிறார் - யஶோதை இத்யாதி. நெய் யென்று - கூர்மையும், நெய்யும். நெய்யாராழி - கூர்மைமிக்க திருவாழி. ஆர்தல் - மிகுதி. 'தடவுகின்றேன்' என்ற அநந்தரம் 'எங்குக்காண்பன்' என்கையாலே, 'காண்பன்' என்றதுக்கு - ஸ்பார்ஶப்ரத்யக்ஷத்தை விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - பிடித்துக்கொள்ளவாயிற்று என்று. யஶோதைப்பிராட்டி இத்யாதிக்கு - 'ஆனுயர்தாயவனேயென்று தடவுமென்கைகளே' என்றதிலே நோக்கு. க்ரமேண அந்வய:. (கூ)

பத்தாம்பாட்டு.

சக்கரத்தண்ணலேயென்று தாழ்ந்துகண்ணீர்ததும்பப்
பக்கம்நோக்கிநின்றலந்தேன் பாவியேன்காண்கின்றிலேன்
மிக்கஞானமூர்த்தியாய வேதவிளக்கினை என்
தக்கஞானக்கண்களாலே கண்டுதழுவுவனே.

ஆ.—(சக்கரத்தண்ணல்.) சக்கரத்தண்ணலே யென்று தாழ்ந்து கண்ணீர்ததும்பப் பக்கம்நோக்கிநின்று சாலத் தளர்ந்தேன்; பாவியேன் காணப்பெறுகிறிலேன்; ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸகல வேதவேத்யனாயிருந்த எம்பெருமானை, எனக்குத் தக்க சில ஞானக்கண்களாலே கண்டு தழுவுவன்; நான் எங்ஙனே தரிக்கும்படி? என்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில்; காணப்பெறாவிட்டால் மறந்து ஸுகமேயிருக்கவொண்ணாத படி எனக்குத் தக்கதொரு ஜ்ஞாநத்ருஷ்டி எங்ஙனே உண்டாயிற்று? என்று இன்னாதாகிறார்.

[சக்கரத்தண்ணலே என்று தொடங்கி] - திருவாழியைக்காட்டி என்னை எழுதிக் கொண்டவனே ! என்று இவ்வுக்தியோடேகூடத் தரைப்பட்டுக் கண்ணநீர்ததும்பும்படி நீ வந்து தோற்றியருள ஸம்பாவனையுள்ளதொரு பார்ஶ்வத்தை நோக்கி நின்று சாலத்தளர்ந்தேன். மஹா பாபியாகையாலே, காணப்பெறுகிறிலேன். [மிக்கஞான மூர்த்தி என்று தொடங்கி] - பரிபூர்ண ஜ்ஞாநாகாரனாய் வேதைகஸமதிகம்யனாயிருக்கிறவனை. [கண்டு தழுவுவனே] – கண்டு அநுப விப்பன்.

ப.—அநந்தரம், வேதவேத்யனானவனைக் கையும்திருவாழியுமாகக் காண ஆசைப்பட் டுக் கிடையாதொழிந்தால், மறந்து பிழைக்கவொண்ணாதபடி மாநஸஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாய் ப்ரகாசிக்கவேணுமோ? என்கிறார்.

சக்கரம் - கையும்திருவாழியுமான வடிவைக்காட்டி, அண்ணலே - அடிமைகொண்ட ஸ்வாமியே! என்று - என்றுசொல்லி, தாழ்ந்து - (அவனையநுபவிக்கப்பெறாமையாலே) தரைப் பட்டு விழுந்து; கண்நீர்ததும்ப - கண்கள்நீர் மிகைக்கும்படி, பக்கம்நோக்கி - சுற்றும் பார்த்து, நின்று — நின்று, அலந்தேன் - க்லேஶித்தேன்; பாவியேன் - (காண்கைக்கு ப்ரதிபந்தகமான) பாபத்தைப்பண்ணின நான், காண்கின்றிலேன் - காணப்பெறுகிறிலேன்: (இவ்வளவில்மறந்துவிட வொண்ணாதபடி), மிக்கஞானமூர்த்தியாய - அபரிச்சிந்ந ஜ்ஞாநஸ்வரூபனான, வேதம் விளக்கினை- வேதமாகிற தீபத்தாலே காணப்படுமவனை, என் - (கண்ணிட்டுக்காண ஆசைப்பட்டு க்லேஶிக் கிற) எனக்கு; தக்க-தகுதியான, ஞானம் - ஜ்ஞாநமாகிற, கண்களாலே-கண்ணாலே, கண்டு-கண்டு, தழுவுவன் - ஸம்ஶ்லேஷியாநிற்பன். காணப்பெறாமையாலே ப்ரேமம் துக்கஹேதுவான வோபாதி ஆந்தரப்ரகாசத்தாலே ஜ்ஞாநமும் துக்கஹேதுவாயிற்றென்று கருத்து.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், காணப்பெறாவிட்டால் மறந்து பிழைக்கவொண்ணாதபடி எனக்குத் தக்கதொரு ஜ்ஞாநத்ருஷ்டி எங்ஙனே உண்டாயிற்று? என்கிறார்.

[சக்கரத்து அண்ணலே என்று தாழ்ந்து] – திருவாழியைக் காட்டி என்னை எழுதிக் கொண்டவனே ! என்று இவ்வுக்தியோடே தரைப்பட்டு. [கண்ணீர் ததும்ப] - இவருடைய அவஸாதத்தினுடைய எல்லை காண்பது கண்ணநீரிலே யாயிற்று. [பக்கம்நோக்கி நின்று] – வரு

கைக்கு ஸம்பாவனையுண்டான திக்கைப் பார்த்தே நின்று. [அலந்தேன்] - வெறுத்தேன். "பரமபதமாபந்ந:" என்னுமளவிறே. [பாவியேன் காண்கின்றிலேன்] — ஆபத்ஸகனாயிருக்க மஹாபாபியாகையாலே நான் காணப்பெறுகிறிலேன்; காணப்பெறுதொழிந்தால் மறந்துபிழைக்கலாம்படி நெஞ்சில் ப்ரகாஶியாதொழியத்தான் பெற்றேனோ! [மிக்க ஞானமூர்த்தியாய] - பரிபூர்ணமான ஜ்ஞாநத்தையே ஸ்வரூபமாகவுடைய. [வேதவிளக்கினை] - வேதமாகிற விளக்காலே காணப்படுமவனை. [என் தக்க இத்யாதி] — எனக்குத் தக்காற்போலே ஒருஜ்ஞாநத்ருஷ்டியுண்டாய் அத்தாலே கண்டு அநுபவிப்பன். காணப்பெறாமையாலே ப்ரேமம் க்லேஶஹேதுவாகிறாப்போலே நெஞ்சில் ப்ரகாஶமும் க்லேஶஹேதுவாகாநின்றது. "மதிநலமருளினன்" என்கிற ஜ்ஞாந ஶக்திகளிரண்டும் கழுத்துக்கட்டியாய் விட்டது.

௧0.—பத்தாம்பாட்டு. காணப்பெறாவிட்டால் மறந்துபிழைக்கவொண்ணாதபடி எனக்குத் தக்கதோரு ஜ்ஞாநத்ருஷ்டி எங்ஙனேயுண்டாயிற்று? என்கிறார்.

[சக்கரத்தண்ணலே என்று தாழ்ந்து] - திருவாழியைக்காட்டி என்னையெழுதிக்கொண்டவனே! என்று இவ்வுக்தியோடே தரைப்பட்டு. [கண்ணீர்ததும்ப] - கண்கள் நீர் மிகைக்கும்படி. இவருடைய * அவஸாதத்தினுடைய எல்லை காண்பது கண்ணநீரிலே. [பக்கம்நோக்கிநின்று அலந்தேன்] - வருகைக்கு ஸம்பாவனையுள்ள திக்கைப் பார்த்துநின்று வெறுத்தேன். "பரமபதமாபந்ந:" (பரமாபதமாபந்ந:) என்னுமளவிறே. [பாவியேன் காண்கின்றிலேன்] - ஆபத்ஸகனாயிருக்க, மஹாபாபியாகையாலே நான் காணப்பெறுகிறிலேன். காணப்பெறுதொழிந்தால் மறந்து பிழைக்கலாம்படி நெஞ்சில் ப்ரகாஶியாதொழியத்தான் பெற்றேனோ? [மிக்கஞானமூர்த்தியாய] - பரிபூர்ணமான ஜ்ஞாநத்தையே ஸ்வரூபமாகவுடையனான. [வேதவிளக்கினை] - வேதமான விளக்காலே காணப்படுமவனை; வேதப்ரகாஶகனானவனை யென்றுமாம். [என்தக்கஇத்யாதி] - எனக்குத் தக்காற்போலே ஒரு ஜ்ஞாநத்ருஷ்டியுண்டாய்; அத்தாலே கண்டு அநுபவிப்பன். காணப்பெறாமையாலே ப்ரேமம் க்லேஶஹேதுவாகிறாப்போலே, நெஞ்சில் ப்ரகாஶமும் க்லேஶஹேதுவாகாநின்றது. "மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்கிற ஜ்ஞாநஶக்திகளிரண்டும் கழுத்துக்கட்டியாய்விட்டது. மறந்துபிழைக்கவொண்ணாதபடி எனக்குத் தக்காற்போலே ஒரு ஜ்ஞாநமும் வேணுமோ? என்கிறார். (௧0)

பத்தாம்பாட்டு - சக்கரத்தண்ணலே இத்யாதி. 'கண்டுதழுவுவன்' என்கையாலே ப்ரீதி தோற்றினாலும், ப்ரகரணோசிதமாக இன்னாப்பாக அவதாரிகை - காணப்பெறவிட்டால் இத்யாதி. எனக்குத்தக்கதோரு - ப்ரேமாநுகூலனான எனக்கு யோக்யமானதொரு.

ததும்ப - வ்யாபிக்க. கீழ்ப்பதத்தையும் கூட்டி பாவம் - இவருடைய இத்யாதி. வெறுத்தேன்- து:கித்தேன். வெறுக்கிறதென்? க்ஷணம் தரிக்கவொண்ணாதோ? என்ன, பரமபதமாபந்ந இத்யாதி. 'அலந்தேன்' என்று ஆபத்தின்மிகுதி சொல்லுகையாலே, அர்த்தாத் அவன்ஆபத்ஸகத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார், † அவன்ஆபத்ஸகனாய் இத்யாதி.மேலுக்கெல்லாம் அவதாரிகை-காணப்பெறதொழிந்தால் இத்யாதி.வேதத்தைத் தனக்கு விளக்காகவுடையவனை யென்று முந்தின அர்த்தம்; வேதப்ரதிபாத்யனென்றபடி. இரண்டாவது - வேதத்துக்கு விளக்கு; "வேதாம்ஶ்ச ப்ரஹிணோதி" என்று உபதேஶமுகத்தாலே வேதப்ரகாஶகனென்றபடி. தழுவுகை - அநுபவிக்கை. ஞானக்கண்களாலே காண்கை நல்லதன்றோ வென்ன, காணப்பெறாமையாலே இத்யாதி. கீழே 'காதல்கூர வல்வினையேன்' என்று ப்ரேமம் க்லேஶஹேதுவாகிறாப்போலே யென்றபடி. ஏதத் விவரணம்-மயர்வற இத்யாதி. 'காதல்கூர,' 'தக்கஞானக்கண்கள்'என்கையாலே, ஜ்ஞாநபக்திகளிரண்டும் என்றது. கழுத்துக்கட்டி - கழுத்தைக்கட்டுமது: பாதகமென்றபடி; அதாவது - கண்டநுபவிக்கவு மொட்டாது, மறந்து பிழைக்கவு மொட்டாதென்றபடி. உத்தரார்த்தத்துக்கு பாவம்-மறந்து இத்யாதி. க்ரமேண அந்வய:. (௧0)

---

*அவஸாதம் - துக்கம். † இதற்குஏற்றபடியான வாக்யத்தைக் கோஶாந்தரங்களிற் கண்டுகொள்க.

பதிஞொரம் பாட்டு.

தழுவிநின்றகாதல்தன்னால் தாமரைக்கண்ணன்தன்னைக்
குழுவுமாடத்தென்குருகூர் மாறன் * சடகோபன் சொல்
வழுவிலாதஒண்தமிழ்கள் ஆயிரத்துளிப்பத்தும்
தழுவப்பாடியாடவல்லார் வைகுந்தமேறுவரே.

ஆ.—(தழுவிநின்ற.) 'முடிவேன்' என்றாலும் முடியவொட்டாதிருந்த காதலாலே சொன்ன இத்திருவாய்மொழியை இஷீ ஹாவயுக்தமாகப் பாடி ஆடவல்லார் வைகுந்தமேறுவர் என்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் எம்பெருமானோடே நித்யஸம்ஶ்லேஷம் பண்ணலாம் திருநாட்டிலே செல்லுவர் என்கிறார்.

[தழுவி என்று தொடங்கி] - நான் விடுவேனென்றாலும் விடவொண்ணாதபடி அவனைத் தழுவிநின்ற அதிமாத்ரஸ்நேஹத்தாலே இப்படிப்பட்ட ஸ்நேஹத்தை விளைப்பித்த திருக்கண்களையுடையவனை. [குழுவு என்று தொடங்கி] - ஸம்ருத்தமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வாரருளிச்செயலாய் ஹகவத்குணங்களுக்கும் பூர்ணமாக வாசகமாய் ஸுபோதமான ஆயிரந்திருவாய்மொழியினும் இத்திருவாய்மொழியை. [தழுவ] - இதில் ஓடுகிற கருத்தோடே கூட.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை அநுஸந்தித்து ப்ரேமபரவஶராமவர்கள் பரமபதத்திலே பேறப்பெறுவர்களென்று பலத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

தழுவி - ஸ்வரூபத்தோடு அவிநாபூதமாய், நின்ற - ஸ்திரமான, காதல்தன்னால்-ஹகவதநுஹவாபிநிவேஶத்தாலே, தாமரைக் கண்ணன்தன்னை - அவ்வபிநிவேஶத்துக்கு நிதாநமாய் நிரதிஶயஹோக்யமான தாமரைபோன்ற திருக்கண்களையுடையவனைப்பற்ற, குழுவும் - திரண்ட, மாடம் - மாடங்களையுடைத்தான, தென்குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, மாறன் - குடிப்பிறப்பையுடைய, சடகோபன் - ஆழ்வாருடையதாய், வழுஇலாத - (ஹகவத்குணங்களிலொன்றும்) வழுவாதபடியான, ஒள் தமிழ்கள் - போதகத்வவைலக்ஷண்யத்தையுடைத்தாய் ஸர்வாதிகாரமான த்ராமிடரூபமான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரந்திருவாய்மொழியில், இப்பத்தும் - இப்பத்தையும், தழுவ - (ஹாவவ்ருத்தியோடு) நெஞ்சுபொருந்தும்படி, பாடி - பாடி, ஆட - (ப்ரேமபாரவஶ்யத்தாலே) விக்ருதராய்ஆட, வல்லார் - வல்லவர்கள், வைகுந்தம் ஏறுவர் - (அஸங்குசிதாநுபவஸ்த்தலமான) பரமபதத்திலே ஏறப்பெறுவர்கள். இது - அறுசீராசிரியவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் அவனோடே நித்யஸம்ஶ்லேஷம்பண்ணலாம் திருநாட்டிலே செல்லப்பெறுவர் என்கிறார்.

[தழுவிநின்ற காதல்தன்னால்] - நான் விடுவேனென்னிலும் விடவொண்ணாத உடன்வந்தியான அதிமாத்ரப்ரேமத்தாலே. [தாமரைக்கண்ணன்தன்னை] - இக்காதலுக்கு க்ருஷிபண்ணினாரைச் சொல்லுகிறார். கண்ணாலே குளிரநோக்கியாயிற்று, இவருக்குக் காதலை விளைத்தது. "செந்தாமரைக்கண்ணொடு மறப்பற என்னுள்ளே மன்னினான்" என்னக்கடவதிறே. இதிறே, மயர்வற மதிநலம்அருளினபடி. [குழுவுமாடத்தென்குருகூர் மாறன் சடகோபன்]-ஸம்ருத்தமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார். ஸ்ரீ பரதாழ்வான் ஆர்த்தியைக் கண்டு பெருமாள்வரவை நிஶ்சயித்துத் திருவயோத்தியிலுள்ளார் தளராதிருந்தாற்போலே திருநகரியிலுள்ளார் தளராதிருந்தபடி.

---

* இப்பொழுது காணப்படுகிற பன்னீராயிரப்படிக்கு 'மாறன் சடகோபன், வழுவிலாத' என்றே பாடம் என்று தோன்றுகின்றது.

க்ஷுபயீநம் ஹிஜீவிதம்" என்றார்களிறே. அங்ஙனன்றியிலே, விபரீதலக்ஷணையாய் இவருடைய தசையைக் கண்டு ஶூந்யமாய்க் கிடந்தபடி என்றுமாம். [வழுவிலாத ஒண்தமிழ்கள்] - ஸகவத் குணங்களில் ஒன்றும் குறையாதபடியுமாய் ஸ்வபோதமுமாயிருக்கை. [தழுவப் பாடி ஆடவல் லார்] - இதில் இவர்க்கு ஓடுகிற ஹாவத்திலே பாடே பக்கமே பாடுமவர்கள். இவருடைய ஹர்ஷம் நேரே சிலர்க்கு உண்டாகாதிறே. தழுவப்பாடி - இதில் ஓடுகிற கருத்தோடே கூடப் பொருந் தப் பாடி என்றுமாம். [வைகுந்தமேறுவரே] - "பக்கம்நோக்கி நின்றலந்தேன் பாவியேன் காண் கின்றிலேன்" என்று ஶோகிக்கவேண்டாதே ஸதாதர்ஶநத்துக்கு யோக்யமான தேஶத்தைப் பெறுவர்.

ஈடு.— நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் எம்பெருமானோடே நித்யஸம்ஶ்லேஷம் பண்ணலாந் திருநாட்டிலே செல்லப்பெறுவர் என்கிறார்.

[தழுவிநின்ற காதல்தன்னால்]-'நான் விடுவேன்' என்றாலும் விடவொண்ணாதபடியாய், உடன்வந்தியான அதிமாத்ரமான காதலாலே. [தாமரைக்கண்ணன்தன்னை] - இக்காதலுக்கு க்ருஷிபண்ணின நேத்ரபூதரைச் சொல்லுகிறார். [குழுவுமாடத்தேன்குருகூர்] - "ஸர்வஞ்சகுஶலம்க்ருஹே" (ஸர்வஞ்சகுஶலம்க்ருஹே) என்னுமாபோலே, 'ஆழ்வார்க்கு ஆர்த்தி மிகமிக ஸர்வே ஶ்வரன்வரவு தப்பாது' என்று திருநகரி *குடிநெருங்கிக் குளிர்ந்து தேறினபடி. †([மாறன்] - ஸம் ஸாரத்தை மாற்றினவர். [சடகோபன்] - பகவத்விமுகருக்கு ஶத்ரு.) [சொல்வழுவிலாத] - ஸக வத்விஶ்லேஷத்தாலே கூப்பிடுகிற இந்நன்மையில் ஒன்றுந் தப்பாதபடி†(யாய், ஸ்வபோதமுமாய், ஸர்வாதிகாரமுமாம்படி) சொன்ன. ஆயிரத்துள்இப்பத்தும் [தழுவப்பாடியாடவல்லார்] - ஆழ்வார் ஹாவவ்ருத்தி ஒருவர்க்கும் பிறக்கமாட்டாதிறே; அதிலே சிறிதுஅணைய நின்றாகிலும் இத்தை அப்ய ஸிக்க வல்லவர் †(களாய், பாரவஶ்யத்தாலே விக்ருதராய் ஆடவல்லார்) கள். [வைகுந்தம் ஏறுவ ரே] - காணஆசைப்பட்டுக் கூப்பிடுகிற ஸம்ஸாரத்தைக் கழித்து; நித்யாநுபவம்பண்ணலாம் நித்ய விபூதியிலே புகப்பெறுவர். குழுவுமாடம் - நெருங்கின மாடம். தேன்குருகூர் - அதஏவ அழகிய திருநகரி. (கக)

நிகமம் - தழுவிநின்ற இத்யாதி. 'வைகுந்தமேறுவர்' என்ற பதத்தைப் பற்ற - அவதாரிகை.

கீழ்வாக்யவிவரணம் - உடன்வந்தியான என்றது. உடன்வந்தி - உத்பத்திஶிஷ்டம். 'தன்னால்' என் றதுக்கு அர்த்தம் - அதிமாத்ரமான என்று. நேத்ரபூதரையென்றது - சாடு; அந்தரங்கரை, நேத்ரமானாரை யென்றும். இவர் ஆற்றாமையாலே கிந்நராயிருக்க, திருநகரிக்குக் குளிர்த்தி எங்ஙனே? என்ன, ஸர்வஞ்ச இத்யாதி. ஸ்ரீபரதாழ்வான் பங்க திக்தனான படியைக் கண்டு பெருமாள் வரவை நிஶ்சயித்து தரித்தபடியா லேயிறே, 'குஶலம்' என்றது. 'தேன்' என்று - அழகாய், அத்தால் - குளிர்த்தியைச் சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, 'குழுவுமாடம்' என்றவிடத்திலே - குளிர்த்தி ஸித்தமென்னுதல். குழுவு - ஸமூஹம். "வ்ருத்த ஹஸ்த்யஶ்வரதஸம்பாதம் ... ஸர்வஞ்சகுஶலம்க்ருஹே" இதி யுத்தகாண்டே ராமம்ப்ரதி பரத்வாஜ:. * குடிநெருங்கினபடி யென்றது - 'குழுவு' என்று ஸமூஹமாய், அத்தால் நினைப்பது நெருக்கத்தையாய், 'நெருங்கின' என்று மாடங்களினுடைய செறிவைச் சொல்லுகிற தென்றபடி. கீழேநோக்காக ஶப்தார்த்தம் - பகவத் இத்யாதி. 'தழுவப்பாடி' என்று - நன்றான ஹாவவ்ருத்தியோடே பாடி யென்கிறதோ? என்ன, ஆழ்வார் இத்யாதி. 'தழுவிநின்ற காதல்' என்றாற்போலே தழுவிநின்று பாடவல்லாரென்னுதொழிவானென்? என்ன, ஆழ்வார் இத்யாதி என்னுதல். தழுவுதல் - ஸ்பர்ஶித்தலாய், ஆழ்வாருடைய ஹாவவ்ருத்தியிலே அல்பாந்வயத்தையுடைய ராய்க்கொண்டு என்றபடி. ஒண் - ஸ்வபோதகத்வ வைலக்ஷண்யத்தையுடைய. க்ரமேண அந்வய:. (கக)

---

* இங்கே, ஈட்டுக்கும், அரும்பதத்துக்கும் பேதம் காணப்படுகிறது. † குண்டலிதம் மூன்றும் க்ஷேபித்த மென்பர்.

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.— தத்³விஶ்லேஷஜார்த்த்யா ஹரிநாமக்ஷயாவ்யாஸங்கா³த் ஸஞ்ஜாதை வேத்³யைர்நிராகாங்க்ஷைர்வைபவைரேபி⁴ஃ। ஸ்வஸ்வத்வவஸ்துவாசகத்வத்வேஷ்டம் ஸ்வாஶ்ரயவாஞ்ச்ச² தயாஷ்டமஸ்தே ॥

த்ரவிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி.— ஸ்வஸ்ய ஸ்வீயஸ்ய சாபி நிரவதிக ஸஹோதந்தம் ஸ்வாதந்த்ர்யம் தை³வதாநாம் விதரணவிஷயம் ஸர்வஸம்பத்திதாநு ரூபம் । ஸ்வைணஜ்ஞாநை கஸ்ருஷ்டிம் ப்ரதஶமஹதாம் ஸம்ஸ்க்ருதாநாம் ஶரீதாநாம் விஶ்ராணிஷ்டாநஶீலம் விஶதஸஹாமாணம் ப்ராஹவிஶ்வஶாரி: ॥

உத்ஸ்ருஷ்டே மோஹராம ஸாக்ஷாந்நிரவதிஶ்ரிதோ வீதவைராக்யமோஹ: ப்ரேக்ஷாவாந் நாதஸ்வாஜாத்யதவிதீயவ்யநுஶீலநரூபாந: । கஜ்ஞாநாதிஶப்தேந்த்ராநிராவதி விஹிதாஜ்ஞாநத்யக்ஷிம் விநிதூநப்ராப்யவேவ்யம் ஸ்வதோஷாநுதிம் ஹாநாரவஷிகஸ்த்ரீதீப்யக்ஷாம் ச வதேத். ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

சீலமிகு கண்ணன் திருநாமத்தா லுணர்ந்து
மேலவன் தன்மேனிகண்டுமேவுதற்குச்—சால
வருந்தியிரவும்பகலுமாறுமறக்கூப்பிட்டு
இருந்தனனேதென்குருகூரேறு.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஶரணம், ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

எட்டாந்திருவாய்மொழி—ஏறுளும்: ப்ரவேஶம்.

ஆ.—(ஏறுளும்.) இப்படி எம்பெருமானை விஶ்லேஷித்து அத்யந்தம் அவஸந்நராய்க் கிடந்து தாம் கூப்பிடாநிற்கச்செய்தேயும் அவன் எழுந்தருளாமையாலே தம்மை உபேக்ஷித்தானாக நிஶ்சயித்து, 'இனி அவனால் உபேக்ஷிதமான ஆத்மாத்மீயங்களால் ஒரு ப்ரயோஜநமில்லை; இவை முடிந்துபோக அமையும்' என்றுகொண்டு அந்யாபதேஶத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

ஒ.—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி அவஸந்நராய்க் கூப்பிடச்செய்தே ஸௌஶீல்யாதிகுணோததியாய் ப்ரதிகூலநிரஸநஸமர்த்தனான எம்பெருமான் வாராதொழிந்தவாறே தம்மை உபேக்ஷித்தானாகக் கருதின ஆழ்வார் ததர்த்தமாக வுண்டான ஆத்மாத்மீயங்கள் அவனுக்கு ஆதரணீயங்களல்லவாகில் எனக்கும் அவற்றால் கார்யமில்லை யென்று அவற்றில் தாம் நசையற்றபடியை அந்யாபதேஶத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

ப.—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் இவர் ஆசைப்பட்டுக் கூப்பிட்டபடியிலே வந்து முகங்காட்டக் காணாமையாலே அவன் அநாதரித்தானாக நினைத்து, ஆஶ்ரிதாநாஶ்ரிதவிஷயங்களில் அபிமம்யத்வ அப்ரத்ருஷ்யத்வத்தாலுண்டான உபாயபாவத்தையும், கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தித்வத்தால் வந்த உபேயத்வபூர்த்தியையும், உபாயகார்யமான அநுகூலஶத்ருநிரஸநத்தையும், அபிமதவிரோதி மர்த்தநத்தையும், அஸஹ்யவிரோதிநிரஸநத்தையும், அர்த்தோபதேஶத்தாலும் அநந்யார்ஹமாக்கும் அறிவுடைமையையும், உத்துங்கவிரோதி விதாரணத்தையும், விரோதிஶத விநாஶகத்வத்தையும், விரோதிஶரீர விஹஸ்ததாகரணத்தையும், அஶேஷவிரோதி

கண்டகத்தையும் அநுஸந்தித்து, 'இப்படி ஆஶ்ரிதோபகாரகன் அநாதரித்த ஆத்மாத்மீயங்களாலே எனக்கு ஒருகார்யமில்லை' என்று தமக்குப் பிறந்த அநாதரவிஶேஷத்தை; நாயகனான ஈஶ்வரன் ஆதரியாத ஆத்மாத்மீயங்களை அநாதரிக்கிற நாயகிவார்த்தையாலே அருளிச்செய்கிறார்.

இ.—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி அவஸந்நராய்க் கூப்பிடச்செய்தேயும் அவன் வந்து முகங்காட்டக் காணாமையாலே ப்ராப்தனாய் ஶீலவானாய் விரோதிநிரஸநஸமர்த்தனாயிருக்கிறவன் உதவாதொழிகிறது இத்தலையை வேண்டாதொழிகையிறே. அவனுக்காகக் கண்ட என்னுடைய ஆத்மாத்மீயங்கள் அவனுக்கு ஆதரணீயமன்றாகில் எனக்கும் அவற்றால் கார்யமில்லை யென்று அவற்றில் தாம் நசையற்றபடியை அந்யாபதேஶத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். "கோவைவாயா" விற்படி விரும்பினவன் இப்படி உபேக்ஷித்தபின்பு என்னாலும் என்உடைமையாலும் எனக்குத்தான் என்னகார்ய முண்டு? என்கிறாள். ஆத்மாத்மீயங்களை அவன்விரும்பின வழியாலே விரும்பவாயிற்று ப்ராப்தம். அல்லது, தானுகந்த வழியாலே விரும்புமது தேஹாத்மாபிமாநத்தோடு ஒக்குமத்தனை. முந்துற ஆத்மாவை வேண்டேன் என்னாதே 'உடைமையை வேண்டேன்' என்றது, இவள் தன்னிலும் இவளுடைமையை அவன் விரும்புகையாலே அவன் விரும்பின அடைவே உபேக்ஷிக்கிறாள். என்னுடைமையை வேண்டேனென்று திரளச்சொல்லாதே வ்யக்திதோறும் வேண்டேன் என்கிறது என்? என்னில்,—அவன் வ்யக்திதோறும் விரும்புகையாலே. "நதேஹம் நப்ராணாந்", "நஹிஜீவிதே நார்த:", "நதேவலோகாக்ரமணம்".

ஈடு.— கீழில் திருவாய்மொழியிலே - கேட்டாரடைய நீராம்படி கூப்பிட்டார் ; 'இப்படி கூப்பிடச்செய்தேயும் ஸர்வேஶ்வரன் நமக்கு முகம் தாராதிருந்தது நம்பக்கல் உபேக்ஷையாலேயாக அடுக்கும்' என்றுபார்த்து; 'ப்ராப்தனுமாய் ஸுஶீலனுமாய் விரோதிநிரஸந ஶீலனுமாயிருக்கிறவன் 'இதுவேண்டா என்றிருக்குமாகில் எனக்கோதான் இது வேண்டுவது' என்று விடப்பார்த்து, 'அவனுக்கு வேண்டாத நானும் என் உடைமையும் வேண்டா எனக்கு' என்று ஆத்மாத்மீயங்களில் நசையற்றபடியை அந்யாபதேஶத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். அவன் விரும்பின வழியாலேகாணும் ஆத்மவஸ்துவை விரும்ப ப்ராப்தி யுள்ளது; இங்ஙன் விரும்பாதவன்று பழைய தேஹாத்மாபிமாநத்தோபாதியாமிறே; "நதேஹம்" (நதேஹம்) - இத்தனை சாந்துநாற்றத்

ஏருளுமிறையோன் ப்ரவேஶ, ஸங்க்ரஹஸங்கதி- கீழில்திருவாய்மொழியிலே இத்யாதி. ப்ராப்தனுமாய் என்றது - 'அடியேனைப்பணிகொண்ட' என்றத்தைப்பற்ற. ஸுஶீலனுமாய் என்றது - 'கூருளும் தனியுடம்பன்' என்றத்தைப்பற்ற. விரோதிநிரஸநஶீலனுமாய் என்றது - 'அசுரர்களை நீறாகும்படியாக' என்றத்தைப்பற்ற. 'உயிரினால்குறைவிலம்' 'உடம்பினால்குறைவிலம்' என்றத்தைப்பற்ற, ஆத்மாத்மீயங்களில் நசையற்ற என்றது. அந்யாபதேஶம் என்றதுக்கு ஸூசகம் - 'வரிவளையால்குறைவிலம்' என்றது. "அஹம்ஸுவீதவேயம், த்ரைலோக்யஸ்யாபிவா" என்றிருக்கவேண்டாவோ? அவன் உபேக்ஷித்தானென்றால் அதுக்காகத் தன்னை உபேக்ஷிக்கக்கூடுமோ? என்ன, அவன்விரும்பின இத்யாதி. அன்றிக்கே, அல்பாஸ்த்திரங்களான ஆத்மீயங்களை விட்டாலும், நித்யமான ஆத்மவஸ்துவை விடலாமோ? என்ன, அவன் விரும்பின இத்யாதி என்னுதல். ஆத்மா ஸ்வதோபோக்யனாயிருக்க, அவன்விரும்பினவழியாலே விரும்புகிறதென்? என்ன, இங்ஙன் இத்யாதி. அவனுக்கு உறுப்பல்லாத ஆத்மாத்மீயங்களில் இப்படி நசையற்றாருண்டோ? என்ன, ஆளவந்தாரும் பிராட்டியுமென்கிறார் - நதேஹம் இத்யாதி. இது தன்னை நாயகநாயகீஸமாதியிலும், "காதலர்நயந்தது யாமுடையப்பே, காதலர்வேண்டின யாம்வேண்டினமே, காதலரெம்மை வேண்டா வெனில், யாமும் வேண்டலமினியே" என்று சங்கத்தாரும் சொன்னாரிறே. 'நதேஹம்' இத்யா

துக்காக நிலைநின்ற அத்ருஷ்டத்தையுங்கூட அழியமாறும்படியிறே தேஹத்தில் பண்ணியிருக்கும் அபிமாநம்; அப்படிப்பட்ட தேஹம் வேண்டா. "நப்ராணாந்" (நப்ராணாந்) - தேஹந்தன்னை ஆதரிக்கிறது ப்ராணனுக்காக; அப்ப்ராணன்களும் வேண்டா. "நஸுகம்" (நசுகம்) - ப்ராணன்களை விரும்புகிறது ஸுகத்துக்காக; அந்த ஸுகமும் வேண்டா. இதுக்கு உறுப்பாக வருமல்லாதவையும் எனக்கு வேண்டா. இவையெல்லாம் புருஷார்த்தமாவது-ஆத்மாவுக்கிறே; அவ்வாத்மாதானும் வேண்டா. இங்ஙன் பிரித்துச் சொல்லுகிறதேன்? உன்திருவடிகளில் சேஷத்வ ஸாம்ராஜ்யத்துக்குப் புறம்பானவை யாவை சில, அவையொன்றும் எனக்கு வேண்டா. "நாத" (நாத) - உடையவனுக்குப் புறம்பாயிருக்குமவற்றை விரும்ப ப்ராப்தியுண்டோ? அங்ஙனேயாமாகில் க்ரமத்தாலே கழித்துத் தருகிறோம் என்ன, 'ஒருக்ஷணமும் பொறுக்கமாட்டேன். இவை தன்னைத் தவிர்த்துக் கடக்க வைக்கவொண்ணாது; நசித்துப்போம்படி பண்ணவேணும். இது கண்டாதூர்த்வமான வார்த்தையன்றோ?' என்ன,"தத்ஸத்யம்" (தத்ஸத்யம்)-மெய். "மதுமத" (மதுமத) – இங்ஙனன்றாகில் தேவர்முன்பு பொய்யராணா பட்டது படுகிறேன். "நஹிமேஜீவிதேநார்த்தோ நைவார்த்தைர்நசபூஷணை: | வஸந்த்யாராக்ஷஸீமத்யே விநாராமம்மஹாரதம்" (நஹிமேஜீவிதேநார்த்தோநைவார்த்தைர்நசபூஷணை: | வஸந்த்யாராக்ஷஸீமத்யே விநாராமம்மஹாரதம்)-ப்ராணாதிகளால் கார்யமின்றிக்கே யொழிகிறதேன்? என்னில்;— இருக்கிறது ராக்ஷஸிகள்நடுவே; பிரிகிறது பெருமாளை; இவற்றால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு?

முதற்பாட்டு.

ஏருளுமிறையோனும் திசைமுகனும்திருமகளும்
கூருளுந்தனியுடம்பன் குலங்குலமா அசுரர்களை
நீருகும்படியாக நிருமித்துப்படைதொட்ட
மாருளன்கவராத மணிமாமைகுறைவிலமே.

ஆ.—நிரவதிகஸௌஶீல்யஆஶ்ரிதவிரோதிநிரஸந ஸாமர்த்த்யாதி கல்யாணகுண மஹோததியாயிருந்த எம்பெருமான் விரும்பாத என்னுடைய மணிமாமையால் எனக்கு ஒரபேக்ஷையுமில்லை; இது முடிந்துபோக அமையும் என்கிறாள்.

திக்கு விஶேஷணமிட்டு வ்யாக்யாநம்பண்ணினது - த்யாகத்தின் அருமை தோற்றுகைக்காக. "சுஶேஷாஹிவுஷிதம்" என்று - ஸுகஸாதநதர்மங்களைச் சொல்லுகிறது. இதுக்கு - ஸுகத்துக்கு. உறுப்பாக - ஸாதநமாக. 'அந்யத்' என்று - "விதாரம்ஶதாராந்" இத்யாதிப்படியே சொல்லுகிற ப்ராப்யாந்தரங்களைச் சொல்லுகிறது. "ஶேஷத்வவிஹவாஹ்ஹிதம்" என்று - ஹேதுகர்ப்பவிஶேஷணம். உன்னுடைய கைங்கர்யத்துக்கு உபகரணமல்லாதபோது என்னையும் என்னுடைய ஸம்பந்திகளையும் வேண்டேனென்றபடி; ஆனால், கடக்கவைக்கிறோமென்ன, இவைதன்னை இத்யாதி. "நஹிமேஜீவிதேநார்த்தோ நைவார்த்தைர்நசபூஷணை: | வஸந்த்யாராக்ஷஸீமத்யே விநாராமம்மஹாரதம்" இதி ஸுந்தரகாண்டே (உசு, ரு.) நஹிமே இத்யாதி - பிரிவுக்கு அநுபயுக்தமாகையாலே பூஷணாதிகளால் ப்ரயோஜநமில்லை யென்னலாம்; அப்படியல்லவிறே ஜீவநம். "ஜீவந்பத்ராணிபஶ்யதி" என்கிறபடியே ப்ராணன்கிடந்தால் சில நாளைக்காகிலும் அவனுக்கு உபயோகிக்கலாமிறே யென்ன, அப்படியே யரித்திருக்கலாயிற்றிறே அநுகூல ஸஹவாஸ முண்டாகில்; அதில்லையிறே யென்கிறாள் - ராக்ஷஸீமத்யே வஸந்த்ய: என்று. அர்த்தஶப்தம் - ப்ரயோஜநபரம்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், அத்யந்தம் குணவானுமாய் விரோதிநிரஸநஸமர்த்தனுமா யிருக்கிற எம்பெருமான் விரும்பாத ஶ்லாக்யமான நிறங்கொண்டு ஒருகருமமில்லை யென்கிறாள்.

[கூறாளும்] - ஓரோப்ரதேஶத்தைக் கூறாகக்கொள்ளும். [தனியுடம்பு] - இப்படி பரார்த்தமாகையாலே அத்விதீயமான உடம்பு. [நிருமித்துப்படைதொட்ட மாறாளன்] - ஸங்கல்பித்து ஆயுதக்ரஹணம்பண்ணின ஆண்பிள்ளை.

ப.—முதற்பாட்டில், ஆஶ்ரிதர்க்கு அபாஶ்ரயமான ஶீலவத்தையையும்; அநாஶ்ரிதர்க்கு விநாஶகமான ஆண்பிள்ளைத்தனத்தையுமுடைய உபாயபூதன் ஆதரியாத அழகியநிறத்தால் எனக்கு ஒரு கார்யமில்லை யென்கிறாள்.

ஏறு ஆளும் - ருஷபவாஹநத்தை யுடையனாய், இறையோனும் - ("ஸம்ஸாரஹம் ஸவந்தெஷி நாஃ" என்று நாட்டுக்கு) ஈஶ்வரனாகத் தன்னை யபிமாநித்திருக்கும் ருத்ரனும், திசைமுகனும் - பஹுமுகமாக ஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணுகைக்கு யோக்யனான சதுர்முகனும், (ஈஶ்வராபிமானிகளான இவர்களோடொக்க), திருமகளும் - தனக்கு நித்யாநபாயிநியான ஸம்பத்தாயுள்ள லக்ஷ்மியும்; கூறு - ப்ரதிநியதமாம்படி; ஆளும் – அநுபவித்துத் தங்களுக்கிருப்பிடமாக அபிமாநித்துக்கொண்டுபோருமதாய், தனி – அத்விதீயமாம்படி அப்ராக்ருதவைலக்ஷண்யத்தை யுடைத்தான, உடம்பன் - திருமேனியையுடையனாய், (ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் 'அபிமாநதூஷிதர்' என்றும், 'அநபாயிநி' என்றும் வாசிவையாத ஶீலத்துக்குமேலே அவர்கள் விரோதியைப் போக்குமிடத்தில்), குலம்குலமா - திரள்திரளாக, அசுரர்களை - அஸுரர்களை, நீறாகும்படியாக-தூளிசேஷமாய்ப்போம்படி, நிருமித்து – திருவுள்ளத்தாலே அறுதியிட்டு, படைதொட்ட-ஆயுதமெடுத்து வ்யாபரித்த; மாறாளன் - ஶாத்ரவநிர்வாஹகனானவன், கவராத - விரும்பாத, மணி மாமை - ஒளியையுடைய நிறத்தால்; குறைவு இலம் - நமக்கு ஒரு கார்யமில்லை.

நிருமித்தல் - நிரூபித்தல். மாறாளன் - எதிர்த்தலையுடையவன். கவர்தல் - விரும்புதல். மணியென்று - ஒளியைக் காட்டுகிறது. மாமை - நிறம். குறைவிலமென்றது - இத்தால் கொள்ளுவதொரு ப்ரயோஜநமுண்டாய் அக்குறை கிடப்பதில்லை யென்றபடி; இது - எல்லாப் பாட்டிலு மொக்கும்.

இ.—முதற்பாட்டில், அத்யந்தகுணவானாய் விரோதிநிரஸநஸமர்த்தனுமாயிருக்கிறவன் விரும்பாத ஶ்லாக்யமான நிறத்தால் எனக்கு ஒருகார்யமில்லை யென்கிறாள்.

[ஏறாளும் இறையோனும்] - வேதாத்மாவான பெரியதிருவடிக்கு எதிராக ஒரு எருத்தை வாஹநமாகக்கொண்டு திரியுமவன். [ஆளும்]-இவனுடைய உபயவிபூதி இருக்கிறபடி. [இறையோனும்] - உபயவிபூதிநாதன் "ஈஶ்வரோஹம்" என்றான் என்னு, தானும் மஹாவ்ருக்ஷம்போலே 'ஈஶ்வரோஹம்' என்று இருக்கை. [திசைமுகனும்] - அவனுக்கும் ஜநகனாய் "ஸஹஸ்ரிதிவ்யாஹாரஃ" என்கிறபடியே நாலுவேதங்களையும் உச்சரிக்கைக்கு நாலுமுகத்தையுடைய ப்ரஹ்மாவும், 'ஈஶ்வரோஹம்' என்று இருப்பாரும் அணைகிற உடம்பை 'அடியேன்' என்றிருக்கிற நான் இழப்பதே! ஸ்வதந்த்ரபுத்தி பண்ணுவார் பெற்ற உடம்பை ப்ரகாரமாகபுத்திபண்ணியிருக்கிற நான் இழப்பதே? [திருமகளும்] - "அநந்யா" என்கிற பிராட்டியும். [கூறு ஆளும்] - கூறிட்டுஆளும்; அதிகாரிபுருஷர்களென்று பிராட்டியிடத்திலே நலிதல், படுக்கைப்பற்றிலுள்ளாரென்று அவர்களிடத்திலே நலிதல் செய்யாதபடி ஸமமாயிருக்கை. "தவஸாதெஷி தவெஷு நவிஷ்ணநாவநுஸவிஷ்ணநா । ஸுவாஸெஷு தெக்ஷிணெஶஸ்ரீஃஸிவாஸவெஸிகஷிதஃ" என்னும்படி கூறிட்டுக்கொடுத்தானிறே. [தனி உடம்பன்] - திவ்யாத்மஸ்வரூபத்துக்கு நிறங்கொடுக்கும்

உடம்பு. இவ்வுடம்பிறே வரையாதே எல்லார்க்கும் அணையலாயிருக்கிறது. இப்படி ஶீலவானு யிருக்க இழப்பதே! [குலம்குலமா அசுரர்களை] - விரோதிகள் பல்கினபடியாலே திரள்திரளாக வாயிற்று அஸுரவர்க்கத்தை அழிப்பது. [நீறுகும்படியாக] - "ஹிநஸ்திம்ஹிநஸ்ய மௌரவம்" என்கிறபடியே தூளியாக. [நிருமித்துப்படைதொட்ட] - "ஏஷ ஏவ துத்ஸாதயதி" என்கிறபடியே அழிக்கக்கடவதாக ஸங்கல்பித்து ஆயுதமெடுக்குமவன். நிருமித்து - நிர்மித்து. ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளை ஸங்கல்பத்தாலே நிர்வஹிக்குமவன் ஆஶ்ரிதவிரோதிகள் என்றவாறே ஸாயுதனாய் மேல்விழும். ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளில் ஸத்யஸங்கல்பனாயிருக்கும். ஆஶ்ரிதவிரோதிகளளவில் அஸத்யஸங்கல்பனாயிருக்கும். "யஸ்ஸர்வஸங்கல்பஹராஸ்ஸராணாம்" - என்னை மிடறுபிடித்தாரையும் என் உயிர்நிலையிலே நலிவாரையும் நலிவேன் என்னுமவன். [மாறுளன்] - மாற்றான்; எதிரியென்னுதல்; பெருமிடுக்கனென்னுதல். "த்விஷந்தம் நஹநிஷ்யதி". [நிருமித்துப் படைதொட்ட] - ஸங்கல்பத்திலே விரோதிவர்க்கம் தூளியாயிற்று; அவதாரத்திலும் ஆழ்வார்கள் ஸ்வரூபஸித்த்யர்த்தமாக ஆழ்வார்களை தரித்த இத்தனை என்றுமாம். [மணிமாமை குறைவிலமே] - இப்படி ஶீலவானுப் பெருமிடுக்கனவன் விரும்பாத இந்நிறத்தால் என்ன கார்யமுண்டு? "ஶரணவாநுகம்பீயதாம்" என்னக்கடவதிறே. மணி - ஒளி.

ஈடு.— முதற்பாட்டு. அத்யந்தகுணவானுமாய் விரோதிநிரஸந ஸமர்த்தனுமாயிருக்கிற எம்பெருமான் விரும்பாத ஶ்லாக்யமான நிறங்கொண்டு எனக்கு ஒரு கார்யமில்லை என்கிறாள்.

[ஏருளும்இத்யாதி] – 'நான்; நான்' என்பாருக்கும் அணையலாம்படியான உடம்பைக் கிடீர் நான்இழந்திருக்கிறது என்கிறாள். கண்ட காபாலிகந்தர் பெற்றுப்போகிறதுகிடீர் எனக்கு அரிதாகிற தென்கிறாள். [ஏருளும்] - ஸர்வேஶ்வரன் வேதாத்மாவான பெரியதிருவடியை வாஹநமாகவுடையனுயிருக்குமாகில், தானும் கைக்கோள்ளாண்டிகளைப்போலே 'ஒரு எருத்தையுடையேன்' என்று அபிமாநித்திருக்கும். [ஆளும்] - இவனுடைய உபயவிபூதி யிருக்கிறபடி. [இறையோனும்] - அவன் உபயவிபூதிக்கும் கடவனுய் ஸர்வேஶ்வரனுயிருக்கும்; கள்ளியை 'மஹாவ்ருக்ஷம்' என்கிறவோபாதி, தானும் 'ஈஶ்வரன்' என்றிருக்கும். தர்மதர்மிகளுக்கு ஐக்யமுண்

முதற்பாட்டு - ஏறளும் இத்யாதி. அத்யந்தகுணவானுமாய் என்றது - 'ஏருளும்' தொடங்கி, 'தனியுடம்பன்' என்னுமளவுங் கடாக்ஷித்து. குணமாவது - ஸௌஶீல்யம். 'குலங்குலமா' என்று தொடங்கி, 'படைதொட்ட' என்னுமளவையும்பற்ற, 'விரோதிநிரஸந' இத்யாதி. 'மாறுளன்' இத்யாதியைப்பற்ற, எம்பெருமான் இத்யாதி மேலெல்லாம்.

ருத்ரன் ப்ரஹ்மா என்னாதே, 'ஏருளும், திசைமுகனும்' என்றதுக்குக் கருத்து - நான் இத்யாதி. இவ்விஶேஷணங்களைச் சொன்னதுக்கு ஹேது - அவர்களுடைய உத்கர்ஷத்தைச் சொல்லுகையன்றிக்கே, அஹங்காரிகளான அதிஹேயருக்கும் ஸுலபமானது எனக்கு துர்லபமாயிற்றென்கைக்காக வென்றபடி. உக்தத்தை ரஸோக்தியாலே விவரிக்கிறார் - கண்ட இத்யாதி. காபாலி - கபாலத்தையுடையவன், கந்தன் - கந்தையையுடையவ னென்று, இரண்டும் - ருத்ரனைச் சொல்லுதல்; அன்றிக்கே, கந்தனென்று - ஜகத்துக்கெல்லாம் கந்தமான திருநாபீகமலத்திலே பிறந்த ப்ரஹ்மாவைச் சொல்லுதல். 'ஏறு' என்றதுக்கு ஹாவம் - ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி. உடையவனென்னாதே, 'ஆளும்' என்றதுக்கு ஹாவம் - இவனுடைய இத்யாதி. இறையோனென்னாதே, 'இறையோனும்' என்று ஊன்றிச்சொல்லுகிறதுக்கு ஹாவம் - அவன் இத்யாதி. யத்வா, "பதிம்விஶ்வஸ்ய" என்று ஈஶ்வரன் இருக்க, இவனை - 'இறையோன்' என்கிறதென்? என்ன, அவன் உபய இத்யாதி. 'இறையோன்' என்கிறதும் - வாஸ்தவமான ஆகாரமல்ல, அவனபிமானித்திருக்கும் ஆகாரத்தை யிட்டுச் சொல்லுகிற தென்றபடி. கள்ளியை மஹாவ்ருக்ஷமென்கிறவோபாதி "மஹாவ்ருக்ஷஸமாவ்ருத்தம் நாநாவ்யாதா | மஹேஶ்வரமஹோத்ஸாஹ விஷாவ்யாவ்ருத்த நிஷ்ஜாரா" என்னக்கடவதிறே. "ஸப்ரஹ்மாஸஶிவஃ", 'சிவனயனைய்' என்று ஐக்யம் சொல்லாநிற்க, 'இறையோன், திசைமுகன்' என்று பேதமாகச் சொல்லுவானென்? என்ன, தர்மதர்மிகளுக்கு இத்யாதி. அதாவது - 'தேவன்'என்றால்-தேவசரீரத்துக்கும், சரீரியான ஆத்மாவுக்கும் ஐக்யம்

டித்தனைபோக்கி, தர்மித்வயத்துக்கு ஐக்யமில்லை. [திசைமுகனும்] - ஸ்ருஷ்டிக்குஉறுப்பாக நாலு வேதங்களையும் உச்சரிக்கைகூடான நாலுமுகத்தை யுடையனாய், 'நான் ஸ்ரஷ்டா' என்று அபிமாநித்திருக்கிற சதுர்முகனும். ·[திருமகளும்] - "அநந்யாராகவேணாஹம்" (அநந்யாராகவேணு ஹம்) என்றுசொல்லுகிறபடியே யிருக்கிற பெரியபிராட்டியாரும். [கூருளும் இத்யாதி] - இவர்கள் கூறிட்டாளும்படி அத்விதீயமான உடம்புபடைத்தவன்· 'நாங்கள் அதிகாரிபுருஷர்களுடையவர்கள்' என்று பிராட்டி பரிஸரத்திலே புக்குச் சிலர் அழிவுசெய்தல்; 'நாங்கள் படுக்கைப்பற்றிலுள்ளோம்' என்று சிலர் அவர்களேல்லையிலே புக்கு அழிவுசெய்தல் செய்யவொண்ணாதபடி ஆளுமாயிற்று. திவ்யாத்மஸ்வரூபத்திலும் வீறுடையது திருமேனியிறே. ஸர்வாபாஶ்ரயமாயிறே திருமேனிதான் இருப்பது. இப்படி சீலவானாயிருக்கிறவனைக்கிடீர் நான் இழந்திருக்கிறது. [குலங்குலமா] - அணைக்கைக்கு ப்ரதிபந்தகமுண்டாய்த்தான் இழக்கிறேனோ? "கோந்வஸ்மிந்ஸாம்ப்ரதம்லோகே குணவாந்" (கோங்வஸ்மிங்ஸாம்ப்ரதம்லோகேகுணவாங்) என்றாற்போலே கீழ்; "வீர்யவாந்" (வீர்யவாங்) என்றாற்போலே இது. குலங்குலமாக அஸுரவர்க்கத்தை· [நீறுகும்படியாக நிருமித்து] - "நிஹதா:பூர்வமேவ" (நிஹதா:பூர்வமேவ) என்கிறபடியே; 'உறவு வேண்டோம்' என்றபோதே பஸ்மமாய்ப்போம்படி ஸங்கல்பித்து. [படைதொட்ட] - ஜகத்ஸ்ருஷ்டியில்வந்தால் ஸங்கல்பமேகொண்டு நிர்வஹிக்குமவன்; ஆஶ்ரிதவிரோதிகளை அழியச்செய்யுமிடத்தில் ஸாயுதனாய்க்கொண்டு மேல்விழும். ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளில் ஸத்யஸங்கல்பனாயிருக்கும்; ஆஶ்ரிதவிரோதிகளளவில் அஸத்யஸங்கல்பனாயிருக்கும். [நீறுகும்படியாக] - "மிஹதிஹம்ஶ

சொல்லுகிறாப்போலே, இவர்கள் சரீரமாயும் அவன் சரீரியாயுமிருக்கையாலே ஐக்யம்சொன்னதித்தனை போக்கி, ஸ்வரூபைக்யம் சொல்லவில்லை யென்றபடி. தர்மதர்மிகளுக்கு என்றது - தர்மதர்மிஹாவேந வென்றபடி. ஸ்ருஷ்டிக்குஉறுப்பாக இதி - "நாஶேஷவஹூஷஶதாநாம்" இத்யாதி விவக்ஷிதம். உக்த ப்ரதிகோடியாக ஹாவம்-அநந்யா இத்யாதி. "ஶக்யா லோபயிதும் நாஹமைஶ்வர்யேண தநேந வா। அநந்யா ராகவேணாஹம் பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா" இதி ராவணம்ப்ரதி ஸீதா. ஶப்தார்த்தம் - இவர்கள் கூறிட்டு இத்யாதி. 'ஆளும்' என்னாதே, 'கூருளும்' என்றதுக்கு ஹாவம் - நாங்கள் இத்யாதி. அழிவு - பீடை. படுக்கைப்பற்றிலுள்ளோம் - அந்தஃபுரஸம்பந்திகளாயிருந்தோம். "நதத்ஸமஶ்ச" என்று ஸ்வரூபமன்றோ அத்விதீயமாயிருப்பது? திருமேனியை - 'தனியுடம்பு' என்னலாமோ? என்ன, திவ்யாத்ம இத்யாதி. அநந்யையான பிராட்டிக்கு ஒழிய, அஹங்காரிகளான இவர்களுக்கு இருப்பிடமென்னலாமோ? என்ன, ஸர்வ இத்யாதி. "வஸேத்ஸர்வகாலம்" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். இப்போது 'கூருளுந்தனியுடம்பன்' என்றதுக்கு ஹாவம் - இப்படி இத்யாதி. விரோதிநிரஸநஶீலதையைச் சொல்லுகிறவனுடைய ஹார்த்த ஹாவம் - அணைக்கைக்கு இத்யாதி. ஸௌஶீல்யகதநாநந்தரம் வீர்யம்சொன்னதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - கோந்வஸ்மிந் இத்யாதி. "கோந்வஸ்மிந்ஸாம்ப்ரதம்லோகே குணவாந்கஶ்சவீர்யவாந்" இதி ஸங்க்ஷேபே. ப்ரத்யேககுணப்ரகரணமாகையாலும், குண்யத இதி - குண: என்கிற வ்யுத்பத்தியாலும், 'குணவாந்' என்று ஶீல குணத்தைச் சொல்லுகிறது. குண்யத இதி குண: என்றது - எல்லாராலும் கொண்டாடப்படு மென்றபடி. ஶப்தார்த்தம் - குலங்குலமாக இத்யாதி. நிருமித்து - ஸங்கல்பித்து. ஸங்கல்பித்தபோதே நீறுகும்படி ஸங்கல் பித்ததுக்கு ப்ரமாணம் - நிஹதா இத்யாதி. "தஸ்மாத்த்வமுத்திஷ்ட யஶோ லபஸ்வ ஜித்வா ஶத்ரூந் புங்க்ஷ்வ ராஜ்யம் ஸம்ருத்தம்। மயைவைதே நிஹதா:பூர்வமேவ நிமித்தமாத்ரம் பவ ஸவ்யஸாசிந்" இதி கீதாஸ்வேகாதஶே. ஸங்கல்பமாத்ரமே போராதோ, ஆயுதமெடுப்பானேன்? என்ன, ஜகத்ஸ்ருஷ்டியில் இத்யாதி. ஆஶ்ரிதவ்யாமோஹத்தா லென்றபடி. பாரதஸமரவிவக்ஷயா 'படைதொட்ட' என்றதுக்கு ஹாவம் - ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளில் இத்யாதி. அஸத்யஸங்கல்பனாய் என்றது - 'ஆயுதமெடேன்' என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணிவைத்து ஆயுதமெடுத்ததைப் பற்ற. யத்வா, பூர்வோக்தவிவரணம் - ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளில் இத்

ரோஷிதம்"(சிந்நம்பிந்நம்ஸரைர்தக்தம்) என்கிறபடியே, தூளியாம்படியாக ஸங்கல்பித்து ஆயுத மேடுக்குமவன். "யஜ்ஞவிக்நகரம் ஹந்யாம் பாண்டவாநாஞ்சதுர்ஹ்ருதம்" (யஜ்ஞவிக்நகரம்ஹந்யாம் பாண்டவாநாஞ்சதுர்ஹ்ருதம்) - தன்னை மிடற்றைப்பிடித்தாரையும்; உயிர்நிலையிலே * நலிந்தாரையும் நலியுமவன். [மாறாளன்] – மிடுக்க னென்னுதல், எதிரி யென்னுதல். துர்யோதநன் 'அமுது செய்யவேணும்' என்ன, "த்விஷதந்நம் நபோக்தவ்யம் த்விஷந்தம் நைவபோஜயேத்" (த்விஷந்தந்நம் நபோக்தவ்யம் த்விஷந்தம்நைவபோஜயேத்) என்று ஆஶ்ரிதவிரோதிகளைத் தனக்கு விரோதிகளாகக் கொண்டு வழக்குப்பேசுமவன். [கவராத] - விரோதிகளை அழியச்செய்து விடாய்த்து 'தண்ணீர் தண்ணீர்' என்று அவன்வந்தணையாத நல்லநிறத்தால் ஒருஅபேக்ஷை யுடையோமல்லோம். நிறத்திலே அவன் ஆதரிக்குமன்றன்றே இத்தால் கார்யமுள்ளது? அல்லது நிறக்கேடாமித்தனையிறே. (க)

இ ரண் டாம் பாட் டு.

மணிமாமைகுறைவில்லா மலர்மாதருறைமார்பன்
அணிமானத்தடவரைத்தோள் அடலாழித்தடக்கையன்
பணிமானம்பிழையாமே அடியேனைப்பணிகொண்ட
மணிமாயன்கவராத மடநெஞ்சால்குறைவிலமே.

ஆ.—(மணிமாமை.) நிரதிஶயஸௌந்தர்யநிதியான திருத்தோள்களையுடையனாய் ஶங்கசக்ராதி திவ்யாயுதபூஷிதனாயிருந்த எம்பெருமான் பெரியபிராட்டியாரோடு கலந்தருளுமா போலே என்னோடு பண்டு கலந்தருளினான்; அப்படியே எனக்கு ஸுலபனாயிருந்தவன் கவராத மடநெஞ்சால் குறைவிலம் என்கிறாள்.

யாதி என்னுதல். இந்தப்பக்ஷே, ஸங்கல்பமாத்ரமன்றியே அதுக்குமேலேயும் கார்யம்செய்யு மென்றபடி. 'நீறுகும்' இத்யாதிக்கு ஶப்தார்த்தம் - சிந்நம் இத்யாதி. "சிந்நம் பிந்நம் ஶரைர்தக்தம் ப்ரபக்நம் ஶஸ்த்ரபீடிதம் | பலம் ராமேண தத்ருஶுர் ந ராமம் ஶீக்ரகாரிணம்" இதி யுத்தகாண்டே சதுர்நவதிதமே. ஸங்கல்பத்தாலன்றிக்கே தானே அழியச்செய்யுமென்றதுக்கு ப்ரமாணம் - யஜ்ஞவிக்நகரம் இத்யாதி. அதுக்கு அர்த்தம் - தன்னை இத்யாதி. இந்தப்ரமாணத்துக்கு உத்தரார்த்தமும் ஆகரமுங் காணோம். "க்ருஹம் ஸ்வயஜ்ஞ நாஶஹேதோ:" என்றதைப்பற்ற "யஜ்ஞவிக்நகரம்" என்றதுக்கு - தன்னை மிடற்றைப்பிடித்தாரையும் என்று அர்த்தம் அருளிச்செய்தது. "ப்ராணா ஹி பாண்டவா:" என்கையாலே "பாண்டவாநாஞ்ச துர்ஹ்ருதம்" என்றதுக்கு 'உயிர்நிலையிலே நலிந்தாரையும்' என்று அர்த்தம் அருளிச்செய்தது. இப்படி பஸ்மமாம்படி ஸங்கல்பித்துப் படைதொட்டு நலியவேண்டுகிறதென்? என்ன, மாறாளன் இத்யாதி. ஸர்வபூதஸுஹ்ருத்தான தனக்கு எதிராகைக்கு சத்ருக்களுண்டோ? என்ன, துர்யோதனன் இத்யாதி. ஆஶ்ரிதவிரோதிகள் தனக்குவிரோதிக ளென்றபடி. "த்விஷதந்நம் ந போக்தவ்யம் த்விஷந்தம் நைவ போஜயேத் | பாண்டவாந் த்விஷஸே ராஜந் மம ப்ராணா ஹி பாண்டவா:" இதி பாரதே. வழக்கு - ந்யாயம். "த்வத்த்வேஷ" என்கிற ஶ்லோகத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் - விரோதிகளை இத்யாதி. அழகியநிறமாகில் 'வேண்டா' என்கிறதேன்? என்ன, நிறத்திலே இத்யாதி. இது - சாடு. அதாவது - நிறத்திலே, முறையிலே யென்றபடி. நிறக்கேடாம் - காந்திஹீநமாமென்று ஸ்வபாவார்த்தம்; சாடுவுக்கு, முறையிலே செய்ததன்றிக்கே ஒழியுமத்தனை யென்றபடி. ஆத்மாத்மீயங்களை விடும்போது, முன்னே ஆத்மீயங்களை விடுகைக்கு ஹேது எது? என்ன, அவன் விரும்பின அடைவிலே விடுகிறாள்; முற்பட ஆத்மீயங்களை விரும்புகையாலே. குறைவிலமென்றது - இத்தால் கொள்ளுவதொரு ப்ரயோஜநமுண்டாய்க் குறைகிடப்பதில்லை யென்றபடி. இப்படி - எல்லாப்பாட்டுக்கும் ஒக்கும். க்ரமேண அந்வய:. (க)

* 'நலிவாரையும்' என்று பல ஸ்ரீகோஶங்கள்.

ஒ.— இரண்டாம்பாட்டில், பெரியபிராட்டியார் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருமார்பையுடையனுமாய் அழகிதாய்க் கொழுந்துவிட்டுத் திரட்சிபெற்றுச் சிக்கென்றிருந்த திருத்தோளையும் ப்ரதிபக்ஷத்தையடக்கும் ஸ்வபாவமான திருவாழியாலே பூர்ணமான கையையுமுடையனாய். [பணிமானம் என்று தொடங்கி] - அடிமைகொள்ளுமிடத்தில் பெரியபிராட்டியாரோடு ஒக்க என்னை அடிமைகொள்ளுவதும் செய்து இந்த்ரநீலம்போலே கறுத்த திருநிறத்தையுடையனானவன்.

ப.—அநந்தரம், பிராட்டியோடுகூடின விக்ரஹவைலக்ஷண்யத்தைக் காட்டி அடியிலே என்னை அடிமைகொண்ட உபேயபூதன் ஆதரியாத நெஞ்சால் ஒருகார்யமில்லை யென்கிறாள்.

மணி - (நித்யஸம்ஶ்லேஷத்தாலே) நிரதிஶயௌஜ்ஜ்வல்யமான, மாமை - நிறத்துக்கு, குறைவில்லா - குறையற்றிருப்பாளாய்; (இந்தஆபிரூப்யத்துக்குமேலே), மலர்மாதர் - பூவிற்பிறந்த ஆபிஜாத்யத்தால் வந்த ஸௌகுமார்யாதிகுணவிஶிஷ்டையான போக்யதையையுடைய நாரீணாமுத்தமையானவள், உறை - நிரந்தரவாஸத்தைப்பண்ணுகிற, மார்பன் - திருமார்பையுடையனாய்; அணி - ஆபரணஶோபிதமாய், மானம் - ஆயதமாய், தடம் - ஸுவ்ருத்தமாய்; வரை - மலையைக் கணையமாக வகுத்தாற்போலே சிக்கென்ற; தோள் - தோள்களையுடையனாய்; அடல்—விரோதிநிரஸநஶீலமான, ஆழி-திருவாழியையுடைத்தான; தட கையன்-பெரிய கையையுடையவனாய்; பணிமானம் - கைங்கர்யவ்ருத்திகளில் ஓரளவும்; பிழையாமே - தப்பாதபடி; அடியேனை-அடியேனான ஸ்வரூபத்தையுடைய என்னை, பணிகொண்ட - அதுக்குஈடாக அடிமைகொண்ட; மணிமாயன் - நீலரத்நம்போற் கறுத்தநிறத்தையுடையனானவன், கவராத - விரும்பாத, மடநெஞ்சால் - விதேயமான நெஞ்சால், குறைவுஇலம் - ஒருகார்யமுடையோமல்லோம்.

அணி-ஆபரணம். மானம்-அளவுடைமை. தடம்-சுற்றுடைமை. மாயன்-கரியவன்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், இஶ்ஶீலத்துக்கும் அடியான பிராட்டியோடே கூடின வடிவழகைக் காட்டி அடிமைகொண்டவன் விரும்பாத பவ்யமான நெஞ்சால் என்ன கார்யமுண்டு? என்கிறாள்.

[மணிமாமைகுறைவில்லா] - நித்யஸம்ஶ்லேஷத்தாலே விலக்ஷணமாய்ப் பூர்ணமான திருநிறத்தையுடையவள்; அநபாயிநியாகையாலே 'மணிமாமைகுறைவிலம்' என்று அறியாதவள். [மலர்மாதர்] - நிறமேயன்றிக்கே பிரியத்தகாத ஸௌகுமார்யத்தையுடையவள். பரிமளத்தை வடிவாக வகுத்தாற்போலே யிருக்கை. [உறைமார்பன்] - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருமார்பையுடையவன். பூவிற்பிறப்பேயாய் நித்யவாஸம்பண்ணுவது திருமார்பிலேயாயிருக்கை. தான்பிறந்த பூ நெருஞ்சிமுள்ளோபாதியாம்படி மார்புபடைத்தவன். பிராட்டி பெருமாளைக் கைப்பிடித்தபின்பு ஶ்ரீமிதிலையை நினைக்கிலாயிற்று, இவள் பூவை நினைப்பது. அவள் 'அகலகில்லேன்' என்கிற வடிவை நான்இழப்பதே! "நகஸ்ஶ்ரீர்பாவநாயுதி" என்கிறவள் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற்க, நான் இழப்பதே! [அணிமானத்தடவரைத்தோள்] - அணியென்று ஆபரணம், மானமென்று அளவு. 'ஆபரணத்துக்கு ஆபரணமான தோள்' என்று சீயர் அருளிச்செய்வர். 'அணிபெருகிய தோள்' என்று ஒருதமிழன். "ஆஜாநுபாஹு" என்று அழகிதாய், "தீர்காஸு" என்று நீண்டு, "வ்ருத்தாஸு" என்று திரட்சிபெற்று "வரிஷ்டவை" என்று திண்ணிதான தோள். [அடலாழித்தடக்கையன்] - அவளும் அவனுமான சேர்த்திக்கும் அத்தோளழகுக்கும் கல்மதிளிட்டாற்போலே ரக்ஷகமான திருவாழி. ப்ரதிபக்ஷத்தை அடர்க்கும் ஸ்வபாவமான திருவாழியாலே பூர்ணமான திருக்கையையுடையவன். [பணிமானம்பிழையாமே] - பணி - கைங்கர்யம், மானம் - அளவு. "அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமி" என்றிறே பாரிப்பது. அதில் ஒன்றும் தப்பாமே. [அடியேனைப் பணிகொண்ட] - ராஜா புத்ரனுக்கு ராஜ்யத்தைக்கொடுத்தாற்

போலே ஶேஷஶூதனை எனக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியைத்தந்து. [பணிகொண்டமணி மாயன்] - பிராட்டியும் தானும் சேர இருந்து கையுந்திருவாழியுமான அழகையும் ப்ராப்தியை யும் காட்டியாயிற்று அடிமைகொண்டது. கையிலே திருவாழியையுடைய வஸ்துவிறே ப்ராப்ய வஸ்து. [மணிமாயன்] - நீலரத்நம்போலே யிருக்கிற, மாயன் - மாயோன்; கரியோன். [கவராத மடநெஞ்சால் குறைவிலமே]-"நஜீவேயம்க்ஷணமபி" என்று அவன் மேல்விழாத பவ்யமான நெஞ் சால் எனக்கு என்னகார்யமுண்டு? "கோவைவாயா" ளில் "பூசும்சாந்து என்னெஞ்சமே" என் னும்படி விரும்பினவன் உபேக்ஷித்த நெஞ்சால் எனக்கு என்னகார்யமுண்டு? என்கிறாள் என்று இவ்விடத்திலே சீயர் அருளிச்செய்வர். 'உடையவன் தன்உடைமையைப் பேணுனாகில் நானோ இத்தை நோக்குவேன்?' என்கிறாள்.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. இஶ்ஶீலத்துக்கும் அடியான பிராட்டியோடேகூட வடிவழ கைக் காட்டி அடிமைகொண்டவன் விரும்பாத பவ்யமான நெஞ்சால் என்னகார்யமுண்டு? என்கிறாள்.

[மணிமாமைகுறைவில்லா] - 'மணிமாமைகுறைவிலமே' என்ன வேண்டாதவள். அவளுடைய நித்யஸந்நிதியாலே என்னை அடிமைகொண்டவன். "நகஶ்சிந்நாபராத்யதி" (நகஶ்சிந்நாபராத்யதி) என்கிறவளும் கூட இருக்கச்செய்தே என்னை உபேக்ஷித்திருக்குமாகில், என்னுடைமையால் எனக்குத்தான் ப்ரயோஜநமேன்? [மலர்மாதர்] - நிறமேயன்றிக்கே பிரியத் தகாத ஸௌகுமார்யத்தையுடையவள். புஷ்பத்தில் பரிமளத்தை வடிவாக வகுத்தாற்போலே யிருக்கை. [உறைமார்பன்] - அவள் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருமார்வையுடையவன். பூவில் பிறப்பேயாய், நித்யவாஸம்பண்ணுவது மார்விலேயாயிருக்கை. தான்பிறந்த பூ நெருஞ்சிக்காடாம் படியான மார்வு படைத்தவன். "அனிச்சமும் அன்னத்தின்தூவியும் மாத,ரடிக்கு நெருஞ்சிப்பழம்" என்றானிறே. முக்தன் ஸம்ஸாரயாத்ரையை ஸ்மரியாதாப்போலே பூவை நினையாதே வர்த்திக் கும் மார்வுபடைத்தவன். பிராட்டி பெருமாளைக் கைப்பிடித்தபின்பு ஸ்ரீமிதிலையை நினைக்கிலா

இரண்டாம்பாட்டு. - மணிமாமை இத்யாதி. பாட்டெல்லாம் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இஶ்ஶீ லத்துக்கும் இத்யாதி. கீழ்ப்பாட்டைக் கடாக்ஷித்து 'இஶ்ஶீலத்துக்கும்' என்றது. இஶ்ஶீலத்துக்கும் அடி யான வென்றது - "க்ருதேஶயம்ஹி தத்தேஜோயஸ்யஸாஜநகாத்மஜா" என்றத்தைப் பற்ற. தத் தேஜஃ - தஸ்ய தேஜஃ.

'மலர்மாதர்' என்ன அமைந்திருக்க, 'மணிமாமைகுறைவில்லா' என்று விஶேஷிக்கிறதென் ? என்ன, மணிமாமைகுறைவிலமே இத்யாதிவாக்யத்தாலே. ஆக, இவ்வாக்யத்வயத்தாலும் பலித்தது - ப்ரா ப்யதசையிலும் புருஷகாரபூதை யென்றபடி. அவளுடைய இத்யாதிக்கு - 'மலர்மாதருறைமார்பன் - அடி யேனைப்பணிகொண்ட' என்று அந்வயத்திலே தாத்பர்யம். ஆக, பிராட்டி ஸம்பந்தம் சொன்னதுக்கு மூன்று ஹாவம். 'மாதர்' என்றதுக்கு ஹாவம் - நிறமே இத்யாதி. மாது - ஸௌகுமார்யம். ஸௌகுமார் யத்தையுடையவ ளென்றது - மார்த்தவத்தையுடையவ ளென்றபடி. 'மலர்மாதர்' என்றதுக்கு அர்த்தம் - புஷ்பத்தில் இத்யாதி. 'உறை' என்ற வர்த்தமாநார்த்தம் - பூவில் இத்யாதி. பூவில் ஸம்பந்தமாத்ரமே சொல்லி, அவ்விடம்போலே மாதர்மார்ப னென்னுமல், 'உறைமார்பன்' என்றதிறே. 'மலர்மாதர்' என்ற திலே நோக்காக உக்தத்தை விவரிக்கிறார் - தான்பிறந்த இத்யாதி. அன்றிக்கே, பூவைவிட்டுத் திருமார் விலே யிருக்கைக்கு ஹேது வேது ? என்ன, தான்பிறந்த இத்யாதி என்னுதல். பூ நெருஞ்சிக்காடா யிருக்குமோ ? என்ன, அனிச்சமும் இத்யாதி. அனிச்சமாவது - அனிச்சப்பூவென்று ஒரு புஷ்பவிஶேஷம். அது நோக்கக் குழையும். அன்னத்தின்தூவி - அன்னத்தின் சிறகு. தூவி - சிறகு. அது அதிம்ருதுவா யிருக்கும். இவளையும் - 'மாதர்' என்றதிறே. 'அனித்தம்' என்றொரு பாடமுண்டு. அனித்தமாவது நாகமல்லிகை. 'தான்பிறந்தபூ நெருஞ்சிக்காடு' என்றத்தால் பலிதத்தை ஸநிதர்ஶநமாக அருளிச்செய் கிறார் - முக்தன் இத்யாதி. நினையாமைக்கு த்ருஷ்டாந்தாந்தரேண த்ருடீகரணம் - பிராட்டி இத்யாதி. வர்த்த

யிற்று, இவள் பூவைநினைப்பது. அவள் "அகலகில்லேன்" என்கிற வடிவை நான் இழப்பதே! [அணிமானத்தடவரைத்தோள்] - அணியேன்று - ஆபரணம். மானமேன்று - அளவு. "ஸவ- ஹூஷணஹூஷாஹ—ர்ஃ" (ஸர்வபூஷணபூஷார்ஹாஃ) என்கிறபடியே "ஆபரணத்துக்கு ஆப ரணமான தோள்" என்று சீயர் அருளிச்செய்வர். 'அணியேன்று - அழகாய், மானமேன்று - பெரு மையாய், அணிபெருகியதோள்' என்று ஒருதமிழன். அத்தாலும் - "ஆஹரணஸ்யாஹரணம்" (ஆபரணஸ்யாபரணம்) என்கிறபடியாயிருக்கை. "ஆயதாஶ்சஸுவ்ருத்தாஶ்ச" (ஆயதாஶ்சஸு வ்ருத்தாஶ்ச) என்கிறபடியே, அளவுடைத்தாய்ச் சுற்றுடைத்தாய் ஒருவரால் சலிப்பிக்கவோண் ணுத தோள்படைத்தவன். [அடலாழித்தடக்கையன்] - பிராட்டியும் தானுமான சேர்த்திக்கு அஸ்த்தாநே பயஶங்கைபண்ணி எப்போதுமொக்க யுத்தோந்முகமாய் ப்ரதிபக்ஷத்தையடர்க்கும் ஸ்வஹாவமான திருவாழியைப் பூர்ணமான கையிலே யுடையவன். இவனுடைய வ்ருத்தம் கைமேலே காணலாயிருக்கிறபடி. [பணிமானம்பிழையாமே] - பணியேன்று கைங்கர்யம். மானமேன்று - அளவு. அதில் ஓரளவும் குறையாமே. "அஹம்ஸவம்கரிஷ்யாமி" (அஹம்ஸர் வம்கரிஷ்யாமி) என்கிறபடியே. [அடியேனைப் பணிகோண்ட] - இளையபெருமாளை அடிமை கோண்டாற்போலே, இருவருங் கூடஇருந்துகாணும் இவரை அடிமைகோண்டது. [அடியேனை] - குமரிருந்துபோகாமே. பரதந்த்ரஜந்மமாயிருக்க வகுத்தவனுக்கு உறுப்பன்றிக்கே போகாமே. இங்கே அருளிச்செய்யும் வார்த்தை:—'எழுந்தருளியிருக்கிற மடத்திலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அமுது

மாநநிர்த்தேசத்துக்கு ஹார்த்தஹாவம் - அவள்அகலகில்லேன் இத்யாதி. அன்றிக்கே, ஸ்ரிய:பதித்வகதநத் துக்கு நாலாம் தாத்பர்யமாதல். அளவென்று - தைர்க்யம். இன்னதுக்கு அணியென்று விஶேஷியாமை யாலே ஆபரணத்துக்கு ஆபரணமென்று விவக்ஷித்து, இத்தை ப்ரமாணகதநபூர்வகமாக அருளிச்செய்கிறார்- ஸர்வபூஷண இத்யாதி. ஸர்வபூஷணைர்பூஷயிதும்அர்ஹா: என்றன்றிக்கே, ஸர்வபூஷணுநிபூஷயிதுமர்ஹா: என்று இங்கு விவக்ஷிதம். தமிழன் நிர்வாஹத்திலே அழகின்மிகுதியைச் சொல்லி, ஆபரணத்தை விஞ்சி யிருக்கு மென்றபடி. இந்தப்பக்ஷத்துக்கும் சீயர் அருளிச்செய்ததே ஸித்திக்கு மென்கிறார் - அத்தாலும் இத்யாதி. சீயர்நிர்வாஹத்திலே சப்தார்த்தம் - ஆயதாஶ்ச இத்யாதி. "ஆயதாஶ்சஸுவ்ருத்தாஶ்சபா ஹவ:பரிகோபமா: | ஸர்வபூஷணபூஷார்ஹா:கிமர்த்தம்நவிபூஷிதா:" இதி கிஷ் கிந்தாகாண்டே ஹநூமான். "ஆபரணஸ்யாபரணம்ப்ரஸாதநவிதே:ப்ரஸாதநவிஶேஷ: | உபமாநஸ்யாபிஸகே ப்ரத்யுபமாநம்வபுஸ்தஸ்யா:" இதி விக்ரமோர்வஶீயநாடகே. அளவு டைத்தாய் - தீர்க்கமாய். சீயர்நிர்வாஹத்திலே, அணியென்று - ஆபரணமாயிருப்பதாய்; "ஆயதாஶ்சஸு வ்ருத்தாஶ்ச" என்கிறபடியே, மானமென்று - அளவுடைத்தாய், தடமென்று - சுற்றுடைத்தாய், வரை யென்று - ஒருவரால் சலிப்பிக்கவொண்ணுத தோள் படைத்தவனென்று சப்தார்த்தம். ஆக, 'அணிமானம்' என்றதுக்கு அர்த்தத்வயம். 'அணிமானத்தடவரைத்தோள்' என்றதும், 'ஆயதாஶ்ச' இத்யாதியும் - ஏகார்த் தம். அதாவது, அணியென்று - ஸர்வபூஷணபூஷார்ஹா: என்கிறத்தை நினைக்கிறது; மானமென்று - அள வாய், அத்தாலே - 'ஆயதாஶ்ச' என்றத்தையும்; தடமென்று - ஸுவ்ருத்தா: என்றத்தையும்; வரை யென்று - பரிகோபமா: என்றத்தையும் நினைக்கிற தென்றபடி. 'மலர்மாதருறைமார்பன்' என்றதுக்கு அநுகுணமாக 'அடலாழி' என்றதுக்கு ப்ரயோஜநத்தை அருளிச்செய்யா நின்றுகொண்டு, ஶப்தார்த்தம் - பிராட்டியும் இத்யாதி. ரஸோக்தி-இவனுடைய இத்யாதி. வ்ருத்தம் - ஆசாரமும், திருவாழியும். கைமேலே- ப்ரத்யக்ஷமாக வென்றும். 'பணிமானம்' என்றவிடத்திலே, மானமென்று - அளவாய், அத்யல்பதையைச் சொல்லுகிறது. ஓரளவும்குறையாமே - அத்யல்பமும் குறையாமே. இத்தால் பலிதம் - அஹம்இத்யாதி. 'மலர்மாதருறைமார்பன் - அடியேனைப்பணிகொண்ட' என்று கூட்டி, "ஹவாம்ஸ்துஸஹவைதேஹ்யா" என்கிற வசநத்தை உட்கொண்டு ஹாவம் - இளைய இத்யாதி. 'மலர்மாதருறைமார்பன் - அடியேனைப்பணி கொண்ட' என்கிற வாக்யதாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்து 'அடியேனை' என்கிற பத தாத்பர்யத்தை அருளிச் செய்கிறார் - அடியேனை இத்யாதி. குமர்இருந்துபோகாமே - 'அடியேனை' என்கிற ஶேஷத்வம் வ்யர்த்தமே போகாதே. இத்தை விவரிக்கிறார், பரதந்த்ர இத்யாதி. உக்தார்த்தத்தை ஆப்தஸம்வாதத்தாலே த்ருடீகரிக்

செய்யாநிற்க, ஆச்சான் தண்ணீரமுது பரிமாறுகிறவர்; ஓரருகே சாயநின்று பரிமாறினார்; அத்தை உடையவர் கண்டு ஓரடிவந்து முதுகிலே மோதி; 'நேரேநின்றன்றோ வுடோ பரிமாறுவது?' என்றார்; என்ன; ஆச்சான் "பணிமானம்பிழையாமேயடியேனைப்பணிகோண்ட" என்று பணித்தான். [பணிகோண்ட மணிமாயன்] - "தஹ, பச" என்றல்ல அடிமைகோண்டது; பிடாத்தை விழவிட்டு வடிவைக்காட்டி. நீலரத்நம்போன்ற கறுத்தநிறத்தையுடையவன். [கவராத] - வடிவில் சுவட்டையறிவித்து என்னை அநுபவிப்பியானாகில், பவ்யமான நெஞ்சால் எனக்கு என்னகார்யமுண்டு? சீயர் இவ்விடத்திலே அருளிச்செய்வதோரு வார்த்தை உண்டு - "'பூசும்சாந்தென்னெஞ்சமே' என்கிறபடியே அன்று அப்படியே இத்தை விரும்பினவன் இன்று இப்படியே உபேக்ஷிக்கையாலே, 'நாயகன் வரவுதாழ்த்தான்' என்று அவன்முன்னே சாந்தைப் பரணியோடே உடைப்பாரைப்போலே என்நெஞ்சுஎனக்குவேண்டா' என்கிறாள்" என்று. பிராட்டி அவனோடே சேர இருந்திலளாகில் நான் ஆறியிரேனோ? தோளழகை எனக்குக் காட்டிற்றிலனாகில்; நான் ஆறியிரேனோ? கையும்திருவாழியுமான அழகைக் காட்டிற்றிலனாகில் 'அப்ராப்தவிஷயம்'என்று ஆறியிரேனோ? வடிவழகாலன்றி குணத்தாலே என்னை விஷயீகரித்தானாகில் நான் ஆறியிரேனோ? என்கிறாள். (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

மடநெஞ்சால்குறைவில்லா மகள்தாய்செய்தோருபேய்ச்சி
விடநஞ்சமுலைசுவைத்த மிகுஞானச்சிறுகுழவி
படநாகத்தணைக்கிடந்த பருவரைத்தோட்பரம்புருடன்
நெடுமாயன்கவராத நிறைவினாற்குறைவிலமே.

ஆ.—(மடநெஞ்சால்.) நாமபர்யங்கசாயியாய்; தத்ஸம்ஸ்பர்சநிரவதிகஸுகத்தாலே வளர்ந்த திருத்தோள்களையுடையனாய், புருஷோத்தமனாய், திருத்தாயாரானயசோதைப்பிராட்டி நெஞ்சும்வடிவும்போலே தன்னுடையநெஞ்சையும் வடிவையும் அநுகூலமாகப்பண்ணிக்கொண்டு வந்த பேய்ச்சி முடியும்படி நஞ்சமுலை சுவைத்த மிகுஞானச்சிறுகுழவியா யிருந்த நெடுமாயன் கவராத நிறைவினால் குறைவிலம் என்கிறாள்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், அத்யந்தவிலக்ஷணனாயிருந்துவைத்துப் பண்டு என்பக்கலிலே அத்யபிநிவேசத்தைப் பண்ணினவன் விரும்பாத அடக்கம் எனக்கு வேண்டா என்கிறாள்.

[மடநெஞ்சால் என்று தொடங்கி]-பரிவையுடைய யசோதைப்பிராட்டியைப்போலே ஒருஸ்த்ரீவேஷத்தைக்கொண்டு நிக்ருதிபரதைக்குத் தன்னோடொப்பாரில்லாத பூதனை முடியும்படி நஞ்சையுடைய முலையைச் சுவைத்த பிள்ளைத்தனத்திலே தாய்முலையன்று என்று அறிந்த

கிறார் எழுந்தருளியிருக்கிற இத்யாதி. உடையவர் எழுந்தருளியிருக்கிற வென்றபடி. பிடாத்தை - பச்சைவடத்தை. சப்தார்த்தம் - நீலரத்நம் இத்யாதி. மாவென்று - கறுப்பாய்; அத்தையுடையவன் - மாயனென்றபடி. மாயன் - கரியவன். 'மடநெஞ்சால்குறைவிலம்' என்று ப்ரயோகிக்கிறவளுடைய ஹார்த்தஹாவத்தை ஆப்தஸம்வாதத்தாலே தர்சிப்பிக்கிறார் - சீயர் இத்யாதி. 'பூசும்சாந்தென்னெஞ்சமே' என்றவிடத்திலே நெஞ்சின்கார்யமான ஸ்ம்ருதியைச் சாந்தாகச்சொன்னத்தைப்பற்ற - நெஞ்சைச் சாந்துப்பரணியாக விவக்ஷித்து சாந்தைப் பரணியோடே யுடைப்பாரைப்போலே என்று த்ருஷ்டாந்தம் அருளிச்செய்கிறார். நெஞ்சு பரணியாகவும், அதிலுண்டான ஸ்ம்ருதி சாந்தாகவும் விவக்ஷிதம். இவ்வாக்யம் - ரஸோக்தி. 'மலர்மாதருறைமார்பன்' இத்யாதி விசேஷணங்களுக்கு வ்யங்க்யார்த்தங்கள் .- பிராட்டி இத்யாதி. க்ரமேண அந்வயः. (உ)

பேரறிவையுடையவன். [படநாகத்து என்று தொடங்கி] - தன்னுடைய ஸ்பர்ஶத்தாலே பணம் விரித்திருந்துள்ள திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகையாலே மலைபோலே வளர்ந்த தோள்களையுமுடையனாய்ப் புருஷோத்தமனுமா யுள்ளான்.

ப.—அநந்தரம், உபாயகார்யமான அநிஷ்டநிவ்ருத்யாதிகளை மேல் முழுக்க ப்ரதி பாதிப்பதாக, முதலிலே அநுகூலஶத்ருவான பூதநாநிரஸநத்தைச் சொல்லி, ஆஶ்ரிதார்த்தமாக நாகபர்யங்கத்தில்நின்றும்வந்த க்ருஷ்ணன் விரும்பாத அடக்கத்தால் ஒரு காரியமில்லை என்கிறாள்.

மடம் நெஞ்சால் - (முலையுண்கிறபிள்ளைபக்கலிலே) ப்ரவணமான நெஞ்சால், குறைவில்லா - குறைவற்றிருக்கிற, தாய்மகள் - (யசோதையாகிற) தாய்மகளாக, செய்து-தன்னைப்பண்ணி வந்தவளாய், ஒரு - (எதிர்த்தலையை) நலிகைக்கு அத்விதீயையாயிருக்கிற, பேய்ச்சி - பேய்ச்சி யுடைய, விடம் நஞ்சம் முலை - (நாட்டில் விஷங்கள் அம்ருதமென்னலாம்படி) மிக்கவிஷத்தையு டைத்தான நச்சுமுலையை, சுவைத்த - பசையறச்சுவைத்த, மிகுஞானம் - மிக்கரஸஜ்ஞாநத்தையு டைய, சிறுகுழவி - முக்தஶிஶுவாய், (இப்படிவந்த விரோதியை நிரஸிக்கைக்காக ஏலக்கோலி), படம்நாகத்துஅணை-(ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலே விரிந்த) பணத்தையுடைய நாகபர்யங்கத்திலே,கிடந்த- கண்வளர்ந்தவனாய், பரு வரை தோள் - பெரிய மலைபோலேவளர்ந்த தோளையுடையவனாய், பரம் புருடன்-("உத்தமபுருஷ:" என்னும்) பரமபுருஷனாய், நெடுமாயன்-நிரவதிகமான ஆஶ்சர்ய குணசேஷ்டிதங்களையுடைய க்ருஷ்ணன், கவராத - விரும்பாத, நிறைவினால் - ஸ்த்ரீத்வபூர்த்தி யாலே, குறைவுஇலம் - என்னகாரியமுண்டு? நிறைவாவது - நெஞ்சு பிறரறியாமல் அடக்கும் நிரப்பம். விடநஞ்சமென்றது - மீமிசை. 'பேய்ச்சிவிடவென்று - அவள்நசிக்க' என்றும் சொல்லுவர்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், விரோதிநிரஸநஸமர்த்தனாய் அத்யந்தவிலக்ஷணனாய் முன்பு என்பக்கல் அபிநிவிஷ்டனானவன் விரும்பாத அடக்கம் எனக்கு வேண்டா என்கிறாள்.

[மடநெஞ்சால் குறைவில்லா] - மடப்பம் - மார்த்தவம். முலையுண்ணும்போது யசோதைப்பிராட்டிக்குப் பிறக்கும் பரிவையும் ஏறிட்டுக்கொண்டு வந்தபடி. வடிவை மாறுகையன்றிக்கே நெஞ்சிலே க்ரௌர்யத்தையும மாறுடினபடி. [மகள் தாய்செய்து] - தாய்மகளாகச் செய்து. பேயான தன்னை மநுஷ்யையாக்குகையன்றிக்கே தாயாகவும் பண்ணினாள். மக்களென்னக்கடவதிறே, மநுஷ்யரை. [ஒருபேய்ச்சி] - நிக்ருதிக்கு அத்விதீயை யென்கை; அதாவது - கொடுமை. 'நலியவந்தாள்' என்னும் சிவிட்காலே அநாதரோக்தியாகவுமாம். [விடநஞ்சமுலைசுவைத்த] - விடமென்றும் நஞ்சமென்றும் மீமிசையாய், நாட்டில் விஷங்களெல்லாம் அம்ருதகல்பமென்னலாம்படியான விஷ மென்னுதல். [பேய்ச்சி விட] - பேயானவள் உயிரை விடும்படி, நஞ்சமுலை சுவைத்த என்னுதல். சுவைத்த - பசையற உண்டபடி. "ப்ராணைஸ்ஸஹ தஂஸ்தநஂ பபௌ". [மிகுஞானச்சிறுகுழவி] - மௌக்த்யத்தில் குறைவற்றிருக்க ரஸஜ்ஞாநத்தாலே இது வேற்று முலையென்று அறிந்த பேரறிவையுடையவன். இவளை முடித்தது ஐஶ்வரமான ஜ்ஞாநத்தாலன்று; ரஸஜ்ஞாநத்தாலே சிவிட்குப் பிறந்து. அஸுரவர்க்கம் கிட்டினால் முடியக்கடவதான வஸ்துஸ்வபாவத்தாலே முடிந்தாளித்தனை. [படநாகத்தணைக் கிடந்த] - இவ்விரோதிகளை நிரஸித்துப் போய்ப் படுக்கையிலே சாய்ந்தபடி யென்னுதல்: அப்படுக்கையை விட்டு வந்து விரோதி நிரஸநம்பண்ணினபடி யென்னுதல். "நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய" என்னக்கடவதிறே. படநாகம்-ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலே விகஸிதமான படத்தையுடையனாகை. அஸுரவர்க்கம் கிட்டினால் முடியுமாபோலேயாயிற்று, அநுகூலவர்க்கம்கிட்டினால் வாழும்படியும். [பருவரைத்தோள்] - திருவநந்

தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகையாலே தோள்கள் மலைபோலே வளர்ந்தபடி. மோக்ஷபூத னுக்குப் பிறந்த விக்ருதிபோலே மோக்ஷிக்குப் பிறந்த விக்ருதி சொல்லுகிறது. கர்மநிபந்தமான விக்ருதியிறே குறையாவது; ஆஸ்ரிதஸம்ஸ்லேஷங்களில் வரும் விகாரங்கள் குணமிறே. [பரம் புருடன்] - தகட்டிலழுத்தின மாணிக்கம்போலே அவன்மேலே சாய்ந்தபின்பாயிற்று, ஸர்வா திகத்வம் தோற்றுகிறது. [நெடுமாயன்] - அப்படுக்கையை உபேக்ஷித்துக் கிடீர் என்பக்கல் வ்யா மோக்தனாயிற்று; "பணிக்கடலிற்பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டு ஓடிவந்து". [கவராத நிறைவினால் குறைவிலமே]-அப்படி அளவற ஆதரித்தவன் இப்படி உபேக்ஷிக்க நான் ஸ்த்ரீத்வத்தை நோக்கி யிருக்கவோ? தன் அகவாயிலுள்ளது பிறர்க்குத் தெரியாதபடியிருக்கும் அடக்கம் - ஸ்த்ரீத்வ மாவது.

ஈடு.— மூன்றும்பாட்டு. விரோதிநிரஸநஸமர்த்தனாய் அத்யந்த விலக்ஷணனாய், முன்பு என்பக்கல் அத்யபிநிவிஷ்டனானவன் விரும்பாத அடக்கம் எனக்கு வேண்டா என்கிறாள்.

[மடநெஞ்சால் குறைவில்லா] - மடப்பமாவது - மென்மை; அதாவது - நெஞ்சில் நெகிழ்ச்சி. அதாவது - முலையுண்ணும்போது யசோதைப்பிராட்டிக்குப் பிறக்கும் பரிவையும் ஏறிட்டுக்கொண்டு வந்தபடி. அகவாயிலுள்ளது த்வேஷமாயிருக்கச்செய்தே, அத்தைமறைத்துக் கொண்டு ஆநுகூல்யம் தோற்ற வந்தாளாயிற்று. [மகள்தாய்செய்து] - தாய் மகள்செய்து; மக்க ளென்று - மநுஷ்யர்க்குப் பேர். பேயான தான் மநுஷ்யவேஷத்தைக்கொண்டு, அதுதன்னிலும் "பெற்றதாய்போல்" என்கிறபடியே தாய்வடிவைக்கொண்டு. [ஒருபேய்ச்சி] - இதென்ன நிக் ருதிதான்? நிக்ருதிக்கு அத்விதீயை யென்கை. 'நலியவந்தாள்' என்னுஞ் சிவிட்காலே அநாத ரோக்தியாகவுமாம். [விடநஞ்சம்] - விடமென்றும், நஞ்சமென்றும் மீமிசையாய், நாட்டில் விஷங் களெல்லாம் அம்ருதகல்பமாம்படியான விஷமென்னுதல். [பேய்ச்சி விட] - பேயானவள் உயி ரைவிடும்படி. [நஞ்சமுலை சுவைத்த] - நச்சுமுலையை அமுதுசெய்த. அம்முலைவழியே "உயிரை வற்ற வாங்கியுண்ட வாயான்" என்கிறபடியே, பாலும் உயிரும் ஒக்க வற்றிவரும்படி சுவைத்த; "ப்ராணஸஹிதம்பபௌ"(ப்ராணஸஹிதம்பபௌ) என்கிறபடியே பசையறும்படியாக. [மிகு ஞானச்சிறுகுழவி] - மௌக்த்யத்தில் கண்ணழிவற்றிருக்கச்செய்தேயும், ரஸஜ்ஞாநத்தாலே 'இது

மூன்றும்பாட்டு - மடநெஞ்சால்-இத்யாதி. பேய்ச்சி விடநஞ்சமுலைசுவைத்த, பரம்புருடன், நெடு மாயன் இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - விரோதி இத்யாதி. விலக்ஷண னென்றது - 'பரம் புருடன்' என்றத்தைப் பற்ற. 'அத்யபிநிவிஷ்டன்' என்றது - 'நெடுமாயன்' என்றத்தைப் பற்ற.

பூதனைக்கு நெஞ்சு நெகிழ்ச்சியுண்டோ? என்ன, முலையுண்ணும்போது இத்யாதி. ஏறிட்டுக் கொண்டு வந்தபடியை உபபாதிக்கிறார் - அகவாயில் இத்யாதி. தாய்மகள்செய்து - பேயான தான் தாய் போலே மநுஷ்யவேஷத்தைக் கொண்டுவந்தென்றபடி. 'பெற்றதாய்போல்வந்தபேய்ச்சி' இதி ஸ்பஷ் டோர்த்தஃ. திருமொழி - மூன்றாந்திருமொழி, முதற்பாட்டு, 'முற்றமூத்து' இத்யாதி. 'மடநெஞ்சால்' இத் யாதியைக் கடாக்ஷித்து வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடாகல், 'ஒரு' என்றதுக்கு பாவமாதல் - இதென்ன இத்யாதி. நிக்ருதி-காபட்யம். சிவிட்கு-கோபம். உயிரைவிடும்படிசுவைத்ததுக்கு ப்ரமாணத்வயம் - அம்முலைவ ழியே இத்யாதி. பெற்றதாய்போல்வந்த பேய்ச்சி பெருமுலையூடுஉயிரைவற்றவாங்கியுண்டவாயான் - பெற்ற தாய்போல்வந்த பூதனையுடைய பெரியமுலைவழியே ப்ராணனும் பாலோடொக்க வற்றும்படியாக முலையை வாங்கிப் புஜித்த வாயையுடையவ னித்யர்த்தஃ. "ஸ்தநௌ தத்ர ஸமாக்ராந்த்ய ஸ்வகரைஃ [illegible] ப்ராணஸஹிதம்பபௌ க்ரோதஸமந்விதஃ" இதி பஞ்சமேம்ஸே. 'சிறுகுழவி' என்னுகிற் கச்செய்தே, 'மிகுஞானம்' என்கிறதென்? என்ன, மௌக்த்யத்தில் இத்யாதி. இத்தால், 'மிகுஞானம்'

தாய்முலையல்ல, வேற்றுமுலை' என்று அமுதுசெய்தான். அவள் தாயாய்வந்தாலும்; இவன் 'தாய்' என்றே முலையுண்டாலும், வஸ்துஸ்வபாவத்தாலே வருமது தப்பாதிறே; அத்தாலே தப்பிற்றித்தனை. [படநாகத்தணைக்கிடந்த] - உணவுக்கீடாகக் காணும் கிடந்தபடியும். நஞ்சையுண்டு நச்சரவிலேயிறே கிடக்கிறது. நஞ்சுக்கு நஞ்சு மாற்றிறே. விரோதியை யழியச்செய்துபோய்ப் படுக்கையிலே சாய்ந்தபடியாதல்: அன்றிக்கே, "நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய" (நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய)என்கிற படுக்கையை விட்டுப்போந்து விரோதியைப் போக்கினபடியாதல். ஆஶ்ரிதர் ஆர்த்த நாதங்கேட்டால் போகத்திலே நெஞ்சு பொருந்தாதிறே. ஸர்வேஶ்வரன் திருமேனியிலே சாய்கையா லுண்டான ஹர்ஷத்தாலே விகஸிதமான பணங்களையுடையனாயிருக்கும். அஸுரவர்க்கம் கிட்டினால் "வாய்ந்தமதுகைடபரும் வயிறுருகிமாண்டார்" என்று முடியுமாபோலேயாயிற்று, அநுகூலவர்க்கம் கிட்டினால் வாழும்படி. [பருவரைத்தோள்] - திருவநந்தாழ்வானோட்டை ஸ்பர்ஶத்தாலே, ஏகரூபமான விக்ரஹத்துக்குப் பிறக்கும் விகாரத்தைச் சொல்லுகிறது. கர்மநிபந்தநமான விகாராதிக ளில்லையென்ற இத்தனை போக்கி, ஆஶ்ரிதஸம்ஶ்லேஷத்தில் விகாரமில்லையென்னில், அவ்வஸ்துவை அணைய ஆசைப்படவேண்டாவே. [பரம்புருடன்] - தகட்டிலழுத்தின மாணிக்கம் நிறம்பெறுமாபோலே, திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தபின்பாயிற்று, 'ஸர்வாதிகன்' என்று தோற்றிற்று. [நெடுமாயன்] - என்மடியிற் சுவடறிந்தபின்பு படுக்கையிற்

*என்று - ஸர்வஜ்ஞத்வமன்று, ரஸஜ்ஞாநமாத்ரத்தைச் சொல்லுகிறது; அதினாலே 'வேற்றுமுலை' என்றறிந்து ப்ராணஸஹிதமாக வுண்டா னென்றபடி. 'மிகுஞானம்' என்று - பேய்பக்கலிலும் 'தாய்' என்றே நினைத்து முலையுண்ட அறிவைச் சொல்லுகிற தென்று அர்த்தாந்தரத்தை விவக்ஷித்து, இப்படியானால் அவள் முடியவும் இவன் பிழைக்கவும் கூடுமோ? என்ன, அவள்தாய் இத்யாதி. அத்தாலே-வஸ்துஸ்வபாவத்தாலே. நஞ்சமுலையுண்ட அநந்தரம் நச்சரவிலே கிடந்தது - 'ஸ்த்தாவரமான விஷத்துக்கு ஜங்கமமான விஷம் பரிஹாரமாம்' என்னும்நினைவாலே என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - உணவுக்கீடாக இத்யாதி வாக்ய *த்வயத்தாலே. உணவுக்கு - போஜநத்துக்கு. 'முலைசுவைத்த - படநாகத்தணைக்கிடந்த' என்று கூட்டி, பாவம் - விரோதியை இத்யாதி. 'படநாகத்தணைக்கிடந்த - பரம்புருடன் - முலைசுவைத்த' என்றுகூட்டி அருளிச்செய்கிறார் - அன்றிக்கே இத்யாதி. "ஶேஷநாராயண: ஶ்ரீமாநுக்ஷீராணவநிகேதந: । நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம் புரீம்". இதி ஹரிவம்ஶே. படுக்கையைவிட்டு வரக்கூடுமோ? என்ன, ஆஶ்ரிதர் இத்யாதி. போகத்திலே யென்றது - சாடு. போகத்திலே - திருவநந்தாழ்வானுடம்பிலே யென்றும். நாகம் படமின்றிக்கேயிருக்குமோ? விசேஷிக்கிறதென்? என்ன, ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி. ஸர்வேஶ்வரனைக் கிட்டினார்க்கெல்லாம் ஹர்ஷமுண்டாகக்கூடுமோ? என்ன, ஸநிதர்ஶநமாக அருளிச்செய்கிறார் - அஸுரவர்க்கம் இத்யாதி. வாய்ந்த இத்யாதி - வந்துகிட்டின மதுகைடபர்களும் குடலழுகி முடிந்துவிட்டார்க ளித்யர்த்த:. மூன்றாந்திருவந்தாதி - அறுபத்தாறும்பாட்டு, 'காய்ந்திருளை' இத்யாதி. இப்பாட்டிலே - திருவநந்தாழ்வான் நிஶ்வாஸாக்நியாலே அவர்கள் முடிந்தார்க ளென்றிருக்க, ஈஶ்வரனைக் கிட்டி முடிந்தார்க ளென்றது - "ராஜவஸ்யாத்ர ஹந்தா வாஹந:" என்னும் ந்யாயத்தாலே, ஶேஷபூதன் செய்தது ஶேஷி செய்ததாமென்னுமத்தைப் பற்ற. 'படநாகத்தணைக்கிடந்த' என்ற அநந்தரம் 'பருவரைத்தோள்' என்றதுக்கு பாவம் - திருவநந்தாழ்வானோட்டை இத்யாதி. ஏகரூபமான விக்ரஹத்துக்குத் திருவநந்தாழ்வானோட்டை ஸ்பர்ஶத்தாலே பிறக்கும் விகாரத்தை என்று அந்வயிப்பது. ஆனால், 'அவிகாராய' என்றதுக்குக் கருத்தென்? என்ன, கர்மநிபந்தந இத்யாதி. 'பரம்புருடன்' என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம்: முந்தினது - அழகால்வந்த பரத்வம். இத்தை அருளிச்செய்கிறார் - தகட்டிலழுத்தின இத்யாதி. இப்போது - 'பரம்' என்ற சப்தம் - பரபாகத்தாலேவந்த ஶ்ரைஷ்ட்யத்தைச் சொல்லுகிறது. இரண்டாவது - அநந்தசாயித்வத்தால் வந்த ஸர்வாதிகத்வம். இத்தை அருளிச்செய்கிறார் - திருவநந்தாழ்வான்மேலே இத்யாதி. 'நெடுமாயன்' என்றதுக்கு - என்பக்கலிலே மிக்க வ்யாமோஹத்தையுடையவ னென்று விவக்ஷித்து மிக்கவ்யாமோஹத்தையுடைய னாகையாவதேது? என்ன, என்மடியில் இத்யாதி. 'படநாகத்தணைக்*

* 'த்ரயத்தாலே' என்று இருப்பின் மூலத்துக்குப் பொருந்துமென்று தோன்றுகின்றது.

பொருந்தி யறியாதவன். * (பெரியமலைபோலேவளர்ந்த தோளுடையவன்; 'உத்தமஃபுருஷஃ' என்னும் பரமபுருஷனாய், நிரவதிகமான ஆஶ்சர்யகுணசேஷ்டிதங்களையுடைய க்ருஷ்ணன்.) [கவராத] - அப்படி ஆதரித்தவன் இப்படி உபேக்ஷித்தபின்பு, எனக்கு என்னுடைய ஸ்த்ரீத்வத்தால் என்னகார்யமுண்டு? [நிறைவு] - அடக்கம். அதாவது - தன்னகவாயிலோடுகிறது பிறர்க்குத் தெரியாதபடி யிருக்கும் ஸ்த்ரீத்வம். (௩)

நான்காம் பாட்டு.

நிறைவினாற்குறைவில்லா நெடும்பணைத்தோள்மடப்பின்னை
பொறையினான்முலையணைவான் பொருவிடையேழடர்த்துகந்த
கறையினார்துவருடுக்கைக் † கடையாவின்கழிகோற்கைச்
சறையினார்கவராத தளிர்நிறத்தாற்குறைவிலமே.

ஆ.—(நிறைவினால்.) ஆத்மகுணங்களாலும் ரூபகுணங்களாலும் பூர்ணையாய் போகவம்போத்பவையாயிருந்த நப்பின்னைப்பிராட்டியோடே ஸம்ஶ்லேஷிக்கைக்காக அந்தபோகாநுகூலோசிதமான வேஷத்தாலே பூஷிதனாய், தத்ஸம்ஶ்லேஷோபாயமான வ்ருஷஸப்தகநிரஸநத்துக்கு அநுகுணஸாமர்த்யத்தையுடையனாய் அவற்றை நிரஸித்து ப்ரஹ்ருஷ்டனானவன் கவராத தளிர்நிறத்தால் குறைவிலம் என்கிறாள்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், ஸ்வாஶ்ரிதார்த்தப்ரவ்ருத்திகளெல்லாம் தனக்கு போகமாகவுடையனான க்ருஷ்ணன் விரும்பாத தளிர்போலே யிருக்கிற நிறத்தால் காரியமில்லை என்கிறாள்.

மடப்பம் - மார்த்தவம். [பொறையினால் என்று தொடங்கி] - ஸம்ஶ்லேஷிக்கைக்காக வ்யஸநஸஹனாய், ஹிம்ஸ்ரமாய்வந்து மேல்விழுகிற விடையேழையும் அநாயாஸேந நிரஸிப்பதும்செய்து மிகவும் கறையேறியிருக்கிற சிவந்ததோலை உடையாகவுடையராய், கறக்கும் மூங்கிற்குழாயையும் பிடிக்கும் வீசுகோலையும் கையிலேயுடையராய், வடிவுபேணாதே பசுக்களின் பின்பே திரிகையாலே சறைந்திருந்துள்ளவர். 'சறை' என்றது, சறைமணி: சறையினாராகிறார் - அது உடையர் என்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், அபிமதையான நப்பின்னைப்பிராட்டியை புஜிக்கைக்காக, ஆஸுரமான எருதேழடர்த்தவன் விரும்பாத நிறத்திற்செவ்வியால் ஒரு ப்ரயோஜநமில்லை யென்கிறாள்.

நிறைவினால்-ஸ்த்ரீத்வபூர்த்தியால், குறைவில்லா - குறைவற்றிருப்பாளாய், நெடும்பணைத்தோள் - நீண்டுபணைத்த தோளையுடையளாய், மடம்-ப்ரணயவிஷயத்தில் ஸவ்யையான, பின்னை-நப்பின்னைப்பிராட்டி, முலை - முலையை, அணைவான் - அணைக்கைக்காக, பொறையினால் - (தன்னுடைய வ்யஸநஸஹமான) மிடுக்காலே, பொருவிடைஏழ் - யுத்தோந்முகமான ருஷபங்கள் ஏழையும், அடர்த்து உகந்த - அடர்த்து ('அபிமதம்பெற்றோம்' என்று) உகந்தவராய், (இவளைப்பெறுகைக்கிடான ஜாத்யுசிதவ்ருத்தியாலே), கறையின்ஆர் - (காட்டில்பழம்பறித்திட்ட) கறை நிரம்பி,

இடந்த-நெடுமாயன்' என்கிற ஸமபிவ்யாஹாரத்தாலே - படுக்கையைவிட்டுத் தன்மடியிலே பொருந்தினமை தோற்றுகிறது. என்மடியில் சுவடறிந்தபின்பு என்றவிடத்திலே, "கண்ணனென்னெக்கலையான்" என்றது அநுஸந்தேயம். பருவரைத்தோள் - பெரியமலைபோலே வளர்ந்த தோளையுடையவ. னித்யர்த்தஃ க்ரமேண அந்வயஃ. (௩)

* குண்டலிதம் ப்ரக்ஷிப்த மென்பர். † 'கடையாவின்' என்று இருக்கலா மென்பர்.

துவர் - துவரூட்டின, உடுக்கை - உடைத்தோலையும், கடையாவின் -(பசுக்கறக்கைக்கு ஸாதந மான) கடையாவையும், கழிகோல் - கழிகோலையும், கை - கையிலேகொண்டு, சறையினார்-(அரை யிற்கட்டின) சறைமணியையுடையரானவர், கவராத - விரும்பாத, தளிர் நிறத்தால் - தளிர்போ லே செவ்விய நிறத்தால், குறைவிலம் - (நமக்குஒரு) ப்ரயோஜநமில்லை. நெடும்பணையென்று - நீண்டமூங்கி லென்றுமாம். துவருடுக்கை - துவரூட்டின உடைத்தோல். கடையா - கறக்கும் மூங்கிற்குழாய். கழிகோல் - பசுக்கள்பாயாமல் வீசுங் கோல். சறைமணி - பசுக்கள் த்வநிகேட்டு வருகைக்குத் தன் அரையிற் கட்டின மணி. சறையனென்று - உடம்பைப்பேணாதவ னென்று மாம். தளிரென்று - தளிர்போன்ற செவ்வியை நினைக்கிறது.

இ.—நாலாம்பாட்டில், தன்னைப் பேணாதே பெண்பிறந்தாரைப் பேணும் க்ருஷ் ணன் விரும்பாத நிறம் எனக்கு வேண்டா என்கிறாள்.

[நிறைவினால் குறைவில்லா] - க்ருஷ்ணன் தன்னைப்பெறுகைக்கு எருதுகளின்மேலே விழுகிற வ்யாபாரங்களில் தான் அவிக்ருதையாயிருக்கிற ஸ்த்ரீத்வத்தால் குறைவற்றிருக்கை. விகாரஹேது உண்டாயிருக்க, அவிக்ருதையாயிருந்தபடி. [நெடும்பணைத்தோள்] - கீழ் ஆத்ம குணம் சொல்லிற்று; இங்கு ரூபகுணம் சொல்லுகிறது. நெடிதாய்ப் பணைத்த தோளென்னு தல், நெடியவேய்போலே யிருந்த தோளென்னுதல். அரியனசெய்தும் பெறவேண்டும்படி அழகு. [மடப்பின்னை] - ம்ருதுஸ்வபாவை. [முலைஅணைவான்] - ஸம்ஶ்லேஷிக்கைக்காக. [பொறையி னால்] - வ்யஸநஸஹனாய், எருதுகளின் கொம்பாலும் குளம்பாலுமாக நெருக்குண்ட இத்தை அவளுடைய முலையாலே பிறந்த விமர்த்தமாக நினைத்திருந்தான். [பொருவிடை] - கேவல ருஷபங்களல்ல; அஸுராவேஶத்தாலே யுத்தோந்முகமான ருஷபங்கள். [ஏழு]-ஒன்று இரண் டல்ல. [அடர்த்து] - ஏழையும் ஒருகாலே ஊட்டியாகநெரிக்கை. [உகந்த] - அவை நிரஸ்தமா ன வாறே இனி இவளை லபித்தோமென்று உகந்தான். மடப்பின்னை முலையணைவான் பொறை யினால் பொருவிடையேழ் அடர்த்து உகந்த. [கறையினார் துவருடுக்கை] - கறைமிக்குத் துவரூ ட்டின சிவந்ததோலாயிற்று, உடுக்கை. இடையர் காட்டிலே போனால் முள்கிழியாமைக்கு உடுக் கும் உடைத்தோலைச் சொல்லுகிறது. 'துவர்' என்னச்செய்தே 'கறையினார்' என்கிறது, காட்டில் பழங்களை அறுத்து இடுகையாலே கறைமிக்கிருக்கை. [கடையாவின்] - கடையாவை யும்: கறக்கும் மூங்கிற்குழாயையும். [கழிகோல்கை] - கழிகோலாகிறது - வீசுகோல். கடையா வையும் வீசுகோலையும் கையிலேயுடையவர். காலத்திற் கறக்கவொட்டாத பசுக்களைப் பாங் கானபோது கறக்கைக்கு ஒருகடையாவையும், அபவ்யமான பசுக்களை நியமிக்கைக்கு ஒருவீசு கோலையும் கொண்டு திரிகை. கழிகோல் - கன்றுகள் பசுக்களோடே போனால் முலையுண்ணா மைக்கு வாயிலே கட்டும் கொறுக்கோ லென்றுமாம். [சறையினார்] - சறைகைமணியென்று ஒருமணி; இடையர் அரையிலேசேர்த்துக்கட்டிப் பசுக்கள் த்வநிவழியே வருகைக்காக முன்னே ஓடுவர்கள்; அத்தையுடையவ ரென்னுதல். சறையென்று தாழ்வாய், தாழ்ந்த இடை ஜந்மத் திலே பிறந்தவரென்னுதல்; சறுப்பியிருக்கையாய், உடம்பைப் பேணாதிருக்கையென்னுதல்; பசுக் களின்பின்னே திரிகையாலே தன்னைப்பேண அவஸரமின்றிக்கே யிருக்கை. ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினு டைய ரக்ஷணத்துக்காகத் தன்னைப்பேணாத அவ்வடிவையாயிற்று, இவள் ஆசைப்படுகிறது. "ஶ்ரீக்ஷிதம்வ்ருத்தஸம்வஸ்ஷ்வராஜீநயரம்ஶஸ்விஷ்டி ! கஷ்டம்மஶ்யம்மவாணித்துவஶ்ருத்நீக்ஷாஹஜா த்ருஹஷ்டி". அவன்விரும்பாத தளிர்நிறத்தால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? கீழ் 'மணிமாமை' என்ற இடம் - அழகியநிறம் என்றது; இங்கு 'தளிர்நிறம்' என்றது, ஸ்நிக்தமான நிறத்தைச் சொல் லுகிறது.

ஈடு.— நாலாம்பாட்டு. தன்னைப்பேணுதே, பெண்பிறந்தாரைப் பேணும் க்ருஷ்ணன் விரும்பாத நிறம் எனக்கு வேண்டா என்கிருள்.

[நிறைவினுல்குறைவில்லா] - க்ருஷ்ணன் தன்னைப்பெறுகைக்கு எருதுகளின்மேலே விழுகிற வ்யாபாரங்களில் தான் அவிக்ருதையாயிருக்கிற ஸ்த்ரீத்வத்தாற் குறைவற்றிருக்கை. விகாரஹேது வுண்டாயிருக்கத் தான் அவிக்ருதையா யிருந்தபடி. [நெடும்பணைத்தோள்] - கீழ் ஆத்மகுணம் சொல்லிற்று; இங்கு - ரூபகுணம் சொல்லுகிறது. [நெடும்பணை இத்யாதி] - நெடிய தாழ்ப் பணைத்த தோளேன்னுதல், நெடிய வேய்போலே யிருந்த தோளேன்னுதல். அரியன செய்தும் பெறவேண்டும்படிகாணும் வடிவழகு. [மடப்பின்னை] - ம்ருதுஸ்வபாவை. [முலையணைவான்] - ஸம்ஶ்லேஷிக்கைக்காக. [பொறையினுல்] - வ்யஸநஸஹனுய். எருதுகளின் கொம்பாலும் குளம்பாலும் நெருக்குண்ட இத்தை, அவள்முலையாலேபிறந்த விமர்த்தமாக நினைத்திருந்தான். [பொருவிடை] - கேவலம் வ்ருஷபமல்லகிடீர், அஸுராவேஶத்தாலே யுத்தோந்முகங்களாய் வந்தவை. ஒன்றிரண்டல்ல; ஏழையும் ஒருகாலே ஊட்டியாக நெரிக்கை. [உகந்த] - 'இனி நாம் இவளை லபித்தோமே' என்று உகந்தான். நப்பின்னைப்பிராட்டியை, விடைகொண்டு வந்து காணும் கைப்பிடித்தது. நிறைவினுல் குறைவில்லா நெடும்பணைத்தோள் மடப்பின்னை முலையணைவான் பொறையினுல் பொருவிடையேழடர்த்துகந்த. [கறையினுர்துவருடுக்கை] - கறைமிக்குத் துவரூட்டின சிவந்த தோலாயிற்று உடுக்கை. இடையர் காட்டுக்குப் போம்போது முள்கிழியாமைக்கு உடுக்கும் உடைத்தோலைச் சொல்லுகிறது. 'துவர்' என்னுநிறக, கறையினுரென்கிறது - காட்டில் பழங்களைப் பறித்து இடுகையாலே கறை மிக்கிருக்கும்; அத்தாலே கறைமிக்க துவராயிற்று, உடுக்கை. அரையிற் பீதகவண்ணவாடை வேண்டாளாயிற்று இவள்; மோரரக்ஷணம்பண்ணின வடிவோடே அணையக் கணிசிக்கிருள். [கடையா] - ப்ராப்தகாலங்களிலே

நாலாம்பாட்டு - நிறைவினுல் இத்யாதி. 'பின்னை முலையணைவான் பொருவிடையே ழடர்த்துகந்த, கறையினுர் கவராத தளிர் நிறத்தால்' இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - தன்னைப்பேணுதே இத்யாதி.

நிறைவினுல்-அடக்கத்தால். அடக்கத்துக்கு லக்ஷணம்-விகாரஹேது உண்டானுலும் அவிக்ருதையா யிருக்கை. நப்பின்னைக்கு நிறைவேது? என்ன, க்ருஷ்ணன் இத்யாதி. நிறைவுக்கு லக்ஷணம் - விகாரஹேது இத்யாதி. பணைத்த - ஸஞ்ஜாத பாகமான : விஸ்த்ருதமான வென்றபடி. த்விதீயார்த்தத்தில், பணை-மூங்கில். 'பொருவிடை யேழ்டர்த்து' என்கிறத்தையுங் கூட்டி ஸாவம் - அரியன இத்யாதி. மடப்பம்-மென்மை. பொறை-க்ஷமை. ஶப்தார்த்தம்-வ்யஸநஸஹனுயென்றது. தாத்பர்யார்த்தம் - எருதுகளின் இத்யாதி. விடையென்னுதே, 'பொருவிடை' என்றதுக்கு ஸாவம் - கேவலம் இத்யாதி. ஊட்டியாக நெரிக்கை, ஊட்டி - கழுத்து. ஏழெருதினுடையகழுத்தையுங் கூட்டி ஒருகாலே ஹிம்ஸிக்கை யென்றபடி. விடைகொண்டு என்றது - சாடு. வ்ருஷபங்களைக்கொண் டென்று ஸ்வபாவார்த்தம்; போஷத்வந்தோன்ற வென்று சாடு. அந்வயப்ரகாரம் - நிறைவினுல் இத்யாதி. துவநூட்டின-சாயமேற்றின. 'துவருடுக்கை' என்றதிலே-தோல் அர்த்தாத் ஸித்தம். துவருடுக்கை-துவரூட்டின சிவந்ததோ லென்றபடி. புடவையில்லையோ உடுக்கைக்கு? சிவந்ததோல் ஏதுக்கு? என்ன, - இடையர் இத்யாதி. உடைத்தோல்-உடுக்கும் சர்மம். பௌநருக்த்யத்தைப் பரிஹரிக்கிருர் - துவர் இத்யாதி. துவராயிற்று-சிவந்த தோலாயிற்று. உடுக்கை-உடுக்கும் வஸ்த்ரம். திருப்பீதாம்பரத்தைச் சொல்லாதே, தோலைச் சொல்லுவானென்? என்ன, அரையில் இத்யாதி. அரையில் பீதகவண்ணவாடை - திருவரையிற் சாத்துகிற திருப்பீதாம்பரம். பீதகவண்ணவாடை-பொன்னிறமான வஸ்த்ரம். நாய்ச்சியார்திருமொழி, பதின்மூன்ருந் திருமொழி, முதற்பாட்டு, "கண்ணனென்னும்" இத்யாதி. 'கறையினுர்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து ஸாவம் - மோரரக்ஷணம் இத்யாதி. கடையாவைக் கொண்டு திரிகைக்கு ப்ரஸங்கம் அருளிச் செய்கிருர் - ப்ராப்த இத்யாதி. 'இன்' சாரியைச்

கறக்கைக்குக் கையிலே கடையாவும் கொண்டாயிற்றுத் திரிவது. கடையா - மூங்கிற்குழாய். [கழிகோல்கை] - கழிகோலாவது - வீசுகோல். கடையாவையும் வீசுகோலையும் கையிலேயுடையவர். [கடையாவின்கழிகோற்கை] - கொடுவைப்பசுக்களை நியமித்துக் கறக்கைக்காக வீசுகோலைக் கையிலேகொண்டு திரியுமவ ரென்றுமாம். [கழிகோல்] - முன்னணைக்கன்று பசுக்களோடேபோனால் முலையுண்ணுமைக்கு, கோறுக்கோலென்று அதின்மூஞ்சியிலே கட்டிவிடுவர்கள்; அத்தைச் சொல்லுதல். ஸந்யாஸிகள் தந்தாமுக்கென்ன ஓரிருப்பிடம் இல்லாமையாலே மாத்ரைதொடக்கமானவற்றைக் கையிலே கூடக்கொண்டு திரிவர்களாயிற்று, அதுபோலே பசுக்களுக்குப் புல்லும் நீரும் உள்ளவிடத்திலே தங்குமித்தனையிறே இவர்களும். [சறையினார்] -சறைகைமணியென்று ஓருமணி புண்டாயிற்று; இடையர் அரையிலே கோத்துக்கட்டி முன்னேபோகாநின்றால் அந்தத்வநிவழியே பசுக்களெல்லாம் ஓடிவரும்படியா யிருப்பதொன்று; அத்தையுடையவ ரென்னுதல். அன்றிக்கே, சறையென்று - தாழ்வாய், ப்ரதாநவர்ணங்களி லொக்க எண்ணவொண்ணாத தாழ்ந்த இடைக்குலத்தே பிறந்தவ னென்னுதல். சறையென்று - சரும்புகையாய், அல்லாத இடையர் விஷ்வயநஸங்க்ரமணங்களுக்கு உடம்பிருக்கத் தலைகுளித்தல், உடம்பிலே துளிநீ ரேறிட்டுக்கொள்ளுதல் செய்வர்களாகில், அதுக்கும் அவஸரமற்றிருக்குமாயிற்றுப் பசுக்களின்பின்னே திரிகையாலே. ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்துக்காகத் தன்னைப் பேணாத அவ்வடிவை அணைக்கைக்காயிற்று இவள் ஆசைப்படுகிறது. "தீக்ஷிதம் வ்ரதஸம்பந்நம் வராஜிநதரம் ஶுசிம் । குரங்கஶ்ருங்கபாணிஞ்ச பஶ்யந்தீ த்வாபஜாம்யஹம்" (தீக்ஷிதம்வ்ரதஸம்பந்நம்வராஜிநதரம்ஶுசிம் । குரங்கஶ்ருங்கபாணிஞ்சபஶ்யந்தீத்வாபஜாம்யஹம்). [கவராத தளிர்நிறத்தால் குறைவிலம்] - அவன்விரும்பாத ப்ரஹ்மசாரி நிறத்தால் என்னகார்ய முண்டு? ராவணவதாநந்தரம் பிராட்டி திருமஞ்சனம்பண்ணி யெழுந்தருளினபோதை நிறம்போலே அவனுக்கு உபேக்ஷாவிஷயமான நிறம் நமக்கு என்செய்ய? இவளைப்போலே இப்படி நிறத்திற் சொன்னாரில்லையே, மற்றைப்பிராட்டிமாரில். முதற்பாட்டிலே "மணிமாமைகுறைவிலம்" என்றது,

---

சொல்லு: நிர்த்தகாவ்யய மென்றபடி. கடையான ஆ என்றாய், கொடுவைப்பசு என்றபடி. கடை-கொடுவை; பொல்லாத பசுக்களை யென்றபடி. "கழிகோல்" என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம் - முன்னணை இத்யாதி. கோறுக்கோல்-முட்குத்தின கோல். ஆக, 'கடையா' என்றதுக்கு அர்த்தத்வயம்-மூங்கிற் குழாயும், துஷ்டபசுவும். 'கழிகோல்' என்றதுக்கு அர்த்தத்வயம் - வீசுகோலும், கன்றுகளின் வாயிலே கட்டுகிற கொறுக்கோலும். இவற்றோடே கூடத் திரிவானென்? என்ன, ஸந்யாசிகள் இத்யாதி. மாத்ரை-பிக்ஷாபாத்ரமான சிக்கம் முதலானவை. சறைகைமணி-மரமணி. மூன்றாமர்த்தம் - சறையென்று - சறம்புகை இத்யாதி. சறம்புகை-பேணாமை. ஆக, 'சறையினார்' என்றதுக்கு அர்த்தத்ரயம்-சறைகைமணியுடையவ ரென்னுதல், நிஹீநஜாதீய ரென்னுதல், சரும்புகையை-பேணாமையை-அழுக்கூறுகையை யுடையவ ரென்னுதல். அழுக்கடைந்த உடம்புடையவ ரென்றபடி. அழுக்கடைந்த உடம்பை எதுக்காக இச்சிக்கிறாள்? என்ன, ரக்ஷ்யவர்க்க இத்யாதி. இவள்-நப்பின்னைப்பிராட்டி. இதுக்கு நியாமகம் - 'ஆசார நிர்ப்பந்தமில்லாத இடைக்குலத்திலே பிறந்தவளாகையாலே' என்ற வாக்யம். இவள் ஆசைப்பட்டது பிராட்டி ஆசைப்பட்டாற் போலே யிருக்கிறதென்று விவக்ஷித்து, த்ருஷ்டாந்தத்தைக் காட்டுகிறார் - தீக்ஷிதம் இத்யாதி. "தீக்ஷிதம் வ்ரதஸம்பந்நம் வராஜிநதரம் ஶுசிம் । குரங்கஶ்ருங்கபாணிஞ்ச பஶ்யந்தீ த்வாபஜாம்யஹம்" இத்யயோத்யாகாண்டே அபிஷேகார்த்தம் ப்ரயாந்தம் ராமம்ப்ரதி ஸீதா. 'தளிர்நிறம்' என்றது-தளிர்போன்ற நிறமென்றாய், ஸ்நிக்தமான நிறத்தைச் சொல்லுகிறது. 'அவன் விரும்பாத நிறம்' என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ராவணவத இத்யாதி. இவளைப்போலே இப்படி நிறத்தில் சொன்னாரில்லையே யென்றது-சாடு. இவளை யென்றது-ஆழ்வாரான பிராட்டியை. நிறமென்ற-முறையும், ரூபமும். முறையிலே யென்று த்வந்யர்த்தம். மற்றைப் பிராட்டிமார்

இங்கே "தளிர்நிறத்தால் குறைவிலம்" என்றது: இவற்றுக்கு வாசியேன்? என்னில்;— அங்கு, மணிமாமையென்று - அழகையும் மேன்மையையும் சொல்லிற்றாய், இங்கு - நிறத்தைச்சொல்லிற்றாகவுமாம்; அங்கு - நிறத்தைச் சொல்லிற்றாகில், இங்கு - ஸ்நிக்தமான நிறத்தைச் சொல்லுகிறது.

[தீக்ஷிதம்இத்யாதி] – பிராட்டி ஆசார ப்ரதாநமான ஜநககுலத்திற் பிறப்பாலே அவ்வடிவை விரும்பினாள்; ஆசாரநிர்ப்பந்தமில்லாத இடைக்குலத்திலே பிறந்தவளாகையாலே இவ்வடிவை விரும்பினாளாயிற்று இவள். "தீக்ஷிதம்" (தீக்ஷிதம்) - உறுப்புத்தோலும் வெண்ணெய் பூசின உடம்புமான யஜமாநவேஷத்தோடே நின்ற நிலையைக் காண ஆசைப்படாநின்றேனென்கிறாள். "வ்ரதஸம்பந்நம்" (வ்ரதஸம்பந்நம்) - ருஷி ஒரு பட்டினிவிடச் சொன்னானாகில், 'இவன் நம்முடைய ஸௌகுமார்யத்துக்குப் போறாது என்று சொன்னானித்தனை' என்று நாலு பட்டினிவிட ஒருப்படுவராயிற்று, தர்மஶ்ரத்தையாலே. "வராஜிநதரம்" (வராஜிநதரம்) - கூறையுடையையும் காற்கடைக்கொள்ளவேண்டும்படியாயிருக்கை. "ஶுசிம்" (சுசிம்) - *'ஒருஸ்த்ரீகளையும் தீண்டலாகாது; தர்மபத்நியாகையாலே பிராட்டியைத் தீண்டினால் வருவதொரு சேதமில்லையிறே; ஆனபின்பு, அதொழியப் பரிஹரிப்பது' என்றால், அதுதன்னிலும் அதிஶங்கை பண்ணி, பிராட்டியுடைய திருப்பரிவட்டம் தாக்கினாலும் முழுகத்தேடாநிற்பர். "குரங்கஶ்ருங்கபாணிஞ்ச" (குரங்கஶ்ருங்கபாணிஞ்ச) - "ஏகவஸ்த்ரதரோதந்வீ" (ஏகவஸ்த்ரதரோதந்வீ) என்னுமதிற்காட்டிலும், கையும் கலைக்கொம்புமாயிருக்குமதுதானே போந்திருக்கை. "பஶ்யந்தீத்வாபஜாம்யஹம்" (பஶ்யந்தீத்வாபஜாம்யஹம்) - மேல்வரும்பலத்தை அபேக்ஷிக்கவே, நடுவுள்ளது ஆநுஷங்கிகமாய் வருமிறே' என்னுமத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறாள்: "பஶ்யந்தீத்வாபஜாம்யஹம்" (பஶ்யந்தீத்வாபஜாம்யஹம்) - பகவத்பஜநம்பண்ணுவார் பண்ணுவதெல்லாம் த்ருஷ்டத்துக்கிறே; ஆகையாலே, த்ருஷ்டத்துக்காக பஜிக்கிறாள்காணும். ஸதாபஶ்யந்தியிறே அங்கும். 'வழிப்போக்கில் கண்

என்றது - "நஹிமேஜீவிதேநார்த்த:" இத்யாதியாலும்; நிறம் வேண்டா என்னாத ஜநகராஜன் திருமகள் தொடக்கமான பிராட்டிமாரென்றபடி. இப்பாட்டிலே இவ்வர்த்தம் அருளிச்செய்தது - சாடுவுக்காக. 'மாமை' என்று-மென்மையும் ஓரர்த்தமாக அருளிச் செய்கிறார் - அங்கு மணிமாமை இத்யாதி. 'மணி' என்று-அழகு. 'மாமை' என்று-மார்த்தவம்.

மேலெடுத்த ஶ்லோகத்துக்கு வ்யாக்யாநம் பண்ணுவதாக ப்ரதீகோபாதாநம் - தீக்ஷிதம் இத்யாதி. பிராட்டியைப்போலே 'இவ்வடிவைக் காணவேணும்' என்று இவள் ஆசைப் படாமைக்கு ஹேதுவேது? என்ன, பிராட்டி இத்யாதி. உறுப்புத்தோல்-க்ருஷ்ணாஜிநம். "வ்ரதத்தால் பூர்ணர்" என்றதுக்கு ஸாவம்-நுஷி இத்யாதி. "வராஜிநதரம்" என்று அஜிநத்துக்கு ஶ்ரைஷ்ட்ய மேது? என்ன, கூறையுடையையும் இத்யாதி. கூறை-திருப்பீதாம்பரம். காற்கடைக்கொள்ள - உபேக்ஷிக்க. "ஶுசிம்" என்றதுக்கு வாஸனை - ஒருஸ்த்ரீகளையும் இத்யாதி. ஏகவஸ்த்ரேதி: "ப்ராணாம்ஶ்ச விவிதாந்ஹித்வா ப்ரியம் தவ நாதி" என்கிற ந்யாயத்தாலே "ஏகவஸ்த்ரதரோதந்வீ" என்றிருக்கும் இருப்பிலுங்காட்டில் கையும் கலைக்கொம்புமாயிருக்கிற இருப்பு போக்யமாயிருக்கை. குரங்கஶ்ருங்கம்-கலைக் கொம்பு. வழிப்போக்கில் கண்ணெச்சில் வாராமல் மங்களாஶாஸநம் பண்ணுகிற ப்ரகரணத்திலே, திருவபிஷேகத்துக்கு அங்கமானவற்றை ஆசைப்படுவானென்? என்ன, மேல்வரும் இத்யாதி. அநுபவிப்பேனென்னாதே, 'பஶ்யந்தீ' என்றதுக்கு வாஸனையை ரஸோக்தியாக அருளிச் செய்கிறார் - பகவத்பஜநம் இத்யாதி. த்ருஷ்டத்துக்கிறேயென்றது - சாடு. வாஸ்தவார்த்தம் - தர்ஶநம். ரஸம்-த்ருஷ்டப்ரயோஜநம். தர்ஶநார்த்தமோ பகவத்பஜநம்? என்ன, ஸதா இத்யாதி. 'மேல்வரும் பலத்தை' இத்யாதி வாக்யத்தை நடுவுள்ளது இன்னதென்று காட்டாநின்று கொண்டு விவரிக்கிறார் - வழிப்போக்கில் இத்யாதி. ஆந்தராளிகபலார்த்தமாக மேல்வரும் பலத்தை

---

* 'ஒரு ஸ்த்ரீயையும்' என்னவேண்டியது, வார்த்தைப்பாட்டினால் இவ்வாறு வந்தது.

ணேச்சில் வாராதொழியவேணும்' என்றிறே மங்களாசாஸநம்பண்ணுகிறது; அது தன்னடையே வருமிறே, மேல்வரும் பலத்தை அபேக்ஷிக்கவே. ஸாவித்ரி தன்பர்த்தாவைக் காட்டி, 'இவனுக்கு நான் அநேகம் பிள்ளைகளைப் பெறவேணும்' என்று வேண்டிக்கொண்டாளிறே. (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

தளிர்நிறத்தாற்குறைவில்லாத் தனிச்சிறையில்விளப்புற்ற
கிளிமொழியாள்காரணமாக் கிளரரக்கன்நகரெரித்த
களிமலர்த்துழாயலங்கல்கமழ்முடியன் கடல்ஞாலத்து
அளிமிக்கான்கவராத அறிவினாற்குறைவிலமே.

ஆ.—(தளிர்நிறத்தால்.) அபரிமித ஸௌந்தர்ய மஹோததியாய் கலபாஷிணியாயிருந்த பிராட்டி அஶோகவநிகையிலே எழுந்தருளி யிருந்தமை திருவடி விண்ணப்பஞ்செய்யக் கேட்டருளி, அப்போதே ஸம்ஶ்லேஷவிரோதியான ராவணனை ஸபுத்ரஜநபாந்தவ நகர மாக ஶராக்நியாலே தக்தமாக்கிப் பிராட்டியோடேகூட எழுந்தருளியிருந்து லோகத்தை ரக்ஷித்து, பின்னைத் திருமஞ்சநமாடியருளி நிரதிஶயஸுகந்த திவ்யமால்யாநுலேபநாலங்க்ருதனாய் திவ்ய பூஷண பூஷிதனா யிருந்தவன் கவராத அறிவினால் குறைவிலம் என்கிறாள்.

ஒ.—அஞ்சாம் பாட்டில், பரமப்ரணயியான தஶரதாத்மஜன் விரும்பாத அறிவினால் ஒருப்ரயோஜந மில்லை என்கிறாள்.

[தளிர் நிறம் என்று தொடங்கி] - தளிர்போலே யிருக்கிற நிறத்தால் பரிபூர்ணையாய் ராக்ஷஸீமத்யத்திலே நிருத்தையா யிருந்தா ளென்று திருவடிவாயாலே விண்ணப்பஞ்செய்யப்பட்ட. ஆஶ்ரிதர்க்காக லோகப்ரஸித்தமாகச் சிறையிருந்தபடி என்றும் சொல்லுவர். [கிளிமொழி என்று தொடங்கி] - இனிய பேச்சையுடைய பிராட்டி நிமித்தமாக ராவணனுடைய ஸம்ருத்தமான நகரத்தை தஹிப்பதும்செய்து, தேனையுடைத்தாய் மலர்ந்திருந்துள்ள திருத்துழாய் மாலையாலே கமழாநின்றுள்ள திருமுடியை யுடையான். இது, மீண்டு எழுந்தருளி ஒப்பித்திருக்கிறபடிக்கு உபலக்ஷணம். [கடல் ஞாலத்து அளிமிக்கான்] - ஸம்ஸாரிகள்பக்கலிலே மிகவும் அநுக்ரஹஶீல னானவன்.

ப்ரார்த்தித்த பேருண்டோ? என்ன, ஸாவித்ரி இத்யாதி. அதாவது - ஸாவித்ரி யென்பாளொரு பெண்பிள்ளையை மாதாபிதாக்கள் ஒருவனுக்குக் கொடுக்க என்று உத்யோகிக்கிறவளவிலே, நாரதர் வந்து, 'இவனுக்கு ஆயுஸ்ஸு குறைந்திருக்கும்' என்று சொல்ல, அவர்களும் அத்தைக் கேட்டு இருக்க, அந்த ஸாவித்ரியானவள் 'எனக்கு அவனே யாகவேணும்; அவனுக்கு என்னைக் கொடுங்கோள்; அவனாயுஸ்ஸுக்கு நான் கடவேன்' என்று சொல்ல, அத்தைக் கேட்டு அவர்களும் அவனுக்கு அவளை நீர்வார்த்துக் கொடுக்க, சில நாள் சென்றவாறே இவனைக் கொண்டுபோக யமபடர் வந்து கொண்டுபோகிறவளவிலே, அவளும் கூடப் போய் யமலோகத்திலே செல்ல, யமனும் தூதர்களைப் பார்த்து 'இவளை என் கூட்டிக்கொண்டு வந்திகோள்?' என்று வெறுத்து, அந்த ஸாவித்ரியைப் பார்த்து, 'உனக்கு என்ன வேணும்?' என்ன, 'பர்த்தா வேணும்' என்ன, 'அவனை யொழிந்தத்தைக் கேள்' என்ன, 'ஆகில், அவனுக்கு நான் அநேகம் பிள்ளைகளைப் பெறவேணும்' என்று வேண்டிக்கொள்ள, அவனும் அப்படியே அவளபிமதத்தைத் தலைக்கட்டினான். க்ரமேண அந்வய:. (ச)

ப.—அநந்தரம், ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளுக்காக, அஸஹ்யாபராதியான ராவணனை அழியச் செய்த சக்ரவர்த்திதிருமகன் விரும்பாத அறிவால் என்ன காரியமுண்டு? என்கிறாள்.

தளிர் நிறத்தால்-தளிர்போலே தர்ஶநீயமாய் ஸுகுமாரமான நிறத்தால், குறைவில்லா-பரிபூர்ணையாய், தனிச்சிறையில் - (ப்ரபாப்ரபாவான்களைப் பிரிக்குமா போலே பிரிக்கப்பட்டுத்) தனியே (ராக்ஷஸீமத்யத்திலே) நிருத்தையாய், விளப்புற்ற-(லோகமடைய 'ஒருத்திசிறையிருந்து ரக்ஷிக்கும்படியே' என்றுகொண்டாடும்படி) ப்ரஸித்தையாய், ([illegible]” என்னும்படி); கிளிமொழியாள்-கிளிபோலே இனிய மொழியை யுடையளான பிராட்டி, காரணமா-காரணமாக, கிளர்-அநீதியாலே பெரிய கிளர்த்தியையுடையனான, அரக்கன்-ராவணனுடைய, கிளர் நகர்-ஸம்ருத்தமான நகரத்தை; எரித்த-நெருப்புக்கிரையாக்கினவனாய்; (மீண்டு வந்து முடிசூடி), களிமலர்-தேனையுடைத்தாய் மலர்ந்த; துழாயலங்கல்-திருத்துழாய் மாலையாலே; கமழ்-பரிமளோத்தரமான, முடியன்-அபிஷேகத்தை யுடையனாய்; கடல் ஞாலத்து-கடல்சூழ்ந்த பூமியிலே, அளிமிக்கான்-தண்ணளி விஞ்சும்படி எழுந்தருளியிருந்தவன்; கவராத-விரும்பாத; அறிவினால்-அறிவால்; குறைவிலம் - ஒருகாரியமுடையோ மல்லோம். களி-தேன். அலங்கல்-மாலை. அளி-தண்ணளி; உபகாரமாகவுமாம்.

இ.—அஞ்சாம் பாட்டில்; பரமப்ரணயியாய் ஸர்வரக்ஷகனான தஶரதாத்மஜன் விரும்பாத அறிவினால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? என்கிறாள்.

[தளிர் நிறத்தால் குறைவில்லா]-“[illegible]”என்று பத்துத் திக்கிலுமுண்டான அந்தகாரத்தைப் போககும் ஒளியை யுடைய நிறத்தால் பூர்ணையானவள். [தனிச்சிறையில்] - ப்ரபையையும் ப்ரபாவானையும் பிரித்தாற்போலே பெருமாளைப் பிரிந்து ராக்ஷஸீமத்யத்திலே நிருத்தையா யிருந்தபடி.. [விளப்புற்ற] - “[illegible]” என்று திருவடியாலே பெருமாளுக்குச் சொல்லப்பட்டவள். தேவஸ்த்ரீகள் காலில் விலங்கு கழற்றுகைக்குத் தான் சிறையிருந்தா ளென்று லோகத்திலே ப்ரஸித்தையானவ ளென்றுமாம். [கிளிமொழியாள் காரணமா] - “[illegible]” என்று அவள்பேச்சை அவன்வார்த்தை வழியே நினைத்து அவள் நிமித்தமாக. [கிளர் அரக்கன்] - தாயையும் தமப்பனையும் சேர இருக்கவொட்டாதே பிரித்த மிகையை யுடையவன். [நகர் எரித்த] - ராவணனுடைய ஸம்ருத்தமான நகரத்தை தக்தமாக்கினவன். [களிமலர் இத்யாதி] - ராவண வதாநந்தரம் மீண்டு எழுந்தருளி முடிசூடி வைத்த வளையமும் தாமுமா யிருந்தபடி. தேனையுடைத்தாய் மலர்ந்திருந்துள்ள திருத்துழாய்மாலையாலே கமழாநின்றுள்ள திருமுடியை யுடையவன். களி - தேன். அலங்கல்-மாலை. அவன் இதரஸஜாதீயனாய் வந்து அவதரித்தால் அத்திருத்துழாயும் அங்குத்தைக்கு அநுரூபமான புஷ்பங்களாகக் கடவது; அவன் கருமுகைமாலை சூடிலும் அத்தையே சொல்லக்கடவது. பாண்டியன் ஏதேனும் ஒன்றைச் சூடினாலும் வேப்பம்பூ என்னக் கடவதிறே. [கடல் ஞாலத்து அளிமிக்கான்] - ஸம்ஸாரிகள் பக்கலிலே தண்ணளி மிக்கவன். தேவர்கள் பிராட்டியைப் பிரிப்பது இளையபெருமாளைப் பிரிப்பதாய் எழுந்தருளுவிக்கும்படியிறே; ஸம்ஸாரிகள் நோவைக் கண்டு தண்ணளியாலே எழுந்தருளி யிருந்தபடி. [கவராத இத்யாதி] - இப்படி தண்ணளிமிக்கவன் விரும்பாத அறிவினால் எனக்கு என்ன கார்யமுண்டு?

ஈடு.— அஞ்சாம்பாட்டு. பரமப்ரணயியாய் ஸர்வரக்ஷகனான தஶரதாத்மஜன் விரும்பாத அறிவினால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு எனக்கு? என்கிறாள்.

[தளிர்நிறத்தால் குறைவில்லா]-"குர்வந்தீம்ப்ரபயாதேவீம் ஸர்வாவிதிமிராதிஶ:" (குர்வந்தீம்ப்ரபயாதேவீம் ஸர்வாவிதிமிராதிஶ:) - பிராட்டி பத்துமாஸம் திருமஞ்சநம்பண்ணாமை யாலே திருமேனியில் புகர் அகஞ்சுரிப்பட்டபடி; பத்துத்திக்கிலுமுண்டான அந்தகாரத்தைப்போக் குமளவாயிற்று; "ஶோகதமோபஹம்" (ஶோகதமோபஹம்).[தனிச்சிறையில்]-ப்ரஜையையும் ப்ரஹாவானையும் பிரித்துவைத்தாற்போலே யிருப்பதொன்றிறே ராக்ஷஸீமத்யத்தில் நிருத்தையா யிருந்தபடி. [விளப்புற்ற]-"க்ருஶாமநஶநேநச" (க்ருஶாமநஶநேநச) என்றாற்போலே, தன்னைப் பேணாதேயிருந்தாள்' என்று திருவடியாலே பெருமாளுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்யப்பட்டவ ளென் னுதல்; அன்றிக்கே, தேவஸ்த்ரீகள்காலில் விலங்கைவெட்டிவிடுகைக்காகத் தன்னைப்பேணாதே அங்கேபுக்குத் தன்காலிலே விலங்கைக் கோத்துக்கொண்டவ ளென்று நாட்டிலேப்ரஸித்தையா னவ ளென்னுதல். [கிளிமொழியாள் காரணமா] - திருவடிவாயிலே ஒன்றுதங்கிய அவள் வார்த் தையைக் கேட்டு, அவ்வழியாலே "மதுராமதுராலாபா" (மதுராமதுராலாபா) என்றாரிறே அத்தை ஸ்மரித்து; அப்படிப்பட்ட வார்த்தையை யுடையவள் ஹேதுவாக. [கிளரரக்கன்]-தாயும்

அஞ்சாம்பாட்டு - தளிர்நிறத்தால் இத்யாதி. 'கிளிமொழியாள் காரணமா - நகரெரித்த' என்றத் தைப்பற்ற, பரமப்ரணயியாய் என்றது. 'கடல்ஞாலத்தளிமிக்கான்' என்றத்தைப்பற்ற, ஸர்வரக்ஷகனான என்றது.

விஶ்லேஷதஶையிலே 'தளிர்நிறம்' என்கிறதென்? என்ன, "குர்வந்தீம்" இத்யாதி. "வ்ரண வந்தாநநாஸ்ஸர்வாம்ஶாம்யாஸ்த்ரபயோயதா। குர்வந்தீம்ப்ரபயாதேவீம்ஸர்வா விதிமிராதிஶ:" இதி ஸுந்தரகாண்டே பஞ்சதஶே ஹநுமாந். இதுக்கு அர்த்தம் - பிராட்டி இத்யாதி. அகஞ்சுரிப்பட்டபடி - குறைவுபட்டபடி. அந்தகாரத்தைப்போக்குமென்றதுக்கு ப்ரமாணம் - "ஶோகத மோபஹம்" என்றது. இங்கு 'தமோபஹம்'என்கிறமாத்ரமே அபேக்ஷிதம். "நமோவமேஹேவு வேஷ்டார்ணநிசுராக்ஷஸாய நம்। ஸதாஹியாநம்ஸஜ்யோதிஷஶ்ஶோகதமோபஹம்" இதி ரகுவம்ஶே தஶமே த்விதீயஶ்லோக:. ராக்ஷஸிகள் நடுவேயிருக்கச்செய்தே தனியாவதென்? என்ன, ப்ரபையையும் இத்யாதி. இவளுக்கு அவனோட்டைப்பிரிவொழிய வேறுதனியில்லை யென்றபடி. முந்தின அர்த்தத்துக்கு, விளப்புற்ற-சொல்லப்பட்ட. விளப்பு - சொல்லுகை. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, விளப்புற்ற - ப்ரஸித்தியையடைந்த; ப்ரஸித்தை யென்றபடி. இந்த அர்த்தத்துக்கு - "ஸுந்தரீரவநாயஸ" இத்யாதியிலே நோக்கு. "கஶ்ஶோவுணவஸீம்தீநாம்க்ருஶாமநஶநேநச। ஶோகத்யாந வராம்தீநாம் நித்யதுஸ்ஸ்வபராயணாம்" இதி ஸுந்தரகாண்டே. கிளிமொழியாள் - கிளிபோலே இனிய பேச்சையுடையவள். வார்த்தை மதுரமாயிருக்குமோ? என்ன, திருவடிவாயிலே இத்யாதி. "மதுராமதுராலாபாகிமாஹமதுராநநா। ஸீதா நவஸாரோஹாஹநாத்ரயவஸா" இதி சூடாமணி ப்ரதாநாநந்தரே ராம:. "க்ருஶாம்" இத்யாதி வாக்யத்தில், என்றாற்போலே யென்றபதம் - ஆதிஶப்தஸமாநார்த்தகம். ஒன்றுதங்கிவரும்போதும் "மதுராமதுராலாபா" என்றிருக்க, ஸாக்ஷாத் சொல்லும்போது போக்யதை சொல்லவேண்டாவிறே; ஆகையாலே, 'கிளிமொழியாள்' என்று அருளிச் செய்கிறா ரென்றபடி. அத்தை ஸ்மரித்து - பிராட்டிபேச்சினினிமையை ஸ்மரித்து. திருவடிவாயிலே இத் யாதி வாக்யம் - 'விளப்புற்றகிளிமொழியாள்' என்கிற ஸமபிவ்யாஹாரதாத்பர்யம். 'கிளர்' என்றத்தை அரக்கனுக்கு விஶேஷணமாக்கி அர்த்தம் - தாயும் இத்யாதி. தாயும் தமப்பனும் என்றது -"ஸம்ஸ்தா

தமப்பனும் சேரஇருக்கப்போருதபடியான கிளர்த்தியிறே; "உதீர்ணஸ்ய ராவணஸ்ய" (உதீர்ணஸ்யராவணஸ்ய) என்கிறபடியே. [நகர்எரித்த] - பையல்குடியிருப்பை யழித்து மூலையடியே வழி நடத்தின. ராவணனுடைய ஸம்ருத்தமான நகரத்தை தக்தமாக்கின. [களிமலர்இத்யாதி] - களி - தேன். தேனையுடைத்தான மலரோடேகூடின திருத்துழாய்மாலை கமழாநின்றுள்ள திருவபிஷேகத்தையுடையவன். அவன்தான் இதரஸஜாதீயனாய்க்கொண்டு அவதரித்தால், அப்ராக்ருதமான பதார்த்தங்களும் அதுக்கீடான வடிவைக் கொண்டு வந்து தோற்றுமித்தனையிறே; ஆகையாலே, அவன் கலம்பகன்கொண்டு வளையம்வைத்தாலும் இவர்கள் சொல்லுவது திருத்துழாயையிட்டிறே. அஸாதாரணமானவற்றை யிட்டிறே கவிபாடுவது; பாண்டியர்கள் மற்றையார் கருமுகைமாலையைக்கொண்டு வளையம்வைத்தாலும், அவர்களுக்கு அஸாதாரணமான வேம்பு மற்றையவற்றை யிட்டிறே கவிபாடுவது. [கடல்ஞாலத்துஅளிமிக்கான்] – ஸம்ஸாரத்திலே தண்ணளிமிக்கவனாயிற்று. ஸம்ஸாரிகள் படுகிற க்லேசத்தை அநுஸந்தித்து; 'இத்தைப் போக்கவேணும்' என்று திருவுள்ளம் இங்கே வேரூன்றினபடி; பிராட்டியைப்பிரிப்பது, இளையபெருமாளை அகற்றுவதாய், அநந்தரம் 'அவதாரத்துக்குக் காலமாயிற்று' என்று தேவகார்யத்திலே ஒருப்படுவித்துக் கிளப்பவேண்டும்படியிறே. [கவராத இத்யாதி] - அப்படிப்பட்டவன் விரும்பாத, அறிவினால் கார்யமுடையோமல்லோம். பிராட்டியுடைய இரண்டாம்பிரிவுக்கு அடியான வநவாஸஜ்ஞாநம் போலேயிருக்கிற இவ்வறிவால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? பிரிவோடே ஸந்திக்கும்படியாயிறே அதுஇருப்பது. (ரு)

ஸர்வலோகாநாம் தேவதேவோ ஹரிர்விபு:" என்றத்தைப்பற்ற. அப்படி உதீர்ணனாயிருக்குமோ? என்ன, "உதீர்ணஸ்ய" இத்யாதி. "ஸஹி தேவைருதீர்ணஸ்ய ராவணஸ்ய வதார்த்திபி: | அர்த்திதோ மாநுஷே லோகே ஜஜ்ஞே விஷ்ணுஸ் ஸநாதந:" இத்யயோத்யாகாண்டே ஆதௌ. பையல்-க்ஷுத்ரன். மூலையடியே வழிநடத்துகையாவது - ஊர் பாழ்போனால் தடையில்லாதே மூலைக்கு மூலையாகச் சரிப்போனபடி நடக்கலாம்படி பண்ணுகை. 'கிளர்' என்றத்தை நகருக்கு விசேஷணமாக்கி அர்த்தம் - ராவணனுடைய இத்யாதி. 'கிளர்' என்றது - ராவணவிசேஷணமானபோது, கர்வபரம்; நகரவிசேஷணமானபோது, ஸம்ருத்திபரம். சக்ரவர்த்திதிருமகனுக்குத் திருத்துழாய்மாலையுண்டோ? என்ன, அவன்தான் இத்யாதி. கலம்பகன் - நாநாஜாதீயபுஷ்பஸமூஹம். பரிஹாராந்தரம் - அஸாதாரணமான இத்யாதி. த்ருஷ்டாந்தமுகேந விவரணம் - பாண்டியர்கள் இத்யாதி. மற்றையாரென்றது - சேரன் - சோழன் முதலானாரை. மற்றையவற்றைஇட்டிறேயென்றது - பனைத்தார், ஆத்தித்தார் முதலானவற்றை நினைத்து. தண்ணளிமிக்கதினுரப்பை அருளிச்செய்கிறார் - ஸம்ஸாரிகள் இத்யாதி. அளிமிக்கான் - க்ருபைமிக்கிருக்கிறவன். அளிக்கைக்கு அவதி பரமபதமென்று கருத்து. திருவுள்ளம் இங்கே வேரூன்றினபடி யென்றது - க்ருபாதிசயத்தாலே திருவுள்ளம் இங்கே யூற்றிருந்த ப்ரகார மென்றபடி. அந்த ஊற்றத்தை அருளிச்செய்கிறார் - பிராட்டியை இத்யாதி. அதாவது - தேவாதிகள் இவர் அங்கே யெழுந்தருளுகைக்காக, பிராட்டியைப் பிரிப்பது, இளையபெருமாளையகற்றுவதாய் என்று கூட்டிக்கொள்வது. கிளப்பவேண்டும்படியிறே - வேரூன்றினபடி என்று அந்வயம். விரும்புகை - ஆதரித்துமேல்விழுகை. ஜ்ஞாநம் உத்தேஶ்ய மன்றோ? என்ன, பிராட்டியுடைய இத்யாதி. ப்ரயோஜநமில்லையோ? என்ன, பிரிவோடே இத்யாதி. தளிர்போலே தர்ஶநீயமாய் ஸுகுமாரமான நிறத்தால் பரிபூர்ணையா யென்றபடி. க்ரமேண அந்வய:. (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

அறிவினாற்குறைவில்லா அகல்ஞாலத்தவரறிய
நெறியெல்லாமெடுத்துரைத்த நிறைஞானத்தொருமூர்த்தி
குறியமாணுருவாகிக் கொடுங்கோளால்நிலங்கொண்ட
கிறியம்மான்கவராத கிளரொளியாற்குறைவிலமே.

ஆ.—(அறிவினால்.) ஸ்வவிஷயஜிஜ்ஞாஸையுங்கூட இல்லாத ஆத்மாக்களெல்லாரும் அறியும்படி ஸ்வப்ராப்த்யுபாயங்களெல்லாவற்றையும் தத்ததிகாராநுகுணமாக எடுத்துரைத்த நிறைஞானத்தொருமூர்த்தியாய், இப்படி உபாயாநுஷ்டாநத்தாலே வரும் விளம்பம் பொறுக்க மாட்டாமை ப்ரதிகூலாநுகூலவிபாகமின்றியே ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் 'காண்மின்களுலகீர்' என்று தன்னைக்காட்டிக்கொடுத்தருளினவன் கவராத கிளரொளியால் குறைவிலம் என்கிறாள்.

ஒ.—ஆறாம்பாட்டில், ஸகலலோகங்களுக்கும் ஸ்வப்ராப்தியுபாயங்களெல்லாம் தானே அருளிச்செய்து ஹிதோபதேசத்துக்குப் பாங்கல்லாதவர்களைத் தன்அழகாலே வசீகரிக்கும் ஸ்வபாவனான ஸ்ரீவாமநன் விரும்பாத மிக்கிருந்துள்ள லாவண்யத்தால் காரியமுடையோமல்லோம் என்கிறாள்.

[அறிவினால் என்று தொடங்கி] - தன்திறத்தில் அறிவுகொண்டு காரியமில்லாத ஸம்ஸாரிகள் அறியும்படி ப்ரபத்திபர்யந்தமான ஸகலோபாயங்களையும் வ்யக்தமாக அருளிச்செய்தருளின பரிபூர்ணஜ்ஞாநத்தை யுடையனாய் அத்விதீயஸ்வரூபனாயுள்ளான். [குறிய மாணுரு என்று தொடங்கி] - குறளான பிள்ளைவடிவையுடையனாய்க்கொண்டு மஹாபலியை அழகாலே மிகவும் நெருக்கிப் பூமியை வாங்கிக்கொண்ட விரகனான ஸர்வேஶ்வரன்.

ப.—அநந்தரம்; உபதேசத்தாலும் அர்த்தித்வத்தாலும் தனக்கேயாக என்னைக் கொள்ளும் ஸர்வஜ்ஞன் விரும்பாத ஒளியால் ஒருகாரியமில்லை யென்கிறாள்.

அறிவினால் - ஜ்ஞாநத்தில் அபேக்ஷையில்லாமையாலே, குறைவில்லா - குறைவு பட்டிராத, அகல் ஞாலத்தவர் - விஸ்தீர்ணையான பூமியிலுள்ளார், அறிய - அறியும்படி, (ஸர்வலோகமும் திரண்ட படைக்குநடுவே); நெறியெல்லாம்-(கர்மயோகம் முதலாக ப்ரபத்திபர்யந்தமான) ஸகலோபாயங்களையும், எடுத்து உரைத்த - (வ்யக்தமாம்படி தானே) எடுத்து அருளிச்செய்த, நிறைஞானத்து-பரிபூர்ணஜ்ஞாநவானான, ஒருமூர்த்தி - அத்விதீயஸ்வபாவனானவனாய், குறிய-மஹாமேருவை மஞ்சாடியாக்கினாற்போலே வாமநத்வத்தாலே ஆகர்ஷகமாய், மாணுருவாகி-(அர்த்தித்வமே நிரூபகமென்னலாம்படி) ப்ரஹ்மசாரிவேஷத்தையுடையனாய், கொடுங்கோளால்-(அழகைக்காட்டி மாறாதபடிபண்ணி,சிற்றடியைக்காட்டியிசைவித்து இப்படி)கொடிதாகவஞ்சித்தபரிக்ரஹத்தாலே, நிலம்கொண்ட - பூமியைத் தன்னதாக்கிக்கொண்ட, கிறி - நல்விரகையுடைய, அம்மான் - ஸர்வேஶ்வரன், கவராத - விரும்பாத, கிளர்ஒளியால் - கிளர்ந்த ஒளியால், குறைவிலம் - என்னப்ரயோஜநமுண்டு? ஒளி - லாவண்யகுணமான ஸமுதாயஶோபை.

இ.—ஆறாம்பாட்டில், அறிவில்லாதார்க்கு ஸ்வப்ராப்த்யுபாயங்களை உபதேசித்து அறிவு பிறக்கைக்கு யோக்யதையில்லாதாரை வடிவழகாலே தனக்கு ஆக்கிக்கொள்ளுமவன் விரும்பாத லாவண்யத்தால் என்ன கார்யமுண்டு? என்கிறாள்.

[அறிவினால் குறைவில்லா] - பகவத் விஷயத்தில் அறிவுகொண்டு ஒருகார்யமின்றிக்கேயிருக்கை. அங்கபாநாதிகள் பெறுவிடில் செல்லாதாயிருக்கும் அறிவொன்றினுமாயிற்று

நிரபேக்ஷராயிருப்பது. [அகல் ஞாலத்தவர்] - இந்தப் பூமிப்பரப்பிலுள்ளாரில் அறிவில் குறைபட்டிருப்பாரில்லை [அவர் அறிய] - கல்லிலே துளையுண்டாககிறாற்போலே ஸம்ஸாரிகள் அறியும்படி. [நெறியெல்லாம் எடுத்துரைத்த] - சேதநபேதத்தோபாதி போருமிறே உபாயபேதமும் கர்மயோகம் முதலாக ப்ரபத்திபர்யந்தமாக ஸகல உபாயங்களையும் வ்யக்தமாக உபதேசித்தபடி. கர்மஜ்ஞாநபக்திகள்; அவதாரரஹஸ்யம், புருஷோத்தமவித்யை. ஸ்வரூபயாதாத்ம்யம்; விரோதிநிவ்ருத்திக்கு ப்ரபத்தி; ஆத்மப்ராப்திக்கு ப்ரபத்தி. பகவல்லாபத்துக்கு ப்ரபத்தி இவற்றை அடங்க விசதமாக அருளிச்செய்த. [நிறைஞானத்தொரு மூர்த்தி] - நிறைந்தஞானத்தையுடைய அத்விதீயமான ஸ்வரூபத்தையுடையவன். ஜ்ஞாநாதிகன் சொன்னதிறே ப்ரமாணமாவது. எல்லாருடைய *ஜ்ஞாநத்துக்கும் அடியான ஜ்ஞாநபூர்த்தியை யுடையவன். [குறியமாணுருவாகி] - அறிவிக்கைக்கு அயோக்யராயிருப்பாரை அழகாலே அகப்படுத்தினபடி. [குறிய] - கோடியைக் காணியாக்கிறாற்போலே வளர்ந்ததிலுங் காட்டில் வாமநவேஷமே ஆகர்ஷகமானபடி. [மாணுருவாகி] - 'முன்பும் இதுவேபோ ஸ்வரூபம்?' என்னும்படி பிறந்த அன்றே இரப்பிலே தகணேறினபடி. [கொடுங்கோளால்]-வெட்டிய கோளாலே. அழகைக்காட்டி 'அல்லேன்' என்னவொண்ணாதபடி நெருக்கிக் கொள்கை; வஞ்சித்துக்கொண்ட என்றுமாம்: அதாகிறது— மூவடியென்று இரந்து ஈரடியிலே அடக்கியும்,சிறியகாலைக் காட்டிப் பெரியகாலாலே அளந்தும் செய்தபடி. அவன் செவ்வைக்கேட்டுக்கு ஈடாகத் தானும் செவ்வைக் கேட்டாலே வாங்கினபடி. [நிலம்கொண்ட] - பூமியைத் தன்னதாக்கிக்கொண்ட. [கிறியம்மான்] - பெருவிரகனான ஸர்வேச்வரன். அவன்தரும் வழியை அறிந்துவாங்கின விரகு. [கவராத கிளரொளியால் குறைவிலமே] - ஆஸம்ஸாரப்ரக்ருதிகளையும் வஞ்சித்துத் தன்னதாக்கிக்கொள்ளுமவன் ஆதரித்திருக்கிற என்னை உபேக்ஷிக்குமாகில் இந்த லாவண்யத்தால் என்ன கார்யமுண்டு? என்கை [கிளரொளி] - மிக்க ஒளி; ஸமுதாயசோபை.

ஈடு.— ஆரும்பாட்டு. அறிவில்லாதார்க்கு ஸ்வப்ராப்த்யுபாயங்களை உபதேசித்து, அறிவு பிறக்கைக்கு யோக்யதையில்லாதாரை வடிவழகாலே தனக்காக்கிக்கொள்ளுமவன் விரும்பாத லாவண்யத்தால் என்ன காரயமுண்டு? என்கிறாள்.

[அறிவினால்குறைவில்லா] - நாட்டார் அந்நபாநாதிகளேல்லாவற்றாலும் கார்யமுடையராயிருப்பார்களிறே; அறிவொன்றிலுமாயிற்றுக் குறைவுபட அறியாதது. அறிவினால் குறைவுபட அறியாத. அறிவால் கார்யமின்றிக்கே யிருப்பாராயிற்று [அகல்ஞாலத்தவர்] - பரப்பையுடைத்தான பூமியில், அறிவில் குறைவுபட அறிவாரொருவரு மில்லையாயிற்று. [அவர்அறிய] - கல்லைத் துளைத்து நீரைநிறுத்தினாற்போலே இவர்கள் நெஞ்சிலேபடும்படி. [நெறியெல்லாம்எடுத்துரைத்த] - சேதநபேதத்தோபாதி போருமிறே உபாயபேதமும் சர்மயோகம் முதலாக ப்ரபத்திபர்யந்த.

ஆரும்பாட்டு - அறிவினால் இத்யாதி. பாட்டெல்லாம் கடாக்ஷித்து, கீதோபந்ஷதாசார்யனையும் வாமநனையும் சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜநம் சொல்லுகிற வழியாலே அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் - அறிவில்லாதார்க்கு இத்யாதி. வடிவழகாலே யென்றதுக்கு - குறியமாணுருவிலே தாத்பர்யம்.

'அகல்ஞாலத்தவரறிய' என்றதுக்குச் சேர, அறிவினால் ப்ரயோஜநமில்லாதவென்று அஜ்ஞாநபரமாக அருளிச்செய்கிறார் - நாட்டார் இத்யாதி. அந்நபாநாதிகளெல்லாவற்றாலும் கார்யமுடையராயிருக்கையாவது - அத்தால் ப்ரயோஜநமுடையரா யிருப்பரென்றபடி. இவ்வாக்யாநந்தரம் - 'அறிவால் கார்யமின்றிக்கே யிருப்பாராயிற்று' என்ற வாக்யம் அநுஸந்திப்பது. ஆக, 'அறிவினால்குறைவில்லா' என்கிறதுக்குச் சொல்லிற்றாயிற்ற அர்த்த மேது? என்ன, 'பகவத்விஷயஜ்ஞாநம் நமக்கின்றிக்கே போயிற்றே' என்று குறைவுபட அறியார்களென்கிற அர்த்தம் சொல்லிற்றாயிற் றென்கிறார் - அறிவொன்றிலும் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. 'அகல்ஞாலத்தவர்' என்றதுக்கு வாஸநை - பரப்பை இத்யாதி. அவர்கள் மூடராகையாலே அறிகை துர்லபம்; ஆகையாலே; அதுக்குஉபயுக்தமாகஹாவம்- கல்லை இத்யாதி. பக்திப்ரபத்திகள் இரண்டன்றோ வேதாந்தவிஹிதமான உபாயங்கள்? 'நெறியெல்லாம்' என்கிறதென்? என்ன, சேதந இத்.

* 'எல்லாருடைய ஜ்ஞாநமும் நசிக்கும்படியான' என்று பாடாந்தரம்.

மாக ஸகலோபாயங்களையும் வ்யக்தமாக உபதேசித்தபடி. கர்மஜ்ஞாநபக்திகள், அவதாரரஹஸ்யஜ்ஞாநம், புருஷோத்தமவித்யை, ஸ்வஸ்வரூபயாதாத்ம்யம், விரோதிநிவ்ருத்திக்குப்ரபத்தி, ஆத்மப்ராப்திக்குப்ரபத்தி, பகவல்லாபத்துக்குப்ரபத்தி இவற்றைஅடங்க விசததமமாக அருளிச்செய்தவன். கர்மயோகத்தை உபதேசிக்க, அவன் 'இந்த்ரியஜயம்பண்ணுகைஅரிது' என்ன, 'ஆகில், என்பக்கலிலே நெஞ்சைவை' என்று கர்மத்தை அநுஷ்டித்தாரை ப்ரஸங்கியா, அந்தப்ரஸங்கத்தாலே அவதாரரஹஸ்யத்தை உபதேசியா, அநந்தரம் ஜ்ஞாநயோகத்தை உபதேசித்து, 'ஜ்ஞாநவைசத்யத்துக்கு உறுப்பாக என்பக்கலிலே நெஞ்சைவை' என்று, அநந்தரம் பக்தியோகத்தை உபதேசித்து, அங்கு 'விரோதிபாபக்ஷயத்துக்கும் பக்திவிவ்ருத்திக்குமாக என்பக்கலிலே நெஞ்சை

யாதி. அதாவது-ஆத்மாக்கள் அநேகராகையாலே அந்தந்தச் சேதநர்க்குக் கர்மாநுகுணமாக ருசிபேதங்களும் உண்டிறே, அந்த ருச்யநுகுணமாக வென்றபடி. 'எடுத்து' என்கையாலே - 'நிதியெடுத்து' என்னுமா போலே, வேதாந்தகுஹ்யத்தை ப்ரகாசிப்பித்தா னென்று தோற்றுகிறது. 'நெறியெல்லாம்' என்ற வாக்யத்துக்கு - கர்மயோகம் முதலாக என்று தொடங்கி, வ்யக்தமாக உபதேசித்தபடி யென்னுமளவும் ஸங்க்ரஹம். கர்மஜ்ஞாநபக்திகளென்று தொடங்கி, விசததமமாக அருளிச்செய்தவ னென்னுமளவும் அத்தைப் பற்ற விஸ்தாரம். கர்மயோகத்தை யுபதேசிக்கஎன்று தொடங்கி மிகவும் விஸ்தாரம். "யோகஸ்த꞉ குரு கர்மாணி ஸங்கம் த்யக்த்வா தநஞ்ஜய" இத்யாதியாலே - கர்மயோகத்தையும், "ஸர்வம் கர்மாகிலம் பார்த ஜ்ஞாநே பரிஸமாப்யதே" இத்யாதியாலே - ஜ்ஞாநயோகத்தையும், "பக்த்யா த்வநந்யயா ஶக்ய꞉" இத்யாதியாலே - பக்தியோகத்தையும், "ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம்" இத்யாதியாலே அவதார ரஹஸ்யத்தையும், "த்வாவிமௌ புருஷௌ லோகே" என்று தொடங்கி, "ப்ரதித꞉ புருஷோத்தம꞉" என்னுமளவாக - புருஷோத்தமவித்யையையும், "[illegible]" இத்யாதியாலே - ஸ்வஸ்வரூபயாதாத்ம்யத்தையும், "தைவீ ஹ்யேஷா குணமயீ" இத்யாதியாலே - விரோதிநிவ்ருத்திக்கு ப்ரபத்தியையும், "ஜராமரணமோக்ஷாய" இத்யாதியாலே - ஆத்மப்ராப்திக்குப்ரபத்தியையும், சரமஶ்லோகத்தாலே - பகவல்லாபத்துக்கு ப்ரபத்தியையும் உபதேசித்தா னென்றபடி. விரோதிநிவ்ருத்திக்கு என்றது - உபாயோத்பத்திவிரோதி நிவ்ருத்திக்கு என்றபடி. கர்மயோகத்தை உபதேசிக்கவென்றது- "தஸ்மாதஸக்த꞉ ஸததம் கார்யம் கர்ம ஸமாசர" இத்யாதியைப் பற்ற. இந்த்ரியஜயம் பண்ணுகை அரிதென்னவென்றது- "சஞ்சலம் ஹி மந꞉" இத்யாதியைப்பற்ற. என்பக்கலிலே நெஞ்சைவை யென்றது - "தாநி ஸர்வாணி ஸம்யம்ய யுக்த ஆஸீத மத்பர꞉ | வஶே ஹி யஸ்யேந்த்ரியாணி தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டிதா" என்றத்தைப்பற்ற. கர்மத்தை அநுஷ்டித்தாரை ப்ரஸங்கியாவென்றது - "கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்திமாஸ்திதா ஜநகாதய꞉" இத்யாதியைப்பற்ற. ப்ரஸங்கியா - ப்ரஸங்கித்து. அந்தப்ரஸங்கத்தாலே யென்றது- கர்மயோகப்ரஸங்காநந்தர மென்றபடி. அதாவது - "இமம் விவஸ்வதே யோகம் ப்ரோக்தவாநஹமவ்யயம் | விவஸ்வாந் மநவே ப்ராஹ மநுரிக்ஷ்வாகவேऽப்ரவீத் || ஏவம் பரம்பராப்ராப்தமிமம் ராஜர்ஷயோ விது꞉ | ஸ காலேநேஹ மஹதா யோகோ நஷ்ட꞉ பரந்தப || அர்ஜுந உவாச || அபரம் பவதோ ஜந்ம பரம் ஜந்ம விவஸ்வத꞉ | கதமேதத்விஜாநீயாம் த்வமாதௌ ப்ரோக்தவாநிதி" என்று கேட்க, "பஹூநி மே வ்யதீதாநி ஜந்மாநி தவ சார்ஜுந | தாந்யஹம் வேத ஸர்வாணி ந த்வம் வேத்த பரந்தப" இத்யாதியாலே - இப்படி ப்ராஸங்கிகமாக அவதாரரஹஸ்யத்தை உபதேசித்தா னென்றபடி. ஜ்ஞாநயோகத்தை உபதேசித்தென்றது - "ஸர்வம் கர்மாகிலம் பார்த ஜ்ஞாநே பரிஸமாப்யதே" இத்யாதியைப் பற்ற. ஜ்ஞாநவைசத்யத்துக்கு உறுப்பாக என்பக்கலிலே நெஞ்சைவை யென்றது - "மய்யேவ மந ஆதத்ஸ்வ மயி புத்திம் நிவேஶய | நிவஸிஷ்யஸி மய்யேவ அத ஊர்த்வம் ந ஸம்ஶய꞉" என்றத்தைப்பற்ற. அநந்தரம் பக்தியோகத்தை யென்றது - "பக்த்யா த்வநந்யயா ஶக்ய꞉" இத்யாதியைப் பற்ற. அந்த விரோதி பாபக்ஷயத்துக்கும் பக்திவிவ்ருத்திக்குமாக என்பக்கலிலே நெஞ்சைவை என்றது -

வை' என்று, அநந்தரம் "யதஃப்ரவ்ருத்திஃப்ரஸ்ருதா புராணீ" (யதஃப்ரவ்ருத்திஃப்ரஸ்ருதா புராணீ) "தமேவஶரணம்கச்ச" (தமேவஶரணம்கச்ச) "மாமேவயே ப்ரபத்யந்தே" (மாமேவயே ப்ரபத்யந்தே) என்றும் அவற்றுக்கு உறுப்பாக ப்ரபத்தியை விதியா; அவ்வழியாலே ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்து; "பூமிராபோநலோவாயுஃ" (பூமிராபோநலோவாயுஃ) என்று தொடங்கி "ஜீவபூதாம்" (ஜீவபூதாம்) என்கிற சேதநாசேதநங்கள் எனக்கு ஶரீரமென்று அவ்வழியாலே தன்பேற்றுக்குத் தனக்கு ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணுகையில் யோக்யதையின்றிக்கே யிருக்கிறபடியைக் காட்டி, 'இவைதான்செய்து தலைக்கட்டப்போகாது' என்று சொல்லும்படி இதின் அருமையை அவன்நெஞ்சிற்படுத்தி; அவன்தான் அறிந்து கேட்டவற்றுக்குப் பரிஹாரம் பண்ணி, அவன் அறியாதே கேட்கமாட்டாதவற்றையும் தானே அறிவித்து, ப்ரபத்திபர்யந்தமாக உபதேசித்தபடியைச் சொல்லுகிறது. [நிறைஞானத்துஒருமூர்த்தி]-'ஒருவன்சொன்னான்' என்னுங் காட்டில் அது ப்ரமாணமோ? ஆப்தமாக வேண்டாவோ? என்னில்:— இத்தலையில் அஜ்ஞாநமும் அகிஞ்சித்கரமாம்படியான ஜ்ஞாநபூர்த்தியை யுடையவனாவது, ப்ரமாணமாய் எல்லார்க்கும் வெளிச்சிறப்பைப் பண்ணிக்கொடுப்பதான வேதத்தினுடைய நித்யத்வாபௌருஷேயத்வங்கள் ஸ்வாதீநமாம்படி அவற்றை ஸ்மரித்துச்சொல்லுமவனாயிற்று வேதார்த்தத்தை விசதீகரித்தானாயிற்று. பரிபூர்ணஜ்ஞாநத்தை யுடைத்தான அத்விதீயமான ஸ்வரூபத்தை யுடையவன். [குறிய இத்யாதி] - அறிவிக்கக் கேளாதாரை வடகே விடுகமிட்டு வடிவழகாலே தனக்காக்கிக்கொள்ளுமவனாயிற்று. [குறிய]—கோடியைக் காணியாக்கிக்கொண்டாற்போலே, வளர்ந்தபோதையிற்காட்டி

"புத்திஸ்தத்வம் । புத்தித்வஸாத்ஸ்வாணிபுத்தஸாதாதஸிஷ்யவஸி" என்றத்தைப்பற்ற. அங்க ப்ரபத்திக்கு அடைவே ப்ரமாணத்ரயம்- "யதஃப்ரவ்ருத்திஃ" இத்யாதி. ப்ரவ்ருத்திஃ-ஸ்ருஷ்டிஃ. அவற்றுக்கு உறுப்பாக - அந்த உபாயாந்தரங்களுக்கு அங்கமாக. விதியா-விதித்து. அவ்வழியாலேஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித் தென்றது - "பூமிராபோநலோவாயுஃ" இத்யாதியைப்பற்ற. இந்த ஶ்லோகத்தில், மநஃ என்றது - ப்ரக்ருதி, புத்தியென்றது - மஹாந். செய்துதலைக்கட்டப்போகாதென்றது - "ஜ்யாயஸீ சேத்கர்மணஸ்தே மதா புத்திர்ஜநார்த்தந । தத்கிம் கர்மணி கோரே மாம் நியோஜயஸி கேஶவ" என்றத்தைப்பற்ற. தான்அறிந்துகேட்டவற்றுக் கென்றது - "கர்ப்பணோஹ்யபி போத்தவ்யம் போத்தவ்யஞ்ச விகர்மண:" இத்யாதியைப்பற்ற. பரிஹாரம்பண்ணி யென்றது - "நஹிகஶ்சித்க்ஷணமபி ஜாது திஷ்டத்யகர்மக்ருத் । கார்யதே ஹ்யவஶஃ கர்ம ஸர்வஃ ப்ரக்ருதிஜைர்குணை:" "ஶரீரயாத்ராபி ச தே ந ப்ரஸித்த்யேதகர்மணஃ" என்றத்தைப்பற்ற. அவன் அறியாதே கேட்கமாட்டாதவற்றையும் தானே அறிவித் தென்றது - "ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ । அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா ஶுசஃ" என்றத்தைப்பற்ற. உபாயாந்தரங்களை உபதேசிக்கிறவிடத்திலே ஸ்வஸ்வரூபயாதாத்ம்யத்தை உபதேசிக்கிறது - 'பரதந்த்ரனான எனக்குப் பிரியநின்று ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ண ப்ராப்தியில்லை' என்று அவற்றிலே இவனுக்கு ஶோகம்பிறக்கைக்கு உடலாக வென்று கருத்து. அஜ்ஞாநமும்அகிஞ்சித்கரமாம்படி என்றது - இவனுடைய அஜ்ஞாநத்தாலே நாசம் வாராதபடி யென்றபடி. நித்யமாய் அபௌருஷேயமான வேதமூலமானாலன்றோ ப்ரமாணமாவது, ஜ்ஞாநபூர்த்திமாத்ரம் போருமோ? என்ன, ப்ரமாணமாய் இத்யாதி. வெளிச்சிறப்பு - வைஶத்யம். இதையும் வேதார்த்த மென்கிறார் - வேதார்த்தத்தை இத்யாதி. 'எடுத்துரைத்த' என்றதுக்கு ஸாவமாதல். ஶப்தார்த்தம் - பரிபூர்ண இத்யாதி.

கீழ்ப்பதத்தோடே கூட்டி இதுக்கு ஸங்கதி - அறிவிக்க இத்யாதி. வடகேவிடுநகம் - வடகேன் கட்டும் கிட்டிக்கோல். நிலங்கொண்ட நெடிய உருவைச் சொல்லவேண்டியிருக்க, இந்த உருவைச் சொன்னதுக்கு ஹேது - கோடியை இத்யாதி. போலே என்ற அநந்தரம், இருக்கிறதென்று கூட்டுவது. வளர்ந்த

லும் ஆகர்ஷகமாயிருந்தபடி. [மாணுருவாகி] - பிறந்தபோதே இரப்பிலே யதிகரித்து, அதுவே வாஸிதமாயிருந்தபடியாலே, 'பிறப்பதற்குமுன்புமெல்லாம் இதுவேயோ யாத்ரை?' என்னும்படிக்கு ஈடாகவாயிற்று. 'உண்டு' என்று இட்டபோதோடு, 'இல்லை' என்று சொல்லிக் கதவடைத்தபோதோடு வாசியற முகமலர்ந்துபோம்படிக்கு ஈடாகவாயிற்று இரப்பிலே தகணேறினபடி. [கோடுங் கோளால்] - வெட்டிய கோளாலே யென்றபடி. அதாவது - வடிவழகைக்காட்டி அவனை வாய் மாளப்பண்ணினபடி. அன்றிக்கே, கோடு என்றத்தைக் குறுக்கி, அத்தை 'கோடு' என்றதாய், அதாவது-விலங்குகையாய், செவ்வைக்கேட்டைநினைத்து மூன்றடியை அபேக்ஷித்து இரண்டடியாலே அளப்பது; சிறுகாலைக்காட்டிப் பெரியகாலாலே அளப்பதாகக் கொண்டு அவனை வஞ்சித்தபடியைச் சொல்லிற்றுதல். துஷ்டஸாதநப்ரயோகம் பண்ணினவர்களுக்கு அதுக்கு ஈடாக உத்தரம்சொல்லுவாரைப்போலே, அவன் செவ்வைக்கேட்டுக்கு ஈடாகத் தானும் செவ்வைக்கேடனாய்க் கொண்டபடி. [கிறியம்மான்] - அவன்தரும் விரகறிந்து வாங்கவல்ல பெருவிரகனான ஸர்வேச்வரன். 'பெருங்கிறியான்' என்னக்கடவதிறே. [கவராத இத்யாதி]-செவ்வைகேடவாகிலும் தன்னுடைமையைத்தனக்காக்கிக்கொள்ளுமவன்; முன்பேஇசைந்து தன்னை 'பெறவேணும்' என்றிருக்கிற எனக்கு வந்து முகங்காட்டித் தனக்காக்கிக்கொள்ளாதபின்பு எனக்கு இத்தால் கார்யமுண்டோ? கிளரொளி - மிக்கவொளி; ஸமுதாயசோபை. (௮)

போதையிற்காட்டிலும் ஆகர்ஷக மென்றது-பெரியதிருவடிவில் அநுபாவ்யமான ஸௌந்தர்யங்களையெல்லாம் சிறியவடிவிலே அநுபவிக்கலா யிருக்கையாலே ஆகர்ஷகமாயிருக்கு மென்றபடி. 'ஆகி' என்றதுக்கு பாவம் - பிறந்தபோதே இத்யாதி. இதுவே - இரப்பே. யாத்ரை - ஜீவநஸாதநம். ஈடாகவாயிற்று என்றதுக்கு - தகணேறினபடி. என்றத்தோடே அந்வயம். தகண் - தழும்பு. 'கொடுங்கோளால்' என்றதுக்கு அர்த்தத்வயம்: கோடுவென்று - வெட்டிமையாய், கோளென்று - ஸ்வீகரிக்கையாய் பலாத்காரத்தாலே க்ரஹிக்கையென்று முந்தின அர்த்தம். இத்தை அருளிச்செய்கிறார் - வெட்டிய இத்யாதி. இரண்டாமர்த்தம்- அன்றிக்கே கோடு இத்யாதி. அதாவது - கோடு என்றத்தைக்குறுக்கி, 'கொடு' என்றதாய், அதாவது - விலங்குகையாய், அது - செவ்வைக்கேடாய், அதாவது -வஞ்சநமாய்; கோளென்று - கொள்கை, அதாவது- ஸ்வீகரிக்கையாய், வஞ்சநப்ரதிக்ரஹத்தாலே யென்றபடி. இரண்டடியாலே அளந்தது மூன்றுமடிக்கு அவனைச் சிறையிலே வைக்க நினைத்தாகையாலே அதுவும் செவ்வைக்கேடிறே என்று அந்த வஞ்சநத்தை விவரிக்கிறார் - மூன்றடி இத்யாதி. வஞ்சநத்துக்கு ஹேது - துஷ்ட இத்யாதி. "[illegible]" என்று - துஷ்டஸாதநப்ரயோகம். "[illegible]" என்று-அதுக்கீடாக உத்தரம். "துஷ்டம்" என்றறிந்தே பரமோஹார்த்தம் ப்ரயோகிக்கை - கௌடில்யமிறே; கௌடில்யம் பண்ணினார்க்குக் கௌடில்யம் பண்ணுகை உசிதமிறே யென்று கருத்து. அவன் செவ்வைக்கேட்டுக்கு - தான் பண்ணின மர்யாதையைக் குலைக்கையாலே அவன் செய்தது செவ்வைக்கேடிறே- அவனுக்குச் செவ்வைக் கேடாவது - தைவப்ரக்ருதியான இந்த்ரனுடைய ராஜ்யத்தை அபஹரிக்கை. விரகு- உபாயம். பெருவிரகன் - மஹாஸமர்த்தன். கிறி - ஸாமர்த்யம். 'கிறி' என்றால் பெருவிரகென்று காட்டுமோ? என்ன, பெருங்கிறியான் இத்யாதி. பெருவிரகனித்யர்த்தः. திருவிருத்தம், தொண்ணூற்றோராம் பாட்டு, "சுருங்குறி வெண்ணெய்" இத்யாதி. மஹாபலியில் இவளுக்கு உண்டான வ்யாவ்ருத்தியை அருளிச் செய்யா நின்றுகொண்டு ஏவம்பூதையான தன்னை விரும்பாமையாலே தன்னுடைய லாவண்யத்தை உபேக்ஷிக்கிறு ளென்கிறார் - செவ்வைகேடவாகிலும் இத்யாதி. "[illegible]" இதி கீதாஸு பஞ்சதமே; "[illegible]" இத்யாதி. க்ரமேண அந்வயः. (௮)

ஏழாம் பாட்டு.

கிளரோளியாற்குறைவில்லா அரியுருவாய்க்கிளர்ந்தெழுந்து
கிளரோளியவிரணியனது அகல்மார்பங்கிழித்துகந்த
வளரோளியகனலாழி வலம்புரியன்மணிநீல
வளரோளியான்கவராத வரிவளையாற்குறைவிலமே.

ஆ.—(கிளர்.) ஹிரண்யவிஷயநிரவதிகரோஷத்தாலே அத்யந்தம் அநபிபவநீயமாய் அதிதுஸ்ஸஹமாய் யுகபதுதிததிநகரஶதஸஹஸ்ர தேஜஸ்ஸத்ருஶமாயிருந்த தேஜஸ்ஸையுடையதொரு அரியுருவாய்க் கிளர்ந்தெழுந்து, அதிபலபராக்ரமனான ஹிரண்யனைத் தன்திருவுகிராலே பிளந்தருளிப்ரஹ்ருஷ்டனாய்,நிஹதஹிரண்யனாகையாலேப்ரஶாந்தஅஶேஷரோஷனாய்,அதினாலே அதிசிதள ஸர்வாநுகூலநிரவதிக தேஜோவிஶிஷ்டனாய், திருவுகிர்களாலே முந்துறவே ஹிரண்ய வக்ஷஸ்தலம் விதாரிதமாகையாலே ததர்த்தமான ஸ்வோத்யோகம் நிர்விஷயமாதலால் அதிப்ரவ்ருத்தரோஷாந்வித ஶங்கசக்ராதி திவ்யாயுதோபேதனாயிருந்தவன் கவராத வரிவளையால் குறைவிலம் என்கிறாள்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், ஆஶ்ரிதவிரோதியான ஹிரண்யநிரஸநம் பண்ணுமிடத்தில் அவனளவல்லாதபடியாகச் சீறி அவனை முடிக்கும் ஸ்வபாவனானவன் விரும்பாத விலக்ஷணமான வளைகொண்டு காரியமுடையோமல்லோம் என்கிறாள்.

[கிளரொளி என்று தொடங்கி] - பெருகாநின்றுள்ள ஒளியால் மிக்க ஸிம்ஹரூபியாய்ச் சீறிக்கொண்டு தோன்றி மிக்க தேஜஸ்ஸையுடையவனாயிருந்துள்ள ஹிரண்யனுடைய விஸ்த்ருதமான மார்பை அநாயாஸேந பிளந்து 'ஆஶ்ரிதவிரோதி போகப்பெற்றது' என்று உகப்பதும் செய்து திருவுகிர்களாலே முந்துற ஹிரண்யன் முடிகையாலே தங்களுக்கு இரைபெறாத சீற்றத்தின் மிகுதியாலே நெருப்பையுமிழாநின்றுள்ள ஶங்கசக்ராதிதிவ்யாயுதோபேதனாய். [மணி நீலவளரொளியான்] - கோபமெல்லாம் தணித்த ஶீதளமான நிரவதிகதேஜஸ்ஸை யுடையவன்.

ப.—அநந்தரம், உத்துங்கவிரோதியான ஹிரண்யனைப் பிளந்த நரஸிம்ஹன் விரும்பாத வளையால் என்ன கார்யமுண்டு? என்கிறாள்.

மணி - ஶ்லாக்யமான, நீலம் - நீலரத்நத்தினொளிபோலே அத்யுஜ்ஜ்வலமாய், வளர் - அஸாதாரணமான, ஒளியான் - விக்ரஹதேஜஸ்ஸையுடையனாய், (ஆஶ்ரிதார்த்தமாக அவ்வடிவழகை அழியமாறி), கிளர் - ("ஜ்வலந்தம்" என்னும்படி) அபிவ்ருத்தமான; ஒளியால் - ஔஜ்ஜ்வல்யத்தால், குறைவில்லா -பரிபூர்ணமான, அரியுருவாய்-ஸிம்ஹரூபமாய்க்கொண்டு, கிளர்ந்து எழுந்து - ஶத்ருநிரஸநத்திலே உத்யோகித்து ஆவிர்ப்பவித்து, கிளர் ஒளிய - மிக்க தேஜஸ்ஸையுடையனான, இரணியனது - ஹிரண்யனுடைய, அகல் மார்பம் - விஸ்தீர்ணமான மார்பை, கிழித்து - (அநாயாஸேந) கிழித்து, உகந்த - (ஆஶ்ரிதவிரோதிபோனபடியாலே) உகந்தவனாய்; (இரைபெறாத பாம்புபோலே சீறுகையாலே), வளர்ஒளிய-வளர்கிற ஜ்வாலையையுடைய, கனல் ஆழி-அக்நிபோலேயிருக்கிற திருவாழியையும், வலம்புரியன்-ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையுமுடையனானவன்,கவராத - ஆதரியாத; வரிவளையால் - வரியையுடைய வளையாலே, குறைவிலம் - என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு?

இ.—ஏழாம்பாட்டில், தமப்பன் எதிரியாக பாலனானவனுக்கு உதவினவன் தான் உதவாமே நோவுபடுகிற எனக்கு. உதவானாகில் என்னுடைய ஆபரணங்களால் என்ன கார்யமுண்டு? என்கிறாள்.

[கிளரொளியால் குறைவில்லா] - பெருகாநின்றுள்ள ஒளியால் மிக்கிருக்கை. "ஜ்வலந்தம்" என்கிற மந்த்ரலிங்கம் தோற்றச் சொல்லுகிறாள். [அரியுருவாய்] - ஸிம்ஹரூபியாய், தன்னை அழிய மாறி உதவினபடி. [கிளர்ந்து எழுந்து] - சீறிக்கொண்டு தோன்றி; "பிறையெயிற்றன்றடலரியாய்ப் பெருகினானை" என்கிறபடியே ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யத்தாலே சீறிக்கொண்டு கிளர்ந்த கிளர்த்தி. [கிளரொளிய இரணியன்] - மிக்க தேஜஸ்ஸையுடைய ஹிரண்யன். நரஸிம்ஹமும் பிற்காலிக்க வேண்டும்படியாயிற்று, அவன் கிளர்த்தி. [அகல்மார்பம்] - தேவர்களுடைய வரத்தை ஊட்டியாக இட்டுத் திருவுகிருக்கு இரை போரும்படி வளர்ந்த மார்பை. [கிழித்து] - நரஸிம்ஹத்தினுடைய தோற்றரவிலே ஒத்துப் பதம் செய்தது, அநாயாஸேந கிழித்தான். [உகந்த] - 'சிறுக்கனுடைய விரோதி போகப்பெற்றது' என்று உகந்தபடி, "ஸ்க்வீதாலோகோக்ஷணந்தமவாவஹ" என்று இவன் கால்கட்டாதொழியப்பெற்றோமென்று உகந்தபடி. [வளரொளிய கனலாழி வலம்புரியன்] - கிளர்கிற அக்நிபோலே யிருக்கிற திவ்யாயுதங்களை யுடையவன். ஹிரண்யன் திருவுகிருக்கு இரையாய்ப் போகையாலே திவ்யாயுதங்களுக்கு அவகாஸமில்லையாயிற்று; அத்தால் வந்த கிளர்த்தி. [மணிநீல வளரொளியான்] - நீலமணிபோலே வளரா நின்றுள்ள ஒளியை யுடையவன். வெளுத்த திருநிறமாயிருக்க நீலமாகச் சொல்லிற்று, விரோதி போனபின்பு பிறந்த குளிர்த்தியைப் பற்ற. சீற்றமெல்லாம் தெளிந்து ஸீதளமான நிரவதிக தேஜஸ்ஸையுடையவன். [கவராத இத்யாதி] - அவன் வாங்கித் தன்கையிலிட்டுக்கொள்ளாத விலக்ஷணமான வளையால் என்ன கார்ய முண்டு?

ஈடு.— ஏழாம்பாட்டு. பெற்ற தமப்பன் பகையாக பாலனானவனுக்கு உதவினவன் தான் உதவாமை நோவுபடுகிற எனக்கு உதவானாகில், நான் ஆபரணம் பூண்டு ஒப்பித்திருக்கிற இவ்வொப்பனை யார்க்கு? என்கிறாள்.

[கிளரொளி இத்யாதி] - "ஜ்வலந்தம்" (ஜ்வலந்தம்) என்கிற மந்த்ரலிங்கம் தோற்றச் சொல்லுகிறதாயிற்று. கிளர்ந்தஒளியால் குறைவின்றிக்கேயிருக்கிற நரஸிம்ஹமாய. [கிளர்ந்தெழுந்து] - சீறிக்கொண்டு தோற்றி. "பிறையெயிற்றன்றடலரியாய்ப்பெருகினானை" என்கிறபடியே; சிறுக்கன்மேலே அவன்முடுகினவாறே கிளர்ந்தபடி. [கிளரொளிய இரணியன்] – மிக்கதேஜஸ்ஸையுடைய ஹிரண்யன். ஆஸுரமான தேஜஸ்ஸு. நரஸிம்ஹமும் பிற்காலித்து வாங்கும்படியாயிற்று; பையல்கிளர்த்தி யிருந்தபடி. [அகல்மார்பம்] - தேவதைகளினுடைய வரத்தை ஊட்டியாக இட்டுத் திருவுகிருக்குஇரைபோரும்படியாக வளர்ந்த அகன்ற மார்வை. [கிழித்து]-

---

ஏழாம்பாட்டு-கிளரொளி இத்யாதி. 'கிளரொளியாற்குறைவில்லா அரியுருவாய்' இத்யாதியையும், 'கவராதவரிவளையால்குறைவிலம்' என்கிற பதத்தையும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - பெற்றதமப்பன் இத்யாதி.

அவ்வவதாரத்தில் ஒளியுண்டோ? என்ன, ஜ்வலந்தம் இத்யாதி. மந்த்ரலிங்கம் - மந்த்ரார்த்தம். "உக்ரம்வீரம்மஹாவிஷ்ணும்ஜ்வலந்தம்ஸர்வதோமுகம் । ந்ருஸிம்ஹம்பீஷணம்பத்ரம்ம்ருத்யும்ருத்யும்நமாம்யஹம்" இதி மந்த்ரঃ. சப்தார்த்தம்-கிளர்ந்த இத்யாதி. உக்தார்த்தத்துக்கு ஸம்வாதம் - பிறையெயிற்று இத்யாதி. ஹிரண்யனாலே சிறுக்கன் நோவுபடுகிறவன்று பிறைபோலேயிருக்கிற எயிற்றையுடைய யுத்தோந்முகமான நரஸிம்ஹமாய்க்கொண்டு பெருகினவனை யித்யர்த்தঃ. திருமொழி - இரண்டாம்பத்து - அஞ்சாந்திருமொழி - எட்டாம்பாட்டு - 'பெண்ணாகி' இத்யாதி. முடுகினவாறே - துணிந்தவாறே. கிளர்ந்தபடி - சீறினபடி. 'கிளரொளியாற் குறைவில்லா அரியுருவாய்' என்ற அநந்தரம் 'கிளரொளிய விரணியன்' என்றதுக்கு பாவம் - நரஸிம்ஹமும் இத்யாதி. ஊட்டியாக - போஜநமாக. இரை - லக்ஷ்யம். பொன்

நரஸிம்ஹத்தினுடைய மோருந்த முகத்தையும்; நா மடிக்கொண்ட உதட்டையும்; குத்த முறுக்கின கையையும், அதிர்ந்தஅட்டஹாஸத்தையும் கண்டவாறே; பொசுக்கின பன்றிபோலே உருகிற்றாயிற்று; பின்னை அநாயாஸேந கிழித்துப்போகட்டான். நெற்றியது கண்ணும் உச்சியது புருவமுமாய்க்கொண்டு தோற்றினபோது; கோடரகதமான அக்நிபோலே பயாக்நி உள்ளேநின்று எரியப்புக்கவாறே பதஞ்செய்யுமிறே. [உகந்த] - 'சிறுக்கனுடைய விரோதி போகப்பெற்றோமே' என்று உகந்தபடி. "மத்பிதுஸ்தத்க்ருதம்பாபம் தேவதஸ்யப்ரணஶ்யது" (மத்பிதுஸ்தத்க்ருதம்பாபம் தேவதஸ்யப்ரணஶ்யது)என்று இவன்தான் காற்கட்டி யாணையிடாதே; இவன்தானே 'கோல்லவேணும்' என்று இசையப்பெற்றோமிறே" என்று உகந்தானாயிற்று. [வளரொளிய கனலாழி வலம்புரியன்] - காவற்காட்டில் துஷ்டம்ருகங்களுக்கு ஊட்டியிட்டு வளர்க்குமாபோலே, தேவதைகளுடைய வரங்களை ஊட்டியாக இட்டு வளர்த்த பையலுடைய அகலமெல்லாம்திருவுகிருக்கு அரைவயிறும்படி யாயிற்றிறே ; ஒருவன்கைபார்த்திருப்பார் அநேகருண்டானால், அவர்களிலே சிலவர் இவனோடே கைசெய்து;அவனுக்குள்ள உடலையும் தாங்கள் கண்டபடி யழித்து; நீக்கியுள்ள உடலையும் கூறிட்டுத் தாங்களே கோண்டுவிட்டால்; மற்றுள்ளார் கதகதேன்னச் சோல்லவேண்டாவிறே. இவர்கள் தாம் நுனியாடிகளிறே. 'இப்படி இவர்கள் தாமேயாவதேன் நாமிருக்க ?' என்று திவ்யாயுதங்கள் கிளர்ந்தனவாயிற்று. [மணிநீலவளரொளியான்] - நீலமணிபோலேவளராநின்றுள்ள ஒளியையுடையவன். கைமேலே இலக்கை பெறுதார்க்கு அன்றுடு படி விடவேணுமிறே; படிவிடாதபோது அரைக்ஷணம் நில்லார்களிறே அவர்கள். இவர்கள் வ்ருத்தவான்களாகையிறே கைமேலே இப்படிபெற்று ஜீவிக்கிறது; "படிகண்டறிதியே" என்கிறபடியே இப்படி கண்டு ஜீவிக்குமதிறே. "ஸதாபஶ்யந்தி" (ஸதாபஶ்யந்தி) யிறே. "மணிநீலவளரொளி" என்பா

னுருவைக் கிழிக்கப்போமோ? என்ன.நரஸிம்ஹத்தினுடைய இத்யாதி. மோறந்த - திறந்த. நாமடிக்கோண்ட - நாக்கு மடித்த. குத்த - குத்துகைக்கு. அதிர்ந்த - மஹாத்வநிசெய்கிற. பொசுக்கின-நெருப்பிலே வாட்டின. உருக்குகைக்கு அக்நி யெங்கே? என்ன - நெற்றி இத்யாதி. ஸங்க்யந்தரேணோபபாதநமாதல். பயாக்நியாலே பதம்செய்ததென்று கருத்து. அக்நிபோலே - அக்நி உள்ளேநின்று தஹிக்குமாபோலே. உகப்புக்கு ஹேத்வந்தரம் - மத்பிதுः இத்யாதி. "[illegible] தேதவ | மத்பிதுஸ்தத்க்ருதம்பாபம் தேவதஸ்யப்ரணஶ்யது" இதிப்ரதமேம்ஶே விம்ஶே ப்ரஹ்லாதः. இவன்தான் - ப்ரஹ்லாதன்தான். காற்கட்டி - ப்ரதிபந்தித்து. 'வளரொளிய' என்றது - ஆழிக்கும், வலம்புரிக்கும் விசேஷணம். 'கனல்' என்கிற விசேஷணத்துக்கு ஸாவம் - காவற்காட்டில் இத்யாதி. காவற்காடு - ரக்ஷகருண்டான தோட்டம். ஊட்டி - ஆஹாரம். அகலம் - மார்வு. சாடு - ஒருவன் இத்யாதி. கைபார்த்திருப்பார்-ஒருவனுக்குப் பரதந்த்ரராயிருப்பாரென்றும்,கையிலேயிருப்பாரென்றும்.கைசெய்து என்றது-ஸஹாயம் செய்தென்றும், கையிலேயிருந்தென்றும். உடல் - தநமும். சரீரமும். கண்டபடி - கண்டப்ரகாரம். 'கிழித்து' என்கையாலே-அழிக்கையும், இரண்டு கூறாகையும் ஸித்தமிறே. நீக்கியுள்ள - வ்யதிரிக்தமாயுள்ள.கூறிட்டு - கண்டித்து, பாகித்தென்றும். தாங்களே - நகங்களே. மற்றுள்ளார்-திருவாழியாழ்வான் தொடக்கமானார். கதகதேன்ன - கோபிக்கவென்றும், ஜ்வலிக்கவென்றும் அர்த்த த்வயம். இவர்கள் சீறிக்கொள்ளவேண்டுவானென்? என்ன, இவர்கள் இத்யாதி. நுனியாடிகள் - ஹஸ்தாக்ரவர்த்திக ளென்றும், ஸேநாக்ரவர்த்திக ளென்றும் அர்த்தத்வயம். 'வளர்' என்றதுக்கு ஸாவம் - இப்படி இத்யாதி. தாமேயாவதேன் - தாமே கூறிட்டுக்கொள்ளுகிறபடி எப்படி? திவ்யாயுதங்கள் - திருவாழி தொடக்கமானவை. கைமேலே-ஸத்யः. இலக்கை - மாஸஜீவிதமான பணமும், லக்ஷ்யமும்; அர்த்தத்வயம். அன்றடு - அன்றைக்கன்று. படி - அரிசிப்படி. கைமேலே யிருந்து வைத்து லக்ஷ்யம் பெறுதார்க்கு உகப்பிக்கைக்காகத் திருமேனி கொடுக்கவேணுமிறே யென்றபடி. ஆகையிறே, இவர்கள் கைமேலேயிருந்து பரிகையாலே இத் திருமேனிபெற்று ஜீவிக்கிற தென்றபடி. படியென்று - திருமேனியைச் சொல்லுமோ? என்ன, படி இத்யாதி. படிகண்டறிதியே-திருமேனியை ஸாக்ஷாத்கரித்தபடி யறியாயோ வித்யர்த்தः. இந்தப்பாட்டு முன்பே எழுதிற்று. மற்றைப்படி பாகம்பண்ணி ஜீவிக்குமதிறே, இந்தப்படிகண்டு ஜீவிக்குமது. இது கண்டு ஜீவிக்குமதா யிருக்குமோ? என்ன, "ஸதாபஶ்யந்தி" இத்யாதி. தடஸ்தஶங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்

னேன்? அப்போது திருமேனி வெளுத்தன்றே இருப்பது? என்னில்;—'சிறுக்கனுர்த்தி தீரப்பேற்றேமே' என்று திருமேனி குளிர்ந்த படியைச் சொல்லுகிறது. [கவராதஇத்யாதி] - அவ்வடிவை யுடையவன்தானே வந்து மேல்விழுந்து விரும்பி வாங்கியிட்டுக்கொள்ளாத இவ்வளையால் எனக்கு என்னகார்யமுண்டு? என்கிருள். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

வரிவளையாற்குறைவில்லாப் பெருமுழக்காலடங்காரை
எரியழலம்புகவூதி இருநிலமுன்துயர்தவிர்த்த
தெரிவரியசிவன்பிரமன் அமரர்கோன்பணிந்தேத்தும்
விரிபுகழான்கவராத மேகலையாற்குறைவிலமே.

ஆ.—(வரிவளையால்.) துர்யோதநாதிகளுடைய ஹ்ருதயத்திலே காலாக்நி புகும்படியாக அதிகம்பிரநாதமான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை மடுத்தூதி இருநிலமுன்துயர்தவிர்த்து; ப்ரஹ்மேஶாநாதி ஸர்வ தேவைஸ் ஸம்ஸ்தூயமாந விஜயஸ்ரீகளைக்கொண்டு நின்றவன் கவராத மேகலையால் குறைவிலம் என்கிருள்.

ஒ.—எட்டாம் பாட்டில், பாதகரானவர்களையெல்லாம் முடித்து லோகத்தினுடைய உபத்ரவத்தை யெல்லாம் போக்கின குணத்திலே ப்ரஹ்மேஶாநாதிகளாலே ஸ்தூயமாநனாயிருந்தவன் விரும்பாத மேகலையால் ஒரு காரியமில்லை என்கிருள்.

[வரிவளை என்று தொடங்கி] - ப்ரதிபக்ஷத்தின் அளவல்லாத த்வநியையுடைத்தான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைத் திருப்பவளத்திலே மடுத்து துர்யோதநாதிகளை மஹாபயம்ப்ரவேசிக்கும்படி ஊதிப் பண்டு இம்மஹாப்ருதிவியினுடைய துக்கத்தைப் போக்குவதும் செய்து, துர்ஜ்ஞேயரான ருத்ராதிகள் தன்னுடைய வீரஸ்ரீக்குத் தோற்றுத் திருவடிகளிலே விழுந்து ஏத்தும்படியான மிக்கிருந்துள்ள கீர்த்தியையுடையனானவன்.

ப.—அநந்தரம், ஸம்ஹாரநிர்ஹரணார்த்தமாக துர்யோதநாதிவிரோதிஸமூஹத்தையும்நிரஸித்த நிரதிஶயகீர்த்தியை யுடையவன் விரும்பாத மேகலையால் என்னகார்யமுண்டு? என்கிருள்.

வரி - (முகத்தில்) வரியையுடைய, வளையால் - ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தாலுண்டான, குறைவில்லாப் பெருமுழக்கால் - மஹாகோஷத்தாலே, அடங்காரை - அப்ப்யரான ஶத்ருக்களை, எரி - கிளர்ந்தெரிகிற, அழலம்-பயாக்நியானது, புக - உள்ளே ப்ரவேசிக்கும்படியாக, ஊதி-ஊதி, முன் - முற்காலத்திலே, இருநிலம் - மஹாப்ருதிவியினுடைய, துயர்-பாரக்லேசத்தை, தவிர்த்த - தவிர்த்தவனாய், (இவ்வுபகாரத்தாலே), தெரிவரிய - (தன்னோடொக்க நினைத்து ப்ரமித்து) விவேகிக்க அரிய ப்ராதாந்யத்தையுடைய, சிவன் - ருத்ரன், பிரமன் - ப்ரஹ்மா, அமரர்கோன் - தேவநிர்வாஹகனான இந்த்ரன், பணிந்து ஏத்தும் - க்ருதஜ்ஞதாபரவஶராய்க்கொண்டு வணங்கி ஸ்தோத்ரம் பண்ணும்படி, விரி புகழான் - விஸ்தீர்ணமான புகழையுடையவன், கவராத - ஆதரியாத, மேகலையால் - காஞ்சிகுணத்தால், குறைவிலம் - என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? மேகலை - பரிவட்டத்தின்மேற் கட்டும் காஞ்சி; பரிவட்டமாகவுமாம்.

கிரூர் - மணிநீல இத்யாதி. நீலஶப்தம் - குளிர்த்தியை லக்ஷிக்கிறது. வளரொளிய கனலாழி - வளர்கின்ற ஜ்வாலையையுடைய அக்நிபோலே யிருக்கிற திருவாழி யென்றபடி. க்ரமேண அந்வய:. (எ)

இ.—எட்டாம்பாட்டில், ஜகத்துக்காக உபகரிக்குமவன் தனக்கு அஸாதாரணையான என்னை உபேக்ஷிக்குமாகில் என் உடையைப் பேணியிருக்குமதுக்கு என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? என்கிறாள்.

[வரிவளையால்] - வளையென்று சங்கு; ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தாலே. [குறைவில்லாப் பெருமுழக்கால்] - ஶத்ருக்களளவல்லாத மஹாத்வநியாலே; "ஸகோஷோ தார்த்தராஷ்ட்ராணாம் ஹ்ருதயாநி வ்யதாரயத்" என்கிறபடியே. [வரிவளையால் பெருமுழக்கால்] - "ஹஸ்தேநராமேண" என்னுமாபோலே. [அடங்காரை எரியழலம் புக ஊதி] - எரிகிற அழலம் - எரிகிற அக்நி. எதிரிட்ட துர்யோதநாதிகள் நெஞ்சிலே பயாக்நி குடிபுகும்படி ஊதி. ஸ்ரீபாஞ்சஜந்ய த்வநிதான் ப்ரதிகூலர் மண்ணுண்ணும்படியாய் அநுகூலர் வாழும்படியாயிறே இருப்பது. "தேவாநாம் ஹர்ஷஜநநம் தாநவாநாம் பயாவஹம்", "ஸகோஷோ தார்த்தராஷ்ட்ராணாம் ஹ்ருதயாநி வ்யதாரயத்". [இருநிலம்முன் துயர்தவிர்த்த] - பரப்பையுடைத்தான பூமிக்குப் பண்டு உண்டான து:கத்தைப் போக்கினவன். [தெரிவரிய இத்யாதி] - பாரதஸமரத்தில் வீரர்க்குத் தோற்று ப்ரஹ்மாதிகள் திருவடிகளிலே விழுந்து ஏத்தும் கீர்த்தியையுடையவன். [தெரிவரிய] - துர்ஜ்ஞேயராகை. ஈஶ்வரனோடே மசக்குப்பரலிடும்படியாயிருக்கை. [விரிபுகழான்] - எல்லாரும் ஏத்தினாலும் ஏத்தின இடம் அல்பமாய் ஏத்தாத இடம் மிக்கிருக்கை. [கவராதமேகலையால்] - அவன் மாறாடாத பரிவட்டத்தால் என்ன கார்யமுண்டு? ரக்ஷணத்தில் குறைந்த அம்ஶம் அவனுக்கு அவத்யம்; தன்னுடைமை தனக்காயிருக்கிறது இவளுக்கு அவத்யம்.

ஈடு.— எட்டாம்பாட்டு. ஜகத்துக்காக உபகரிக்குமவன் தனக்கு அஸாதாரணையான என்னை உபேக்ஷிக்குமாகில் என்னுடைய மேகலையால் என்ன ப்ரயோஜந முண்டு? என்கிறாள்.

[வரிவளையால்] - வளையென்று - சங்கு. *(முகத்திலே வரியையுடைய) ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தாலே. [குறைவில்லாப் பெருமுழக்கால்] - சத்ருக்களளவல்லாத மஹாத்வநியாலே; "ஸகோஷோ தார்த்தராஷ்ட்ராணாம் ஹ்ருதயாநி வ்யதாரயத்" (ஸகோஷோதார்த்தராஷ்ட்ராணும் ஹ்ருதயாநிவ்யதாரயத்) என்கிறபடியே; "ஜகத்ஸபாதாலவியத்திகீஶ்வரம் ப்ரகம்பயாமாஸ" (ஜகத்ஸபாதாலவியத்திகீஸ்வரம்ப்ரகம்பயாமாஸ) என்கிறபடியே. [வரிவளையால் - பெருமுழக்கால்] - "ஹஸ்தேநராமேண" (ஹஸ்தேநராமேண) என்னுமாபோலே. [அடங்காரை] - அடங்காருண்டு-

எட்டாம்பாட்டு - வரிவளையால் இத்யாதி. ஜகத்துக்காக உபகரிக்குமவனென்றது-'இருநிலமுன் துயர்தவிர்த்த' என்றத்தைப் பற்ற. மேகலையால் - நல்லபரிவட்டத்தால். அல்லது, ஸாமாந்யேந 'மேகலையாலென்ன ப்ரயோஜநம்' என்று சொல்லக்கூடாதிறே.

'வரி' என்று - ஸௌந்தர்யமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் - ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தாலே என்று. ஸ்ரீஶப்தம் - ஸௌந்தர்யவாசி. 'குறைவில்லா' என்றுவைத்து, 'பெருமுழக்கால்' என்றதுக்கு ஹாவம் - சத்ருக்கள் இத்யாதி. உக்தத்துக்கு ப்ரமாணத்வயம் - ஸகோஷ இத்யாதி. பாண்டவாதிகள் ஶங்கத்வநிபண்ணின அநந்தரம் 'ஸகோஷ:' என்றிருந்தாலும் - ஸ்ரீபாஞ்சஜந்ய த்வநி யென்றே இவர்க்கு விவக்ஷிதம். இது - வந்தவிடமெங்கும் கண்டுகொள்வது. "ஸகோஷோ தார்த்தராஷ்ட்ராணாம் ஹ்ருதயாநி வ்யதாரயத் | நபஶ்ச ப்ருதிவீம் சைவ துமுலோ வ்யநுநாதயந்" இதிகீதாஸப்ரதமே. "ஸவ்யாநுஜந்மாநு க்ருதப்ரணாதம் ஶங்கம் ஶஶாங்காநுகதிர் தத்மௌ | ஜகத்ஸபாதாலவியத்திகீஶ்வரம் ப்ரகம்பயாமாஸ மஹீஸ்வநேந" இதித்ரோணபர்வணி. வளையினுடைய பெருமுழக்கால் என்றதே, த்ருதீயாத்வய கதநத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஹஸ்தேந இத்யாதி. 'அழலம்'

* குண்டலிதம் - அரும்பதவிருத்தம்.

சத்ருக்கள், அவர்களை. [எரி யழலம் புக வூதி] - எரியாநின்றுள்ள அக்நியானது அவர்கள்ஹ்ருத யத்திலே ப்ரவேசிக்கும்படி ஊதி. பயாக்நி கொளுந்தும்படி பண்ணி. ஆச்ரிதவிரோதிகளைக் கழியவூதிற்று இவளையிட்டிறே. [இருநில முன் துயர்தவிர்த்த] - பரப்பையுடைத்தான பூமியில் முன்பே யுண்டான துக்கத்தைப் போக்கின. முன்பே பிடித்து து:க்கநிவர்த்தகனுப் போருமவ னின்றித் தலையை நோவுபடவிட்டிருக்குமாகில், பின்னை எனக்கு என்னுடைமைகொண்டு கார்ய மேன்? ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யகோஷமாகிற இதுதான் அநுகூலர் கேட்க ஆசைப்பட்டிருப்பதுமாய்; ப்ரதி கூலர்முடிகைக்கு ஹேதுவுமாயிருப்ப தொன்றிறே; "[illegible]" (தேவாநாம்வவ்ருதேதேஜ:ப்ரஸாதஶ்சைவயோகிநாம்) "[illegible]" (ஸகோஷோதார்த்தராஷ்ட்ராணம்ஹ்ருதயாநிவ்யதாரயத்) இத்யாதிவத். "பெரியாழ்வார் திருமகளுக்கும் விசேஷித்து ஜீவநமாயிருப்பதொன்றிறே இது. [பூங்கோள்இத்யாதி] - ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளுக்கும் ருக்மிணிப்பிராட்டிக்கு முண்டான விடாய் தனக்கொருத்திக்கும் உண்டாகையாலே, அவர்களிருவரும் பெற்ற பேற்றை நானொருத்தியும் ஒரு காலே பெறவேணு மென்கிறாள்: 'இது பட்டர் அருளிச்செய்ய நான் கேட்டேன்" என்று பிள்ளை அருளிச்செய்வர். சிசுபாலன் ஸ்வயம்வரத்திலே ப்ரவ்ருத்தனானபோது ருக்மிணிப்பிராட்டி, 'இவ்வளவிலே க்ருஷ்ணன் வந்து முகங்காட்டிற்றிலனாகில் நான் பிழையேன்' என்ன, அவள் கலங்கின ஸமயத்திலே புறச்சோலையிலே நின்று ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை முழக்க; அது வாராச் சேவிப் பட்டது; ராவணன் மாயாசிரஸ்ஸைக் காட்டினபோது பிராட்டி தடுமாற; அவ்வளவிலே ஜ்யா கோஷம் வாராச் சேவிப்பட்டது; அவ்விருவர் விடாயும் தனக்கொருத்திக்கும் உண்டாகையாலே, இரண்டும் ஒருகாலே பெறவேணு மென்று ஆசைப்படுகிறாளாயிற்று இவள். [தெரிவரியஇத்யாதி] - பாரத ஸமரத்தை முடியநடத்தினபடியைக் காண்கையாலே, தங்களை துர்ஜ்ஞேயராக நினைத்திருப் பாருமாய்ப் பூமியில் கால்பாவாமையால் வந்த துரபிமாநத்தை யுடையருமான ருத்ரன் தொடக்க மானர் பக்நாபிமாநராய்க்கொண்டு வந்து விழுந்துஏத்தும்படியான பரந்த புகழையுடையவன். ஒருகோசுகுத்திரள்இருந்ததென்னு,திருப்பாற்கடலில் ஒருமூலை சுவருதிறே; அப்படியே; இவர்கள்

என்றவிடத்தில், அம் என்றது - சாரியைச்சொல்லு. தாத்பர்யம் - பயாக்நி இத்யாதி. 'இவளையிட்டு' என்றது - சாடு. த்வந்யர்த்தம், இவளையிட்டென்று; ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமென்று ஸ்வஹாவார்த்தம்; இவ்வளையென்று வவ்வொற்றுருக்குவது. வளை-சங்கம். இருமை - பெருமை. தாத்பர்யம் - முன்பேஇத்யாதி. அநுஹாவ்யமான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை, இவள் 'விரோதிநிராஸகம்' என்பானென்? என்ன, ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யகோஷம் இத்யாதி. உக்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - தேவாநாம் இத்யாதி. "[illegible] | [illegible]" இதி பஞ்சமேம்பே. இப்படி "[illegible]" என்று ஆசைப்பட்ட பேருண்டோ? என்ன, பெரியாழ்வார் இத்யாதி. 'பூங்கோள்' இத்யாதி - நாய்ச்சியார் திருமொழி - ஒன்பதாந் திருமொழி - ஒன்பதாம்பாட்டு, 'கோங்கல ரும்' இத்யாதி. பூங்கோள் - அழகுடைய, திருமுகத்து மடுத்தூதிய - திருப்பவளத்திலே வைத்து ஊதின, சங்கொலியும் - ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்வநியும், சார்ங்கவில்நாணொலியும் - ஸ்ரீசார்ங்கவில் நாணோசையும், தலைப் பெய்வது எஞ்ஞான்றுகொலோ - வந்துகிட்டுவது என்றோ? இத்யர்த்த:. அவர்கள் ஒன்றையபேக்ஷிக்க, ஆண்டாள் இரண்டையும் அபேக்ஷிக்கிறபடி என்? என்ன, ஸ்ரீஜநக இத்யாதி. இது - இவ்வர்த்தம். இவர் கள் ஆசைப்பட்டது எப்போது? என்ன, சிசுபாலன் இத்யாதி. முழக்க-த்வநிப்பிக்க. வாரா-வந்து. தடுமாற- க்லேசப்பட. உக்தத்தை ப்ரக்ருதத்திலே சேர்க்கிறார் - அவ்விருவர் இத்யாதி. இவள் - ஆண்டாள். 'பாரத ஸமரத்தை முடிய நடத்தினபடியைக் காண்கையாலே' என்றதுக்கு - 'பக்நாபிமாநராய்' என்றத்தோடே அந்வயம். 'தெரிவரிய' என்றதுக்கு - ப்ராதீதிகார்த்தம் அநுபபந்நமாகையாலே, தாத்பர்யார்த்தம் - தங்களை இத்யாதி. துரபிமாநத்தை - 'நாங்கள் தேவர்களன்றோ' என்கிற துரபிமாநத்தை. பணிந்து - ஸேவித்து 'விரி' என்றதுக்கு ஸத்ருஷ்டாந்தமாக ஹாவம்-ஒருகோசுகு இத்யாதி. கோசுகுத்திரளென்று-கொசுகுஸமூ·

ஏத்தாநின்றால் ஏத்தினவிடம் அளவுபட்டு ஏத்தாதவிடம் மிஞ்சும்படியான புகழையுடையவன். [கவராதஇத்யாதி] - அவன் விரும்பாதே நானே உடுத்து முசியும்படியான மேகலை எனக்கு என் செய்ய? உடைமாறாத பரிவட்டங்கொண்டு கார்யமென்? ரக்ஷகனாய்த் தான் வந்து புகழ்படைத்துப் போருகிறவன்; 'இத்தலையை ரக்ஷித்து வரும் புகழ் வேண்டா, அதுதவிர்ந்தால் வரும் அவத்யம் வரஅமையும்' என்றிருந்தானாகில்; நான் எனக்கு அவத்யமாம்படி பரிவட்டம் பேணியிருக்கவோ? [வரிவளையால்] - வாயாடி. வாய்க்கரைப்பற்றை அடுத்தூணாக வுடையவன். எதிரிகள் முடுகினால்; இவன்தான் வாய்க்கரையிலே யிருந்து பண்ணும் ஆர்ப்பரவத்தைக் கேட்டு எதிரிகள் முழுக்காயாக அவியும்படியாயிருக்கும். அந்தஃபுரத்திலுள்ளார் 'எங்கள்வாய்ப்புத்சோற்றைப் பறித்து ஜீவியாநின்றான்' என்று முறைப்பட்டால்; அவன் வாய்விடாச்சாதி யென்னலாம்படியிறே இருப்பது. ஓசையும் ஒளியு முடையனாய் எதிரிகளை ஊதப்பறக்கும்படி பண்ணியிறே யிருப்பது. அல்லாத ஆழ்வார்கள் கூரியரேயாகிலும் தடியர் கழுந்த ரென்னலாய், இவனைப்போலே ஸாக்ஷியுடையாரில்லையிறே மரங்கள்போல் வலிய நெஞ்சராகையாலே எரியழலம்புக ஊதிக்கொளுத்தினபடி. இப்படி ஆச்ரிதரக்ஷணம் பண்ணினவன் விரும்பாத மேகலையால் எனக்கு என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? (௮)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

மேகலையாற்குறைவில்லா மேலிவுற்றவகலல்குல்
போகமகள்புகழ்த்தந்தை விறல்வாணன்புயந்துணித்து
நாகமிசைத்துயில்வான்போல் உலகெல்லாம்நன்கொடுங்க
யோகணைவான்கவராத உடம்பினாற்குறைவிலமே.

ஆ.—(மேகலையால்.) ஸ்வாச்ரித ஸமீஹிதஸஞ்ஜகனான பாணனுடைய தோள்களைத் துணித்துப் பின்னை நிர்ப்பயனாய், ஸர்வலோகமும் தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தினுள்ளே செல்லும்படி செலுத்திக்கொண்டு நாகபர்யங்கத்திலே ஸ்வாத்மாநுஸந்தாநரூப யோகநித்ரை பண்ணுகிறவன் கவராத உடம்பினால் குறைவிலம் என்கிறாள்.

ஹத்தைச் சொல்லுகிறது, 'அமரர்' என்று - திரளை விவக்ஷித்து. அளவுபட்டு - குறைவுபட்டு. அர்த்தாந்தரம் - உடைமாறாத இத்யாதி. உடைமாறாத - மாறுடியுடாத. த்ருதீயஹாவம் - ரக்ஷகனாய் இத்யாதி. அதாவது - நல்ல புடைவையும் உடுத்திருக்கவோ? என்றபடி. சாடுகதார்த்தம்; புநச்சபதோபாதாநம். வாயாடி - வாசாலனும், வாயிலே வர்த்திக்கிறவனும். வாய்க்கரைப்பற்று - அதரமும், கடிஸீமையும். அடுத்தூணை வுடையவன் - இலக்கைக்குவிட்ட ஸீமையாக வுடையவனென்று சாடு. இலக்கை - மாஸசம்பளம். அதரத்தை ஆஸந்நஜீவநமாக வுடையவனென்று ஸ்வஹாவார்த்தம். முடுகினால் - ஸந்நிக்ருஷ்டரானால். முழுக்காயாக-மெத்திட்ட காயாக. வாய்விடாச்சாதி-வார்த்தைசொல்லமாட்டாதவனென்றும், வாயைவிடாதவனென்றும். 'வரி' என்றத்தையும், 'பெருமுழக்கால்' என்றத்தையும் கடாக்ஷித்து-ஓசையும் ஒளியும் என்றது. வார்த்தை சொல்லவல்லவனென்றும் தேஜஸ்வியென்றும் கண்டுகொள்வது. இத்தால்-லோகத்திலே ஒருவன் வார்த்தைசொல்ல வல்லவனானால் தேஜஸ்வியன்றிக்கே யிருக்கும், தேஜஸ்ஸுண்டாய் வார்த்தைசொல்லக்கூடாதிருக்கும்; அப்படியன்றிக்கே, ஓசையையும் ஒளியையுமுடையவனா யென்றபடி. ஊதப்பறக்கும்படி- ஊதினால்பறந்துபோம்படி. அல்லாத ஆழ்வார்களைப்பற்ற இவனுக்குஆதிக்யமேது? என்ன, அல்லாத இத்யாதி. கூரியர்-ஸூக்ஷ்மபுத்திகளும், தீக்ஷ்ணர்களும். தடியர் - கதையும், முஷ்கரரும். கழுந்தர்-வில்கழுந்தும், சாடுவுக்கு, சப்பரைகளும். ஸாக்ஷி யென்று - ஜ்ஞாநமும், தொளையும், லஜ்ஜையுமாம். ஊதிக்கொளுத்துகிறபோது மரத்திலேயாக வேண்டாவோ? என்ன, மரங்கள்போல் இத்யாதி. மரங்கள்போலக் கடினமான நெஞ்சரென்றபடி. திருமாலை - இருபத்தேழாம்பாட்டு, 'குரங்குகள்' இத்யாதி. க்ரமேண அந்வய:. (௮)

ஒ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், ஆஶ்ரிதவிரோதியான பாணனுடைய பாஹுவநத்தைக் கழித்துத் திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுமவன் போலே ஸகலஜந்துக்களும் உஜ்ஜீவிக்கும் ப்ரகாரத்தைத் திருவுள்ளத்தாலே ஆராயாநின்றுள்ள எம்பெருமான் விரும்பாத உடம்புகொண்டு கார்யமில்லை என்கிறுள்.

[மேகலேயால் என்று தொடங்கி] - ம்ருதுஸ்வபாவையாய் மேகலாலங்க்ருதமாய் விஸ்த்ருதமான நிதம்பப்ரதேஶத்தையுடையளாய் போகயோக்யையான உஷையுடைய தமப்பனுமாய் ஶௌர்யவீர்யாதிப்ரதையையுடையனுமாய்ப் பெருமிடுக்கனுன பாணனுடைய பாஹுவநத்தைக் கழித்து.

ப.—அநந்தரம், ஆஶ்ரிதவிரோதியான பாணனை விஹஸ்தனுக்கின க்ருஷ்ணன் விரும்பாத ஶரீரத்தால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? என்கிறுள்.

மேகலேயால் - உடையழகால், குறைவுஇல்லா - குறை இன்றியிலே, மெலிவு உற்ற - (அநிருத்தஸம்ஶ்லேஷத்தால் வந்த) துவட்சியை உடைத்தாய், அகல் அல்குல் - விஸ்தீர்ணமான நிதம்பவைலக்ஷண்யத்தை யுடையளாய், போகம் மகள் - ஸோஹநுகூலமான ஸ்த்ரீத்வத்தை யுடையாளான உஷைக்கு, தந்தை - பிதாவென்கிற, புகழ் - ப்ரதையையுடையனுய், விறல் - ஶௌர்யவீர்யாதிகளால் குறைவற்ற, வாணன்-பாணனுடைய,புயம்-(“ஸஹஸ்ரபாஹூ” என்று யுத்தகண்டூதியையுடைத்தாகச் சொல்லப்பட்ட) தோள்களை, துணித்து - (தின்றவிடம் சொறிந்தாற்போலே) துணித்து, (அவதார கார்யாநந்தரம்), நாகமிசை - பழையநாகபர்யங்கத்திலே சாய்ந்து, துயில்வான்போல் - உறங்குவான்போலே, உலகெல்லாம் - ஸர்வலோகமும், நன்கு ஒடுங்க - (ஸ்வப்ராப்தியாகிற) நன்மையிலே ஒதுங்கும்படி, யோகு அணைவான் - உபாயசிந்தையைப் பண்ணுமவன், கவராத - விரும்பாத, உடம்பினுல் - உடம்பால், குறைவிலம் - என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? யோகு-உபாயம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஆஶ்ரிதவிரோதிகளை அழியச்செய்து ஸர்வரும் உஜ்ஜீவிக்கும் வழி யெண்ணுமவன் விரும்பாத உடம்புகொண்டு கார்யமென்? என்கிறுள்.

[மேகலேயால் குறைவில்லா] - உடை அழகிதாயிருக்கை. [மெலிவுற்ற] - ம்ருதுஸ்வபாவை; பிரியத்தகாதவள். [அகல் அல்குல்] - அகன்ற நிதம்பப்ரதேஶத்தையுடையவள். [போக மகள்] — போகயோக்யையான பெண். ஒப்பனையாலும் ஆத்மகுணத்தாலும் ரூபகுணத்தாலும் பருவத்தாலும் குறைவற்றவள். [புகழ்த்தந்தை] - உஷையினுடை பிதாவென்னும் வார்த்தைப்பாட்டை யுடையவனென்னுதல்; ஶௌர்யவீர்யாதி குணப்ரதையென்னுதல். [விறல் வாணன்] - மிடுக்கையுடைய வாணன். “ஸஹஸ்ரபாஹூ” என்று யுத்தகண்டூதியாலே மிடுக்குக்குப் போக்குவிடவேண்டும்படியானவன். ஒருதேவதாஸந்நிதியில் ஸத்த்வம் உத்ரிக்தமாகை ப்ராப்தமாயிருக்க, பரஹிம்ஸையையிறே வேண்டிக்கொண்டது. [புயம் துணித்து] - தலையறுக்கைக்குக் குற்றம் போந்திருக்க உஷை பித்ருஹீநையாகவொண்ணுதென்று தோள்களைத் துணித்துவிட்டான். [நாகமிசைத்துயில்வான்போல்] - பூபாரமான விரோதிகள் போனபின்பாயிற்று, படுக்கையில் பொருந்திற்று. [துயில்வான்போல்] - கண்வளர்கிறுனென்று பேர்; சேதநருடைய ஹிதசிந்தையாயிற்றுப் பண்ணுகிறது. [உலகெல்லாம் இத்யாதி] - ‘ஸகலசேதநரும் நம்மோடே சேர்ந்து தலைக்கட்டவற்றே’ என்று யோகநித்ரை பண்ணுகிறவன். [கவராத] - இப்படி ஸர்வரையும் ஆதரிக்கிறவன் என்னை ஆதரியாணுகில் என் உடம்பைக் கட்டிக்கொண்டு கிடக்கவோ? அவன் “ஸக்தா நா” என்று இருக்குமாபோலே இவளும் ‘அவனது’ என்றிறே இருப்பது.

ஈடு.— ஒன்பதாம்பாட்டு. ஆஶ்ரிதவிரோதியான வாணனை அழியச்செய்து; ஸர்வரும் உஜ்ஜீவிக்கும்வழி யேண்ணுமவன் விரும்பாத உடம்புகொண்டு கார்யமேன் ? என்கிறாள்.

[மேகலையால் குறைவில்லா] - 'உஷைக்குக் கூறையுடை அழகியதாயிருக்கும்போலே காண்' என்னுமாம் வங்கிப்புரத்துநம்பி. [மேலிவுற்ற] - ம்ருதுஸ்வபாவையாயுள்ளாள். பிரிந்து தனியிருக்கப் பொறாதவள். [அகல்அல்குல்]—அகன்ற நிதம்ப ப்ரதேஶத்தை யுடையளாயிருக்கை. [போகமகள்] - போகயோக்யையான பெண்பிள்ளை. [புகழ்த்தந்தை] - உஷைக்குப் பிதாவான வார்த்தைப்பாட்டாலுள்ள புகழையுடையவ னென்னுதல், ஶௌர்யவீர்யாதிகளாலுள்ள ப்ரதை யையுடையவ னென்னுதல். [விறல்வாணன்] – மிடுக்கையுடைய வாணன். ஒருதேவதை ஸந்நிதியிலே யிருந்தால் ஸத்வம்உத்ரிக்தமாயிருக்கக்கடவதாயிருக்குமிறே எல்லார்க்கும்; அவ்வள விலும் யுத்தகண்டூதி வர்த்தித்து 'எனக்கு எதிரியா யிருப்பானொருவனைக் காட்டவேணும்' என்று வேண்டிக்கொள்ளும்படியான பெருமிடுக்கனானவன். [புயம் துணித்து] - 'இவன் அறக் கைவிஞ் சினான்' என்று கரத்தைக் கழித்துவிட்டான். தலையை யறுத்துவைக்கவேண்டுங் குறையுண்டா யிருக்கச்செய்தேயும்; 'உஷை பித்ருஹீநையாகவொண்ணாது' என்று உயிரை நிறுத்திவைத்துக் கழித்தானாயிற்று. [நாகம் இத்யாதி] - பாணனுடைய புஜவநத்தைத் துணித்த பின்பாயிற்று, போகத்தில் பொருந்திற்று. 'துயில்வான்போல்' என்பானேன் ? அங்ஙனன்றோ வென்னில்,— [உலகெல்லாம் நன்கொடுங்க யோகணைவான்]-'இன்னமும் பாணன்போல்வார் எதிரிட்டா ருண் டாகில் அவர்களையும் நிரஸித்து; லௌகிகர் நம்மையே பற்றிக் கரைமரம்சேரும் விரகேதோ ?' என்று இத்தையே சிந்தித்துக்கொண்டு யோகநித்ரை பண்ணுநிற்கும். [கவராத] - இப்படி எல் லார்பக்கலிலும் பண்ணும் பரிவை அவன் என்பக்கலிலே பண்ணாதேயிருக்க,நான் என்னுடம் பைக் கட்டிக்கொண்டு கிடக்கவோ ? அவனுக்காகக் கண்ட உடம்பாயிற்று, இவளது.

ஒன்பதாம்பாட்டு - மேகலையால் இத்யாதி. 'விறல்வாணன்புயந்துணித்து, யோகணைவான்கவராத' என்கிற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ஆஶ்ரித இத்யாதி.

அல்லாதார் நக்நைகளோ? இவளை 'மேகலையால்குறைவில்லா' என்கிறதென்? என்ன, உஷைக்கு இத்யாதி. 'மெலிவுற்ற' என்றதுக்கு ஶப்தார்த்தம் - ம்ருதுஸ்வபாவையாய் *இத்யாதி. தாத்பர்யார்த்தம்-* பிரிந்து *இத்யாதி. ஆக, பதத்ரயத்தாலும் - ஒப்பனையழகாலும், ஆத்மகுணத்தாலும், பருவத்தாலும் குறை வற்றவ ளென்கை.* வார்த்தைப்பாட்டால் *- லௌகிகருடைய வசநத்தால். மிடுக்கின் காஷ்டாபூமி -* ஒரு தேவதை *இத்யாதி. ரஸோக்தி -* இவன் *இத்யாதி. அற - அத்யந்தம்.* கைவிஞ்சுகை *- கைகளை பஹுவாக* வுடையனாகையும், *உத்ததனாகையும். ஸம்ஹரியாமல் புயந்துணிப்பானேன்? என்ன,* தலையை *இத்யாதி.* 'புயந்துணித்து - நாகமிசை' *என்ற பதச்சேர்த்திக்கு பாவம் -* பாணனுடைய *இத்யாதி.* துணித்த *- கண் டித்த.* 'போகத்தில்' *இத்யாதி வாக்யம்-சாடு.* போகம்*-ஸர்ப்பத்தினுடலும், போகமும்.* அங்ஙனன்றே வென் றது *- நித்ரைபண்ண* வில்லையோ! *என்றபடி.* நன்கொடுங்க *- நன்றாக ஆஶ்ரயிக்கும்படி.* கரைமரம்சேரும்*- கரையிலேமரம்சேரும். மரம் - மரக்கலம்; ஓடமென்றபடி. இத்தால் - 'உஜ்ஜீவிக்கும்விரகேதோ' என்று* கருத்து. 'யோகணைவான்' *என்றத்தோடே 'கவராத வுடம்பினால்' என்றதுக்கு ஸங்கதி -* இப்படி *இத் யாதி.* பரிவு *- ஸ்நேஹம்.* கட்டிக்கொண்டு*-பேணிக்கொண்டு. தன் உடம்பு தனக்குப் பேணவேண்டாவோ? என்ன,* அவனுக்காக *இத்யாதி-"விவிதாஶ்ச தேஹஸம்பத்தி:" இத்யாதிப்படியே எல்லாருடைய உடம்பும் ததர்த்தமாக ஸ்ருஷ்டமாயிருக்கச்செய்தேயும், அவர்கள் தரித்திருந்தவோபாதி இவளுக்கும் தரித்திருக்க*

அவனுக்குஉடலாகவிறே இவள்தான் இத்தை விரும்புவது. அவன்தான் தன்னுடம்பு "ஹக்தாநாழ்" (பக்தாநாம்) என்றிருக்குமாபோலே ஶேஷிக்காகக் கண்ட உடம்பாயிற்று, இது. (௯)

பத்தாம் பாட்டு.

உடம்பினாற்குறைவில்லா உயிர்பிரிந்தமலைத்துண்டம்
கிடந்தனபோல்துணிபலவா அசுரர்குழாந்துணித்துகந்த
தடம்புனலசடைமுடியன் தனியொருகூறமர்ந்துறையும்
உடம்புடையான்கவராத உயிரினாற்குறைவிலமே.

ஆ.—(உடம்பினால்.) ஸுதர்ஶநஶகலீக்ருதகாலநேமிப்ரப்ருத்யஸுரநிகரனாய், ஆஶ்ரிதமதமான உத்கர்ஷநிகர்ஷம்பாராதே எல்லாரோடுமொக்கஸம்ஶ்லேஷிக்கும் ஸ்வஹாவனாயிருந்த எம்பெருமானுடைய ஸௌந்தர்யஸௌஶீல்யாதி குணங்களாலும், அதிதைவ அதிமாநுஷமான திவ்யசேஷ்டிதங்களாலும் என்னோடே கலந்த கலவியாலும் உபஸ்க்ருதமாகாத என்னுடைய ஆத்மாவும் வேண்டா, இது முடிந்துபோக அமையும் என்கிறாள்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், ப்ரதிபக்ஷம் எத்தனையேனும் மிக்கதேயாகிலும் போக்கும் ஸ்வஹாவனாய் அத்யந்தஶீலவானாயுள்ள எம்பெருமான் கவராத உயிரினால் கார்யமுடையோமல்லோம் என்கிறாள்.

[உடம்பினால் என்று தொடங்கி] - ஸப்ராணனாய்க்கொண்டு ஸஞ்சரிக்கிற பெரியபர்வதங்கள் ப்ராணஹீநமாய் முறிந்து விழுந்துகிடந்தாற்போலே பலதுணியாம்படி பேருடம்பையுடையரான அஸுரஸமூஹங்களைச் சேதித்து ஆஶ்ரிதவிரோதிநிரஸநத்தைக்கையாலே நிரவதிகப்ரீதியுக்தனாவதும் செய்து பெருவெள்ளமான கங்காஜலத்தை ஏகதேஶத்தே அடக்கவற்றான ஜடையோடு கூடின முடியையுடையனான ருத்ரன் தனக்கு அடைத்த தேஶத்திலேதானே நிரந்தரவாஸம் பண்ணும்படியான திருமேனியை யுடையான்.

ப.—அநந்தரம், அஶேஷவிரோதிநிவர்த்தகனான ஸர்வேஶ்வரன் விரும்பாத ஆத்மாவால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? என்கிறாள்.

உடம்பினால் குறைவில்லா – ஶரீரபோஷணத்தாலே மஹாகாயரான, அசுரர்குழாம் - அஸுரஸமூஹங்களை, உயிர் பிரிந்த - (இந்த்ரச்சிந்நமாய்) நிஷ்ப்ராணமான, மலைத்துண்டம் - பர்வதகண்டங்கள், கிடந்தனபோல் - கிடந்தாற்போலே, பல துணியா - நாநாகண்டமாம்படி, துணித்து உகந்த-துணித்து (அத்தாலே 'ஜகத்விரோதிகழிந்தது' என்று) உகக்குமவனாய், தடம் புனல-அதிவிஸ்தீர்ணஜலையான கங்கையைத் தரிக்கிற, சடைமுடியன்-ஜடாமகுடத்தையுடையவனாகையாலே அதிஶயிதஶக்திகனாக அபிமாநித்திருக்கிற ருத்ரன், தனி அமர்ந்து-தனக்கபாஶ்ரயமாகப் பற்றி, ஒருகூறு-ஒருபார்ஶ்வத்திலே, உறையும் - நித்யவாஸம்பண்ணும்படியான, உடம்பு

வொண்ணாதோ? என்ன, அவனுக்குஉடலாக இத்யாதி இவள்தான் என்றது - அல்லாதாரைப்போலே அறியாதிருக்கையன்றிக்கே. ததர்த்தமாக 'ஸ்ருஷ்டம்' என்று அறியும் இவள்தா னென்றபடி. அவனுக்குஉடலாக - ததர்த்ததயா, தச்சரீரதயா ச வென்றபடி. 'அவனுக்குஶரீரதயா ஶேஷம்' என்றறிகை ஸ்வஹாவார்த்தம். தன் உடம்பை 'அவனது' என்றிருக்குமென்னுமத்தை த்ருஷ்டாந்தத்தாலே காட்டுகிறார் - அவன்தான் இத்யாதி. க்ரமேண அந்வயঃ. (௯)

உடையான் - திருமேனியை உடையவன், கவராத - விரும்பாத, உயிரினால் - ஆத்மாவால், குறைவிலம் - ஒருப்ரயோஜநமுடையோமல்லோம். "நவா ஹ்ராநி" என்கிற கணக்கிலே அவன் விரும்பாத ஆத்மீயங்களோபாதி ஆத்மாவையும் வேண்டேனென்றபடி.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், முதற்பாட்டிற் சொன்ன ஶீலகுணத்தையும் விரோதிநிவ்ருத்தியையும் சொல்லி 'அவன்விரும்பாத ஸத்தையால் எனக்கு என்ன கார்யமுண்டு?' என்று உபக்ரமத்தோடே சேர உபஸம்ஹரிக்கிறாள்.

[உடம்பினால் குறைவில்லா அசுரர்] - ஆத்மவஸ்து குறைய உடம்பைக் குறைவறப் பேணுமவர்கள். ஆத்மவஸ்துவில் பண்ணும் அஹம்புத்தியை உடம்பிலே பண்ணி அதுக்கே நன்மைபண்ணிப் போந்தவர்கள். [உயிர்பிரிந்த இத்யாதி] - ப்ராணன்களோடே ஸஞ்சரித்துத் திரிந்த பர்வதங்கள் இந்த்ரன்கையில் வஜ்ராயுதத்தாலே துணியுண்டு பலஶகலங்களாய்க் கிடந்தாற்போலே திரள்திரளாகவந்த அஸுரஸமூஹத்தைத் துணித்து. [உகந்த] - ஆஶ்ரிதவிரோதிகள் போகப்பெற்றோமென்று உகந்தான். ப்ராப்தி ஒத்திருக்க அழியச்செய்து அவர்கள்விநாஶம் ப்ரியமாம்படியிறே ஆஶ்ரிதபக்ஷபாதம். [தடம்புனல சடைமுடியன்] - 'பெருவெள்ளமான கங்காஜலத்தை ஜடையில் ஏகதேஶத்திலே தரியாநின்றேன்' என்னும் அபிமாநத்தையுடைய ருத்ரன். [தனி ஒருகூறு அமர்ந்து உறையும்] - தானே தனக்கு அடைத்த கூற்றிலே நிரந்தரவாஸம் பண்ணும். [உடம்புடையான்] - பிராட்டி திருமார்பை அபிமாநித்திருக்குமாபோலே தூர்மாநிக்கும் அணையலாம்படி உடம்பு கொடுத்திருக்குமவன். இப்படி பொதுவான உடம்போடே என்னை அணைக்கைக்கு அவன் மேல்விழாதபின்பு என்னால் எனக்கு என்ன கார்யமுண்டு? முன்பு ஆத்மீயங்களையிறே வேண்டா என்றது; அதுக்கெல்லாம் ஆஶ்ரயமான ஆத்மவஸ்துவும் வேண்டா என்கிறாள்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. முதற்பாட்டிற் சொன்ன ஶீலகுணத்தையும் விரோதிநிரஸநத்தையும் சொல்லி, அவன்விரும்பாத ஸத்தையால் என்ன கார்யமுண்டு? என்று உபக்ரமத்தோடே சேர உபஸம்ஹரிக்கிறாள். 'உடம்பினாற்குறைவில்லா வுயிர்பிரிந்த மலைத்துண்டம் கிடந்தனபோல் துணிபலவாஅசுரர்குழாந் துணித்து' என்றத்தால் - "நீருகும்படியாக நிருமித்துப்படைதொட்ட" என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. 'தடம்புனலசடைமுடியன் தனியொருகூறமர்ந்துறையு முடம்புடையான்' என்றத்தால் - "கூறாளும் தனியுடம்பன்" என்றத்தைச் சொல்லுகிறது.

[உடம்பினாற்குறைவில்லா] - அசுரர்குழாமாயிற்று. உயிரிலேயாயிற்று, குறையுண்டாகில் உள்ளது; உயிரைத்தேய்த்து உடம்பைவளர்த்திருந்தவர்கள் நித்யஸம்ஸாரிகளாய்ப் போமித்தனையிறே. [உயிர்இத்யாதி] - ஸப்ராணனாய்க்கொண்டு ஸஞ்சரிக்கிற பர்வதங்கள் இந்த்ரன் கையில் வஜ்ராயுதத்தாலே பலகூறும்படி துணியுண்டு கிடந்தாற்போலே அஸுரவர்க்கத்தைப்

பத்தாம்பாட்டு - உடம்பினால் இத்யாதி. முதற்பாட்டிற்சொன்ன ஶீலத்தையும் விரோதிநிரஸநத்தையும் இங்கே வ்யுத்க்ரமமாகக் காட்டுகிறார் - உடம்பினால் இத்யாதி.

இவ்விஶேஷணம் எத்தோடே அந்வயிக்கிறது? என்ன, உடம்பினால் இத்யாதி; தேஹபோஷணத்திலே ஒருஸங்கோசமின்றிக்கே யிருக்கிற அஸுரஸமூஹமென்றபடி. 'உடம்பினாற்குறைவில்லா' என்றதுக்கு வ்யதிரேகத்திலேதாத்பர்யம் - உயிரிலே இத்யாதி. உபபாதகம் - உயிரை இத்யாதி. உயிரைத்தேய்த்து - "யோऽந்யதா ஸந்தம்", "அஸந்நேவ ஸ பவதி" இத்யாதிப்படியே அஸத்ப்ராயமாக்கி யென்றபடி. ஶப்தார்த்தம்-ஸப்ராணனாய் இத்யாதி. துணி - துண்டம். அர்த்தாநுகுணமாக அந்வயிக்கிறார் - உயிர் இத்

பலகூறும்படி துணித்து உகந்தானாயிற்று. உயிர்பிரிந்த மலைத்துண்டம் கிடந்தனபோல் - உடம்பினால்குறைவில்லா - அசுரர்குழாம் - துணிபலவா - துணித்துகந்த. ‘‘தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யம்’’ (தேவாநாம் தாநவாநாஞ்சஸாமாந்யம்) என்கிற ப்ராப்தி எல்லார்பக்கலிலு முண்டாயிருக்க, ‘இவர்கள் ஆஶ்ரிதவிரோதிகள்’ என்னும் ஆகாரத்தாலே இவர்களை நிரஸித்து, ‘ஆஶ்ரிதவிரோதிகளை அறப்பெற்றோமிறே’ என்றத்தாலே உகந்தானாயிற்று. [தடம்புனல இத்யாதி] - திருமேனியிலே இடங்கொடுக்கச்செய்தே, இதுதன்னைக் குணமாக உபபாதிக்கும்படியாயிற்று, அவர்களுடைய துர்மாநம். அபிமாநஶூந்யர் அணையக்கடவ உடம்பிலேயாயிற்று அபிமாநிகளுக்கும் இடங் கொடுக்கிறது. மிக்கநீர்வெள்ளத்தையுடைத்தான கங்கையைத் தன் ஜடையில் ஏகதேசத்திலே தரிக்கையால்வந்த அபிமாநத்தையுடைய ருத்ரனானவன், பிராட்டி திருமார்வைப் பற்றி ‘இவ்விடம் என் இருப்பிடம்’ என்று அபிமாநித்திருக்குமாபோலே, ஒருபார்ஶ்வத்தைப் பற்றி ‘இவ்விடம் என் இருப்பிடம்’ என்று அபிமாநிக்கும்படி அவனுக்கு இடங் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிற திருமேனியையுடையவன். [கவராத இத்யாதி] – இப்படி பொதுவான உடம்பு படைத்தவன் ஆசைப்பட்ட எனக்கு உதவானாகில், இவ்வாத்மவஸ்துவைக்கொண்டு என்னகார்யமுண்டு? என்கிறாள். இதுக்கு முன்பெல்லாம் - தேஹத்தையும் தேஹாநுபந்தி பதார்த்தங்களையுமிறே ‘வேண்டா’ என்றது; அவைதான் அநித்யமாயிருக்கையாலே தன்னடையே கழியுமத்தை ‘வேண்டா’ என்றதாயிருக்குமிறே; அதுக்காக நித்யமான ஆத்மவஸ்துவையும் ‘வேண்டா’ என்கிறாள். இத்தை ‘வேண்டா’என்கிறதுக்கு அடியேன்? என்னில்;இது கிடக்குமாகில், இன்னமும் ஒரு ஜந்மமுண்டாய்ப் பழையவையுமெல்லாம் வந்துதோற்றி முலையெழுந்து நோவுபடுகைக்கு உடலாயிருக்குமிறே. இனித்தான் அவனுடைய நித்யேச்சையாலேயிறே இதினுடைய நித்யத்வமும்; அவனுக்கு இச்சையில்லாதபோது பின்னை இதுதான் கொண்டு கார்யமில்லையிறே. (க0)

பதினோராம் பாட்டு.

உயிரினாற்குறைவில்லா உலகேழ்தன்னுள்ளொடுக்கித்
தயிர்வெண்ணெயுண்டானைத் தடங்குருகூர்ச்சடகோபன்
செயிரில்சொல்லிசைமாலை ஆயிரத்துளிப்பத்தால்
வயிரஞ்சேர்பிறப்பறுத்து வைகுந்தம்நண்ணுவரே.

ஆ.—(உயிரினால்.) தேவாதி ஸ்தாவராந்த ஸகலபூதஜாத பரிபூர்ண, ஸர்வலோக பாலகனாயிருந்துவைத்து மநுஷ்யாதி ரூபேண அவதீர்ணனாய்க்கொண்டு ஆஶ்ரிதஸுலபனா

யாதி. ஹிம்ஸித்துஉகக்கலாமோ? என்ன - தேவாநாம் இத்யாதி. ஸர்வாபாஶ்ரயமான திருமேனியிலே ருத்ரனுக்கு இடங்கொடுத்தால் இது சீலமாகவேணுமோ? என்ன, திருமேனியிலே இத்யாதி. ‘இதுதன்னைக் குணமாக உபபாதிக்கும்படியாயிற்று அவர்கள் துர்மாநம்’ என்கிறதின் உபபாதநம்-அபிமாநஶூந்யர் இத்யாதி ஸப்தார்த்தம் - மிக்க இத்யாதி. ‘ஒருகூறு - தனி - அமர்ந்துறையு முடம்புடையான்’ என்று அந்வயித்து இதுக்கு பாவம் - பிராட்டி இத்யாதி. கீழ்விட்டவற்றைப்பற்ற ஆத்மவஸ்துவுக்கு ஏற்றமேது? என்ன, இதுக்குமுன்பு இத்யாதி. ஆத்மவஸ்துவை ‘வேண்டா’ என்றால், ‘அவன் விரும்பாதது வேண்டாவென்கிற உறைப்புத் தோற்றும்’ என்னுமளவேயல்ல; தனக்கு விரஹதாபம் வாராமைக்கு உறுப்பாயிருக்கும் என்னுமத்தை ஶங்காபரிஹாரமுகேந அருளிச்செய்கிறார்.- இத்தைவேண்டா இத்யாதி. பழையவையும் - பகவத் ஸ்வரூப ரூபகுணாத்யநுபவங்கள். முலையெழுந்துஎன்றதுக்கு - பக்தியுண்டாயென்று ஸ்வாபதேசம். நித்யமான ஆத்மவஸ்து ‘வேண்டா’ என்றால், போமோ? என்ன, இனித்தான்இத்யாதி. தான் ‘இதுவேண்டேன்’ என்னவே அவனும் அப்படியே ஸங்கல்பிக்குமென்று கருத்து. க்ரமேண அந்வய:. (க0)

யிருந்த எம்பெருமானைச் சொன்ன நிரவத்யமான இத்திருவாய்மொழி வல்லார், நிரஸ்தஸமஸ்த ப்ரதிபந்தகராய் வைகுந்தம்நண்ணுவர் என்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில்; ஸர்வேஶ்வரனாயிருந்துவைத்து ஆஶ்ரிதஸுலபனான எம்பெருமானைச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழியை வல்லார் காழ்ப்பேறின ஸம்ஸாரதுரிதமற்றுத் திருநாட்டிலே புகுவர் என்கிறார்.

[உயிரினால் என்று தொடங்கி] - அஸங்க்யரான ஆத்மாக்களையுடைய ஸமஸ்தலோக நிர்வாஹத்தை யெல்லாம் தன்ஸங்கல்பத்தாலேபண்ணி ஆஶ்ரிதக்ருஹங்களிலே வந்து திருவவதாரம்பண்ணி அவர்களுடைய வஸ்துக்களை யாரகமான தன்மையையுடையவன். செயிர் - குற்றம்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு பலமாக, பகவச்சேஷத்வ பூர்வகமான பரமபதப்ராப்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

உயிரினால் - ஆத்மாக்களால், குறைவில்லா — குறைவில்லாத, ஏழுலகு - ஸமஸ்த லோகங்களையும், தன்னுள் ஒடுக்கி - ஸங்கல்பாந்தர்ப்பூதமாம்படி ரக்ஷிக்கும்பரத்வத்தையுடையனாய், (ரக்ஷைகதேசத்திலே அவதீர்ணனாய், ஆஶ்ரிதருகந்த), தயிர் - தயிரையும், வெண்ணெய்-வெண்ணெயையும், உண்டானை - அமுதுசெய்த ஸௌலப்யத்தையுடையவனைப்பற்ற, தடம் குருகூர் - மஹாவகாசமான திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வாருடைய, செயிர் இல் -(சப்தார்த்தங்களில்) குற்றம் அற்ற, சொல்-சொல்லாயிருக்கிற, இசை-இசையோடுகூடின, மாலை - ஸந்தர்ப்பமாயிருக்கிற, ஆயிரத்துள் - ஆயிரந்திருவாய்மொழிக்குள்ளும், இப்பத்தால் - இப்பத்தாலே, வயிரம்சேர் - காழ்ப்பேறும்படி அநாதிஸித்தமான, பிறப்பு - ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தை, அறுத்து-அறுத்து, வைகுந்தம்-பரமபதத்தை;, நண்ணுவர்-கிட்டப்பெறுவர்கள். இது—கலிவிருத்தம்; நாலடித்தாழிசையுமாம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் காழ்ப்பேறின ஸம்ஸாரத்தை அறுத்துப் பரமபதத்திலே புகப்பெறுவர் என்கிறார்.

[உயிரினால் இத்யாதி] - அஸங்க்யாதரான ஆத்மாக்களால் பூர்ணமான ஸமஸ்தலோகங்களுடைய நிர்வாஹத்தையும் தன்ஸங்கல்பத்தாலே பண்ணி. [தயிர்வெண்ணெய் உண்டானை]-ஆஶ்ரிதர்உகந்த த்ரவ்யமே யாரகமாகவுடையவனை. இத்தால், ஸர்வேஶ்வரனாய்வைத்து ஆஶ்ரிதஸுலபனானவனை யென்கை. [தடங்குருகூர்ச் சடகோபன்] - பரப்பையுடைத்தான திருநகரி. ஈஶ்வரன் விரும்பாத ஆத்மாத்மீயங்கள் வேண்டா வென்கிற இவர்படி காணத்திரண்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கெல்லாம் இடம்போந்திருக்கை. செயிர் - குற்றம். இல் - இல்லாமை; குற்றமற்ற இப்பத்து. ஈஶ்வரன் விரும்பாத ஆத்மாத்மீயங்கள் வேண்டா என்கிற இடம் அதுவாயிலும் உண்டாம்படியாயிருக்கை. [வயிரம்சேர்பிறப்பறுத்து] - தனக்கு அநிஷ்டமானால் தன்னால் கழிக்கவொண்ணாதபடி காழ்ப்பேறின ஸம்ஸாரத்தை அறுத்து. [வைகுந்தம் நண்ணுவரே] - இங்கேயிருந்து அவன்விரும்பாதவை வேண்டாவென்று க்லேஶப்படாதே அநேகஶரீரப்ரிக்ரஹம்பண்ணி அநுபவிக்கலாந் தேஶத்தைப் பெறுவர்கள்.

ஈடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தவர்கள், காழ்ப்பேறின ஸம்ஸார துரிதமற்றுப் பரமபதத்திலே புகப்பெறுவர்கள் என்கிறார்.

நிகமம் - உயிரினால் இத்யாதி. நாலாம்பாசுத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை. காழ்ப்பு - வயிரம்.

[உயிரினல் இத்யாதி] - அஸங்க்யேயரான ஆத்மாக்களால் பூர்ணமாயிருந்துள்ள ஏழுல கத்தையும். [தன்னுள் ஒடுக்கித் தயிர்வெண்ணெயுண்டானை] - தயிரும் வெண்ணெயும் களவு காணப் புகுகிறபோது, 'செருப்புவைத்துத் திருவடி தொழுவாரைப்போலே அந்யபரதைக்கு உட லாகவொண்ணாது' என்று, எல்லாலோகங்களுக்கும் வேண்டும் ஸம்விதாநம் தன்ஸங்கல்பத்தாலே செய்து, பின்னையாயிற்று வெண்ணெய் அமுதுசெய்தது. [உலகேழ் தன்னுள் ஒடுக்கித் தயிர்வெண் ணெயுண்டானை] - கர்ப்பிணிகள் வயிற்றில் பிள்ளைக்கீடாக போஜநாதிகள் பண்ணுமாபோலே, உள்விழுங்கின லோகங்களுக்கு ஜீவநமாகத் தயிர்வெண்ணெயுண்டான். ஸர்வேஸ்வரனாயிருந்து வைத்து, ஆஸ்ரிதஸ்பர்ஸமுள்ள த்ரவ்யத்தாலல்லது செல்லாதபடி யிருக்குமவனாயிற்று; "ஸர்வஸ்யஜகதஃபாலேள வத்ஸபாலேளபபூவதுஃ" (ஸர்வஸ்யஜகதஃபாலேள வத்ஸபாலேளபபூவதுஃ) என்னுமாபோலே. [தடங்குருகூர்ச்சடகோபன்] - "ப்ருந்தம்ப்ருந்தமயோத்யாயாம்" (ப்ருந்தம்ப்ருந்தமயோத்யாயாம்) என்கிறபடியே 'பெருமாளுடைய திருவபிஷேக மங்கள மஹோத்ஸவத்தைக் காணவேணும்' என்று நாடடையத் திரண்டு கிடந்தாற்போலே, இவர் 'ஆத் மாத்மீயங்கள் வேண்டா' என்று கழித்திருக்கிற இருப்பைக் காண்கைக்காகத் திரண்ட ஸ்ரீவைஷ் ணவ ஜநத்துக்குஅடைய இடம் போரும்படியான பரப்பையுடைத்தான திருநகரிக்கு நிர்வாஹக ரான ஆழ்வார். [செயிரில்சொல்லிசைமாலை] - 'செயிர்' என்று குற்றம்; 'இல்' என்று இல் லாமை: குற்றமின்றிக்கேயிருக்கை. அதாவது – 'ஆத்மாத்மீயங்கள் வேண்டா' என்ற வார்த்தை யில் புரையற்றிருக்கை. [வயிரஞ்சேர்பிறப்பறுத்து]-இவர் 'வேண்டா' என்று கழித்தாலும் விடாத படி காழ்ப்பேறிக்கிடக்கிற ஸம்ஸாரத்தைக் கழித்து. [வைகுந்தம் நண்ணுவரே] - ஒருடம்பாய், 'இதுதானும்வேண்டா' என்று கழிக்கும்படியான இவ்வுடம்பை விட்டு, "ஸஏகதாபவதி த்ரிதாபவதி" (ஸஏகதாபவதித்ரிதாபவதி) என்கிறபடியே, அவனுடைய ஸங்கல்பாதீநமாகவும் அத டியான தன்ஸங்கல்பாதீநமாகவும் அநேகஸரீரபரிக்ரஹம்பண்ணி அடிமைசெய்யலாம் தேசத்திலே போய்ப் புகப்பெறுவர். பலபடியாலும் அடிமைசெய்யப்பெறுவர். 'அவன் விரும்பினபடி இது என்று அறியாதேயிறே இவர்தாம் 'வேண்டா' என்கிறது. (கக)

'உயிர்' என்கிற ஏகவசநம் - ஜாத்யபிப்ராய மென்கிறார் - அஸங்க்யேயரான இத்யாதி. தன்னுள்- தன்ஸங்கல்பத்திலே. பௌர்வாபர்யத்துக்கு ஹாவம் - தயிரும் இத்யாதி. 'தன்னுள்' என்றதுக்கு - தன்ஸங் கல்பத்தி லென்று அர்த்தமருளிச்செய்து, தன்திருவயிற்றிலே யென்று அர்த்தாந்தரம் - கர்ப்பிணிகள் இத் யாதி. த்ருதீய தாத்பர்யம் - ஸர்வேஸ்வரனாய் இத்யாதி; யத்வா, அர்த்தத்வய பலிதமாதல். இத்தால் - பரத்வஸௌலப்யங்களிரண்டும் சொல்லிற்று. பரனாய்வைத்து ஸுலபனானதுக்கு ப்ரமாணம் - ஸர்வஸ்ய இத்யாதி. "காமேந தஸ்து தாதஸ்ய ஸங்கல்பாத் ஸர்வஹோஷ்டவ்ரஜே । ஸர்வஸ்யஜகதஃபாலௌ வத்ஸபாலௌ பபூவதுஃ" இதி பஞ்சமேம்ஸே. பத்துப்பாட்டர்த்தத்துக்கும் அநுகுணமாக 'தடம்' என்றதுக்கு ஹாவம் - ப்ருந்தம்ப்ருந்தம் இத்யாதி. "ப்ருந்தம்ப்ருந்தமயோத்யாயாம் ராஜஸ்ரூயாபிஷேகே தஃ । பஹுவர்ஷஸஹஸ்ராயாம் தத்ர ஜநபதாஃ" இத்யயோத்யாகாண்டே. குற் றம் ஏது? என்ன, அதாவது இத்யாதி. புரை - மித்யை. 'வயிரம்சேர்' என்றதுக்கு வாஸனை - இவர்வேண் டாவென்று இத்யாதி. 'பிறப்பு' என்றதுக்கு - ஸம்ஸாரமென்று கீழே அருளிச்செய்து, உடம்பைவிட்டு என்று அர்த்தாந்தரம். சாடு - பலபடியால் இத்யாதி. படி - சரீரமும், ப்ரகாரமும். இவர் திருமேனியை நித்யமுக்தர் திருமேனியைப்போலே அவன் விரும்பாநிற்க, இவர் 'வேண்டா' என்பானென்? என்ன, அவன்விரும்பினபடி இத்யாதி. க்ரமேண அந்வயஃ (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி. — [illegible] ||

த்ரவிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி. — [illegible] ||

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

ஏறுதிருவுடையவீசனுகப்புக்கு
வேறுபடில்என்னுடைமைமிக்கவுயிர் — தேறுங்கால்
என்தனக்கும்வேண்டாவெனுமாறன் தாளைநெஞ்சே!
நந்தமக்குப்பேறாகநண்ணு.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஶரணம், ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஒன்பதாந் திருவாய்மொழி—நண்ணுதார்: ப்ரவேஶம்.

ஆ.—(நண்ணுதார்.) இப்படி பரமபுருஷவிஶ்லேஷ ஜநித ஶோகாக்நியாலே தஹ்யமாநராயிருக்கச்செய்தே, அதின்மேலே, பகவத்ஸம்ஶ்லேஷ விஶ்லேஷைக ஸுகதுஃகத்வரஹிதராய், சேதநாசேதநாத்மக ஸமஸ்தவஸ்துநேத்ரு பகவச்சேஷதைகரதித்வஜ்ஞாநரஹிதராய், பகவத்வ்யதிரிக்த ப்ராக்ருதவிஷயலாபாலாபைக ஸுகதுஃகராயிருந்த அவைஷ்ணவர்களோடு உள்ள ஸஹவாஸமாகிற மஹாக்நியாலே தஹ்யமாநரான ஆழ்வார்; 'இந்த அவைஷ்ணவஸஹவாஸத்தைக்காட்டிலும் முடிகையே நன்று; ஆனபின்பு, அடியேனைமுடித்தருளவேணும்' என்று எம்பெருமானை அபேக்ஷிக்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாந்திருவாய் மொழியில், 'எம்பெருமான் விரும்பாத ஆத்மாத்மீயங்களால் கொள்வதொரு கருமமில்லை; அவனுக்கு உபயோகப்படாதவை நசிக்க அமையும்' என்று மநோரதித்திருந்த இடத்திலும் அது தாம் நினைத்தபடியல்லாமையாலே விரஹவ்யஸநத்தாலே மிகவும் தஹ்யமாநராய் ஸமதுஃகிகளோடே கூட ப்ரலாபித்துத் தரிப்போமென்று லோகத்தை அந்வேஷித்த இடத்தில், தம்மைப்போலே தத்ஸம்ஶ்லேஷ விஶ்லேஷைக ஸுகதுஃகரன்றிக்கே அந்யபரராய் ஶப்தாதிவிஷயங்களுடைய லாபாலாபங்களே ஸுகதுஃகங்களாகக் கொண்டிருக்கிற ஜந்துக்கள் படுகிற துஃகத்தை அநுஸந்தித்து மிகவும் நோவுபட்டு, தமக்கு எம்பெருமானோடு உள்ள விஶ்லேஷவ்யஸநத்தை மறந்து 'இஜ் ஜந்துக்களுடைய துஃகத்தைப் போக்கும் விரகு ஏது?' என்று அதிலே தத்பரராய், 'ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வஶக்தியாய்ப் பரமோதாரனாய் என்றும் எல்லாருடைய ரக்ஷணத்திலே தீக்ஷிதனாய் ஸர்வாபராதஸஹனாய் நினைத்தது முடிக்கைக்கு ஈடான ஸாமர்த்த்யத்தை யுடைய ஸர்வேஶ்வரனை நீ உளனாயிருக்க, ஸமஸ்த ஜந்துக்களும் எண்ணிறந்த துஃகங்களாலே மிகவும் நலிவு படும்படியாக 'இது ஒரு லோகஸ்வபாவத்

தைப் பண்ணும்படியே! 'இவற்றை இங்ஙனே படுத்தியருளவொண்ணாது; இவர்களை நிர்த்து:கராம்படி பண்ணியருளுதல், இது கண்டு பொறுக்க மாட்டாதே யிருக்கிற என்னை முடித்தல் செய்தருள வேணும்' என்று ஆழ்வார் ஆந்ருஶம்ஸ்யத்தாலே நோவுபட்டு அர்த்திக்க, 'அவர்களுக்கு இச்சையின்றிக்கே ஒழிந்த பின்பு என்னால் செய்யலாவது உண்டோ?' என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய, 'அங்ஙனேயாகில், என்னை ஈண்டென விஷயீகரித்தருளவேணும்' என்ன, இவருக்கு ஸம்ஸாராநுஸந்தாநத்தால் வந்த க்லேஶமெல்லாம் நிவ்ருத்தமாம்படி பரமபதத்திலே அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தரான அயர்வறுமமரர்கள் அடிமை செய்யப் பெரிய பிராட்டியாரும் தானும் வ்யாவ்ருத்தனாக இருந்தருளினபடியைக் காட்டியருள, கண்டு அநுபவித்து க்ருதார்த்தராகிறார். 'உன்னை யொழிய அந்யபரமான ஜகத்திலே இருக்கிற இருப்பு உன்னை விஶ்லேஷித்த வ்யஸநத்திற்காட்டிலும் மிகவும் து:ஸஹமாயிராநின்றது; ஆன பின்பு, அவர்கள் நடு இராமே என்னை முடிக்கவேணும்' என்று எம்பெருமானைக் குறித்து விண்ணப்பஞ் செய்கிறார் என்றுமாம்.

ப.—ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி அவன்விரும்பாத ஆத்மாத்மீயங்களிலும் அநாதரம்பிறந்தவளவிலும் அநுபவம் லபித்தியாமையாலே அத்யந்தம் ஆர்த்தரான தமக்கு உசாத்துணையாகைக்கு யோக்யரல்லாதபடி ஸம்ஸாரத்திலுள்ளாரும் அதிஶயிதது:கமக்நராய்க் கொண்டு க்லேஶிக்கிறபடியைக் கண்டு, ஸகலக்லேசநிவர்த்தகனாய் நிரதிஶயபோக்யனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய அர்த்திதார்த்தகரணத்தையும், ஸாதாரணபந்தத்தையும், அபரிச்சிந்நஸௌந்தர்யத்தையும், அவ்வழகை அநுபவிப்பிக்கும் ஔதார்யத்தையும், அநுபவிப்பார்க்குக் கைக்கடங்கும்படியான ஸௌலப்யத்தையும், போக்யதாதிஶயத்தையும், ஸர்வாத்மபாவத்தையும், ஸகலஜகத்காரணத்வத்தையும், ஆஶ்ரிதஸம்ஶ்லேஷஸ்வபாவத்தையும், லக்ஷ்மீஸகத்வத்தால் வந்த பரமப்ராப்யத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து 'ஏவம்விஶிஷ்டனான நீ அத்யந்தாஸஹ்யமாம்படி க்லேஶோத்தரமான ஸம்ஸாரத்திலே யிருத்தி என்னை க்லேஶிப்பியாதே, உன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக் கொள்ளவேணும்' என்றுகூப்பிட்டு, இவர் அபேக்ஷாநுரூபமாக அவனும் பரமபதத்திலே "ஶ்ரியா ஸார்த்தமாஸ்தே" என்றிருக்கிற இருப்பைக் காட்ட, மாநஸஜ்ஞாநத்தாலே கண்டு, ஐஶ்வர்ய கைவல்யங்களினுடைய ஹேயதாப்ரதிபத்திபூர்வகமாக அவன் திருவடிகளையே பரமப்ராப்யமாகப்பற்றின படியை அருளிச்செய்கிறார்.

இ.—ஒன்பதாந் திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழியிலே 'அவன் விரும்பாத ஆத்மாத்மீயங்களால் ஒருகார்யமில்லை; இவை நசிக்க அமையும்' என்று மநோரதித்த இடத்திலும் அது தாம் நினைத்தபடி முடிந்ததில்லை. பேற்றுக்கு அவன் வேண்டினபோதாதி முடிகைக்கும் அவன் கை பார்த்திருக்கவேண்டுகையாலே விரஹவ்யஸநம் மிக்கு ஸமது:கிகளோடே கூடக் கூப்பிட்டு தரிக்கைக்காக ஸம்ஸாரிகளை அந்வேஷித்த இடத்தில், தாம் பகவத்விஷயத்திலிருக்கிறப்போலே ஶப்தாதிவிஷயங்களினுடைய லாபாலாபங்களே ஸுகது:கங்களாய் அவர்கள் படுகிற து:கத்தைக் கண்டவாறே தம்முடைய இழவை மறந்து இவர்கள் து:கநிவ்ருத்தியிலே தத்பரராய், 'ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வஶக்தியாய்ப் பரமோதாரனாய் ஸர்வருடையவும் ரக்ஷணத்திலே தீக்ஷிதனாய் ப்ராப்தனான நீ உண்டாயிருக்க, இவை எண்ணிறந்த து:கங்களாலே நோவுபடும்படியாக இது ஒரு லோகஸ்வபாவம் இருந்தபடி என்!' என்று விஷண்ணராய், 'இவர்களை நிர்த்து:கராம்படி பண்ணுதல், இது கண்டு பொறுக்கமாட்டாத என்னை முடித்தல் செய்தருளவேணும்' என்ன, 'அவர்களுக்கு இச்சை யில்லாமையாலே நாமும் உம்மோபாதி நொந்து காணும் இருக்கிறது' என்ன, 'ஆகில், இவர்கள் நடுவில் நின்றும் என்னை உன் திருவடிகளிலே வாங்கியருளவேணும்' என்ன, இவர்க்கு ஸம்ஸாராநுஸந்தாநத்தால் வந்த க்லேஶமெல்லாம்

மாறும்படி 'உம்முடைய இருப்பு இது காணும்' என்று பரமபதத்திலே அயர் வறும் அமரர்கள் அடிமை செய்யப் பிராட்டியும் தானும் வ்யாவ்ருத்தனாயிருக்கிற இருப்பைக் காட்டிக் கொடுக்கக் கண்டு அநுபவித்து க்ருதார்த்தராகிறார். "ப்ரியம்ஜநஸ்ய பஶ்யந்தீம் பஶ்யந்தீம் ராக்ஷஸீகணை: । ஸமேநாம் ஹ்ருதீம் தீநாம் ஸ்வமநோராவணாதிப:" என்கிறபடியே உன்னையொழிய அந்யபரமான ஜகத்திலே இருக்கிற இருப்பு உன்னை விஶ்லேஷித்த வ்யஸநத்திற் காட்டிலும் அஸஹ்யமா யிராநின்றது. இவர்கள் நடுவே இராமே என்னை முடிக்கவேணும் என்கிறார் என்னவுமாம்.

ஈடு.— 'உடம்பு வேண்டா, உயிர் வேண்டா' என்று இவற்றை உபேக்ஷித்துப்பார்த்தார்; தாம் 'வேண்டா' என்றவாறே தவிருமாகக்கொண்டு; அவை தவிர்ந்தனவில்லை; ஒன்றைப் பெறுகைக்கேயன்றிக்கே முடிகைக்கும் உன் தரவு வேணுமாகில் அத்தைத்தந்தருளவேணு மென்கிறார். இவ்வமங்கள ஶப்தத்தைத் திருமுன்பே விண்ணப்பஞ்செய்யவேண்டும்படியாகக் காணும் இவர் ஸம்ஸாரத்தை வெறுத்தபடி. எம்பார், 'உன்னைப்பிரிந்திருந்து படுகிற க்லேஶத்தினளவல்ல உன்னையொழியப் புறம்பே பேறும்இழவுமாயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகள்நடுவேயிருக்கிற இருப்பால் படுகிற க்லேஶம்; இத்தைத் தவிர்த்தருள வேணு மென்கிறார்' என்று அருளிச்செய்வர். "உத்பாத கதாபாணி:" (உத்பபாதகதாபாணி:) - ராவணனோடு பொருந்தாமை பிறந்தபின்பு, நெருப்புப் பட்ட தரையில் கால்பாவாதாப்போலே அவ்விடம் அடிகொதித்துப் போந்தானாயிற்று; "கதா" (கதா) - அங்குள்ளாரில் "ந நமேயம்" (நநமேயம்) என்னாதது தடியோன்றுமேயாயிற்று.

நண்ணாதார் ப்ரவேஶ - இத்திருவாய்மொழிக்கு மூன்றுவிதமாக ஸங்கதி: அதில்முந்தினது - உடம்புவேண்டா இத்யாதி. இதுக்கு - 'சாமாறே - பணிகண்டாய்' என்றதிலே நோக்கு. மங்களாஶாஸநபரரான இவர் "நாஸ்ரீமங்கீதகேயஸ:" என்றிருக்க, திருமுன்பே 'சாமாறே - பணிகண்டாய்' என்னலாமோ? என்ன, இவ்வமங்கள இத்யாதி. தவிருமாகக்கொண்டு - நிவர்த்திக்குமென்று அநுஸந்தித்துக் கொண்டு. ஒன்றைப்பெறுகைக்கேயன்றிக்கே - ஒருபுருஷார்த்தத்தைப் பெறுகைக்கு உன்னுடைய ஸங்கல்பம் வேண்டினவளவேயன்றிக்கே. தரவு - சீட்டு. லோகயாத்ரையை அநுஸந்தித்து 'இவை கண்டிராதபடி என்னை அங்கீகரிக்கவேணும்' என்கிற இது பகவத்விஶ்லேஷத்தாலே நோவுபடுகிற ப்ரகரணத்தோடு பொருந்தாதீ! என்கிற ஶங்கையிலே, இதுக்கு இரண்டுபடியாக ஆசார்யர்கள் நிர்வஹிப்பரென்கிறார் - எம்பார் இத்யாதி வாக்யத்தாலும், ஆழ்வான் இத்யாதி வாக்யத்தாலும். ஆக, மூன்றுவிதமாக ஸங்கதி. எம்பார் நிர்வாஹமாவது - 'நண்ணாதார்முறுவலிப்ப' என்று தொடங்கி 'இவையென்ன வுலகியற்கை' என்று இவர்களோட்டை ஸஹவாஸம் துஸ்ஸஹமென்கிறத்தை அநுஸந்தித்து, 'கண்ணாளாகடல்கடைந்தாய்! இனி இவர்கள் நடுவி லிருக்கக் கூடாதாகையாலே, உனகழற்கே வரும்பரிசு தண்ணாவாதடியேனை - சாமாறு - பணிகண்டாய்' என்று யதாஸ்திதம். இவர்நிர்வாஹத்துக்கு ஸ்வரக்ஷணத்துக்கு உடலாக, குணாநுஸந்தாநம். ஆழ்வான்நிர்வாஹமாவது - 'கண்ணாளா கடல்கடைந்தாய்! நண்ணாதார் முறுவலிப்ப' என்றுதொடங்கி 'இவையென்னவுலகியற்கை' என்று அவன் குணங்களையும் சொல்லி ஸம்ஸாரிகளுடைய இழவையும் அநுஸந்தித்து, 'நீ இப்படி குணாதிகனாயிருகக இவர்கள் யாத்ரை இருந்தபடியென்?' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, அவனும் 'இத்தைவிட்டு உம்முடைய பலத்தை நீர் கண்டுகொள்ளும்' என்று அருளிச்செய்ய, 'ஆனால் இவர்களோட்டை ஸஹவாஸம் துஸ்ஸஹம்; இவர்கள்நடுவி லிராதபடி திருவடிகளிலே சேர்த்துக் கொண்டருளவேணும்' என்று ப்ரார்த்திக்கிறாரென்று. இவர் நிர்வாஹத்துக்கு - பரரக்ஷணார்த்தமாக குணாநுஸந்தாநம். ஆழ்வான் நிர்வாஹத்துக்குப் பாட்டுக்கள்தோறும் - குணவாசகசப்தங்கள் முன்னே வைத்து நிர்வஹிப்பது; எம்பார்நிர்வாஹத்துக்கு, அடைவே யோஜனை. க்லேசத்தினளவல்ல என்றவிடத்திலே - பிராட்டிக்கு இரண்டிடத்திலேயும் பிரிவு ஒத்திருக்க, லங்கையில் பிரிவு ராக்ஷஸிகள் ஸஹவாஸத்தாலே துஸ்ஸஹமாயிருந்ததிறே என்று அருளிச்செய்வர். பகவத்விமுகரோட்டை ஸஹவாஸம் துஸ்ஸஹமென்னுமதுக்கு உதாஹரணம் - உத்பபாத இத்யாதி. "ஜகாத்ருக்ஷம் வாக்யம் ந்யாயவாதீ விபீஷண: । உத்பபாத கதாபாணி ஶ்சதுர்பி: ஸஹ ராக்ஷஸை:" இதி யுத்த காண்டே ஷோடஶே. 'உத்' என்கிற உபஸர்க்கார்த்தம் - ராவணனோடு இத்யாதி. அங்குள்ளாரில் - லங்கையிலுள்ளாரில். "ந நமேயம்" என்னாமை - அசேதநமாகையாலே. ராவணனை ஆந்தனையும் ஹிதம்சொல்லி

«வதாஹிடீ» (சதுர்ப்பி) - அதுவும் எடுத்துத் தோளிலே வைக்கவேணுமே. அதுவும் வேண்டாதார் நால்வருமேயாயிற்று. இத்தால் ஒருவன் 'பகவத்விரோதத்திலே நிலைநின்றான்' என்று அறிந்தால் தன்னைக்கொண்டு அகலவிறே அடுப்பது. ஆழ்வான் அங்ஙனன்றிக்கே, "எருளுமிறையோ" னில் தம்முடைய ஆற்றாமைக்குக் கூட்டாவார் உண்டோ? என்று லோகவ்ருத்தாந்தத்தை அந்வேஷித்து ஸம்ஸாரிகளைப் பார்த்தார்; அவர்கள், தாம் இவ்விஷயத்தில் ப்ரவணராயிருக்கிறாப் போலே ஶப்தாதிவிஷயங்களிலே ப்ரவணராய், அவற்றினுடைய பேறிழவுகளே லாபாலாபமாம்படி யிருந்தார்கள்; வாளேறுகாணத் தேளேறுமாய்ந்து, அத்தைகண்டவாறே தம்இழவை மறந்தார்; இவர்களுடைய இழவே நெஞ்சிலே பட்டது; ஸர்வேஶ்வரனைப் பார்த்தார்: அவன் ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வஶக்தியாய்ப் பரமோதாரனாய் எல்லாருடையரக்ஷணத்திலேதீக்ஷித்திருக்குமவனாய் ஸர்வாபராதஸஹனாய் ஸர்வநியந்தாவா யிருந்தான்; அவன்படி இதுவாயிருக்க, இவை இப்படி நோவுபடுகைக்கு இவ்விடம் தன்னரசுநாடோ? என்று பார்த்து, 'நீ ஸர்வேஶ்வரனாய் பரமக்ருபாவானாய் ப்ராப்தனுமாய் இவற்றின்க்லேஶம் அறிந்து பரிஹரிக்கைக்கு ஈடான ஜ்ஞாநஶக்தியை யுடையையுமா யிருக்க, இவை இங்ஙனே கிடந்து நோவுபடுகை போருமோ? இவற்றைக் கரைமரஞ்சேர்க்கவேணும்' என்று அவன் திருவடிகளைப் பிடிக்க, 'நம்மால் செய்யலாவதுண்டோ? இவை சேதநரானபின்பு இவைதனக்கே ருசியுண்டாகவேணுமே; நாம் கோடுக்கிற இது புருஷார்த்தமாகவேணுமே; புருஷன் அர்த்திக்கக் கோடுக்குமதிறே புருஷார்த்தமாவது; அசித்தாய் நாம் நினைத்தபடி கார்யங்கொள்ளுகிறோமல்லோமே; இவற்றுக்கு நம்பக்கலிலே ருசி பிறக்கைக்கு நாம் பார்த்து வைத்த வழிகளையடையத் தப்பினபின்பு நம்மால் செய்யலாவதில்லைகாணும்; நீர் இத்தை விடும்' என்று ஸமாதாநம்பண்ண; 'நீ பண்ணின இது பரிஹாரமாய் நான் ஸமாஹிதனாவது 'இவை தங்கார்யத்துக்குத் தாம்கடவவாய் நோவுபடுகிறன' என்று உன்னால் சொல்லலாமன்றன்றோ'?என்ன, 'இவை சேதநராகையாலே இவற்றின் வாசியறியவேணுமென்று நம்மை ஒருதட்டும் ஶப்தாதிகளை ஒருதட்டுமாகவைத்து உங்களுக்கு வேண்டிற்றொன்றைக் கொள்ளுங்கோள் என்ன, ஶப்தாதிகள் இருந்த தட்டு தாழ்ந்திருக்கையாலே அத்தட்டை 'அமையும்' என்று பற்றிற்றின; நாமும்

«க்ஷாமதாயிக்» என்றபின்பு விட்டுப்போருகையாலே பலிதமான தோர் அர்த்தவிஶேஷத்தை அருளிச் செய்கிறார் - இத்தால் இத்யாதி. இங்கே - "வராஹாதவஹஜாரா", «விஹயஜநவெஶ்ரீ» இத்யாத்யநுஸந்தேயம். ஆழ்வான் என்றதுக்கு - மேலே பணிக்கும் என்றத்தோடே அந்வயம். ஆழ்வான் நிர்வாஹத்துக்கு மூன்றும்பாட்டு போரச் சேர்ந்திருக்கும். வாளேறு - கட்கப்ரஹாரம். தேளேறு - தேள் விஷமேறுகை. மாய்ந்து - நசித்து. அவர்களுக்கு ஹிதம் அருளிச்செய்ய வொண்ணாதோ? என்ன, ஸர்வேஶ்வரனை இத்யாதி. அவன் ஸர்வஜ்ஞனா யென்றது - 'ஆமாறொன் றறியேன்' என்றதுக்கு ப்ரதிகோடித்வேந விவக்ஷித்து. ஸர்வஶக்தியாயென்றது - 'கடல்கடைந்தாய்' என்றத்தைப்பற்ற. பரமோதாரனாயென்றது - 'வள்ளலே' என்றத்தைப்பற்ற. எல்லாருடைய ரக்ஷணத்திலே தீக்ஷித்திருக்குமவனென்றது-'அரவணையாய்' என்றத்தைப்பற்ற. 'ஸர்வாபராதஸஹனாயென்றது - 'வினையேனை உனக்கடிமை அறக்கொண்டாய்' என்றத்தைப்பற்ற. ஸர்வநியந்தாவா யென்றது - 'கண்ணாளா' என்றத்தைப்பற்ற. தன்னரசுநாடு - அராஜகமாய் ஸ்வதந்த்ரமாயிருக்கிற தேஶம். 'அம்மானே' என்றத்தைப்பற்ற நீ ஸர்வேஶ்வரனாய் என்றது. 'கண்ணாளா' என்றத்தைப்பற்ற, பரமக்ருபாவானாய் என்றது. இதுக்கு-க்ருபாவானென்றும் ஒருயோஜனையுண்டிறே. ப்ராப்தனுமா யென்றதும் 'அம்மானே' என்றத்தைப்பற்ற. போருமோ - கூடுமோ. வழிகளையடையத்தப்பின வென்றது - ஸ்ருஷ்டியும், அவதாரமும் சொல்லுகையாலே. 'ஆயே இவ்வுலகத்து' இத்யாதியைப்பற்ற-இவை தங்கார்யத்துக்கு இத்யாதி. விபவார்ச்சாதிகளில் தான் ஸௌந்தர்யாதி விஶிஷ்டனாய் இவற்றின்கண்முன்னேநிற்குமத்தை நினைத்து, நம்மைஒருதட்டும் என்கிறார். 'நம்மை ஒருதட்டும் சப்தாதிகளை ஒருதட்டும்' [என்றதுக்கு ஸூசகம் - 'அறப்பொருளையறிந்தோரார்' என்றது. 'சப்தாதிகளிருந்த தட்டுத் தாழ்ந்திருக்கையாலே' என்றதில் தாழ்ந்திருக்கையென்றதுக்கு த்வந்யர்த்தம் - சப்பரையான

ஆந்தனையும்பார்த்து முடியாமைகாணும் கைவாங்கிற்று; இனி நம்மாற் செய்யலாவதில்லை; இனி நீரும் இத்தைவிடும்'' என்ன, 'ஆகில், உன்னையொழியப் புறம்பே பேறும்இழவுமாயிருக்கிற இவர்கள் நடுவில் நின்றும் என்னை முன்னம் வாங்கவேணும்' என்ன; 'முன்பே உம்மை வாங்கினோமே; ஸம்ஸாரிகளோடு பொருந்தாதபடி பண்ணினோமாகில், ஸம்ஸாராநுஸந்தாநத்தாலே வந்த க்லேசமெல்லாம் போம்படி உம்முடைய இருப்பு இதுகாணும்' என்று பரமபதத்தில் அபர்வறு மமரர்கள் அடிமைசெய்யப் பெரியபிராட்டியாரும் நாமுமாக வ்யாவ்ருத்தமாக இருக்கிற இருப்பைக் காட்டித்தந்து 'அங்கே உம்முடைய நெஞ்சு ப்ரவணமாம்படி பண்ணினோமாகில், இனி உமக்குப் பேற்றுக்குக் குவாலுண்டோ? நாம் செய்யவேண்டுவதேன்?'' என்ன, இவையிரண்டையும் அநுஸந்தித்து தரித்து க்ருதார்த்தராய்த் தலைக்கட்டுகிறார்'' என்று பணிக்கும் *("மையகண்ணாள் மலர்மேலுறைவாளுறைமார்பினன்செய்யகோலத்தடங்கண்ணன்விண்ணோர் பெருமான்தன்னை'' என்றுகண்டு அநுபவித்தாரிறே.) ஆழ்வான் தான் ஓரிடத்தே வழிபோகாநிற்க, ஒருஸர்ப்பம் தவளையைப் பிடித்துக் கூப்பிடாநிற்க, 'இது ஆர் அறியக் கூப்பிடுகிறது?' என்று மோஹித்தானும்; இவ்வாழ்வான் ப்ரக்ருதிக்குச் சேருமே இவர் நிர்வாஹமும்.

முதற் பாட்டு.

நண்ணாதார்முறுவலிப்ப நல்லுற்றார்கரைந்தேங்க
எண்ணாராத்துயர்விளைக்கும் இவையென்னவுலகியற்கை?
கண்ணாளா! கடல்கடைந்தாய்! உனகழற்கேவரும்பரிசு?
தண்ணவாதடியேனைப் பணிகண்டாய்சாமாறே.

விடமென்று. ஸ்வஹ்ர்வார்த்தம்-தராசிலே இரண்டுதட்டிலும் படிக்கல்லைவைத்தால் தாழ்ந்த இடம் ஶ்லாக்யமென்று. ஆனாலும் விஷயங்களை ஶ்லாக்யமென்கிறது-ஸம்ஸாரிகள்நினைவாலே; ரத்நத்தோடேபெரியகல்லை சிறுத்தால் தாழ்ந்திருந்தாலும் ஹேயமாமாபோலே ஶப்தாதிவிஷயங்களும் ஹேயமென்று கருத்து. ஆந்தனையும் - ஶக்யமானவளவும். என்னை முன்னம் வாங்கவேணு மென்றது - 'அங்கு வாங்கு' என்றத்தைப் பற்ற. இதுக்குக் கருத்து - இவர்களனர்த்தம் நான்காணமாட்டேனென்று. 'வேட்கையெல்லாம்விடுத்து' என்றத்தைப் பற்ற, ஸம்ஸாரிகளோடு பொருந்தாதபடி இத்யாதி. இருப்புஇதுகாணு மென்றது - 'ஒண்டொடியாள்திருமகளும்' இத்யாதியைப்பற்ற. குவால் - அதிகம். இவையிரண்டையுமென்றது-ஸம்ஸாரிகளோடு பொருந்தாமையையும், பிராட்டியும் தானுமான இருப்பைக் காட்டித் தந்தத்தையும். 'இனியென்னாரமுதே' என்றிருக்கையாலே - அவன் ப்ரத்யுத்தரம்சொல்ல, தம்மை யழைத்துக் கொள்ளவேணுமென்றது ஸ்பஷ்டம். இவற்றைக் கரைமரம்சேர்க்கவேணுமென்று இத்யாதியாலே-த்விவாரம் உக்தி ப்ரத்யுக்தியாக அருளிச்செய்த இதுக்கு ஶப்தமேது? என்னில்; பலபாட்டுக்களிலும் 'இவையென்னவுலகியற்கை' என்று சொல்லுகையாலே. ஆழ்வான்நிர்வாஹத்துக்கு - இவற்றையும்திருத்தி நல்வழிபோக்காவென்று கருத்து. எம்பார்நிர்வாஹத்துக்கு - 'கொடுவுலகம்காட்டேல்' என்றதிலே நோக்கு. ஆழ்வான்நிர்வாஹத்துக்கு - 'இனி' என்றதிலே நோக்கு. ஆழ்வாருடைய தயாளுதாப்ரதிபாதகமான இந்நிர்வாஹம் பரம தயாளுவான ஆழ்வான் ப்ரக்ருதிக்குச் சேரு மென்கைக்காக ஐதிஹ்யம் - ஆழ்வான்தான் இத்யாதி. ஆழ்வான், திருக்காவேரியிலே குடமெடுத்து விடுவாரின்றியிலே க்லேசிக்கிற ஒரு ஸ்த்ரீக்குத் தண்ணீர்க்குடமெடுத்துவிட்ட கதையையும் அருளிச்செய்வர். இவ்விடத்திலே - 'ஆழ்வாருக்கு மூன்றுவிதமாக ஆர்த்தியுண்டு' என்று அருளிச்செய்வர். அதாவது - ப்ரக்ருதிஸம்பந்த நிபந்தனமான ஆர்த்தி - மூந்நீர்ஞாலத்திலே, பகவத்விஶ்லேஷ ப்ரயுக்தமான ஆர்த்தி - சீலமில்லாச்சிறியனிலே. ஸம்ஸாரிகளிழவைக் கண்டு வரும் ஆர்த்தி-இத்திருவாய்மொழியிலே.

* குண்டலிதக்ரந்தம் க்வாசித்க மென்பர்.

ஆ—‘க்ருஹ க்ஷேத்ர தநாதி விஷய ஸ்ப்ருஹையாலே ததபஹாரணத்யநிஷ்டங்களைப் பண்ண ப்ரதிகூலர் உகக்கவும், அநுகூலர் இன்னாதாகவும், பிறர்க்கு துக்கங்களையே விளைத்து அந்யபரமாய், எம்பெருமான்திறத்துப் படக்கடவதன்றியே யிருந்த இந்த லோகப்ரஸ்தாரம் இருந்தபடி யென்! இந்தலோகத்தோடு எனக்கு இருப்பு அரிது; ஆனபின்பு, ஆஸ்ரிதஸமீஹித நிர்வர்த்தநைக ஸ்வபாவமாய் அபரிமிதகாருண்ய பரிபூர்ணமாய் அதிசீதளமான உன்னுடைய திருக்கண்களாலே என்னைக் குளிரப்பார்த்தருளி, இவர்கள் நடுவில்நின்றும் உன்திருவடிகளிலே என்னை வாங்கியருளுதல், அன்றியே ஈண்டென என்னை முடித்தருளுதல் செய்யவேணும்’ என்று அபேக்ஷிக்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், ‘நீ ஸர்வரக்ஷணஸமர்த்தனாய் ஸர்வநிர்வாஹகனா யிருக்க, இந்த ஸம்ஸாரிகள் அபரிமிததுக்கபாக்குக்களாயிருக்கிற படியைக் கண்டு நான் பொறுக்கமாட்டுகிறிலேன்; இவர்களார்த்தியைத் தீர்த்தல், இத்தை அநுஸந்தியாதபடி என்னை முடித்தல் செய்ய வேணும்’ என்று எம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்கிறார்.

[நண்ணாதார் என்று தொடங்கி] - ஶத்ருக்கள் ப்ரீதராய்ச் சிரிக்கும்படியாகவும், ஸ்நேஹிகளான பந்துக்கள் அவஸந்நராம்படியாகவும் எண்ணிறந்த துக்கங்களை விளைக்கிற இவை என்ன லோகயாத்ரை! [கண்ணாளா என்று தொடங்கி] - க்ருபாவானாய் மஹாயத்நம் பண்ணியும் ஆஶ்ரிதருடைய அபேக்ஷிதங்களை முடித்துக் கொடுக்குமவனே! உன் திருவடிகளிலே வரும்படி தாழாதே என்னை ஶரீரத்தை விஶ்லேஷிப்பித்தருளவேணும்.

ப.—முதற்பாட்டில், ‘ஸம்ஸாரிகள் படுகிற துக்கம் அஸஹ்யமாயிராநின்றது; ஆன பின்பு, ஆஶ்ரிதர்க்கு அருந்தொழில்செய்தும் அபேக்ஷிதங்கொடுக்கும் நீ இத்துக்கங்காணாத படி என்னை ஶரீரவிஶ்லேஷம் பிறப்பிக்கவேணும்’ என்கிறார்.

நண்ணாதார் - ஶாத்ரவத்தாலே இவனை அணுகியிராதவர்கள், முறுவலிப்ப - (இவன் அநர்த்தத்துக்கு ப்ரீதராய்) ஸ்மிதம்பண்ணும்படியாகவும், நல் உற்றார்-ஸ்நேஹத்தாலே கிட்டி யிருக்கிற பந்துக்கள், கரைந்து ஏங்க - இவன் அநர்த்தத்துக்கு ஶிதிலராய் “என்னாகிறதோ” என்று ஏங்கி க்லேசிக்கவும், எண் ஆரா - எண்ணுதலில் அடங்காத, துயர் - துக்கங்களை, விளைக்கும் - (தன்னில்தான்) விளைத்துக்கொண்டுபோருகிற, இவை உலகியற்கை - இந்த லோக யாத்ரைகள், என்ன-என்னாயிருக்கிறன? கண்ணாளா - (நிருபாதிகநிர்வாஹகனாகையாலே) காருணிகனாய், கடல் கடைந்தாய்-(ப்ரயோஜநாந்தரங்களை வேண்டிலும்) கடலைக் கடைந்துகொடுக்கும் ஸ்வபாவத்தையுடையவனே! (இந்தலோகக்லேஶம் காணாதே), உன கழற்கே — ப்ராப்தனான உன்திருவடிகளுக்கேயுறப்பாய், வரும் பரிசு - நான் வரும்படி, தண்ணவாது - விளம்பியாதே, அடியேனை - (உனக்கேஶேஷபூதனான) என்னை, சாமாறு - ஶரீரவிஶ்லேஷம் பிறக்கும்படி, பணி கண்டாய்- (“மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்கிறகணக்கிலே) ஒருவார்த்தை அருளிச்செய்யவேணும். ஸர்வபாபஶப்தத்திலே ஶரீரமும் அந்தர்ப்பூதமென்று கருத்து. கண்ணாளன் - கண்ணையுடைய ஆளனென்று, க்ருபையையுடைய நிர்வாஹக னென்றபடி.

இ.—முதற்பாட்டில், ‘நீ உளையாயிருக்க, ஸம்ஸாரிகள் படுகிற துக்கம் அஸஹ்யமாயிராநின்றது; ஆனபின்பு, இவர்கள்நடுவே இராமே என்னை முடிக்கவேணும்’ என்கிறார்.

[நண்ணாதார் முறுவலிப்ப] - ஶத்ருக்களானவர்கள் ஓர் அநர்த்தம் வந்தவாறே அது வேஹேதுவாக ப்ரீதராய்ச் சிரிப்பர்கள். [நல் உற்றார்] - ஸ்நேஹிகளான பந்துக்கள். [கரைந்து ஏங்க] - “நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சு இடிந்துகும்” என்கிறபடியே அதிக்லேஶப் படாநிற்பர்கள். ஶத்ருக்கள் சிரிக்கிற சிரிப்போடு பந்துக்களுடைய அதிப்ராவண்யத்தோடு வாசியில்லை, இவர்க்கு அஸஹ்யமாமிடத்தில்; பகவல்லாபாலாபங்களே ஸுகதுக்கமாயிருக்கிறே

அடுப்பது. பகவத்வ்யதிரிக்தவிஷயத்தில் மித்ராமித்ரகதை இல்லை யென்கை. "பேராளன் பேரோதும் பெரியோரை யொருகாலும் பிரிகிலேன்" என்று தத்ஸம்பந்தத்தாலே ப்ரீதி; "எண்ணாத மானிடத்தை யெண்ணாதபோதெல்லா மினியவாறே" என்று அவைஷ்ணவவிஷயமிறே அநாதரம். [எண்ணாராத் துயர் விளைக்கும்] - எண்ணிறந்த துக்கங்களை விளைக்கும். அந்தமில் பேரின்பத்தை விளைக்கும் தேஶத்துக்கு எதிர்த்தலையாயிருக்கை. "ராஜ்யாத் ப்ரம்ஶோ வநே வாஸ:"-அநுக்ரஹத்தாலே ரக்ஷணார்த்தமாகஇழிந்த இடத்திலே பட்டபாடிறே இது. [இவை]- ஒருவனுக்கு ஓர் அநர்த்தம் வந்தால் ஐயோ! என்னுமிடத்திலே ப்ரீதராகையும், ப்ராக்ருதஸம்பந்தங்களைப்பற்ற அதிப்ராவண்யம் பண்ணுகையும் இரண்டும் அப்ரயோஜகமாய், ஸ்வகர்மத்தால் வந்த துக்கமே அநுபவிக்க வேண்டுகையும். [இவை என்ன உலகியற்கை] - இவற்றின் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராது; உன்னுடைய ரக்ஷணத்துக்குச் சேராது. இது என்னாற் பொறுக்கப் போகிறதில்லை. 'அவர்கள் தந்தாம் கர்மத்தாலே படுகிறார்களாகில், நம்மாற் செய்யலாவது உண்டோ?' என்ன, [கண்ணாளா] - ஸ்வஸ்வகர்மங்கள் தாம் தாமே அநுபவிக்கவேணுமாகில் உன் க்ருபைக்கு விஷய மேது? நீர்மையுடையவனை 'கண்ணுடையவன்' என்னக் கடவதிறே. கண் என்று நிர்வாஹகத்வமாய், தம்தாம் கர்மமேயாயிருக்க இது ஏதேனும் தன்னரசுநாடோ? என்கை. 'தாம் தாம் சூழ்த்துக்கொண்டவை அநுபவிக்க வேண்டாதபடி நாம் உதவ எங்கே கண்டீர்?' என்ன, [கடல் கடைந்தாய்] — துர்வாஸஶ்ஶாபத்தாலே வந்த அநர்த்தத்தைத் தப்புகைக்கு ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் அரியனசெய்து உதவினவனன்றோ? 'அவர்களுக்கு இச்சையுண்டு; அநிச்சுக்களுக்கு நம்மால் செய்யலாவது உண்டோ?' என்ன, [உனகழற்கே இத்யாதி] - ஆகில், இவர்கள் நடுவு நான் இராதபடி என்னை உன் திருவடிகளிலே வரும்படி பண்ணியருளவேணும். [தண்ணாவாது] - தண்ணுக்கையாவது-தாழ்க்கை; தாழாது. செய்கிறோமென்று ஆறியிருக்கவொண்ணாது; செய்துகொடு நிற்கவேணும். [அடியேனை] - ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே ஸம்ஸாரிகளோடு பொருந்தாத என்னை. [சாமாறேபணி கண்டாய்] - பணிக்கையாவது-சொல்லுகை. சொலவு நினைவோடே கூடியிறே இருப்பது. ஶரீரவிஶ்லேஷத்தைப் பண்ணும்படி பார்த்தருளவேணும்.

ஈடு.— முதற்பாட்டு. உன்னையொழியப் புறம்பே பேறும்இழவுமாயிருக்கிற இவர்கள் நடுவில்நின்றும் நான் உன்திருவடிகளிலே வந்து கிட்டும்படி எனக்கு இஶ்ஶரீரவிஶ்லேஷத்தைப் பண்ணித் தந்தருளவேணும் என்கிறார்.

[நண்ணாதார்முறுவலிப்ப] - பிறரநர்த்தங் கண்டு சிலர் உகக்கும்படியாவதே, இது என்ன விஸ்மயந்தான்! "ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்" (ஸுஹ்ருதம்ஸர்வபூதாநாம்) - அர்ஜுநன் 'என் பரகுபரகு கேடுவது என்று?' என்ன, "நான் 'ஸர்வபூதஸுஹ்ருத்து'

முதற்பாட்டு - நண்ணாதார் இத்யாதி. 'இவையென்னவுலகியற்கை, உனகழற்கே வரும்பரிசு, சாமாறு - பணி' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து, எம்பார்நிர்வாஹத்திலே அவதாரிகை - உன்னையொழிய இத்யாதி. பேறும் இழவும் - லாபாலாபங்கள். இவர்கள் - ஸம்ஸாரிகள்.

'முறுவலிப்ப - இவையென்ன வுலகியற்கை' என்று விஷண்ணராகிறவருடைய ஹார்த்தபாவம்-பிறரநர்த்தம் இத்யாதி. பிறரநர்த்தம்கண்டால் பரிஹரிக்க வேண்டியிருக்க, உகக்குமது பகவதீயத்வ ஜ்ஞாநாபாவத்தாலேயிறே என்று கருத்து. பிறரநர்த்தம்கண்டால் பின்னை எப்படி யிருக்கவேணும்? என்ன, ஸுஹ்ருதம் இத்யாதி. "போக்தாரம் யஜ்ஞதபஸாம் ஸர்வலோகமஹேஶ்வரம் | ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம் ஜ்ஞாத்வா மாம் ஶாந்திம்ருச்சதி" இதி கீதாஸு பஞ்சமே. "ஜ்ஞாத்வா மாம் ஶாந்திம்ருச்சதி" என்றதுக்கு ப்ரஸங்கம் அருளிச்செய்யாநின்று கொண்டு, அதுக்கு அர்த்தம்-அர்ஜுநன் இத்யாதி. பரகுபரகு-

என்று அறிந்தவாறே' நீயும் என்னோபாதி என்விபூதிக்குப் பரியத் தேவேதிகாண்'' என்றுனிறே. நண்ணுதாரென்று - ஶத்ருக்களுக்குப் பேர். ஒருவனுக்கு ஓரநர்த்தம் வந்தவாறே, அற்றைக்குமுன்பு வெற்றிலைதின்றறியார்களே யாகிலும் அன்றாக ஒருவெற்றிலைதேடித் தின்பது, ஒருடுப்புவாங்கி யுடுப்பது, சிரிப்பதாகாநிற்பர்களாயிற்று. [நல்உற்றார்] - ஸர்வேஶ்வரனே நிருபாதிக பந்துவாய், அவனைப்பற்றினவர்களையே ''அவன்தமரெவ்வினையராகிலு மெங்கோனவன்தமரே'' என்று, ''அவர்களை ஒருகாலும்பிரிகிலேன்'' என்றிருக்கப்ராப்தமாயிருக்க ஶரீரஸம்பந்தநிபந்தநமாக வருகிறவர்களை நிருபாதிகபந்துக்களாக நினைத்து அவர்களுக்கு ஒன்றுவந்தவாறே, ''நினைதோறும் சொல்லுந்தோறும் நெஞ்சிடிந்துகும்'' என்று இவர் பகவத்விஷயத்தை நினைத்தல் சொல்லுதல் செய்யப் புக்கால் படுவதெல்லாம் படாநிற்பர்களாயிற்று. ''ஸவ-ஜூ-தா-த்மகெ'' (ஸர்வபூதாத்மகே). ''கரைந்தேங்க, முறுவலிப்ப'' என்ற இரண்டையுமிறே - ''மித்ராமித்ரகதாகுத:'' (மித்ராமித்ரகதாகுத:) என்றது. ராகத்வேஷங்களைப்பற்றி வருகையாலே, மைத்ரியோடு ஶாத்ரவத்தோடு வாசியில்லையிறே. ''த்வந்த்வைர்விமுக்தாஸ்ஸுகது:கஸம்ஜ்ஞை:'' (த்வந்த்வைர்விமுக்தாஸ்ஸுகது:கஸம்ஜ்ஞை:) என்று 'ஸுகது:கங்கள்' என்று சிலபேர்மாத்ரமேயிறே உள்ளது; இரண்டும் து:கமாயிறே இருப்பது. இரண்டாய்வரும் து:கங்களையடையநினைக்கிறது. ''ராமமேவ'' (ராமமேவ)-திருவயோத்யையிலுள்ளார், ஒருவரையொருவர் வேரோடே வாங்கிப் போகடவேண்டும்படியான ஶாத்ரவம் அநுவர்த்தியாநிற்கச்செய்தேயும் எல்லாரும் ஒருமிடறாக அர்த்தித்தார்கள்; அதுக்கு அடியேன்? என்னில்;— ஶாத்ரவம் நெஞ்சிலேபட்டு அவர்களை நலியநினைத்தபோதாகப் பெருமாளை நினைப்பர்கள்; 'அவர்முகஞ்சுளியும்' என்னுமத்தாலே அதின்கார்யம் பிறக்கப்பெற்றதில்லை. ''புஷ்பாங்கராகைஸ்ஸமம்'' (புஷ்பாங்கராகைஸ்ஸமம்) என்றிறே இவ்விஷயத்தில்

ராகத்வேஷங்களாலே தடுமாறித்திரிகை. கேடுவது - போகக்கடவது. 'ராகத்வேஷஶாந்தியையுடையவன்' என்கையாலே பலிதம் - என்னோபாதி இத்யாதி. முறுவலிக்கைக்கு ஹேதுவைக் காட்டுகிறார் - ஒருவனுக்கு இத்யாதி. உடுப்பு - வஸ்த்ரம். நன்மையாவது - நிருபாதிகத்வமென்று விவக்ஷித்து, அதுக்கு ப்ரதிகோடியாக ஹாவம்-ஸர்வேஶ்வரனே இத்யாதி. அவன்தமர் இத்யாதி-அவனடியார் அக்ருத்யகரணதிருபமான எவ்வகைப்பட்ட வினையையுடையராகிலும் நம்முடைய ஸ்வாமியானவனுடைய அடியாரித்யர்த்த:. மூதற்றிருவந்தாதி ஐம்பத்தஞ்சாம்பாட்டு. ஒருகாலும் பிரிகிலேன் - ஒருகாலும் பிரிய க்ஷமனல்லேன். ஶாத்ரவமாகாதொழிய, இரங்குகிறது நல்லதன்றோ? என்ன, இரண்டும் த்யாஜ்யமென்கைக்கு ப்ரமாணம்-ஸர்வபூதாத்மக இத்யாதி. ''ஸவ-ஜூ-தா-த்மகெ தாதஜ ஶ்ரேயஜ மத்ஸ்யெ । வராஜாத்ஸ்யதிமெராவி தெ மித்ராமித்ரகதாகுத:'' இதி ப்ரதமேம்ஶே ஹிரண்யம்ப்ரதிப்ரஹ்லாத:. இரண்டும் த்யாஜ்யமென்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன, ராகத்வேஷங்களை இத்யாதி. 'வாசியில்லை' என்னலாமோ? மைத்ரி உத்தேஶ்யமன்றோ? என்ன, ஸுகமநுகூலமாயிருக்க, து:கத்தோபாதித்யாஜ்யமென்றதிறேயென்று அதுக்குப்ரமாணம் காட்டுகிறார் - த்வந்த்வை: இத்யாதி. ''நிர்மாநமோஹா ஜிதஸங்கதோஷா அத்யாத்மநித்யா விநிவ்ருத்தகாமா: । த்வந்த்வைர்விமுக்தாஸ்ஸுகது:கஸம்ஜ்ஞைர்கச்சந்த்யமூடா: பதமவ்யயம் தத்'' இதி கீதாஸு பஞ்சதஶே. அப்படியே ராகத்வேஷங்களும் த்யாஜ்யமென்று கூட்டுவது. அவனை - ஸர்வபூதஸுஹ்ருத் என்றறிந்து த்வேஷத்தை விட்ட பேருண்டோ? என்ன, ராமமேவ இத்யாதி. ''ராமமேவாநுபஶ்யந்தோ நாபிஹிம்ஸந்பரஸ்பரம் । ஸர்வேஷாம் ஸர்வஸஸ்யாணி தத்ராஸந் ராமஸந்நிதௌ'' இதியுத்தகாண்டே அயோத்யாம்ப்ரத்யாகதேஸதி ராமே பௌரா:. பூர்வார்த்தத்துக்குஅர்த்தம் - திருவயோத்யையில் இத்யாதி வாக்யத்ரயமும். இவ்வர்த்தம் இவ்விபூதியில்மாத்ரமன்றிக்கே, நித்யவிபூதியிலு முண்டென்கிறார் - புஷ்பாங்கராகை: இத்யாதி. ''ஸௌம்யாவதம் நாதரீயக தயா

கைவைத்தார் இருப்பது. ஸர்வேஶ்வரன் பெரியபிராட்டியாரோடு பரிமாறும்போது மற்றுள்ள பிராட்டிமார், ஸ்ரக்சந்தநாதிகளோபாதி போகோபகரணகோடியிலே அந்வயித்துநிற்பர்கள்; அவர்களோடு இவன் கலந்தால் பிராட்டிதான் தன்இடையிலும் முலையிலும் கலந்தாற்போலேயிருக்கும். "திருமகளும் மண்மகளு மாய்மகளும் சேர்ந்தால் திருமகட்கே தீர்ந்தவா றென்கொல்" - அவர்களோடே இவன்கலந்தால் பிராட்டிக்கே யற்றுணுயிருக்கும்; அதுக்கடி அத்தால்பிறக்கும் முகவிகாஸம் அவள்பக்கலிலே காண்கையாலே-அல்பம் குணுதிக்யம் உள்ளவிடத்தேயும் "யதாயதாஹிகௌஸல்யா" (யதாயதாஹிகௌஸல்யா) என்கிறதிறே; ஸாபத்ந்யம்தோற்றுதபடி பரிமாறிப்போந்தாளிறே சக்ரவர்த்திக்கு. "யதாயதாஹி" (யதாயதாஹி) - காலந்தோறும் காலந்தோறும்

வக்ஷஸ்தலஸ்தமஹஸம் ஸ்ரீஸ்தவந்யாநிர்வ்ருத்தப்ரணயாதிவாஹநவிதௌ நீதாஃபரீவாஹதாம்| தேவ்யோ த்வாமநுநீலயாஸஹமஹீ தேவ்யஸ்ஸஹஸ்ரம் ததா யாபிஸ்ஸ்வாபிஸ்ஸ்தநபாரத்ருஷ்டிபிரிவஸ்வாமிந் ப்ரியம் லாலயஸே" இதி ஸ்ரீ குணரத்நகோஶே. ஹேதேவி - வாரீர் ஸ்ரீ ரங்கநாயகியாரே! யாபிஃ - *யாவர் சிலர் நீளாதிதேவிமாராலே,* ஸ்வாபிஸ்ஸ்தநபாரத்ருஷ்டிபிரிவ ப்ரியம்லாலயஸே - *உம்முடையவைகளா யிருக்கிற ஸ்தநபார த்ருஷ்டிகளாலே கலந்தாற்போலே நாயகனை உகப்பியாநின்றீர்;* த்வாமநுநீலயாஸஹமஹீ, ததாஸஹஸ்ரம்தேவ்யஃ - *உமக்கு அநந்தரம் நீளையோடேகூட ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியும் அப்படியே அஸங்க்யாதரான தேவிமாரும்,* வாய் -*உங்களிருவருக்கும்,* நாந்தரீயகதயா புஷ்பாங்கராகை ஸ்ஸமம்போக்யாஃ - *விட்டிராமையாலே ஸ்ரக்சந்தநாதிகளோபாதி போகோபகரணங்களா யிருப்பர்கள்;* நிர்வ்ருத்தப்ரணயாதிவாஹநவிதௌ - *உங்களுடைய ஸம்ஶ்லேஷத்தாலுண்டான ப்ரணயத்தினுடைய அதிசயவிதியில்; அதாவது - உந்மஸ்தகரஸமான வளவிலே யென்றபடி.* பரீவாஹதாம்நீதாஶ்ச - *இந்த ரஸம் ஸாத்மிக்கைக்காகக் கடைப்பாய்ச்சலாகையை அடைவிப்பிக்கப்பட்டார்க ளென்றபடி.* இத்தால் - *நீளைதொடக்கமான தேவிமாரோடே ஈஶ்வரன் ஸம்ஶ்லேஷித்தபோது பெரியபிராட்டியார் தம்முடைய திருமுலையிலும் கண்ணிலும் கைகளிலும் கலந்தாற்போலே யிருப்பர்; மற்றைத்தேவிமாரும் பெரியபிராட்டியாரோடே கலக்கும்போது ஸ்ரக்சந்தநாதிகளோபாதி போகோபகரணங்களா யிருப்பர்கள்;* ஆகையாலே, *பரஸ்பரஸாபத்ந்யமின்றிக்கே யிருப்பார்க ளென்றதாயிற்று. "வாமநாந்தரீயகதயா"* இத்யாதிக்கு *அர்த்தம் - ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி. "வக்ஷஸ்தலஸ்தமஹஸம்ஹோஸ்ராஃ"* என்றதுக்கு *ஹாவம் -* ஸ்ரக்சந்தந இத்யாதி. *'யாபிஃ' என்றதுக்கு அர்த்தம்-யர்வர்சிலர் இத்யாதி. 'யாபிஃ' என்றதுக்கு ஹாவம்-* அவர்களோடுஇவன் இத்யாதி. *"ஸ்வாபிஸ்ஸ்தநபாரத்ருஷ்டிபிஃ"* என்றதுக்கு ஹாவம்-தன்னிடையிலும் இத்யாதி. *அவர்களோடேகலந்தால் பிராட்டிக்கு ப்ரியம்செய்ததா யிருக்குமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் -* திருமகளும் இத்யாதி. *பெரியபிராட்டியாரும்* ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியாரும் *நப்பின்னைப்பிராட்டியாரும் ஸாதரமாக ஸம்ஶ்லேஷித்தால்; பிராட்டியோடு கலக்குமிடத்திலும் மற்றைப்பிராட்டி மார் ஸாபத்ந்யகந்தமற புஷ்பாங்கராகாதிகளோபாதி போகோபகரணகோடியிலே நிற்கையாலும்,* அவர்களோடே *கலக்குமிடத்தில்* தன்முலையிலும் இடையிலும் *கலந்தாற்போலே பிராட்டி நினைத்திருக்கையாலும், பெரியபிராட்டியாருக்கே அற்றுத் தீர்ந்ததாயிருக்கிறபடி யெங்ஙனேதான்! ஸர்வேஶ்வரனுடைய திருவுள்ளமென்று* பாசுரார்த்தம். முதல்திருவந்தாதி - *நாற்பத்திரண்டாம்பாட்டு.* எடுத்த *பாசுரத்துக்குஹாவம் -* அவர்களோடே இத்யாதி. 'திருமகள் - சேர்ந்தால்' *என்றது - த்ருஷ்டாந்தார்த்தம். அதாவது - ஈஶ்வரன் பிராட்டியோடே கலந்தால்* அவளுக்கே அற்றுண *யிருக்குமாபோலே,* அல்லாதாரோடு *கலந்தாலும் பிராட்டிக்கே அற்றுணுயிருக்கு* மென்றபடி. அல்லாதார்க்கொழிய, *இப்படி மஹிஷிகளுக்கு ஸாபத்ந்யமின்றிக்கே யிருக்கக்கூடுமோ?* என்ன, அல்பம் இத்யாதி. துணுதிக்யமுள்ளவிடம் - *கௌஸல்யை. "யதாயதாஹிகௌஸல்யா தாஸீவச்ச ஸகீவ ச | பார்யாவத்பகிநீவச்ச மாத்ருவச்சோபதிஷ்டதி"* இத்யயோத்யாகாண்டே. *'ஸகீவ'* என்

அவன் நினைவுக்குஈடாகப் பரிமாறிப்போந்தாளாயிற்று தனக்கென்ன ஓராகாரமின்றிக்கே. ஶேஷம் பூர்வவத். [எண்ணாத்துயர்விளைக்கும்] - முறுவலிக்கிறதும், கரைந்தேங்குகிறதும், இரண்டும் துயராய்த் தோற்றுகிறதாயிற்று இவர்க்கு. அந்தமில் பேரின்பத்துக்கு எல்லைகாணிலும் துஃகத்துக்கு எல்லைகாணவொண்ணாதபடி யாயிற்று இருப்பது. அங்கு நிஷ்க்ருஷ்டஸுகமேயாயிருக்கு மாபோலே இதுவும் நிரவதிகதுஃகமேயாய் இருக்குமாயிற்று. "ராஜ்யாத் ப்ரம்ஶ:" (ராஜ்யாத் ப்ரம்ஶ:) இத்யாதி - இவர்கள்படுகிற க்லேசத்தைக் கண்டு தன் க்ருபையாலே அவன் எடுக்கக் கைநீட்டினவிடத்திலே படுகிறபாடிறே இது. திருவபிஷேகம்பண்ண நாளிட்டவாறே, 'ராஜ்யம் எனக்கு வேணும்' என்றார்கள் சிலர். அத்தையிழந்தால் படைவீட்டிலே யிருக்கப் பெற்றதாகிலு மாமிறே. 'என்மகன் ராஜ்யம்பண்ணவேண்டா, பிக்ஷைபுக்காகிலும் என்கண்வட்டத்திலே இருக்க அமையும்' என்றாளிறே ஸ்ரீகௌஸல்யையார். "ஸீதா நஷ்டா" (ஸீதாநஷ்டா)-"பிராட்டியும் தாமுமாய் ஏகாந்தமாகபுஜிக்கலாம்" என்று போர, இருவரும் இரண்டிடத்திலேயாம்படியாய் விழுந்தது. பிராட்டிக்குத் தனியிடத்திலே உதவப்புக்க பெரியவுடையாரையும் இழந்தது. "ராஜ்ய நாஶோऽபகர்ஷதி"(ராஜ்யநாஶோபகர்ஷதி)என்றும்,"வநவாஸோ மஹோதய:"(வநவாஸோ மஹோதய:) என்றும்சொல்லிப்போந்தவற்றை இப்போதுஅநர்த்தமாகச் சொல்லுகிறதேன்? என்னில்;—'ஆஶ்ரிதஸம்ஶ்லேஷத்துக்கும், ருஷிகளையெடுக்கைக்கும்' என்றிறே போந்தது; அத்தோடே விரோதிக்கையாலேசொல்லுகிறார். பிராட்டியைப் பிரிகையாலும், பெரியவுடையாரிழவுபலிக்கை

றதுக்கு ஹாவம்-ஸாபத்ந்யம் இத்யாதி. 'ஶேஷம்பூர்வவத்' என்றது-'ஸகீவ' என்றதுக்குப்போலே அல்லாதபதங்களுக்கும் இப்படியே அர்த்தம் கண்டுகொள்வ தென்னுதல்; "ஹாஸ்யாவாலோகி" என்கிற ஶ்லோகத்தில் பிராட்டிக்குச் சொன்ன குணங்களை இஶ்ஶ்லோகத்திலே ஸ்ரீ கௌஸல்யையார்க்கும் யோஜித்துக்கொள்வதென்னுதல். மாத்ராதி துல்யதை சொன்னபோதே - ஸாபத்ந்யம் தோற்றுமை வித்தமிறே. கரைந்தேங்குகிறதொழிய, முறுவலிக்கிறதும் துயரோ? என்ன, முறுவலிக்கிறதும் இத்யாதி. "நண்ணாதார் முறுவலிப்ப நல்லுற்றார் கரைந்தேங்க - இப்படி, எண்ணாத் துயர்விளைக்கும்" என்று யோஜனை. 'எண்ணா' என்றதுக்கு அர்த்தம் - அந்தமில் இத்யாதி. முறுவலும் தமக்கு அத்யந்தாஸஹ்யமாய்த் தோற்றுகையாலே அத்தையும் 'எண்ணா' என்று விசேஷிக்கலாமிறே. துயரின்தாத்பர்யம் - அங்கு இத்யாதி. நிஷ்க்ருஷ்டஸுகம் - துஃகம்கலசாதஸுகம். இன்னார்க்குத் துயர்விளைக்குமென்று விசேஷியாமையாலே அகர்மவஶ்யன் அவதரித்தாலும் அவனுக்கும் துஃகஜநகமென்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - ராஜ்யாத் ப்ரம்ஶ இத்யாதி. "ராஜ்யாத் ப்ரம்ஶோ வநே வாஸஸ் ஸீதா நஷ்டா ஹதோ த்விஜ: । ஈத்ருஶீயம் மமாலக்ஷ்மீர் நிர்தஹேதபி பாவகம்" இத்யாரண்யகாண்டே ஸப்தஷஷ்டிதமே. தன் இச்சையாலே இவர்கள் அநுக்ரஹார்த்தமாகப் பிறந்தவன் படும் துஃகத்தை அநுஸந்தித்து வ்யாக்யாதாவின்னபோடு - இவர்கள் படுகிறஇத்யாதி. "ராஜ்யாத் ப்ரம்ஶ:, வநே வாஸ:" என்ற பதத்வயத்துக்கும் வாஸநை - திருவபிஷேகம் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. ராஜ்யப்ரஷ்டனானவனுக்குப் படைவீட்டிலிருக்குமது ஸுகமென்னுமதுக்கு உதாஹரணம் - என்மகன் இத்யாதி. "வநே வாஸ:" என்றத்தோடே "ஸீதா நஷ்டா" என்ற பதத்துக்கு வாஸநை-பிராட்டியும் இத்யாதி. "ஸீதா நஷ்டா" என்றது-"ணஶ அத³ர்ஶநே" என்கிற தாதுவினாலே அத்ருஷ்டையானா ளென்றபடி. "ஹதோ த்விஜ:" என்றதுக்கு வாஸநை - பிராட்டிக்கு இத்யாதி. பெரியவுடையார் - ஸ்ரீஜடாயுமஹாராஜர். தடஸ்த்தசங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - ராஜ்யநாஶ இத்யாதி. "நவாஸ்யோஹமேவம் ராஜ்யநாஶோऽபகர்ஷதி । யோக்காஸ்ய ஸுகாஶ் ஶ்ரீமந் ஸுவக்ஷஸா," "நிவஸ்ய கணவஸமாவம் காஷ்யாம் வ்ருக்ஷாவிவாஸ்யே । ராஜ்யம் வாவ வநவாஸோ வா வநவாஸோ மஹோதய:" இத்யயோத்யாகாண்டே. "ந-அபகர்ஷதி" இத்யந்வய:. ராஜ்யப்ரம்ஶமும் வநவாஸமும் அன்று ஸுகமாகைக்கும் இன்று துஃகமாகைக்கும் ஹேது அருளிச்செய்கிறார் - ஆஶ்ரித இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. ஆஶ்ரிதஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு - பிராட்டி ஸம்ஶ்லேஷத்

யாலும், இவற்றுக்கு அடியானவையும் இப்போது அநர்த்தமாய்த் தோற்றுகையாலே சொல்லுகிறார். இவ்விரண்டாலும் வரும் துஃகங்களையடைய நினைக்கிறது. "நிர்த்தஹேதுவிபாவகம்" (நிர்த்த ஹேதபிபாவகம்) - பிரியாத இளையபெருமாளையும் பிரிக்கவும் வற்றாயிறே இருக்கிறது. [இவை யென்னவுலகியற்கை] - உன்னையொழியப் புறம்பேயும் இந்தலோகம் பேறிழவாம்படி இது ஒரு லோகயாத்ரையை நீ பண்ணிவைத்தபடி யென்? பிரானே! 'நான் பண்ணுகையாவதேன்? இவர்கள் தாங்கள் பண்ணின கர்மத்தினுடைய பலம் அநுவர்த்திக்கிற இத்தனையன்றோ? நம்மால் வந்ததன்று காணும்' என்று பகவதபிப்ராயமாக, மேல்சொல்லுகிறார்:—

[கண்ணாளா] - இவைபண்ணின கர்மம் தனக்கே யநுபவிக்க வேணுமாயிற்றதாகில், உன் க்ருபைக்குப் புறம்பு விஷயம் எங்கே? க்ருபாவானை - "கண்ணுடையவன்" என்னக்கடவதிறே. அன்றிக்கே கண்என்று - இடமாய், அத்தால் - *அகலிட மென்றபடியாய்; இது ஏதேனும் தன்னரசுநாடோ? நீ நிர்வாஹகனா யிருக்க இவை ஸ்வரூபவிரோதங்களிலே ப்ரவர்த்திக்கிறதேன்? கண்ணென்று - நிர்வாஹகனுக்கும் பேர். தாந்தாம் சூழ்த்துக்கொண்ட கர்மம் தாந்தாம் அநுபவிக்கவேண்டாதபடி நாம் உதவ எங்கேகண்டீர்? என்ன;— 'ஒருவெள்ளமன்றோ' என்று உதாஹரணம் காட்டுகிறார்: [கடல்கடைந்தாய்] - துர்வாஸஸ்ஸாபத்தால் வந்த அநர்த்தத்தைத் தப்புகைக்கு, ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் அரியனசெய்து உதவுமவனன்றோ. அவர்களுக்கு இச்சையுண்டு; அநிச்சுக்களுக்கு நம்மாற் செய்யலாவதுண்டோ? என்ன,-ஆகில் இவர்கள் நடுவிராதபடி என்னை உன் திருவடிகளிலே வரும்படி பண்ணவேணும்; [உனகழற்கேவரும்பரிசு] - விலக்கடிகளில் போகாமே; ப்ராப்தமுமாய் போக்யமுமான உன்திருவடிகளிலே வந்து கிட்டுவதொரு ப்ரகாரம். இவர்க்குக் காற்கூறு இச்சையுண்டாயிருந்தபடியாலே; 'அப்படிசெய்கிறோம்' என்றான் ஈஸ்வரன். [தண்ணவாது] - தண்ணுக்கையாவது - தாழ்க்கை. தாழாது. 'செய்கிறோம்' என்று ஆறியிருக்கவொண்ணாது; செய்துகொண்டு நிற்கவேணும். இப்படி பதறிச்செய்ய வேண்டுகிறதேன்? நமக்கென்ன, [அடியேனை] - ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே ஸம்ஸாரிகளோடு பொருந்தாத

துக்கு. "ஸம்ச்லேஷவிச்லேஷௌ"என்றதுக்கு அர்த்தம்-இவ்விரண்டால்இத்யாதி. "ராஜ்யநாசஸ்ஸ்வஜநவிநாஶ:" என்ற இரண்டால் வரும் துஃகங்களை யென்றபடி. நிர்தஹேதபிபாவகம் - பாவகமப் நிர்த்த ஹேத் - அக்நியையும் தஹிக்கு மென்றதிலே, அஸம்பாவிதத்தையும் ஸம்பவிக்கு மென்று பலிப்பித்து, அத இன்னதென்கிறார்-பிரியாத இத்யாதி. அதாவது - தாஹகமான அக்நியைச் சுடுமாபோலே, விஶ்லேஷிப்பிக்கப்போகாத இளையபெருமாளையும் விஶ்லேஷிப்பிக்கு மென்றபடி. 'இவையென்னவுலகியற்கை' என்று விஷண்ணராகிறவருடைய ஹார்த்தபாவம் - உன்னையொழிய இத்யாதி. பேறு - த்ருஷ்டாந்தார்த்தம். இங்கு இழவேயிறே மூறுவலிக்கைக்கும் கரைந்தேங்குகைக்கும் ஹேதுவாகச் சொல்லுகிறது.

'கண்ணாளா' என்றதுக்கு மூன்று அர்த்தம்: கண் என்று - க்ருபையும், பூமியும், நிர்வாஹகத்வமுமென்று. பூவாசகமானபோது, 'ஆளா' என்று-நிர்வாஹகனென்றபடி. மற்றையிரண்டர்த்தத்திலும், 'ஆளா' என்று - உடையவ னென்றபடி. 'கண்' என்று - க்ருபையைச் சொல்லுமோ? என்ன, க்ருபாவானை இத்யாதி. அன்றிக்கே இத்யாதி - *'அகலிடம்' என்று பாடமானபோது, அகலிடம் - பூமி. இப்ப்ரகரணத்திலே 'நிர்வாஹகன்' என்று சொல்லுகிறவருடைய பாவத்தை அருளிச்செய்கிறார்-இது ஏதேனும் இத்யாதி. தன்னரசுநாடு-அராஜகமான தேசம். அவயவஶக்தியாலே, நிர்வாஹகனென்னுமத்தை தர்ஶிப்பித்த அநந்தரம், ரூடியாலும் நிர்வாஹகத்வத்தைச் சொல்லுகிறதென்று அர்த்தாந்தரம் - கண்ணென்று இத்யாதி. 'கடல்கடைந்தாய்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து ப்ரஶ்நோக்தியாகவும் தாத்விகமாகவும் உத்தரம் - ஒருவெள்ளம் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. வெள்ளம் - ஸமுத்ரம். 'உனகழற்கே' இத்யாதிக்கு அவதாரிகை - அவர்களுக்கு இத்யாதி. ஏவகாரார்த்தம் - விலக்கடிகள் இத்யாதி. விலக்கடிகள் - ஐஶ்வர்யாதிகள். பரிசு-ப்ரகாரம். காற்கூறு - நாலத்தொன்றும், திருவடிகளாகிற அம்ஶமும். 'தண்ணவாது' என்கையாலே-ஈஶ்வரன் 'செய்கிறோம்' என்றது ஸித்தம். தண்ணவாது - தாழாது, விளம்பியாதே. தாழாததினெல்லையை அருளிச்செய்கிறார்-செய்கிறோமென்று இத்யாதி. பதறி-த்வரித்து. ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே-தாஸ்யம் ஸர்வஸாதாரண

* புகலிடமென்றபடியாய் என்று பாடம்; அகலிடமென்றபடியாய் என்று பாடாந்தரமென்பது, அடையவளைந்தான்ரும்பதத்தால் ஏற்படுகிறது.

என்னை. [பணிகண்டாய்சாமாறே] - பணிக்கையாவது - சொல்லுகை; சொலவு நினைவோடே கூடியிறே இருப்பது. சாமாறு பணிக்கவேணும். உனக்கு ஒருசொலவு; அடியேன் பெறுகிறது ஸத்தை. [சாமாறே - பணி] - ஶரீரவிஶ்லேஷத்தைப் பெறும்படி பார்த்தருளவேணும்; கேவலரைப்போலே இவ்வளவை அபேக்ஷிக்கிற தேன் ? என்னில்; "வரம்ஹுதவஹஜ்வாலா பஞ்ஜராந்தர்வ்யவஸ்திதிঃ। நஶௌரிசிந்தாவிமுகஜநஸம்வாஸவைஶஸம்" (வரம்ஹுதவஹஜ்வாலா பஞ்ஜராந்தர்வ்யவஸ்திதிঃ ! நஶௌரிசிந்தாவிமுகஜநஸம்வாஸவைஶஸம்) என்கிறபடியே, இவர்கள்நடுவிருக்கிற இருப்புத் தவிருகைதானே இப்போது தேட்டமாகையாலே. காட்டுத்தீயில் அகப்பட்டவனுக்கு நீரும் நிழலுமிறே முற்படத் தேட்டமாவது, பின்பிறே போக்யாதிகளில் நெஞ்சுசெல்வது; அப்படியே இப்போது இவர்கள் நடுவிருக்கைக்கு அடியான ஶரீரவிஶ்லேஷத்தைப் பிறப்பிக்கவேணு மென்கிறார். (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

சாமாறும்கெடுமாறும் தமருற்றார் தலைத்தலைப்பெய்து
ஏமாறிக்கிடந்தலற்றும் இவையென்னவுலகியற்கை?
ஆமாறொன்றறியேன் நான் அரவணையாய் அம்மானே!
கூமாறேவிரைகண்டாய் அடியேனைக்குறிக்கொண்டே.

ஆ.—(சாமாறும்.) "உன்னைக் காணப்பெறுகிறிலோம்" என்று அலற்றாதே, புத்ராதிமரணவிநாஶங்கள் காரணமாகத் தமர் உற்றார் தலைத்தலைப்பெய்து ஏங்கிக்கிடந்து அலற்றும் இவை என்ன உலகியற்கை ? நானும் இங்கே லௌகிகரைப்போலேயாகில் செய்வதென்? ஆஶ்ரித ஸம்ஶ்லேஷைகபோகனே! பிரானே! 'நம் அடியான் இவன்' என்று அடியேனை உன் திருவுள்ளத்திலேகொண்டு ஈண்டென என்னைத் திருவடிகளிலே வாங்கியருளவேணும் என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம் பாட்டில், சேதநருடைய மரணாத்யநர்த்தங்களைச் சொல்லி விஷண்ணராய், இவர்கள் துঃகத்தைப் போக்கியருளாயாகில் நான் இது அநுஸந்தியாதபடி என்னை ஈண்டெனத் திருவடிகளிலே அழைத்தருள வேணும் என்கிறார்.

---

*மாயிருக்க, அடிமையை ஹேதுவாக விவக்ஷிக்கையாலே - இந்த அர்த்தம் ஸித்தமிறே. 'பணிகண்டாய்' என்றதுக்கு அர்த்தத்வயம்; பணியென்று - சொல்வாய், சொலவு நினைவோடே கூடியிருக்கையாலே, சொலவுக்கு அடியான ஸங்கல்பத்தைச் சொல்லுதல்; இத்தை அருளிச்செய்கிறார் - பணிக்கையாவது இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. கேவலம் வார்த்தையாக அர்த்தாந்தரம் - சாமாறுபணிக்கவேணும் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. பணிக்கை-சொல்லுகை. பார்த்தருளவேணுமென்றவிடத்திலும்-ஸங்கல்பமாகிறது.அடியேன் பெறுகிறது ஸத்தை யென்றது - ஸமபிவ்யாஹாரஸித்தார்த்தம். செத்து உனகழற்கே வரும்பரிசு பணியென்று - திருவடிகளில் ப்ராப்தியை விதேயமாக்காதே, 'சாமாறே - பணி' என்று இத்தையே ப்ரதாநமாக நிர்த்தரிக்கையைப்பற்ற, கேவலரைப்போலே இத்யாதி ஶங்கை. இவ்வளவை-ப்ரக்ருதிவிமோஹத்தை. வைஶஸம் - ஈரிவாள். த்ருஷ்டாந்தமுகேந விவரணம் - காட்டுத்தீ இத்யாதி. நண்ணாதார்முறுவலிப்ப - பிறநர்த்தம்கண்டால் சத்ருக்களானவர்கள் ஸ்மிதம்பண்ணும்படியாகவும், நல்லுற்றார் கரைந்தேங்க - இவனுக்கு ஸ்நேஹிகளான பந்துக்கள் சிதிலராய் க்லேஶிக்கும்படியாகவும், எண்ணாராத் துயர்விளைக்கும் - இப்படி எண்ணுதலிலடங்காத துঃகங்களைத் தன்னில் தான் விளைத்துக்கொண்டுபோருகிற, இவை என்ன உலகியற்கை - இந்தலோகயாத்ரை என்னாயிருக்கின்றன? எண்ணாராத்துயர் விளைக்குமிவையென்ன வுலகியற்கை - இப்படி எண்ணிமுடியாத துঃகங்களை விளைத்துக்கொண்டுபோரும்படி இதொரு லோகயாத்ரையை நீ பண்ணிவைத்தபடி யென்? என்னுதல் என்று சப்தார்த்தம். க்ரமேண அந்வயঃ. (க)

[தமர் என்று தொடங்கி] - ஜ்ஞாதிகளும் ஸம்பந்திகளும் மேல் விழுந்து மேல் விழுந்து து:கிதராய்க் கிடந்து கூப்பிடுகையும் இவை என்ன லோகயாத்ரை? [ஆமாறு என்று தொடங்கி] - இந்த து:கநிவ்ருத்திக்கு ஈடான உபாயம் நான் ஒன்றும் அறிகிறிலேன். ஸர்வேஶ்வரனுகைசுட்டி இவற்றினுடைய ரக்ஷணம் உனக்கு பாரமாகையாலே அதுக்கு உறுப்பாகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினவனே! [அடியேனைக் குறிக்கொண்டே] - என் ஸ்வபாவத்தை அறிந்தருளி.

ப.—அநந்தரம், லௌகிகக்லேசம் என்னுய் முடியப்புகுகிறது? என்று அறிகிறிலேன்; நிருபாதிகஶேஷியான நீ என்னை அழைக்கும்படி விரையவேணும் என்கிறார்.

சாமாறும் - (சிரகாலம் ஜீவிக்கவிருக்க மத்யே)சாகிற ப்ரகாரமும், கெடுமாறும் - (ஐஶ்வர்யத்தைப்பாரிக்க அது)' நசிக்கிற ப்ரகாரமும், (இதடியாக), தமர் - தமரான ஞ்ஜாதிகளும், உற்றார் - உற்றாரான ஸம்பந்திகளும், தலைத்தலைப்பெய்து - ஒருவர்க்கொருவர் மேல்விழுந்து, ஏமாறி-ஏங்குதலற்று; கிடந்து-கிடந்து, அலற்றும்-கூப்பிடுகிற கூப்பிடும் ஆகிற; இவை - இவை, என்ன உலகியற்கை-என்ன லோகயாத்ரைகளிருக்கிறனதான்? நான்-நான், ஆம் ஆறு-இதுஎன்ன வழியிலேபாய் முடியப்புகுகிற ப்ரகாரம், ஒன்று - ஒன்றும், அறியேன் - அறிகிறிலேன், அரவணையாய் - ஶேஷபூதனை அநந்தனை ஶேஷ வ்ருத்தி கொள்ளுமவனாய், அம்மானே - அதுபோலே எல்லாரோடும் உறவொத்த ஸ்வாமியானவனே! அடியேனை - ஶேஷபூதனை என்னை, குறிக்கொண்டு - (து:கஸஹனல்லன்) என்று குறிக்கொண்டு, கூமாறு - அழைக்கும்படி, விரைகண்டாய் - விரையவேணும். ஏமாற்றம் - க்லேசமாகவுமாம். தலைத்தலைப்பெய்தல் - தலையோடு தலை சேர்த்தலாகவுமாம்.

இ—இரண்டாம் பாட்டில்; 'எண்ணாராத் துயர்' என்று திரளச் சொன்னார் முதற் பாட்டில்; அவற்றிலே சில வகைகளைச் சொல்லி விஷண்ணராய் 'இவர்கள் து:கத்தைப் போக்கியருளாயாகில், என்னை உன் திருவடிகளிலே அழைத்தருள வேணும்' என்கிறார்.

[சாமாறும்] - நீள ஜீவிக்கக்கடவோமென்று மநோரதியாநிற்க, நடுவே முடிந்துகொடுநிற்கும்படியும்; சிலரை அழியச் செய்யக்கடவோமென்று மநோரதியாநிற்க, தான் நடுவே கடுக முடிந்துகொடு நிற்கும்படியும். [கெடுமாறும்] - தன் உடைமையான தநாதிகளை ஸ்திரமென்று பார்த்துக்கொண்டிருக்கச் செய்தே நடுவே அபஹ்ருதமாய்க் கூப்பிடா நிற்கும்படியும். இவர்க்கும் ஒரு விஷயத்திலே உண்டிறே இவை. "நின்னலாலிலேன்காண்", "பாவியேனைப் பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ", "கிறிசெய்தென்னைப் புறத்திட்டு இன்னங் கெடுப்பாயோ", "யஸ்யா ஸஹஸ்ரஶீர்ஷா நிரயோ யஸ்யாவி நா" என்றிறே பகவத்விஷயத்தில் கை வைத்தார் படி. [தமர் இத்யாதி] - தமர் - ஜ்ஞாதிகள். உற்றார் - ஸம்பந்திகள். [தலைத்தலைப் பெய்து] - மேல் விழுந்து மேல் விழுந்து; "தமர்கள் தமர்கள் தமர்களாம்" என்றிறே இவர் இருப்பது. [ஏமாறிக் கிடந்து அலற்றும்] - ஏ என்று ஏக்கமாய், அது மாறி, வாய் மாறாதே கூப்பிடுமென்னுதல். ஏமாற்றமென்று முழுச்சொல்லாய்; து:கப்பட்டுக் கூப்பிடும் என்னுதல்; "ஏமாற்றமென்னைத் தவிர்த்தாய்" என்னக் கடவதிறே. "கூவிக் கூவி நெஞ்சுருகிக் கண்பனிசோர நின்றால்" என்றிறே இவர் கூப்பிடுவது. [இவை] - ஶரீரவிஶ்லேஷத்தை விநாஶம் என்றும், அர்த்தஹாநியைக் கேடாகவும், ஜ்ஞாதிகளையும் ஸம்பந்திகளையும் உடன்கேடராகவும் இவை எங்கே தேடிக் கொண்டார்கள்? இது என்ன லோகயாத்ரை? ஸம்ஸாரிகள்படி கொண்டு கார்யமென்? உம்முடைய இழவுபேறு நாமேயாம்படி பண்ணினோமே என்ன, [ஆமாறொன்று அறியேன் நான்] - ஸம்பந்தம் ஒத்திருக்க அவர்களுக்கு அப்படிப்படவேண்டிற்று, ஶரீரஸம்பந்தத்தாலே யன்றோ? எனக்கும் அது கிடந்தபின்பு நானும் எதுக்குக் கூப்பிடப் புகுகிறேனென்று அறியாநின்றேனோ?

இவர்கள் உஜ்ஜீவிக்கும் உபாயம் அறிகிறிலேன் என்றுமாம். து:கநிவ்ருத்திக்கு உபாயம் நான் ஒன்றும் அறிகிறிலேன் என்றுமாம். [அரவணையாய்] - இவற்றினுடைய ரக்ஷணார்த்தமாகத் திருப்பாற்கடலிலே திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளினவனே! [அம்மானே]-இவற்றினுடைய ரக்ஷணம் உன் பேறும்படியான குடல்துடக்கை யுடையவனே! [கூமாறே விரை கண்டாய்] - கிட்டவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற பின்பு என்னை அழைத்துக் கொள்ளும் ப்ரகாரத்திலே த்வரிக்கவேணும். [அடியேனைக் குறிக்கொண்டே] - ஸம்ஸாரிகள் க்லேசம் பொறுக்கமாட்டாத என் வாசியைத் திருவுள்ளம்பற்றி, நம்மோட்டை ஸம்பந்தத்தை அறிவித்த பின்பு பராநர்த்தம் பொறுக்கமாட்டா னென்று திருவுள்ளம் பற்றி.

௩௫.—இரண்டாம்பாட்டு. "எண்ணாராத்துயர்" என்று திரளச்சொன்னார், முதற்பாட்டிலே; அவற்றிலே சிலவகைகளைச் சொல்லி விஷண்ணராய், 'இவர்கள் து:கத்தைப் போக்காயாகில் என்னை உன் திருவடிகளிலே அழைத்தருளவேணும்' என்கிறார்.

[சாமாறும் கெடுமாறும்] - சாம்படியும் கெடும்படியும்: இதுக்குமேற்பட இவற்றிலே சிலப்ரகாரங்களு முண்டோ? என்னில்;— உருவ ஒருபடிப்பட ஜீவிக்கக்கடவனாகவும், தன்னோடொக்க ஜீவிப்பாரை அழியச்செய்யக்கடவனாகவும் கோலிக்கொண்டு போராநிற்க, நினைவற முடிந்துகொடு நிற்கும்படியும்; நாலு சின்னம் கைப்பட்டவாறே 'நமக்கு இனிஉள்ளதனையும் ஜீவிக்கைக்கு ஒருகுறையில்லை' என்று நினைத்திருக்கச்செய்தே, அத்தையிழந்து க்லேசப்பட்டுக் கூப்பிடும்படியும் இவை. இவர்கள் இப்படிநோவுபடுகைக்கு வேறே சில உண்டாயிற்று; * "நின்னலாலிலேன்காண்" என்றும், † "பலநீகாட்டிப்படுப்பாயோ", ‡ "இன்னம்கெடுப்பாயோ" என்றும் பகவதலாபம் விநாஶஹேது வென்றும், இதரவிஷயதர்ஶநம் அநர்த்தஹேது வென்று மாயிற்று, இவர்இருப்பது. 'இவர்கள் இவையொழியவிநாஶமும் அநர்த்தமும் எங்கே தேடிக்கொண்டார்கள்? "என்னொருவர் தீக்கதிக்கண்செல்லும்திறம்"என்னுமவர்களிறே,இவர்கள். "[grantha]" (குருஷ்வ) என்றும்; "[grantha]" (யஸ்த்வயாஸஹஸஸ்வர்க்க:) என்றும் இவை விநாசமும் அநர்த்தமுமாகவிறே இவர்கள் நினைத்திருப்பது. [கெடுமாறும்] - தன் விநாசத்தையும் இசையும்,

இரண்டாம்பாட்டு - சாமாறும் இத்யாதி. அடியே தொடங்கி, 'கூமாறேவிரைகண்டாய்' என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - எண்ணாராத்துயர் இத்யாதி. திரள - ஸமுதாயேந.

இதுக்கு மேற்பட - சாவுக்கும் கெடுகைக்கும் மேற்பட. அதாவது - சாவதும் கெடுவதுமென்றால் போராதோ? 'ஆறு' என்று ப்ரகார மென்கிறதுக்குக் கருத்தேது? என்னி லென்றபடி. உருவ - அநேக காலம். ஒருபடிப்பட - து:கமிஶ்ரமன்றிக்கே ஸுகமேயாம்படி. சின்னம் - காசு. உள்ளதனையும் - மேலுள்ள காலமெல்லாம். இவை - ப்ரகாரங்கள். இவர்களை க்ஷேபிக்கைக்குத் தம் படி யேது? என்ன, இவர்கள் - இத்யாதி. இவர்கள் - ஆழ்வார்கள். 'இவர்கள்' என்னும்படியான ஏற்றம் ஏதுஎன்ன? நின்னலால் - இத்யாதி. 'சாமாறும் கெடுமாறும்' என்றவருடைய ஹார்த்தபாவம் - இவர்களிவையொழிய இத்யாதி. தாங்கள்போகிறதே மார்க்கமாய், 'அல்லாதது அமார்க்கம்' என்றிருப்பர்களோ? என்ன, என்னொருவர் - இத்யாதி. ஒருவர் துர்மார்க்கங்களிலே சென்று விழுகிற ப்ரகாரம் என்னாயிருக்கிறதோ? இதி பாசுரார்த்த:. முதல்திருவந்தாதி தொண்ணூற்றைந்தாம்பாட்டு, "நாவாயிலுண்டே" இத்யாதி. பகவதலாபம் விநாஶம் இதரவிஷயதர்ஶநம் அநர்த்த மென்றதுக்கு ப்ரமாணங்கள் - குருஷ்வ இத்யாதி. "[grantha]" என்றதே இங்கு வேண்டுவது. "[grantha] | [grantha]" இத்யயோத்யாகாண்டே ராமம்ப்ரதி ஸீதா. குருஷ்வ - இத்யாதி லக்ஷ்மணவாக்யம். யஸ்த்வயா ஸஹஸஸ்வர்க்க: என்றதுக்கு "நிரயோயஸ்த்வயாவிநா" என்றதிலே நோக்கு. வைதர்ம்யம் - உம்மைப்பிரிந்து தரிக்கையாகிற பாபம். கெடுமாறும் சாமாறும் என்னாதே, சாவுக்கநந்தரம் கேட்டைச் சொல்லுவானென்? என்ன, தன்விநாசத்தையும் - இத்யாதி. சாவிலும்

* திருவாய்மொழி உ, ௩, எ. † ஷ௸ ச, ௧, ௯. ‡ ஷ௸ ஷ௸ ஷ௸ அ.

கையிலகப்பட்ட த்ரவ்யம் தப்பினால்; அத்தையேயிறே இவன் தஞ்சமாக நினைத்திருப்பது. ஒருத்தனை 'ராஜத்ரோஹி' என்று கையையும் காலையும் தறிக்க, இவனை வினவப்புகுந்தவர்கள், இப்படிப்பட்டதாகாதே' என்ன, 'ஆயிரம்; ஐந்நூறென்று சிலகாசு தா' என்னாதே இவ்வளவோடே போயிற்று; உங்களநுக்ரஹமிறே' என்றானும். [தமருற்றார்] - இதொழியவே வேறே "தமர்கள் தமர்கள் தமர்கள்" என்று ஒரு உறவுமுறை உண்டாயிற்று இவர்க்கு; அங்ஙனன்றிக்கே, ஶரீரஸம்பந்தநிபந்தநமாக வந்தவர்களாய் 'ஜ்ஞாதிகள்' என்றும்; 'ஸம்பந்திகள்' என்றும் சிலரை உறவாக நினைத்து நிர்ப்பரராயிருப்பர்களாயிற்று. [தலைத்தலைப்பெய்து] - மேல்விழுந்து மேல்விழுந்து. [ஏமாறிக்கிடந்தலற்றும்] - ஏவென்று - ஏக்கமாய், மாறுகை - தவிருகையாய், ஏங்காதே கூப்பிட்டென்னுதல்; அன்றியே, 'ஏமாற்றம்' என்று ஒருசொல்லாய்; அதாவது - து:கமாய்; து:கித்துக் கிடந்து கூப்பிட்டு என்னவுமாம். 'ஏவென்று - தெளிவு; ஏமாறுகை - தெளிவழிகை' * (என்று 'கலங்கிக் கூப்பிடாநிற்பர்கள்') என்று பிள்ளையமுதனார் பணிப்பர். "ஏமாற்றமென்னைத்தவிர்த்தாய்" என்னக்கடவதிறே. [இவையென்னவுலகியற்கை] - இதொரு லோகயாத்ரை இருக்கும்படியென்? ஜீவிக்க மநோரதியாநிற்க முடிவது; நாலுகாசு கையிலே யுண்டானவாறே 'இது நமக்குஉண்டு' என்றிருக்க; அது நசித்துப்போவது; ஶரீரஸம்பந்தநிபந்தநமாய் வருகிறவர்களையே தனக்கு ஸாவவிதபந்துவுமாக நினைத்து, இவற்றுக்கு ஒன்று வந்தவாறே 'பட்டேன், கெட்டேன்' என்று கூப்பிட்டுஅலற்றுகிற இதுவும் ஒரு லோகயாத்ரையே பிரானே! என்கிறார். 'அவர்கள் என்படில் நல்லதுஉமக்கு? நீர் நம்மையே சொல்லிக்கூப்பிடும்படி பண்ணினோமே! "சீலமில்லாசிறிய"னில் கூப்பீடன்றோ உம்மது?' என்ன, [ஆமாறொன்றறியேன்நான்]-அவர்கள்தான் கூப்பிடுகிறது உன்னோடு ஸம்பந்தமில்லையாயோ? ப்ரக்ருதியோடே யிருக்கையாலேயன்றோ; அது என்னைத் தவிர்த்தாயோ? இவ்வுடம்பு கிடக்கையாலே, 'இன்னதுக்கு நான் கூப்பிடப்புகுகிறேன்' என்று அறியாநின்றேனோ? அன்றிக்கே, 'ஸம்ஸாரிகளுடைய இந்த து:கநிவ்ருத்திக்கு விரகேதோ?' என்று அறிகிறிலேனென்னுதல். 'நீஎனக்குப் பண்ணித்தந்த வாசி நான் இவர்களுக்குப் பண்ணிக்கொடுக்கும் விரகேதோ?' என்று அறிகிறிலேன்.

[அரவணையாய்அம்மானே] - இவற்றினுடைய ரக்ஷணார்த்தமாகத் திருவநந்தாழ்வான் மேலே திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளி, இவற்றினுடைய ரக்ஷணம் உன்பேறாம்படியான குடல்துடக்கையுடையவனே! மெய்யான குடல்துடக்கிறே இவற்றுக்கு இவனோடு. இவனுடைய

தநநாசமே து:கமாயிருக்குமென்று கருத்து. அதுக்குஹேது - அத்தையேயிறே இத்யாதி. "தஞ்சமாக நினைத்திருப்பது" என்றதுக்கு ஸம்வாதம் - ஒருத்தனை இத்யாதி. தறிக்க - சேதிக்க. வினவ - பராமர்ஶிக்க. இதொழிய - இத்தமர்களையும் உற்றார்களையும் ஒழிய. உறவுமுறை - பந்துத்வப்ராப்தி. தமர் - ஸம்பந்திகள். உற்றார் - ஜ்ஞாதிகள். "ஏமாறி" என்றதுக்கு அர்த்தத்ரயம் - ஏங்காதே யென்னுதல், து:கித்தென்னுதல், கலங்கி யென்னுத லென்று. முந்தினது - ஏவென்று இத்யாதி. மூன்றாமர்த்தம் - ஏவென்றுதெளிவு இத்யாதி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - ஏமாற்றம் இத்யாதி. என் து:கத்தைப் போக்கினாயித்யர்த்த:. பெரியாழ்வார் திருமொழி. (௨,௭,௮.) 'இவை' என்றபஹுவசநார்த்தம்-ஜீவிக்க இத்யாதி. கூப்பிடும்படிபண்ணினதுக்கு நியாமகம்-சீலம் இத்யாதி. "ஆம்பரிசு ஒன்றுமறியேன்" என்றவருடைய ஹார்த்தபாவம்- அவர்கள்தான் இத்யாதி. ஆழ்வான்நிர்வாஹத்திலே அருளிச்செய்கிறார் - அன்றிக்கே இத்யாதி. கீழ்வாக்ய விவரணம் - நீஎனக்கு இத்யாதி.

குடல்துடக்கு - சரீரஸம்பந்தம். ரஸோக்தி - மெய்யான இத்யாதி வாக்யத்வயம். ஸத்யமான வென்று சாடு. சரீரமானவென்று ப்ரக்ருதார்த்தம். குடல்துடக்கு-ஶரீரஶரீரிபாவஸம்பந்தம். இவனுடைய இத்யாதி "மெய்யான" என்றத்தோடே ப்ராஸங்கிகமாகச் சேர்ந்தது. க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் - பொய். அதாவது - "ஆயுதமெடேன்" என்று ஆயுதமெடுக்கை. மெய் - ராமாவதாரத்தில் மெய். அதாவது - அபயப்ரதாநவ்ருத்தாந்தம். மெய் பொய்யென்று சேதநாசேதநங்களைச் சொல்லி, அவை ரக்ஷணத்துக்கு விஷயமென்று சொல்லுதல் ; அசேதநத்துக்கு ரக்ஷணமாவது - ஸ்திதி ; ஸத்யாந்ருதங்களென்று சாடு ; பொய்யோடு மெய்

---

* குண்டலிதக்ரந்தம் க்வாசித்கமென்பர்.

பொய்யோடு மெய்யோடு வாசியற இவனுக்கு இரண்டும் உடலாயிருக்கும் ரக்ஷிக்கைக்கு. [கூமாறே விரை] - ஸுலபனாய் இவற்றினுடைய ரக்ஷணார்த்தமாகத் திருப்பாற்கடலிலே கூக்குரல் கேட்கைக்காகக் கிட்டிவந்து கிடக்கிற நீ, நான் உன் திருவடிகளை வந்துகிட்டும்படி என்னை அழைத்துக்கொள்கையிலே விரையவேணும். இப்படி விரைய வேண்டுகிறதேன்? என்னில்,— [கண்டாய்] - என்னைக்கண்ட உனக்கு விரையாதே யிருக்கலாயிருந்ததோ? பாராயென்று தம் வடிவைக் காட்டுகிறார். “ஏஹிபஶ்யஶரீராணி” (ஏஹிபஶ்யஶரீராணி) என்னுமாபோலே. ஆனாலும் அநாதிகாலம் நீர் பிரியில் தரியாதே போந்த உடம்பும் உற்றாருமன்றோ என்ன, [அடியேனைக் குறிக்கொண்டே] - இந்த லோகயாத்ரையால் செல்லாதபடியாயிருக்கிற என்வாசியைத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளவேணும். உன் திருவடிகளில் ஸம்பந்தமறிந்தவன்று தொடங்கி உன்னோடு பாதி பராநர்த்தம் பொறுக்கமாட்டாதபடியான என்வாசியைத் திருவுள்ளம்பற்றியருளவேணுமென்னுதல். “கூமாறே விரைகண்டாய்” என்னுங்காட்டில் - பராநர்த்தம் பொறுக்கமாட்டாரென்னுமிடம் தோற்றுமோ? என்னில்;— இவையென்ன உலகியற்கையென்று இந்த லோகயாத்ரையை அநுஸந்தித்து வெறுத்து; என்னை அங்கே அழைக்கவேணுமென்கையாலே தோற்றுமிறே. (௨)

மூன்றாம் பாட்டு.

கொண்டாட்டும்குலம்புனைவும் தமருற்றார்விழுநிதியும்
வண்டார்பூங்குழலாளும் மனையொழியவுயிர்மாய்தல்
கண்டாற்றேனுலகியற்கை கடல்வண்ணா! அடியேனைப்
பண்டேபோற்கருதாது உன்னடிக்கேகூய்ப்பணிகொள்ளே.

ஆ.—(கொண்டாட்டும்.) மரணதசையிலும் “ஸம்ஹாவநாபிஜநஜ்ஞாதி பந்யுஸுஹ்ருத் களத்ரஸவநாதிகளை யிழந்தோம்” என்று விஷண்ணராய், உன்திறத்துப் படாதே யிருக்கிற இந்த லோகத்தாருடைய ப்ரக்ருதியைக் கண்டு நான் படுகிற வ்யஸநம், உன்னைப்பிரிந்து நான் பண்டு பட்ட வ்யஸநம்போ லன்று; அதிதுஸ்ஸஹங்கிடாய். அபரிச்சேத்ய மாஹாத்ம்யனானவனே! இந்த வ்யஸநத்தில்நின்றும் ஈண்ட உன் திருவடிகளிலே கூவிப் பணிகொண்டருளவேணும் என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம் பாட்டில், ஜந்துக்கள் ஆபிஜாத்யாதிகளெல்லாம் கிடக்க முடிகிற படியைக் கண்டு ஒன்றும் பொறுக்க மாட்டுகிறிலேன்; இத் துக்கங்களை அநுஸந்திக்க வேண்டாத உன் திருவடிகளிலே அழைத்து அடிமை கொள்ளவேணும் என்கிறார்.

யோ டென்றது - “ஸத்ருஶ்ராத்ருஸு” என்றத்தைப்பற்ற. பொய்யோடு - நாஸ்திசப்தவாச்யமான அசித்தோடு. மெய்யோடு - அஸ்திஶப்தவாச்யமான ஆத்மவஸ்துவோடு. உடலாயிருக்கும் - சரீரமாயிருக்குமென்றும், ஹேதுவாயிருக்குமென்றும் அர்த்தத்வயம் கண்டுகொள்வது. ‘அரவணையாய் - கூமாறேவிரை’ என்றதுக்குஹாவம் - ஸுலபனாய் இத்யாதி. ‘கண்டாய்’என்றதுக்குஸம்வாதம்-ஏஹீத்யாதி. “ஏஹிபஶ்ய ஶரீராணிமுநீநாம் பாவிதாத்மநாம் | ஹதாநாம்ராக்ஷஸைர்கோரைர்பஹூநாம்பஹுதாவநே” இத்யாரண்யகாண்டே ராமம்ப்ரதி தண்டகாரண்யவாஸிநோ முநயঃ. வாசியாவது-மயர்வற மதிநலம்பெறுகை. ஆழ்வான்நிர்வாஹத்திலேஅருளிச்செய்கிறார்-உன்திருவடிகள் இத்யாதி. ஜிஜ்ஞாஸுப்ரஶ்நத்தை உபக்ஷேபித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - கூமாறேவிரை இத்யாதி. கூமாறே - அழைக்கும்படி. குறிக்கொண்டு - துঃகஸஹனல்லேனென்று திருவுள்ளம்பற்றி. அரவணையாயம்மானே, சாமாறுமென்று தொடங்கி, ஆமாறொன்றறியேன் நான் ; அடியேனைக்குறிக்கொண்டு - கூமாறேவிரைகண்டா யித்யந்வயঃ (௨)

[கொண்டாட்டும் என்று தொடங்கி] - ஶ்லாகையும் ஆபிஜாத்யமும் ஜ்ஞாதிகளும் ஸம்பந்திகளும் சீரியநிதியும் அத்யந்தபோக்யையான ஸ்த்ரீயும் இஸ் ஸம்பத்துக்கு ஈடான க்ருஹமும் இவையெல்லாம் கிடக்கத் தான் மாய்ந்து போம்படியான இந்தலோகயாத்ரையைக் கண்டு தரிக்கமாட்டுகிறிலேன். [கடல்வண்ணா என்று தொடங்கி] - இவர்கள் து:கானுஸந்தானத்தாற் படுகிற வ்யஸநம் உன்னைப் பிரிந்து நான் படும் வ்யஸநத்தோபாதியாக நினையாதே என்னுடைய க்லேஶம் தீர ஶ்ரமஹரமான உன்னுடைய வடிவைக் காட்டு.

ப.—அநந்தரம், தாங்கள் நன்மையாக நினைத்திருக்கிறவை யொழிந்துபோகத் தாங்கள் நசிக்கும்படி கண்டு பொறுக்கமாட்டுகிறிலேன்; அபரிச்சிந்ந ஸௌந்தர்யனான உன் திருவடிகளிலே அழைத்து அடிமைகொள்ளவேணும் என்கிறார்.

கொண்டாட்டும் - ஸம்பத்தடியாக நாட்டார் ஆரோபித்துச் சொல்லும் கொண்டாட்டமும், குலம்புனைவும்-(இல்லாத குலத்தை யேறிட்டுக்கொண்ட) ஆபிஜாத்யாபிமாநமும், தமர்-(ஐஶ்வர்யம் கண்டு வந்த) ஜ்ஞாதிகளும், உற்றார் - ஸம்பந்திகளும், (இதுக்கடியான) விழுநிதியும் - சீரிய அர்த்தஸஞ்சயமும் - (அதடியாக ஸ்வீகரித்த) வண்டு ஆர் பூ குழலாளும் - வண்டு நிறைந்த மாறாத குழலையுடையளாகையாலே போக்யபூதையான ஸ்த்ரீயும், மனை-போகஸ்தாநமாம்படி விலக்ஷணமாக எடுத்தமனையும், ஒழிய - (தன்னைவிட்டுக்) குறியழியாமலிருக்க,உயிர் மாய்தல் - ப்ராணவிநாஶம் பிறக்கையாகிற, உலகியற்கை – இந்த லோகயாத்ரை, கண்டு - கண்டு, ஆற்றேன் - பொறுக்க மாட்டுகிறிலேன்; கடல்வண்ணா - கடல்போல அளவிறந்த வடிவழகை யுடையவனே! அடியேனை - (உன் வடிவழகுக்குத் தோற்று) அடிமைபுகுந்த என்னை, பண்டே போல்-(உன்னைப்பிரிந்து கூப்பிட்ட) பண்டுபோலே, கருதாது - நினைத்திராதே, உன் அடிக்கே - உன் திருவடிகளுக்கேயாம்படி; கூவி-அழைத்து, பணிகொள் - அடிமை கொண்டருளவேணும்.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், ஆபிஜாத்யாதிகளெல்லாங் கிடக்க முடிகிறபடியைக் கண்டு பொறுக்கமாட்டுகிறிலேன்; து:ககந்தமில்லாத உன் திருவடிகளிலே அழைத்து அடிமைகொள்ள வேணும் என்கிறார்.

[கொண்டாட்டும்]-அவஸ்துவாய்ப் போந்தானொருவன் ஜீவிக்கப்புக்கவாறே, பிள்ளை, முதலியார் என்பர்கள்: "பயிலுந்திருவுடையார் என்றிறே" இவர் கொண்டாடும் விஷயம். [குலம்புனைவும்] - ஜீவிக்கப் புக்கவாறே ஒருவம்ஶமுண்டாக்கிப் புகழத் தொடங்குவர்கள். குலந்தரும் வித்யையாலுண்டான வம்ஶமிறே இவர்க்கு வம்ஶமாயிருப்பது. [தமர்] - இவனோட்டை ஸ்பர்ஶத்தை மறைத்துத் திரிந்தவர்கள் இவன் ஜீவிக்கப்புக்கவாறே உறவு சொல்லத் தொடங்குவர்கள். [உற்றார்] - முன்பு ஸம்பந்தம் பண்ணத் தரம்போராது என்று இருந்தவர்கள் மேல் விழுந்து ஸம்பந்திக்கத் தேடுவர்கள். [விழுநிதியும்] - சீரியநிதியும்; இதுக்கு எல்லாவற்றுக்கும் அடி-சருகிலே திரண்டாற்போலே திரண்ட தநம். [வண்டார் பூங்குழலாளும்] – தநம் மிக்கவாறே செய்வது அறியாமை ஸ்த்ரீயை ஸம்பாதிக்கும். போக யோக்யையான ஸ்த்ரீயும். "சேலேய் கண்ணியரும்" என்கிறபடியே இவையெல்லாம் ஒருவிஷயமிறே தமக்கு. [மனை] - தன் இயற்றியெல்லாம் கொண்டு பலநிலமாக அகத்தை எடுக்கும். [ஒழிய உயிர் மாய்தல்] - இவை குறியழியாதிருக்கத் தாம் முடிந்துகொடு நிற்கும். [கண்டு ஆற்றேன் உலகியற்கை] - ஸம்ஸாரிகள் பாரிப்பும், இவர்கள் முடிந்து கிடக்கும்படியும் கண்டு என்னாற் பொறுக்கப் போகிறதில்லை. [கடல்வண்ணா] - இவர்களுடைய து:கானுஸந்தாநத்தால் வந்த க்லேஶம் தீர ஶ்ரமஹரமான உன் வடிவைக் காட்டியருளாய். [அடியேனை] – ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடைய என்னை. [பண்டேபோல் கருதாது]-முன்பு உன்னையிழந்த க்லேஶம்;இப்போது அவைஷ்ணவஸஹவாஸத்தாலே வந்த க்லேஶமன்றோ? முன்பு என் இழவு; இப்போது பரானர்த்தம் பொறுக்கமாட்டாத க்லேஶம். இவர்க்

காகில், சேர்க்கைப்பல்லிபோலே இது பணி யென்று இருக்கவொண்ணாது என்கிறார். [உன் அடிக்கே கூய்ப் பணிகொள்ளே] - உன் திருவடிகளிலே அழைத்து அடிமை கொண்டருள வேணும்.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. ஆபிஜாத்யாதிகளெல்லாம் கிடக்க, இவை முடிகிறபடியைக் கண்டு பொறுக்கமாட்டுகிறிலேன்; து:கக்கந்தமில்லாத உன் திருவடிகளிலே அடிமைகொள்ளவே ணும் என்கிறார்.

[கொண்டாட்டும்] - முன்பு 'இன்னான்' என்று அறியவொண்ணாதபடி அவஸ்துவாய்ப் போந்தானொருவன் அல்பம் ஜீவிக்கப்புக்கவாறே 'முதலியார்' என்றாற்போலே சொல்லுவர்கள். "பயிலுந்திருவுடையார்" என்றிறே தாங்கள் கொண்டாடும் விஷயம். [குலம்புனைவும்] - ஜீவிக் கப்புக்கவன்று தொடங்கி இவனுக்கு ஒருகுல முண்டாகத் தொடுத்துச் சொல்லுவர்கள். [தமர்] - "அவன்தமர்" என்று இவர்களுக்குத் தமர் புறம்பேயிறே.முன்பு 'இவனோடு நமக்குஒருறவு உண்டா கச் சொல்லுமது நமக்குச் சாலத்தண்ணிது' என்று போனவர்கள், இவன் ஜீவித்தவாறே உறவு சொல்லிக்கொடுவந்து கிட்டுவர்கள். [உற்றார்] - முன்பு 'இவனோடு ஸம்பந்திக்கை தரமன்று; நிறக்கேடாம்' என்று போனவர்கள் இப்போது 'இவனோடே ஒருஸம்பந்தம் பண்ணினோமாகவல் லோமே' என்று ஆதரித்து மேல்விழாநிற்பர்கள். [விழுநிதியும்] - நினைவின்றிக்கே யிருக்கச்செய் தே சருகிலை திரளுமாபோலே சீரிய நிதி வாராக் கைப்புகுருமே; அதுக்குப் போக்கடி காணாமை யாலே செய்வதறியாமை அத்தையிட்டு ஒருஸ்த்ரீயை ஸ்வீகரிக்கும். அவள்தான் - வண்டார் பூங்குழலா ளாயிற்று. இவள்சேவ்வி வண்டே புஜித்துப்போமித்தனை போக்கித் தான் புஜிக்க மாட்டான். ஹோமயோக்யதை யில்லாத பருவத்திலேயாயிற்று ஸ்வீகரிப்பது. சேலேய் கண்ணி யரும் பெருஞ் செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத் தாய்தந்தையும் இவையெல்லாம் ஏகவிஷய மிறே தமக்கு. [மனையொழிய] - அவளுக்கும் தனக்கும் ஏகாந்தமாக அநுபவிக்கைக்கு, தன் இயற்றியெல்லாங்கொண்டு பலநிலமாக அகத்தை யெடுக்கும். [உயிர்மாய்தல்]-இவை குறியழியா திருக்க, இவனைக் கூட்டோடேகொடுத்து; இப்படி பாரித்த தான் முடிந்துகொடுநிற்கும். [கண் டாற்றேன் உலகியற்கை] - இப்படிப்பட்ட லோகயாத்ரை என்னாற் பொறுக்கலாயிருக்கிறதில்லை.

மூன்றாம்பாட்டு - கொண்டாட்டும் இத்யாதி. பாட்டெல்லாம் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ஆபி ஜாத்யாதிகளெல்லாம் இத்யாதி. 'விஸ்ரோக:' இத்யாதியைப்பற்ற 'உன்' என்றதுக்கு ஹாவம் - து:கக்கந்தமில் லாத என்று.

இன்னான் - ஏவம்வித:. என், இது கொண்டாட்டமன்றோ? என்ன, பயிலுந்திருவுடையார் இத் யாதி. அதாவது - 'ஸர்வேஶ்வரனடியார்கள்' என்று அவர்களைக் கொண்டாடவேண்டியிருக்க, இவர்கள் ஒரு கொண்டாட்டத்தை உண்டாக்கிக்கொள்வதே யென்று கருத்து. குலம்புனைவும் - குலம் தொடுக்கை யும். வித்யையாலுண்டான வம்ஶமிறே, இவர்க்கு வம்ஶம். தமர் - ஜ்ஞாதிகள். ப்ரதிகோடியாகஹாவம் - அவன்தமர் இத்யாதி. பதப்ரயோகத்துக்கு ஹாவம் - முன்பு இத்யாதி. முன்பு - தாரித்ர்யகாலத்திலே. உறவு - ஜ்ஞாதித்வேந ஸம்பந்தம். தண்ணிது - தாழ்வு. உற்றார் - பக்துக்கள். தரம் - அதிசயம். விழுநிதி - சீரியநிதி. சீரிய - ஶ்ரேஷ்டமான. வாரா - வந்து. செய்வதறியாமையாவது - 'நாமோ வ்ருத்தனாயிருக்கிறோம், நமக்கு ஒரு ஸ்த்ரீயை ஸ்வீகரித்தால் ஹோமயோக்யதை யில்லை; அதில் ஒருதர்மத்தைப்பண்ணி உஜ்ஜீவிப் போம்' என்கையின்றிக்கே, இத்தையிட்டு ஒரு ஸ்த்ரீயை ஸ்வீகரிக்கு மென்றபடி. "வண்டார் பூங்குழலாள்" என்று விசேஷிக்கிறதுக்குத் தாத்பர்யம்-இவள்சேவ்வி இத்யாதி. தான் புஜிக்கமாட்டாமைக்கு ஹேதுஎது? என்ன, போகயோக்யதை இத்யாதி. அதாவது - வ்ருத்தனானால் யோக்யதை யில்லையிறே. கீழுக்கத்துக் கெல்லாம் ப்ரதிகோடி - சேலேய்கண்ணியரும் - இத்யாதி. இயற்றி - சக்தி. பலநிலமாக - உபரிகைமேல் உபரிகையாக. 'வலநிலமாக' என்று பாடாந்தரமானபோது - தளத்தின்மேல் தளமாக வென்றபடி; அர்த்த மொன்றே. இவை குறியழியாதிருக்க வென்றது - 'கொண்டாட்டும்' இத்யாதிகளை. கூட்டோடே - அவ ளுடைய சரீரத்தோடே; கூண்டோடே என்று பாடமானாலும் அர்த்தம் இதுவே. கண்டு ஆற்றேன் - கண்டு

[கடல்வண்ணா] - இந்த லோகயாத்ரையின்படி யன்றிக்கே அநுபவிக்கலாவதும் ஒருபடியுண்டே. இவர்கள் து:காநுஸந்தாநத்தால் வந்த க்லேஶந் தீர ஶ்ரமஹரமான உன்வடிவைக் காட்டியருளாய். [அடியேனைப் பண்டேபோல் கருதாது] - "பொய்ந்நின்ற ஞான"த்தில் "இந்நின்றநீர்மை யினியாமுறாமை" என்றவளவாக என்னைத் திருவுள்ளம்பற்ற வொண்ணாது. இதர விஷயங்களினுடைய தோஷதர்ஶநம் பண்ணிச் சொல்லுகிறவளவன்றிறே; பகவத்விஷயத்தில் அவகாஹித்துச் சொல்லுகிறது. சிற்றாள்கொண்டார், 'இவர்க்காகில் இது சேர்க்கைப்பல்லிபோலே பணியன்றோ என்றிருக்கவொண்ணாது' என்றாராம். அன்றிக்கே, கீழ் உன்னைப்பிரிந்து நான் கூப்பிட்ட அவ்வளவாக நினைக்கவொண்ணாது, பராநர்த்தங்கண்டு கூப்பிடுகிற இத்தை. [உன்இத்யாதி] - உன் திருவடிகளிலே அழைத்து என்னை அடிமைகொண்டருளவேணும். உன் திருவடிகளிலே அழைத்தாலும், அடிமைச்சுவடறியிலிறே நான் மீளாதொழிவது; ஆனபின்பு, என்னை நித்ய கைங்கர்யங் கொண்டருளவேணும். [கூய்ப்பணிகொள்ளே] - 'சோற்றையிட்டுப் பணிகொள்' என்னுமாபோலே. (௩)

நான்காம் பாட்டு.

கொள்ளென்றுகிளர்ந்தெழுந்த பெருஞ்செல்வம்நெருப்பாகக்
கொள்ளென்றுதமம்மூடும் இவையென்னவுலகியற்கை?
வள்ளலே! மணிவண்ணா! உனகழற்கேவரும்பரிசு
வள்ளல்செய்தடியேனை உனதருளால்வாங்காயே.

ஆ.—(கொள்ளென்று.) உன்னை ஆசைப்படாதே, அதிக்ஷுத்ரமாய் அநர்த்தகரமாயிருந்த ஐஶ்வர்யத்தை ஸ்வாஜ்ஞதையாலே ஆசைப்படுகிற இந்த லௌகிகரோடு எனக்குள்ள ஸஹவாஸத்தைத் தவிர்த்து, பரமோதாரனே! பரமகாருண்யத்தாலே ஆஶ்ரிதஸுலபனானவனே! உன்னுடைய பரமௌதார்யத்தாலும் பரமகாருண்யத்தாலும் அடியேனை உனகழற்கே வரும் பரிசு வாங்கியருளவேணும் என்கிறார்.

ஓ.—நாலாம்பாட்டில், அதிஸம்ருத்தமான ஐஶ்வர்யமே தங்களுக்கு அநர்த்தஹேதுவாயிருக்கச்செய்தே பின்னையும் அத்தை ஆசைப்படுகிற லோகத்தினுடைய பொல்லாங்கை அநுஸந்தித்து இத்து:காநுஸந்தாநமந்தமில்லாத உன் திருவடிகளிலே என்னைக் கொண்டு போகவேணும் என்கிறார்.

பொறுக்கமாட்டுகிறிலேன். 'கடல்வண்ணா'என்றதுக்கு, எம்பார்ஆழ்வான் நிர்வாஹங்களைப்பற்றஹாவத்வயம்- இந்த லோகயாத்ரை இத்யாதி வாக்யத்வயமும். படி - ப்ரகாரமும், திருமேனியுமென்று சாடு. 'கடல்வண்ணா' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து ஹாவம் - பொய்ந்நின்ற இத்யாதி வாக்யத்வயம். வாசிதன்னைக் காட்டுகிறார் - இதரவிஷயங்களின் இத்யாதி- உக்தத்துக்கு ஆப்தஸம்வாதம்-சிற்றாள்கொண்டார் இத்யாதி. சேர்க்கைப்பல்லி - நிலைப்பல்லி. சேர்க்கைப்பல்லியானது ஒருவிடத்திலே பலகாலும் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்; அந்தப்பல்லிபோலே இதுபணியன்றோ வென்றிருக்க வொண்ணாதென்றா றென்றபடி. ஆழ்வான் நிர்வாஹத்துக்கு அநுகுணமாக அருளிச்செய்கிறார் - அன்றிக்கே இத்யாதி. உன்னடிக்கே கூவாயென்னாதே 'பணிகொள்' என்றதுக்குக் கருத்தேது? என்ன்-உன்திருவடிகளிலே யழைத்தாலும் இத்யாதி. "கூய்ப்பணிகொள்" என்றதுக்கு ஹாவாந்தரம் - சோற்றையிட்டு இத்யாதி. பரமபதத்திலே யழைத்துக் கைங்கர்யம் கொள்ளவேணுமென்று - முந்தினது; இரண்டாவது, கூவுதல் - ஏவுதலாய், ஏவிப்பணிகொள்ளவேணுமென்று. அதாவது - வார்த்தை தாரக மென்றபடி. தமர் - தமரும், உற்றர் - உற்றாரும், மனை - மனையும். ஒழிய - தன்னைவிட்டுக் குறியழியாமலிருக்க. பண்டேபோல் கருதாது - உன்னைப்பிரிந்த பண்டுபோலே நினைத்திராதே. க்ரமேண அந்வய:.

(௩)

[கொள் என்று தொடங்கி] - ஒருகாலுக்கு ஒருகால் ஸம்ருத்தமான ஸம்பத்து அநர்த்தஹேதுவாகப் பின்னையும் ஸஹ்ருதயமாக இவ்வைஸ்வர்யத்தை ஆசைப்படுகைக்கு ஈடாகத் தமஸ்ஸு அபிபவிக்கும்படியான இந்த லோகயாத்ரை பொறுக்க வொண்கிறதில்லை. 'கொள்' என்று ப்ரேரிக்கிறது மநஸ் ஆகவுமாம். [வள்ளலே என்று தொடங்கி] - பரமோதாரனாய் ஆஸ்ரிதஸுலபனான நீ உன் க்ருபையாலே குறைகுணநிரூபணம் பண்ணாதே என்னை விஷயீகரித்து உன் திருவடிகளிலே வாங்கவேணும்.

ப.—அநந்தரம், நஸ்வரமான ஐஸ்வர்யத்தை ஆதரிக்கிற லோகயாத்ரையைக் காணாதபடி உன் வடிவை எனக்கு உபகரித்த மஹோதாரனான நீ என்னை அங்கே ஸ்வீகரிக்கிற ஔதார்யத்தையும் பண்ணவேணும் என்கிறார்.

கொள் என்று - 'என்னைக்கொள் என்னைக்கொள்' என்று, கிளர்ந்து எழுந்த - மேன்மேலெனஅபிவ்ருத்தமாய்த்தோற்றுகிற, பெரு செல்வம் - பெரிய ஐஸ்வர்யம், நெருப்பாக - (விநாஸாதிகளாலும் ப்ரதிபக்ஷங்களபிபவிக்கைக்கு ஹேதுவாகையாலும் பரிதாபகரமாய்க் கொண்டு) அக்நிகல்பமாகச் செய்தே, (வாஸனையாலும் சாபல்யத்தாலும்); கொள் என்று - ('பின்னையும் இத்தையே) ஸ்வீகரி' என்று, தமம் மூடும் - அஜ்ஞாநதமஸ்ஸானது அபிபவியாநிற்கிற, இவை - இவை, என்ன உலகியற்கை - என்ன லோகயாத்ரைகள்? வள்ளலே - நிரதிஸயௌதார்யத்தையுடையையாய், மணி வண்ணா - நீலரத்நம்போலேதர்ஸநீயமான வடிவையுடையவனே! உனகழற்கே - (ஏவம்பூதனான) உன் திருவடிகளிலே, வரும் பரிசு - வரும்படி, வள்ளல் செய்து - இதுக்கென்னவும் ஓர் ஔதார்ய விஸேஷத்தைப்பண்ணி, அடியேனை - (உனக்கே அநந்யார்ஹனான) என்னை, உனது அருளால் - உன்க்ருபையாலே, வாங்காய் - கைக்கொண்டருளவேணும்.

இ.—நாலாம்பாட்டில்; ஐஸ்வர்யத்தை விரும்பி அது விநாஸஹேதுவாகக் காணாநிற்க, பின்னையும் அத்தையே விரும்புகிற இவர்கள்நடுவில்நின்றும் உன் திருவடிகளிலே என்னை வாங்கியருளவேணும் என்கிறார்.

[கொள் என்று இத்யாதி] - இவன் அர்த்தியாதிருக்கத் தானே 'என்னைக்கொள், என்னைக் கொள்' என்று மேன்மேலெனக் கிளர்ந்துவருகிற நிரவதிக ஸம்பத்தானது. [நெருப்பு ஆக] - நிஸ்ஸேஷமாக நஸிக்க என்னுதல்; தனக்கு விநாஸஹேதுவாக என்னுதல். [கொள்ளென்று தமம்மூடும்] - இது விநாஸஹேது வென்று அறிந்திருக்கச்செய்தேயும் பிறர் கொள் என்று ப்ரேரித்தவாறே தமோபிபூதனாய் துராஸையாலே முன்பு விநாஸஹேதுவானத்தைவிரும்பும், கொள் என்று ப்ரேரிக்கிறது மநஸ் ஆகவுமாம். "ஹதெ ஷவிஷெ ஹதெ ஷெ ஜாணெ ஹதெ கணெ உஹாரயெ। ஆஸாவஸவதீராஜந ஸமெ்யாஜெஷ்வகிவாணுவாநு". [இவை என்ன உலகியற்கை] - ப்ரத்யக்ஷமும் அகிஞ்சித்கரமாம்படி இருப்பதே! [வள்ளலே] - இந்தத்தமோபிபூதியைத் தவிர்த்து, இது அஸஹ்யமாம்படி பண்ணின மஹோதாரனே! [மணிவண்ணா] - ஐஸ்வர்யாதிகளில் குத்ஸையைப் பிறப்பித்தது ஒரு ஸாதநாநுஷ்டாநத்தாலேயோ? வடிவழகைக் காட்டியன்றோ. பண்ணின ஔதார்யந்தன்னைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். [உனகழற்கே வரும் பரிசு வள்ளல்செய்து] - ஜ்ஞாநத்தையுண்டாக்கினாற்போலே உன்னை லபிக்கைக்கும் ஔதார்யம் பண்ணவேணும். [அடியேனை] - ஆரேனும் உடைமையையோ நான் நோக்கச் சொல்லுகிறது. [உனது அருளால்] - மயர்வறமதிநலம் அருளினவோபாதி ப்ராப்திக்கும் தனியே ஒருக்ருபை பண்ணியருளவேணும். [வாங்காயே] - 'வாங்காயே' என்று அசித்ஸமாதியாலே சொல்லுகிறார்; பரமபக்தியுண்டானாலும் பேற்றுக்கு அவன்க்ருபையே ஹேதுவென்று இருக்கிறார்.

ஈடு. — நாலாம்பாட்டு. சேதநர், ஐஶ்வர்யத்தை விரும்பினல் அது விநாஶஹேதுவாகக் காணுநிற்கச்செய்தே, திரியவும் அந்த ஐஶ்வர்யத்தை விரும்புகையே ஸ்வபாவமாம்படி யிருக்கிற இதுக்கு ஹேது ஏதோ ? நான் இதுகண்டு பொறுக்கமாட்டுகிறிலேன்; என்னை முன்னம் இவர்கள் நடுவில்நின்றும் வாங்கவேணும் என்கிருர்.

[கோள்ளேன்றுஇத்யாதி]-இவன்தான் அர்த்தியாதிருக்கச்செய்தேயும், 'கோள்; கோள்' என்று மோண்டேழுபானைபோலே கிளர்ந்துவருகிற நிரவதிகஸம்பத்தானது. [நேருப்பாக]–நிஶ்ஶேஷமாக நசிக்க வேன்னுதல்; தனக்குவிநாஶஹேதுவாக வேன்னுதல். ஐஶ்வர்யம் விநாஶஹேதுவாகையாவதேன் ? என்னில்,— 'இவன் ஜீவிக்கிருன்' என்கிற இது கேட்டுப் பொறுக்கமாட்டாமையிறே பிறர் இவனை அழியச்செய்வது. இப்படி ஐஶ்வர்யம் விநாஶஹேதுவாகக் காணச்செய்தேயும், பிறர் இவனை' கோள்; கோள்' என்று ப்ரேரிக்க, தமோபிபூதனுய், துராசையாலே முன்பு விநாஶஹேதுவான அத்தை ஸ்வீகரியாநிற்கும். திரியவும் அத்தை ஸ்வீகரிக்கிறது தமோகுணுபிபூதராயிறே. அன்றிக்கே, கோள்ளேன்று ப்ரேரிக்கிறது - மநஸ்ஸாகவுமாம்; அன்றிக்கே; 'இது விநாஶஹேதுவாம்' என்று அறியச்செய்தேயும், தன்னுடைய ஹ்ருதயமானது தமோகுணுபிபூதமாய், அத்தைக்கோள் என்று ப்ரேரித்து இவனை ஸ்வீகரிப்பிக்கும், இதினுடைய பலம். "ஹதே ச பீஷ்மே ஹதே த்ரோணே ஹதே கர்ணே மஹாரதே | ஆஶா பலவதீ ராஜந் ஶல்யோ ஜேஷ்யதி பாண்டவாந்" (ஹதேபீஷ்மேஹதேத்ரோணே ஹதேகர்ணேமஹாரதே | ஆஶாபலவதீராஜந் ஶல்யோஜேஷ்யதிபாண்டவாந்) - அதிரதமஹாரதரடையப் பட்டுப்போகாநிற்கச்செய்தேயும்; பின்னையும் சல்யனைக்கோண்டே பாண்டவர்களை ஜயிக்கப்பார்த்தானிறே துர்யோதநன். [இவையென்னவுலகியற்கை] - இவை சிலலோகயாத்ரை இருக்கிறபடியே ! [வள்ளலே] - 'ஐஶ்வர்யம் விநாஶ

நாலாம்பாட்டு - கோள்ளேன்று இத்யாதி. பூர்வார்த்தத்தால் பலிதத்தை அருளிச்செய்யாநின்று கொண்டு, 'வாங்காய்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - சேதநர் இத்யாதி. 'நெருப்பாக' என்றத்தைப்பற்ற, அது விநாச இத்யாதி. 'கொள்ளென்றுதமமூடும்' இத்யாதியைப்பற்ற, திரியவும் இத்யாதி.

மோண்டேழுபானை - எற்றப்பானை. நேருப்பாக - நெருப்புப்போலேயாகக் கண்டிருக்கச்செய்தே நெருப்பு அவிந்தால் நிஶ்ஶேஷமாக அவியுமாபோலே; இதுவும் நிஶ்ஶேஷமாக நசிக்க வென்றபடி. நெருப்பு ஆஶ்ரயாஶீ யாகையாலே, அப்படியே தனக்கு ஆஶ்ரயமான சேதநனை நசிப்பிக்குமென்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிருர் - தனக்கு இத்யாதி. பிறர் இவனை அழியச்செய்வதென்றவிடத்திலே "ஆஶா ஹி நிஹ்ருத்ய ஸர்வஸ்யம் ஸதாமர்ஷிதா | விநாஶாய ஸ்வகுலஸ்யாஜ்ஞாந நேதாயுர்திக்" என்றது அநுஸந்தேயம். 'கொள்ளென்றுதமமூடும்' என்றவிடத்திலே, கொள்ளென்றதுக்கு மூன்றுபாவம்: அதாவது - பிறர் இவனை 'கொள்கொள்' என்று ப்ரேரிக்க, தமோகுணுபிபூதனுய் ஸ்வீகரிக்கு மென்னுதல் ; இத்தைக்காட்டுகிருர் - இப்படிஐஶ்வர்யம் இத்யாதி. சேதநருடைய தமோகுணுபிபவம் இவர்அறிந்தபடி யெங்ஙனே? என்ன, திரியவும் இத்யாதி. அன்றிக்கே, மநஸ்ஸானது தமோகுணுபிபூதமாய் ப்ரேரிக்க, அத்தை ஸ்வீகரிக்கு மென்னுதல் ; இத்தை அருளிச்செய்கிருர் - அன்றிக்கே இத்யாதி. அன்றிக்கே, ஐஶ்வர்யமானது இவனுடைய ஹ்ருதயத்தைத் தமோகுணுபிபூதமாக்கி 'கொள்கொள்' என்று ப்ரேரிக்க, அத்தை ஸ்வீகரிக்கு மென்னுதல் ; இத்தை அருளிச்செய்கிருர் - அன்றிக்கே, இது விநாச இத்யாதி. இதினுடையபலம் - ஐஶ்வர்யத்தினுடையபலம். விநாஶஹேதுவானத்தை ஸ்வீகரிக்கைக்கு அடியேது? என்ன, துராசையென்று விவக்ஷித்து, அதுக்கு ப்ரமாணம் - ஹதேபீஷ்மே இத்யாதி. "ஹதே பீஷ்மே ஹதே த்ரோணே ஹதே கர்ணே மஹாரதே | ஆஶா பலவதீ ராஜந் ஶல்யோ ஜேஷ்யதி பாண்டவாந்" இதி பாரதே. இதுக்கு அர்த்தம் - அதிரத இத்யாதி. 'இவையென்ன வுலகியற்கை' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து பாவம் - ஐஶ்வர்யம் விநாச இத்யாதி. "மணிவண்ணு - வள்ளலே" என்றகூட்டித் தாத்பர்யார்த்தம்-மாணிக்கம் இத்யாதி. ஆக, "வள்ளலே" என்றதுக்கு இரண்டுபாவம். ஐஶ்வர்யம் விநாஶ

'ஹேது' என்னுமிடத்தை என்னெஞ்சிலே படுத்தி எனக்கு ஔதார்யத்தைப் பண்ணினவனே! [மணிவண்ணா] - மாணிக்கப்பண்டாரத்தையிறே ஔதார்யம்பண்ணிற்று. ஸாதநாநுஷ்டாநம், மற்றொன்றைப் பண்ண வன்றாயிற்று. அன்றிக்கே, ஐஶ்வர்யாதிகளில் குத்ஸையைப் பிறப்பித்தது, பிடாத்தை விழவிட்டு வடிவழகைக் காட்டியாயிற்று. [உனகழல் இத்யாதி] - ஜ்ஞாநலாப மாத்ரத்தால் போருமோ? ப்ராப்தியைப்பண்ணித் தர வேண்டாவோ? மயர்வறமதிநலமருளின வோபாதி துயரறுசுடரடிதொழுதெழப்பண்ணவேண்டாவோ? பசியைவிளைத்தால் சோறிடவேண்டாவோ? [வள்ளல்செய்து] - உன் திருவடிகளிலே நான் வந்துகிட்டும்படியாக ஔதார்யத்தைப் பண்ணி. 'இவன்இப்பேற்றைப் பெறுவான்' என்று விஷயீகரித்து. [அடியேனை] - 'பிறருடைமை *(யையோ நான் நோக்கச்சொல்லுகிறது?' 'உன்னுடைமை) நசியாமல் நோக்கவேணும்'என்று ப்ரார்த்திக்கிறஎன்னை. [உனதருளால்] - மயர்வற மதிநல மருளினவோபாதி, ப்ராப்திக்கு ஈடாயிருப்பதும் ஓரருளைப்பண்ணவேணும் [வாங்காயே] - 'வாங்காய்' என்று - அசித்ஸமாதியாலே சொல்லுகிறார். அதுக்கு அடி - இத்தலையிலே பரமபக்திபர்யந்தமாகப் பிறந்தாலும், பெறுகிற பேற்றின் கனத்தைப் பார்க்க, அத்தலையில் க்ருபையாலே பெற்றதாம்படி யிருக்கையாலே. (௪)

ஐந்தாம் பாட்டு.

வாங்குநீர்மலருலகில் நிற்பனவும்திரிவனவும்
ஆங்குயிர்கள்பிறப்பிறப்புப் பிணிமூப்பால்தகர்ப்புண்ணும்
ஈங்கிதன்மேல்வெந்நரகம் இவையென்னவுலகியற்கை?
வாங்கெனைநீமணிவண்ணா! அடியேனைமறுக்கேலே.

ஆ.—(வாங்கும்.) *த்வத்விஶ்லேஷதுஃகரன்றியே, ஜந்மஜராமரணாதி வ்யாத்யாதி துஃகரான இவ்வாத்மாக்கள் வர்த்திக்கிற இந்தலோகத்தில்நின்றும் அடியேனை மறுகப்பண்ணாதே, ஈண்ட என்னை வாங்கியருளவேணும் என்கிறார்.*

ஒ.—*அஞ்சாம்பாட்டில், ஜந்மஜராதிதுஃகங்களையுடையரான இவ்வாத்மாக்கள் வர்த்திக்கிற இந்தலோகத்தினின்றும் அடியேனை இதன்படியைக் காட்டி மறுகப்பண்ணாதே வாங்கியருளவேணும் என்கிறார்.*

[*வாங்குநீர் என்று தொடங்கி*] - ஸ்வகார்யவர்க்கத்தையடையத் தன்பக்கலிலே உபஸம்ஹரிப்பதான நீரிலே பிறந்த லோகத்தில் ஸ்தாவரஜங்கமாத்மகமான ஆத்மாக்கள் ஜராமரணாதிகளாலே நலிவுபடுவர்கள். இஹலோகத்தில் இந்தஶரீரம் போனால் பின்னைக் கொடியநரகங்களை

ஹேதுவென்று காட்டின ஔதார்யம் - முந்தினது ; அன்றிக்கே, விக்ரஹௌதார்யம் பண்ணினதென்று - இரண்டாவது. "மாணிக்கப்பண்டாரத்தை" என்று கீழ் அருளிச்செய்த வாக்யவிவரணம் - ஸாதநாநுஷ்டாநம் இத்யாதி. மற்றொன்றை - ஆசார்யோபதேசாதிகளை. பிடாத்தை - போர்த்த பச்சைவடத்தை. 'வள்ளலே' என்றதின் முந்தின அர்த்தத்துக்குச் சேர ஹாவம் - ஜ்ஞாநலாபம் இத்யாதி. ஜ்ஞாநலாபம்பண்ணினால் ப்ராப்தியைப்பண்ணித் தரவேணுமோ? என்ன, மயர்வற இத்யாதி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - பசியை இத்யாதி. தாத்பர்யம் - இவன் இப்பேற்றை இத்யாதி. 'அடியேனை' என்றதுக்கு ஆழ்வான் நிர்வாஹத்திலே அருளிச்செய்கிறார் - பிறருடைமை இத்யாதி பிறருடைமை உன்னுடைமை. அருளினபின்பும், 'அருளால்' என்கிறதென்? என்ன, மயர்வற இத்யாதி. அழையாயென்னாதே, 'வாங்காய்' என்றதுக்கு ஹாவம் - வாங்காயென்று இத்யாதி. அதுக்கடி - அசித்ஸமாதியாலே சொல்லுகைக்கு அடி. பெறுகிறபேறு - அத்வேஷம்தொடங்கிக் கைங்கர்யபர்யந்தமாக வருகிற பலம். அத்தலையில் - ஈஶ்வரனிடத்தில். கிளர்ந்தெழுந்த - மேன்மேலென அபிவ்ருத்தமாய்த் தோற்றுகிற. க்ரமேண அந்வயஃ. (௪)

---

* குண்டலிதக்ரந்தம் அரும்பதத்துக்குச் சேராது.

அநுபவிப்பர்கள். இது ஒருலோகயாத்ரையே! ஸ்லாக்யமான உன்னுடைய திருவழகை யநுபவிக்கலாம்படி உன்திருவடிகளிலே வாங்கியருளவேணும். [வாங்கு நீர்மலருலகில்] - வளைந்தநீரையுடைத்தாய் மலரைத் தலையாகவுடைய லோகத்தில் என்றுமாம். ஆங்கு வாங்கு என்று கூட்டிக்கொள்வது.

ப.—அநந்தரம், ஜந்மஜராமரணாதி க்லேசங்கள் நடையாடுகிற தேசத்தில் இராதபடி ஆஸ்ரிதஸுலபமான வடிவையுடைய நீ அங்கீகரிக்கவேணும் என்கிறார்.

வாங்கும் - (திரைக்குள்ளகப்பட்ட பதார்த்தங்களை) உள்ளே வாங்கும், நீர் - ஸமுத்ர ஜலத்தையுடைய, மலருலகில் - விஸ்தீர்ணபூமியில், நிற்பனவும் - நிற்பனவும், திரிவனவும் - திரிவனவுமான, ஆங்கு - அந்தஸ்தலங்களிலே வர்த்திக்கிற, உயிர்கள் - ப்ராணப்ரயமான ஆத்மாக்கள், ஈங்கு - இவ்விடத்தில், பிறப்புஇறப்புபிணிமூப்பால் - ஜந்மமரணவ்யாதிஜரைகளாலே, தகர்ப்புண்ணும் - நெருக்குண்ணாநிற்கும்; இதன்மேல் - இதற்குமேல், வெம்நரகம் - க்ரூரமான ரௌரவாதி நரகங்களாயிருக்கும்; இவை - இவை, என்ன உலகியற்கை - என்ன லோகயாத்ரைகள்? மணி - (ஆஸ்ரிதர்க்குமுடிந்தாளலாம்படி) நீலரத்நம்போலே தர்ஸநீயமாய் ஸுலபமான, வண்ணா - வடிவையுடையவனே! நீ - நீ, எனை - (இந்ததுக்கம்பொறுக்கமாட்டாத) என்னை, வாங்கு - அங்கிகரித்தருளவேணும்; அடியேனை — (உன் அடியேனான) என்னை, மறுக்கேல் - மறுகப் பண்ணாதேகொள். மறுக்குதல் - கலக்குதல்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஜந்மஜராதிகளாலே நோவுபடுகிற ஸம்ஸாரிகள்நடுவில்நின்றும் இது நடையாடாத தேசத்திலே அழைத்துக்கொண்டருளவேணும் என்கிறார்.

[வாங்குநீர்மலருலகில்] - தனக்குஇவ்வருகுண்டான கார்யஜாதத்தைத் தன்பக்கலிலே உபஸம்ஹரிப்பதான நீரிலே விஸ்த்ருதமான லோகத்தில். கார்யத்துக்குக் காரணத்திலேயிறே உத்பத்தியும் லயமும். வாங்குதல் - வளைதலாய், நீராலே சூழப்பட்டுத் திருநாபீகமலத்திலே பிறந்த லோகம் என்றுமாம். [நிற்பனவும் திரிவனவும்] - ஸ்தாவரங்களும் ஜங்கமங்களும். [ஆங்குஉயிர்கள்] — அவ்வவஸரீரங்களிலே வர்த்திக்கிற ஆத்மாக்கள் என்னுதல்; 'ஆங்கு'என்றது கிடக்க, நிற்பனவும் திரிவனவுமான உயிர்கள் என்னுதல். [பிறப்பு இத்யாதி] - உத்பத்திமரணாதிகளாலே நலிவுபடும் இங்கு. [இதன்மேல் வெம்நரகம்] - இங்கு மூலையடியே திரிந்ததற்கு பலாநுபவம் பண்ண நிஷ்க்ருஷ்டதுக்கமேயான நரகத்தை ப்ராபிக்கும். இஹலோகத்தில் ஸுகப்ராந்தியாகிலும் உண்டு; அதுவுமில்லை அங்கு. இது ஒரு லோகஸ்வபாவம் இருக்கும்படியே! [ஆங்கு வாங்கு எனை நீ] — இந்த துரிதமில்லாத பரமபதத்திலே, இது அஸஹ்யமான என்னை அழைக்க வேணும். விஷயபரரான இவர்கள்நடுவில்நின்றும் "ஹ்ஹெ்கூஹ௱மவெ்தவூஹ" என்கிற தேசத்திலே கொடுபோகவேணும். [மணிவண்ணா] - கண்டபோதே இத்துக்கமெல்லாம் தீரும்படியான வடிவையுடையவனே! [அடியேனை மறுக்கேலே] — ஶேஷபூதனான என்னை இதின்படியைக் காட்டிக் கலங்கும்படி பண்ணாதொழியவேணும். அஸாதாரணரையும் கொண்டு லீலாரஸம் அநுபவிக்கக்கடவதோ?

ஈடு.— அஞ்சாம்பாட்டு. ஜந்மஜராமரணாதிகளாலே நோவுபடுகிற ஸம்ஸாரிகள் நடுவினின்றும், இதுநடையாடாத தேஶத்திலே அழைத்துக்கொண்டருளவேணும் என்கிறார்.

அஞ்சாம்பாட்டு - வாங்குநீர் இத்யாதி. 'பிறப்பு' இத்யாதியைப்பற்ற, ஜந்ம இத்யாதி. 'வாங்கெனை' என்கையாலே - இதுநடையாடாத இத்யாதி.

[வாங்குநீர்மலருலகில்] - கார்யங்களுக்கெல்லாம் காரணத்திலே லயமாகக்கடவதிறே; இவ்வருகுண்டான கார்யவர்க்கத்தையடையத் தன்பக்கலிலே வாங்காநின்றுள்ள நீரிலே விஸ்த்ருத மாகாநின்றுள்ள லோகத்திலே யென்னுதல்; *அப்யயபூர்விகையாயிறே ஸ்ருஷ்டி இருப்பது; அன்றிக்கே, வாங்குதல் - வளைதலாய், நீராலே சூழப்பட்டுத் திருநாபிகமலத்திலே பிறந்த லோகமென்றுமாம். [நிற்பனவும் திரிவனவும்] - ஸ்தாவரங்களும் ஜங்கமங்களும். [ஆங்குஉயிர்கள்] - அவ்வவஶரீரஸ்த்தமான ஆத்மாக்கள். அன்றிக்கே, ஆங்கு என்கிற இது-மற்றோரிடத்திலே அந்வயிப்பதாக விட்டுவைத்து, 'நிற்பனவும் திரிவனவுமான - உயிர்கள்' என்றாய், ஸ்த்தாவரஜங்கமாத்மகமான ஆத்மாக்கள். [பிறப்பு இத்யாதி] - ஜந்மஜராமரணாதிகளாலே நெருக்குண்ணாநிற்பர்கள், ஸம்ஸாரத்தில் வர்த்திக்கும் நா ளித்தனையும். [இதன்மேல் வெந்நரகம்] - இதுக்குமேல் போனால் கொடிதான நரகம். இங்கு இருந்த நாள் மூலையடியே ஸுகாநுபவம்பண்ணித் திரிந்தார்களாம்படியன்றிறே, அங்குப்போனால் படும் து:கம். ஸுகப்ராந்தியாகிலும் உண்டு இங்கு; அங்கு நிஷ்க்ருஷ்டது:கமேயாயிற்று உள்ளது. †உயிர்க்கழுவி லிருக்குமவன், பிபாஸையும் வர்த்தித்துத் தண்ணீரும் குடித்து த்ருப்தனா மோபாதியிறே இங்குள்ளவை; அதுவுமில்லை, அங்கு. இதொரு லோகயாத்ரையைப் பண்ணிவைக்கும்படியே! ஆனால், உமக்குச்செய்யவேண்டுவதுஎன்? என்ன, [ஆங்கு வாங்கு எனை] "ஸ்ரீயாஸார்த்தம் ஜகத்பதி: । ஆஸ்தே விஷ்ணுரசிந்த்யாத்மா பக்தைர் பாகவதைஸ் ஸஹ" (ஸ்ரீயாஸார்த்தம்ஜகத்பதி:। ஆஸ்தேவிஷ்ணுரசிந்த்யாத்மா பக்தைர்பாகவதைஸ்ஸஹ) என்கிறபடியே, ஏழுலகும் தனிக்கோல்செல்ல நீ வீற்றிருக்கிறவிடத்திலே என்னை வாங்கவேணும். [மணிவண்ணா] - ஶப்தாதிவிஷயங்களிலே ப்ரவணனாய் அவற்றின் வடிவிலே துவக்குண்டிருக்கிற என்னை, "அவ்வடிவை நாய்க்கிடாய்" என்னும்படியான உன்வடிவைக் காட்டிக்கொண்டு போகவேணும். "மனைப்பால் - பிறந்தார்பிறந்தெய்தும் பேரின்பமெல்லாம் - துறந்தார்தொழுதாரத் தோள்" என்கிறபடியே, இவன்படியைக் கண்டால் வேறொன்றும் பிடியாதிறே. [அடியேனை] - உன்படியறிந்த என்னை, நீயும் அவ்வோலக்கமுமா யிருக்கிற இருப்பில் சுவடறிந்த

வாங்குகை - க்ரஸிக்கையாய், க்ரஸிக்கிற நீரென்று விவக்ஷித்து, நீரோ எல்லாவற்றையும் வாங்குகிறதென்ன, கார்யங்களுக்கு இத்யாதி. சப்தார்த்தம் - இவ்வருகுண்டான இத்யாதி. ஸ்ருஷ்டியைச்சொல்லி, பின்பு ஸம்ஹாரத்தைச் சொல்லவேண்டாவோ? என்ன, அப்யய இத்யாதி. 'மலர்' என்று - புஷ்பமாய், அத்தாலே திருநாபிகமல மென்று இரண்டாமர்த்தம். ஆங்கு - கீழுக்தமான ஸ்தாவரஜங்கமாத்மக சரீரங்களிலே யுண்டான வென்றபடி. பிறப்பு - ஜந்மம். இறப்பு - நாசம். பிணி - வ்யாதி. மூப்பு - ஜரை. ஈங்கு - இவ்விடத்திலே; இத்தை அருளிச்செய்கிறார் - ஸம்ஸாரத்தில் இத்யாதி. 'வெந்நரகம்' என்றதுக்கு வாஸனை - இங்கிருந்தநாள் இத்யாதி. மூலையடியே - யதேச்சம். இங்கு து:கமேயன்றோ உள்ளது; இத்தைப் பற்ற அங்கு அதிசயமேது? என்ன, ஸுகப்ராந்தி இத்யாதி. 'இங்கு ஸுகப்ராந்தியாவானென்? ஸுகாநுபவம் காணாநின்றோமே' என்ன, உயிர்க்கழுவில் இத்யாதி. 'ஆங்கு' என்றதுக்கு - 'வாங்கு' என்றத்தோடே அந்வயம் காட்டுகிறார் - ஆங்குவாங்கெனை என்று. 'ஆங்கு' என்றது - ப்ரமாணப்ரஸித்தியாலே, பரமபதத்தைச் சொல்லுகிறது. ப்ரமாணங்களைக் காட்டுகிறார் - ஸ்ரீயாஸார்த்தம் இத்யாதி. "வைகுண்டேது பரேலோகே ஸ்ரீயாஸார்த்தம் ஜகத்பதி:" இத்யாதி. 'எனைமணிவண்ணா - வாங்கு' என்று அந்வயித்து அர்த்தம்-சப்தாதி இத்யாதி. அவன்வடிவழகைக் கண்டவாறே இதரவிஷயங்களை த்யஜிக்கலாயிருக்குமோ? என்ன, மனைப்பால் இத்யாதி. அந்தத்தோளைத் தொழுதவர்கள், மனையிடத்துப் பிறந்தவர்கள் பிறந்து ப்ராபிக்கும் நிரதிசய ஸுகமெல்லாவற்றையும் பரித்யஜித்தவர்களாவர்கிடீர்; தோளழகுதானே மற்றுள்ள இன்பங்களைத் துறக்கும்படி பண்ணுமென்கை இதி பாசுரார்த்த:. இரண்டாந்திருவந்தாதி - நாற்பத்திரண்டாம்பாட்டு, 'நினைப்பன்' இத்யாதி. சாடு - இவன்படியை இத்யாதி. 'மணிவண்ணா' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து ஹாவம் - உன்படி இத்யாதி. 'ஆங்கு' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து ஹாவம் - நீயும் இத்யாதி. 'அடியேன்' என்றதுக்கு மூன்றர்த்தம்: அதாவது - சப்தாதிவிஷய ப்ரவணனாயிருக்கிற என்னை யென்னுதல். உன்படியறிந்தஎன்னை: அதாவது - நீயும் அவ்வோலக்கமுமா யிருக்கிற இருப்பில் சுவடறிந்த என்னை என்

* அப்யய பூர்விகை - லயத்தை முன்னிட்டது. † உயிர்க்கழு - உயிரை வாங்கும் கழுமரம்.

என்னை. [மறுக்கேலே] - ஜந்மஜராமரணாதிகளாலே நெருக்குண்கிற இவர்கள் நடுவே யிருந்து என்னெஞ்சு மறுகாதபடி பண்ணவேணும். என்னைக் கலங்கப்பண்ணாதேகொள். தெளிவிசும்பிலே வாங்கியருளவேணும் [அடியேனை மறுக்கேலே] - அஸாதாரணராய் ஶேஷபூதரா யிருப்பாரையுங் கொண்டு லீலாரஸம் அநுபவிக்கக் கடவதோ? (௫)

ஆறாம் பாட்டு.

மறுக்கிவல்வலைப்படுத்திக் குமைத்திட்டுக்கொன்றுண்பர்
அறப்பொருளையறிந்தோரார் இவையென்னவுலகியற்கை?
வெறித்துளவமுடியானே! வினையேனையுனக்கடிமை
யறக்கொண்டாய் இனியென்னாரமுதே! கூயருளாயே.

ஆ.—(மறுக்கி.) என்னுடைய விஶேஷதோஷாஸ்பதத்வத்தை ஒன்றும் பாராதே உன்னுடைய நிரவதிகஸௌந்தர்யாவிஷ்காரத்தாலே என்னை தவ தாஸ்ய ஸங்கைகஸங்கியாக்கியருளினாய்; இனி என்னாரமுதே! நிர்க்ருணராய் பரஹிம்ஸைக ப்ரவ்ருத்திகராய் த்வதௌந்முக்யலேஶரஹிதராயிருந்த இவர்கள்நடுவில்நின்றும் ஈண்ட என்னை வாங்கியருளவேணும் என்கிறார்.

ஒ.—ஆறாம்பாட்டில், ஸம்ஸாரிகளுடைய பகவத்வைமுக்யாதி தோஷங்களை அநுஸந்தித்து இவர்களைச் சுட்டி எம்பெருமானை இன்னாதாகை தவிர்ந்து; இவர்களோட்டை ஸஹவாஸத்தை விடும்படி என்னை உன் திருவடிகளிலே அழைத்தருளவேணும் என்கிறார்.

[மறுக்கி என்று தொடங்கி] - இஜ்ஜந்துக்கள் அர்த்தாபஹாரம் பண்ணுகைக்காக நிரபராதரா யிருப்பார்க்கு மஹாபயஹேதுக்களை உத்பாதித்து மநஸ் மறுகும்படி பண்ணி நலிந்து அவர்களை ஹிம்ஸித்து ஜீவிப்பர். [அறம் என்று தொடங்கி] - தர்மதத்த்வத்தை அறிந்து 'நமக்கு வேணும்' என்று அத்யவஸாயம் பண்ணுவாரில்லை. இது ஒரு லோகஸ்வபாவம் இருந்தபடி என்? [ஓரார்] - பரஹிம்ஸையினின்றும் நீங்கார் என்றும் சொல்லுவர் அர்த்தபுருஷார்த்தத்திலே மிகவும் ப்ரவணராய் மற்றொரு நன்மை தீமைகள் ஆராயார் என்றுமாம். [வெறி என்று தொடங்கி] - இங்ஙனேயான பின்பு இனி இவர்களுக்கு ஶோகித்து ப்ரயோஜநம் என்? உன்னுடைய நிரதிஶயபோக்யமான வடிவழகைக் காட்டி விஷயப்ரவணனான என்னை உனக்கேயாம்படி பண்ணின நீ.

ப.—அநந்தரம்; பரபீடாகரமான ஸம்ஸாரஸ்வபாவத்தைக் காணாதபடி; நிரதிஶயபோக்யனான நீ என்னை அழைத்துக்கொண்டருளவேணும் எனகிறார்.

மறுக்கி - (பயஹேதுக்களான வார்த்தைகளைச் சொல்லி இவன் நெஞ்சைக்) கலக்கி; (பயநிவ்ருத்திக்குத் தன்னையே தஞ்சமாகப் பற்றும்படி தன்வஶமாக), வல்வலைப்படுத்தி - சிக்கென்ற வலையிலே அகப்படுத்தி, குமைத்திட்டு - (இவன் தன்பதார்த்தங்களை ஸ்வயமேவ நெகிழும்படி) பிடித்து; கொன்று-பின்தொடர்த்தியறும்படி கொன்று, உண்பர் - தங்கள்வயிறுவளர்க்

னுதல். ஶேஷத்வஜ்ஞாநமுடைய என்னை என்னுதலென்று. மறுகுதல் - கலங்குகை. ஆழ்வான் நிர்வாஹத்துக்குச் சேர, ஜந்மஜரா இத்யாதி. எம்பார் நிர்வாஹத்துக்குச் சேர அர்த்தம் - என்னைக்கலங்க இத்யாதி. அதாவது - ஸம்ஸாரிகள் வ்யாபாரங்களைக் கண்டு கலங்காதபடி பண்ணவேணு மென்றபடி. 'ஆங்கு - வாங்கெனை' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து பாவம் - தெளிவிசும்பிலே இத்யாதி. 'மறுக்கேல்' என்றால், லீலைக்கு விஷயம் எங்கே? என்ன, அஸாதாரணர் இத்யாதி. நகர்ப்புண்கை-நெருக்குண்கை. க்ரமேண அந்வயः. (௫)

காநிற்பர்கள்; அறம்பொருளை - தர்மமாகிற ப்ரதமபுருஷார்த்தத்தை, அறிந்து - அறிந்து, ஓரார்- (‘இதுவே நமக்குஉஜ்ஜீவநஹேது’ என்று) நிரூபியார்; இவை என்ன உலகியற்கை - இவை என்ன லோகயாத்ரைகள்? வெறி துளவம் - பரிமளோத்தரமான திருத்துழாயை யுடைத்தான, முடியானே - திருமுடியையுடையவனே! (இந்த போக்யதையைக் காட்டி), வினையேனை - பாபமே நிரூபக மென்னலாம்படியான என்னை, உனக்கு - உனக்கு, அற - அநந்யார்ஹமாக, அடிமை கொண்டாய் - அடிமைகொண்டவனே!என் - எனக்கு, ஆர் - பரிபூர்ணமாய் நித்யபோக்யமான, அமுதே - அம்ருதமானவனே! (இனி ஸம்ஸாரத்திலே அத்யந்தார்த்திபிறந்த பின்பு), கூயருளாய்- அழைத்துக்கொண்டருளவேணும். அறப்பொருளை யறிந்தோரா ரென்று - மிகவும் பொருளையே யறிந்து வேறொன்றையும் விசாரியா ரென்றுமாம்.

இ.—ஆறாம்பாட்டில், ஸம்ஸாரிகளுடைய பகவத்வைமுக்யாதி தோஷங்களை அநுஸந்தித்து ஈஶ்வரனை இன்னாதாகை தவிர்ந்து ஜீவநார்த்தமாகப் பரஹிம்ஸை பண்ணுகிற ஸம்ஸாரிகள் நடுவில்நின்றும் என்னை உன் திருவடிகளிலே அழைத்தருளவேணும் என்கிறார்.

[மறுக்கி] - க்ராமணிகள் த்ரவ்யார்ஜநம் பண்ணும்படி: தன்னை அபாஶ்ரயமாகப் பற்றினானொருவனைக் குறித்து ‘உன்னைச் சில பழி சொல்லிச் சிலர் அழியச்செய்ய நினையாநின்றார்கள்’ என்னும்; அவன் இவனை ஆப்தனாக நினைத்து ‘எனக்குச் செய்ய அடுப்பதென்?’ என்னும்; ‘உன் உடைமைகளை என்வசமாக்கி வைத்து நீ ஸுகமே இரு’ என்று இப்படி கலங்கும்படி பண்ணி. [வல்வலைப்படுத்தி] - இவனுடைமையை ஸ்வாதீநமாக்கி மீளவொண்ணாதபடி சூழ்க்கும். [குமைத்திட்டு] - அவன்பேரிலே கடமையையிட்டு அடிப்பது கட்டுவதாகப் பண்ணும். [கொன்று] - ‘இவன் இருக்கில் அநர்த்தம்’ என்று ஹிம்ஸிக்கும். [உண்பர்] - இப்படி செய்து வயிறு வளர்ப்பர்கள். [அறப்பொருளை அறிந்து ஓரார்] - தர்மதத்த்வத்தை ரக்ஷகமாக அறிந்து அதனுடைய நிரூபணத்தைப் பண்ணார்கள். [ஓரார்] - பரஹிம்ஸையில்நின்றும் நீங்கார்கள் என்றுமாம். ஓர்தல் - ஒருவுதலாய், நீங்குதலாய், அதில் நின்றும் நிவ்ருத்தராகார். அர்த்தபுருஷார்த்தத்திலே மிகவும் ப்ரவணராய் வேறொன்றை ஆராயார் என்றுமாம். இது ஒரு லோகயாத்ரையைப் பண்ணிவைக்கும்படியே! [வெறி இத்யாதி] - இவர்களிலே அந்யதமனான என்னை உன்போக்யதையைக் காட்டி விஷயாந்தரங்களில் போக்யபுத்தியைத் தவிர்த்து உனக்கே ஶேஷமாக்கிக்கொண்டாய்; வெறி - பரிமளம். [வினையேனை] — முன்பு விஷயாந்தரப்ரவணனாய்ப் போந்த என்னை. [அடிமை அறக்கொண்டாய்] - அநந்யார்ஹமாக ஶேஷமாக்கிக்கொண்டாய். [இனி] — உனக்கே ஶேஷமாக்கிக்கொண்டபின்பு. இனி என்? என்றுமாம். அப்போது, உன்னைக் காட்டி ஸம்ஸாரிகள் நோவை மீட்கவொண்ணாதானபின்பு இவர்களுக்கு ஶோகித்து ப்ரயோஜநமென்? என்கை. [என் ஆரமுதே] - உன் போக்யதையை எனக்குக் காட்டினவனே! [ஆரமுதே] - நீ நிரதிஶயபோக்யனா யிருக்க, நான் இவர்கள்நடுவே யிருக்கிற இத்தால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? உன் திருவடிகளிலே அழைத்துக்கொண்டருளவேணும்.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. ஸம்ஸாரிகளுடைய பகவத்வைமுக்யாதிதோஷங்களை அநுஸந்தித்து ஈஶ்வரனை இன்னாதாகை தவிர்ந்து, ஜீவநார்த்தமாகப் பரஹிம்ஸைபண்ணுகிற ஸம்ஸாரிகள்நடுவினின்றும் என்னை உன் திருவடிகளிலே அழைத்தருளவேணும் என்கிறார்.

ஆறும்பாட்டு - மறுக்கி இத்யாதி. இப்பாட்டிலும் ‘இவையென்ன வுலகியற்கை, கூயருளாய்’ என்று -இன்னாதாகாநிற்க, இன்னாதாகை தவிர்ந்தென்றது - ‘இனி’ என்றிருக்கையாலே. ‘கொன்றுண்பர்’ என்றத்தைப்பற்ற, ஜீவநார்த்தமாக இத்யாதி.

[மறுக்கி இத்யாதி] - க்ராமணிகள் த்ரவ்யார்ஜநம்பண்ணும்படி: 'ஸாது' என்று தோற்ற வர்த்திப்பானொருவன்; 'ஒருதேசத்திலே வர்த்தியாநின்றால் ஓரபாஶ்ரயத்தைப் பற்றியிருக்கவேணும்' என்று ஒருக்ராமணிபாடே சென்று சேரும்; 'இவன் ஸாது' என்று தோற்றினவாறே 'உன்னை இன்னாரும் இன்னாருமாக இன்னபடி சொன்னார்களீ.' என்னும்; அவன் பீதனாய், 'இவன் நமக்கு ரக்ஷகன்' என்று விஶ்வஸித்தபடியாலே 'அதுக்குப்பரிஹாரமேன்?' என்று இவன் தன்னையே கேட்கும்; 'உனக்கு ஒன்று வந்தால் சொல்லலாவதில்லாதபடி என்னகத்திலே உனக்குள்ள அர்த்தத்தையும் போகட்டு உன்க்ஷேத்ரத்தையும் என்பேரிலே திரியவிட்டுவை' என்னும்; இப்படி இவன் நெஞ்சை மறுகப்பண்ணி. [வல்வலைப்படுத்தி] – இவனுக்கு இனி இவை கொண்டு தப்பவொண்ணாதபடி தன்பக்கலிலே அகப்படுத்தி. [குமைத்திட்டு] - பின்பு இவனிட்டகாசுதன்னையடையத் தன்பேரிலே செலவு எழுதிச் சிகைக்கடிப்பிக்கும். [கொன்று] – 'இவன் இருக்குமாகில் ஒருநாள்வரையில் சிலரை ஆஶ்ரயித்துத் தொடரிலோ?' என்று, இவனை ஹிம்ஸிக்கும். [உண்பர்] – இப்படிசெய்தால் தான் செய்வது வயிறுவளர்க்கையிறே. [அறப்பொருளையறிந்து]–'தேஹாத்வ்யதிரிக்தமாயிருப்பதொரு ஆத்மவஸ்துஉண்டு; நாம் இப்போது செய்கிறவை அதிலேவந்தவாறே தட்டுப்படும்' என்று தர்மதத்த்வத்தையறிந்து. [ஓரார்]–அதினுடைய நிரூபணத்திலே முதலிலே இழியார்கள். அன்றிக்கே, பரஹிம்ஸையில்நின்றும் நீங்காரென்றுமாம். ஒருதல்—ஒருவுதலாய்; ஒருவுதல்—நீங்குதலாய்; அந்தப்பரஹிம்ஸையில்நின்றும் நிவ்ருத்தராகார். அன்றிக்கே; அர்த்தபுருஷார்த்த மொன்றையுமே அறவிரும்பி, நன்மை தீமை நிரூபணம்பண்ணாரென்னுதல். இது ஒருலோகயாத்ரை யிருக்கும்படியே பிரானே ! [வெறி இத்யாதி] – இஸ்ஸம்ஸாரிகள் நடுவே யிருக்கிற என்னை உன்னுடைய போக்யதையைக் காட்டி அடிமைகொண்டாய். பரிமளிதமான திருத்துழாயை முடியிலே யுடையவனே ! [வினையேனை] - சப்தாதிவிஷய ப்ரவணராயிருக்கிற இவர்களிலே ஒருவனாய்ப் பிறக்கைக்கு அடியான பாபத்தையுடைய என்னை. நான் நின்ற நிலைக்குக் சேராதபடியான நின்திருவடிகளில் அடிமையை நிர்ஹேதுகமாக என்னைக் கொண்டருளினாய். [இனி] - அடிமைகொண்டபின்பு. [என்ஆரமுதே] - எனக்கு நிரதிஶயபோக்யனானவனே!

த்ரவ்யார்ஜநம்பண்ணும் ப்ரகாரம் எப்படி? என்ன, ஸாதுஎன்று இத்யாதி. தோற்றினவாறே - க்ராமணிக்குத் தோற்றினவாறே. அவன் - ஸாது. இவன் - க்ராமணி. திரியவிட்டு - எறிட்டெழுதி. அதாவது - தன்னுடையபேரிலே எழுதினத்தை வேறொருத்தன்பேரிலே யெழுதுகை. மறுகப்பண்ணி - கலங்கப்பண்ணி. வல்வலை - வலிதான வலை. வலையின் ஸ்வபாவத்தைப்பற்ற பாவம் - இவனுக்கு இத்யாதி. சிகைக்க - வட்டிக்கு. குமைத்திட்டு - நலிவுபடுத்தி. கொன்று - முடித்தென்றபடி. இப்படிசெய்தால் - அர்த்தத்துக்காக ஹிம்ஸித்தால். 'அறப்பொருளை யறிந்தோரார்' என்றதுக்கு மூன்றர்த்தம்: தர்மதத்த்வத்தை யறிந்து, ஓரார் - அதினுடைய நிரூபணத்தி லிழியார்க ளென்னுதல்; அன்றிக்கே, தர்மதத்த்வத்தை யறிந்து பரஹிம்ஸையில்நின்றும் நீங்கா ரென்னுதல்; அன்றிக்கே, பொருளை - அற - அறிந்தோரார்: அதாவது - அர்த்தமென்ற புருஷார்த்த மொன்றையுமே மிகவிரும்பி, நன்மைதீமை நிரூபியாரென்று. முந்தினது - தேஹாத்வ்யதிரிக்தம் இத்யாதி. அதிலேவந்தவாறே - தர்மதத்த்வத்தை விசாரிக்கி லென்றபடி. தட்டுப்படும் - தர்மமாகாதே அதர்மமாயே பர்யவஸிக்குமென்றபடி. இரண்டாமர்த்தம் - அன்றிக்கேபரஹிம்ஸையில் இத்யாதி. இஶப்தம் இவ்வர்த்தத்தைக் காட்டும்படி யெங்ஙனே? என்ன, ஒருதல் - ஒருவுதல் இத்யாதி. மூன்றுமர்த்தம் - அன்றிக்கே அர்த்த புருஷார்த்தம் இத்யாதி. ஆக, 'அறப்பொருளை யறிந்து' என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம். 'ஓரார்' என்றதுக்கு இரண்டர்த்தமுமாகக் கண்டுகொள்வது. 'வெறித்துளவம்' இத்யாதிக்கு பாவம் - இஸ்ஸம்ஸாரிகள் இத்யாதி. சப்தார்த்தம் - பரிமளிதமான இத்யாதி. 'அறப்பொருளையறிந்தோரார்' என்றதின் இரண்டாமர்த்தத்திலே நோக்காக அருளிச்செய்கிறார் - ஶப்தாதிவிஷய இத்யாதி. 'அற' என்றதுக்கு - ஒருஹேது அறக் கொண்டாயென்று அர்த்தமாக்கி அருளிச்செய்கிறார் - நிர்ஹேதுகமாக இத்யாதி. எம்பார்நிர்வாஹத்திலே அடிமைகொண்ட இத்யாதி. ஆழ்வான்நிர்வாஹத்துக்குச் சேர

நான் இவர்கள் நடுவே யிருக்கிற இருப்பைவிட்டு உன் திருவடிகளிலே சேரும்படி அழைத்துக் கோண்டருளவேணும். அன்றிக்கே, [இனியேன்] - அவர்கள் ஒருபடியாலும் அத்ருஷ்டத்தில் நெஞ்சுவையாரானபின்பு, நான் அவர்களநர்த்தத்துக்குக் கரைந்ததுக்கு ப்ரயோஜநமேன்? அத்தை விடலாகாதோ? என்னை முதல் அங்கே அழைத்துக்கோண்டருளவேணும். (௬)

ஏழாம்பாட்டு.

ஆயேயிவ்வுலகத்து நிற்பனவுந்திரிவனவும்
நீயேமற்றொருபொருளு மின்றிநீநின்றமையால்
நோயேமூப்பிறப்பிறப்புப் பிணியேயென்றிவையொழியக்
கூயேகொள்ளடியேனைக் கோடுவுலகங்காட்டேலே.

ஆ.—(ஆயே.) த்வதாத்மகமாகையாலே த்வச்சேஷதைகரஸமா யிருக்கச்செய்தே- த்வச்சேஷதைகரஸத்வஜ்ஞாநரஹிதமாய் த்வத்விஸ்லேஷைக து:கத்வரஹிதமுமாய் ஜந்மஜரா வ்யாதி மரணாதி து:கமுமாயிருந்த இந்தப்பொல்லாதலோகத்தை என்கண்ணால் காணமாட்டுகிறி லேன். இங்குநின்றும் ஈண்ட அடியேனை வாங்கியருளவேணு மென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், அபேக்ஷிதம் தாம் நினைத்தபோதே கிடையாவிட்டவாறே 'நீரே யத்நம்பண்ணி வாரீர்' என்று எம்பெருமான் பேசாதிருந்தானாகக் கொண்டு ஸகலபதார்த்தங் களினுடைய ஸ்வரூபஸ்தித்யாதிகளெல்லாம் த்வததீநமானபின்பு த்வத்விமுகமான ஸம்ஸாரத் தைக் காட்டாதே நான் உன் திருவடிகளிலே வரும்படி நீயே பார்த்தருளவேணும் என்கிறார்.

[ஆயே என்று தொடங்கி] - இந்தலோகத்தில் ஸ்வதந்த்ரமாய் ஜீவிப்பது ஒருபதார்த்த முமின்றிக்கே ஸ்தாவரஜங்கமாத்மகமான ஸகலபதார்த்தங்களும் த்வததீநஸ்வரூபஸ்தித்யாதிக ளாம்படியாயே நீ நின்றமையாலே. [ஆயே] – பரிவனே! என்றுமாம். [இறப்பிறப்பு] - இறப்பு பிறப்பு. [கூயேகொள்] - அழைத்துக்கொள்.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வாத்மபூதனை நீ, க்ரூரமான து:கோத்தரஜகத்தைக் காணாத படி என்னை அழைத்துக்கொண்டருள்வேணும் என்கிறார்.

இ உலகத்து - இந்தலோகத்தில், நிற்பனவும் - நிற்பனவும், திரிவனவும் - திரிவனவும், நீயே ஆய் - நீயே ஆய், மற்று ஒருபொருளும் - வேறு ஒருபதார்த்தமும், இன்றி - இன்றி, நீ - நீ, நின்றமையால் - நின்றபடியாலே, (ஸ்வஶரீரத்தில் வ்யாத்யாதிகளை ஶரீரி தானே சமிப்பிக் குமோபாதி), நோயே - நோய், மூப்பே - மூப்பு, பிறப்பே - பிறப்பு, இறப்பே - இறப்பு, பிணி யே - பிணி, என்ற - என்றுசொல்லப்பட்டுத் தனித்தனியே து:கத்துக்குநிரபேக்ஷஹேதுவான, இவை - இவை, ஒழிய - போம்படியாக, அடியேனை - (உனக்கு) அடியேனான என்னை, கூயே கொள் - அழைத்துக்கொண்டருளவேணும்; (இவற்றாலே ஈடுபடுகையாலே), கொடு - கொடிதாய் (க்லேஶோத்தரமான), உலகம் - ஜகத்தை, காட்டேல் - (என்கண்ணுக்கு) இலக்காக்காதொழிய வே ணும். மூப்பு பிறப்பு என்கிற சொற்கள் - * ஸந்திகார்யத்தாலே, புகரம் மறைந்து மூப்பிறப்பு என்று கிடக்கிறது. பிணியென்று - தாரித்ர்யத்துக்கும் பேர்.

அர்த்தம் - அவர்கள் இத்யாதி. கரைந்ததுக்கு - க்லேஶிக்கைக்கு. 'அத்தைவிடலாகாதோ' என்றது - ஸ்வ கதம். அங்கே - பரமபதத்திலே. க்ரமேண அந்வய:. (௬)

---

* விகாரத்தால் என்று இருக்கலாம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், அபேக்ஷிதம் அப்போதே கிட்டாதொழிந்தவாறே பேறு தம்மதான பின்பு தாமே யத்நம்பண்ணி வருகிறார் என்று நினைத்திருந்தானாகக் கொண்டு; ஸகல பதார்த்தங்களும் த்வததீநமானபின்பு நீயே உன்னைக் கிட்டும் வழி பார்த்தருளவேணும் என்கிறார்.

[ஆயே] - ஆயே என்றது - தாயே என்றதாய், தாய்போல் பரிவனானவனே! "மாதா பிதா ப்ராதா". நீயே ஆயே என்று கூட்டவுமாம். இந்த லோகத்தில் ஸ்தாவரஜங்கமாத்மகமாயுள்ள ஸகல பதார்த்தங்களும் நீ யென்கிற சொல்லுக்குள்ளே யாம்படியாய்; "ஸர்வம் ஸமாப்நோஷி ததோஸி ஸர்வ:". [மற்று இத்யாதி] - வேறு ஸ்வதந்த்ரமா யிருப்பதொரு பதார்த்தம் இல்லாதபடி ஸர்வத்தையும் ப்ரகாரமாகக் கொண்டு நீ ப்ரகாரியாய் நிற்கையாலே. "நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந". ஶரீரத்தில் வந்த து:கங்கள் ஶரீரி போக்குமாபோலே எனக்கு வரும் து:கங்கள் போக்குகை உனக்கே பரமென்கை. [நோயே இத்யாதி] - இறப்பிறப்பு - இறப்புப் பிறப்பு; நோய் - பிணி. ஆதி - வ்யாதி. [இவை ஒழிய] - இவற்றாலே நோவுபடுகிற ஸம்ஸாரிகள்நடுவில் நின்றும். [கூயேகொள்] - கூவிக்கொள்; அழைத்துக்கொள். [கொடுவுலகம் காட்டேலே] — கொடுவுலகம் - கொடிதானலோகம், ஶப்தாதிவிஷயப்ரவணமாய் த்வத்விமுகமான லோகம். காட்டேலே - த்ருஷ்டிவிஷம்போலே காணவே முடிவன் என்கிறார்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. அபேக்ஷிதம் அப்போதே கிட்டாமையாலே; 'பேறு தம்மதானபின்பு தாமே யத்நம்பண்ணிவருகிறார்' என்று நினைத்தானாகக்கோண்டு, 'ஸகல பதார்த்தங்களும் த்வததீநமான பின்பு நீயே உன்னைக்கிட்டும்வழி பார்த்தருளவேணும்' என்கிறார்.

[ஆயே]- தாயே யென்றபடியாய், "மாதா பிதா" (மாதாபிதா) என்கிறபடியே எனக்கு ஸர்வவிதபந்துவர்க்கமுமானவனே! அன்றிக்கே; [இவ்வுலகத்து நிற்பனவும் திரிவனவும் நீயே - ஆயே]-இந்தலோகத்தில் ஸ்த்தாவரஜங்கமாத்மகமான ஸர்வபதார்த்தங்களும்;'நீ' என்கிற சொல்லுக்குள்ளேயாம்படி ப்ரகாரமாயற்று; நீ யொருவனுமே ப்ரகாரியாய். [மற்றோருபொருளுமின்றி] - "நேஹ நாநாஸ்தி" (நேஹநாநாஸ்தி) "ஆத்மைவாபூத் தத்கேந கம் பஶ்யேத்" (ஆத்மைவாபூத் தத்கேநகம்பஶ்யேத்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே, அப்ரஹ்மாத்மகமாய் ஸ்வதந்த்ரமா யிருப்பதொரு பதார்த்தங்களை யாயிற் றில்லை யென்கிறது. [நீ நின்றமையால்] - நீ இப்படி நின்றபின்பு. [நோயித்

ஏழாம்பாட்டு - ஆயே இத்யாதி. 'நீயே - கூயேகொள்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - அபேக்ஷிதம் இத்யாதி.

'ஆயே' என்று-தாயாய், மற்றபந்துக்களுக்கும் உபலக்ஷணமாக்கி அருளிச்செய்கிறார்-தாயே இத்யாதி. "மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸ: ஶரணம் ஸுஹ்ருத் கதிர் நாராயண:" இத்யாதி ஸ்வாபலோபநிஷதி. இந்தப்பக்ஷத்திலே'ஆயே' என்று-ஸம்புத்தி; நீயே-நீயேயாய்க்கொண்டு. இரண்டாம்பக்ஷத்தில், 'நீயே-ஆயே' என்று அந்வயமாய், ஏகாரம்-அசையாய், நிற்பனவும் திரிவனவும் நீயேயா யென்று அர்த்தம். ஸாமாநாதிகரண்யம் - ப்ரகாரப்ரகாரிபாவநிபந்தநம். இதுக்கு ப்ரமாணம் - ஆத்மைவாபூத் இத்யாதி. 'மற்றோரு பொருளுமின்றி' என்று ஸ்வரூபைக்யம் சொல்லுகிறதோ? என்ன, நேஹ இத்யாதி. "ம்ருத்யோ: ஸ ம்ருத்யுமாப்நோதி ய இஹ நாநேவ பஶ்யதி । மநஸைவேதமாப்தவ்யம் நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந" இதி. ஶ்லோகார்த்தம். அஸ்யார்த்த: ய: - இஹ - ஜகதி. நாநேவ பஶ்யதி - அப்ரஹ்மாத்மகதயா ப்ருதக் பதார்த்தாநிவ பஶ்யதி, ஸ:, ம்ருத்யோ: ம்ருத்யுமாப்நோதி - அத்யந்தாநர்த்தபாக் பவதீத்யர்த்த:. "ப்ரஹ்ம தம் பராதாத் யோந்யத்ராத்மநோ ப்ரஹ்ம வேத" இத்யாதி, ப்ருதக்ஶ்ரவணாத்மநா ப்ரஹ்மாத்மகதயா வ்யாப்தவ்யதிரேகமாக. உக்தமர்த்தம் த்ருடீகரோதி 'மநஸைவேதம்'இத்யாதிநா. இஹ-ஜகதி, நாநாநாஸ்தீதி மநஸைவாப்தவ்யமிதி. "யத்ர த்வஸ்ய ஸர்வமாத்மைவாபூத் தத்கேந கம் பஶ்யேத்" இதி ப்ருஹதாரண்யகே. அஸ்யார்த்த:-யத்ர - யதா; த்வஸ்ய - ஏதஸ்ய, ஸர்வம் - ஜகத், ஆத்மைவாபூத் - ப்ரஹ்மாத்மகமேவாபூத், தத் - ததா, கேந - அப்ரஹ்மாத்மகேந கேந கரணேந, கம் - அப்ரஹ்மாத்மகம், பஶ்யேதித்யர்த்த இதி. இப்போது ப்ரகாரப்ரகாரிபாவம் சொன்ன

யாதி] - ஶரீரத்துக்கு வந்தவற்றுக்கு ஶரீரியான ஆத்மா ஸுகித்தல் துஃகித்தல் செய்யுமோபாதி, எனக்கு வந்தவற்றுக்கு ஸுகித்தல் துஃகித்தல் செய்வாய் நீயாம்படி ஸம்பந்தமுண்டாயிருந்த பின்பு, ஜந்மநிபந்தநமான இவ்வ்யஸநங்களைக் கழித்து. நோயும் பிணியுமென்று - ஆதிவ்யாதிகள். [கூயேகோள்] - 'இவன் தானே வருகிறான்' என்றிராதே நீயே அழைத்துக்கொண்டருளவேணும். [கோடுவுலகம்] - உன்னைவிட்டு ஶப்தாதிகளாலே போதுபோக்கியிருக்கிற லோகம். [காட்டேலே] - த்ருஷ்டிவிஷம்போலே, காணில்முடிவன். இந்தலோகயாத்ரை என்கண்ணுக்கு இலக்காகா தொழியவேணும் என்கையாலே - இந்தலோகயாத்ரை இவர்கண்ணில் பட்டதில்லையாயிருந்தபடி. மயர்வறமதிநல மருளினவோபாதி ஸர்வஶக்தியானவன் இத்தைக்காட்டில், காணுமித்தனை. ஆனால், "இவையென்னவுலகியற்கை" என்றத்தோடு சேரும்படியேன்? என்னில்,—"பரஹிதம்" என்கிற புத்தியாலே முன்பு அநுஸந்தித்தார்; 'இதுதான் என்னைவந்து கிட்டாதபடி பண்ணவேணும்' என்கிறார் இதில். (எ)

எட்டாம்பாட்டு.

காட்டிநீகரந்துமிழும் நிலம்நீர்தீவிசும்புகால்
ஈட்டிநீவைத்தமைத்த இமையோர்வாழ்தனிமுட்டைக்
* கோட்டையினிற்கழித்தென்னை உன்கொழுஞ்சோதியுயரத்துக்
கூட்டரியதிருவடிக்கள் எஞ்ஞான்றுகூட்டுதியே?

ஆ.—(காட்டி.) உன்னுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாதிலீலைக்கு உபகரணபூதமாய் த்வததிஷ்டித ப்ருதிவ்யாதி பஞ்சபூதாரப்தமாய் ப்ராக்ருதவிஷயைகபோக ப்ரஹ்மாதிக்ஷேத்ரஜ்ஞவர்க்க பரிபூர்ணமாயிருந்த அண்டத்தைக் கழித்து, நிரவதிகதேஜோமயமாய் ஸத்வகுணாத்மகமாய் ப்ரக்ருதேஃ பரஸ்தாத்வர்த்தமாநமான ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே கொண்டுபோய், ஸ்வயத்நதுர்லபமான உன்திருவடிகளிலே என்னை என்று கூட்டுவது? என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம் பாட்டில், எம்பெருமான் 'நீர் அபேக்ஷித்தபடியே செய்கிறோம்' என்ன, 'என்று செய்வது?' என்கிறார்.

[காட்டி என்று தொடங்கி] - நீ ஸ்ருஷ்டித்துத் திருவயிற்றிலே வைத்துப் புறப்படவிடும் ப்ருதிவ்யாதிபூதங்களைந்தாலும் சமைத்துவைப்பதும் செய்த ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு போகஸ்தாநமாய் அத்யந்தவிலக்ஷணமான அண்டமாகிற கோட்டையினின்றும் புறப்படவிட்டு. [என்னை என்று தொடங்கி] - விலக்ஷண தேஜோரூபமாய் மற்றும் எல்லாப்படியாலும் மேற்பட்டிருந்துள்ள திருநாட்டிலே தந்தம் மிடுக்கால் து்ஷ்ப்ராபமான உன்திருவடிகளை.

துக்கு ஹாவம் - சரீரத்துக்கு இத்யாதி. நோய்க்கும் பிணிக்கும் பேதமேது? என்ன, நோயும் இத்யாதி. ஒழிய - ஒழித்து. 'கூயே' என்ற ஏவகாரார்த்தம் - இவன்தானே இத்யாதி. கொடுமையை உபபாதித்துக்கொண்டு, 'காட்டேல்' என்கைக்குக் காட்டினால் வந்த அநர்த்தமேது? என்ன, த்ருஷ்டிவிஷம் இத்யாதி. பலிதம் - இந்த இத்யாதி. ஆனால் இப்போது லோகயாத்ரையை அநுஸந்திக்கைக்கு ஹேதுவேது? என்ன, மயர்வற இத்யாதி. 'காட்டேல்' என்கையாலே, ஈஶ்வரன்தானே காட்டுவதற்கு முன்பு இவர் காணுமையும், ஈஶ்வரனே காட்டினானென்கையும் தோற்றுகிறது. அவன் காட்டினால், 'காட்டேல்' என்று - துஸ்ஸஹமாகச் சொல்லுவானென்? என்று ஶங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - ஆனால் இத்யாதி. 'மூப்பிறப்பு' என்கிறவிடத்தில், - ஸந்திகார்யத்தாலே புகரம் மறைந்து மூப்பிறப்பென்று கிடக்கிறது. 'பிணி' என்று-தாரித்ர்யத்துக்கும் பேர். நின்றமையால் - நின்றபடியால். க்ரமேண அந்வயஃ. (எ)

* 'கோட்டையினைக்கழித்து' என்பது உரையின் பாடம்.

ப.—அநந்தரம், 'ஸகலஜகத்காரணபூதனான நீ; இந்த ஜகதந்தர்஭ாவத்தைக் கழித்து என்னை உன் திருவடிகளிலே கூட்டுவது என்று?' என்கிறார்.

காட்டி - (பூர்வஸ்ருஷ்டியிலே) ப்ரகாசிப்பித்து, நீ — நிரபேக்ஷகாரணபூதனான, நீ,— கரந்து - (ஸம்ஹ்ருத்யவஸ்த்தையிலே "தமஃ – ஏகீபவதி" என்கிறபடியே நாமரூப விபாகரஹிதமாம்படி ஸ்வரூபத்திலே) மறைத்து, உமிழும் - (ஸ்ருஷ்டிதசையிலே "யதா பூர்வமகல்பயத்" என்கிறபடியே) உண்ட துமிழ்ந்தாற்போலே உருக்குலையாதபடி ஸ்ருஷ்டிக்கும், நிலம் நீர் தீ விசும்பு கால் - ப்ருதிவ்யாதிபூதங்களெல்லாவற்றையும்; ஈட்டி - (பஞ்சீகரணப்ரகாரத்தாலே) திரட்டி, வைத்து - (இவற்றைப் புறவாயிலே ஆவரணமாகவும்) வைத்து; (அகவாயிலே), இமையோர் - ப்ரஹ்மாதிகளான அநிமிஷர்க்கு, வாழ் - வாஸஸ்த்தாநமாம்படி, அமைத்த - சமைத்த, தனி முட்டை - அத்விதீயமான அண்டமாகிற, கோட்டையினை - முட்டுக்கோட்டையை, கழித்து - கழித்து, என்னை - (இதிலிருப்பு துக்கமாய் உன்னைப்ராபிக்கையிலே) ஆசையுடைய என்னை, உன் கொழுஞ்சோதி - உனக்கு அஸாதாரணமாய் அதிசயிததேஜோரூபமாய், உயரத்து - ("விஶ்வதஃ ப்ருஷ்டேஷு ஸர்வதஃ ப்ருஷ்டேஷு" என்கிறபடியே எல்லாவற்றுக்கும்) மேலான பரமபதத்திலே, (வித்யாதிகளுக்கும் அத்யந்ததூரமாம்படி), கூடு அரிய — பெறுதற்கு அரிதான; திருவடிக்கள் - திருவடிகளை, எஞ்ஞான்று - எக்காலம், கூட்டுதி - கூட்டுதி? காலம் அறிந்தேனாகில் தரித்திருக்கலாமென்று கருத்து. 'கரந்துமிழுமென்று - உண்டுமிழ்ந்து' என்றுஞ் சொல்லுவர்கள்.

இ—எட்டாம் பாட்டில்; 'நீர் அபேக்ஷித்தபடியே செய்கிறோம்' என்ன, 'என்று செய்வது?' என்கிறார்.

[காட்டி] - ஸ்ருஷ்டித்து; நாமரூபங்கள் அழிந்து ஸதவஸ்தமான ஜகத்தை "யதா பூர்வமகல்பயத்" என்கிறபடியே நாமரூபங்களை உண்டாக்கி. [நீ கரந்து உமிழும்] - ஸ்ரஷ்டாவான நீயே ப்ரளயம் கொள்ளாதபடி திருவயிற்றிலே வைத்து உள்ளேயிருந்து தளராதபடி உமிழும். [நிலம் இத்யாதி] - பஞ்சபூதங்களையும்; "ஸமேத்யாந்யோந்யஸம்யோகம்" என்கிறபடியே த்ரிவ்ருத்கரித்து; "நாஶக்நுவந்ப்ரஜாஃ ஸ்ரஷ்டும் அஸமாகம்ய க்ருத்ஸ்நஶஃ" என்னக் கடவதிறே. [வைத்து அமைத்த] - சமைத்து வைத்த. [இமையோர் இத்யாதி] - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு போகஸ்தாநமாய் "ஈஶ்வரோஹம்" என்று வன்னியம் செய்கிற தேசமாய் அத்விதீயமான வைலக்ஷண்யத்தை யுடைத்தான அண்டமாகிற அரணினின்றும் புறப்படவிட்டு. புக்காருக்குப் புறப்படவொண்ணாத அரணிறே. [என்னை]-'இம் முட்டுக்கோட்டையிலே அகப்பட்டேன்' என்று இருக்கிற என்னை. [உன்கொழுஞ்சோதி] - விலக்ஷணதேஜோரூபமாய். [உயரத்து] - 'ஸர்வோத்தரம்' என்னுதல்; 'ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் உத்க்ருஷ்டம்' என்னுதல். [கூட்டரிய திருவடிக்கள்] - துஷ்ப்ராபமான திருவடிகளிலே. என்றால் ஸாத்யமன்றிக்கே நீயே தர காணுமது என்கை. [எஞ்ஞான்று கூட்டுதியே] - இன்னநாள் செய்யக் கடவோமென்று எல்லைபெறிலும் தரிக்கலாம். "ஶோபாவஃ" என்று ஒரு வார்த்தை பெறிலும் "ஸ்திதோஸ்மி கதஸந்தேஹஃ" என்று தரிக்கலாம். "சதுர்தஶே ஹி ஸம்பூர்ணே" என்று நாளெல்லை பெற்ற ஸ்ரீபரதாழ்வானைப்போலே. விரோதியைப் போக்கிலும் தன்னைப் பற்றிப் போக்கவேணும்; தன்னைப் பெறிலும் தன்னாலே பெறவேணும். "ஶரீரயதேர்வசநாத்", "தவைவஶரணம் மம".

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. நாமே செய்யப்புக, நீர் "வேண்டா" என்றவாறேயன்றோ தவிர்ந்தது; இதுக்கு நம்மைக் காற்கட்டவேணுமோ? என்ன, 'செய்யக்கடவதாகில் அது என்று செய்வது?' என்கிறார். "எம்மாவீட்டுத் திறமும் செப்பம்" என்றாரே.

[காட்டி] - ஐந்த்ரஜாலிகரைப்போலே; முன்பு தானேதானும்படி இவற்றையடையத் தன்பக்கலிலே உபஸம்ஹரித்து ஸதவஸ்த்தமான ஜகத்தை, "யாதா யயாவ-்வெ-்உகூவு யக" (தாதாயதாபூர்வமகல்பயத்) என்கிறபடியே, இத்தை யுண்டாக்கிக் காட்டி. [நீ கரந்துமிழும்] - ஸ்ரஷ்டாவான நீயே ப்ரளயம்வந்தவாறே உள்ளேவைத்து ரக்ஷித்து, அதுகழிந்தவாறே வெளிநாடுகாண உமிழும். அன்றிக்கே, நீ கரந்து - காட்டி, உமிழ்ந்து - காட்டு மென்றுமாம். இப்படி உண்பது உமிழ்வதான ப்ருதிவ்யாதிகளாலே, [ஈட்டி] - திரட்டி. த்ரிவ்ருத்கரணத்தைச் சொன்னபடி. "ஸமெத்யாநெ்யாந்யஸம்யொகம்பரஸ்பரஸமாஶ்ரயாஃ" (ஸமேத்யாந்யோந்யஸம்யோகம்பரஸ்பரஸமாஶ்ரயாஃ) - இவை தனித்தனியும் காரியத்தைப் பிறப்பிக்கமாட்டா; கூடினாலும்

எட்டாம்பாட்டு - காட்டிநீ இத்யாதி. 'என்னான் றுகூட்டுதி' என்று காலாவதி கேட்கும்போது, செய்கை நிஶ்சிதமாக வேண்டுகையாலே, ததநுகுணமாக அவதாரிகை - நாம்செய்ய இத்யாதி. அவன் செய்யப்புக, இவர் 'வேண்டா' என்றாரோ? என்ன, எம்மாவீடு இத்யாதி.

உண்டாக்கி என்னுதே, 'காட்டி' என்கையாலே ஐந்த்ரஜாலிகரைப்போலே என்றது. இவ்வாக்யத்தால் - அஸத்கார்யவாதத்தை நிரஸித்தபடி. ஐந்த்ரஜாலிகரைப்போலே - ஒருவரையும் அறியாமல் சிலபதார்த்தங்களை விழுங்கி அத்தைப் புறப்படவிடுமாபோலே யென்றபடி. தானேதானும்படியாவது - தானே உபஸம்ஹரிக்குமிடத்தில், தானும்படிஇவற்றையடையத் தன்பக்கலிலே உபஸம்ஹரித் தென்றபடி. "யாதாயயாவ-்வெ-்உகூவு யக" என்கிறபடியே - ஐந்த்ரஜாலிகரைப்போலே இத்தையுண்டாக்கிக் காட்டி என்று அந்வயிப்பது. ஐந்த்ரஜாலிகரைப்போலே யென்கையாலே அநாயாஸேந உண்டாக்கினபடியும் சொல்லுகிறது. 'காட்டி' என்றதுக்கும், 'அமைத்த' என்றதுக்கும் புநருக்தி வாராமைக்காக, 'அமைத்து - காட்டி' என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - உண்டாக்கிக்காட்டி என்று. அன்றிக்கே நீ கரந்துகாட்டியுமிழ்ந்து காட்டுமென்றுமாம் என்றது - "கரந்துகாட்டி, உமிழ்ந்துகாட்டி' என்று - முழுச்சொல்லாய், நிகரணோத்கிரணங்களைச் சொல்லுகிறதென்றபடி. முந்தின யோஜனைக்கு,'காட்டி' என்று - ஜகத்தையுண்டாக்கி யென்று ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லி, அது அப்யயபூர்விகையாகையாலே அத்தையும் சொல்லிற்றாய், 'கரந்துமிழும்' என்று - அவாந்தரப்ரளயத்தைச் சொல்லுகிறது; இந்தயோஜனையில், 'நீ கரந்துமிழும்' என்று தொடங்கி, 'நீயமைத்து - காட்டி - வைத்த' என்று அந்வயிப்பது; அமைத்துக்காட்டிவைத்த - உண்டாக்கி ப்ரகாசிப்பித்துவைத்த. இரண்டாம்யோஜனையில், 'கரந்துகாட்டி, உமிழ்ந்துகாட்டி' என்கிறவிடத்தில், காட்டியென்கிறதுக்கு - அர்த்தமில்லை. கரந்துகாட்டி - கரந்து; உமிழ்ந்துகாட்டி-உமிழ்ந் தென்றபடி; 'செய்துகாட்டும், வந்துகாட்டும்' என்னுமாபோலே. ஆக, இரண்டாம்யோஜனையில், கரந்தென்று - ஸம்ஹாரத்தையும், உமிழுமென்று - ஸ்ருஷ்டியையும் சொல்லுகிறது. த்ரிவ்ருத்கரணமாவது - தேஜோபந்நங்களைக் கூட்டுகை. அந்நம் - ப்ருதிவி. இது - பஞ்சீகரணத்துக்கும் உபலக்ஷணம். "வாவஂஜாதெஷு-ஹ-்வெ தெஷு-வ்ருதெ்யகஂவஸ்யாழியாதயா | வதஃவுயஃஹிஸெ்ஶெகைகஂயஃ்யுஂதயாழி தழு |வெ்யாஶெ்நாஂஸஃஹா மாஶ்ுகூாஶெ்வாய-ெதஜஃவயொஹஃவாழு |கூயுஃநியாநிவாயொஷ-்வெ்யாஶதெஜஃவயொஹ-வாழு" இத்யாதிப்படியே பஞ்சீகரணக்ரமம் கண்டுகொள்வது. பஞ்சீகரணந்தான் வேணுமோ? என்ன, ஸமேத்ய இத்யாதி. "நாநாவீர்யாஃவ்ருயஹ்-்தாஷூத்வெஷஂஹதிஂவிநா | நாஶநுவநு வ்ஜாஷஷ-ஂஸஶமஹ்ருக்ஷஂஶஃ| ஸமெத்யாநெ்யாந்யஸம்யொகஂவஶஸ்ஶரஸமாஶ்ரயாஃ| வாகஸஜாதவகூாஶ்ஸஂவ்ருதெ்வெ்யகெ்யஶெஷதஃ| வ-ஷாயிஷ்டிதகூாஃவ்ருக்ஷஸ்யாநஃஶ்ஹெணவ | ஃஹஹூாவிஶெஷாஙாஹ்யூணஃகூாஹயஙிதெ" இதி ப்ரதமேம்ஶே த்விதீயே. "வ்ருயஹ்-்தாஃ" என்றதுக்குஅர்த்தம் - இவைதனித்தனியும் இத்யாதி. "ஸஂஹதிஂவிநா" என்றதுக்கு அர்த்தம் - கூடினாலும் இத்யாதி. "வஶஸ்ஶரஸமாஶ்ரயாஷ

ஸமப்ரதாநமாய் நிற்கில் காரியம் பிறப்பிக்கமாட்டாது; சேதுகையும் மண்ணையும் நீரையுங் கூட்டி குலாலாதிகள் கடாதிகளைப் பிறப்பிக்குமாபோலே; பரஸ்பரம் காரணம் ஏகரூபமாய்நிற்கில் கார்யமும் ஏகரூபமாயிருக்குமிறே; தேவாதிகார்யநாநாவித்யம் பிறக்கும்படி குணப்ரதாநபாவேந நிற்கும். இப்படி இவறறைத் திரட்டி இவற்றாலே [நீவைத்தமைத்த] - நீசமைத்துவைத்த. [இமையோர் இத்யாதி] - ப்ரஹ்மாதிகள் வன்னியம்செய்கிற அத்விதீயமான அண்டமாகிற கோட்டையினின்றும் என்னைப் புறப்படவிட்டு. கோட்டையாவது - புறம்புள்ளாரால் புகுரவொண்ணாததுமாய், உள்ளுள்ளாரால் புறப்படவுமொண்ணாதே, புக்கவிடமும் புறப்பட்டவிடமும் தெரியாதாயிருக்குமதிறே. "துரத்யயா" (துரத்யயா) என்றானிறே தானும். [என்னை] - இக்கோட்டையிலே யகப்பட்டுப் புறப்பட வழியறியாதிருக்கிற என்னை. "மாமேவயேப்ரபத்யந்தேமாயாமேதாந்தரந்திதே" (மாமேவயேப்ரபதயந்தேமாயாமேதாந்தரந்திதே) என்று நீ சொன்னபடியே உன்னையே பற்றின என்னை. உம்மை இத்தைக் கழித்துக்கொடுபோகச் சொல்லுகிறது எங்ஙனே? என்ன, [உன்கொழுஞ்சோதியுயரத்து] - அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தமாய் சுத்தஸத்வமயமாய் நிரவதிக தேஜோரூபமான பரமபதத்திலே [கூட்டரிய திருவடிக்கள்] - ஸ்வயத்நத்தால் துஷ்ப்ராபமான திருவடிகளை. [எஞ்ஞான்று] - "மாஸுச:" (மாஸுச:) என்று ஒருவார்த்தை சொல்லிலும், "ஸ்திதோஸ்மி" (ஸ்த்திதோஸ்மி) என்றிருக்கலாயிறே இருப்பது; அப்படியே 'நான் கூட்டக்கடவேன்' என்று ஒருவார்த்தை அருளிச்செய்யவேணும். "ஆருரோஹ ரதம் ஹ்ருஷ்ட:" (ஆருரோஹரதம்ஹ்ருஷ்ட:) என்னலாம்படி, "பூர்ணே சதுர்தசே வர்ஷே" (பூர்ணேசதுர்த்தஶே வர்ஷே) என்கிறவோபாதி வார்த்தை அருளிச்செய்தருளவேணும். 'இத்தைக்கழிக்கவேணும்' என்றிருக்கிற என்னை; நீ உகந்தாரைக் கொடுபோய் வைக்கும் தேசத்திலே, ஸர்வஶக்தியான நீயே என்று கொடுபோய் வைக்கக்கடவை? இக்கோட்டையிட்ட இவன்தானே கழிக்கவேணுமிறே.

ஜ: ஸமந்த்ராந்யஸம்யோகம்ஸமேத்யஸ்ருஷ்டவாந் ப்ரஜா:" என்றதுக்கு ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அர்த்தம்- சேதுகையும் இத்யாதி. சேதுக - பதரும், கூளமும். "பரஸ்பரஸமாஶ்ரயா:" என்ற ஆஶ்ரயாஶ்ரயிபாவம். - ந்யூநாதிபாவநிர்தேஶமென்று விவக்ஷித்து, ஸமப்ரதாநபாவமானால் வந்ததேது? என்ன, பரஸ்பரம் காரணம் இத்யாதி. கார்யமும்ஏகரூபமாயிருக்கும் - கார்யபேதமின்றிக்கே யிருக்கும்; ஆகையாலே, தேவாதி என்ற கூட்டுகிறது. கடாதிகளைப் பிறப்பிக்குமாபோலே என்றதுக்கு - 'நாநாவித்யம்பிறக்கும்படி' என்றத்தோடே அந்வயம். குணப்ரதாநபாவேந - அப்ரதாந ப்ரதாநபாவேந. "ஶரீரௌ அப்யஶுசிர்" இத்யமர:. 'வாழ்' என்றதின் அர்த்தம் - வன்னியம்செய்கிற என்றது. வன்னியம் - குறும்பு. முட்டை - அண்டம். புறப்படவிடவேணுமோ, தானேபுறப்பட்டாலாகாதோ? என்ன, கோட்டையாவது இத்யாதி. கோட்டை - ப்ராகாரம். இதுவும் அப்படி புறப்படவொண்ணாதோ? என்ன, துரத்யயா இத்யாதி. அர்த்தாந்தரம் - "மாமேவ" இத்யாதி. 'உயரம்' என்றத்தைப்பற்ற - அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தமாய் என்றது. 'கொழுஞ்சோதி' என்ற பதத்தாற் சொன்ன தீப்த்யதிஶயத்தை ஹேதுபூர்வகமாக அருளிச்செய்கிறார் - சுத்தஸத்வ இத்யாதி. உன்கொழுஞ்சோதியுயரத்து - உன்னுடைய அதிஶயித தேஜோரூபமாய் எல்லாவற்றுக்கும் மேலான பரமபதத்திலே. திருவடிக்கள் கூட்டவேணு மென்னாதே, 'எஞ்ஞான்று' என்று கேட்கிறதென்? என்ன, மாஶுச: இத்யாதி வாக்யத்வயம். 'எஞ்ஞான்று' என்கையாலே காலஸங்க்யை பெறில் தரிக்கலா மென்னுமிடம் பலிக்கிறதென்று விவக்ஷித்து அதுக்கு ப்ரமாணம் - ஆருரோஹ இத்யாதி. "ததஸ்ஸ்ரீமாநிக்ஷ்வாகுநந்தநோ தமஸ்ரம் ... ஆருரோஹரதம்ஹ்ருஷ்டஸ்ஸ்ரத்தாவ்ந ... "பூர்ணேசதுர்தஶேவர்ஷே ... பஞ்சம்யாம் ... " இத்யயோத்யாகாண்டே. 'என்னை' என்றுதொடங்கி, 'எஞ்ஞான்று கூட்டுதி' என்னுமளவுக்கும் ஸப்தார்த்தம் - இத்தைக்கழிக்க இத்யாதி. 'கோட்டையினில்கழித்து - திருவடிக்களெஞ்ஞான்றுகூட்டுதி'என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் - இக்கோட்டை இத்யாதி.'கோட்டையினில் கழித்து

விரோதியைப் போக்கிலும் இவனைப்பற்றவேணும், தன்னைப்பெறிலும் தன்னாலே பெறவேணும்; "மாமேவயேப்ரபத்யந்தே' (மாமேவயேப்ரபத்யந்தே) "தமேவஶரணம் கச்ச" (தமேவஶரணம் கச்ச.) பிள்ளைதிருநறையூரரையர், "ஒருகுருவி பிணைத்த பிணை ஒருவரால் அவிழ்க்கவொண்கிறதில்லை; ஒருஸர்வஶக்தி, கர்மாநுகூலமாகப் பிணைத்த பிணையை, அவனைக் காற்கட்டாதே, இவ்வெலியெலும்பனான ஸம்ஸாரியால் அவிழ்த்துக்கொள்ளப்போமோ?" என்று பணிப்பர். (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

கூட்டுதிநின்குரைகழல்கள் இமையோரும்தொழாவகைசெய்து
ஆட்டுதிநீஅரவணையாய் அடியேனும் * மதுவறிவன்
வேட்கையெல்லாம்விடுத்தென்னை உன்திருவடியேசுமந்துழலக்
கூட்டரியதிருவடிக்கள் கூட்டினைநான்கண்டேனே.

ஆ.—(கூட்டுதி.) ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் கூட துர்லபனாயிருந்து வைத்து, எத்தனையேனும் தண்ணியரேயாகிலும் ஆஶ்ரிதரை உன் திருவடிகளோடே கூட்டுதி யென்னுமிடம் அடியேனுங்கூட அறியும்படி லோகத்திலே ப்ரதிதமாயிருக்குமத்தை, நீ என் பக்கலிலே செய்தருளக் கண்டேன். எங்ஙனே யென்னில்;—ப்ராக்ருதவிஷயைகபோக லௌகிக ஜநஸஹவாஸ ஜநித நிரவதிக துக்கமெல்லாம் போம்படி, ப்ராக்ருதவிஷயவைராக்யபூர்வகமாக என்னை உன் திருவடியே சுமந்துழலக் கூட்டரிய திருவடிகளோடே கூட்டினாய் என்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், இவருடைய வ்யஸநமெல்லாம் நிவ்ருத்தமாம்படி திருநாட்டிலிருந்த இருப்பைக் காட்டியருளக் கண்டு த்வத்வ்யதிரிக்தங்களில் ருசியை யெல்லாம் தவிர்த்தருளி 'துஷ்ப்ராபமான உன் திருவடிகளை எனக்குத் தந்தாய்; நான் அநுபவிக்கப் பெற்றேன்' என்று த்ருப்தராகிறார்.

[கூட்டுதி என்று தொடங்கி] - ஓரளவில்லாதாரையும் நீ நினைத்தாரை உன்னுடைய திருவடிகளோடே திருவநந்தாழ்வானைப்போலே கூட்டுதி. எத்தனையேனும் அளவுடையாரேயாகிலும் நீ நினையாதாரைக் காணவொண்ணாதபடி விஷயங்களைக்காட்டி அகற்றி அலமந்து திரியப் பண்ணுதி. லோகவேதங்களில் ப்ரஸித்தமான உன்னுடைய இந்தப்படியை நானும் அறிவன். [வேட்கை என்று தொடங்கி] - 'நீர் அறிந்தபடி எங்ஙனே?' என்னில்,—பாஹ்யவிஷயஸங்கத்தை யெல்லாம் அறுத்து உன் திருவடிகளில் கைங்கர்யமே பண்ணி வர்த்திக்கும்படி ஸ்வபாஹுபலத்தால் துஷ்ப்ராபமான உன் திருவடிகளைக் கூட்டினாய், நான் அநுபவிக்கப் பெற்றேனாகையால், அறிந்தேன்.

ப.—அநந்தரம், இவருடைய ஆர்த்தி தீரும்படி பரமபதத்திலிருப்பை ப்ரகாசிப்பிக்க, ஆஶ்ரிதஸம்ஶ்லேஷ ஸ்வபாவனான நீ என்னை உன் திருவடிகளை ப்ராபிப்பிக்கக் கண்டேனென்று த்ருப்தராகிறார்.

என்னை' என்று தொடங்கி, 'என்னான்றகூட்டுதி' என்கையாலே பலிதம் - விரோதியை இத்யாதி. இப்படி இஷ்டாநிஷ்டப்ராப்தி பரிஹாரங்களுக்கு அவனைப் பற்றவேணுமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - மாமேவயே இத்யாதி. "தமேவஶரணம் கச்ச" என்கிற ஶ்லோகத்தில், "ஶாந்திம் ப்ராப்ஸ்யஸி" என்கிற பதத்திலே தாத்பர்யம். "ஶாந்திர் நாம ஸம்ஸார துக்கநிவ்ருத்தி:" இதி கீதாயாம் அஷ்டாதஶே. விரோதியைப்போக்கிலும் அவனையிட்டுப் போக்கவேணு மென்கிறதுக்கு ஸம்வாதம் - பிள்ளைதிருநறையூர் இத்யாதி. பிணைத்த பிணை - பந்தித்த பந்தநம். அவிழ்க்க - விடுக்க. எலியெலும்பன் - அல்பஶக்திகன். நீ கரந்துமிழு மென்றுதொடங்கி, கூட்டி நீ - அமைத்து - காட்டி - வைத்த - கோட்டையினில் என்றுதொடங்கி அந்வயம். த்விதீயார்த்தத்துக்கு, கரந்துகாட்டி யென்று - முழுச்சொல்லு. (அ)

---

* 'மஃதறிவன்' என்றும் பாடம்.

நீ-(ஸர்வஶக்தியான) நீ, (கூட்ட நினைத்தாரை அளவிலிகளேயாகிலும்), குரை - நிரதிஶயபோக்யமான, நின் கழல்கள் - உன்திருவடிகளை, கூட்டுதி - சேர்த்துக்கொள்ளுதி; (ஸ்வயத்நத்தாலே காண நினைக்கில்), இமையோரும் — (விஶதஜ்ஞாநரான) தேவர்களும், தொழா வகை - கண்டநுபவியாதபடி, செய்து - பண்ணி, ஆட்டுதி - அலமருவிப்புதி; அரவு - (ஆஶ்ரிதர்க்கு அக்ரமண்யனான)திருவநந்தாழ்வானை, அணையாய்- படுக்கையாகக்கொண்டவனே! அது-ஆஶ்ரிதாநாஶ்ரிதவிஷயத்தில் ஸௌலப்யதௌர்லப்ய ரூபமான ஸ்வபாவத்தை, அடியேனும் - ஶேஷபூதனான நானும், அறிவன்-அறிவன்; (எங்ஙனே யென்னில்), வேட்கை எல்லாம் - இதர விஷயங்களில் அபிநிவேஶத்தை யெல்லாம், விடுத்து-ஸவாஸநமாகக் கழித்து, என்னை - உன்னை யொழியச் செல்லாத ஆசையையுடையேனான என்னை, திரு - நிரதிஶயபோக்யமான, உன் அடி - உன் திருவடிகளை, சுமந்து - ஶிரஸாவஹித்து, உழல - "யெநயெநயா தாமஹூதி" என்கிறபடியே அநுஸஞ்சரணம் பண்ணும்படியாக, கூட்ட - (எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்கும்) கூட்டிக்கொள்ள, அரிய - அரிய, திருவடிக்கள் - திருவடிகளிலே, கூட்டினை - கூட்டிக்கொண்டாய்; நான்-(ப்ராப்தாவான) நான், கண்டேன் - (இந்தப்ராப்யத்தை) அபரோக்ஷித்து அநுபவித்தேன். ஏ - நிஶ்சிதமென்று கருத்து.

இ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், இவருடைய ஸம்ஸாராநுஸந்தாநத்தால் வந்த வ்யஸநமெல்லாம் தீரும்படி திருநாட்டிலிருக்கிற இருப்பைக் காட்டியருள, கண்டு அநுபவிக்கப்பெற்றேனென்று த்ருப்தராகிறார்.

[கூட்டுதி நின்குரைகழல்கள்] - ஓரளவில்லாதாராகவுமாம். நீ உகந்தாரை உன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக் கொள்ளுதி; தேவர்களேயாகிலும் நீ நினையாதாரை உன்னை யநுபவிக்கவொண்ணாதபடி விஷயங்களைக் காட்டி அலமந்து திரியப் பண்ணுதி. [அரவணையாய்] - திருவடிகளிலே கூட்டிக் கொள்ளும்படிக்கு உதாஹரணம். [அடியேனும் அது அறிவன்] — லோக வேதங்களிலே ப்ரஸித்தமான உன்னுடைய இந்தப்படியை நானும் அறிவன். எத்தாலே?என்ன,—என்திறத்தில் செய்தருளின படியாலே. [வேட்கை யெல்லாம் விடுத்து] - உன்னை யொழிந்த ஸகல பதார்த்தங்களிலுமுண்டான ஸங்கத்தை விடுவித்து: நான் எனக்கு என்று இராதபடி பண்ணி. [என்னை] - ருசியுடைய என்னை, உன் திருவடிகளிலே கைங்கர்யம் பண்ணி வர்த்திக்கும்படி. [கூட்டரிய திருவடிக்கள் கூட்டினை] — அங்யாஸாத்யமான திருவடிகளிலே கூட்டினைப். [நான் கண்டேனே] - கேட்டார் வாய்க் கேட்கையன்றிக்கே நான் அநுபவிக்கப் பெற்றேனாகையாலே அறிந்தேன்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. இவருடைய ஸம்ஸாராநுஸந்தாநத்தாலே வந்த வ்யஸநமெல்லாம் தீரும்படி, திருநாட்டிலிருந்த இருப்பைக் காட்டியருள, கண்டு அநுபவிக்கப்பெற்றேனென்று த்ருப்தராகிறார்.

[கூட்டுதி நின்குரைகழல்கள்] - அளவிலிகளாகவுமாம்; நீ உகந்தாரை உன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளுதி. குரையென்று - பெருமையாதல், ஆபரணத்வநியாதல். [இமையோர் இத்யாதி] - ப்ரஹ்மாதிகளேயாகிலும், நீ நினையாதாரை வந்துகிட்டாதபடி பண்ணி யலைப்

ஒன்பதாம்பாட்டு - கூட்டுதி இத்யாதி. 'வேட்கையெல்லாம்விடுத்து, கூட்டரிய திருவடிக்கள்கூட்டினை' என்கிற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இவருடைய இத்யாதி.

'இமையோரும்' என்ற சஶப்தார்த்த ப்ரதிகோடித்வோ - அளவிலிகளாகவுமாம் என்றது. நீ உகந்தாரையென்றது - அத்யாஹார்யம். குரையென்று பெருமையாதல் என்றது - போக்யதா ப்ரகர்ஷமென்றபடி. இமையோரும் - ஸர்வோத்க்ருஷ்டரான ப்ரஹ்மாதிகளேயாகிலும். ஆட்டுதி - அலைப்புதி.

புதி. [அரவணையாய்] - 'கூட்டுதி' என்றதுக்கு உதாஹரணம். [அடியேனும் அதுவறிவன்] - லோகவேதங்களிலே ப்ரஸித்தமான உன்படியை நானும் அறிவேன். அறிந்தபடிதான் என்? என்னில்; — [வேட்கையெல்லாம் விடுத்து] - எனக்கு உன்னையொழிந்தவை யாமத்தனை யன்றோ ஆசைப்படுகைக்கு; உன் விபூதியில் நான் 'எனக்கு, எனக்கு' என்னுமதுண்டோ? யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரதத்தை நல்வீடுசெய்திலையோ? [உன்திருவடியே சுமந்துழல] - ஸாஹ்ய விஷயங்களிலுண்டான ஆசையெல்லாம் உன்பக்கலிலே யாய், உன்திருவடிகளையே நான் ஆதரித்து, அதுவே யாத்ரையாய்ச் செல்லும் படிக்காக. [கூட்டரிய இத்யாதி] - யாவர்சிலர்க்கும் தந்தாமால் சேர்த்துக்கொள்ளவரிய திருவடிகளை நான் சேரும்படி என்னைச் சேர்த்துக்கொண்டாய். இது நான் கேட்டார்வாய்க் கேட்டுச் சொல்லுகிறேனல்லேன்; அநுபவத்தாலே சொல்லுகிறேன். (௯)

பத்தாம் பாட்டு.

கண்டுகேட்டுற்றுமோந்து உண்டுழலுமைங்கருவி
கண்டவின்பம்தெரிவரிய வளவில்லாச்சிற்றின்பம்
ஒண்டொடியாள்திருமகளும் நீயுமேநிலாநிற்பக்
கண்டசதிர்கண்டொழிந்தேன் அடைந்தேனுன்திருவடியே.

ஆ.—(கண்டு.) விஷயரஸங்களிலும், கைவல்யாநுபவரஸத்திலும் வைராக்யம் பிறந்தது எத்தாலே என்னில்;—நித்யநிர்த்தோஷநிரவதிக கல்யாணகுணைகதாநராய் தவைவோசிதராயிருந்த லக்ஷ்ம்யாதி திவ்யமஹிஷீ ஜநங்களும், ஸ்வபாவதஏவ நிரஸ்த ஸமஸ்தஸாம்ஸாரிக ஸ்வபாவ த்வத்பரிசர்யைகபோகரான சேஷசேஷாசநாத்யஸங்க்யேய திவ்யபரிஜநங்களும், நீயுமேயாயிருந்த இந்தமநோஹரமான இருப்பைக் கண்டு, அந்த ஐஶ்வர்ய கைவல்யங்களை யொழிந்து, ததேகபோக த்வத்பராங்முக ஜநஸஹவாஸ ஜநிததுகமெல்லாம் போம்படி உன் திருவடிகளை அடைந்தேன் என்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம் பாட்டில், 'விட்டது இன்னது, பற்றிற்று இன்னது' என்று ப்ரீத்யதிசயத்தாலே வ்யக்தமாக அருளிச்செய்கிறார்.

திருவநந்தாழ்வானை அளவிலியாகச் சொன்னது - திர்யக்ஸமாதியாலே. 'அடியேனும்' என்ற சப்தம் - திருவநந்தாழ்வானை ஸமுச்சயிக்கிறதாதல். லோகவேதப்ரஸித்தியை ஸமுச்சயிக்கிறதாதல்; இத்தை அருளிச்செய்கிறார் - லோகவேதங்களிலே இத்யாதி. லௌகிகாஸ்ச வதந்தி லோகஜ்ஞா:, லௌகிகஶ்ச கவயோ வதந்தி லோகஜ்ஞா:, லௌகிகப்ரஸ்ஸ. - ஸ்ரீஹரிவம்ஸ புராணவாக்யம். 'அது' என்கிறதுக்கு ப்ரஸித்தி எங்ஙனே? என்ன, லோகவேதங்களிலே என்றது. அறிந்தபடிதான் என்னேன்னில் என்றது - சாஸ்த்ரமுகத்தாலே கேட்டறிந்தீரோ? என்றபடி. வேட்கை - ஆசை. 'எல்லாம்' என்றதுக்கு அர்த்தம் - எனக்குஉன்னை இத்யாதி. 'விடுத்து என்றதுக்கு அர்த்தம் - யாதானும் இத்யாதி. ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களிலே ஏதேனுமொன்றைப்பற்றி பகவத்விஷயத்தைவிட்டே போம்படியான ஸம்ஸாரிசேதநனுடைய ஸங்கல்பத்தை நன்றாக விடுவிக்குமவன் இத்யர்த்த:. திருவிருத்தம் - தொண்ணூற்றைந்தாம்பாட்டு, 'யாதானுமோராக்கை' இத்யாதி. விடுத்து - விடுவித்து. சுமக்கை - ஆதரிக்கை. 'நான்கண்டேனே' என்கிற அவதாரண தாத்பர்யம் - இதுநான் இத்யாதி. அரவணையாய், வேட்கையெல்லாம் விடுத்தென்று தொடங்கி, நான்கண்டேன்; ஆகையாலே, நீ கூட்டுதி நின்குரைகழல்கள்; இமையோரும் தொழாவகை செய்து ஆட்டுதி; அடியேனும் அதுவறிவன் இத்யந்வய:. (௯)

[கண்டு என்று தொடங்கி]-இப்பாட்டுக்கு, கண் செவி முதலான இந்த்ரியங்களாலே அநுபவிக்கப்பட்ட ஸுகத்தையும் ஸம்ஸாரிகளுக்குதுர்ஜ்ஞேயமாய் ஐந்த்ரியஸுகத்திற்காட்டில் பெருத்து பகவத் கைங்கர்ய ஸுகத்திற்காட்டில் சிறுத்திருந்துள்ள ஆத்மாநுபவஸுகத்தை யும் ஒழிந்தேன்; திருநாட்டிலே வேறொருவர் அபிமாநிக்கக் கடவரின்றிக்கே எல்லாரும் உங்கள் அபிமாநத்திலே அடங்கும்படியாகப் பெரியபிராட்டியாரும் நீயுமே வர்த்திக்கக் கடவதாகக் கண்டுவைத்த நேர்பாட்டைக் கண்டு திருவடிகளை அடையவும் பெற்றேன். ஒண்தொடி - அழகிய வளை.

ப.—அநந்தரம், உமக்கு இதரபுருஷார்த்தங்களைக்கழித்து பரமபுருஷார்த்தத்தைக் கூட்டின கணக்கென்னென்ன; ஐஶ்வர்யகைவல்யங்களை நானேவிட்டு; ஸ்ரீயபதியான உன்னையே புருஷார்த்தமாக நிஶ்சயித்து ப்ராபிக்கும்படியானேன் என்கிறார்.

கண்டு - (ரூபகுணத்தைக்) கண்டும், கேட்டு - (சப்தகுணத்தைக்) கேட்டும், உற்று - (ஸ்பர்ஶகுணத்தைக்) கிட்டியும்; மோந்து - (கந்தகுணத்தை) மோந்தும், உண்டு - (ரஸகுணத்தை) புஜித்தும், உழலும் - (லப்தவிஷயத்தில் பசைபோராமல் ஸஜாதீயவிஷயந் தேடி) அலமாக்கும்; ஐங்கருவி - ஐந்திந்த்ரியங்களாலேயும், கண்ட - பரிச்சேதித்து அநுபவித்த, இன்பம்- ஐஶ்வர்யஸுகமும், தெரிவு - இந்த இந்த்ரியங்களுக்கு க்ரஹித்து அநுபவிக்க, அரிய - அரிதாய், அளவில்லா - (இவ்வைஶ்வர்யஸுகத்திற்காட்டில் நித்யத்வாதிகளாலே) அபரிச்சின்னமாய், சிறு இன்பம் - ஹவதநுபவத்தைப் பற்ற அத்யல்பமான ஆத்மாநுபவஸுகமும், ஒண் தொடியாள் - விலக்ஷணமான முன்கைச்சரியை யுடையளாய், திருமகளும் — ஸர்வஸம்பத்ஸமஷ்டிரூதை யாகையாலே திருவென்று சொல்லப்பட்ட நாரீணாமுத்தமையும்; நீயுமே - (புருஷோத்தமனான) நீயுமே, நிலா நிற்ப - (அந்த ஸம்பத்தும் ஆத்மஸ்வரூபமும் உபயப்ரகாரமுமாம்படி) ஒருபடிப்பட்டு நிற்கும்படியாக, கண்ட - நிரூபித்துவைத்த, சதிர் - நல்விரகை, கண்டு - அபரோக்ஷித்துக்கண்டு; ஒழிந்தேன் - (கேவலைஶ்வர்யத்தையும் கேவலாத்மாநுபவத்தையும்) ஒழிந்தேன்; உன் திருவடி - (ஸகலபதார்த்தமும் உனக்குள்ளேயாம்படி ஸ்ரீயபதியாய் பரமபுருஷார்த்தபூதனான) உன்திருவடிகளை, அடைந்தேன் — (அநுபவமுகத்தாலே) ப்ராபித்தேன்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், கீழே 'விடுத்து' என்றும், 'கூட்டினை' என்றும் ப்ரஸ்துதமான பேற்றை, ப்ரீத்யதிஶயத்தாலே, 'விட்டது இது, பற்றிற்று இது' என்று வ்யக்தமாக அருளிச் செய்கிறார்.

[கண்டு கேட்டு இத்யாதி] - ரூபாதிகளை க்ரஹிக்கைக்குக் கருவியான சக்ஷுராதிகளால் அநுபவிக்கப்பட்ட ஸுகம். ஆத்மாவுக்கு நித்யதர்மமான ஜ்ஞானம் கர்மத்தாலே ஸங்குசிதமாகையாலே உழக்காலே அளக்குமாபோலே இந்த்ரியத்வாரா ப்ரஸ்ருதமான ஜ்ஞானத்தால் வந்த ஐஹிகஸுகம். [தெரிவரிய அளவில்லாச் சிற்றின்பம்] - ஸம்ஸாரிகளுக்கு துர்ஜ்ஞேயமாய் ஐந்த்ரியகஸுகத்திற்காட்டில் பெருத்து பகவத்கைங்கர்யஸுகத்தைப்பற்ற அத்யல்மான ஆத்மாநுபவஸுகம் இவற்றை, [ஒழிந்தேன்] - விட்டேன். [ஒண்தொடியாள் இத்யாதி] - தொடி - முன்கைவளை. ஒண்மையாவது - ஒருகாலும் கழலாதொழிகை. விஶ்லேஷிக்கிலிறே கழலுவது; இவள் நித்யாநபாயிநியிறே. நீயும் அவளுமே என்னும்படி இருவருடையவும் அபிமாநத்துக்குள்ளே ஒரு விபூதியாக அடங்கும்படி யிருக்கை. "நாநயோர்வித்யதே பரம்" என்னு நிற்க, வாசல்கள் தோறும் ஈஶ்வரர்களாயிருக்கிற அதுபோலன்றிக்கே யிருக்கை. நிலாவுகை - வர்த்திக்கை. [கண்டசதிர்] - பார்த்துவைத்த வாய்ப்பு. உங்களிருவருடைய அநு

பவமும் நித்யமாய்ச் செல்லும்படி நீ பார்த்துவைத்த வாய்ப்பைக் கண்டு; அதாவது - அவ் விபூதியிலுள்ளார் சந்தாநுவர்த்திகளாம்படி பண்ணி வைத்த சதிர்; அத்தைக்கண்டு. [அடைந்தேன் உன் திருவடியே] - உன் திருவடிகளை அடையவும் பெற்றேன்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. கீழிற்பாட்டில், ‘விடுத்து’ என்றும், ‘கூட்டினை’ என்றும் ப்ரஸ்துதமான பேற்றை, ப்ரீத்யதிஶயத்தாலே விட்டது இது, பற்றினது இது வென்று வ்யக்தமாக அருளிச்செய்கிறார்.

[கண்டு இத்யாதி] - காட்சிக்குக் கருவியாயிருக்கும் கண், கேட்கைக்குக் கருவியாயிருக்கும் செவி, ஸ்பர்ஶித்தறிகைக்குக் கருவியாயிருக்கும் த்வகிந்த்ரியம், கந்தக்ரஹணத்துக்குக் கருவியாயிருக்கும் க்ராணேந்த்ரியம், ரஸனை ரஸாநுபவத்துக்குக் கருவியாயிருக்கும். கண்டு, கேட்டு, உற்று, மோந்து, உண்டு, இப்படி இதுவே யாத்ரையாய்ப் போருகைக்கு ஸாமக்ரியாயிருக்குமிறே சக்ஷுராதி கரணங்கள். [ஐங்கருவிகண்ட வின்பம்] - உழக்காலே யளக்குமா போலே பரிச்சிந்நவஸ்து க்ராஹகமான இந்த்ரியங்களாலே அநுபவிக்கப்பட்ட ஐஹிகஸுகம். ஆத்மாவுக்கு நித்யதர்மமாய் ஜ்ஞாநம், அதுதான் ஸங்குசிதமாயிருக்கக்கடவது; கர்மநிபந்தநமாக ஸங்குசிதமாய், மநஸ்ஸடியாகப் புறப்பட்டு, பாஹ்யேந்த்ரியத்வாரா விஷயங்களை க்ரஹிக்கக்கடவதாயிறே இருப்பது. [தெரிவரிய வளவில்லாச்சிற்றின்பம்] - இவ்வருகிலநுபவத்தைப் பற்றத் தான் தெரிவரியதாய் - துர்ஜ்ஞேயமாய், அளவிறந்து-அவ்வருகில் பகவதநுபவத்தைப் பற்றத் தான் அளவிலியாய், அணுவான ஆத்மவஸ்துவைப்பற்ற வருகிற ஹேயமாகையாலே ஸ்வரூபதஃ பரிச்சிந்நமாயிருக்கிற ஆத்மாநுபவஸுகம். இவற்றை [ஒழிந்தேன்] - விட்டேன். [சிற்றின்பம்] - அந்தமில்பேரின்பத்துக்கு எதிர்த்தட்டானதிறே. விட்டது இதுவாகில் பற்றிற்றுஎது? என்னில்,- [ஒண்தொடியாள் இத்யாதி] - பெரியபிராட்டியாரும் நீயுமாய்ச் சேரவிருக்கிற உங்களிருவருடையவும் அபிமாநத்திலே ஒருவிபூதியாக அடங்கியிருக்கிற இருப்பைக் கண்டேன். தொடியென்பது - முன்கைவளை. அதுக்கு ஒண்மையாவது-இவளைக் கைகழியாதிருக்கை. நித்யாநபாயிநி யாகையாலே, முன்பு ஒருகால் கழன்று பின்பு ஸாத்மிக்கவேண்டும்படி யிருப்பதில்லையிறே. “சங்குதங்கு முன்கை நங்கை” என்னக்கடவதிறே. [திருமகளும்நீயுமே] – இப்படியிருக்கிற பிராட்டியும்,

---

பத்தாம்பாட்டு - கண்டு இத்யாதி. விட்டது இது வென்றது - ‘சிற்றின்பம்’ என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து. ‘ஒண்டொடியாள்’ என்று தொடங்கி, ‘அடைந்தே னுன் திருவடி’ என்றத்தைப் பற்ற, பற்றினது இது என்றது.

கருவி-*ஸாதநம். சேதநனுக்குக் கண்டுகேட்டுற்றுமோந்துண்டுழலுகைக்கு ஸாதநமாயிருக்கிற சக்ஷுராதி கரணங்களித்யர்த்தஃ. “ஐங்கருவிகண்டவின்பம்” என்றத்தாலே - ஸாம்ஸாரிகஸுகங்களினுடைய பரிச்சிந்நத்வம் ஸித்திக்கிற தென்னுமத்தை ஸநிதர்ஶநமாக அருளிச்செய்கிறார்-உழக்காலே இத்யாதி. கண்ட வின்பம் - அநுபவிக்கப்பட்ட ஸுகம். இன்பம் - இன்பத்தையும். நித்யமாய் விபுவான தர்மபூதஜ்ஞாநமிருக்க, இந்த்ரியங்களாலே யநுபவிக்கிற தென்? என்ன, ஆத்மாவுக்கு இத்யாதி. ஜ்ஞாநம் ஆத்மாவுக்கு நித்யதர்மமாய் என்று அந்வயிப்பது. இப்படியிருக்கச்செய்தேயும் கர்மநிபந்தநமாக என்று கூட்டிக்கொள்வது. விவரணம் - துர்ஜ்ஞேயமாய் என்றது. விவரணம் - அவ்வருகில் இத்யாதி. அளவிலியாய் - ஆதிக்யமில்லாததாய். அளவிலியா யிருப்பானென் என்ன, அணுவான இத்யாதி. ஸ்வரூபதஃ-ஸ்வரூபத்திநாலே. இவற்றை - வைஷயிகாநந்தத்தையும், ஆத்மாநுபவஜநிதாநந்தத்தையும். அந்வயங் காட்டுகிறார் - ஒழிந்தேன் என்று. ‘அளவில்லா’ என்றுவைத்து, ‘சிற்றின்பம்’ என்றதுக்கு பாவம் - அந்தமில் இத்யாதி. இது - உபயாநந்தங்கள். தாத்பர்யதோர்த்தம் - பெரியபிராட்டியாரும் இத்யாதி. ஒருவிபூதி - நித்யவிபூதி. சப்தார்த்தம் - தொடியென்பது இத்யாதி. கழலாமைக்கு ஹேதுவேது? என்ன, நித்யாநபாயிநி இத்யாதி. இவள் வளை கழலா திருக்குமோ? என்ன, சங்கு இத்யாதி. வளைதங்குகிற முன்கையை யுடைய பூர்ணை யித்யர்த்தஃ. திருச்சந்தவிருத்தம் ஐம்பத்தேழாம்பாட்டு. இப்படியிருக்கிற - வளைகழலாதிருக்கிற. “ஒண்டொடியாள்”*

அவள்தானுங் கூட "இறையும் அகலகில்லேன்" என்னும்படியிருக்கிற நீயும். [நீயுமே நிலா நிற்ப] - இருவருடையவும் அபிமாநத்துக்குள்ளே த்ரிபாத்விபூதியாக அடங்கிக்கிடக்கும். "(நாநயோர்வித்யதேபரம்)" என்றுநிற்க, வாசல்தோறும் ஈஸ்வரர்களிறே இங்கு. [நிலாநிற்பக் கண்டசதிர்]-உங்களிருவருடையவும் அபிமாநத்திலே கிடக்குமதுவே யாத்ரையாம்படி நீபார்த்துவைத்த; சதிருண்டு - நேர்பாடு; "(வைகுண்டே)" இத்யாதிப்படியே நீபார்த்துவைத்த வாய்ப்பு, அத்தைக்கண்டு. [உன் திருவடியே - அடைந்தேன்]-"அநந்த்யஸூரிகளோடே ஒரு கோவையாய் உன் திருவடிகளிலே அடிமைசெய்யவேணும்" என்று உன்திருவடிகளைக் கிட்டினேன். இது நான் உற்றது, கீழ்ச்சொன்னவை நான் விட்டது. ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே யென்னும் காட்டில் நித்யவிபூதியோகத்தைச் சொல்லிற்றுமோ? என்னில்;—"அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவது என்றுகொலோ?" என்று இவர் சொல்லுகையாலும் "(பக்தைர்ப்பாகவதைஸ்ஸஹ)" என்று ப்ரமாணாந்தரங்களுண்டாகையாலும். இனித்தான் "நிற்பனவும் திரிவனவும் நீயே மற்றோருபொருளுமின்றி" என்று வைத்து 'கோடுவுலகங்காட்டேல்' என்றவோபாதி; அவர்களிருவருமே என்ற விடத்தில் - அவர்களபிமாநத்திலே அடங்கிக் கிடப்பதோரு விபூதியுண்டாகச் சொல்லத் தட்டில்லையிறே. அதுதான் இதுவானலோ? என்னில்;-அஸாதாரண விக்ரஹத்தோடே, "(பவாம்ஸ்துஸஹவைதேஹ்யா)" என்கிறபடியே தானும் பிராட்டியுமாக இருந்து "(க்ரியதாம்)" என்று சொல்லுகிறபடியே இளைய பெருமாளை அடிமைகொண்டாற்போலே;இவரை அடிமைகொள்ளுவதோரு தேசவிசேஷத்திலேயாயிருக்குமிறே. (௧௦)

என்றாற்போலே ஒருவிசேஷணமிடாதே. 'நீயும்' என்றதுக்கு பாவம் - அவள்தானும் இத்யாதி. இறையும்-க்ஷணகாலமும். 'நீயுமே' என்கிற அவதாரணத்தாலே - நித்யமுக்தரில்லை யென்கிறதோ? என்ன, இருவருடைய இத்யாதி. உபயவிபூதியும சேஷமாயிருக்க, நித்யவிபூதிமாத்ரத்தை இருவருடையவும் அபிமானத்துக்குள்ளே யடங்கிக் கிடக்குமென்ற சொல்லுவானென்? என்ன, "நாநயோ" இத்யாதி. அதாவது-"ஈஸ்வரோஹம்" என்றுகொண்டு பாரதந்த்ர்யத்தை இசையாதேயிருப்பர்களிறே இவர்கள்; அவர்கள் பாரதந்த்ர்யத்தை இசைந்திருக்கையாலே விசேஷித்துச்சொல்லுகிறு ரென்றபடி. [illegible]

இதி ப்ரதமேம்சேஷ்டமே. 'இருவருடையவும் அபிமாநத்திலே கிடக்கும்' என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - "வைகுண்டே" இத்யாதி. நிலாநிற்ப - வர்த்திக்கத்தக்கதாக. கண்டசதிர - நீபார்த்துவைத்த சாதுர்யம். 'கண்டசதிர்கண்டு - உன்திருவடி - அடைந்தேன்' என்றதுக்குப் பலிதார்த்தம் - அநந்த்யஸூரிகள் இத்யாதி. தடஸ்தசங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - ஒண்டொடியாள் இத்யாதி. நித்யவிபூதியோகத்தை - நித்யஸூரியோகத்தை. 'ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே' என்றால் - ஸ்வதந்த்ரமாய் ஒரு வஸ்துவில்லை, பரதந்த்ரமாயுண்டென்று நிஸ்சயித்தபடியென்? என்று சங்காதாத்பர்யம். இவருடைய திவ்யஸூக்தியாலும், சாஸ்த்ரத்தாலும், 'நிற்பனவுந் திரிவனவும்' என்று தொடங்கி அருளிச்செய்த த்ருஷ்டாந்தத்தாலும் உண்டென்று ஸ்த்தாபிக்கிறார் - அடியார்கள் இத்யாதி. யத்வா, ப்ரமாணஸித்தத்தை உபபத்தியாலும் காட்டுகிறார் - இனித்தான் இத்யாதி. 'கொடுவுலகம்' என்கையாலே - லீலாவிபூதியானாற்போலே 'ஒண்டொடியாள்திருமகளும்நீயுமே' என்கையாலே - ததபிமாநாந்தர்க்கதமான நித்யவிபூதி யென்னக் குறையில்லை யென்றபடி. சங்காந்தரம் - அதுதான் இத்யாதி. அதுதான்இதுவானலோ - பிராட்டியும் நித்யஸூரிகளும் தானுமாயிருக்கிற ஸ்த்தாநம் இவ்விபூதியிலேயானலோ? இத்தைப் பரிஹரிக்கிறார் - அஸாதாரண இதயாதி. 'அஸாதாரணவிக்ரஹத்தோடே' என்றதுக்கு - 'இவரையடிமைகொள்ளுவது' என்றத்தோடே அந்வயம். "ஸதாவஸ்ருதி" என்று ஸதாதர்சநம் பண்ணக்கூடாமையாலும், "தமஸ꞉பரஸ்தாத்", "ரஜஸ꞉பராகே", 'கோட்டையினிற்கழித்து' என்று ப்ரக்ருதிக்கப்பாலே ஒருதேசவிசேஷத்திலே யென்றும்சொல்லுகையாலும், இதுதான் ஜ்ஞாநாநந்தங்களுக்குத்திரோதாயகமாய் விபரீதஜ்ஞாநஜநகமுமாகையாலும் கூடாது; பரமபதத்திலேயாகவேணு மென்றபடி. ஒண்டொடியாளென்று தொடங்கி, கண்டசதிர்கண்டு - கண்டுகேட்டுற்றென்றுதொடங்கி, சிற்றின்பம் - ஒழிந்தேன்; உன்திருவடி - அடைந்தேன் இத்யந்வய꞉. (௧௦)

பதினோராம் பாட்டு.

திருவடியைநாரணனைக் கேசவனைப்பரஞ்சுடரைத்
திருவடிசேர்வதுகருதிச் செழுங்குருகூர்ச்சடகோபன்
திருவடிமேலுரைத்ததமிழ் ஆயிரத்துளிப்பத்தும்
திருவடியேயடைவிக்கும் திருவடிசேர்ந்தோன்றுமினே.

ஆ.—(திருவடியை.) எம்பெருமானைக்கண்ட ப்ரீத்யதிஶயத்தாலே அவனையேத்தின இத்திருவாய்மொழி வல்லாரை, இத்திருவாய்மொழிதானே எம்பெருமான் திருவடிகளை யடைவிக்கும். திருவடிகளிலே திவ்யரேகைபோலே போய்ச் சேருங்கள் என்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தாரை இத் திருவாய்மொழி தானே எம்பெருமான் திருவடிகளிலே சேர்க்கும்; ஆன பின்பு, இத்தை அப்யஸித்து அவன் திருவடிகளைச் சேர்ந்து உஜ்ஜீவியுங்கோள் என்கிறார்.

[திருவடியை என்று தொடங்கி] - எல்லாருக்கும் ஸ்வாமியாய், வத்ஸலனாய் ஸ்வாஶ்ரிதஸம்ஶ்லேஷவிரோதியான கேஶிப்ரப்ருத்யஸுர நிரஸநத்தைப் பண்ணும் ஸ்வபாவனாய், திருவவதாரம் பண்ணின விடத்தில் ஐஶ்வரமான படியிற்காட்டிலும் உஜ்ஜ்வலமான தேஜஸ்ஸையுடையவனைத் திருவடிகளைச் சேரவேணுமென்னுங் கருத்தாலே. [செழுங்குருகூர்]-தம்முடைய து:கத்தை எம்பெருமான் கெடுத்தருளுகையாலே ஸம்ருத்தமான திருநகரி.

ப.– அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழி, அப்யஸித்தவர்களை அவன் திருவடிகளை அடைவிக்குமென்று பலத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

திருவடியை-ஸர்வஶேஷியாய், நாரணனை-ஶேஷித்வநிர்வாஹகமான அந்தராத்மத்வத்தை யுடையனாய், கேசவனை-ஶேஷபூதருடைய விரோதிகளைக் கேஶிநிரஸநம் பண்ணினாற்போலே போக்குமவனாய், பரஞ்சுடரை - (ஸம்பந்தத்தாலும் வாத்ஸல்யத்தாலும் விரோதிநிரஸநத்தாலும் ஸித்தமான) நிரதிஶயௌஜ்ஜ்வல்யத்தையுடைய க்ருஷ்ணனை உத்தேஶித்து, திருவடி - அவன் திருவடிகளை, சேர்வது - பற்றவேணுமென்கிற,கருதி - அபிஸந்தியை யுடையராய்க் கொண்டு, செழும் குருகூர் - நிரதிஶய போக்யமான திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன்-ஆழ்வார், திருவடிமேல் - ("பரனடிமேல்"என்று ப்ராப்யமான) அவன் திருவடிகளின்மேலே, உரைத்த - அருளிச்செய்த, தமிழ் ஆயிரத்துள் - தமிழ் ஆயிரத்துள், இப்பத்தும் - இப்பத்தும், திருவடியே- அந்தத் திருவடிகளைத் தானே, அடைவிக்கும் - ப்ராபிப்பிக்கும்;(இத்திருவாய்மொழியில் அந்வயமுடைய நீங்கள்,) திருவடி - அத்திருவடிகளை, சேர்ந்து - ப்ராபித்து, ஒன்றுமின் - (ப்ருதக்ஸ்த்திதியில்லாதபடி) அடிமைசெய்யப் பாருங்கோள். இது - நாலடித்தாழிசை; கலிவிருத்தமுமாம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தாரை இதுதானே அவன் திருவடிகளிலே சேர்ப்பிக்கும் என்கிறார்.

[திருவடியை இத்யாதி] - தமக்கு அவன் பண்ணின உபகாரத்திலே தோற்று ஏத்துகிறார்; [திருவடியை] - ஸர்வஸ்வாமியானவனை. [நாரணனை] - ஸ்வாமியாய்ப் பிரியநிற்கையன்றிக்கே 'அல்லோம்' என்றாரையும் விடமாட்டாத வத்ஸலனை. [கேசவனை] - இதரஸஜாதீயனாய் வந்து அவதரித்து 'ஆவோம்' என்றாருடைய விரோதிகளைப் போக்குமவனை. [பரஞ்சுடரை] - அவதரித்தவிடத்திலும் மநுஷ்யத்வேபரத்வம் இருக்கிறபடி. பரமபதத்திற்காட்டிலும் உஜ்ஜ

வலமான நீர்மையால் வந்த தேஜஸ்ஸையுடையவனை. [திருவடி சேர்வது கருதி] - திருவடிகளைச் சேரவேணுமென்று மநோரதித்து. [செழுங்குருகூர்] – தம்முடைய துக்கத்தை அவன் போக்குகையாலே ஸம்ருத்தமான திருநகரியென்னுதல்; இவர்க்கு இவ்வாசிக்கு அடி அவ்வூரில் பிறப்பு என்னுதல்; திருவயோத்தியிலுள்ளார்க்கு மண்பாட்டாலே ராம பக்தியுண்டாமாபோலே [திருவடிமேல் இத்யாதி] - திருவடிகளிலே வைத்துச் சொன்ன ஆயிரமென்னுதல்; இப்பத்தென்னுதல். இவ் விசேஷணங்களை ஆயிரத்திலும் இட்டு நிர்வஹிப்பர்கள் பூர்வாசார்யர்கள்; பட்டர் அவ்வோ திருவாய்மொழியிலே இட்டு நிர்வஹிப்பர்; [திருவடியே என்று தொடங்கி] - இத்திருவாய்மொழி தானே திருவடிகளிலே சேர்விக்கும். [திருவடி சேர்ந்து] - திருவடிகளை ப்ராபித்து. [ஒன்றுமினே] - "ஸாயுஜ்யம் ப்ரதிபந்நாயே" என்றும் "யேநயேந யாதா ஹ்ருதி தேந தேந ஸஹ கச்சதி" என்றும் சொல்லுகிறபடியே இளையபெருமாளைப்போலே பிரியாதே நின்று எல்லா அடிமைகளும் செய்யப் பாருங்கோள்.

ஈடு.—நிகமத்தில்; இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தாரை இதுதானே அவன் திருவடிகளிலே சேர்க்கும் என்கிறார்.

புறம்புண்டான ருசியைப்போக்கித் தன்பக்கலிலே ருசியைப்பிறப்பித்த உபகாரத்தை அநுஸந்தித்து ஏத்துகிறார்; [திருவடியை] - ஸர்வஸ்வாமியாயுள்ளவனை. [நாரணனை] - கேவலம் ஸ்வாமித்வமேயன்றிக்கே இவை "அல்லோம்" என்றவன்றும் தான் விடமாட்டாதபடி வத்ஸலனுமுள்ளவனை. [கேசவனை] - வத்ஸலனாய்க் கடக்க இருக்கையன்றிக்கே இவற்றோடே ஸஜாதீயனாய் வந்து அவதரித்து அவர்கள்விரோதிகளைப் போக்குமவனை. [பரஞ்சுடரை] - இப்படி அவதரித்துநின்றவிடத்திலே உண்டான மநுஷ்யத்வே பரத்வத்தைச் சொன்னபடி. [திருவடி சேர்வதுகருதி] - அவன்திருவடிகளைக் கிட்டினோமாகவேணு மென்னும் மநோரதத்தை யுடையராய் அடியேபிடித்து மநோரதம் இதுவேயிறே, "துயரறுசுடரடிதொழுதெழு" என்று. [செழுங் குருகூர்ச்சடகோபன்] - அவ்வூரில் பிறப்பாயிற்று இவர்க்கு இந்த ப்ராவண்யத்துக்கு அடி; திருவயோத்யையில் மண்பாடுதானே ராமபக்தியைப் பிறப்பிக்குமாபோலே. [திருவடிமேலுரைத்த இத்யாதி] - அவன் திருவடிகளிலே சொன்ன தமிழாயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு இந்தப்பத்தும் அவன் திருவடிகளிலே சென்று அடைவிக்கும்; நீங்களும் அதுக்கு உறுப்பாகத் திருவடிகளிலே சென்று கிட்டுங்கோள். அவன் திருவடிகளிலே கிட்டக்கொள்ள, அடிசிற்பானைபோலே, உங்களுக்குமாயிராதே அவன் திருவடிகளில் நித்யகைங்கர்யத்திலே அந்வயிக்கப் பாருங்கோள். "ஸாயுஜ்யம் ப்ரதிபந்நாயே" (ஸாயுஜ்யம்ப்ரதிபந்நாயே) என்றும், "யேநயேந யாதா ஹ்ருதி

நிகமம் - திருவடியை இத்யாதி. 'திருவடியேயடைவிக்கும்' இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை. இதுதானே - இத்திருவாய்மொழிதானே.

'திருவடியை' இத்யாதியாலே விசேஷணமிட்டேத்துகிறது? எதுக்காக? என்ன, புறம்புண்டான இத்யாதி. உபகாரத்தை - கீழ்ப்பாட்டிற்பண்ணின உபகாரத்தை. பஹுவ்ரீஹியைக் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - கேவலம் இத்யாதி. விரோதிகளைப்போக்குமவ னென்றதுக்கு - கேசிஹந்த்ருத்வத்திலே நோக்கு. மநோரதம் என்று தொடங்கி? என்ன, அடியேபிடித்து இத்யாதி. 'செழும்' என்றதுக்கு பாவம் - அவ்வூரில் இத்யாதி. மண்பாடு - பூஸ்வபாவம். 'ஒன்றுமின்' என்றதுக்கு - அவன்நினைவுக்கீடாக நித்ய கைங்கர்யத்திலே அந்வயியுங்கோ ளென்று அர்த்தாந்தரம் - அவன்திருவடிகளிலே இத்யாதி. அடிசிற்பானை போலே - நித்யகைங்கர்யத்திலே யந்வயிக்கப்பாருங்கோள் என்று அந்வயிப்பது. உங்களுக்குமாயிராதே - ஸ்வாதந்த்ர்யம் கொண்டாடாதே. அடிசிற்பானைபோலே யென்றது - பாரதந்த்ர்யம் கொண்டாடி யென்றபடி. 'ஒன்றுமின்' என்று - "தத்பாவபாவமாபந்நா" என்கிறபடியே ஐக்யம்போலே யிராநிற்க, அவனோடேசேர்ந்து அடிமைசெய்யுங்கோ ளென்று சொல்லுகிறபடியெங்ஙனே? என்ன, ஸாயுஜ்ய இத்

தேநதேநஸஹகச்சதி’’ (யேநயேநதாதாகச்சதி தேநதேநஸஹகச்சதி) என்றும் சொல்லுகிறபடியே, இளையபெருமாளைப்போலே பிரியாதே நின்று அவன் நினைவுக்கீடாக அடிமைசெய்யப் பாருங்கோள். இப்படி அடிமை செய்வார்க்கு, இவர் விட்டவையும் விட்டுப் பற்றிற்றும் பற்றவேணுமோ? என்னில்,--இவர் அருளிச்செய்த இந்தத்திருவாய்மொழியை அநுஸந்திக்கவே, தன்னடையே ஶப்தாதிகளில் விரக்தியையும் பிறப்பித்து அவன் திருவடிகளிலே சேரவிடும் இது தானே. (கக)

யாதி. “ஸாயுஜ்யம் ப்ரதிபந்நா யே தீவ்ரபக்தாஸ் தபஸ்விந: | கிங்கரா மம தே நித்யம் பவந்தி நிருபத்ரவா:”, “யேந யேந தாதா கச்சதி தேந தேந ஸஹ கச்சதி’’ இதி பரமஸம்ஹிதாயாம். ‘கிங்கரா:’ என்று - முன்னேபோகிறவனொருவனும், பின்னேசெல்லுகிறவனொருவனுமாகச் சொல்லாநின்றதிறே யென்று கருத்து. ‘இப்பத்தும்’ என்கிற ச ஶப்தம் - அவதாரணார்த்த மென்கிறத்தை ஶங்கை முன்னாகக் காட்டுகிறார், ஸிம்ஹாவலோகநந்யாயத்தாலே - இப்படி இத்யாதி. அதாவது - ‘திருவடியேயடைவிக்கும்’ என்னுதல், ‘திருவடிசேர்ந்தொன்றுமின்’ என்னுதல் அமைந்திருக்க இரண்டுஞ் சொல்லுகையாலே இப்படி அடிமைசெய்வார்க்கு இவர் விட்டவையும் விட்டுப் பற்றிற்றும் பற்றவேணுமோ? என்ன, இத்திருவாய்மொழியை அநுஸந்திக்கவே, சப்தாதிகளில் விரக்தியைப்பிறப்பித்துத் தன்னடையே அவன் திருவடிகளிலே சேர்த்துவிடும் இதுதானே : நீங்களும் இறக்குவாதம் பிடித்தாற்போலே யிராதே இசையப் பாருங்கோளென்றபடி. க்ரமேண அந்வய:. (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி. — ஶ்ராவந்த்யாம் ஸ்வஸ்ருஷ்டேஷ்வஸஹாயஶூந்யோ லோகம் விலோக்ய விவஶீக்ருதாந்தம் விஷண்ண: | க்ருத்யாத்யவஸ்தே ஸஹாநுஹரிணா ஸ்வரஸம் வேக்ஷணம் ப்ராப்தி தஶாம் அவேக்ஷத ஶடாரி:.

த்ரவிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி.—காருண்யாதப்ரேக்ஷ்ய ஶ்ரீதபரிஶயிதஸ்த்ரீநா ஜநவர்ண: ப்ராதஸ்தாஸ்ஸ்வாதநே ஶாந்தி ஶரண்யோபி வ்ருஷ்டேதாதீவ ஹ்ருத்ய: | க்ருத்ஸ்ந வேந பாஹ்யோபாஸ்ய பாபஸம்வேஷு பஹ்வேஷு ஸந்தாநோப்யவோஸவாஸ் ஸாந்த்வஸஹவிஹாரஸ்ஸ்தவே க்ஷணம் தாய ॥ தாவேவஸம் வைநிஷ்டு: வேஷஸ்விஹாவணோ தாஸ்ய ப்ரத்யஹ ஸம்ஹாதேஹ்யாஜ்ஞாதிவ்யதேர்நிதா விய தேஷ்யாமா ஸிராஸ | ப்ரஜ்ஞாஜ்ஞதாம் வஸஹாவபாஷிஷுஹதஸ்ஸாதி ஶ்ராவ்யம் வி ஶாந்தஷ்டேஷு ஸதோ நிஜ பூதயஸ்தேநாயதிஸ்வஸ்தாநாய ॥ ஸாநாம் நிராஹக க்ஷோரஹிதஶயநாஸ்ரி வணஸ்ஸஹாவ தாநாதஸஹா ஆஷ்டைவஷாபதீயகயோ மாஸ | ஸந்ததி க்ஷாத்ய வஸ்ய ப்ரியகரணேஷு வேஷ்டஸ்ய தேவ ஸ்வ தஶாவகாஶிஸம் ஸ்துத்யேவஷ்டஜாஷாஶேஷநாய ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

நண்ணாதுமாலடியைநானிலத்தேவல்வினையால்
எண்ணாராத்துன்பமுறுமிவ்வுயிர்கள் — தண்ணிமையைக்
கண்டிருக்கமாட்டாமல் கண்கலங்கும் மாறனருள்
உண்டுநமக்குற்றதுணையொன்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஶரணம், ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

பத்தாந் திருவாய்மொழி—ஒன்றுந்தேவும்: ப்ரவேஶம்.

ஆ.—(ஒன்றுந்தேவும்.) 'அவைஷ்ணவ ஜநஸஹவாஸத்திற்காட்டில் முடிகை நன்று' என்று 'ஈண்ட என்னை முடித்தருளவேணும்' என்று எம்பெருமானை அபேக்ஷிக்கச் செய்தேயும் அவன் செய்தருளாமையாலே, 'இனி இவர்களோடுள்ள ஸஹவாஸம் அவர்ஜநீயமான பின்பு இவர்களை வைஷ்ணவர்களாக்கிக்கொண்டாகிலும் இவர்களோடே கூட வர்த்திப்போம்' என்று பார்த்து எம்பெருமானுடைய ஸர்வேஶ்வரத்வ ஸௌலபத்வாதிகளை உபபாதித்து; அவனை ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்று, அவர்களுக்கு அருளிச்செய்கிறார். எம்பெருமானைக் கண்டு ஸம்ஶ்லேஷித்தபக்ஷத்தில் அந்த ஸம்ஶ்லேஷஜநித ப்ரீத்யதிஶயத்தாலும், எம்பெருமானை இழந்து கிடக்கிற ஆத்மாக்கள்பக்கலுள்ள க்ருபையாலும், 'எம்பெருமானை ஆஶ்ரயியுங்கோள்' என்று அவர்களைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறாரென்னுமது.

ஒ.—பத்தாந் திருவாய்மொழியில், ஸம்ஸாரத்தினுடைய அஸாரதையைக் கண்டு ஸர்வரையும் எம்பெருமானைக் கொண்டு ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தை யறுத்து உஜ்ஜீவிப்பிக்க வேணுமென்று பார்த்து யத்நம்பண்ணி அவர்களுக்கு அபேக்ஷையில்லாமையாலே தம்முடைய அபேக்ஷிதத்தை எம்பெருமான்பக்கலிலே அர்த்தித்துப் பெற்று உஜ்ஜீவித்த ஆழ்வார் அவன் தன் குணங்களாலும் திருத்தவொண்ணாதே கைவிட்ட ஸம்ஸாரிகளைத் தம்முடைய க்ருபாதிஶயத்தினாலே பகவத்பரத்வஜ்ஞாந ப்ரதாநத்தைப் பண்ணித் திருத்த உத்யோகித்து ஸுகது:கங்களில் தாங்கள் நினைத்தபடியன்றிக்கே பரதந்த்ரரா யிருக்கிற இருப்பைக் காட்டிக் கர்மாதிபரதந்த்ரனன்றிக்கே ஸ்வதந்த்ரனா யிருப்பான் வேறே யொருவனைக் கொள்ளாவிடில் ஸுகது:காநுபவங்களும் மற்றுண்டான லோகயாத்ரைகளும் நடவாமையாலே ஒருநிர்வாஹகன் வேண்டின விடத்தில் 'ஜகத்துக்கு நிர்வாஹனாக நாம் அங்கீகரித்த இவன் ஆர்? என்ன குணங்களையுடையவன்? என்ன பேரை யுடையவன்?' என்று ஏவமாதிகளை அறியவேணுமென்று அபேக்ஷை பிறந்தால் அவற்றை ப்ரதிபாதிக்கும்போது ப்ரத்யக்ஷாதிகள் அதீந்த்ரிய விஷயத்தில் ப்ரமாணமாக மாட்டாமையாலே அவ்வர்த்தத்தில் ஶாஸ்த்ரமே ப்ரமாணமாக வேண்டின விடத்தில் பாஹ்யாகமங்கள் புருஷபுத்தி ப்ரபவங்களாகையால் விப்ரலம்பாதி தோஷஸம்பாவனையாலே ப்ரமாணமாகமாட்டா; சதுர்த்தஶவித்யாஸ்தாநப்ரதாநமான வேதமே ப்ரமாணமாகவேணும். அதிலும் பூர்வபாகமானது ஸ்வர்க்கதத்ஸாதநாதிகளுக்கு ப்ரதிபாதகமாகையாலே பரத்வத்தில் ப்ரமாணமாக மாட்டாது. ஸாத்விக புராணேதிஹாஸங்களாலே உபப்ரும்ஹிதமாய் ந்யாயோபேதமான வேதாந்தம் ப்ரமாணமாக வேணும். அதுதான் தத்த்வபரமாயும் உபாஸநபரமாயும் ப்ராப்திபரமாயுமுள்ள வாக்யங்களில் வைத்துக்கொண்டு தத்த்வபரமான காரணவாக்யங்களுக்கெல்லாம் வ்யாக்யாநம் பலிக்கும்படி கதிஸாமாந்யந்யாயத்தாலே நிர்ணீதனான ஶ்ரிய:பதியான நாராயணனுடைய ஜகத்காரணத்வத்தாலும் ஜகந்நியந்த்ருத்வத்தாலும் ஜகத்ரக்ஷகத்வத்தாலும் ஸர்வாபத்துக்களையும் போக்குகையாலும் ஸர்வதத்த்வத்துக்கும் ஆத்மாவாகையாலும் ஸர்வாதிபனாகையாலும் ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கு ஈஶ்வரனாகையாலும் ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுடைய ஈஶ்வரத்வத்தை நிராகரித்து 'ஶ்ரிய:பதியே ஈஶ்வரன்' என்றும், 'அவன் அத்யந்தஸுலபன்' என்றும் ப்ரதிபாதியாநின்றுகொண்டு ஶ்ருதிச்சாயையாலே பகவத்பரத்வத்தையும் ஸௌலப்யத்தையும் உபபாதித்து அவர்களை பகவத்ப்ரவணராக்குகிறார்.

ப.—பத்தாந் திருவாய்மொழியில், கீழ் - ஸம்ஸாரதோஷாநுஸந்தாந பூர்வகமாக பகவத்ப்ராப்தியை ப்ரார்த்தித்தவர் ப்ராப்யமான பரதஶையை அவன் ஆவிஷ்கரிக்கக் கண்டு ஸந்துஷ்டராய், 'இப்பரத்வம் அறியாமல் ஸம்ஸாரிகள் இழக்கவொண்ணாது' என்று பார்த்து,

ப்ராப்யத்வபர்யந்தமான அவனுடைய பரத்வத்தை உபதேசிப்பதாக உத்யோகித்து, அதுக்கு உபகாரகமான ஸர்வகாரணத்வத்தையும், காரணத்வாநுகுணமான நித்யகல்யாணகுண யோகத்தையும், கார்யரூபமான ஜகத்விஷயரக்ஷணவ்யாபாரம் பரத்வாவஹமான படியையும், லோபபாதகமான ஸர்வேஶ்வரத்வத்தையும், அந்த ஈஶ்வரத்வப்ரகாசகமான ஸௌலப்யாதிஶயத்தையும்,ஸம்ஸாரநிர்வஹண ஸாமர்த்யத்தையும், பரத்வப்ரகாஶகமான கருடத்வஜத்வத்தையும், அல்லாத தேவதைகள் பலப்ரதத்வத்துக்கும் ஶக்த்யாதாயகன் அவனே யென்னுமிடத்தையும், அந்யதுரவபோதனான அவன் வர்த்திக்கிற தேசமே உஜ்ஜீவநார்த்திகளுக்கு ஜ்ஞாதவ்யமாம்படியையும், ஸர்வஶரீரியான அவன் திருவடிகளில் கைங்கர்யமே உத்தேஶ்யமான படியையும் உபதேசித்து, இப்படி பரமப்ராப்யபூதனான ஈஶ்வரனுடைய ஹோக்யதாதிஶயத்தாலே இவ் வாத்மாவினுடைய ததேகப்ரியத்வத்தை உபபாதித்துத் தலைக்கட்டுகிறார்.

இ.—பத்தாந் திருவாய்மொழியில் ஸம்ஸாரத்தினுடைய அஸாரதையைக் கண்டு எம்பெருமானைக் கொண்டு ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தை அறுத்து ஸர்வரையும் உஜ்ஜீவிப்பிக்கவேணுமென்று பார்த்து 'நீ உளையாயிருக்க இவை இப்படி நோவுபட விட்டிருக்கை உனக்குப் போருமோ?' என்று அவனை அபேக்ஷிக்க, அவனும் 'இவை அசேதநமன்றே, நாம் நினைத்தபடி செய்கைக்கு; சேதநராகையாலே ருசி முன்னாக வேணுமே; நாமும் உம்மோபாதி யத்நித்து அவர்களுக்கு அபேக்ஷையில்லாமையாலே காணும் கைவாங்கி யிருக்கிறது' என்ன, 'ஆகில், என்னை இவர்கள் நடுவில் நின்றும் கொண்டுபோகவேணும்' என்ன, 'உம்மைக் கொடுபோகப் புகுகிற தேஶம் இதுவன்றோ?' என்று பரமபதத்தில் அநுபவத்தைக் காட்டக் கண்டு ஸ்வலாபத்தாலே த்ருப்தரானார், "நண்ணாதார் முறுவலிப்ப" வில். இதில், ஈஶ்வரனும் 'திருத்தவொண்ணாது' என்று கைவிட்ட ஸம்ஸாரிகளைத் தம்முடைய க்ருபாதிஶயத்தாலே திருத்த உத்யோகித்து அவனுடைய பரத்வஸௌலப்யங்களை உபதேசித்து 'இவனை ஆஶ்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோள்' என்கிறார். நாட்டில் சேதநர் "ஸுவீஹவெயழ, உஃவீாஹஷெவழ" என்று இருக்கச் செய்தே தாங்கள் நினைத்தபடி ஸித்தியாதே பரதந்த்ரரா யிருக்கிற இருப்பைக் காட்டி இஸ் ஸுகதுஃக வ்யவஸ்தைக்கு உங்களையொழிய நியாமகராயிருப்பார் சிலர் வேணும்; கர்மமானாலோ? என்னில்,—அசேதநமாகையாலே வாஶ்யாதிகள் ஊருநிர்மாணத்தில் சேதநாதிஷ்டிதமா யல்லது ஸ்வகார்யத்தைப் பிறப்பிக்கமாட்டாதாபோலே சேதநாபேக்ஷை யுண்டு; அதில் க்ஷேத்ரஜ்ஞரில் தலைவலித்தாரானாலோ? என்னில்,—ஸ்ருஜ்யத்வ கர்மவஶ்யத்வங்களாலே இவன்தன்னோபாதி பரதந்த்ரரா யிருந்தார்கள்; ஆகையாலே, கர்மாதிபரதந்த்ரனன்றிக்கே ஸ்வதந்த்ரனா யிருப்பானொரு நிர்வாஹகனை அங்கீகரிக்க வேணும்; 'அவன் ஆர்? அவன் என்ன குணங்களை யுடையவன்? என்ன பேரை யுடையவன்?' என்று அறியுமிடத்தில் ப்ரமாணங் கொண்டு அறியவேணும். அதில் ப்ரத்யக்ஷாதிகள் அதீந்த்ரிய விஷயத்தில் ப்ரமாணமாக மாட்டாமையாலே ஶாஸ்த்ரமே ப்ரமாணமாக வேணும். அதில் பாஹ்யாகமங்கள் புருஷபுத்திப்ரபவங்களாகையாலே விப்ரலம்பாதிதோஷ ஸம்பாவனையாலே ப்ரமாணமாகமாட்டா; இனி சதுர்த்தஶ வித்யாஸ்தாநப்ரதாநமான வேதம் ப்ரமாணமாகவேணும். அதிலும் பூர்வபாகம் ஸ்வர்க்கதத்ஸாதநாதிகளுக்கு ப்ரதிபாதக மாகையாலே பரத்வத்தில் ப்ரமாணமாக மாட்டாது. ஸாத்த்விகபுராண இதிஹாஸங்களினாலே உபப்ரும்ஹிதமாய் ந்யாயோபேதமான வேதாந்தம் ப்ரமாணமாக வேணும். அதில், தத்த்வபரமாயும் உபாஸநபரமாயும் ப்ராப்திபரமாயுமுள்ள வாக்யங்களில் வைத்துக்கொண்டு, தத்த்வபரமான காரணவாக்யங்களுக்கெல்லாம் நிர்ணயம் பலிக்கும்படி ஶதிஸாமாந்யந்யாயத்தாலே நிர்ணீதனான ஶ்ரிய:பதியான நாராயணனே ஜகத்காரணபூதனாக வேணும். இப்படி ஜகத்காரணபூதனாய் ஜகந்நியந்தாவாய் ஸர்வாபத்ஸகனாய் ஸர்வாத்மாவாய் "நவூஹ்ரானெஶா நஃ" என்கிறபடியே ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கும் உத்

பாதகனை ஶ்ரீபதியே ஸர்வஸ்மாத்பரன் என்றும் ப்ரதிபாதித்து ‘இவன் அரியன்’ என்று கை வாங்க வேண்டாதபடி திருநகரியிலே ஸர்வஸுலபனாய் வந்து ஸந்நிஹிதனான அவனை ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார். ஸம்ஸாரத்துக்கு பீஜம் - பகவத்பரத்வஜ்ஞாநமில்லாமையும், ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யப்ரதிபத்தியுமாயிற்று. அவற்றைத் தவிர்க்கைக்காக அவனுடைய பரத்வத்தை உபதேஶித்து அவனை ஆஶ்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோள் என்கிறார். பரக்கக் கற்றாராய் ஸர்வஜ்ஞராக அபிமாநித்திருக்கிறவர்களும் ‘சேம்புக்குக் கூராச் சிற்றறிவாளருண்டோ?’ என்று கண்டவிடமெங்கும் புக்குத் தலை சாய்த்துத் திரியாநிற்க, எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாதத்தை யாஶ்ரயித்தவர்களில் எத்தனையேனும் அறிவில் குறையநின்றவர்களும் தேவதாந்தரங்களை அடுப்பிடுகல்லோபாதியாக மதித்திருக்கிறது, இவ் “வொன்றுந்தே” வினுடைய வலியிறே; “த்ருணீக்ருதவிரிஞ்சாதி:”. முதல் திருவாய்மொழியிலே ஶாஸ்த்ரஸித்தமான பகவத்பரத்வத்தை பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே கண்டு அநுபவித்தார். “திண்ணன் வீட்”டில் வேதோபப்ருஂஹணமான இதிஹாஸபுராணப்ரக்ரியையாலே பரத்வத்தைப் பேசினார். “அணைவதரவணை”யில் மோக்ஷப்ரதத்வம் ஸர்வேஶ்வரனதாகையாலே மோக்ஷப்ரதன் என்கிற ப்ரஸங்கத்தாலே பரத்வத்தை அருளிச் செய்தார். இதில் “உளன்சுடர்மிகு சுருதியுள்” என்று முதலிலே ப்ரஸக்தமான ஶ்ருதிச்சாயையாலே பரத்வத்தை உபதேஶிக்கிறார்.

ஈடு —ஒருநிலத்திலே ஒரு கூறு உவர்ந்துகிடக்க மற்றைக்கூறு விளைவதறுப்பதாமாபோலே, நித்யவிபூதியும் நித்யஸூரிகளும் பகவதநுபவமே யாத்ரையாய்ச் செல்லாநிற்க ஸம்ஸாரமாகிற பாலைநிலத்தி லுள்ளார் ஶப்தாதிவிஷயங்களிலே ப்ரவணராய் இவற்றினுடைய லாபாலாபங்களே பேறுமிழவுமாய் பகவத்விமுகராய் க்லேஶப்படுகிறபடியை அநுஸந்தித்து, ‘அவர்களைத் திருத்துவோம்’என்று பார்த்து; ‘ஸர்வேஶ்வரன் உளனாயிருக்க நாம் இருந்து க்லேஶப்படவேணுமோ?’ என்று, ‘தேவர் உள்ளீராயிருக்க, இவை இப்படி நோவுபட விட்டிருக்கை போருமோ ? இவர்களையும் திருத்தி நல்வழிபோக்கவேணும்’ என்று அவன் திருவடிகளிலே விழ, ‘நம்குறையல்லகாணும்; இவை அசித்தாய் நாம் நினைத்தபடி காரியங்கொள்ளுகிறோமல்லோமே; சேதநரானபின்பு இவர்கள்பக்கலிலேயும் ருசி யுண்டாகவேணுங்காணும்,அபுநராவ்ருத்திலக்ஷண மோக்ஷத்தைப் பெறும்போது; நாமும் உம்மோபாதி ஆவதெல்லாம்பார்த்து முடியாமை கண்ண நீரோடேகாணும் கைவாங்கிற்று’ என்ன, ‘இவர்களுக்கு ருசியில்லையானாலும், பேற்றுக்கு வேண்டுவது இச்சாமாத்ரமாயிற்றானபின்பு, இந்த இச்சையையும் நீயே பிறப்பித்துக் கொள்ளுமித்தனையன்றோ?’என்று - உதங்கன் துர்யோதநாதிகள் பக்கலுண்டான பக்ஷபாதத்தாலே, துர்யோதநாதிகளை அழியச்செய்து வெற்றிகொண்டு நிற்கச்செய்தே வந்து, ‘உனக்கு ப்ராப்தி ஒத்திருக்க, பாண்டவர்களுக்குப் பக்ஷபதித்து இவர்களை அழியச்செய்தாயே’ என்ன, ‘அவர்களை ஆந்தனையும் பொருந்த

“ஒன்றுந்தேவும்” ப்ரவேஶ:. ஆழ்வான்நிர்வாஹோபஜீவநே வ்ருத்தாநுவாதம் - ஒருநிலத்திலே யித்யாதி. உத்தரஸங்கத்யர்த்தமும், ஆழ்வாருடைய பரமதயாளுத்வ வைபவப்ரகடநார்த்தமும் - வ்ருத்தாநுவாத மென்று கண்டுகொள்வது. ஒருகூறு - ஒருபாகம். உவர்ந்து - ஊஷரமாய். கோபலீவர்த்தந்யாயத்தாலே நித்யவிபூதியுமென்று முக்தர்களை லக்ஷிக்கிறது. யாத்ரையாய் - ஜீவநமாய். பாலைநிலம் - மருபூமி. இவற்றினுடைய - சப்தாதிகளுடைய. இவர்களையும் - என்னைப்போலே இவர்களையு மென்றபடி. ருசியுண்டாக வேணுமென்றவிடத்திலே - ருசிமுன்னாகப்போகாமையாலேயிறே வைதிகபுத்ரர்கள் மீண்டதென்று கண்டுகொள்வது. அபுநராவ்ருத்தீத்யாதி வாக்யம் - பூர்வவாக்யத்துக்கு சேஷம். ஆவதெல்லாம் - கையிலேயாவதெல்லாம். முடியாமை - கிஞ்சித்தும் கார்யகரமாகாமையாலே யென்றபடி. ருசியும், இச்சையும் - பர்யாயம். ‘பக்ஷபாதத்தாலே - வந்து’ என்று அந்வயிப்பது. வெற்றி - ஜயம். ஆந்தனையும் - ஆனபடியெல்லாம்.

விட்டுப் பார்த்தோம்; அவர்கள் 'நாங்கள் பந்துக்கள் ஜீவிக்கில் ஜீவியோம்' என்றபின்பன்றே நாம் அவர்களை அழியச்செய்தது' என்ன, 'ஸர்வநியந்தாவானபின்பு அவர்களுக்கு இசைவைப் பிறப்பித்துப் பொருந்தவிட்டுக் கொள்ளாவிட்டதேன்?' என்று அவன் நிர்ப்பந்தித்தாற்போலே- இவரும் நிர்ப்பந்திக்க, 'சேதநரானபின்பு ருசிமுன்பாகச் செய்யவேணுமென்றிருந்தோமித்தனை காணும்; அது கிடக்க; உமக்குக் குறையில்லையே; உம்மைக்கொடுபோய் வைக்கப்புகுகிற தேசத்தைப் பாரீர்' என்று பரமபதத்தைக் காட்டிக்கொடுக்க, கண்டு க்ருதார்த்தரானார், கீழில்திருவாய்மொழியிலே; பின்னையும் தம்செல்லாமையாலே, ஸர்வேச்வரன் கைவிட்ட ஸம்ஸாரத்தையும் திருத்தப் பார்க்கிறார். 'ஸம்ஸாரத்தை அடியறுக்கவேணும்' என்று பார்த்தார்: ஸம்ஸாரபீஜம் - இதரதேவதைகள்பக்கல் ப்ராவண்யமும், பகவத்பரத்வஜ்ஞாந மில்லாமையுமா யிருந்தது; அதுக்கு உறுப்பாக பகவத்பரத்வ ஜ்ஞாநத்தை உபதேசிக்கிறார். எம்பார், "ஸகலவேதசாஸ்த்ரங்களையும் அதிகரித்துவைத்து, 'பரதத்த்வம் இன்னது' என்று அறுதியிடமாட்டாதே, 'செம்புக்குக் கூராச் சிற்றறிவாளருண்டோ? நமக்கு உபாஸ்யரல்லாதாருண்டோ?' என்று, கண்டவிடமெங்கும் புக்குத் தலைசாய்த்துத் தடுமாறித் திரியாநிற்க, எம்பெருமானார் தர்சநஸ்த்தரில் எத்தனையேனும் கல்வியில்லாத ஸ்த்ரீப்ராயரும் தேவதாந்தரங்களை அடுப்பிடுகல்லோபாதியாக நினைத்திருக்

அவன்-உதங்கன். இவரும் - ஆழ்வாரும். "ஒண்டொடியாள்" இத்யாதியைப் பற்ற, பரமபதத்தை இத்யாதி. பின்னையும் - ஈச்வரன் கைவிட்டபின்பும். "அருள்கண்டீரிவ்வுலகினில்மிக்கதே" என்றும், "நின்கண்வேட்கையெழுவிப்பன்" என்றும் சொல்லுகையாலே - தம்செல்லாமையாலே என்றது. ஈச்வரன்கைவிட்டிருக்க,இவர் திருத்தினால் திருந்துவர்களோ? என்னில்; - உபரிசரவஸுவினுடைய உபதேசசுத்தியாலே பாதாளகதரானவர்கள் திருந்தினாற்போலே, மஹாபாகவதரான இவருடைய கடாக்ஷவிசேஷத்தாலும் உபதேசசுத்தியாலும் திருந்துவர்களென்று கருத்து. உபரிசரவஸுவினுடைய உபதேசத்தாலே பாதாளகதரான அஸுரர் முக்தரான கதையை ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மத்திலே கண்டுகொள்வது. திருத்தும் ப்ரகாரமேது? என்ன, ஸம்ஸாரத்தை இத்யாதி. இதரதேவதைகள் பக்கல் பரத்வபுத்தியடியான ப்ராவண்யமும் என்று கூட்டுவது. அதுக்குஉறுப்பாக - தேவதாந்தரங்கள்பக்கல் பரத்வபுத்தி நிவ்ருத்திக்கு உறுப்பாக. "நாராயண பரம் ப்ரஹ்ம தத்த்வம் நாராயண: பர:", "தத்த்வஜிஜ்ஞாஸமாநாநாம் ஹேதுபி: ஸர்வதோமுகை: | தத்த்வமேகோ மஹாயோகீ ஹரிர் நாராயண: பர:", "ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம்" "ஆலோட்ய ஸர்வஶாஸ்த்ராணி விசார்ய ச புந: புந: | இதமேகம் ஸுநிஷ்பந்நம் த்யேயோ நாராயண: ஸதா", "அஹம் க்ருத்ஸ்நஸ்ய ஜகத: ப்ரபவ: ப்ரலயஸ்ததா | மத்த: பரதரம் நாந்யத் கிஞ்சிதஸ்தி தநஞ்ஜய" இத்யாதி ஸர்வசாஸ்த்ரங்களும் ஏககண்டமாக பகவத்பரத்வத்தையும் ததுபாஸ்யத்வத்தையும் ப்ரதிபாதியாநிற்க, இவர் இப்போது உபதேசிக்கவேணுமோ? இவருபதேசத்தாலேதான் பலித்ததுண்டோ? என்ன; சாஸ்த்ரமுண்டானாலும் பலியாதபடியையும், இவ்வாழ்வார் அருளிச்செய்தது பலித்தபடியையும் அபியுக்தோக்தியாலே வெளியிடுகிறார் - எம்பார் ஸகல இத்யாதி. அதாவது - ஸகல வேதசாஸ்த்ரங்களும், கூழும் பலாப்பிசினும் போலே தேவதாந்தரங்களையும் கலந்துகட்டியாக ப்ரதிபாதிக்கையாலும், அவற்றுக்கு உபதேசசுத்தி யில்லாமையாலும் அவற்றால் பரத்வவிவேகம் பண்ணப் போகாமையாலே அவை ஸம்ஸாரிகளுக்குக் கார்யகரமாயிற்றில்லை; அங்ஙனன்றிக்கே, திருவாய்மொழி கேவலம் பகவத்பரமாகையாலே; இதிலே அந்வயித்தவர்களுக்குக் கலக்கமின்றியிலே நிஸ்ஸந்தேஹமாக பகவத்பரத்வ நிர்ணயம் பண்ணலாம்படியிருக்கையாலும்,'ஸம்ஸாரிகள் ஈச்வரனுக்கு மங்களாசாஸநபரராகவேணும்' என்னும் ப்ரதிபத்தியோடே உபதேசிக்கிற உபதேசசுத்தியாலும் இவருபதேசம் கார்யகரமாயிற்றென்றபடி. அறுதியிடமாட்டாதேயென்றது - "அநந்தபாரம் பஹு வேதிதவ்யம்", "ஶாஸ்த்ரஜ்ஞாநம் பஹுக்லேஶம்" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து. கூரா - தைக்ஷ்ண்யம்போராத. கல்வி - தெளிவு. ஸ்த்ரீப்ராயருமென்றது - அகளங்கநாட்டாழ்வான் பார்யையான த்ரிபுராதேவியார் வ்ருத்தாந்தத்தை நினைத்து. அடுப்பிடு -

கிறது இவ்வோன்றுந்தேவும் இப்பக்ஷத்திலே உண்டாகையிறே” என்று அருளிச்செய்வர்; ‘‘[illegible]’’ (த்ருணீக்ருதவிரிஞ்சாதி). ‘கார்த்தவீர்யார்ஜுநன் என்பானொருவன் தான் ராஜ்யம்பண்ணுகிற காலத்தில் ஆரேனுமோருவர் பாபசிந்தைபண்ணினருண்டாகில் அவர்கள்முன்னே கையும் வில்லுமாய் நின்று அவற்றைத்தவிர்த்துப்போந்தான்’ என்றால், இது உபபந்நம்’ என்றிருப்பர்கள்; ஒருக்ஷத்ரமநுஷ்யனுக்கு ‘இது கூடும்’ என்றிருக்கிறவர்கள்; ‘ஸர்வ ஶக்தியாய் ஸர்வாந்தர்யாமியாயிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரன் இப்படி வ்யாபித்துநின்று நோக்கும்’ என்றால், சேதநர் ‘இது அநுபபந்நம்’ என்றிருப்பர்கள். ‘ஜாதி, வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்கும்’ என்றால், ‘அசித்பதார்த்தத்துக்கு இது கூடும்’ என்றிருப்பர்கள்; ‘பரமசேதநனுமிருப்பானொருவன் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்கும்’ என்றால், ‘இது கூடாது’ என்று ஸம்ஶயியாநிற்பர்கள்.

முதல் திருவாய்மொழியிலே - ஸ்வாநுபவத்துக்கு உறுப்பாக; அவன்காட்டிக்கொடுத்த பரத்வத்தை அநுஸந்தித்து, அதுதன்னை ‘உளன்சுடர்மிகுசுருதியுள்’’ என்று - ஶ்ருதிச்சாயையாலே உபபாதித்தார்; ‘ஸ்வாநுபவந்தான் பிறர்க்குஉறுப்பாயிருக்கையாலே சேதநராகில் இவ்வளவு அமையுமிறே’ என்று பார்த்து, பின்பு இதிஹாஸபுராணப்ரக்ரியையாலே பரத்வத்தை அருளிச்செய்தார் - ‘‘திண்ணன்வீட்டில்’’. அதிலும் அவர்கள் திருந்தாமையாலே; ‘அவர்கள் தங்களையே உத்தேசித்தே பகவத்பரத்வத்தை உபபாதிப்போம்’ என்று பார்த்து, அதுக்கு உறுப்பாக, இதர தேவதைகள்பக்க லுண்டான பரத்வஶங்கையை அறுத்துக்கோண்டு பகவத்பரத்வத்தை உபபாதிக்கிறார் - இதில். முதல் திருவாய்மோழியில் - பரத்வேபரத்வத்தை அருளிச்செய்தார்; அது ஸம்ஸாரிகளுக்கு எட்டாநிலமாயிருந்தது; அதுக்காக, அவதாரத்திலே பரத்வத்தை அருளிச்செய்தார் - ‘‘திண்ணன்வீட்டில்; அதுவும் தத்ப்ராயமாய்ப் பிற்பாடர்க்கு எட்டிற்றில்லை; இரண்டும்

அடுப்புக்கிட்ட அடுப்பிடுகல்லோபாதியாக நினைத்திருப்பர்கள் என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - த்ருணீக்ருத இத்யாதி. ‘‘[illegible] | [illegible]’’ இதி கோவிந்தமுநிஸூக்தம். கீழே - ஸகலசாஸ்த்ரங்களும் கூளமும் பலாப்பிசினும் போலே தேவதாந்தரங்களையும் கலந்துகட்டியாக ப்ரதிபாதிக்கையாலே பரத்வவிவேகம்பண்ணப்போகாதென்று அருளிச்செய்து, வேதசாஸ்த்ரங்கள் யதாவாக ப்ரதிபாதித்தாலும், பாபப்ராசுர்யத்தாலும் சேதநர்க்கு விஶ்வாஸமுதியாதென்கிறார் - கார்த்தவீர்யார்ஜுநன் இத்யாதி. இத்தால் - அகிலபாபக்ஷபணக்ஷமமான இவருடைய கடாக்ஷவிசேஷத்தாலே, ஸம்ஶயஹேதுவான இவர்கள் பாபங்களும் போய் இவருடைய உபதேசமும் கார்யகரமாயிற்றென்று கருத்து. ‘‘[illegible]’’ இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து, ஆரேனும் இத்யாதி. சேதநரென்றது - ஸாபிப்ராயம், வ்யங்க்யம். ஜாதிவ்யக்திதோறும் இத்யாதி - நையாயிகமதம். பரமசேதநனும் இத்யாதி - வேதாந்திமதம்.

முதல்திருவாய்மொழி தொடங்கி - பகவத்பரத்வத்தை அருளிச்செய்திருக்க, மீளவும் அருளிச்செய்தால் புநருக்தமன்றோ? என்ன, த்வேதா பரிஹரிக்கிறார் - முதல்திருவாய்மொழியிலே ஸ்வாநுபவத்துக்கு இத்யாதியாலும், முதல்திருவாய்மொழியில் பரத்வே இத்யாதியாலும். தம்செல்லாமையாலே மீளவும் அருளிச்செய்கிறாரென்று - முந்தின பரிஹாரம். கீழைப்பற்ற ஸௌலப்யாதிசய முண்டாகையாலும் மீளவும் அருளிச்செய்கிறா ரென்று - இரண்டாவது. அதுதன்னை - அந்தப்பரத்வத்தை. ஶ்ருதிச்சாயையாலே யென்றது - பரத்வேபரத்வம். அதாவது - பரனுடைய ஸ்வரூபாதி ப்ரதிபாதகமாகையாலே யென்றபடி. ஸ்வாநுபவார்த்தமாகப் பரத்வத்தை அநுஸந்தித்தால் பிறர்க்குக் கார்யகரமாமோ? உபதேசிக்கவேண்டாவோ? என்ன, ஸ்வாநுபவந்தான் இத்யாதி. இதிஹாஸபுராண ப்ரக்ரியையாலே யென்றது - அவதாரே பரத்வம். இதிஹாஸபுராணங்கள்-அவதாரபரங்கள். பரத்வசங்கையை அறுத்துக்கோண்டு-‘‘நாயகனவனே’’ என்று - ஶ்ருதிச்சாயையாலும், ‘‘கபாலநன்மோக்கம்’’ என்று - இதிஹாஸபுராண ப்ரக்ரியையாலும் பரத்வத்தை உபபாதிக்கிறா ரிதி லென்றபடி. எட்டாநிலம் - துஷ்ப்ராபஸ்த்தலம். தத்ப்ராயமாய் - எட்டாநிலத்-

தேஶகாலவிப்ரக்ருஷ்டமாயிருந்தது; அக்குறைகளொன்றுமின்றிக்கே, "பின்னானார்வணங்குஞ் சோதி" என்கிறபடியே பிற்பாடர்க்கும் இழக்கவேண்டாத அர்ச்சாவதாரத்திலே பரத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார் - இதில்.

இனி இவர்தாம் திருத்தப்பார்த்த வழி ஏது? என்னில்; - எல்லார்க்குமோக்க ஸுகங்களுண்டாகவும், து:கங்களின்றிக்கே யொழியவும் அபேக்ஷிதமா யிருக்கச்செய்தே, அபேக்ஷித்த ஸமயத்தில் அபிமதமானஸுகம் வரக்காணாமையாலும், அநபிமதமான து:கம் வரக்காண்கையாலும், 'இவற்றுக்கு நியாமகனாய் நின்று அநுபவிப்பிக்கிறானொருவன் உளன்' என்று கொள்ளவேண்டியிருந்தது. அதுவேன்? ஸுகது:கங்களுக்கு ஹேதுவான புண்யபாபங்கள் அநுபவிப்பிக்கிறன வானாலோ? என்னில்; – அவற்றினுடைய ஸ்வரூபத்தை ஆராய்ந்தவாறே, அவை - அசேதநமாயிருப்பன சில க்ரியாவிஶேஷங்களாகையாலே அப்போதே நசிக்கும்; இனி, ஊருநிர்மாணத்தில் வந்தால் கர்த்தாவையொழிய வாஶ்யாதிகளுக்கு ஒருவ்யாபாரம் கூடாதாப்போலே, அந்தக்ரியைகளுக்கும் ஒரு சேதநனையொழிய ஃபலப்ரதாநஶக்திகூடாமையாலே ஒருசேதநனைக்கொள்ளவேண்டிவரும்; இனி, 'அபூர்வம்' என்று ஒன்றைக் கல்பித்து 'அது அத்ருஷ்டரூபேண நின்று ஃபலப்ரதமாகிறது' என்னுமதிற்காட்டில், 'ஒருபரமசேதநன் நெஞ்சிலே பட்டு அவனுடைய நிக்ரஹரூபத்தாலும் அநுக்ரஹரூபத்தாலும் இவை பலிக்கிறது' என்கை நன்றிறே. இனி, 'அந்தப் பரமசேத

தூக்கு ஸமமாய். பின்னானார்வணங்குஞ்சோதி - பிற்பட்டாராஶ்ரயிக்கும்படியாக வடிவையுடையனாய்க்கொண்டு திருமூழிக்களத்திலே யிருக்குமவனே யித்யர்த்த:. திருநெடுந்தாண்டகம் - பத்தாம்பாட்டு, "பொன்னானாய்" இத்யாதி.

'ஸர்வேஶ்வரன் கைவிட்ட ஸம்ஸாரத்தையும் திருத்தப்பார்க்கிறார்' என்கிற பரமப்ரக்ருதோபஜீவநேந சங்கிக்கிறார் - இனி இவர்தாம் இத்யாதி. இனி - ப்ரஸக்தாசங்கை நிவ்ருத்தையானபின்பு- 'இனி இவர்தாமிதி' ஶங்காயாமபிப்ராய: — "ஸர்வஸ்யாபி ஜநஸ்ய ஸுகமேவாபேக்ஷிதம், து:கநிவ்ருத்திஶ்ச; அபேக்ஷிதஸ்யைவ ஸ்வாதந்த்ர்யேண ப்ராப்தௌ கிமர்த்தம் நியாமக:? நியாமகமந்தரேண ஸ்வயமேவ ஜாயதே? ஸ்வயம்வாঽப்ராப்தௌ கர்மைவ ஹேது:" இதி. ஸர்வேஷாமேவ பூதாநாம் ஸுகாய நிரயாய ச — எல்லார்க்கும் இத்யாதி. "ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பித்ருமாதருமாகதம் ... ஜ்ஞாநகாரணம்" என்றாற்போலே அருளிச்செய்கிறார்-எல்லார்க்கும்இத்யாதி. தடஸ்தசங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார்-அதுவேன் இத்யாதி. அசேதநமாயிருப்பன சிலக்ரியாவிசேஷங்களாகையாலே யிதி. ஸுகது:கஹேதுத்வம் விவக்ஷிதம், க்ரியாத்வம் - தஸ்யாநித்யத்வ விநாஶஹேது:; அசேதநத்வம் - ப்ரதிநியததேஶகாலவிஶேஷவிஶிஷ்டஃபலஜநநாஸாமர்த்யஹேது:. அப்போதேநசிக்கு மென்றது - ஶப்தபுத்திகர்மணாம் த்ரிக்ஷணாவஸ்தாயித்வத்தைப் பற்ற. க்ரியாவிஶேஷங்கள் ஸ்த்திரங்களானாலும், அசேதநங்களாகையாலே இவற்றுக்குப் பலப்ரதத்வம் கூடாதென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக்க் காட்டுகிறார் - இனி ஊரு இத்யாதி. இனி - அப்போதே நசிப்ப தானபின்பு. வாஶ்யை - வாய்ச்சி. சேதநனைக்கொள்ளுகிறதென்? "யதிகல்பநாலாகவம் ததைவ கல்பநா" என்கிற ந்யாயத்தாலே தர்மியான சேதநனைக் கல்பிக்குமதிலும் கர்மஜந்யஅபூர்வரூப தர்மத்தைக் கல்பித்து, 'அதுவே பலப்ரதமாகிறது' என்றாலோ வென்ன, இனிஅபூர்வம் இத்யாதி. தர்மியான ஈஶ்வரன் ஶ்ருதிஸித்தனாகையாலே கல்ப்யனன்றிறே; ஆகையாலே, "யதிகல்பநாலாகவம் ததைவ கல்பநா" என்கிற ந்யாயம் இங்கு ப்ரஸங்கியா தென்று கருத்து. நன்றிறே யென்றது - அபூர்வத்தைக் கல்பித்தாலும், அதுவும் அசேதநத்வாத் பலப்ரதமாகாமையாலே ததர்த்தமாகச் சேதநனைக் கல்பிக்குமளவில் உனக்கு மிகவும் கல்பநாகௌரவம் ப்ரஸங்கிக்கையாலே, முதலிலே சேதநனைக் கல்பிக்கை லாகவமாகையாலே நன்று என்றபடி. "கல்பநாகௌரவம்யத்ர தம்பக்ஷம் நஸஹாமஹே | கல்பநாலாகவம் யத்ர தம்பக்ஷம்ரோசயாமஹே" என்னக்கடவதிறே. அபூர்வமாவது - கர்மஜந்யமான ஒரு ஸம்ஸ்கார விசேஷம். அத்ருஷ்டமாவது-கர்மஜந்யமான சக்திவிசேஷம். உபரிதநாக்ஷேபஸ்ய தாத்பர்யம்:—"அசேதநஸ்யாபி ப்ரதிநியததேஶகாலவிஶேஷவிஶிஷ்டஃபலஜநகத்வாயோகாத் ப்ரதிஷ்டேயமசேதநஸ்ய ப்ரதி

நன்தானுகிறுன் ஆர்? அவன் ஸ்வரூபஸ்வஹாவங்கள் இருக்கும்படி எங்ஙனே? அவன் சேஷ்டிதங்கள் இருக்கும்படி எங்ஙனே?' என்னில்; - அது ப்ரமாணங்கொண்டு அறியவேணும். அதில், ப்ரத்யக்ஷாதி ப்ரமாணங்கள் அதீந்த்ரியார்த்தத்தில் ஹோசரியாமையாலே அவை ப்ரமாணமாக மாட்டாது; இனி, ஆகமாதிகள் ப்ரமாணமாளுலோ? என்னில்; - அவற்றுக்குப் புருஷபுத்தி ப்ரபவமான விப்ரலம்பாதிதோஷம் உண்டாகையாலே அவையும் ப்ரமாணமாக மாட்டாது; இனி, சதுர்த்தஶவித்யாஸ்த்தாநப்ரதாநமாய் நித்யமாய் அபௌருஷேயமாகையாலே விப்ரலம்பாதி தோஷஸம்பாவநாரஹிதமாய் ஸாத்த்விகபுராணங்களாலே உபப்ரும்ஹிதமான வேதம் ப்ரமாண

[illegible] ‘ஸாகதுஃகங்கள் நினைத்தபடி வாராமையாலே ஒருசேதநனுண்டு' என்று அவன்செய்யும்படியை அநுமாநத்தாலே ஸாதித்தார் - கீழ்; அவனுடைய ஸ்வரூப ஸ்வஹாவாதிகள் இருக்கும்படி யெங்ஙனே? என்ன. - ‘ப்ரமாணங்கொண டறியவேணும்' என்று ப்ரமாணத்தை நிஷ்கர்ஷிக்கிறுர் - அது ப்ரமாணங்கொண்டு இத்யாதி. “[illegible]” என்கிறபடியே ப்ரமாணங்கொண் டறிய வேணு மென்றபடி. “[illegible]” இத்யுக்தஅஷ்டவித ப்ரமாணங்களிலும் வைதிகஸித்தாந்தத்துக்கு, “[illegible]” என்கிற, “[illegible]” என்ற ஆப்த மநுவசநஸித்த ப்ரமாண த்ரயமேயாய், அர்த்தாபத்த்யாதி பஞ்சகமும் யதாயோகமேதத்த்ரயாந்தர்ப்பூத மாகையாலே,‘ப்ரத்யக்ஷாதி'என்கிற ஆதிசப்தம் - அநுமாநவாசகம். அநுமாநமும் அத்யந்தாதீந்த்ரியத்தில் கோசரியாமையாலே ப்ரமாணமாகமாட்டாதென்றபடி. ஆகமாதிகள் - பாசுபத ஸாங்க்யயோகங்கள். ‘விப்ரலம்பாதி' என்கிற ஆதிசப்தத்தாலே - ப்ரமப்ரமாதஅஶக்திகளைச் சொல்லுகிறது. இங்கே - ‘[illegible]' என்று அநுஸந்தேயம். சதுர்த்தச வித்யைகளாவன - “[illegible]” இத்யுக்தங்கள். இவற்றில், அங்கங்களாவன - “[illegible]” என்று சொல்லப்பட்ட ஷடங்கங்கள். சிக்ஷையாவது - வர்ணஸ்வரமாத்ராதி நிரூபணம்பண்ணும் சாஸ்த்ரம். கல்பஸூத்ரமாவது - வேதார்த்தாநுஷ்டாந ப்ரகாரநிரூபணம் பண்ணும் சாஸ்த்ரம். வ்யாகரணமாவது - ப்ரக்ருதிப்ரத்யயாதிமுகேந அர்த்தாபிதாயகமான பதங்களை நிரூபிக்கும் சாஸ்த்ரம். நிருக்தமாவது - அக்ஷரஸாம்யமாத்ரத்தாலே பதங்களின் அர்த்தத்தை நிரூபிக்கும் ஶாஸ்த்ரம். ஜ்யோதிஷமாவது - அத்யயநாநுஷ்டாநாதிகளுடைய காலநியமம்பண்ணும் சாஸ்த்ரம். சந்தோவிச்சித்தியாவது - ஶாயத்ர்யாதிச்சந்தஸ்ஸுக்களை நிரூபிக்கும் சாஸ்த்ரம். இப்படி ஸாங்கமான வேதங்களுடைய அர்த்தௌசித்யத்தை, ப்ரமாணுதிநிரூபணங்களாலும் தர்க்கமர்யாதையாலும் நிரூபிக்கக்கடவதாயிருக்கும் ந்யாய சாஸ்த்ரம். மீமாம்ஸையாவது - வேதபதங்களினுடைய அர்த்தஶமகத்வத்துக்கு உபயுக்தமாகப் பூர்வபக்ஷஸித்தாந்தரூபேண உண்டான விசாரம். “[illegible]” என்றத்தைப்பற்ற, நித்யமாய் அபௌருஷேயம் என்றது. ‘ஸாத்த்விகபுராணங்களாலே உபப்ரும்ஹிதம்'என்கைக்கு, முதலிலே வேதத்

மாகவேணும். 'ஸாத்த்விகபுராணங்கள்' என்று விமேஷித்ததுக்குக் கருத்தேன்? என்னில்; - புராணகர்த்தாக்களெல்லோரும் ப்ரஹ்மாவின்பக்கலிலே சென்று இவ்விரண்டு காதைகளையும் கேட்டுப்போந்து தாந்தாம் புராணங்கள் பண்ணினார்கள்; அந்தப்ரஹ்மாதானும் "யொ ஹ்ராணம்விஷயாதிவ ஹ்வ ம்யொவைவேஷாம்ஶ்ச ஹிணொதிதவெ" (யோப்ரஹ்மாணம்வித தாதிபூர்வம் யோவைவேதாம்ம்சப்ரஹிணோதிதஸ்மை) என்கிறபடியே - ஸர்வேம்வரனாலே ஸ்ருஷ்டனாய் அவனாலே லப்தஜ்ஞாநனுமா யிருக்கச்செய்தேயும், "ஷ்டவொவாஸ ஹவா நஜயொநிஃபிதாமஹஃ" (ப்ருஷ்டஃப்ரோவாசபகவாநப்ஜயோநிஃபிதாமஹஃ) என்று கொண்டு-ருஷிகளைக்குறித்து உபதேசிக்கிறவிடத்திலே, 'நான் குணத்ரயவம்யனாயிருப்பன்; தமோகுணம் உத்ரிக்தமானபோதும் ரஜோகுணம் உத்ரிக்தமானபோதும் சொன்னவற்றைப் போகட்டு, ஸத்த்வகுணம் உத்ரிக்தமான ஸமயத்தில் சொன்னவற்றை ஸ்வீகரியுங்கோள்' என்றானிறே; இனி, "அமெ ஶிவஸ்ய ஹாத்ஜ்யம் தாமஸெஷு ப்ரகீத்யதெ । ராஜஸெஷு ச ஹாத்ஜ்யமயிகம் ஹ்மணொவிஷு: । ஸாத்திகெஷ்வயகல்வெஷு ஹாத்ஜ்யமயிகம் ஹரெ:" (அக்நேம்மிவஸ்ய மாஹாத்ம்யம்தாமஸேஷுப்ரகீர்த்யதே। ராஜஸேஷுசமாஹாத்ம்யம்அதிகம்ப்ரஹ்மணோவிதுஃ । ஸாத்த்விகேஷ்வதகல்பேஷு மாஹாத்ம்யமதிகம்ஹரேஃ) என்றாநின்றதிறே; ஆகையாலே, குண பேதங்களாலே புருஷபேதங்களைக்கொண்டு அவ்வழியாலே புராணபேதம் கொள்ளலாயிருந்தது;

துக்கு உபப்ரும்ஹணந்தான் வேண்டுகிறதென்? என்னில்; வேதார்த்தநிர்ணயத்துக்கு ஸர்வமாகாப்ரத்ய ந்யாயாதிஸஞ்சாரம் அபேக்ஷிதமாய். இதுதான் தெளியக்கண்ட ருஷிக்கொழிய மந்தமதிகளுக்கு அமக்யமா கையாலே, "இதிஹாஸபுராணாஹ்யாம் வெஷம் ஸமுபவூஹயெத் । விஹெத்யல்ஸ்ருதா வெஷொமாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி" என்கிறபடியே ருஷிகள் வசநங்களைக்கொண்டே உபப்ரும்ஹிக்க வேணுமிறே. ஸாத்த்விகபுராணங்களென்று விமேஷித்ததுக்குக் கருத்தேன்? என்னில்-என்றதுக்குஹாவம்- புராணங்களுக்கு ஸாத்த்விகத்வாதிபேதம் ஸத்த்வாதிகுணயுக்த வக்த்ருபேதநிபந்தநமன்றோ? க்ருத்ஸ்நபுரா ணத்துக்கும் வக்தா ப்ரஹ்மா ஒருவனுமேயாயிருக்க, இங்ஙன் விமேஷிக்கவேணுமோ? என்று. "க்ருத்ஸ்ந புராணவக்தா ப்ரஹ்மா" என்னுமதுக்கு நியாமகம்- "ப்ரஹ்மா தெவாநாம் ப்ரதமம் ஸம்பபூவ புராணம் ஸர்வ ஸாஸ்த்ராணாம் ப்ரதமம் ப்ரஹ்மணா ஸ்ம்ருதம்" என்கிற வசநம். புராணமெல்லாம் ப்ரஹ்மாவாலே சொல்லப்பட்டதாகில், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் தொடக்கமான புராணங்களுக்குப் பராசரர்தொடக்கமான மஹர்ஷிகளை வக்தாக்களா கச் சொல்லக்கூடாதீ! என்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் - புராணகர்த்தாக்கள் இத்யாதி. இவ் விரண்டு காதைகளையும் - இரண்டுமூன்று வார்த்தைகளையும். ஸமப்தத்துக்கு அர்த்தமில்லை; காதைகளை - யென்றபடி. தாந்தாம் புராணங்கள்பண்ணினார்கள்-தத்தத்குணோத்ரேக ஸமயத்தில் அவன் சொன்னதுக் கீடாகத் தாந்தாம் புராணங்கள்பண்ணினார்கள் என்றபடி. பகவத்ஸ்ருஷ்டனாய் தல்லப்தஜ்ஞாநனாயிருக் கிற ப்ரஹ்மாவுக்கும் குணத்ரயவம்யதையுண்டோ?என்ன, அந்தப்ரஹ்மாதானும் இத்யாதி. ஸத்த்வகுணம் உத்ரிக்தமான ஸமயத்தில் சொன்னவற்றை யென்றது - "ஸாத்திகெஷ்வயகல்வெஷு ஹாத்ஜ்யமயிகம் ஹரெ:। தெஷ்வெவயொகஸம்ஸித்தா: கமிஷ்யந்தி பராம் கதிம்" என்றதைப்பற்ற. ஸத்த்வகுணம் உத்ரிக்தமானபோது சொன்னவையெது? என்ன, அக்நேம்மிவஸ்ய இத்யாதி. தாமஸேஷு - தாமஸ கல்பேஷு. கல்பமென்று - திவஸத்துக்குப் பேர். "யொ ஹ்ராணம்விஷயாதிவ ஹ்வ ம்யொவைவெஷாம்ஶ்ச ஹிணொதிதவெ" இத்யாதி ம்வேதாம்வதரே. "கஸ்யாஹியாவ ஹ்வம் ஊர்த்வ ரெதஸ்தவொநிஷ்டா: । ஷ்டவொவாஸ ஹவா நஜயொநிஃபிதாமஹஃ" இதி ப்ரதமேம்மே. அக்நேம்மிவஸ்ய இத்யாதி - மாத்ஸ்யே. குணபேதங்களாலே புருஷபேதங்களைக் கொண்டு என்றது - ஒருவன்தனக்கே அவ்வோகுணவிசிஷ்டகாலபேதேந பேதங்கொண்டு என்றபடி. "ஸத்த்வம் ரஜஸ்தம இதி ப்ரக்ருதேர்குணாஸ்தைர்யுக்த: பர: புருஷ ஏக இஹாஸ்ய தத்தெ । ஸ்திதயெ ஹரிவிரிஞ்சிஹரெதி ஸஞ்ஜ்ஞா:" என்னக்கடவதிறே. ப்ரஹ்மாதிகள் குணத்ரயவம்யரென்ற விடத்துக்கு - "நததஸ்தி

ஆகையாலே, ஸாத்த்விகபுராணங்களாலே உபப்ரும்ஹிதமான வேதம் ப்ரமாணமாகவேண்டி யிருந்தது. அந்த வேதத்துக்கு குணத்ரயங்களால் வரும் தோஷம் இல்லையேயாகிலும்; ஸவிபூதிகனை ஸர்வேச்வரனை உபபாதிக்கப்போந்த தாகையாலே, "த்ரைகுண்யவிஷயாவேதா:" (த்ரைகுண்யவிஷயாவேதா:) என்கிறபடியே - குணத்ரயங்களுக்கும் ஆச்ரயபூதரான சேதநரை விஷயமாகவுடைத்தாய் அவர்களுக்கு ஹிதம்சொல்லப்போந்ததாகையாலே அவர்களுடைய குணநுகுணமாக ஹிதம் சொல்லுமது உண்டாயிருக்குமதுக்கும். அது அங்ஙன் சொல்லிற்றேயாகிலும், "யாவாநர்த்தஉதபானே ஸர்வதஸ்ஸம்ப்லுதோதகே। தாவாந்ஸர்வேஷு வேதேஷு ப்ராஹ்மணஸ்யவிஜாநத:" (யாவாநர்த்தஉதபாநே ஸர்வதஸ்ஸம்ப்லுதோதகே। தாவாந்ஸர்வேஷு வேதேஷு ப்ராஹ்மணஸ்யவிஜாநத:) என்கிறபடியே ஆறு பெருகியோடாநின்றால் தாபார்த்தனானவன் தன் விடாய தீருகைக்குவேண்டுவது உபஜீவிக்குமத்தனையல்லது ஆற்றுநீரை அடங்க வற்றுவிக்கவேணுமென்னும் நிர்ப்பந்த மில்லையிறே; அப்படியே முமுக்ஷுவானவன் இவற்றில் தனக்கு உபாதேயமான அம்சத்தையிறே க்ரஹிப்பது. இனி இந்த வேதந்தான் 'பூர்வபாகம்' என்றும் 'உத்தரபாகம்' என்றும் இரண்டுவழியாலே பிரிவுண்ணக்கடவதாய், அதில் பூர்வபாகமானது - ஆராதநவேஷத்தைச் சொல்லியும் ஸ்வர்க்காதி புருஷார்த்தங்களையும் தத்ஸாதநாதிகளையுஞ் சொல்லியும் அவற்றிலே நின்று பரக்குமதாயிருக்கும்; இனி, உத்தரபாகமானது - ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபரூப குணங்களைப் பரக்க நின்று உபபாதிக்கும்.

இனி, உபாஸ்யவஸ்து எது? என்றால்,—ஜகஜ்ஜந்மாதி காரணமென்று காரணவாக்யங்கள் ஒருங்கவிட்டுவைத்தன. எங்ஙனே யென்னில்:-"யதோவா இமாநி பூதாநிஜாயந்தே। யேநஜாதாநிஜீவந்தி। யத்ப்ரயந்த்யபிஸம்விசந்தி। தத்விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ। தத்ப்ரஹ்ம" (யதோவா இமாநி பூதாநிஜாயந்தே | யேநஜாதாநிஜீவந்தி | யத்ப்ரயந்த்யபிஸம்விசந்தி | தத்விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ | தத்ப்ரஹ்ம) என்றுகொண்டு-அல்லாத தத்த்வங்களுக்கு *அத்யேயதை முன்னாக ஜகத்காரணவஸ்துவுக்கு த்யேயதையை விதித்துக்கொண்டு நின்றது; "காரணந்துத்யேய:" (காரணந்துத்யேய:)

ப்ரஹ்மஸ்ருஷ்டிவிஷயேவேஷாவா ...: । ஸத்த்வம் ... ஹிதம் ... என்கிற ச்லோகம் விவக்ஷிதம். ப்ரக்ருதத்தை நிகமிக்கிறார் - ஆகையாலே இத்யாதி. ஸாத்த்விகபுராணோபப்ரும்ஹிதமானதுவே' என்பானென்? அபௌருஷேயமாகையாலே குணக்ருததோஷமில்லையே யென்ன, அந்தவேதத்துக்கு இத்யாதி. தத்தத்குணநுகுணமாக ஹிதஞ்சொல்லப் போந்ததாகில், ப்ரதிபுத்தனுக்கு உபாதேயம் எது? என்ன, அது அங்ஙன் இத்யாதி. "த்ரைகுண்யவிஷயாவேதா நிஸ்த்ரைகுண்யோ பவார்ஜுந । நிர்த்வந்த்வோ நித்யஸத்த்வஸ்தோ நிர்யோகக்ஷேம ஆத்மவாந் | யாவாநர்த்த உதபாநே ஸர்வதஸ்ஸம்ப்லுதோதகே | தாவாந்ஸர்வேஷு வேதேஷு ப்ராஹ்மணஸ்ய விஜாநத:" இதி கீதாயாம் த்விதீயே. ச்லோகதாத்பர்யம் - ஆறு இத்யாதி. இனி, உபாதேயாநுபாதேயாம்சம் அறிகிறபடி எது? என்ன, அவற்றைப் பிரித்துக்காட்டுகிறார் - இனிஇந்த இத்யாதி. தத்ஸாதநாதிகள் - ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளென்றபடி.

"லக்ஷணப்ரமாணாப்யாம் ஹி வஸ்துஸித்தி:" என்கிற ந்யாயத்தாலே, கீழ் - ப்ரமாணத்தை நிஷ்கர்ஷித்து, இனிமேல் - அந்தப்பரமசேதநனுடைய லக்ஷணவிஷயப்ரச்நத்தை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார், இனிஉபாஸ்யவஸ்து இத்யாதி. "ஸூக்ஷ்ம, ..." இதிவத் "ஸவிசேஷம் வாக்யம் ஸாவதாரணம்" என்கிற ந்யாயத்தாலே, 'ததேவவிஜிஜ்ஞாஸஸ்வ' என்று அவதாரணகர்ப்பமாகவிவக்ஷிதமது, அல்லாத தத்த்வங்களுக்கு * அத்யேயதை முன்னாக என்றது. யத்வா, அல்லாத தத்த்வங்களுக்கு அத்யேயதை முன்னாக, ஜகத்காரண வஸ்துவுக்கு த்யேயதையை விதித்த வாக்யம்எது? என்ன, காரணந்துத்யேய இத்

---

* அத்யேயதை - த்யாநம் பண்ணத்தகாததாகை.

என்னக்கடவதிறே. ' அந்த த்யேயவஸ்துதன்னை, ''ஸதேவஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்'' (ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ரஆஸீத்) என்று ஸச்சப்தத்தாலே சொல்லி, ஶாகாந்தரத்திலே நின்று, ''ஆத்மா வாஇதமேகஏவாக்ர ஆஸீத்'' (ஆத்மாவாஇதமேகஏவாக்ரஆஸீத்) என்று ஆத்மசப்தத்தாலே சொல்லி, அதுவும் பலவிடங்களிலே ஒட்டிக்கொள்ளலா யிருக்கையாலே, ''ப்ரஹ்மவாஇதம்-ஏகமேவ-அக்ர ஆஸீத்'' (ப்ரஹ்மவாஇதம்-ஏகமேவ-அக்ரஆஸீத்) என்று ப்ரஹ்மசப்தத்தாலே சொல்லி, அந்தப்ரஹ்மசப்தந்தானும் அநேகதத்த்வங்களைவசிக்குமாகையாலே, ''ஏகோஹவை நாராயண ஆஸீத்'' (ஏகோஹவைநாராயணஆஸீத்) என்று நாராயணசப்தவாச்யனாகச்சொல்லி நின்றது; ஆனால், பின்னை, ''நப்ரஹ்மா நேஶாந:'' (நப்ரஹ்மாநேஶாந:) என்றும், ''ஶம்புராகாஶமத்யே த்யேய:'' (ஶம்புராகாஶமத்யேத்யேய:) என்றும் ருத்ராதிகளுக்குக்

யாதி என்னுதல். ' ப்ரஹ்மவிஷ்ணு ருத்ரேந்த்ராஸ்தே ஸர்வே ஸம்ப்ரஸூயந்தே ஸர்வாணிச பூதாநி ஸஹ பூதைர்ந காரணம் காரணாநாம் த்யாதா த்யாதா காரணம் து த்யேய: ஸர்வைஶ்வர்யஸம்பந்ந: ஸர்வேஶ்வர: ஶம்புராகாஶமத்யே த்யேய:' இத்யதர்வஶிகாயாம். 'த்யேயோ நாராயணஸ்ஸதா' என்கையாலே த்யேயஶப்தம் - அவதாரண வாசகம். ஸகலஶாஸ்த்ரேஷு ப்ரதிபாத்யஸ்ய ஸர்வேஶ்வரஸ்ய நாராயணஸ்ய ஸர்வேஷாம் ஶுபாஶ்ரயத்வாச்ச நாராயண ஏவ த்யேயஸ்ஸதா—அந்தத்யேய வஸ்துதன்னை இத்யாதி. 'ஸதேவ' என்று தொடங்கி 'நாராயண ஆஸீத்' என்னுமளவும், பூர்வபூர்வம் ஸாமாந்யசப்தமாய்உத்தரோத்தரம்விசேஷசப்தமாகையாலே, ''ஸத்ப்ரஹ்மாத்மஶிவேஶாநஹிரண்யகர்ப்பஶம்பு நாராயணோக்த்யா வ்யாப்ய ப்ரதிபாத்யவ்யவஸ்திதைகவிஷயாந்வயபோதோ ஜந்மாதி ஸூத்ரநியாயஸித்தஸ்ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணைரப்யுபப்ருஹ்மிதஶ்ச ஜஜ்ஞே ஶ்ருதித்த ஸம்வாத:'' என்கிறபடியே, ப்ரஹ்மவா இத்யாதிவாக்யாநந்தரம்-ஆத்மாவா இத்யாதிவாக்ய மநுஸந்தேயம். ஸச்சப்தம் - ஸத்தாயோகி ஸகலபதார்த்தவாசகதயா ஸந்மாத்ரஸாதாரணமாகை யாலே, அத்தை ''ப்ரஹ்மவாஇதம்'' என்று விசேஷித்து, அந்த ப்ரஹ்மசப்தமும்- ''தேவஸ்ய ஸ்ம்ருதி ப்ரஹ்மாணம்'' என்று ஜீவபரவாசகமாயும், ''தஸ்மாதேதத் ப்ரஹ்ம நாம ரூபமந்நஞ்ச ஜாயதே'' என்றும், ''ப்ரஹ்ம ப்ரஹ்மவம் கார்ய:'' என்றும் ப்ரதாநவாசகமாயும் வேதவாசகமாயு மிருக்கை யாலே ''ஆத்மாவாஇதம்'' என்று விசேஷித்து, ஆத்மசப்தமும் - ''ஆத்மா ஜீவேத்ருதௌதேஹ ஸ்வபாவே பரமாத்மநி । யத்நேர்க்கே ச ஶரீரே ச தேஹே ப்ரஜ்ஞாயாம் நிதம்'' என்று அநேக பதார்த்த வாசகமாகையாலே ''ஏகோஹவை நாராயண ஆஸீத்'' என்று விசேஷித்த தென்றபடி. ''ஸதேவ'' இத்யாதி வாக்யம் சாந்தோக்யே. ''ஆத்மாவாஇதம்'' இத்யாதி ஐதரேயகே. ''ப்ரஹ்மவா இதம்'' இத்யாதி வாஜஸநேயகே. ''ஏகோஹவைநாராயண:'' இத்யாதி மஹோபநிஷதி. நடஸ்த்தசங்கையை அநுவதிக்கிறார் - ஆனால் இத்யாதி. ஆனால் பின்னையென்றது - நாராயண னே காரணபூதனும் த்யேயவஸ்துவுமானால் என்றபடி. ''யதா தமஸ்தந்ந திவா நராத்ரிர்ந ஸந்நசாஸச் சிவ ஏவ கேவல:'' இதி ஶ்வேதாஶ்வதரே. அஸ்யார்த்த: - யதா தமஆஸீத் - தமோவஸ்தா ஸீத், ததா, திவாராத்ரீ ந, ஸத் ந, அஸத் ந, கேவலம் ஶிவ ஏவாஸீதிதி. அத்ர-ஸத ஸச்சப்த - நாமரூபவிபாகவிஶிஷ்ட சிதசித்வாசி. ஶம்புராகாஶமத்யே த்யேய இதி - அத்ர, ஆகாஶஶப்த:-பரமாகாஶவாசீ; ததுக்தம் ஶ்ருதிப்ரகாஶிகாயாம் - ''ப்ரதேஶோ த்யேய இதி வசி

காரணத்வமும் த்யேயதையும் விதியாநின்றதே; அவை செய்வதென்? என்னில், - அவர்களை உத்தேசித்துச் சொல்லிற்றேயாகிலும் ஶக்திகுணயோகத்தாலும் ஸ்வகப்ரதத்வத்தாலும், அவையும் விஶேஷ்யமான நாராயணஶப்தவாச்யன்பக்கலிலே சென்று சேரும். ஶம்பு ஶிவாதி ஶப்தங்களை நாராயணஶப்தவாச்யனுக்கு விஶேஷணமாக்கியோஜித்தவோபாதி, இந்நாராயணஶப்தத்தை ஶம்பு ஶிவாதி ஶப்தவாச்யனானவனுக்கு விஶேஷணமாக்கினாலோ? என்னில், - குணயோகத்தாலே அவற்றை இங்கேசேர்க்கலாம்; இது *யோகரூடியாகையாலே, வ்யக்த்யந்தரத்தில் சேர்க்கவொண்ணாது. சிலர்க்கே நாமதேயமாய் வ்யவஸ்த்திதமாயிருக்கிறவற்றை வேறேசிலர்பக்கலிலே கொடுபோய்ச் சேர்க்கும்படி யெங்ஙனே? என்னில்; - இந்த்ரப்ராணாகாஶஶப்தங்களான

வ்யவஸ்தாயாம். பரிஹாரம்-அவர்களை இத்யாதி. [illegible] ஆகாஶ: - [illegible], [illegible] [illegible] 'அவர்களை உத்தேசித்துச் சொல்லிற்றேயாகிலும்' என்ற அபிசப்தத்தாலே, ஸ்வபக்ஷத்தால் அவர்களை யுத்தேசித்துச சொல்லக்கூடாதென்கை. எங்ஙனேயென்னில்; "நாராயணாத் ப்ரஹ்மா ஜாயதே நாராயணாத் ருத்ரோ ஜாயதே", "[illegible] ஜாயதே" என்று - ஸ்ருஜ்யத்வமும், "[illegible]" என்று - லயமும் சொல்லுகையாலே "ஶிவ: [illegible]" என்றகாரணத்வம் கூடாது: ஶதபதத்திலே அஷ்டமூர்த்திப்ராஹ்மணத்திலே; "[illegible]" இத்யாதியாலே - ஸம்வத்ஸரஶப்தவாச்ய சதுர்முகஸ்ருஷ்டத்வ அபஹதபாப்மத்வ [illegible] அஷ்டமூர்த்யஷ்டகத்வ கதநத்தாலே உபாஸ்யத்வம் கூடாது. ஆனால்; "[illegible]" என்று - விஷ்ணுவுக்கும் ஸ்ருஜ்யத்வாதிகள் சொல்லுகிறதேயென்னில்; - அது - அநுவாதரூபமாகையாலே. "அஜாயமாந:" "[illegible]" இத்யாதி ப்ராபகவாக்யாநுகுணமாக, அகர்மஹேதுகத்வேநவும் அதத்பலார்த்தத்வேநவும் விலக்ஷணமான ஸ்வேச்சாக்ருதஜந்மத்ஸ்வபாவபகவதவதாரபரம். இப்படியாகிறே "[illegible]" "[illegible]" இத்யாதி சேருவது. ருத்ராதிகளுக்கு ஈத்ருஶப்ராபகவாக்யங்க ளில்லாமையாலே, ஜந்மம் கர்மநிபந்தநம். ஸ்வகப்ரதத்வரூப குணயோகத்தாலும் என்று கூட்டுவது. விஶேஷ்யமான-ருத்ரப்ரகாரித்வேந விசேஷ்யமான. கீழே சொல்லிற்றேயாகிலுமென்று அந்வாருஹ்யவாதமாகையாலே. ப்ரதாநமான அவயவஶகத்யா அந்வாரகபகவத்பரத்வபக்ஷத்திலே சங்கிக்கிறார் - ஶம்புசிவாதி இத்யாதி. குணயோகத்தாலே அவற்றை இத்யாதி வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம் - ஶம்புசிவாதிசப்தங்கள் - "[illegible]" என்றும், "[illegible]" "[illegible]" என்றும் அந்யதாஸித்தப்ரயோகமாகையாலே, வ்யக்த்யந்தரத்திலே சேர்க்கலாம்: நாராயணசப்தம் - அநந்யதாஸித்தப்ரயோகமாகையாலே, வ்யக்த்யந்தரத்திலே சேர்க்கவொண்ணாதென்ற. இது - நாராயணசப்தம். இத்தால் - '[illegible]' என்கிற ந்யாயத்தாலே, ஶ்ரீ பங்கஜாதி ஶப்தங்களைப்போலே யோகரூடியான நாராயணஶப்தாநுகுணம், கேவலயௌகிகங்களான ஶம்புஶிவாதிசப்தங்கள் நிர்வாஹ்யங்களென்றபடி. ஆனால், ஶம்புசிவாதி சப்தங்களும் யோகரூடங்களிறே யென்னில்,—அவை - ஸாதாரணயோகரூடியாய், நாராயணஶப்தம் - அஸாதாரணயோகரூடியாகையாலே, இத்தை-வ்யக்த்யந்தரத்திலே சேர்க்கப்போகாதென்கிற சங்காபரிஹாரமும் விவக்ஷிதம். இப்படியன்றிக்கே, ப்ரஸித்திப்ராசுர்யத்தையிட்டு ஶம்புசிவாதிஶப்தங்களை அவ்வவர்க்கே வாசகமென்று கொள்ளுமளவில், ப்ரதிபந்த்யா அநிஷ்டப்ரஸஞ்ஜநம்பண்ணுவாராக, தத்பக்ஷத்தை உபக்ஷேபிக்கிறார், சிலர்க்கே இத்யாதி. பரிஹரிக்கிறார்-இந்த்ர இத்யாதி. "[illegible]

---

* யோகரூடி - காரணவிடுகுறி.

வை - அவ்வோரளவில் பர்யவஸியாதே, ஸாக்ஷாத் வாச்யத்திலே சென்று பர்யவஸியாநின்ற திறே. இப்போது, இந்த்ரன் என்றால், இஶ்ஶப்தம் - இவ்வாக்கனுன இந்த்ரனிலன்றியே ஸர்வேஶ்வரன்பக்கலிலே பர்யவஸிக்கிறப்போலேயும், ப்ராணஶப்தம் - பஞ்சவ்ருத்தி ப்ராணங்களிலன்றிக்கே ப்ராணபூதனனவன்பக்கலிலே வர்த்திக்கிறப்போலேயும், ஆகாஶஶப்தம்-பூதாகாஶமாத்ரத்திலன்றிக்கே அவனளவும் காட்டுகிறப்போலேயும், ஶம்புஶிவாதி ஶப்தங்களும் ஸர்வேஶ்வரன்பக்கலிலே பர்யவஸித்தல்ல திராது. இனித்தான் ப்ரகாரவாசிஶப்தங்கள் ப்ரகாரிபர்யந்த ஸ்வார்த்தாபிதாநம் பண்ணக்கடவதாகையாலும், ப்ரகாரியானவன்பக்கலிலே பர்யவஸித்தன்றி நில்லாது. இனி, "[illegible]" (ததோயதுத்தரதரம்) என்று கொண்டு சொல்லுகிற

[illegible] - இப்போது இத்யாதி. இப்போது-காரணவாக்யவிசாரதஶாயாம்· இத்தால் - இந்த்ராதி சப்தங்கள் ஸ்ருஜ்யத்வ கர்மவஶ்யத்வ யுக்ததயா அயோக்யரான ப்ரஸித்தேந்த்ராதி பர்யவஸாயிகளல்லாதாப்போலே, ப்ரஸித்தார்த்தாயோக்ய ஶ்ருதிஸ்த்தங்களாகையாலே ஶம்புசிவாதிசப்தங்களும் ருத்ராதிவாசகங்களன்றிக்கே, பகவத்வாசகங்க ளென்றதாயிற்று. கேவலம் ஶம்புஶிவாதிஶப்தங்கள் ஶ்ருதங்களானல் யௌகிகங்களாக பகவத்பரங்களாகலாம்; உமாபதித்வாதியான அஸாதாரணசிஹ்ந ஶ்ரவணத்தில் நிர்வாஹம் எப்படி? என்ன—இனித்தான் இத்யாதி. "[illegible]" இத்யாதிவந் நிர்வாஹ இதிஹாவः; "[illegible]", "[illegible]", "[illegible]" இத்யாதியாலே - ப்ரகாரத்வம் ஸித்தமிறே.

[illegible] - இனி ததோயதுத்தர இத்யாதி. ததः-[illegible] ஸித்தாந்தேது, "[illegible]" அதிக்ரமிக்கும். [illegible] - "[illegible]"

விடத்திற் செய்வதேன்? என்னில்; - கீழே ஸாவேச்வரனைப் புருஷசப்தவாச்யனாகச் சொல்லி, இனி 'உத்தரதரம்' என்னும்போது புருஷோத்தமனென்றதாமத்தனை. அதுக்கு அடியேன்? என்னில்,-"[illegible]"(யஸ்மாத்பரம்நாபரமஸ்திகிஞ்சித்) என்று ஓதிவைத்து, 'அதுக்குமேலே யொன்றுண்டுகாண்' என்னுமபோது, அஜ்ஞனாய்ச் சொலலுமத்தனை; முதலிலே ஓதாதவன் வார்த்தையாமத்தனை. "[illegible]" (தஸ்மிந்யதந்தஸ்ததுபாஸிதவ்யம்) என்கிறது - வேறொன்று உபாஸ்யமென்கிறதல்ல; அவன்தன்னோபாதி அவன்

[illegible]

ஆக, [illegible] என்கிறது-பூர்வோக்த புருஷபராமர்சி, உத்தரதரமென்கிறது - ருத்ரபரமென்ற பூர்வபக்ஷிஹ்ருதயம். ததஃ என்கிறது - ஹேதுபரம், உத்தரதரமென்கிறது - ஸர்வோத்க்ருஷ்டபுருஷபரமிதி ஸித்தாந்தஃ. முதலிலே ஓதாதவன்வார்த்தை - "[illegible]" என்கிற பூர்வவாக்யத்தை அறியாதவன் வார்த்தை.

[illegible]

குணங்களும் உபாஸ்ய மென்றது. இனித்தான், ஜகத்காரணவஸ்துவாய்க்கொண்டு உபாஸ்யமாவது என்றுமோக்க உண்டாகவேணுமிறே; அதில் ஸம்ஹாரத்தில் "[illegible]" (ஏகோஹவைநாராயணஆஸீத்) என்று நாராயணஶப்தவாச்ய னொருவனுமே உளனாகச்சொல்லி, "[illegible]" (நப்ரஹ்மாநேஶாநஃ) என்று - அவர்களை இல்லையாகச் சொல்லிற்றிறே. இனி, அல்லாதாரில் அவர்களுக்கு ஓர் உத்கர்ஷமுண்டோ? என்று ஶங்கியாமைக்கு, "[illegible]" (நேமேத்யாவாப்ருதிவீநநக்ஷத்ராணி) என்று அவற்றோடொக்க இவர்களையும் ஸமாநாதிகரித்துவிடுகிறது. ஸ்ருஷ்டியிலும், * "நன்மைப்புனல் பண்ணி நான்முகனைப்பண்ணி" என்று ஒருநீராக ஸமாநாதிகரித்திறே கிடக்கிறது.

ஆக, இப்படிகளாலே இதரதேவதைகள்பக்க லுண்டான பரத்வஶங்கையையறுத்து, ஸர்வஸ்மாத்பரனாய் ஸர்வஸ்ரஷ்டாவாய் ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனாய் ஸர்வரக்ஷகனாய்

[illegible] மேலே "[illegible]" என்று - மஹேஶ்வரஶப்தவாச்யனை அகாரவாச்யனாகச் சொல்லுகையாலே, மஹேஶ்வரனென்றதும் - ஸர்வேஶ்வரனையென்றும் பரிஹாரங் கண்டுகொள்வது. இவ்விடத்திலே - "[illegible]" [illegible] — இனித்தான் ஜகத்காரண இத்யாதி. அல்லாதாரில்-இதராபேக்ஷயா. ப்ரஹ்மாவை அசேதநத்தோடொக்க ஸமாநாதிகரிக்கலாமோ? என்ன, ஸ்ருஷ்டியிலும் இத்யாதி. நன்மைப்புனல் - நன்மையுடைய ஜலம்; நல்லஜல மென்றபடி. ஒருநீராக - ஏகரூபமாக.

இப்படி, இத்திருவாய்மொழியால் சொல்லுகிற பரத்வநிர்ணயத்துக்கு உபபாதகமானப்ரமாணோபபத்திகளை தர்ஶிப்பித்தவநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியிற் சொல்லுகிறப்ரமேயத்தைத் தொகுத்து அருளிச்செய்கிறார் - ஆக,இப்படிகளாலே இத்யாதி. "[illegible]" "இலிங்கத்திட்டபுராணத்தீரும்" [illegible] - "விளம்புமாறுசமயமும்" [illegible]. ஸர்வஸ்மாத்பரனாய் என்றது - "நாயகனவனே" என்றத்தைப்பற்ற. ப்ரதாந

---

* திருவாய்மொழி - எ, ௫, க.

ஸர்வாந்தர்யாமியாய் நாராயணஶப்தவாச்யனான ஸர்வேஶ்வரன், தன்பெருமைகளெல்லாவற்றோடுங் கூடக் கண்ணுக்குவிஷயமாம்படி திருநகரியிலே வந்து ஸந்நிஹிதனானான்; அவனை ஆஶ்ரயித்து எல்லாரும் க்ருதார்த்தராய்ப் போங்கோள் என்று அருளிச்செய்கிறார்.

முதற் பாட்டு.

ஒன்றுந்தேவுமுலகுமுயிரும்மற்றும் யாதுமில்லா
அன்று நான்முகன்தன்னொடு தேவருலகோடுயிர்படைத்தான்
குன்றம்போல்மணிமாடநீடு திருக்குருகூரதனுள்
நின்றவாதிப்பிரான்நிற்க மற்றைத்தெய்வம்நாடுதிரே.

ஆ.— [illegible] "ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத் ந ப்ரஹ்மா நேஶாந:" [illegible] "யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே | யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி | யத்ப்ரயந்த்யபிஸம்விஶந்தி | தத்விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ | தத் ப்ரஹ்ம" [illegible] "நாராயணபரம்

ப்ரதிபாத்யத்வாத் ப்ரதமோபாதாநம். ஸர்வஸ்ரஷ்டாவாய் என்றது - "உலகோடுயிர்படைத்தான்" என்றத்தைப் பற்ற. ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனு மென்றது - "வீடில்சீர்ப்புகழ்" என்றத்தைப் பற்ற. ஸர்வரக்ஷகனுமென்றது - "கரந்துமிழ்ந்து" இத்யாதியைப் பற்ற. ஸர்வாந்தர்யாமியா மென்றது - "மறவில்மூர்த்தியோடொத்தித்தனையும்" என்றத்தைப் பற்ற. நாராயணஶப்த வாச்யனான வென்றது-"நாராயணனருளே" என்றத்தைப் பற்ற. தன்பெருமைக ளெல்லாவற்றோடுங் கூட வென்றது. - "இத்தனையும்நின்ற வண்ணம்நிற்கவே" என்றத்தைப்பற்ற.

"ஒன்றுந்தேவும்"-திருமந்த்ரார்த்தமா யிருக்கும். எங்ஙனேயென்னில்; - முதலிரண்டுபாட்டாலே-காரணத்வத்தையும், மூன்றாவதுபாட்டாலே - ரக்ஷகத்வத்தையும், நாலாம்பாட்டாலே-மோக்ஷித்வத்தையும், அஞ்சாம்பாட்டாலே - அந்யமோக்ஷத்வநிவ்ருத்தியையும், ஆறாவதுபாட்டாலே-நமஶ்ஶப்தார்த்தமான உபாயத்வத்தையும், ஏழாம்பாட்டாலே, "ஆடுபுட்கொடியாதிமூர்த்தி" என்கையாலே நாராயணபதத்திற் சொன்ன உபயவிபூதியோகத்தையும், எட்டாம்பாட்டாலே-நாராயணஶப்தந்தன்னையும், ஒன்பதாம்பாட்டாலே-ததீயமோக்ஷத்வத்தையும், பத்தாம்பாட்டாலே-கைங்கர்யத்தையும் சொல்லித் தலைக்கட்டுகையாலே யென்றபடி.

[illegible]

[illegible]

[illegible] ‘‘ஸகல ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புரா-

ணோபப்ரும்ஹிதங்களான ஸகலோபநிஷத்வாக்ய ஜாதங்களாலே, சதுர்முக பசுபதி ப்ரப்ருதி ஸகலபூதஜாதபரிபூர்ணஸங்க்யேயாண்டமண்டல நிர்மாண த்ராண ஸம்ஹரணாதி லீலதயா, ப்ரஹ்மருத்ராதி ஸர்வாத்மஸேஷிதயா, ஸர்வஜகதாதாரதயா, ஸாங்கஸகலவேதவேத்யதயா, ப்ரஹ்மருத்ராதி ஸர்வதேவஸர்வர்ஷிபூஜ்யதயா, ஸர்வதேவநமஸ்கார்யதயா, ஸர்வநியந்த்ருதயா, ஸர்வவ்யாபிதயாச ப்ரதிபாத்யமாநனாய் ஸர்வஸுலபனாயிருந்த நாராயணனையொழிய வேறொரு தைவத்தை ஸமாஸ்ரயணீயமாகத் தேடுகிறீர்கள்; மற்றுமோரு தைவமுண்டோ? என்று கொண்டு, தேவதாந்தரபரவணரானவர்களைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், ‘‘[illegible]’’ என்றுள்ள உபநிஷத்வாக்யப்ரக்ரியையை அநுஸரியாநின்றுகொண்டு கார்யரூபப்ரபஞ்சம் ஒன்றும் ஒழியாமே இன்றிக்கே கிடந்த காலத்திலே சதுர்முகப்ரமுகமான ஜகத்தையெல்லாம் உண்டாக்கின ஜகத்காரணமான ஸர்வேஸ்வரன் உங்களுக்குக் கண்ணாலே கண்டு ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி மலைபோலே மணிமாடங்கள் உயர்ந்திருக்கிற திருநகரியிலே நின்றருளின அவனை ஆஸ்ரயியாதே வேறே ஆஸ்ரயணீய தைவம், உண்டென்று தேடித் திரிகிறீர்களே! என்று அவர்களை க்ஷேபிக்கிறார்.

[ஒன்றும் தேவும் என்று தொடங்கி] - தைவங்களும் லோகங்களும் மநுஷ்யாதிகளான ஆத்மாக்களும் அண்டத்துக்கு அடியான மஹதாதிகளும் ஒன்றுமில்லாத காலத்திலே. ‘ஒன்றும்’ என்று தேவாதிகார்யங்களுக்குக் காரணத்திலே யைத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்.

ப.—முதற்பாட்டில், காரணவாச்யப்ரக்ரியையாலே ஸமஸ்தகாரணபூதனான ஸர்வேஸ்வரன் ஸந்நிஹிதனாயிருக்க, வேறு எந்த தேவதையைத் தேடுகிறீர்கள்? என்கிறார்.

ஒன்றும் - (‘‘[illegible]’’ என்கிறபடியே ஸ்வரூபத்திலே) ஒன்றும்படி லயிப்பதான, தேவும் - தேவஜாதியும், உலகும் - (அவர்கள் வாஸஸ்தாநமான) லோகமும், உயிரும் - (மநுஷ்யாதி) ப்ராணிவர்க்கமும், மற்றும் - (ஸமஷ்டிரூப மஹதாதி) ஸகலபதார்த்தங்களும், (‘‘[illegible]’’ என்கிறபடியே நாமரூபவிபாகரஹிதங்களாய்க்கொண்டு), யாதும் - ஸகல பதார்த்தங்களும், இல்லா அன்று - ஸம்ஹ்ருதமான அன்று, (இவற்றினுடைய ஸ்ருஷ்டியோக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே தய்மாநமநாவாய்க் கொண்டு), நான்முகன் தன்னொடு - ஸமஷ்டிபுருஷனான ப்ரஹ்மாவோடே கூட, தேவர் - தேவதாவர்க்கம், உலகு - லோகம், உயிர் - ப்ராணிஜாதங்கள், (இவற்றை), படைத்தான் - (ஸ்வாஸ்ரயணார்த்தமாக) ஸ்ருஷ்டித்தவனாய், குன்றம்போல் - மலைகள்போலே, மணி - மாணிக்கமயமான, மாடம் - மாடங்கள், நீடு - உயர்ந்திருக்கிற, திருக்குருகூரதனுள் - திருநகரியிலே, நின்ற - (ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு ஸுலபனாய் வந்து) நிற்கிற, ஆதி - ஸமஸ்தகாரணபூதனான, பிரான் - மஹோபகாரகன், நிற்க - ஸந்நிஹிதனாயிருக்க, மற்றை - ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களுக்குக் கர்மீபவிக்கிற, தெய்வம் - தேவதைகளை, நாடுதிரே - (வேறே ஆஸ்ரயணீயமாகத்) தேடுகிறீர்களே.

இ.—முதற்பாட்டில், ‘‘[illegible]’’ என்கிற காரணவாக்ய ப்ரக்ரியையை அநுஸந்தித்துக் கொண்டு ஸர்வஸ்ரஷ்டாவான ஸர்வேஸ்வரன் திருநகரியிலே

ஸுலபனாய் நிற்க, 'வேறே ஆஶ்ரயணீய தத்த்வமுண்டு' என்று தேடித்திரிகிறீகோளே? என்று க்ஷேபிக்கிறார்.

[ஒன்றும் தேவும் இத்யாதி] - தேவஜாதியும் அவர்களுக்கு இருப்பிடமான லோகங்களும் மநுஷ்யாதிகளான ஆத்மாக்களும் அண்டத்துக்கு அடியான மஹதாதிகளும் ஒன்றுமில்லாத அன்று. 'ஒன்றும் தேவும் என்று தேவாதி கார்யங்களுக்குக் காரணத்திலே லயத்தைச் சொல்லுகிறது' என்று ஒருதமிழன் சொன்னான். [அன்று] - கரணகளேபரங்களை யிழந்து அசித்விஶிஷ்டமாய்க் கிடந்த அன்று. [நான்முகன் இத்யாதி] - சதுர்முகனோடே கூட தேவஜாதியையும் லோகங்களையும் மநுஷ்யாத்யாத்மாக்களையும் உண்டாக்கினான். 'இவை யழிந்தது' என்கிற விடத்தில் மஹதாதிகளளவும் சொன்னார் ஸ்ருஷ்டியில் ப்ரஹ்மா தொடக்கமாகச் சொன்னார். இதுக்குக் கருத்து என்? என்னில்,—மஹதாதிகளில் பரத்வஶங்கை பண்ணுவாரில்லாமையாலே, பரத்வஶங்கை பண்ணுகிற இடமே பிடித்துச் சொல்லுகிறார்; அவர்கள் பக்கல் பரத்வத்தைக் கழிக்கைக்காக. சதுர்த்தஶபுவநஸ்ரஷ்டாவோடு அவனாலே ஸ்ருஷ்டராய் நித்ய ஸ்ருஷ்டிகர்த்தக்கடவரான தஶப்ரஜாபதிகளோடு அவர்களுக்கு போகஸ்தாநமான லோகங்களோடு அவர்களுக்குக் குடிமக்களான மநுஷ்யாதிகளோடு வாசியறப் படைத்தான். போகமோக்ஷங்களை விளைத்துக் கொள்கைக்குக் கரணங்களைக் கொடுத்தான். [குன்றம் இத்யாதி] - ஸ்ருஷ்டரான சேதநர்க்கு ஆஶ்ரயணருசி பிறந்த அன்று நாம் தூரஸ்தராகவொண்ணாது என்று திருநகரியிலே நின்றருளின ஸௌலப்யத்தைச் சொல்லுகிறது. [குன்றம்போல்] - மலைகளைக் கொடுவந்து சேரவைத்தாற்போலே. [மணிமாடம்] - மணிமயமான மாடம். [நீடு] - மாடங்களினுடைய ஓக்கம் இருக்கிறபடி. ஆஶ்ரயணியன் தன்னோபாதி ஆகர்ஷகமான தேஶமென்கை. [நின்ற] - "க்ருஶாயதிவாராஜஃ வாஸுதேவம் ப்ரதீக்ஷதி" என்றாற்போலே, நாம் கொடுத்த கரணங்களைக் கொண்டு "நமோ நம" என்னாதே வணங்குதல் விலக்காதொழிதல் செய்வார்களோ? என்று அவஸரப்ரதீக்ஷனாய் நின்றபடி. [ஆதிப்பிரான் நிற்க] - புத்ரன் விமுகனானாலும் முகம் பார்க்குமோ? என்று பெற்றமாதா நசைபண்ணி நிற்குமாபோலே தன்னை உண்டாக்கின உபகாரகன் ஸந்நிஹிதனாய் நிற்க. [மற்றைத் தெய்வம் நாடுதிரே] - லோக மடங்கக் கும்பிடுவாரும் கும்பிடுகொள்வாருமாய் ஆழிமூழையாய்ச் செல்லாநிற்க; இவர் ஒருத்தரையும் காண்கிறிலராயிற்று, அப்ரஹ்மாத்மகமா யிருப்பதொரு வஸ்து இல்லாமையாலே. [நாடுதிரே] - தேடித் திரியுமத்தனையொழிய ஆஶ்ரயணீயரைக் கிடையாது. ப்ராப்தனாய் ஸுலபனாய் ஸ்வாராதனான இவனை விட்டு, அப்ராப்தராய் துர்லபராய் துராராதராய் ஆராதித்தாலும் பலிப்பதொன்றின்றிக்கேயிருக்கிறவர்களைத் தேடித் திரிகிறீகோளே? என்று க்ஷேபிக்கிறார்.

ஈடு.—முதற்பாட்டில்- "ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத்" (ஏகோஹவைநாராயண ஆஸீத்) என்கிற காரணவாக்யப்ரக்ரியையை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு; ஸர்வஸ்ரஷ்டாவான ஸர்வேஶ்வரன்; மாத்ருஸந்நிதியொழிய ப்ரஜை வளராதாப்போலே தன் ஸந்நிதியொழிய இவை ஜீவிக்கமாட்டாது என்று பார்த்துத் திருநகரியிலே ஸர்வஸுலபனாய் நிற்க; 'வேறே யாஶ்ரயணீயதத்த்வமுண்டேன்று தேடித் திரிகிறீகோளே' என்று க்ஷேபிக்கிறார்.

முதற்பாட்டு - ஒன்றுந்தேவும் இத்யாதி. பூர்வார்த்தத்தால் பலித்த ப்ரமேயத்தையும், எம்பெருமானவன் திருநகரியிலே நிற்கிறதுக்கு ப்ரயோஜநத்தையும் அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, 'மற்றைத் தெய்வம்நாடுதிரே' என்கிற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ஏகோஹவா இத்யாதி. 'ஒன்றுந்தேவும்' என்று தொடங்கி, 'யாதுமில்லா' என்கையாலே - காரணவாக்யப்ரக்ரியையே அநுஸந்தித்தபடி. திருநகரியிலே நிற்கைக்கு ஹேது - மாத்ருஸந்நிதி இத்யாதி. க்ஷேபிக்கை - நிந்திக்கை.

[ஒன்றுந்தேவும் இத்யாதி] - தேவஜாதியும் அவர்களுக்கிருப்பிடமான லோகங்களும், மநுஷ்யாதிகளான ஆத்மாக்களும், அண்டகாரணமான மஹதாதிகளும், இவையொன்றுமில்லா தவன்று என்றுகொண்டு, 'ஒன்றும்' என்கிற இத்தை இங்கே சேர்க்கவுமாம். அங்ஙனன்றிக்கே, கார்யத்துக்குக் காரணத்திலே லயமாகச்சொல்லுகையாலே, காரணபூதனை தன்பக்கலிலே சென்று ஒன்றுகிற - தேவும் உலகும் உயிரும் மற்றும்யாதுமில்லாவன்று என்னவுமாம். "ஸதேவ" (ஸதேவ) என்னக்கடவதிறே. [நான்முகன் இத்யாதி] - அல்லாதார் ஒருவனை ரக்ஷிக்குமிடத்தில் ஒருகைம்முதல்கண்டு, 'இது நமக்கு ஒருநாளாகிலும் உதவும்' என்றாயிற்று ரக்ஷிப்பது; வெறுமையே பச்சையாக ரக்ஷிப்பான் ஸர்வேஶ்வரனாயிற்று [நான்முகன்தன்னோடு தேவருலகோடு உயிர்படைத்தான்] - சதுர்முகனோடேகூட தேவஜாதியையும், அவர்களுக்கு இருப்பிடமான லோகங்களையும் சேதநவர்க்கத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்தான். ஸர்வேஶ்வரன் சதுர்முகனை ஸ்ருஷ்டித்தான்; சதுர்முகன் பஞ்சமுகனை ஸ்ருஷ்டித்தான்; பஞ்சமுகன் ஷண்முகனை ஸ்ருஷ்டித்தான்; ஆக, இதுதான் பஹுமுகமாயிற்றுக்காணும். நாட்டார் ருத்ரனுக்கு உத்கர்ஷஞ்சொல்லி ப்ரமியாநிற்கவும், இவர் அவன்பக்க லொன்றுங் காணுமையாலே; திருநாபிகமலத்திலே அவ்யவதாநேந பிறக்கையால் வந்த ஏற்றத்தை யுடையனுகையாலே ப்ரஹ்மாவை உபாதாநம்பண்ணி, ருத்ரனை தேவஸாமாந்யத்திலே கூட்டிப்போருகிறூர் ஸம்ஹாரத்தில் மஹதாதிகளளவும் சொன்னூர், ஸ்ருஷ்டியில் ப்ரஹ்மாவைத் தொடங்கிச் சொன்னூர்; இதுக்குக் கருத்து - மஹதாதிகளில் பரத்வஶங்கை பண்ணுவாரில்லை; ப்ரஹ்மாதிகள்பக்கலிலே பரத்வஶங்கை பண்ணுவர்கள் பாமரராயிருப்பார்; அதுக்காக அவ்விடமேபிடித்துக் கழிக்கிறூர். சதுர்த்தஶபுவநஸ்ரஷ்டாவோடு, அவனாலே ஸ்ருஷ்டராய் நித்யஸ்ருஷ்டிக்குக் கடவரான தஶப்ரஜாபதிகளோடு, அவர்களுக்கு போகஸ்தாநமான லோகங்களோடு அவர்களுக்குக் குடிமக்களான மநுஷ்யாதிகளோடு வாசியறப் படைத்தான்; போகமோக்ஷங்களை விளைத்துக்கொள்கைக்குக் கரணகலேபரங்களைக் கொடுத்தான். [குன்றம் இத்யாதி] - இப்படி ஸ்ருஷ்டித்தவன்தான் அஸந்நிஹிதனுய்நிற்கையன்றிக்கே மலைகளைக்கொடுவந்து சேரவைத்தாற்போலே யிருப்பதாய் மணிமயமான மாடங்களினுடைய ஓக்கத்தையுடைத்தான திருநகரியிலே நின்ற. "ஆஶ்ரயணீயஶ்ச ஶரணம் ...

'யாதும்' இத்யநேந உக்தாநிவ்ருத்யஶேஷவ்யக்தி ப்ரபஞ்சோ விவக்ஷித இதி. ஒன்றுகிற - பொருந்துகிற. 'யாதுமில்லா' இத்யத்ர ப்ரமாணம் தர்ஶயதி - ஸதேவ இத்யாதி. 'யாதுமில்லாவன்று படைத்தான்' என்றதுக்கு பாவம் - ப்ரதிகோடிபூர்வகமாக அருளிச்செய்கிறூர் - அல்லாதார் இத்யாதி. கைம்முதலிதி - ரஸோக்தி:. வெறுமை - ஆகிஞ்சந்யம். பச்சை-உபஹாரம். சப்தார்த்தம் - சதுர்முகனோடே இத்யாதி. 'பிரமன்' என்றாற்போலே சொல்லாதே, 'நான்முகன்' என்கையாலே - "யதஶ்சதுர்முகஸ்தஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ஜாயதே। ப்ரஹ்மணஶ்சாபி ஸம்பூதஶ்ஶிவ இத்யவதார்யதாம்। ஶிவாத்ஸ்கந்தஸ்ஸம்பூத ஏதத்ஸ்ருஷ்டிசதுஷ்டயம்" என்கிறத்தை உட்கொண்டு ரஸோக்தி - ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி. "தன்" இத்யநேந ஸ்வயமேவ ஸாக்ஷாந்நிர்வர்த்திதஸ்ருஷ்டிரித்யுச்யதே; நான்முகன் தன்னொடு ருத்ரனைப்படைத்தானென்னதே, 'தேவரைப்படைத்தான்' என்றதுக்கு பாவம் - நாட்டார் இத்யாதி. 'ஒன்றுந்தேவும்' இத்யாதியின் த்விதீயார்த்தத்தைப் பற்ற. ஸம்ஹாரத்தில் என்றது. மஹதாதிகளளவும் என்றது - "மற்றும்" என்றத்தைப்பற்ற. பாமரராயிருப்பார் - ப்ரஹ்மாதிகள்பக்கலிலே என்று அந்வயிப்பது. அதுக்காக - ப்ரஹ்மாதிகள்பக்கல் பரத்வஶங்காநிவ்ருத்திக்காக. அவ்விடமேபிடித்து - ப்ரஹ்மாவைப்பிடித்து. 'சதுர்முகனோடேகூட' இத்யாதி வாக்யோக்தத்தை மீளவும் முகபேதேந வெளியிடுகிறூர் - சதுர்த்தஶ இத்யாதி. நித்யமானஉயிர்களைப்படைக்கையாவதுஎது? என்ன, போகமோக்ஷ இத்யாதி. ஓக்கம் - நீட்சி. ஆஶ்ரயணீயஶ்ச ஸௌலப்யாத் கஷ்டஶ்ச இதி பாவ:. 'உலகோடுயிர்படைத்தான் - நின்ற' என்று கூட்டி அர்த்தம் - ஆஶ்ரயா இத்யாதி

[illegible] (ஆஶ்ரயாயதிவாராமட: புநஶ்ஶப்தாபயேதிதி) என்னுமாபோலே; நாம்கொடுத்தகரணங்களைக் கொண்டு "[illegible]" (நநமேயம்) என்றதே வணங்குவர்களோ? அன்றிக்கே, நாம் வளைந்து கூட்டிக்கொள்ளப்புக்கால் விலக்காதொழிவர்களோ? என்று அவஸரப்ரதீக்ஷனாய் நின்றபடி. அங்கு ஶேஷியைப்பெறுகைக்கு ஶேஷபூதன் நின்ற நிலை, இங்கு ஶேஷபூதரைப்பெறுகைக்கு ஶேஷி நின்ற நிலை யிறே. [ஆதிபபிரான்நிற்க] - இப்படி உங்கள்பக்கலாசையாலே திருநகரியிலே வந்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிற இவனை விட்டு. [மற்றைத்தெய்வம்நாடுதிரே]-தேடித் திரியுமதொழிய, ஆஶ்ரயணீயரைக் கிடையாது. "[illegible] வாஸுதேவம்பர்த்யஜ்ய யோந்யம் தேவமுபாஸதே | த்ருஷிதோஜாஹ்நவீதீரே கூபம்கநதிதுர்மதி:" என்கிறபடியே த்ருஷிதனானவன், கங்கைபெருகி யோடாநிற்க அதிலே அள்ளிக்குடித்துத் தன்விடாய் தீரமாட்டாதே; அதன்கரையிலே குந்தாலிகொண்டு கிணறுகல்லித் தன்விடாய்க்குஉதவ ஈரக்குநினைக்க இருக்குமாபோலே; ப்ராப்தனுமாய் ஸுலபனுமாய் ஸ்வாராதனுமாய் ஸுஶீலனுமான இவனைவிட்டு, அப்ராப்தராய் துர்லபராய் துராராதராய் துஶ்ஶீலராய், சீலித்து ஆராதித்தாலும் சேட்டைதன் மடியகத்துச் செல்வம் பார்த்திருக்குமாபோலே பலிப்பது மொன்றின்றிக்கே யிருக்கிற திருவில்லாத்தேவரைத் தேடி யாஶ்ரயிக்கத் திரிவிகோளே யென்று க்ஷேபிக்கிறார். (௧)

இரண்டாம்பாட்டு.

நாடிநீர்வணங்குந்தெய்வமும் உம்மையும்முன்படைத்தான்
வீடில்சீர்ப்புகழாதிப்பிரானவன் மேவியுறைகோயில்
மாடமாளிகைசூழ்ந்தழகாய திருக்குருகூரதனைப்
பாடியாடிப்பரவிச்சென்மின்கள் பல்லுலகீர்பரந்தே.

ஆ.—(நாடிநீர்.) ஆதலால், இப்படி நீங்கள் ஆஶ்ரயிக்கிற தைவங்களுக்கும் உங்களுக்கும் காரணபூதனாய், "[illegible]",

---

"[illegible] | ஆஶயா" இத்யாத்யயோத்யாகாண்டே. 'கூட்டிக்கொண்டுபோவரோ? என்றிருந்தேன்; அது கிடையாதே போயிற்றே; யதிவா - அத வேத்யர்த்த:. "[illegible] - ஆஶயா - [illegible]" இத்யந்வய:. ஶேஷபூதன் "[illegible]" என்று நினறத்தை, ஶேஷியான இவன் நின்றமைக்கு இங்கே ப்ரமாணயாக்குகிறபடி எப்படி? என்ன, அங்கு இத்யாதி. அங்கு - ஆஶயாயதிவேத்யத்ர. "[illegible]". ஆதிப்பிரான்நிற்க - காரணபூதனான உபகாரகனை விட்டு. நிற்க - விட்டு. 'நிற்க' என்றதுக்கு அர்த்தம் - இப்படிஉங்கள் இத்யாதி. 'நாடுதிர்' என்றவர்த்தமானார்த்தம் - தேடித்திரியும் இத்யாதி. 'நாடுதிரே' என்ற ஸ்வரத்துக்கு பாவம் - '[illegible]' இத்யாதி. ப்ராப்தனுமாயென்றது - 'ஆதிப்பிரான்' என்றத்தைப் பற்ற. ஸுலபனுமா யென்றது - "திருக்குருகூரதனுள்" என்றத்தைப் பற்ற ஸ்வாராதனுமா யென்றது - "யாதுமில்லாவன்று - உயிர்படைத்தான்" என்றத்தைப் பற்ற. ஸுஶீலனுமான வென்றது - "நின்ற" என்றத்தைப் பற்ற; இதுக்கு ப்ரதிகோடியாக "மற்றைதெய்வம்நாடுதிரே" என்றதுக்கு பாவம் - அப்ராப்தராய் இத்யாதி. சேட்டை தன் மடியகத்துசெல்வம்பார்த்திருக்கின்றீரே - ஜ்யேஷ்டைபக்கல் ஐஶ்வர்யத்தை ஆகாங்க்ஷித்திருக்கிறீர்களோ யித்யர்த்த:. திருமாலை-பத்தாம்பாட்டு, "நாட்டினான்" இத்யாதி. திருவில்லாத்தேவரை - ஸ்ரீகாரான தேவர்களை, நான்முகன்திருவந்தாதி - ஐம்பத்துமூன்றாம்பாட்டு, "கல்லாதவரிலங்கை" இத்யாதி. "நாடுதிரே" என்கிற ஸ்வரத்தாலே - க்ஷேபம். க்ரமேண அந்வய:. (௧)

"...யாநிவஸந்தி", "யயா நந்தாநி ஜகதே", "...ஸ்ரீமத்..." இத்யாதி ப்ராஹ்ம வாமந வாராஹாதி புராண வாக்ய ப்ரதிபாத்யமாந அநவதிகாதிசயாஸங்க்யேய கல்யாண குணகணனை ஸர்வேஶ்வரன் எழுந்தருளியிருந்த திருநகரியை ஆஶ்ரயியுங்கள் என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், அவனாலே ஸ்ருஜ்யராயிடத்தில் உங்களோடு நீங்கள் ஆஶ்ரயிக்கிற தேவதைகளோடு வாசியில்லை; ஆனபின்பு, நித்யஶ்ரீயான ஸர்வேஶ்வரன் நின்றருளுகிற திருநகரியை ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[நாடிநீர்வணங்கும் 'என்று தொடங்கி] - வசநாபாஸங்களாலும் யுக்த்யாபாஸங்களாலும் மேலாக உபபாதித்து நீங்கள் ஆஶ்ரயிக்கிற தேவதைகளையும் உங்களையும் கண்டு படைப்பதும் செய்து அவற்றைப்போலே யன்றிக்கே நித்யமான ஶ்ரீயையும் புகழையுமுடைய ஜகத்காரணபூதனான ஸர்வேஶ்வரன் நிரந்தரவாஸம்பண்ணுகிற கோயில். பரந்து - ஸர்வதோதிக்கமாக.

ப.—அநந்தரம், அந்தத்தேவர்களோடு உங்களோடு வாசியற ஸ்ருஷ்டிக்கைக்கடியான நித்யமங்களகுணாஶ்ரயபூதன் வர்த்திக்கிற திருநகரியை ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

நீர் - (ரஜஸ்தமஃப்ரசுரரான) நீங்கள், நாடி - (உங்கள்குணாநுகுணமாக) நிரூபித்து, வணங்கும் - ஆஶ்ரயிக்கும், தெய்வமும் - தேவதைகளையும், உம்மையும் - (ஆஶ்ரயணோந்முகரான) உங்களையும், முன் - ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே, படைத்தான் - உத்பாதித்தவனாய், வீடில்சீர் - (அதுக்கடியான) ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி நித்யகல்யாணகுணங்களையுடையனாகை, புகழ் - (வேதாந்தப்ரஸித்தமான) புகழையுடைய, ஆதிப்பிரான் அவன் - ப்ரதமோபகாரகனானவன், மேவி - (ஆஶ்ரிதாபிமுக்யார்த்தமாகப்) பொருந்தி, உறை - வர்த்திக்கிற, கோயில் - ஸ்தாநமாய், மாடம் - மாடங்களும், மாளிகை - மாளிகைகளும், சூழ்ந்து - சூழ்ந்து, அழகாய - அத்தாலே அழகையுடைத்தான, திருக்குருகூரதனை - திருநகரிதன்னை, பல் உலகீர் - (குணருசிபேதங்களால்) பலவகைப்பட்ட லோகங்களிலுள்ளீர்! (ப்ரீதிப்ரேரிதராய்), பாடி - பாடி, ஆடி - (ஹர்ஷத்தாலே) விக்ருதராய் ஆடி, பரவி - (பஹுமுகமாக) ஸ்துதித்து, பரந்து செல்மின்கள் - (உகப்பாலே) ஸர்வப்ரதேசத்திலும் வ்யாபரியுங்கோள்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஆஶ்ரயிக்கிற உங்களோடு ஆஶ்ரயணீயரான அவர்களோடு வாசியற எல்லாரையும் உண்டாக்கினவன் நின்றருளுகையாலே ப்ராப்யமான திருநகரியை ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[நாடி] - ஸ்வதஃ உத்கர்ஷமின்றிக்கேயிருக்க வசநாபாஸங்களாலும் யுக்த்யாபாஸங்களாலும் பொரிபுறந்தடவி மேலாகஉபபாதித்து. ஆஶ்ரயிக்கிறவர்கள் தாங்கள் உத்கர்ஷம் தேடிக்கொடுக்க வேண்டும்படியிறே இருப்பது. [நீர்] - ராஜஸராயும் தாமஸராயுமுள்ள நீங்கள். [வணங்கும் தெய்வமும் உம்மையும்] - முற்பட அவர்களை ஸ்ருஷ்டித்துப் பின்பு உங்களை ஸ்ருஷ்டித்தான். "யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம்." அவன் ஸ்ருஷ்டித்திலனாகில் நீங்கள் எங்ஙனே ஆஶ்ரயிக்கும்படி? 'நீர்' என்று தம்மோடு தொற்றறச்சொல்லுகிறார். [முன் படைத்தான்] - ப்ரதமத்தில் ஸ்ருஷ்டித்தான். [வீடில் சீர்] - ஸ்வதஸ்ஸித்தமான ஸம்பத்து. நீங்கள் ஆஶ்ரயிக்கிறவர்களுடைய ஐஶ்வர்யம் கர்மமடியாக வந்ததாகையாலே அஸ்திரம். நித்யஸித்த கல்யாணகுணங்களை யுடையவன் என்றுமாம். [புகழ்] - எல்லாரையும் ரக்ஷித்தத்தாலே வந்த புகழையுடையவன். ரக்ஷகனாய்ப் புகழ்படைத்தவனன்றோ ஆஶ்ரயணீயனாவான்? "யஸ்ய ஸ்தூ

க்ஷராஜநஃ". [ஆதிப்பிரான்] - ரக்ஷியாதே பழிபடைத்தாலும் விடவொண்ணாத ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது. "காரணந்து த்யேய:" என்கிறபடியே காரணவஸ்துவேயிறே உபாஸ்யம். [அவன மேவி யுறை கோயில்] - இவற்றையுண்டாக்கினவன் ஆஸ்ரயணார்த்தமாகப் பொருந்திவர்த்திக்கிற தேஶம். பரமபதத்தில் கரம்பறுக்கவேண்டாமையாலே ஸந்நிதிமாத்ரமே அமையும்; ரக்ஷாபேக்ஷையுள்ளது இங்கே ஆகையாலே பொருந்திவர்த்திக்கும் தேஶமென்கை. நல்லபடுக்கையும் போக்யங்களும் உண்டாயிருக்க, தொட்டில் கால்கடையி லல்லது பொருந்தாத தாயைப் போலே. [மாடமாளிகை இத்யாதி] - மாடங்களாலும் மாளிகைகளாலும் சூழ்ந்து தர்ஶநீயமான திருநகரி; ப்ராப்ய பூமியென்று தோன்றும்படியாயிற்று இருப்பது. [அதனைப்பாடி-ஆடி] - "நின்றவாதிப்பிரான்" என்றது மிகையாயிருக்கை. "விஷ்ணோராயதநாநி வஸ்", "ஸ்ரீமத்யாயதநே ஸ்வகே". ப்ரீதிப்ரேரிதராய்ப்பாடி, அவ்வளவில் பர்யாப்தமிறவாமையாலே அகரமமாகப்புகழ்ந்து, இதுவேயாத்ரையாய் வர்த்தியுங்கோள். இத்தேஶமென்றால் எல்லார்க்கும் தன் திருவுள்ளம் போலேயென்று இருக்கிறார். [பல் உலகீர்] - தாந்தனுய் ஸமிதபாணியாய் வந்தவனுக்கு ஹிதஞ்சொல்லுகிறானன்றே; "இவையென்ன வுலகியற்கை" என்று லோகமடங்க நோவுபடுகிறபடியைக் கண்டு சொல்லுகிறாராகையாலே, எல்லாரையும் காலைப்பிடிக்கிறார். [பரந்தே] - பெரியதிருநாளுக்கு வந்தேறுமாபோலே ஸர்வதோதிக்கமாகச் சென்று ஆஸ்ரயியுங்கோள் பல்உலகீர் பரந்து பாடியாடிப் பரவிச்செனமின்கள் என்று அந்வயம்.

௩.— இரண்டாம்பாட்டு. ஆஸ்ரயிக்கிற உங்களோடு, ஆஸ்ரயணீயரான அவர்களோடு வாசியற எல்லாரையும் உண்டாக்கினவன் நின்றருளுகையாலே ப்ராப்யமான திருநகரியை ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[நாடிநீர்வணங்குந்தெய்வமும்]-வசநாபாஸங்களாலும்;யுக்த்யாபாஸங்களாலும்;ஸ்வத: உத்கர்ஷமில்லாமையாலே அவை தான் இருயாநிற்கச்செய்தே, நீங்கள் பொரிபுறந்தடவி வருந்திச் சேமம் சாத்திவைத்து ஆஸ்ரயிக்கிற தேவதைகளையும். [நாடி] - கள்ளரைத் தேடிப் பிடிக்குமாபோலே, தேடிப்பிடிக்கவேண்டியிருக்கிறபடி. ஆடுதிருடின கள்ளரிறே இவர்கள்தான்; அணங்குக்கு அருமருந் தேன்று அங்கே ஆடு கட்டினவர்களாகையாலே தேடிப்பிடிக்கவேணுமே. 'கள்ளரச்சம் காடுகொள்ளாது' என்று, தன்னைஆஸ்ரயிக்க வருகிறவர்களையும் தன்னைக்கட்ட வந்தார்களாகக் கொண்டுபோகிறபடி. [நீர்]- ராஜஸராயும் தாமஸராயுமுள்ள நீர். நீரென்று - அவர்க

இரண்டாம்பாட்டு - நாடிநீர் இத்யாதி. 'தெய்வமுமும்மையும்' என்றத்தைப்பற்ற, ஆஸ்ரயிக்கிற இத்யாதி. 'திருக்குருகூரதனைப் பாடி - பரவி' இதயாதியைப்பற்ற, திருநகரியை இத்யாதி.

'நீர் - நாடி - வணங்குந்தெய்வமும்' என்று அந்வயக்ரமம். 'நீர் - நாடி' என்கையாலே - அவற்றுக்கில்லாதத்தை நாடியென்று தோற்றும்; அத்தைக்காட்டுகிறார் - வசந இத்யாதி. வசநாபாஸங்களாவன - "ஸநகஸநந்தநஸநத்குமாரேப்யோ நமோ நம:" இத்யாதிகள். யுக்த்யாபாஸங்களாவன - க்ருஷ்ணனுக்கு வரப்ரதத்வம் முதலானவை. பொரிபுறந்தடவுகை - ஸ்நிக்தத்தையை ஆரோபணம்பண்ணுகை. அதாவது - உள்ஒருபடியாயிருக்க, பதார்த்தாந்தரங்களாலே மினுங்கப்பண்ணி வைப்பர்களிறே; அத்தைச் சொல்லுகிறது. சேமம்சாத்தி - ரக்ஷைசெய்து. வசநாபாஸங்களாலும் யுக்த்யாபாஸங்களாலும் - பொரிபுறந்தடவி என்று அந்வயம். பதஸ்வாரஸ்யம் - கள்ளரை இத்யாதி. ஆடுதிருடினது எங்கே? என்ன, அணங்குக்கு இத்யாதி. ஆடு கட்டினவர்களாகையாலே - ஆடுகெட்டுவித்துக் கொண்டவர்களாகையாலே யித்யர்த்த:. பெரியவர்களை யறியாமல் சிறியவர்களைக்கொண்டு ஒன்று வாங்கினால், அவர்களை - 'கள்ளர்' என்னக்கடவதிறே. ஆஸ்ரயிக்கிறவர்கள் தேடிப்பிடிக்கும்படி போகிறதென்? என்ன, கள்ளரச்சம் இத்யாதி. கள்ளர்க்கு உண்டான பயம் மஹாகஹநத்துக்கும் இடம்போராதென்றபடி. 'நீர்' என்றத்தை - கீழும் மேலும் கூட்டுவது. 'நீர்' என்றதுக்கு இரண்டு தாத்பர்யம் - நீரென்று இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. முன்

ளோடு தமக்கு ஒட்டறச் சொல்லுகிறார். உங்கள்ப்ரதிபத்தியொழிய அவற்றின்பக்கல் ஒருயிரில்லை. [நீர்வணங்கும்தெய்வமும் உம்மையும்] - நீங்கள்ஆஶ்ரயிக்கிற ராஜஸராயும் தாமஸராயுமுள்ள தேவதைகளையும் உங்களையும் படைக்கிறவிடத்தில். [முன்படைத்தான்] - ஸ்ருஷ்டிக்கிறவிடத்தில் முற்பட அவர்களை ஸ்ருஷ்டித்துப் பின்னை உங்களை ஸ்ருஷ்டித்தான். "யோப்ரஹ்மாணம்விததாதி பூர்வம்" (யோப்ரஹ்மாணம் விததாதிபூர்வம்) என்கிறபடியே ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்துப் பின்பிறே இவ்வருகுள்ளாரை ஸ்ருஷ்டித்தது. [நீர்வணங்கும்தெய்வமும் உம்மையும் முன்படைத்தான்] - அவன் ஸ்ருஷ்டித்திலனாகில் நீங்கள் இதரதேவதைகளை ஆஶ்ர்யிக்கும்படி யெங்ஙனே? [படைத்தான்] - அவன் படைத்திலனாகில் எங்ஙனே உண்ணவிருந்திகோள்? உங்களுக்கு ஆஶ்ரயணீயத்வ முண்டாமன்றிறே, அவர்கள் ஆஶ்ரயணீயராவது. [வீடில்சீர் இத்யாதி] – நீங்கள்தேடியாஶ்ரயிக்கிற தேவதைகளுடைய ஐஶ்வர்யம்போலே ஒருவனுடைய புத்த்யதீநமாய் அவன் நினைத்திலனாகில் இல்லையாய், அதுதனக்குஅடி கர்மமாய், அக்கர்மக்ஷயம் பிறந்தவாறே நசிக்கையன்றிக்கே ஸ்வதஸ்ஸித்தமான ஸம்பத்தையுடையவன். [வீடில்சீர்] - நீங்கள் ஆஶ்ரயிக்கிறவர்களுடைய ஸம்பத்துப்போலே ஸாவதியல்ல; கர்மமடியாய் அதிலே ஒன்று குறையக் குறைதல்; பலப்ரதனானவனுடைய அநுக்ரஹம் குறையக் குறைதல் செய்யுமதில்லையிறே. "பலமத:" (பலமத:) இறே. [வீடில்சீர்] - நித்யஸித்த கல்யாணகுணங்களை யுடையவ னென்னுதல். "தஸ்மிந்

ப்ர.— (வீடில் சீர்) - உத்தரமீமாம்ஸாயாம் த்ருதீயஸ்ய த்விதீயே, [ஸூ-௩௭] "பலமத உபபத்தே:". "உக்த[illegible]ஜநநாய ஜீவஸ்ய ஸர்வஸ்யாஸ்ய [illegible], [illegible] நிகிலஜகதேககாரணதயா ஸர்வஜ்ஞஸ்ய [illegible] கல்யாணகுணாகரஸ்ய [illegible] [illegible] [illegible] ஸர்வஸ்மாத் பரஸ்ய ப்ரஹ்மண ஏவ [illegible] பலமிதி ப்ரதீயதே. [illegible] [illegible] பலமத: உபபத்தே:, குத: உபபத்தே: (உபபத்தே:)—ஸர்வஜ்ஞஸ்ய ஸர்வஶக்தே: [illegible] யாகதாநஹோமாதிபிராராதிதாத் ஸர்வேஶ்வராத் [illegible] [illegible]; ஸ்வஸ்வாராதநாத் [illegible]; [illegible] கர்மணாம் [illegible] ஸ்வர்காதிபலஸாதநத்வம் [illegible] இதி."

பஞத்தமைக்கு ப்ரமாணம் - யோப்ரஹ்மாணம் இத்யாதி. 'படைத்தான்' என்றதுக்கு பாவம் - அவன் ஸ்ருஷ்டித்திலனாகில் இத்யாதி. சாடு - அவன்படைத்திலனாகில் இத்யாதி. நீர் வணங்குந்தெய்வம் படைத்தானென்னாதே, 'உம்மையும் - படைத்தான்' என்று இவர்களை ஸமுச்சயிக்கிறதுக்கு பாவம் - உங்களுக்கு இத்யாதி. 'வீடில்சீர்' என்றவிடத்தில், 'சீர்' என்றதுக்கு அர்த்தத்வயம் - ஸம்பத்தும், குணங்களும். ஸம்பத்பக்ஷே, 'வீடில்' என்றதுக்கு பாவத்வயம்: அதாவது - வீடென்று - நாஶமாய், இல்லென்று - இல்லாமையாய், நித்யமான ஸம்பத்தென்னுதல்; இத்தை அருளிச்செய்கிறார் - நீங்கள்தேடி இத்யாதி. அன்றிக்கே, வீடென்று - விடப்படுமதாய், அதாவது - குறைதலாய், அல்பதையைச் சொல்லி, அதில்லாமை - மஹத்தையாய், நிரவதிகஸம்பத்தென்னுதல்; இத்தை அருளிச்செய்கிறார் - நீங்களாஶ்ரயிக்கிறவர்களுடைய இத்யாதி. அவதியில்லாமைக்கு ஹேது எது? என்ன, கர்மம் இத்யாதி. கர்மமொழிய அவனே பலப்ரதனென்ன, பலமத இத்யாதி. உத்தரமீமாம்ஸாயாம் த்ருதீயஸ்ய த்விதீயே. "பலமத உபபத்தே:" அஸ்யார்த்த:, ஸர்வம் - [illegible] - ப்ரஹ்மண ஏவ ஸம்பவதி; குத:; உபபத்தே: - ஸர்வஜ்ஞஸ்ய [illegible] ஸம்பவாத் ப்ரஹ்மண இதி. இவ்விடத்திலே குணங்களை அருளிச்செய்யுமதுக்குக் கருத்து எது? என்ன, தஸ்மிந் இத்யாதி. புகழ்சொன்னதுக்கு ப்ரயோஜநம் -

[Grantha]" (தஸ்மிந்யதந்தஸ்ததுபாஸிதவ்யம்) என்கிறபடியே; அவன்தன்னை பாதி அவன்குணங்களும் உபாஸ்ய மேன்னுமிடம் சொல்லுகிறது. [புகழ்] - எல்லாரையும் ரக்ஷித்து, அந்தரக்ஷணத்தால் வந்த புகழையுடையவன். ரக்ஷணத்தால் புகழ்படைத்தவனன்றோ ஆஶ்ரயணீயனாவான்? "[Grantha]" (யஶஸ்ஸ்சைகபாஜநம்). [ஆதிப்பிரான்] - ரக்ஷித்துப் புகழைப்படையாதே பழிபடைத்தாலும் விடவோண்ணாத ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது. [பிரான்] - கேவலம் ப்ராப்தியேயல்ல; உபகாரகன். உபகாரகனுமாய் ப்ராப்தனுமாய் யஶஸ்வியுமாய்; ஐஶ்வர்யம்; நித்யஸித்தமான கல்யாணகுணங்க ளென்ன, இவற்றையுடையவனை யொழிய, இவையில்லாதாரை ஆஶ்ரயிக்க ப்ராப்தியில்லை. காரணவஸ்துவிறே உபாஸ்யமாவது; "[Grantha]" (காரணந்துத்யேய:) என்னாநின்றதிறே. [அவன்மேவியுறைகோயில்] - அவன் பரமபதத்தில் உள்வேதுப்போடேபோலே காணும் இருப்பது. ஸம்ஸாரிகள் படுகிற க்லேசத்தை யநுஸந்தித்து; 'இவை என்படுகிறனவோ?' என்கிற திருவுள்ளத்தில் வெறுப்போடே யாயிற்று அங்கு இருப்பது. "[Grantha]" (நோபஜநம்ஸ்மரந்) என்றுகொண்டு - இங்குத்தை துக்கத்தை நினையாதொழியவேண்டுவது. பண்டு துக்கியாயிருந்து ஸம்ஸாரத்தில்நின்றும் போனவனுக்கிறே. இங்குத்தை துக்கத்தை நினைக்குமாகில் அநுபவிக்கிற ஸுகத்துக்குக் கண்ணழிவாகாதோ? என்னும் கண்ணழிவில்லையிறே அவனுக்கு. 'பரமபதத்திலும் ஸம்ஸாரிகள் படுகிற க்லேசத்தை அநுஸந்தித்துத் திருவுள்ளத்தில் வெறுப்போடே யாயிற்று எழுந்தருளியிருப்பது' என்று பட்டர் அருளிச்செய்ய; 'ஆச்சானும் பிள்ளையாழ்வானும் இத்தைக்கேட்டு பரமபதத்திலே ஆநந்தநிர்ப்பரனாயிருக்கிற இருப்பிலே திருவுள்ளத்திலே ஒருவ்யஸநத்தோடே யிருந்தா னென்கை உசிதமோ?' என்றார்கள' என்று 'பண்டிதர்' என்கிறவர் வந்து விண்ணப்பம்செய்ய, "[Grantha]" (வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம்ப்ருஶம்பவதிதுக்கித:) என்றது

ரக்ஷணத்தால் இத்யாதி. அப்படி புகழையுடையவனோ? என்ன, யஶஸ்ஸ்ச இத்யாதி. "[Grantha]" இதி கிஷ்கிந்தாகாண்டே தாரா. சொல்லுகிறது - 'ஆதி' என்கிறத்தாலே யென்றபடி. சப்தார்த்தம் - ப்ராப்தனாய் உபகாரகனு யென்று. உக்தார்த்தத்தை அவரோஹக்ரமத்தாலே நிகமிக்கிறார் - உபகாரகனுமாய் இத்யாதி. 'நாடிநீர்' என்றுதொடங்கி, 'படைத்தான்' என்னுமளவும் ஆஶ்ரயணீயதைக்குஉறுப்பாக நிகமிக்கிறார் - காரணவஸ்துவிறே இத்யாதி. இத்தால் - கீழ்ப் பதங்களெல்லாவற்றுக்கும் ப்ரயோஜநம் காட்டினாராயிற்று. காரணவஸ்துவிறே இத்யாதி வாக்யத்துக்கு - 'படைத்தான்' என்றதிலே நோக்கு. 'மேவியுறைகோயில்' என்றதுக்கு வ்யாவர்த்த்யம் - பரமபதத்தில் இத்யாதி. மேவி - ப்ரீதியோடேபொருந்தி. உறைகோயில் - வர்த்திக்கிற கோயில். உள்வேதுப்பு - மநஸ்தாபம். உள்வெதுப்பேதென்ன? ஸம்ஸாரிகள் இத்யாதி. பரமபதத்திலே இப்படி வெறுப்போடே யிருந்தால் ஆநந்தநிர்ப்பரதைக்குக் கொத்தையன்றோ? என்ன, நோபஜநம் இத்யாதி. ஆனால் பின்னை, நிரதிசயாநந்தியாயிருந்து துக்கத்தை அநுஸந்தித்தால் ஸுகத்துக்குக் கண்ணழிவுவாராதோ? என்ன, இங்குத்தை இத்யாதி. அவனுக்கு - அநுக்ரஹைக நிரதனாய் அகர்மவஶ்யனுமானவனுக்கு. ஸ்வத: துக்கமின்றிக்கே, ஸம்ஸாரிகளுக்கு இரங்கி துக்கிக்கிறனுகையாலே ஆநந்தத்துக்குக் கொத்தையில்லையென்று கீழ் அருளிச்செய்து; அங்ஙனன்றிக்கே, ஆநந்தத்துக்குக் கொத்தையானாலும் அது குணமாவா மென்னும் பரிஹாராந்தரத்தைப் பரமாசார்யவசநத்தாலே ஸாதிக்கிறார் - பரமபதத்திலும் இத்யாதி. பட்டர் பண்டிதர்க்கு அருளிச்செய்ய, அவரும் இத்தை ஓரிடத்திலே சிந்தனைபண்ணிக்கொண்டிருக்கிறவளவிலே, ஆச்சானும் பிள்ளையாழ்வானும் 'இது கூடுமோ?' என்ன, பண்டிதர் அதுக்கு உத்தரமருளிசசெய்யமாட்டாதே 'இவர்கள் இப்படி சொன்னார்கள்' என்று பட்டருக்கு விண்ணப்பம் செய்யவென்று கண்டுகொள்வது. இத்தைக்கேட்டு என்றது - பட்டர் அருளிச்செய்ததாகப் பண்டிதரென்கிறவர் அருளிசசெய்யக் கேட்டு என்றபடி. ஸம்ஸாரிகள் துக்கத்தைக்கண்டு துக்கிக்குமது குணப்ரகரணபடித மாகையாலே குணமானாலும், அவதாரத்திலே சொன்னதித்தனையன்றோ?

குணப்ரகரணத்திலேயோ? துஃகப்ரகரணத்திலேயோ? என்று கேட்க மாட்டிற்றிலீரோ? இது குணமாகில், 'குணம்' என்று பேர்பெற்றவற்றில் அங்குஇல்லாததோன்றுண்டோ?' என்று அருளிச்செய்தார். "ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகோஸௌ" (ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகோஸௌ) என்னக்கடவதிறே. தன்னிச்சையோழிய கர்மநிபந்தநமாகவருமவை இல்லையேன்னுமத்தனை போக்கி, அநுக்ரஹகார்யமாய் வருமவை இல்லையேன்னில், முதலிலே சேதநனன்றிக்கே யோழியுமிறே. "ஸ ஏகாகீ ந ரமேத" (ஸஏகாகீநரமேத) என்றது நித்யவிபூதியும் குணங்களு முண்டாயிருக்கச்செய்தேயிறே. [ஆதிப்பிரானவன்மேவியுறைகோயில்] - பரமபதத்தில் தன்னில்குறைந்தாரில்லாமையாலே அவ்விடத்தை விட்டு, நல்ல படுக்கையையும் போகத்துக்கு ஏகாந்தமானவற்றையும் காற்கடைக்கோண்டு ப்ரஜையினுடைய தோட்டிற்காற்கடையிலே கிடக்கும் தாயைப்போலே, ரக்ஷாபேக்ஷரான ஸம்ஸாரிகள் இருக்கிற இட மாகையாலே விரும்பி வர்த்திக்குமிடம் இவ்விடமாயிற்று. [மாடமாளிகை இத்யாதி] - உங்களுக்குத்தான் நல்லதேசம் தேட்டமே; 'முக்தப்ராப்யதேஶம்' என்று தோற்றுகிறதில்லையோ? மாடங்களாலும் மாளிகைகளாலும் சூழ்ந்து தர்ஶநீயமாயிருக்கும் திருக்குருகூர். [அதனைப்பாடியாடி] - "அதனுள்நின்ற ஆதிப்பிரான்" என்றவிடம் மிகையேன்கிறார். 'விஷ்ணோராயதநேவஸேத்' (விஷ்ணோராயதநேவஸேத்) "தேஶோऽயம் ஸர்வகாமதுக்" (தேஶோயம்ஸர்வகாமதுக்) என்கிறபடியே இதுதானே ப்ராப்யம். [பாடியாடி இத்யாதி] – ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க்கோண்டு பாடி, உடம்பு இருந்தவிடத்திலிராமை ஆடி, அக்ரமமாகக் கூப்பிட்டுக்கோண்டு. அத்தேசமேன்றால் தம்திருவுள்ளம் இருக்குமாபோலே இருக்குமேன்றிருக்கிறார்காணும் ஸர்வர்க்கும். [பல்லுலகீர்] - ஒருவன் ஸமித்பாணியாய் ஶாந்தனுய் வர, அவனுக்கு ஹிதோபதேசம் பண்ணுகிறானன்றே; "இவையேன்னவுலகியற்கை" என்று லோகம் க்லேசப்படுகிற படியைக் கண்டு எல்லார்க்கும் சோல்லுகிறாரிறே. [பரந்தே] - பெரியதிருநாளுக்கு ஸர்வதோதிக்கமாக வந்தேறுமாபோலே, நாநாதிக்கமாகப் பாடியாடிப் பரவிச்சேன்மின்கள். (உ)

என்ன, இதுகுணமாகில் இத்யாதி. 'பரமபதநாதன் குணபூர்ணன்' என்னுமதுக்கு ப்ராமாணம் - ஸமஸ்த இத்யாதி. இப்படியாகில், "விஶோகஃ" என்கிற ஶ்ருதியோடே விரோதியாதோ? என்ன, தன்னிச்சையோழிய இத்யாதி. பரமசேதநனாகையாலே இவ்வநுக்ரஹகார்யம் ஸ்வரூபாநுபந்தியாயிருக்குமென்று கருத்து. 'உள்வெதுப்போடிருக்கும்' என்னுமதுக்கு உபபத்திகாட்டி, ப்ரமாணமுங் காட்டுகிறார்–"ஸ ஏகாகீ" இத்யாதி. "ஸ ஏகாகீ ந ரமேத" இத்யாதி மஹோபநிஷதி. போகஸ்த்தாநமான பரமபதத்திலே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தேயும், ஆர்த்தரான ஸம்ஸாரிகள் படுகிற க்லேசத்தை யநுஸந்திக்கையாலே பொருத்தமற்றிருக்கு மங்கு என்று ஒரு தாத்பர்யம் கீழேஅருளிச்செய்து; ரக்ஷாபேக்ஷையின்றிக்கே தன்னோடு ஸாம்யாபந்நர்க்கு முகங்கொடுத்துக்கொண்டிருக்கையாலே பொருத்தமில்லை அங்கு, ரக்ஷாபேக்ஷரான ஸம்ஸாரிகளை ரக்ஷிக்கையாலே பொருந்தி வர்த்திப்பது இங்கே யென்று தாத்பர்யாந்தரம் - பரமபதத்தில் இத்யாதி. விசேஷணத்துக்கு ஹாவம் - உங்களுக்கு இத்யாதி. சப்தார்த்தம் - மாடங்களாலும் இத்யாதி. மாடங்கள் - சந்த்ரசாலாதிகள். மாளிகைகள் - க்ருஹங்கள். பூர்வவாக்யத்திற்காட்டில் விசேஷம் - அதனுள் இத்யாதி. ஸர்வேஶ்வரன் ப்ராப்யனுமதொழிய, அவனிருந்த தேசமும் ப்ராப்யமாயிருக்குமோ? என்ன, விஷ்ணோஃ இத்யாதி; "நகிஞ்சித் விக்ஞாய ஸுராஃ விஷ்ணோராயதநே வஸேத்" இத்யாதி. "பவித்ரம் பரமம் புண்யம் தேஶோऽயம் ஸர்வகாமதுக் | யஸ்மிந் வாஸாத் ஸோ ஹரேஃ ஸாயுஜ்ய..." இதி காருடபுராணே ஏகாதஶேத்யாயே நாகதந்தம்ப்ரதி வ்யாஸஃ. ஸர்வகாமதுக் என்றது - ஸர்வேஶ்வரனையுங் கொடுக்குமென்றபடி. இவர்களுக்குப் பாடியாடக்கூடுமோ? என்ன, அத்தேஶமேன்றால் இத்யாதி. 'பல்லுலகீர்' என்று எல்லாருக்கும் சொல்லுகிறது ஏதுக்கு? என்ன, ஒருவன் இத்யாதி. பரந்து - எங்கும்வ்யாபித்து. பரவி - ஸ்துதித்து. 'அவன்மேவியுறைகோயில்' என்கையாலே - பாவநத்வம் சொல்லிற்று. 'மாடமாளிகைசூழ்ந்து' என்கையாலே - போக்யத்வம் சொல்லிற்று. பல்லுலகீர், சீர் - நாடி - வணங்குந்தெய்வமும் என்று தொடங்கி, திருக்குருகூரதனைப் பரந்தே - பாடியாடிப் பரவிச்சேன்மின்களென்று அந்வயம். (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

பரந்ததெய்வமும்பல்லுலகும்படைத்து அன்றுஉடனேவிழுங்கிக்
கரந்துமிழ்ந்துகடந்திடந்தது கண்டும்தெளியகில்லீர்
சிரங்களாலமரர்வணங்கும் திருக்குருகூரதனுள்
பரன்திறமன்றிப்பல்லுலகீர்! தெய்வம்மற்றில்லைபேசுமினே.

ஆ.— (பரந்த.) "[illegible]" இத்யாதி வாக்யஸித்தஸர்வேஶ்வரத்வ ஸூசகநிகிலஜகந்நிகரஸ்ருஷ்டிஸம்ஹரண க்ரமணோத்தரணாதி நாராயண திவ்யசேஷ்டிதங்களைக் கண்டு, 'இவனே ஸர்வேஶ்வரன்' என்று அறியமாட்டுகிறிலீர். அவனல்லது மற்றொரு தைவமில்லை; உண்டாகில் அத்தை ஒரு ப்ரமாணத்தாலே ஸாதியுங்கோள் என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம் பாட்டில், ஜகந்நிர்வாஹணாதி திவ்யசேஷ்டிதங்களாலும் இவனே பரன்; இது இசையாதார் என்னோடே வந்து பேசிக் காணுங்கோள் என்கிறார்.

[பரந்த என்று தொடங்கி] - ஈஶ்வரத்வஶங்கை பண்ணலாம்படி விஸ்த்ருதமான பல தேவதைகளையும் அவர்களுக்குப் போரும்படியான பல லோகங்களையும் உண்டாக்கி. [தெளியகில்லீர்] - தெளியமாட்டுகிறிலீர். [பரன் என்று தொடங்கி] - ஸர்வஸ்மாத்பரனை பொலிந்துநின்றபிரானுக்கு ஶேஷமாயல்லது ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்பது வேறொரு தேவதை யில்லை; உண்டாகில்: அதுக்கு உபபத்திகளைச் சொல்லுங்கோள்.

ப.—அநந்தரம், 'கார்யரூபஜகத்தினுடைய ரக்ஷணார்த்தவ்யாபாரங்களே பரத்வப்ரதிபாதகங்கள்' என்கிறார்.

பரந்த - (ஸ்வவிபூதிநியமநத்தாலே ஈஶ்வரத்வஶங்கைபண்ணும்படி) விஸ்தீர்ணமான, தெய்வமும் - தேவதாவர்க்கத்தையும், பல்உலகும் - (அவர்களுக்கு விபூதியான) பஹுவித லோகங்களையும், படைத்து - ஸ்ருஷ்டித்து, அன்று - (ப்ரளயம்வந்த) அன்று, உடனே - (இந்த

ம்பாராதே) கூட, விழுங்கி - விழுங்கி, கரந்து - (ப்ரளயங் காண வொண்ணாதபடி) ஒளித்து வைத்து, உமிழ்ந்து - (ப்ரளயாநந்தரம் வெளிநாடுகாண) உமிழ்ந்து, கடந்து - (மஹாபலியபி மானம் கழியும்படி அளந்துகொண்டு) அநந்யார்ஹமாக்கி, இடந்தது - (அவாந்தரப்ரளயத்திலே வராஹரூபியாய்) இடந்தெடுத்த இது, கண்டும் - (ப்ரமாணமுகத்தாலே விசதமாகக்) கண்டிருக்கச்செய்தேயும், (ரஜஸ்தமோபிபவத்தாலே), தெளியகில்லீர் - நிர்ணயிக்கமாட்டுகிறிலீர்; அமரர் - (த்யரான ப்ரஹ்மாதி)தேவர்கள், (தங்கள் பதவிஸித்யர்த்தமாக பஹுமுகமாக), சிரங்களால்-தலைகளாலே, வணங்கும் - வணங்கும், திருக்குருகூரதனுள் - திருநகரிக்குள்ளே நிற்கிற, பரன் - ஸர்வஸ்மாத்பரனுக்கு, திறமன்றி - ப்ரகாரமாயல்லது, மற்று - வேறு ஸ்வதந்த்ரமா யிருப்பதாரு, தெய்வம் - தைவம், இல்லை - இல்லை; பல் - (நாநாமதிபேதங்களாலே) பலவகைப்பட்ட, உலகீர் - லோகத்திலுள்ளீர்! பேசுமின் - (உண்டாகில் வந்து) சொல்லுங்கோள்.

ஈடு.—மூன்றாம் பாட்டில், ஜகந்நிகரணாதி திவ்யசேஷ்டிதங்களாலும் இவனே பரன்; இது இசையாதார் என்னோடே வந்து பேசிக்காணுங்கோள் என்கிறார்.

[பரந்த தெய்வமும்] - கொள்கொம்பு மூடப் பரந்து கைவிஞ்சின தேவஜாதியும், ராமகனோடொக்கப் பரத்வஶங்கை பண்ணி நான் எடுத்துக் கழிக்கவேண்டும்படி யிருக்கை, தாயையும் புத்ரனையும் பிரிக்க அரிதாமாபோலே உத்பாதகனுக்கு அவ்வருகே கைவிஞ்சினபடி. [பல் உலகும் படைத்து] - அவர்கள் தனித்தனியே நியாமகராய்ப் போரும்படி நியாம்யமான லோகங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்து: ஸ்ருஷ்டியிலே கர்மீபவிக்கைக்கு நியாமகரானவர்களோடு நியாம்யங்களோடு வாசியில்லை யென்கை. [அன்று] - எல்லாருக்கும் இவன் கை பார்த்திருக்க வேண்டும் ஆபத்தஶையிலே. [உடனே விழுங்கி] - ஸ்ருஷ்டிகாலம்போலே க்ரமம் பார்த்திருக்க வொண்ணாதே ஆபத்ஸமயத்தில். [கரந்து] — ப்ரளயம் வந்து தேடினாலும் அதுக்கு எட்டாதபடி கரந்து. திருவயிற்றிலே வைத்திருக்கச் செய்தே பண்டையிலும் இளைத்துக் காட்டலாம்படி யிருக்கை. [உமிழ்ந்து] - உள்ளே யிருந்து நோவுபடாதபடி உமிழ்ந்து. மஹாபலிபோல்வார் அபஹரிக்க எல்லைநடந்து மீட்டுக்கொண்டு நைமித்திக ப்ரளயத்திலே மஹாவராஹமாய் பூமியை ப்ரளயத்தினின்றும் எடுத்தது. [கண்டும்] - ப்ரத்யக்ஷத்திலும் விஶதமா யிருக்கிறதாயிற்று உங்களுக்கு ஶாஸ்த்ரம். [தெளியகில்லீர்] - இவ்வதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களாலே ஆஶ்ரயணீயன் என்று அறியலாயிருக்க, ஶக்தராகிறிலிகோள். இவர்கள் ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்கள் ஒழிய அர்த்தத்தில் மாறாட்டமில்லை யென்கை. அவர்களை ஈஶ்வரர்களாக்குதல், இவனை அநீஶ்வரனாக்குதல் செய்யவொண்ணாதா யிருக்கை. [சிரங்களால் இத்யாதி] - ஸ்ருஷ்ட்யாதி அபதாநங்கள் கிடக்க ஆஶ்ரயணீய தேவதைகள் அவனை ஆஶ்ரயிக்கக் கண்டால் உங்களுக்கு விஶ்வாஸம் பிறக்கத் தட்டுண்டோ? [சிரங்களால் அமரர் வணங்கும்] - நித்யத்வாதிகளால் வந்த துர்மாநத்தைப் போகவிட்டுத் தலைபடைத்த ப்ரயோஜநம் பெற்றோமென்று ஆஶ்ரயிக்கை. "வாெஉநகஊேராஹெநவு ஹ ஊஉாவி-ெதநவ". [திருக்குருகூரதனுள் பரன்] - பரமபதத்திலும் வ்யாப்தியிலுங்காட்டில் திருநகரியில்நின்ற நிலையிலே பரத்வம் மிக்கிருக்கிறபடி. மநுஷ்யத்வே பரத்வத்துக்கும் அவ்வருகேயான்றிறே இது. வஸ்துவுக்குக் குணாதிக்யத்தாலேயாகில் உத்கர்ஷம், அது மிக்கவிடத்திலே பரத்வம் உறைத்துத்தோற்றக்கடவதிறே. [திறமன்றி] - அவனுக்கு ப்ரகாரமாய்க் கொண்டல்லது. திறம் - ப்ரகாரம். [தெய்வம் மற்றில்லை] - ஸ்வதந்த்ரமா யிருப்பதொரு தெய்வ மில்லை. தேவதைகளுடைய ஸ்வரூபநிஷேதம் பண்ணுகிறாரல்லர்; ஈஶ்வரவிபூதியாகையாலே ஸ்வாதந்த்ர்ய நிஷேதம் பண்ணுகிறார். அவனுக்கு ப்ரகாரமென்று ஆஶ்ரயிக்கில் அவனுடைய ஆஶ்ரயணீயத்திலே படும். ஸ்வதந்த்ர புத்தி பண்ணில் ஸ்வதந்த்ரமா யிருப்பதொன்றில்லை. 'நெஹநாநாஸ்தி',

“வெயஜஷி”. [மேசுமினை] - அவனுக்கு ப்ரகாரமாயல்லது ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்பதொரு தெய்வமில்லையென்று சொன்ன என்முன்னே ஸர்வாதிகனை ப்ரகாரமாகவுடையதொரு தெய்வமுண்டு என்று சொல்ல வல்லாருண்டாகில் சொல்லுங்கோ ளென்கிறார்.

ஈடு. — மூன்றாம்பாட்டு. ஜகந்நிகரணாதி திவ்யசேஷ்டிதங்களாலும் இவனே பரன்; இது இசையாதார் என்னோடேவந்து கலந்து பேசிக்காணுங்கோள் என்கிறார்

[பரந்ததெய்வமும்] - கோள்கொம்பு முடப் படர்ந்து நியாமகரோடொக்க எடுத்துக் கழிக்கவேண்டும்படி; கைவிஞ்சின தேவஜாதியும். [பல்உலகும்] - அவர்கள் பரப்புக்கெல்லாம் போரும்படியான லோகங்களும். அவர்கள் நியாமகராகைக்கு அடிபாக நியாம்யரான அல்லாத சேதநரையும். [படைத்து] - ஸ்ருஷ்டித்து. இவர்தமக்கு அவர்களோடு அல்லாதாரோடு வாசியற்றிருக்கிறபடி. [அன்று உடனேவிழுங்கி] - ஸ்ருஷ்டிக்கிறபோது க்ரமத்திலே ஸ்ருஷ்டித்தான்; “யோ ப்ரஹ்மாணம் விதததி பூர்வம்” (யோப்ரஹ்மாணம்விததாதிபூர்வம்) என்று; ஆபத்து வந்தால் அங்ஙன் க்ரமம்பார்த்திருக்கவொண்ணாதே. ப்ரளயாபத்திலே ஒருகாலே வயிற்றிலே வைத்து, ப்ரளயம் வந்தாலும் 'இங்குண்டோ?' என்று இளைத்துக்காட்டலாம்படி கரந்து; 'உள்ளேயிருந்து நோவுபடுகிறனவோ?' என்று வெளிநாடுகாண உமிழ்ந்து, நடுவே மஹாபலிபோல் வார் பருந்த்ருஞ்சிறைப்போலே பறித்துக்கொள்ள எல்லைநடந்து மீட்டுக்கொண்டு; ப்ரளயத்திலே யழுந்தி அண்டபித்தியிலே சேர்ந்த இத்தை மஹாவராஹமாய்ப் புக்கு ஒட்டுவிடுவித்து எடுத்து இப்படி செய்த இவற்றை. [கண்டும்] - ப்ரத்யக்ஷத்திலும் விசதமாயிருக்கிறதுகாணும் இவர்க்கு சாஸ்த்ரம். இவ்வதிமாநுஷசேஷ்டிதங்களைக்கொண்டே 'அவன் ஆஸ்ரயணீயன்' என்று அறியலாயிருக்க அறியமாட்டுகிறிலீகோள். [தெளியகில்லீர்] - இவர்கள் தெளிகையும் தெளியாமையும் ஒழிய, அர்த்தஸ்த்திதியில் மாறாட்ட மற்றிருக்கிறபடி. அவனை அநீஸ்வரனாக்குதல்; இவர்களை ஈஸ்வரர்களாக்குதல் செய்யவொண்ணாதிறே; உங்கள் தெளிவும் கலக்கமு மொழிய. [சிரங்கள் இத்யாதி] - 'ஸர்வஸ்ரஷ்டாவுமல்லன்; ஆபத்ஸகனுமல்லன்' என்று இருந்திகோளேயாகிலும், நீங்கள் ஆஸ்ரயிக்கிற தேவதைகள் செய்கிறது முன்னம் உங்களுக்குக் கண்டால் தெளியலாமே; அவர்கள் 'தலைபடைத்த ப்ரயோஜநம் பெற்றோம்' என்று வணங்குகிறபடியைக் கண்டாகிலும் நீங்கள் ஆஸ்ரயிக்கப் பாருங்கோள். “பாதௌ நகௌ ஸ்வாஸ்ய ஸஹஸ்ர்ராஹ்மி ஸ்துதே நவ” (பாதோ

மூன்றாம்பாட்டு - பரந்ததெய்வமும் இத்யாதி. த்விதீயசதுர்த்தபாதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ஜகந்நிகரணாதி இத்யாதி.

'பரந்ததெய்வமும்' என்றதுக்கு - ஸ்வவிபூதி நியமநத்தாலே ஈஸ்வரத்வசங்கை பண்ணவேண்டும்படி விஸ்தீர்ணமான தேவதாவர்க்கத்தையு மென்று சப்தார்த்தம். இவர்களுடைய ஈஸ்வராபிமாநத்தாலே வந்த விஸ்த்ருதியினுடைய உரப்பை அருளிச்செய்கிறார் - கோள்கொம்பு இத்யாதி. லோகசப்தம் ஜநவாசியாக அர்த்தாந்தரம் - அவர்கள் நியாமகர் இத்யாதி “லோகஸ்து ஸமவேதஜநே” என்னக்கடவதிறே. அசேதநமான லோகத்தோடே தேவதைகளையும் சொன்னதுக்கு பாவம் - இவர்தமக்கு இத்யாதி. அவர்களோடு - ப்ரஹ்மாதிகளோடு. அன்று - ப்ரளயாபத்தசையிலே. 'உடனே' என்றதுக்கு பாவம் - ஸ்ருஷ்டிக்கிறபோது இத்யாதி. க்ரமஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரமாணம் - யோப்ரஹ்மாணம் இத்யாதி. அழுந்தி - முழுகி. இடந்து - ஒட்டுவிடுவித்து. கேட்டுமென்னாதே, 'கண்டும்' என்றதுக்கு பாவம் - ப்ரத்யக்ஷத்திலும் இத்யாதி. 'கரந்து' என்று தொடங்கி 'தெளியகில்லீர்' என்னுமளவும் கூட்டி பாவம் - இவ்வதிமாநுஷ இத்யாதி. 'அறியமாட்டிகோள்' என்றதுக்கு பாவம் - இவர்கள்தெளிகையும் இத்யாதி. விவரணம் - அவனை இத்யாதி. உங்கள்தெளிவும் கலக்கமுமொழிய - அவனை அநீஸ்வரனாக்குதல் என்று அந்வயிப்பது. 'சிரங்களால்' இத்யாதிக்கு அவதாரிகை - ஸர்வஸ்ரஷ்டாவுமல்லன் இத்யாதி. 'சிரங்களால் - வணங்கும்' என்கிற விசேஷணத்துக்கு பாவம் - அவர்கள்தலைபடைத்த இத்யாதி. ப்ரஹ்மருத்ராதிகள் தாம்வணங்குவர்களோ? என்ன, பாதௌ இத்யாதி. “ப்ரஹ்மருத்ரவாஸவஸ்ரீகாஷ்டிமௌலிவாதசக்ஷுரஸ்ய|பாதௌ ந

மலாபேநப்ரஹ்மருத்ராார்ச்சிதேநச) "பின்னிட்டசடையானும் பிரமனு மிந்திரனும் துன்னிட் ப்புகலரிய;" "நாத்தழும்பநான்முகனுமீசனுமாய் முறையாலேத்த." [திருக்குருகூரதனுள்பரன்]- நுஷ்யத்வே பரத்வத்துக்கும் அவ்வருகே ஒரு பரத்வமிறே இது. இவ்வருகே போரப்போர உத் ர்ஷம் மிகுமத்தனை. குணத்தாலேயிறே வஸ்துவுக்குஉத்கர்ஷம்; குணாதிக்யமுள்ளது இங்கே றே. [அதனுள் பரன்] - "அநஸ்நந்" (அநஸ்நந்நந்ய:) என்று சேதநர் ப்ரக்ருதியோடே லசக்கலச ஒளிமழுங்கி வாராநிற்கச்செய்தே, அவனுக்கு நியாமகத்வத்தால் வந்த புகர் அற ஞ்சிவருமாபோலே; ஸம்ஸாரிகள்நடுவே போரப்போரவாயிற்று பரத்வம் ப்ரகாசிப்பது. [திற ன்றி] - அவனுக்கு ப்ரகாரமாயல்லது. திறம் - ப்ரகாரம். [தெய்வம்மற்றில்லை] - தேவதை ளுடைய ஸ்வரூபநிஷேதம் பண்ணுகிறானன்றிறே, 'அவனுக்கு விபூதி வேணும்' என்றிருக்கிறவ ாகையாலே; அவர்களுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யநிஷேதம் பண்ணுகிறார். ஸ்வதந்த்ரமாய்த் தனக்கு ரித்தாயிருப்பதொரு தேவதை யில்லை. அவனுக்கு ப்ரகாரபுத்தி பண்ணி ஆஸ்ரயித்திகோளா ல் அவனுடைய ஆஸ்ரயணத்திலே புகும்; ஸ்வதந்த்ரபுத்திபண்ணி ஆஸ்ரயித்திகோளா ல் ஸ்வதந்த்ரமா யிருப்ப தொன்றில்லை; "நேஹநாநாஸ்தி" (நேஹநாநாஸ்தி) "யேயஜந்தி" யேயஜந்தி) இத்யாதி. [பேசுமினே] - நான் 'அவனுக்கு ப்ரகாரமாயல்லது ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்ப தொரு தேவதை யில்லை' என்றேன்; 'இப்படி அநந்யாதீநமாயிருக்கிற நியாமகத்வத்தை யுடையனா ருக்கிற இவனைத் தனக்கு ப்ரகாரமாக வுடையதொரு தைவ முண்டு' என்று சொல்ல வல்லார் ண்டாகில் வாய்படைத்தார் என்முன்னே நின்று சொல்லிக்காணுங்கோள் என்கிறார். (௲)

ஸோமாஹோ நவ்யாஹ்வா... பின்னிட்டசடையானும் இத்யாதி - பின்னேநாலப் ட்ட ஜடையையுடைய ருத்ரனும் ப்ரஹ்மாவும் இந்திரனும் ஒருவர்க்கொருவர் முன்புகவேண்டி நெருக்கு கயாலே புகஅரிதாயிருக்கிற வைகுந்தத்திருவாசலிலே யித்யர்த்த:. துன்னிட்டு - நெருங்கி. பெருமாள் ருமொழி - முப்பத்துமூன்றும்பாட்டு. நாத்தழும்ப இத்யாதி - நாவானது தழும்பேறும்படி சதுர்முகனும் த்ரனுமாய்த் தங்கள் சேஷத்வமுறையாலே யேத்த வித்யர்த்த:. திருமொழி ஏழாந்திருமொழி எட்டாம் ாட்டு. விசேஷணகர்ப்பிதாம் வ்யாவ்ருத்திம் தர்ஸயதி - மநுஷ்யத்வே இத்யாதி. 'கடந்து' இத்யாதியாற் சான்ன மநுஷ்யத்வே பரத்வத்துக்கு மென்றபடி. இது - திருநகரியிலே யிருக்குமிது. பரனாயிருக்கு மா ாரம் அவ்விபூதியி லொழிய இங்கு உண்டோ? என்ன, இவ்வருகே இத்யாதி. அதுக்கு ஹேது எது? ன்ன, குணத்தாலே இத்யாதி. அர்ச்சாவதாரத்திலே குணமுண்டோ? என்ன, குணாதிக்யம் இத்யாதி. ...இத்யாதியிலே ஹ்ருதயம். இவ்வருகே போந்தால் குணங்கள் ங்குசிதமாமதொழிய, அதிசயிக்கக்கூடுமோ? என்ன, ஸத்ருஷ்டாந்தமாகக் காட்டுகிறார் - அநஸ்நந் இத் ாதி. ஆக, 'திருக்குருகூரதனுள்பரன்' என்றதுக்கு அர்த்தத்வயம். - குணாதிக்யத்தால் வந்த பரத்வத்தைச் சால்லுதல், ஸம்ஸாரிகள்நடுவே வந்திருக்கச்செய்தேயும் ஸங்கோசமின்றிக்கே யிருக்கிறபடியைச் சொல் லுதல். 'தெய்வம்மற்றில்லை' என்றால் போராதோ? 'திறமன்றி' என்பானென்? என்ன, தேவதைகளு டைய இத்யாதி. 'மற்றில்லை' என்கிற பதத்தால் விவக்ஷித்த அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் - ஸ்வதந்த்ர ாய் இத்யாதி. 'பல்லுலகீர்' என்று - அவர்களை ஸம்போதித்து, 'திறமன்றி' என்றும், 'மற்றில்லை' என் ும் விசேஷிக்கிறவருடைய ஹார்த்த ஹாவம் - அவனுக்கு இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. 'ஸ்வதந்த்ரவஸ்து ல்லை' என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - நேஹ இத்யாதி. 'ப்ரகாரபுத்த்யா ஆஸ்ரயித்தால் ததாஸ்ரயணத்திலே புகும்' ன்றதுக்கு ப்ரமாணம் - யேயஜந்தி இத்யாதி. "யேயஜந்தி... ...யேயஜந்தி" இதி தக்ஷஸ்ம்ருதௌ. பேசு ின் - உபபத்திசொல்லுங்கோள். உபபத்திசொல்லுகிற ப்ரகாரம் - இப்படிஅநந்யாதீநனாய் இத்யாதி. வனை - நாராயணனை. க்ரமேண அந்வய:. (௲)

நான்காம் பாட்டு.

பேசநின்றசிவனுக்கும் பிரமன்தனக்கும்பிறர்க்கும்
நாயகனவனே கபாலநன்மோக்கத்துக்கண்டுகொண்மின்
தேசமாமதிள்சூழ்ந்தழகாய திருக்குருகூரதனுள்
ஈசன்பாலோரவம்பறைதல் என்னாவது? இலிங்கியர்க்கே.

ஆ.— (பேசநின்ற.) ப்ரஹ்மருத்ரர்களுடைய ஸர்வேஶ்வரத்வம் அநுமாநஸித்த மென்றியென்னில்;— அந்த அநுமாநம், “தத்ர நாராயணஶ்ஶ்ரீமாந் மயா பிக்ஷாம் ப்ரயாசித: | ததஸ்தேந ஸ்வகம் பார்ஶ்வம் நகாக்ரேண விதாரிதம் | மஹதீ ஸ்ரவதீ தாரா தஸ்ய ரக்தஸ்ய நிஸ்ஸ்ருதா | [illegible] | விஷ்ணோ: ப்ரஸாதாத் ஸுஶ்ரோணி கபாலம் தத் ஸஹஸ்ரதா | ஸ்புடிதம் பஹுதா யாதம் ஸ்வப்நலப்தம் தநம் யதா”, “[illegible]”, “[illegible]” இத்யாதி ஶாஸ்த்ர பாதிதமாகையாலே; உங்களால் ஈஶ்வரத்வேந சொல்லப்படுகிற ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கும் நாயகன் அந்தநாராயணனே என்கிறார்.

ஓ.—நாலாம் பாட்டில், வ்யோமாதீத நையாயிக வைஶேஷிகாதிகள் வந்து ப்ரத்ய வஸ்திதராய் 'ஸாவயவமான ஜகத்து கார்யம்' என்றும், 'கார்யமாகையாலே கர்த்ருமத்' என்றும், கர்த்ருவிஶேஷாபேக்ஷை பண்ணில் உபநிஷத்துக்கள் 'ஈஶன்' என்றும், 'ஈஶாநன்' என்றும்சொல்லுகிற பேரைத் துணையாகக் கொண்டு கீழ்ச்சொன்ன அநுமாநமுகத்தாலும் மற்றும் அவ்வர்த்தத்துக்கு ஸாதகமான உபபத்திகளாலும் 'ருத்ரதத்த்வம் பரம்' என்று அவர்கள் ஸாதிக்க; 'ஒருவன் தான் ப்ராணனோடேயிருக்கத் தன் தலையை யறுக்கக் கொடுக்க, ஒருவன் அத்தாலே பாதகியாய்க் கபாலபாணியாய் இரந்து ஶரீரதாரணம் பண்ணித் திரிய, ஸர்வேஶ்வரன் க்ருபையாலே கபாலமோக்ஷாதிகளைப் பண்ணி ரக்ஷித்தான்' என்று இதிஹாஸபுராணாதிகளில் ப்ரஸித்தமான லிங்கத்தையும் அகாரார்த்தத்தை ஸர்வேஶ்வரனாகச் சொல்லுகிற ஶ்ருதியையும் காட்டி அவற்றின் ஸந்நிதியில் நிலைநிற்கமாட்டாதே துர்ப்பலையான ஸமாக்யையைத் தள்ளி இந்த ஶ்ருதிலிங்கங்களையே ஈஶ்வராநுமாநத்துக்கும் காலாத்யயாபதிஷ்டமான தூஷணத்துக்கு உடலாக முன்னிட்டு இப்புடைகளாலே அவர்களை நிராகரித்து ப்ரஸித்தமான உபநிஷந்மரியாதையாலே எம்பெருமான் ஸர்வேஶ்வரன் என்று ஸாதித்து குத்ருஷ்டிகளான உங்களுக்கு ஒரு ப்ரயோஜநமில்லை என்கிறார்.

[பேசநின்ற என்று தொடங்கி] - நீங்கள் ஈஶ்வரன் என்று பேசுகிற ருத்ரனுக்கும் அவனுக்கு ஜநகனான ப்ரஹ்மாவுக்கும் மற்றுமுள்ளார்க்கும் ஈஶ்வரன் உபநிஷத்ப்ரஸித்தனான நாராயணனே; இவ்வர்த்தத்தை ப்ரஸித்தமான கபாலமோக்ஷத்திலே கண்டுகொள்ளுங்கோள். [தேசமாமதிள் என்று தொடங்கி] - அநபிபவநீயமாம்படி தேஜஸ்ஸை யுடைத்தாய் அரணு

கப் போரும்படி மதிள் சூழ்ந்து அழகிதான திருநகரியில் நின்றருளின ஈஶ்வரன்பக்கல் குத்ருஷ்டிகளாய் ஆநுமாநிகரான உங்களுக்கு அநீஶ்வரத்வ ஸாதகமான ஆபாஸயுக்திகள் தேடிச் சொன்ஞல் நிஷ்பலம்.

ப.—அநந்தரம், ஈஶ்வரதயா ப்ரஸித்தமான தேவதாந்தரங்களுக்கும் ஈஶ்வரனாக நிர்த்தோஷப்ரமாணோபபத்திஸித்தனான ஸர்வேஶ்வரன் விஷயத்தில் அநீஶ்வரத்வம் சொல்லுகிற ஆநுமாநிகேஶ்வரவாதிகளான நையாயிகாதிகளுக்கு என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? என்கிறார்.

பேசநின்ற-(ப்ரமாணாபாஸங்களாலும் ஸமாக்யைகளாலும் ஈஶ்வரத்வஶங்கை பண்ணிச்) சொல்லப்பட்ட, சிவனுக்கும்-ருத்ரனுக்கும், பிரமன்தனக்கும் - (அவனுக்கும் உத்பாதகனாய் ஸ்வஸ்ருஜ்யமான விஸ்தீர்ணவிபூதியுக்தனான) ப்ரஹ்மாதனக்கும், பிறர்க்கும்-(இவர்களுக்கும் ஏவிற்றுச்செய்யும்) அல்லாத தேவாதிகளுக்கும், நாயகன் - (தத்ஸ்வரூபவிபூதி நிர்வாஹகனாய்க் கொண்டு) நாயகனானவன், அவனே - (நிர்த்தோஷ ப்ரமாணவேதாந்த ஸித்தனான) ஸர்வேஶ்வரனே; (இவ்வர்த்தத்தை), கபாலம் - (ப்ரஹ்மாவினுடைய சிரஸ்ஸையறுத்துப் பாதகியான ருத்ரன் கையில் பிக்ஷாபாத்ரமான) அந்த ப்ரஹ்மகபாலத்தை, நல் - (ஸஹஸ்ரதாவாக ஸ்புடமாம்படி) நன்றாக, மோக்கத்து - போக்கின (அபதாநத்தை யெழுதுகிற பஞ்சமவேதமான) மஹாபாரதத்திலே, கண்டுகொண்மின் - அபரோக்ஷித்துக் கண்டு கொள்ளுங்கோள். (இப்படி யிருக்க), தேசம் - * தேஜோமயமாய், மா - அத்யுந்நதமான, மதிள் - மதிளாலே, சூழ்ந்து - சூழப்பட்டு, அழகாய - அத்தாலே அழகையுடைத்தான, திருக்குருகூரதனுள் - திருநகரிக்குள்ளே, ஈசன்பால்-(அந்தக் கபாலவிமோசகத்வம் தோற்ற எழுந்தருளியிருக்கிற) நிருபாதிக ஸர்வேஶ்வரன் விஷயத்திலே, ஓர் அவம் - அநீஶ்வரத்வாபக்ருஷ்டோக்திகளை, பறைதல் - பண்ணுகிற இத்தால், இலிங்கியர்க்கு - லிங்கப்ரமாணவாதிகளான ஆநுமாநிகர்க்கு, என்னுவது - என்ன லாபமுண்டு? ப்ரபல ப்ரமாணபாதிதமாகையாலே அநுமாநத்தால் ஸ்வாபிமதேஶ்வரஸித்தி யில்லையென்று கருத்து.

இ.—நாலாம்பாட்டில், வ்யோமாதீத நையாயிக வைஶேஷிகாதிகள் வந்து ப்ரத்யவஸ்திதராய் “ஜகத்து ஸாவயவத்வாத் கார்யம்;ஆகையாலே, கர்த்ருமத்து”என்றும், கர்த்ருவிஶேஷாபேக்ஷையிலே உபநிஷத்திலே ‘ஈஶன்’ என்றும் ‘ஈஶாநன்’ என்றும் சொல்லுகிற ஸம்ஜ்ஞையைத் துணையாகக் கொண்டு கீழ்ச்சொன்ன அநுமாநத்தாலும் அதுக்கு ஸாதகமான உபநிஷத்துக்களாலும் ‘ருத்ரதத்த்வம் பரம்’ என்று ஸாதிக்க, இதிஹாஸ புராணாதிகளில் ப்ரஸித்தமான பிக்ஷாடந தத்பரிஹாராத்மகமான லிங்கத்தையும், அகாரார்த்தத்தை ஸர்வேஶ்வரனாகச் சொல்லுகிற ஶ்ருதியையும் காட்டி ‘ஆக இப்புடைகளாலே ஸகலோபநிஷத் ப்ரஸித்தனான நாராயணனே பரதேவதை’ என்று காலாத்யயாபதிஷ்டமாகிற தூஷணத்தாலே அவர்களை நிராகரிக்கிறார்.

[பேசநின்ற சிவனுக்கும்] - கர்மவிதிஶேஷமாகையாலே அந்யபரமா யிருக்கிற அர்த்தவாதங்களாலே சொல்லலாம்படி முட்டுப் பொறுத்து நிற்கிற ருத்ரனுக்கும், நீங்கள் “ஈஶ்வரன்” என்று பேசுகிற ருத்ரனுக்கும் என்றுமாம். [பிரமன் தனக்கும்] - அவனுக்கும் ஜநகனான ப்ரஹ்மாவுக்கும்“ப்ரஹ்மணே ஜ்யேஷ்டாய ஶ்ரேஷ்டாய”“ப்ரஹ்மணஶ்சாபி ஸம்ஹர்த்தா ஶிவ:” ருத்ரனுடைய ஈஶ்வரத்வம் ஹரிப்ரஸாதாயத்தம், “ஹரோதேவஸ்ய ஹேதுஹர்த்தா ஹர ஸ்வாத்மநா தேவதேவேஶ்வர:”. [பிறர்க்கும்] - இவர் கருத்தால் இவர்களோடு பிறரோடு வாசியில்லை. இவரேயன்று, ஸத்த்வம் தலையெடுத்தால் அவர்களும் அப்படியே நினைத்திருப்பது: “ தவாங்காத்ஸம்பவ யேவாந்யேஷு ஸஞ்ஜ்ஞித:” என்றானிறே ருத்ரனை நோக்கி ப்ரஹ்மா. [நாயகன் அவனே] - அவனென்று ஶ்ருதிப்ரஸித்தி. அநந்யபரமான நாராயணாநுவாக ப்ரஸித்தியையும் “யச்சவேதஸ்ஸமஹேஶ்வர:” என்கிற அகாரார்த்த ப்ரஸித்தியையும் நினைக்கிறார். ஜகத்

* “பேரொளியையுடைத்தாய்ப்பெருத்த”என்று பாடாந்தரம்.

தாகிற கார்யத்துக்கு அநுரூபமான கர்த்ருத்வத்தைக் கற்பிக்கிலும் இவனை நிர்வாஹகனாக வேணும் என்னவுமாம். இவ்வர்த்தத்தைக் கபாலமோக்ஷத்திலே கண்டுகொள்ளுங்கோள். [நன் மோக்கம்] - எதிரிகளுக்கும் ஸம்ப்ரதிபந்நமான அநீஶ்வரத்வஹேது என்னுதல். ஈஶ்வரன் அவன் தூரிதத்தை ஸவாஸநமாகப் போக்கினபடியாதல். [கண்டுகொண்மின்] - உங்கள் ஆபந் நிவ்ருத்திக்கு ஆபந்நரையோ பற்றுவது, ஆபத்ஸகனை யன்றோ? நீங்கள் பரத்வஶங்கை பண்ணு கிற இருவரும் நின்ற நிலையைப் பாரீகோள்: தலையறுப்புண்டு நிற்பானொருவனும், தலையை அறுத் துப் பாதகியாய் நிற்பானொருவனுமாயிறே இருக்கிறது. "பிக்ஷைபுக்கான்" என்பது, அவனுக்கே பரத்வத்தைச் சொல்லுவதாகில், நீங்கள் எழுதிவைத்த க்ரந்தங்களைப் பார்த்துக்கொள்ளுங்கோள் என்கிறார். "ததா நாராயண ஶ்ரீமாந் யோகிநாம் வ்யாபிதஸ்ததி | ததஸ்தேந ஸஹஸ்ராம் ஶுப்ரமும் நவாஶ்ருணவிஷாணிதம் | விஷ்ணுப்ரஸாதாத் ஸுஶ்ரோணி கபாலம் தத் ஸஹஸ்ரதா | ஸ்பு டிதம் பஹுதாயாதம் ஸ்வப்நலப்தம் தநம் யதா." [தேசமாமதிள் இத்யாதி] - ஶத்ருக்களுக்கு அநபிபவநீயமாய் அரணுடையபோரும்படியான மதிளையுடைத்தாய் தர்ஶநீயமான. [திருக்குரு கூரதனுள் ஈசன்பால்] - அஜஹத்ஸ்வபாவனாகையாலே இஸ்ஸௌலப்யத்திலேயும் மேன்மை குறையாதிருக்கிறபடி "பரஸ்ஸ்வஹேதௌ" என்றும் "ஶரண்யோ தேவதேவேந்த்ர:" என்றும் ப்ரமாண ப்ரஸித்தனான ஸர்வேஶ்வரன. ஈசன், ஈஶாநன் என்கிற இது "மஹாவ்ருக்ஷம்" என்னு மாபோலே ஸமாக்யா மாத்ரமேயாய் அர்த்தமின்றிக்கே யிருக்கை. [ஓர் அவம்பறைதல்] - அநீ ஶ்வரத்வஸாதகமாக ஏதேனும் ஒரு ஆபாஸயுக்திகளைச் சொல்லுகிறது. அத்தைத் தாம் சொல்லமாட்டாமையாலே 'அவம்' என்கிறார். பறைதல் - ஸ்வகோஷ்டிகளிலே ரஹஸ்யமாகச் சொல்லுமதொழிய ஸதஸ்யமன்றிக்கே யிருக்கை; என்முன்பே சொல்லுமதன்று. [என்னாவது இலிங்கியர்க்கே] - ஆநுமாநிகர்க்கு என்ன ப்ரயோஜந முண்டு? அந்த தேவதைகளுக்கு ஓர் உத்கர்ஷம் பெற்றிகோளன்று; ஸமாஶ்ரயணத்துக்கு ஓர் பலம் பெற்றிகோளன்று. உங்கள் அநு மாநம் ஶ்ருதிஸந்நிதியில் ஜீவிக்கமாட்டாது. நீங்கள் சொல்லுகிற ஸமாக்யை கபாலமோக்ஷமா கிற அர்த்தஸாமர்த்யத்தின் முன்பு நிற்கமாட்டாது.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. வ்யோமாதீத நையாயிக வைஶேஷிகாதிகள் வந்து ப்ரத்யவஸ்த் திதராய், "ஜகத்து ஸாவயவத்வாத் காயரூபமா யிராநின்றது; ஆகையாலே, இதுக்கு ஒருகர்த்தா

நாலாம்பாட்டு - பேசநின்ற இத்யாதி. 'நாயகனவனே' என்று - ஶ்ருதிப்ரஸித்தியையும் "கபா லநன்மோக்கத்துக்கண்டுகொண்மின்" என்று - அர்த்தஸாமர்த்யரூபலிங்கத்தையும் அருளிச்செய்கையாலே, அதுக்கீடாக அவதாரிப்பிக்கிறார் - வ்யோமாதீத இத்யாதி. கீழே 'பேசுமின்' என்கையாலே வந்துப்ரத்ய வஸ்த்திதராய் என்கிறார். வ்யோமஶப்தவாச்யனான ஸர்வேஶ்வரனை அதிக்ராந்தமானதொரு தத்த்வத்தைச் சொல்லுகையாலே வ்யோமாதீதரென்று பாசுபதரைச் சொல்லுகிறது. இவர்கள் 'ஈஶன், ஈஶாநன்' என் கிற ஸமாக்யையாலே ருத்ரபரத்வத்தை ஸாதிப்பர்கள்; நையாயிகவைசேஷிகர்கள் அநுமாநத்தாலே ருத்ர காரணத்வத்தை ஸாதிப்பர்கள். ஆக, வ்யோமாதீதர்க்கு ஸமாக்யாப்ராதாந்யம், நையாயிகவைசேஷிகாதி களுக்கு அநுமாநப்ராதாந்யம். நையாயிகவைசேஷிகர்க ளென்கிறது - தார்க்கிகரில் அவாந்தரபேதம். வைஶேஷிகாதீதி - ஆதிஶப்தேந - பஶுபதிமதஸ்தாஸ்ஸம் க்ருஹ்யந்தே. தேஷாஞ்ச ப்ரமாணப்ரதாநாஶ்ச த்ரிதா, ததாநுமாநப்ரதாநஸ்ஸமாக்யாப்ரதாநாஶ்சேதி. நிமித்தகாரணத்வேந ஶிவஸ்யாநுமாநவிஷ யத்வம் ஸமாக்யாகாரேண ஶிவஸித்தி:. இலங்கிகரை - ஆநுமாநிகரென்றும், ஸமாக்யாப்ர தாநரென்றும் இரண்டு வகையாகப் பிரித்து, இவர்களில், ஸமாக்யாப்ரதாநராகிறார் - 'ஆகாஶஶப்தவாச்ய னைவிஷ்ணுவுக்குப் புறம்பே ருத்ரதத்த்வமுண்டு' என்று சொல்லுகிற பாசுபத ரென்றும், அநுமாநப்ரதாந ராகிறார் - நையாயிகவைசேஷிகாதிக ளென்றும் ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி, இவர்களிருவரும் அநுமாநஸமாக்யைக ளாலே ருத்ரகாரணத்வத்தை ஸாதிக்கும் ப்ரகாரத்தைக் காட்டுகிறார் - ஜகத்து இத்யாதி. "யஜ்ஞஸாவ

வேணும்; இஜ்ஜகத்துத்தான் விசித்ரஸந்நிவேசத்தை யுடைத்தாயிருக்கையாலே இதுக்குத் தக்க "உவாஃாநொவகரணஸம்வாஃநவ்யொஜநாஹிஜ்ஞ: கத்தா" (உபாதாநோபகரணஸம்ப்ர தாநப்ரயோஜநாபிஜ்ஞ: கர்த்தா) என்கிறபடியே - உபாதாநமும் உபகரணமும் ஸம்ப்ரதாநமும் ப்ரயோஜநமும் அறிகைக்கீடான விசித்ரமான ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளை யுடையனாயிருப்பானொரு வன் கர்த்தாவாகவேணும்" என்று இங்ஙனே அநுமாநத்தாலே ஒருவனைக் கல்பித்து, வேதத்தை ஆப்தவசநமாக்கி இதுக்கு ஸஹகரிக்கிறதாகக்கொண்டு - அநுமாநப்ராதாந்யத்தாலே ஈச்வரனை ஸாதித்து, 'அவனாகிறான், 'ஈசன், ஈசாநன்' என்று இங்ஙனே வேதத்திலே ப்ரஸித்தவந்நிர்த்தே சமுண்டா யிராநின்றது; இந்த ஸமாக்யையாலே அவற்றால் சொல்லப்படுகிற அவனே ஈச்வரனா கிறான்' என்று, அநுமாநத்தாலும் ஸமாக்யையாலுமாக பகவத்வ்யதிரிக்தனொருவனுக்கு உத்கர் ஷத்தை ஸாதித்தார்கள்; அவர்களைப்பார்த்து:—'நீங்கள் சொல்லுகிற அநுமாநம் ச்ருதியின்முன்பு நேர்நில்லாது; லிங்கத்தின்முன்பு ஸமாக்யை நேர்நில்லாது' என்று ச்ருதி லிங்கங்களாலே அநு மாநத்தையும் ஸமாக்யையையும் தள்ளி பகவத்பரத்வத்தை ஸாதிக்கிறார். அதுசெய்கிறவழிதான்

ப்ர.— நையாயிகா வாதமுடைய அநுமாநம்:— க்ஷித்யாதிகம் காய்யம், ஸாவயவத்வாத், வடவத். க்ஷித்யாதிகம் ஸகத்துகம், காய்யத்வாத், வடவத். க்ஷித்யாதிகம் விவிதஶக்தி கத்துகம், விவிதகாய்யத்வாத், ஶயநாஸநாதிவத். உவாஃாநொவகரணஸம்வ ஃாநவ்யொஜநாஹிஜ்ஞ: கத்தா.

யவழு தத்ஸகயம், யஃாவடம்" என்று, கார்யரூபமென்கைக்கு ஸாவயவத்வம் நியாமகம்; ஜகத்து மஹீமஹீதராதிரூபேண ஸாவயவமிறே யென்றபடி. ஆகையாலே, இதுக்கொரு கர்த்தா வேணுமென்றது - "க்ஷித்யாதிகம்ஸகத்துகம், காய்யத்வாத், வடவத்" என்ற அநுமாநத்தைப்பற்ற. அந்தக் கர்த்தா ஸர்வஜ்ஞனாகவேணுமென்று காட்டுகிறார் - ஜகத்துத்தான் இத்யாதி. உபாதாநம் - ம்ருத்பிண்டம். உபகர ணம் - தண்டசக்ராதிகள். ஸம்ப்ரதாநமாவது "ஸம்வ்ராஃநவத்தீ" என்ற "ஹ்ராஹ்மணாய ஶாஂஃஃாதி" என்று சொல்லுகிறபடியே இத்தை விநியோகங்கொள்ளுமவனைச் சொல்லுகிறது. ஸம்ப்ர தாநம் - விநியோகம். ப்ரயோஜநம் - உதகாஹரணாதி. "க்ஷித்யாதிகம்ஹொவாஃாநொவகரண ஸம்வ்ராஃநவ்யொஜநாஹிஜ்ஞவிவிதஶக்திகத்துகம், விவிதஸந்நிவேஶகாய்யத்வாத், ஶயநாஸநாதிவத்" என்று ஸர்வஜ்ஞனே கர்த்தாவென்னுமதுக்கு அநுமாநம். இப்படி அநுமாநத் தாலே ஸாதிப்பானென்? ஸ்வத:ப்ரமாணமான வேதம் இருக்கிறதே யென்ன, வேதத்தை இத்யாதி. ஆப்த வசநமாக்கி - ஈச்வரப்ரணீதமாக்கி. ஈசன் ஈசாநன் என்றது-"ஶஂஶ்வஸவஸ்ஜமத வ்ரஹஃவீ ணாதி", "ஶஂஶாநஸவவிஃ்யாநாமீஶ்வரஸவஹூத தாநாம்" இத்யாதியைப்பற்ற. இந்தக்கர்த்தா தே வதாந்தரத்திலே ரூடங்களான ஈசேசாநாதி சப்தங்களுக்கு வாச்யனாகையாலே பகவத்வ்யதிரிக்தனொருவ னுக்குஎன்றது. அநுமாநம் ச்ருதியின் முன்பு நேர்நில்லாமதென்றது-"ஶ்ருதிலிஙவாக்யவ்ரகரணஸ்தா ந ஸமாவ்யாநாஂஸமவாயெவாரஃளவல்யமத்ஷவிவ்ரகஷாத்" என்ற-பூர்வபூர்வப்ராபல்யமும் உத்தரோ த்தரதௌர்பல்யமுஞ் சொல்லுகையாலே, பூர்வோபாத்தமான ச்ருதியின்முன்பு அநுமாநம் நேர்நில்லாது; சரமோபாத்தமான ஸமாக்யையும் லிங்கத்தின்முன்பு நேர்நில்லா தென்றபடி. அர்த்தவிப்ரகர்ஷம் - விலம் பிதப்ரஹேதுத்வம். அதாவது - அநுமாநத்துக்குமுன்னே ச்ருதி தோற்றுகையாலே அநுமாநம் விலம்பிதப்ர ஹேது, விலம்பிதப்ரஹேதோஶ்ஶீக்ரப்ரஹேதுர்ப்பலீயாந். லிங்கமென்றும், அநுமாநமென்றும்-பர்யாயம். ஏகபத ஸாமர்த்யம் - ச்ருதி:. அர்த்த ஸாமர்த்யம் - லிங்கம். 'நாயகனவனே' என்கையாலே - ச்ருதிப்ரவ்ரு த்தி. 'கபாலநன்மோக்கத்து' என்று லிங்கம். இரண்டையும் உபபாதிப்பதாக, தஜ்ஜிஜ்ஞாஸாப்ரச்நத்தை அநு வதிக்கிறார்-அதுசெய்கிறவழிதானேன்னேன்னில் என்று. அதுசெய்கிறவழி ச்ருதிலிங்கங்களாலே அநுமா

என்? என்னில் - [யஶ்வேதாதௌ] (யத்வேதாதௌ) - வேதாதியிலும் வேதாந்தத்திலும் சொல்லப் பட்ட ஸ்வரமாகிறது - ப்ரணவம்; லோகத்தில் வாசகஜாதமடைய அதிலே லீநமாயிருக்கிறது; அது தான் ஸ்வப்ரக்ருதியான அகாரத்திலே லீநமாயிருக்கிறது; அதுக்கு வாச்யதயா பரனாயிருக்கிறன் யாவனொருவன், அவன் மஹேஶ்வரன் என்கிற ஶ்ருதியாலும்; 'ஈஶன், ஈஶாநன்' என்கிற ஸமாக்யைகளால் தோற்றுகிறவர்களும் தலையறுப்புண்பாரும் தலையறுத்துப் பாதகியாய் நிற்பாரு மாயிராநின்றார்கள்; இவன் அவர்களுக்கு துஃகநிவர்த்தகனா யிராநின்றான்; ஆனால் அவர்களை 'பரன்' என்னவோ? இவனை 'பரன் என்னவோ? என்று, ஶ்ருதியாலும் லிங்கத்தாலுமாக அநு மாநத்தையும் ஸமாக்யையையும் தள்ளி பகவத்பரத்வத்தை ஸ்தாபிக்கிறார். ஆக, இப்படிகளாலே ஸகலோபநிஷத்ப்ரஸித்தனான நாராயணனே பரதத்த்வம் என்று நிஷ்கர்ஷித்து காலாத்யயாப திஷ்டமாகிற தூஷணத்தாலே அவர்களை நிராகரிக்கிறா.

[பேசநின்ற சிவனுக்கும்]-'நீர் ஶ்ருதி சொன்னீராகில் நாங்களும் ஒரு ஶ்ருதி சொல்லு கிறோம்' என்று; 'அநந்யபரமான நாராயணநுவாகஸித்தன்' என்று நான்சொன்னால் அதுக்கு ப்ரதி யாக, புறம்பே விநியுக்தமாய கர்மவிதிசேஷமாயிருப்பன சில அர்த்தவாதங்களாலும் தாமஸபுரா ணங்களாலும் சொல்லலாம்படி முட்டப்போறுத்து நின்ற ருத்ரனுக்கும்; நீங்கள் 'பரன்' என்று பேசுகிற ருத்ரனுக்கும் என்னவுமாம். அர்த்தம் முட்டப்போறாது; பேசுகைக்கு ஆலம்பநமாத்ரமே உள்ளதென்கை. அல்லாதாரை 'ஈஶ்வரர்கள்' என்றாதே இவர்களைச் சொல்லலாம்படி யிருக் கிறது ஓரேற்ற முண்டிறே. [பிரமன் தனக்கும்] - அவனுக்கும் ஜநகனான ப்ரஹ்மாவுக்கும்.

ஸமாக்யைகளைத் தள்ளி, பகவத்பரத்வத்தை ஸாதிக்கிற ப்ரகாரமித் யர்த்தம். ஶ்ருத்யபேக்ஷயா அநுமாநத்தி னுடைய தௌர்பல்யத்தை உபபாதிக்கிறார் - யத்வேதாதௌ இத்யாதி. வேதாதியிலும் வேதாந்தத்திலும்- அத்யயநாதியிலும் அத்யயநாந்தத்திலும். "தஸ்ய ப்ரக்ருதிலீநஸ்ய" என்றதுக்கு அர்த்தம் - லோகத் தில் இத்யாதி. 'மஹேஶ்வரன்' என்றால் - ஸர்வேஶ்வரனென்னுமதுக்கு நியாமகமேது? என்ன, அந்த மஹேஶ்வரசப்தவாச்யனுக்கு அகாரவாச்யத்வஞ் சொல்லுகையாலே, "அக்ஷராணாமகாரோஸ்மி" என் றும் "அகாரோவிஷ்ணுவாசகஃ" என்றும் "அஉதிவ்ருஹ" என்றும் - அகாரவாச்யன் விஷ்ணுவெ ன்கையாலே, இங்கு அகாரவாச்யனான மஹேஶ்வரன் ஸர்வேஶ்வரனென்னுமது ஸித்தம். லிங்கத்தாலே ஸமாக்யையைத் தள்ளுகிறார் - ஈஶனீஶாநன் இத்யாதி. உக்தத்தை நிகமியாநின்று கொண்டு, இவ்வநுமா நம் காலாத்யயாபதிஷ்டதூஷணக்ரஸ்தமென்கிறார் - ஆக இப்படிகளாலே இத்யாதி. காலாத்யயாபதிஷ்ட மாகிற தூஷணமாவது-ப்ரபலப்ரமாணபாதிதஸ்வரூபதூஷண மென்றபடி. இதுக்கு ப்ரமாணம் - "காலா தீத ப்ரத்யக்ஷாகமபாதிதஃ" என்றது. இதுக்குஉதாஹரணம்- "வஹ்நிரநுஷ்ணஃ, பதார்த்தத்வாத் ஜலவத்" என்று. அக்நியினுடைய உஷ்ணத்வக்ராஹியான ப்ரத்யக்ஷத்தாலே அநுஷ்ணத் வரூபஸாத்யபாதம்.

பேசநின்ற - *ப்ரமாணாபாஸங்களாலே பேசநின்ற வென்னுதல், நீங்கள்தான் பேசும்படிநின்ற வென்னுதல். பேசநிற்கையை வெளியிடுகிறார்-நீர் ஶ்ருதிசொன்னீராகில் இத்யாதி. கர்மவிதிசேஷமாயிருக் கிற அர்த்தவாதமாவது - "வாயவ்யம்ஶ்வேதமாலபேத" என்ற கர்மவிதி; அதுக்கு சேஷமான அர்த்த வாதமாவது - "வாயுர்வை க்ஷேபிஷ்டா தேவதா வாயுமேவ ஸ்வேந பாகதேயேநோபதாவதி ஸ ஏவைநம் பூதிம் கமயதி" இத்யாதி; அப்படியே "ஸர்வோவை ருத்ர தஸ்மை ருத்ராய நமோ அஸ்து" இத்யாதியான ருத்ரதைவத்ய கர்மத்தில் த்விதீயநிஷேதகங்களான வாக்யங்கள். 'நின்ற' என்ற துக்கு அர்த்தம் - முட்டப்போறுத்துநின்ற என்று; முட்டப்போறுத்துநின்ற - ஸமர்த்தத்வேந நின்ற. இரண் டாமர்த்தத்துக்கு பாவம் - அர்த்தம் இத்யாதி. பேசுகைக்கு ஆலம்பநத்வமாத்ரமல்லாதார்க்குமில்லையோ வென்ன, அல்லாதாரையித்யாதி. சொல்லலாம்படி - பாமரர்க்குச் சொல்லலாம்படி. 'தனக்கும்' என்கிற ப்ராதாந்யம் எத்தாலே யென்ன, அவனுக்கும் இத்யாதி. 'அவனுக்கும் ஜநகனான' என்றதுக்கு ப்ரமாணம் -*

"𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯𑌜𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌠𑌾𑌯𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌾𑌯" (ப்ரஹ்மணஃபுத்ராயஜ்யேஷ்டாயஶ்ரேஷ்டாய) என்றும், '𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌶𑍍𑌚𑌾𑌪𑌿𑌸𑌂𑌭𑍂𑌤𑌶𑍍𑌶𑌿𑌵𑌃' (ப்ரஹ்மணஶ்சாபிஸம்பூதஶ்ஶிவஃ) என்றும்சொல்லாநின்றதிறே ருத்ரனுடைய ஈஶ்வரத்வம் பகவத்ப்ரஸாதாயத்தம், "𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌵𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍇𑌧𑍇 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌹𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌦𑍇𑌵𑍋𑌬𑌭𑍂𑌵" (மஹாதேவஸ்ஸர்வமேதேமஹாத்மா ஹுத்வாத்மாநம்தேவதேவோபபூவ). [பிறர்க்கும்] - இவர்தந்திருவுள்ளத்தால் அவர்களோடு இவர்களோடு வாசியற்றிருக்கிறபடி. அவர்கள் தாங்கள் தங்கள் நினைவாலும் அப்படியேயிறே, "𑌤𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌮𑌮𑌚𑌯𑍇𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌦𑍇𑌹𑌿𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌿𑌤𑌾𑌃' (தவாந்தராத்மாமமசயேசாந்யேதேஹிஸம்ஜ்ஞிதாஃ) என்றுனிறே ருத்ரனைநோக்கி ப்ரஹ்மா. [பேசநின்ற சிவனுக்கும் பிரமன்தனக்கும் பிறர்க்கும் நாயகனவனே] - இக்கார்யத்துக்கு அநுரூபமான காரணத்தைக் கல்பிக்கிலும் அவனையே கொள்ளவேணும். அவனே யென்று - ஶ்ருதிப்ரஸித்தி. அநந்யபரமான நாராயணனுவாக ப்ரஸித்தியையும், "𑌯𑌃𑌪𑌰𑌸𑍍𑌸𑌮𑌹𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃" (யஃபரஸ்ஸமஹேஶ்வரஃ) என்கிற அகாரார்த்த ப்ரஸித்தியையும் நினைக்கிறார். 'அவனே' என்பானேன்? இவனையும் ஒக்கச் சொல்லாநிற்கவேன்னில், [கபாலநன்மோக்கத்துக் கண்டுகோண்மின்] - என்று கையோடே காட்டிக்கோடுக்கிறார். நீங்கள் இப்படிசொன்னால் மறுமாற்றம் சொல்லுகைக்கு இதோன்று உண்டாகப்பெற்றோமே. "𑌤𑌤𑍍𑌰𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌶𑍍𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌾𑌨𑍍𑌮𑌯𑌾𑌭𑌿𑌕𑍍𑌷𑌾𑌂𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌚𑌿𑌤𑌃" (தத்ரநாராயணஶ்ஶ்ரீமாந்மயாபிக்ஷாம்ப்ரயாசிதஃ) - 'தாந்தாம்பண்ணின கர்மபலம் தாந்தாம் அநுபவிக்கிறார்களாகில் நாமேன்?' என்றிருக்கும் ஈஶ்வரஸ்வாதந்த்ர்யம் ஜீவியாதபடி "𑌨𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾𑌪𑌰𑌾𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿' (நகஶ்சிந்நாபராத்யதி) என்பாரும் அருகேயுண் டேன்கிறான். "𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍𑌸𑍁𑌶𑍍𑌰𑍋𑌣𑌿𑌕𑌪𑌾𑌲𑌂𑌤𑌤𑍍𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌧𑌾 । 𑌸𑍍𑌫𑍁𑌟𑌿𑌤𑌂𑌬𑌹𑍁𑌧𑌾𑌯𑌾𑌤𑌂𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌲𑌬𑍍𑌧𑌮𑌿𑌵𑌾𑌨𑌘𑌂" (விஷ்ணுப்ரஸாதாத்ஸுஶ்ரோணிகபாலம்தத்ஸ

ப்ரஹ்மணஃ இத்யாதி. "𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯" இத்யாதி ஸாமவேதே. சதுர்முகஜந்யனாகில், இவனுக்கு ஈஶ்வரத்வ முண்டானபடி யெங்ஙனே? என்ன, ருத்ரனுடைய இத்யாதி. இதுக்குப்ரமாணம் - மஹாதேவ இத்யாதி. "𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌵𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍇𑌧𑍇 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌹𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂𑌦𑍇𑌵𑌦𑍇𑌵𑍋𑌬𑌭𑍂𑌵 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌯𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌭𑍍𑌯𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌵𑌿𑌰𑌾𑌜𑌤𑍇𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑌿𑌮𑌾𑌨𑍍𑌕𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌵𑌾𑌸𑌾𑌃" இதி மஹாபாரதே ராஜதர்மே. 'ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு நாயகன்' என்று ப்ரதிபாதித்தபோதே - பிறர்க்கும் நாயகனென்னுமது ஸித்தமன்றோ, இவர்களை விசேஷிப்பானென்? என்ன, இவர்தம் இத்யாதி. தங்கள்நினைவாலும் அல்லாதாரோபாதியாக விசாரித்துக்கொண்டிருப்பர்களோ? என்ன, தவாந்தராத்மா இத்யாதி. "𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌭𑍂𑌤𑍋𑌽𑌸𑍌𑌨𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌃𑌕𑍇𑌨𑌚𑌿𑌤𑍍𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌤𑍍" இத்யுத்தரார்த்தம். இதம் ப்ரஹ்மருத்ரஸம்வாதே ருத்ரம்ப்ரதி ப்ரஹ்மோக்தம். 'அவனே' என்ற அவதாரணத்துக்கு பாவம். - இக்கார்யத்துக்கு இத்யாதி. இக்கார்யத்துக்கு - விசித்ரஸந்நிவேஶயுக்தஜகத்ரூப கார்யத்துக்கு. 'அவனே' என்கிற அவதாரணம்- ப்ரஸித்தியைப்பற்ற. ப்ரஸித்தி எங்ஙனே? என்ன, அநந்யபரமான இத்யாதி. இவனையுமொக்கச் சொல்லாநிற்க வென்றது - 'ஸஶிவஃ' என்றத்தைப்பற்ற. யத்வா, "𑌈𑌶𑌾𑌨𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌮𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌮𑍍" என்று - இவனையும் ஸர்வேஶ்வரனோடொக்க நாயகனாகச் சொல்லாநிற்க வென்றபடி. ரஸோக்தி - கையோடே என்றது. கையில், ஓட்டை -கபாலத்தை; கைமேலே யென்றும். மறுமாற்றம்- ப்ரத்யுத்தரம். கபாலமோக்ஷத்துக்கு ப்ரமாணம்-தத்ர இத்யாதி. "𑌤𑌤𑍍𑌰𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌶𑍍𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌾𑌨𑍍𑌮𑌯𑌾𑌭𑌿𑌕𑍍𑌷𑌾𑌂𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌚𑌿𑌤𑌃 । 𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨𑌸𑍍𑌵𑌕𑌂𑌪𑌾𑌰𑍍𑌶𑍍𑌵𑌂 𑌨𑌖𑌾𑌗𑍍𑌰𑍇𑌣𑌵𑌿𑌦𑌾𑌰𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌮𑌹𑌤𑍀𑌸𑍍𑌰𑌵𑌤𑍀𑌧𑌾𑌰𑌾 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌰𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌨𑌿𑌸𑍍𑌸𑍍𑌰𑍁𑌤𑌾 । 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍𑌸𑍁𑌶𑍍𑌰𑍋𑌣𑌿𑌕𑌪𑌾𑌲𑌂𑌤𑌤𑍍𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌧𑌾 । 𑌸𑍍𑌫𑍁𑌟𑌿𑌤𑌂

ஹஸ்ரதா ! ஸ்புடிதம்பஹுதாயாதம்ஸ்வப்நலப்தம்தநம்யதா) "ஸௌப்ரோணி" (ஸௌப்ரோணி) - உன்வடிவழகால் வந்த ஸௌபாக்யம நான் ஸர்வேஶ்வரன்பக்கலிலே சென்றவள விலே உதவிற்றுக்காண். "ஸ்வப்நலப்தம்" (ஸ்வப்நலப்தம்) - அநுபவம் செல்லாநிற்கச் செய்தே விழித்துப்பார்க்குங் காட்டில் இல்லையாயிருந்தது; ஆகையாலே, நன்மோக்கம் என்கிறது. உங்களுக்கு இப்போது மறுமாற்றம் சொல்லலாம்படியாக இதொன்று உண்டாயிற் றென்கிறாதல், "ஸ்வப்நலப்தநம்யதா" (ஸ்வப்நலப்தநம்யதா) என்று போனவழி தெரியாமே போயிற்றென் றுதல். நீங்கள் ஈஶ்வரர்களாக சங்கித்தவர்களிருவரும் நின்ற நிலை கண்டதே; ஒருவன் தலைகெட்டு நின்றான், ஒருவன் ஓடுகொண்டு ப்ராயஶ்சித்தியாய் நின்றான். ஓட்டையோடத்தோடு ஒழுகலோடமாய், உங்களகுறை தீரப் பற்றுகிற நீங்கள் உங்களிலும் பெருங்குறைவாளரையோ பற்றுவது? 'பாதகியாய் பிக்ஷைக்குத் திரிந்தான்' என்று நீங்களே சொல்லிவைத்து; அவனுக்கே பரத்வத்தைச் சொல்லவோ? ஒருவனுடைய ஈஶ்வரத்வம் தலையோடே போயிற்று. மற்றவனுடைய ஈஶ்வரத்வம் அவன் கையோடே காட்டிக் கொடுக்கிறார்; [கண்டுகொள்மின்] - உந்தாமகங்களிலே நீங்கள் எழுதியிட்டுவைத்த க்ரந்தங்களைப் பார்த்துக்கொள்ள மாட்டிகோளோ? முன்னே நின்று பிதற்றுதே யென்கிறார்.

[தேசமாமதிள் இத்யாதி] - சத்ருக்களுக்கு அநபிபவநீயமான தேஜஸ்ஸையுடைத்தாய்; அரணுகப்போரும்படியான மதிளையுடைத்தாய், தர்ஶநீயமாயிருக்கிற. [திருக்குருகூரதனுள் ஈசன்பால்] - அஜஹத்ஸ்வபாவனுகையாலே, ஸௌலப்யத்திலே அம்மேன்மை குலையாதிருக்கிறபடி. [ஈசன்பால்] - "யஃபரஸ்ஸமஹேஶ்வரஃ" (யஃபரஸ்ஸமஹேஶ்வரஃ) என்கிற ஸர்வேஶ்வரன் பக்கலிலே. கீழே நாராயணஶப்தார்த்தத்தை ப்ரஸ்தாவித்துவைத்து, அகாரவாச்யனைப் பர

ஸஹாயாதம்ஸ்வப்நலப்தநம்யதா" இதி மாதஸ்யாதிஷு. 'ஸ்ரீமான்' என்றதுக்கு ஸாவம் - தாந்தாய் இத்யாதி. உன்வடிவழகால் வந்த இத்யாதி வாக்யத்துக்குக் கருத்து - உன்னுடையலக்ஷண ஸௌபாக்ய வத்தாலே ஆபத்து நிவ்ருத்தமாயிற்றென்று. அதாவது -நாட்டிலே, 'ஸ்த்ரீகள் ஸுலக்ஷணைகளாகில் அதிலே புருஷனுக்கு நன்மையாகக்கடவது' என்னுமது உண்டாகையாலே; அன்றிக்கே, ஈஶ்வரன் ஆபத்தைப் போக்குகையாலே ஸபலமாயிற்றென்றபடி யாதல். நன்மோக்கம் - 'நல்ல மறுமாற்றமான மோக்கமென்னுதல், போனவழிதெரியாதபடி போன மோக்ஷமென்னுதல்' என்றுசொன்ன அர்த்தத்வயத்தையும் அடைவே விவரிக்கிறார் - உங்களுக்கு இத்யாதி வாக்யத்வயேந. அநேநைவ - ஈஶ்வரத்வேநாஶங்கிதப்ரஹ்மணோபி நிராஸ இத்யபிப்ராயேணாஹ - நீங்கள் இத்யாதி. தத்கதமித்யதர ஶ்லோக்யா விஶதயதி - ஒருவன் இத்யாதி. ஸாவமாஹ - ஓட்டையோடத்தோடு இத்யாதி. ஓட்டையோடம் - மஹாரந்த்ரமான ஓடம். ஒழுகலோடம் - அல்பரந்த்ரமான ஓடம். உக்தார்த்தவிவரணம் - பாதகியாய் இத்யாதி. 'கண்டுகொண்மின்' என்றதுக்கு அவதாரிகை - ஒருவனுடைய இத்யாதி. ஸ்வரவிஶேஷம் ஸூசுதிகிதாயஹாவமாஹ - உந்தாமகங்களிலே இத்யாதி. முன்னேநின்று பிதற்றுதே - உந்தாமகங்களிலே இத்யாதி அந்வயிப்பது. "ஸ்ருஜிம்ஸூரயிஷு" இத்யாதியைப்பற்ற-அஜஹத்ஸ்வபாவனுகையாலே என்றது. அர்ச்சாவதாரமாகையாலே, ஸௌலப்யத்திலே என்றது. 'ஈசன்' என்கிற பதஸ்வாரஸ்ய லப்தார்த்தம் - அம்மேன்மை இத்யாதி. பால் - இடம். 'ஈசன்' - இதி உக்தஹேதுஸித்திமாஹ, நாவாஜ உத்ருஷிவ்யாயெண ஸ ஹதுகஷிபுஹ - யஃபர இதி. நநு, தத்ர ப்ருதம - அகாரவாச்யோ வாஜதே தவதுவாக்ஷ. நதாவிஶிஷ்யாஹிஹிதஃ; தஸ்ய தத்காலத்வாவிஶயாகயஞ்சிவாயிதும் ஶக்யதெ, ததப்ரேயம்ப்ருதி ஶப்தாஶநவஸ்ஹகாரிணீ ஹவதி, கநாஶதந ஸஹகாதாம் ஸோவ்யாத் நாயஃஸாஸஃ்யாவம் ஜிஜ் நிரஸிதாஃஸே திக்ஷதாஹ - கீழே இத்யாதி. கீழே நாராயணஶப்தார்த்தத்தை ப்ரஸ்தாவித்து வைத்தென்றது - இந்த "யஶ்ஜஜாக" என்கிற ஶ்ரு

ஞனவனையே மஹேஶ்வரனென்கையாலே, நாராயணனே மஹேஶ்வரஶப்தவாச்யனென்று ஶ்ருதியாலே ஸித்தமாயிருக்கையால், இந்த ஶ்ருதியாலே உன்னுடைய அநுமாநம் அபஹ்ருதவிஷயம்; 'கண்டுகோண்மின்' என்கிற அர்த்தஸாமர்த்யத்தோடு விரோதித்த ஸமாக்யை ஜீவியாது: ஆகையால், இவனே பர னென்கிருர். [ஓர் அவம்பறைதல்] - மற்றுள்ள க்ஷேத்ரஜ்ஞரோடொக்க அநீஶ்வரத்வ ஸாதகமாக ஏதேனும் ஓராபாஸயுக்திகளைச் சொல்லுமது. அது தம்வாயால் சொல்ல மாட்டாமையாலே, 'அவம்' என்கிருர். [பறைதல்] – ஸ்வகோஷ்டிகளிலே ரஹஸ்யமாகச் சொல்லுமதொழிய ஸதஸ்யமன்றிக்கேயிருக்கை. "யதா மே ஶிரஸஶ்சேதாதிதம் குருதரம் வச:" (யதா மே ஶிரஸஶ்சேதாதிதம்குருதரம்வச:) மஹாபலி ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வான்பக்கலிலே வந்து 'ராஜ்யமடைய ஒளிமழுங்கிவாராநின்றது;என்பலமும் குறைந்து வாராநின்றது இதுக்குஅடியேன்?' என்ன, 'நீ ஸர்வேஶ்வரன்பக்கல் பண்ணின அபராதத்தாலேகாண்' என்ன "கோயம் விஷ்ணு:" (கோயம்விஷ்ணு:) என்றாற்போலே சில அநாதரோக்திகளைப் பண்ண; என்தலையை யறுத்து என் கையிலே தந்தாயாகில் 'என்பேரன்பண்ணின உபகாரம்' என்று இருக்கலாயிற்று; 'என்முன்பே பகவந்நிந்தையைப் பண்ணினாய், நீ ராஜ்யப்ரஷ்டனாவாய்' என்று சபித்துவிட்டான். இத்தை இப்படியே பட்டர் அருளிச்செய்தவாறே, ப்ரக்ருதிபுருஷவிவேகம் பண்ணியிருக்கிற இவன் ஆத்மாவுக்கு ஸங்கோசம் வருவதொன்றை ஶபியாதே "ராஜ்யப்ரஷ்டஸ்ததா பத" (ராஜ்யப்ரஷ்டஸ்ததாபத) என்பானேன்? என்றுகேட்க, நாயைத் தண்டிக்கையாகிறது அமேத்யத்தை விலக்குகையன்றே, சாந்தை விலக்குகை அதுக்கு அநபிமதமன்றே; இவனுக்கு அநிஷ்டம் செய்கையாவது இதிறே' என்று அருளிச்செய்தார். [என்னுவதிலிங்கியாக்கே]-ஆநுமாநிகர்க்கு என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? அந்தத்தேவதைக்கு உத்கர்ஷம் பெற்றிகோளன்று, ஸமாஶ்ரயணத்துக்கு ஒரு பலம் பெற்றிகோளன்று, உங்களுக்கு இத்தாலே தான் ஒரு உத்கர்ஷம் பெற்றிகோளன்று, என்றியப் பட்டிகோள் என்கிருர். (௪)

திக்குக் கீழாக, "யதவேதாஜநமதவேதமஸ்தீ" என்றும், "ஸர்வநிரோஷாஜஜ்ஞிரே விஷ்ணுதத்வாபாஷாக்யா" என்றும், "யஸ்மாஜ்ஜக்ஞே கவயோ யாவயந்தி" என்றும், "நதஸ்யேஶே கஶ்சந" என்றும் இத்யாதிகளாலே காரணத்வ ஸமுத்ரஶாயித்வ, நியாமகத்வங்களாகிற நாராயணசப்தார்த்தத்தை ப்ரஸ்தாவித்துவைத் தென்றபடி. "நதஸ்யேஶே கஶ்சந" - தஸ்யகஶ்சந நேஷ்டே இத்யர்த்த:. "நாராஜா தநிதக்ஷாநி" இத்யாதி நிர்வசநத்தாலே, ஸர்வகாரணத்வம் - நாராயணசப்தார்த்தம். "தாயஹஸ்யாயநம்வேஷூ" என்கையாலே, ஸமுத்ரஶாயித்வமும் - நாராயணசப்தார்த்தம். பஹுவ்ரீஹியாலே சரீரசரீரிபாவம் சொல்லுகையாலே, ஸர்வநியாமகத்வமும் - நாராயணஶப்தார்த்தம். இந்தஶ்ருதியாலே - 'யத்வேதாதௌ' என்கிற ஶ்ருதியாலே. அபஹ்ருதவிஷயம் - பாதிதவிஷயமித்யர்த்த:. அர்த்தஸாமர்த்யத்தோடு - லிங்கத்தோடு. அநீஶ்வரத்வஸாதகமாக - நாராயணனுக்கு அநீஶ்வரத்வ ஸாதகமாக. அவம் - குற்றம். பறைதல் - ஏகாந்தமாகச்சொல்லுகை. தம்வாயால்சொல்லப்போகாமைக்கு ஹேது அதிலுண்டான அஸஹ்யதையென்று விவக்ஷித்து, இதுக்கு ப்ரமாணம் - யதாமே இத்யாதி "யதா மே ஶிரஸஶ்சேதாதிதம் குருதரம் வச:| த்வயோக்தம் த்வம்ததாக்ஷிப்ரம் ராஜ்யப்ரஷ்டஸ்ததா பத" இதுக்கு அர்த்தம் - மஹாபலி இத்யாதி. ஒளிமழுங்கி - தேஜோஹீநமாய். ப்ராஸங்கிகம் - இத்தை இத்யாதி. இலிங்கியர் - ஆநுமாநிகர். 'என்னுவது' என்றத்தை விவரிக்கிருர் - அந்த இத்யாதி. 'நாயகனவனே' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து, அந்தத்தேவதைக்குஇத்யாதி. 'கபாலநன்மோக்கத்துக் கண்டுகொண்மின்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து, ஸமாஶ்ரயணத்துக்கு இத்யாதி. 'ஓரவம் பறைதல்' என்றத்தைப் பற்ற, உங்களுக்கு இத்யாதி. ஓரவமித்யநேந பகவதோऽபரத்வ ஸாதகயுக்த்யாபாஸஸ்ய தௌர்லப்யஞ்ச ஸூச்யதே. க்ரமேண அந்வய:. (௪)

ஐந்தாம் பாட்டு.

இலிங்கத்திட்டபுராணத்தீரும் சமணரும்சாக்கியரும்
வலிந்துவாதுசெய்வீர்களும் மற்றுநந்தெய்வமுமாகிநின்றான்
மலிந்துசெந்நெல்கவரிவீசும் திருக்குருகூரதனுள்
பொலிந்துநின்றபிரான்கண்டீர் ஒன்றும்பொய்யில்லைபோற்றுமினே.

ஆ.—(இலிங்கத்திட்ட.) லிங்கபுராண நிஷ்டரான நீங்களும், மற்றும் ஶாக்யோலூக்யாக்ஷபாத க்ஷபண கபில பதஞ்சலிமதாநுஸாரிகளானவர்களும், மற்றும் உங்களுடைய தெய்வங்களுமெல்லாம் நாராயணாத்மகம்; இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணமென்? என்னில்;—“ஏதே வை நிரயாஸ்தாத ஸ்தாநஸ்ய பரமாத்மந:,” “ப்ரஹ்மா ஶிவ: ஸுரேஶாத்யா: நாராயணாத்மகா:”, “தவாந்தராத்மா மம ச யே சாந்யே தேஹஸம்ஜ்ஞிதா:” இத்யாதி வாக்யங்கள். ஆதலால்; அவனை ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், லிங்கபுராண நிஷ்டர் தொடக்கமான நீங்களும் உங்களுடைய தேவதைகளு மெல்லாம் நாராயணாத்மகரா யிருக்கிறீகோள்; ஆனபின்பு, அவனை ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[இலிங்கத்து என்று தொடங்கி] – ருஷிக்குத் தமஃப்ரசுரதசையிலே லிங்கப்ரஶம்ஸார்த்தமாக ப்ரவ்ருத்தமான புராணநிஷ்டரான உங்களுக்கும் மற்றும் யுக்திகளைச் சொல்லி வலிந்து பிணங்கா நின்றுள்ள க்ஷபண ஶாக்யமதாநுஸாரிகளான உங்களுக்கும் உங்கள் தேவதைகளுக்கும் ஆத்மதயா நின்றான். [மலிந்து என்று மேலுக்கு] - செந்நெற் கதிர்கள் வந்து கவரி வீசினாற்போலே அசைந்து வருகிற திருநகரியுள்ளே எழுந்தருளி நின்றருளின பொலிந்து நின்ற பிரானே கிடிகோள்; இவ்விடத்தில் ஓர் அர்த்தவாத மில்லை.

ப.—அநந்தரம், பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளை நிரஸித்து, திருநகரியில் நிற்கிற ஸர்வேஶ்வரனே ஸர்வஸ்மாத்பரன் என்கிறார்.

இலிங்கத்து இட்ட - லிங்கார்ச்சநத்தை உத்தேஶ்யமாக ப்ரதிபாதிக்கிற, புராணத்தீரும் - தாமஸபுராணநிஷ்டராகையாலே குத்ருஷ்டிகளான நீங்களும், சமணரும் - (பாஹ்யஸ்ம்ருதிநிஷ்டரான) அமணரும், சாக்கியரும் - பௌத்தரும, வலிந்து - ஶுஷ்கதர்க்கங்களாலே மேலிட்டு, வாதுசெய்வீர்களும் - வாதஞ்சொல்லுகிற வைசேஷிகாதிகளான நீங்களும், மற்றும் - வேறு, நும் - உங்களுக்கு உத்தேஶ்யமாக ப்ரதிபத்திபண்ணி யிருக்கிற, தெய்வமும் - தத்தத்தேவதாவிசேஷங்களும், ஆகி - ஸ்வாதீநமாம்படி ப்ரவர்த்திப்பித்து, நின்றான் - நின்றான்,—செந்நெல் - செந்நெலானது, மலிந்து - மிகுந்து, கவரிவீசும் – (கன்கதிர்க்கனத்தாலே) கவரிபோலே அசைகிற, திருக்குருகூரதனுள் - திருநகரிக்குள்ளே, பொலிந்து நின்ற - (பரத்வப்ரகாஶகமான குணங்களோடே சீல ஸௌலப்யாதிகளுங் கூடி ப்ரகாசிக்கும்படி) பரிபூர்ணனாய் நிற்கிற, பிரான் கண்டீர் - ஸர்வேஶ்வரனே காணுங்கோள்; (அர்ச்சாவதாரத்தில் பரத்வம்ப்ரகாசிக்குமோ? என்று ஶங்கிக்கவேண்டா, “தாஸ்வபி ப்ரபு:” இத்யாதி ப்ரமாணத்தாலே இவ்வர்த்தத்தில்), ஒன்றும்-ஒன்றும், பொய் இல்லை - பொய் இல்லை; போற்றுமின் - (ஆகையால் உங்கள் பாஹ்யகுத்ருஷ்டி ஸ்பர்ஶங்களை விட்டு அவனையே) ஸ்துதியுங்கோள்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், லிங்கபுராணம் தொடக்கமான குத்ருஷ்டி ஸ்ம்ருதிகளையும் பாஹ்யஸ்ம்ருதிகளையும் ப்ரமாணமாகக் கொண்டு வந்தவர்களை நிஷேதிக்கிறார்.

[இலிங்கத்திட்ட புராணத்தீரும்] - லிங்கமென்று ஒரு வ்யக்தியை விஶேஷித்து அதுக்கு உத்கர்ஷம் சொல்லுகையிலே ப்ரவ்ருத்தமான தாமஸபுராணநிஷ்டரும். ஸாத்த்விக புராணங்களிற்காட்டில் ராஜஸ தாமஸ புராணங்களுக்கு வாசி இது. "யஸ்மிந் கல்பே து யத்ப்ரோக்தம்" என்று ஸாமாந்யத்திலே ப்ரஶ்நமாக "விஷ்ணோர்மாஹாத்ம்யஸம்யுக்தம்" என்று கோல்விழுக் காட்டாலே பரிஹாரமா யிருக்கையிறே ஸாத்த்விகபுராண லக்ஷணம். ருஷிக்குத் தமஃப்ரசுர தஶையிலே தமோபிபூதன் கேட்கப் பிறந்த தாகையாலே அவ்வோ தேவதைகளினுடைய உத்கர்ஷத்துக்கு ப்ரமாணமாகமாட்டாது. [சமணரும்] - ஆர்ஹதரும். [சாக்கியரும்] - பௌத்தரும். [மற்றும் வலிந்து வாது செய்வீர்களும்] – ஜயமேபலமான ஶுஷ்கதர்க்கங்களைக் கொண்டு அர்த்தநிஶ்சயம் பண்ணுகிற ஶேஷித்த பாஹ்யரும். "யோ(அ)வமந்யேத தே மூலே ஹேதுஶாஸ்த்ராஶ்ரயாத் த்விஜ:". ஶாஸ்த்ரமும் அதுக்கு அநுக்ராஹகதர்க்கமுமிறே அர்த்தநிர்ணயத்துக்குப் பரிகரம். பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளை ஒக்கச் சொல்லிற்று, பலஸாம்யத்தாலே; "யா வேதபாஹ்யா: ஸ்ம்ருதய:". [நும் தெய்வமுமாகி நின்றான்] - உங்களோடு நீங்கள் ஆஶ்ரயிக்கிற தேவதைகளோடு வாசியற ஆத்மதயா நின்றான் ஈஶ்வரனே. அத் தேவதைகளுக்கு உத்கர்ஷம் சொல்லும் போதும் அவற்றினுடைய ஸ்வரூபஸ்தித்யாதிகள் இவனதீநமாகையாலே இவனுடைய பரத்வத்தை இசையவேணும் ருத்ரனுடைய அதிமாநுஷம் ஸ்வபாவதாத்ம்யத்தாலே யென்றதிறே; "விஷ்ணோராத்மா பகவதோ பவஸ்ய"; அதர்வஶிரஸ்ஸில் ருத்ரன் தன்னுடைய ஸர்வாத்மபாவம் சொல்லுகைக்கு அடி "ஸோ(அ)ந்தராதந்தரம் ப்ராவிஶத்" என்று பரமாத்மாநுப்ரவேஶத்தாலே யென்று ஶ்ருதிதானே பரிஹரித்தது. "அஹம் ஸ்ரஷ்டா ஸர்வஸ்ய", "மத்த: ஸர்வம் ப்ரவர்த்ததே" என்கிற உபாஸகர்பக்கலிலே பரத்வஶங்கை பண்ணினாலாயிற்று, ருத்ரன்பக்கல் பரத்வஶங்கை பண்ணலாவது. [மலிந்து இத்யாதி] - செந்நெல் கதிர்க்கனத்தாலே அசைந்து வருகிற திருநகரி. சேதநாசேதநவிஶாகமறப் பொலிந்து நின்ற பிரானுக்கு அநுகூல வ்ருத்திகளைப் பண்ணுமாயிற்று. [அதனுள் பொலிந்து நின்ற பிரான்கண்டீர்] – பரமபதத்தை விட்டு இவ்வருகே தாழ நிற்க நிற்கக் குணங்கள் மேன்மேலென விஞ்சி வருகிறபடி. சொன்னார் சொன்ன யுக்திகளெல்லாவற்றுக்கும் அவ்வருகாய் நிற்கை என்னவுமாம். [ஒன்றும் பொய்யில்லை] - இதர தேவதைகள் பக்கல் உத்கர்ஷமெல்லாம் பொய்யா யிருக்குமாபோலே இவ்விஷயத்தில் சொல்லுகிற உத்கர்ஷத்துக்கு ஒன்றும் பொய்யில்லை. [போற்றுமினே] - சடக்கென ஆஶ்ரயியுங்கோள். நீங்கள் அபேக்ஷியாதிருக்க நான் சொல்லுகிறது, உங்கள் துர்த்தஶையைப் பற்ற.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. லைங்கபுராணம்தொடக்கமான குத்ருஷ்டிஸ்ம்ருதிகளையும், பாஹ்யஸ்ம்ருதிகளையும் ப்ரமாணமாகக் கொண்டு வந்தவர்களை நிஷேதிக்கிறார்.

[இலிங்கத்திட்ட புராணத்தீரும்] - ராஜஸமாயும் தாமஸமாயுமுள்ள புராணங்களுக்கு ஸாத்த்விக புராணங்களிற்காட்டில் வாசி இதுவாயிற்று. அவற்றினுடைய நிஷ்கர்ஷம் அந்த அந்தப்

அஞ்சாம்பாட்டு - இலிங்கத்திட்ட இத்யாதி. கீழ்ப்பாட்டில் - அநுமாநத்தை ப்ரமாணமாகக்கொண்டு வந்தவர்களைத் தள்ளினார்; இதில் - ஆகமத்தை ப்ரமாணமாகக்கொண்டு வந்தவர்களைத் தள்ளுகிறார். பூர்வார்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - லைங்கபுராணம் இத்யாதி. பாஹ்யஸ்ம்ருதிகள் - ஜைந சார்வாக பௌத்தாதி ஸ்ம்ருதிகள்.

இலிங்கத்திட்டபுராணத்தீரும் - லிங்கவிஷயமாக இடப்பட்ட புராணத்தையுடைய நீங்களும். 'இலிங்கத்திட்ட' என்று விசேஷிக்கையாலே ராஜஸதாமஸபுராணங்களினுடைய பக்ஷபாதித்வமும், ஸாத்விகபுராணங்களினுடைய அபக்ஷபாதித்வமும் தோற்றுகிறதென்கிறார் - ராஜஸராயும் இத்யாதி. வாசிஇதுவாயிற்றென்றது - லிங்கவிஷயமாகக் கல்பித்துச்சொன்னதாகையாலே, நிகர்ஷமே வாசியென்றபடி; இவர் அருளிச்செய்த நிகர்ஷம் தெரியும்படி எப்படி என்ன, அவற்றினுடைய இத்யாதி. நிஷ்கர்ஷம் உபக்ர

புராணங்களினுடைய உபக்ரமத்திலே காணலாயிருக்கும்; "யந்மயஞ்ச ஜகத் ப்ரஹ்மந்" (யந்மயஞ்சஜகத் ப்ரஹ்மந்) என்று போதுவிலே ப்ரஶ்நம்பண்ண, "விஷ்ணோஸ் ஸகாஶாதுத்பூதம்" (விஷ்ணோஸ் ஸகாஶாதுத்பூதம்) என்றுகொண்டே கோல்விழுக்காட்டாலே பரிஹாரமாயிருக்கையன்றிக்கே, ஒருவ்யக்தியை நிர்த்தேஶித்து 'அதுக்கு உத்கர்ஷத்தைப் பண்ணித்தரவேணும்' என்று சொன்னவனும் தமோகுணாபிபூதனாய்ச் சொல்லி கேட்டவனும் தமோகுணாபிபூதனாய்க் கேட்க, ஒரு லிங்கவிஷயமாக இடப்பட்ட புராணமாயிற்று. 'இளிகண்ணனைப் புண்டரீகாக்ஷனாகக் கவிபாடித் தரவேணும்' என்றும், 'எருமையை யானையாகக் கவிபாடித் தரவேணும்' என்றும் சொல்ல, அப்படியே கவிபாடுவோரைப்போலே யிருப்பதொன்றிறே; அவர்களுக்கு இல்லாத உத்கர்ஷங்களை யிட்டுச் சொல்லுமது; தான் சொல்லப்புக்க வஸ்துவுக்கு உத்கர்ஷத்தை ஸாதிக்கமாட்டாதே, மற்றுள்ளவற்றினுடைய உத்கர்ஷத்தைக் கழிக்கமாட்டாதே யிருப்பதொன்றாயிற்று. [சமணரும்] - ஆர்ஹதரும். [சாக்கியரும்] - பௌத்தரும். [மற்றும் வலிந்துவாதுசெய்வீர்களும்] - உத்க்ருஷ்டதமமான ப்ரமாணத்தை அங்கீகரித்துக்கொண்டு நின்று ப்ரமாணாநுக்ராஹகமான தர்க்கங்களையொழியக் கேவலதர்க்கங்களைக்கொண்டு அர்த்தத்தை ஸாதிக்கப் பார்க்கும் பாஹ்யரில் ஶேஷித்துள்ளாரும். "யாவேதபாஹ்யாஸ்ஸ்ம்ருதய:" (யாவேதபாஹ்யாஸ்ஸ்ம்ருதய:) இத்யாதியாலே-தாமஸத்வம் எல்லார்க்கும் அவிஶிஷ்டமிறே; ஆகையாலே, பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளை யொக்கச் சொல்லு

மத்திலே காணலாயிருக்குமது வசியென்றபடி. உபக்ரமத்திலே தோற்றும் ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார்-யந்மயஞ்ச இத்யாதி. "யந்மயஞ்ச ஜகத் ப்ரஹ்மந் யதஶ்சைதச்சராசரம் | லீநமாஸீத்யதா யத்ர லயமேஷ்யதி யத்ர ச", "விஷ்ணோஸ் ஸகாஶாதுத்பூதம் ஜகத் தத்ரைவ ச ஸ்திதம் | ஸ்திதிஸம்யமகர்த்தாஸௌ ஜகதோஸ்ய ஜகச்ச ஸ:" இதி ப்ரதமாம்ஶோபக்ரமே. கோல்விழுக்காட்டாலே - தைவகத்யா. ஒருவ்யக்தியை - லிங்கத்தை. இவ்விடத்திலே - "[illegible] | புராணஸம்ஹிதாம் வக்ஷ்யாமி ஹரிஹராத்மஸம்யுதாம்" என்றது அநுஸந்தேயம். "ஹரிஹராத்மஸம்யுதாம்" என்றது கொண்டு அதுக்குஉத்கர்ஷத்தைப் பண்ணித்தரவேணும் என்றது, ஒருவ்யக்தியைநிர்த்தேசித்து என்று தொடங்கி வாக்யம் முன்பின்னாயிருக்கையாலே இங்ஙனே நிர்வஹிக்கும்படி; அதாவது - ஒருவ்யக்தியை நிர்த்தேசித்து அதுக்கு உத்கர்ஷத்தைப் பண்ணித்தரவேணுமென்று கேட்டவனும் தமோகுணாபிபூதனாய்க்கேட்க, இவன் தான் தமோகுணாபிபூதனாய்க் கேட்டால் தத்வஸ்த்திதியைச் சொல்லுகையன்றிக்கே சொன்னவனும் தமோகுணாபிபூதனாய்ச்சொல்லி ஒருலிங்கவிஷயமாக இடப்பட்ட புராணமாயிற்று என்று. இத்தால் இவனுடைய அவிவேகித்வமே ப்ரகடிதமித்தனைபோக்கி, பரத்வஸாதநமாகமாட்டாதென்னுமத்தைப் பரிஹாஸமாக அருளிச்செய்கிறார் - இளிகண்ணனை இத்யாதி. அப்படிசொல்லுகிறவர்களைப் பரிஹாஸம்பண்ணுவானென்? என்ன, தான்சொல்லப்புக்க இத்யாதி. சமணரும் - ஆர்ஹதரும், ஜைநரும். வலிந்துவாதுசெய்வீர்களும் என்று - பலாத்காரத்தாலே வாதம்பண்ணுவர்களென்கையாலே; கேவலதர்க்கத்தாலொழிய, ப்ரமாணத்தாலும் ப்ரமாணாநுக்ராஹக தர்க்கங்களைக்கொண்டும் ஸாதியாரென்னுமது லபித்ததாகையாலே, அத்தை அருளிச்செய்கிறார்-உத்க்ருஷ்டதமமான இத்யாதி. இப்படியாயும், 'வேதம் ப்ரமாணம்' என்கையாலே குத்ருஷ்டிகள் பாஹ்யரில் வ்யாவ்ருத்தரன்றோ? பாஶுபதராகிற குத்ருஷ்டிகளையும் பாஹ்யரையும் கூட்டிச்சொல்லலாமோ? என்ன, யாவேதபாஹ்யா இத்யாதி. "யா வேதபாஹ்யாஸ் ஸ்ம்ருதயோ யாஶ்ச காஶ்ச குத்ருஷ்டய: | ஸர்வாஸ்தா நிஷ்பலா: ப்ரேத்ய தமோநிஷ்டா ஹி தாஸ் ஸ்ம்ருதா:" இதி மாநவே தர்மஶாஸ்த்ரே. தாமஸத்வம் - தமோகுணாபிபூதத்வம். அது இவர்களுக்கும் ஒக்குமிறே. இங்கே - "பாஹ்யா: குத்ருஷ்டய

கிறது. [நுந்தெய்வமும்மாகிநின்றான்] - உங்களோடு நீங்களாஶ்ரயிக்கிற தேவதைகளோடு வாசியற ஆத்மதயா நின்றான். நீங்கள் அவ்வவர்க்கு உத்கர்ஷம் சொல்லும்போது ஸகவத்பரத்வத்தை அங்கீகரித்துக்கொண்டு நின்று சொல்லவேணும். அதுக்கு அடியேன்? என்னில்;—அவ்வவருடைய ஸ்வரூபஸ்தித்யாதிகள் அவனதீநமாயிருக்கையாலே. இனித்தான் பக்ஷங்கள்தோறும், 'ஸர்வஜ்ஞன்' 'ஈஶ்வரன்' என்றாற்போலே ஓரோதேவதைகளையும் கொள்ளக்கடவர்களாயிருக்குமிறே. 'அவர்களுடைய ஸ்வரூபஸ்தித்யாதிகள் அவனதீநம்' என்ற இது ஸ்வபக்ஷத்தாலே சொல்லுகிறதோ, பரபக்ஷத்தாலே சொல்லுகிறதோ வென்னில்;—இரண்டுமொழிய ப்ரமாணமதியாலே சொல்லுகிறது. ஒருதேவதைபக்கலிலே அதிமாநுஷமாயிருப்பதொரு வ்யாபாரத்தைக் கண்டு, 'இதுக்கு அடியேன்?' என்ன, "விஷ்ணுராத்மாபகவதோபவஸ்ய" (விஷ்ணுராத்மாபகவதோபவஸ்ய) என்று ஸர்வேஶ்வரன் அந்தராத்மாவாய் நிற்கையாலே யென்றதிறே; அதர்வஶிரஸ்ஸிலே நின்று, ருத்ரன், ஸர்வேஶ்வரன் தன் ஸர்வாத்மபாவத்தைச் சொல்லுமாபோலே தன்படிகளைச் சொல்லா, 'அவன்தானே இங்ஙனே சொல்லுகைக்கு அடியேன்?' என்று ஶங்கியா, "ஸோந்தராதந்தரம்ப்ராவிஶத்" (ஸோந்தராதந்தரம்ப்ராவிஶத்) என்று பரமாத்மப்ரவேஶத்

ப்ர.— அதர்வஶிரஸி — "தேவா ஹ வை ஸ்வர்கம் லோகமாயம்ஸ்தே தேவா ருத்ரமப்ருச்சந் கோ பவாநிதி ஸோப்ரவீதஹமேக: ப்ரதமமாஸம் வர்தாமி ச பவிஷ்யாமி ச நாந்ய: கஶ்சிந்மத்தோ வ்யதிரிக்த இதி ஸோந்தராதந்தரம் ப்ராவிஶத்". அஸ்யார்த: - ஸ: இதி வ்யாஹரந் ருத்ர:. அந்தராத் - தேவாநாம் அந்தரம் - பரமாத்மாநம். ப்ராவிஶத் - "ப்ரஹ்மாஹம்" இதி பாவநயா பரமாத்மாநம் ப்ரதிபந்நவாந். ஶங்கிதஶ்ச இத்யர்த:.

இதிவ்யதயேவ்யோமாதஜ்யோதிந்நஹீக்ஷஸதாநு | ஜகஸ்யஸாதநம்ப்ரேம்ஶ்ச மத்யஸ்திதேஸ்வஸ்திதஸ்யஸாகோவிஶேஷ: என்றது அநுஸந்தேயம். 'ஆகிநின்றான்' என்கிற ஸாமாநாதிகரண்யம் - ஶரீராத்மபாவ நிபந்தநமென்கிறார்-உங்களோடு இத்யாதி. பலிதார்த்தம் - நீங்கள் அவ்வவர்க்கு இத்யாதி. பாஹ்யாதிகள் தேவதையை அங்கீகரிப்பர்களோ நுந்தெய்வம் என்கைக்கு? என்ன, இனித்தான் பக்ஷங்கள் இத்யாதி. பக்ஷங்கள் - மதங்கள். பௌத்தாதிகள் "ஸர்வஜ்ஞஸுகதோபுத்த:" என்றுசொல்லப்பட்ட ஸர்வஜ்ஞனை தேவதையாக அங்கீகரித்தார்களிறே; ஶைவனுக்கு ருத்ரன் தேவதை. ஸ்வபக்ஷத்தாலோ சொல்லுகிறதோ இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம்-ஸ்வபக்ஷத்தாலே சொல்லில், 'பக்ஷபாதத்தாலே சொன்னது' என்று அவன் அநங்கீகாரத்துக்கு உடலாம்; பரபக்ஷத்தாலே சொல்லவொண்ணாது, அவன் அப்படி அங்கீகரியாமலிருக்கையாலே யென்று. ப்ரமாணந்தான் அப்படி சொல்லுகிறதோ? என்ன, ப்ரமாணத்வயங் காட்டுகிறார் - ஒருதேவதை இத்யாதி. அதிமாநுஷ வ்யாபாரம் - த்ரிபுரதஹநம். "விஷ்ணுராத்மா பகவதோபவஸ்யாமிததேஜஸ: | தஸ்மாத்தநுர்ஜ்யாஸம்ஸ்பர்ஶம் ஸவிஷேஹே மஹேஶ்வர:". அதர்வசிரஸ்ஸிலே நின்று - அதர்வசிகையிலே ப்ரதிபாத்யனாய் நின்று. தன்படிகளைச்சொல்லா வென்றது - "தேவா ஹ வை ஸ்வர்கம் லோகமாயந்" இத்யாரப்ய, "நாந்ய: கஶ்சிந்மத்தோ வ்யதிரிக்த இதி" என்று சொன்னானிறே யென்றபடி. "ஸோந்தராதந்தரம்ப்ராவிஶத்" - ஸ: ருத்ர:, அந்தராத் - தேஹேந்த்ரியாத்யந்தராத் க்ஷேத்ரஜ்ஞாத், அந்தரம் - பரமாத்மாநம், ப்ராவிஶத் - 'ப்ரஹ்மாஹம்' இதி பாவநயா பரமாத்மாநம் ப்ரதிபந்நவாந், ஶங்கிதஶ்சேத்யர்த:. ஸ: - பரமாத்மா, காரணரூபாத் அந்தராத் ஜீவாத்மாநம் ப்ராவிஶதித்யர்த:. 'தேவா ஹ வை ஸ்வர்கம் லோகமாயந் தே தேவா ருத்ரமப்ருச்சந் கோ பவாநிதி ஸோப்ரவீதஹமேக: ப்ரதமமாஸம் வர்தாமி ச பவிஷ்யாமி ச நாந்ய: கஶ்சிந்மத்தோ வ்யதிரிக்த இதி ஸோந்தராதந்தரம்ப்ராவிஶத்" இத்ய

தாலே சோன்னே னென்றானிறே; ''மத்தஸ்ஸர்வமஹம்ஸர்வம்'' (மத்தஸ்ஸர்வமஹம்ஸர்வம்) என்றானிறே ப்ரஹ்லாதன்; ப்ரஹ்லாதன்பக்கல் பரத்வ முண்டாமன்றாயிற்று, இவர்கள்பக்கல் பரத்வ முள்ளது [மலிந்து இத்யாதி] - இப்படி ஸர்வாந்தராத்மாவா யிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரன் 'அஸந்நிஹிதன்' என்னும் கண்ணழிவு மில்லாதபடி திருநகரியிலே வந்து ஸந்நிஹிதனானான். ஸர்வஸமாஶ்ரயணீயனான அவன் இங்கேவந்து நிற்கையாலே, சேதநாசேதந விபாகமற; ''ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம்வநவாஸாய'' (ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம்வநவாஸாய) என்று சொல்லப்பட்ட இளையபெருமாளைப்போலே அநுகூலவ்ருத்திகளைப் பண்ணாநிற்குமாயிற்று. செந்நெலானது கதிர்க்கனத்தாலே அவ்வருகுக்கு இவ்வருகு அசைகிறபோது சாமரைவீசினாற்போலே யாயிற்று இருப்பது. [பொலிந்துநின்றபிரான்கண்டீர்] - பரமபதத்தைவிட்டு ஸம்ஸாரிகள்நடுவே வந்து புகுந்தவிடத்தில் அவர்கள் படுகிற க்லேஶத்தைத் தானும் ஒக்கப்படுகையன்றிக்கே ஸ்வரூபரூப குணவிபூதிகள் இவ்வருகே போரப்போர மேன்மேலென விஞ்சிவாராநின்றதாயிற்று. சொன்னார்சொன்ன யுக்திகளுக்கு அவ்வருகாயிருக்கு மென்னுதல். [ஒன்றும் பொய்யில்லை] - இதரதேவதைகளுக்குச் சொல்லும் உத்கர்ஷம் ஒன்றேழியாமல் பொய்யாயிருக்குமாபோலே; இவ்விஷயத்திற் சொல்லுமவற்றில் ஒன்றும் பொய்யில்லை. அவ்வோதேவதைகளுக்கு ஸ்வதஃ உத்கர்ஷமில்லாமையாலே மெய்யொன்று மில்லை; இவனுடைய உத்கர்ஷத்துக்கு அவதியில்லாமையால் பொய்சொல்லுகைக்கு அவகாசமில்லை. [போற்றுமினோ] - நீங்கள் அபேக்ஷியாதிருக்க, நானே இப்படி சொல்லுகிறது; எனக்கு உங்கள்பக்க லுண்டான அநுக்ரஹாதிஶயத்தாலேயிறே; அவ்வநுக்ரஹகார்யம் பிறக்கவேணுமே: 'க்ரமத்திலே செய்கிறோம்' என்று ஆறியிராதே, சடக்கென அவன் திருவடிகளை ஆஶ்ரயிக்கப் பாருங்கோள். (௫)

யவஶிவாய''. இப்படி பரமாத்ம ப்ரவேசத்தாலே சொன்ன பேருண்டோ? என்ன, மத்தஸ்ஸர்வம் இத்யாதி. ''மத்தஸ்ஸர்வமஹம்ஸர்வம்மயிஸர்வம்ஸநாதநே । அஹமேவாவ்யயோநந்தஃ பரமாத்மாத்மஸம்ஶ்ரயஃ'' இதி ப்ரதமேம்ஶே ஏகோநவிம்ஶே. ப்ரஹ்லாதனை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொன்னதுக்குக் கருத்து எது? என்ன, ப்ரஹ்லாதன்பக்கல் இத்யாதி. கீழோடேகூட்டி ஸாவம் - இப்படி இத்யாதி. அசேதநமானசெந்நெல் கவரிவீசக்கூடுமோ? என்ன, ஸர்வஸமாஶ்ரயணீயன் இத்யாதி. தரும்பு எழுந்தாடும்படியான வடிவழ கென்றபடி. தாத்பர்யாந்தரம் - செந்நெலானது இத்யாதி. ப்ரதமதாத்பர்யத்தில், 'செந்நெல்' என்று - அசேதநங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம்; 'கவரிவீசம்' என்றதும் - அநுகூலவ்ருத்திகளுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். இளையபெருமாளை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொன்னது - ''ஸத்வ வாஜிந வாணிஜ:'' என்றிருக்கையாலே. செந்நெல் மலிந்து கவரிவீசும் - செந்நெலானது மிகுந்தகதிர்கனத்தாலே சாமரம்போலே யலைகிற வித்யர்த்தஃ. திருக்குருகூரதனுள் இதி ஹேதுகர்ப்பவிசேஷணம். 'பொலிந்து' இத்யத்ர நிருபபதத்வஞ்ச ஹ்ருதிநிதாய, ததுபயஸூசிதமர்த்தம் வ்யாவர்த்யபூர்வகம் தர்ஶயதி-பரமபதத்தை இத்யாதிநா. 'பொலிந்துநின்ற'என்றதுக்கு-ஐஶ்வர்யம் ஸம்ருத்தமாம்படி நின்றவென்று ப்ராதமிகார்த்தஃ. 'வலிந்துவாதுசெய்வீர்களும்' என்றத்தோடே சேர்த்துத் தாத்பர்யாந்தரம் - சொன்னார் இத்யாதி. அதாவது - இவர்கள் சொன்ன யுக்திகளால் பாதிதனாயிருக்கையன்றிக்கே, ஸ்வரூபகுணங்களால் பூர்ணனாயிருக்கை யென்றபடி. இதரதேவதைகளுக்குச் சொல்லும் உத்கர்ஷம் பொய்யாயிருக்கைக்கும் இவ்விஷயத்தில் பொய்யில்லாமைக்கும் அடி எது? என்ன, அவ்வோதேவதை இத்யாதி. 'போற்றுமின்' என்று நீர்சொல்லுமது 'ஆப்தம்' என்று விஶ்வஸிக்கைக்கு ஹேது எது? என்ன, நீங்கள் இத்யாதி. ஏகாரார்த்தம் - க்ரமத்திலே இத்யாதி. வலிந்துவாதுசெய்வீர்களும் - ஶுஷ்கதர்க்கங்களாலே மேலிட்டு வாதம்பண்ணுகிற வைஶேஷிகாதிகளான நீங்களும். க்ரமேண அந்வயஃ. (௫)

ஆறாம் பாட்டு.

போற்றிமற்றோர்தெய்வம் பேணப்புறத்திட்டு உம்மைஇன்னே
தேற்றிவைத்தது எல்லீரும்வீடுபெற்றால்உலகில்லையென்றே
சேற்றிற்செந்நெல்கமலமோங்கு திருக்குருகூரதனுள்
ஆற்றவல்லவன்மாயங்கண்டீர் அதறிந்தறிந்தோடுமினே.

ஆ.—(போற்றி.) இப்படி நாராயணனே ஸர்வநியந்தாவாகில், தன்னையே ஆஶ்ரயிக்கும்படி எங்களைப்பண்ணாதே வேறொருதெய்வங்களை யாஶ்ரயிக்கும்படி பண்ணுவானென்? என்னில்;—போற்றி மற்றோர் தெய்வம் பேணப் புறத்திட்டு உம்மை இன்னேதேற்றி வைத்தது எல்லீரும் வீடுபெற்றால் ஸதஸத்கர்மயுக்த ஜந்துக்கள் தத்தத்கர்மாநுகுணபலங்களை அநுபவிக்கக் கடவதான இந்தலோகமர்யாதை யழியு மென்று இந்த லோகமர்யாதாவித்யர்த்தமாக, அஸத்கர்மகாரிகளான உங்களை அந்த அஸத்கர்மாநுகுணமாக இப்படி தேவதாந்தரத்தை ஆஶ்ரயித்து ஸம்ஸரிக்கும்படி ஸர்வஶக்தியான பரமபுருஷன் தானே பண்ணி யருளினான்; ஆதலால், அத்தை யறிந்து, இந்த ஸம்ஸாரநிவ்ருத்தி பூர்வகமான பரமபுருஷ கைங்கர்யார்த்தமாக அவனை ஈண்டச் சென்று ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

ஒ —ஆறாம்பாட்டில், எம்பெருமானே ஸர்வேஶ்வரனாகில் எங்களை தேவதாந்தர ப்ரவணராக்கி வைப்பானென்? என்னில்;—இங்ஙனே செய்தது ஸதஸத்கர்மகாரிகளான ஜந்துக்கள் அவ்வவகர்மாநுகுண பலங்களை அநுபவிக்கக்கடவதான ஶாஸ்த்ரமர்யாதை அழியுமென்று; ஆனபின்பு, இத்தையறிந்து எம்பெருமானை ஸமாஶ்ரயித்து அவன் வஞ்சநத்தைத் தப்புங்கோள் என்கிறார்.

[போற்றி என்று தொடங்கி] - தன் பக்கல் நின்றும் அகற்றி இதர தேவதைகளை விரும்பி ஸமாஶ்ரயிக்கும்படி உங்களுக்கு இவற்றின் பக்கலிலே இப்படி விஶ்வாஸம் பிறப்பித்து வைத்தது, தன்னையே ஸமாஶ்ரயித்து எல்லாரும் முக்தரானால் புண்யபாபரூபகர்மங்களைப் பண்ணினவர்கள் அவ்வவகர்மபலங்களைப் பெறக் கடவதான ஶாஸ்த்ரமர்யாதை கெடுமென்று. [ஆற்ற வல்லவன் என்று மேலுக்கு] - அதிஶயிதஶக்திகனானவனுடைய வஞ்சநம் கிடிகோள்.

ப.—அநந்தரம், இவ்வர்த்தம் உங்களுக்கு ப்ரகாஶியாதொழிகிறது கர்மாநுரூபமாக அவன் ஸம்ஸாரத்தை நிர்வஹிக்கிற ஸாமர்த்யம் என்கிறார்.

மற்று ஓர் - வேறு ஒரு, தெய்வம் - தேவதையை, போற்றி - ஸ்தோத்ரம்பண்ணி, பேண - ஆதரிக்கும்படியாக, புறத்திட்டு - (தனக்குப்) புறம்பாக்கி, உம்மை - (தத்ப்ரவணரான) உங்களை, இன்னே - (நான் தன்விஷயத்திலே விஶ்வஸித்திருக்குமாபோலே) இப்படி, தேற்றி வைத்தது - (இதரதேவதா விஷயத்திலே) விஶ்வஸிப்பித்து வைத்தது, எல்லீரும் - எல்லாரும், வீடுபெற்றால் - பகவத்ப்ராப்திரூபமோக்ஷத்தைப் பெற்றால், உலகு - ('கர்மாநுரூபமாக பல போக்தாக்களாய் நடக்கக்கடவர்கள்' என்கிற) லோகமர்யாதை, இல்லை - குலையும், என்றே -

என்றுயிருக்கும்; (அதுக்குமூலம்) - சேற்றில் - சேற்றுநிலத்தில்; செந்நெல் - செந்நெலும், கமலம் - கமலமும்; ஓங்கு - இசலி வளரக்கடவ; திருக்குருகூரதனுள் - திருநகரியிலே வர்த்திக்குமவனாய், ஆற்றவல்லவன் - அதிஶயித விவிதஶக்தியுக்தனாய்க் கொண்டு கர்மபலாநுபவத்தைப் பண்ணுவிக்கிறவனுடைய, மாயங்கண்டீர் - (ஸ்ரீலோபகரணமாய் துரத்யயையாய்) மாயாஶப்தவாச்யமான ப்ரக்ருதியோடு உண்டான ஸம்பந்தமாயிருக்கும்; அது - அதந்தை, அறிந்து அறிந்து - அறிந்து (தந்நிஸ்தரணோபாயமான ப்ரபத்திஜ்ஞானத்தை) உடையீர்களாய், ஓடுமின் - (அந்த மாயாநிஸ்தரணத்தைப் பண்ணிக்) கடக்கப் பாருங்கோள். உலகில்லையென்றே யென்று - லோகமில்லையாமென்று நினைத்தோ; அதல்லவிறே, ப்ரக்ருதிஸம்பந்த மிறே யென்றுஞ் சொல்லுவர்.

இ·—ஆறாம்பாட்டில், ஷகவத்பரத்வம் நீர் அருளிச்செய்யக் கேட்டபோது வெளிச்சிறத்து, அல்லாதபோது தேவதாந்தர ப்ராவண்யம் உண்டாகா நின்றது; இதுக்கு அடி யென்? என்ன;—உங்கள் பாபம் எனகிறார். எம்பெருமானே ஸர்வேஶ்வரனாகில் எங்களைத் தேவதாந்தரப்ரவணராக்கி வைப்பானென்? என்னில்;—உங்களை இங்ஙனே வைத்தது ஸதஸத்கர்மகாரிகளான ஜந்துக்கள் அவ்வோகர்மாநுகுணபலங்களை அநுபவிக்கக் கடவதான ஶாஸ்த்ரமர்யாதை அழியுமென்று. ஆனபின்பு, இத்தை யறிந்து எம்பெருமானை ஆஶ்ரயித்து அவனை வஞ்சநத்தைத் தப்புங்கோள் என்கிறார்.

[போற்றி இத்யாதி] - உங்களுடைய ஆஶ்ரயணத்தில் ஒரு குறையில்லை; அப்ராப்தமானதுவே குறை. "பெவஹ்நஹெஷெதாஹக்ஷா". [பேண] - ஆஶ்ரயிக்கிற தேவதைகளுக்கு உத்கர்ஷம் ஸம்பாதிக்கை உங்களுக்கே ஹரம் என்கை. [புறந்து இட்டு] - இவ்விஷயத்துக்குப் புறம்பாம்படி பண்ணி; தேவதாந்தரங்களை இவ்வளவு அவகாஹிக்கும்படி பண்ணி. [உம்மை இன்னே தேற்றிவைத்தது] - தேற்றி - தெளியப்பண்ணி. "ஊநஹெஷஹஹணா விஷாநு, நவிஹெஷக்ஷாதஶூந" என்று ஷகவத்விஷயத்திலே நான் பண்ணின விஶ்வாஸத்தை யிறே காற்கட்டான தேவதாந்தரங்கள் பக்கலிலே பண்ணிவைத்தது. [எல்லீரும் வீடு பெற்றால் உலகில்லை என்றே] - 'ஸதஸத்கர்மங்களைப் பண்ணுவாரைக் கர்மாநுகூலமாக ஈஶ்வரன் அநுபவிப்பிக்கும்' என்கிற ஶாஸ்த்ரமர்யாதை குலையுமென்று. லோகமென்று, ஶாஸ்த்ரம். "கூஹெதாஷிமொகெவெஹெவ". "வைணஹ் வாஹெணஹகக்ஷணா.வாவெ வாவெ ந" என்கிற வ்யவஸ்தை குலையுமென்கை. தேவதாந்தரபஜநத்துக்கு ஹலம் ஸாம்ஸாரிகஹலமென்கை. [சேற்றில் செந்நெல்] - அவ்வூரில் பதார்த்தங்கள் இசலி வளராநிற்குமென்கை. "உரம்பெற்ற மலர்க்கமல முலகளந்த சேவடிபோலுயர்ந்து காட்ட, வரம்புற்ற கதிர்ச்செந்நெல் தாள் சாய்த்துத் தலைவணக்குந் தண்ணரங்கமே." [ஆற்றவல்லவன்]-மிகவும் வல்லவன்; அதிஶயிதஶக்திகன். சேதநர் பண்ணின புண்யபாபங்கள் கலசாதபடி ஹலாநுபவம் பண்ணுவிக்க வல்லவன். [மாயம் கண்டீர்] - "ஃஃஹாயாஹுராத்யயா" என்கிறபடியே தான் அகற்ற நினைத்தாரைத் தன் பக்கல் கிட்டாதபடி ப்ரக்ருதியை இட்டு வஞ்சித்து வைத்தபடி கிடிகோள். [அது அறிந்து அறிந்து ஓடுமினே] - அத்தையறிந்து மாடாதரணோபாயமான ப்ரபத்தியைப் பண்ணி ஸம்ஸாரத்தைத் தப்பப் பாருங்கோள். "ஶாஹெவெயெவஹவஹ்ஞெ" என்கிறபடியே அவனையே காற்கட்டி அவனை வெல்லப் பாருங்கோள் என்கிறார்.

௩௫.—ஆரும்பாட்டு. பகவத்பரத்வம் நீர் அருளிச்செய்யக் கேட்டபோது வெளிச்சிறத்து அல்லாதபோது தேவதாந்தர ப்ராவண்யம் உண்டாகாநின்றது; இதுக்கு அடி எது? என்ன,—உங்கள்பாபமேன்கிருர். எம்பெருமானே ஸர்வேஶ்வரனாகில் எங்களை தேவாந்தரப்ரவணராக்கிவைப்பானேன்? என்ன;—உங்களை இங்ஙனே வைத்தது ஸதஸத்கர்மகாரிகளான ஜந்துக்கள் அவ்வோ கர்மாநுகுணபலங்களை யநுபவிக்கக்கடவதான ஶாஸ்த்ரமர்யாதை யழியு மென்று; ஆனபின்பு, அத்தையழிந்து எம்பெருமானை ஸமாஶ்ரயித்து அவன் வஞ்சநத்தைத் தப்புங்கோள் என்கிருர்.

[போற்றி] - நான் பகவத்விஷயத்தில் செய்யுமதடைய நீங்கள் இதரதேவதைகள் பக்கலிலே செய்து போருவுதிகோள்; உங்கள்பக்கல் ஒருகுறையில்லை; அப்ராப்தமானதுவே குறை. [மற்ரோர்தெய்வம்] -“யேப்யந்யதேவதாபக்தா:” (யேப்யந்யதேவதாபக்தா:) என்னுமாபோலே. [பேண] - அவை தனக்கேன்ன ஒன்றில்லாமையாலே, ஆஶ்ரயிக்கிற உங்களுக்கே பாரமிறே, அவற்றுக்கு உத்கர்ஷத்தை ஸாதிக்கை. [புறத்திட்டு] - தனக்குப் புறம்பாம்படி பண்ணி. [உம்மை இன்னே தேற்றிவைத்தது] - உங்களை இப்படியே தெளியும்படிபண்ணிவைத்தது. “நபிபேதிகுதஶ்சந” (நபிபேதிகுதஶ்சந) என்கிறபடியே நான் மேல்வரும் அநர்த்தங்களுக்கு அஞ்சாதே நிர்ப்பரனாயிருக்கிறாப்போலே, ஓட்டையோடத்தோடு ஒழுகலோடமான இதரதேவதைகளை ஆஶ்ரயித்து உங்களுக்கு அவர்கள்பக்கலிலே ருசிவிஶ்வாஸங்களுண்டாம்படி பண்ணிவைத்தது. [எல்லீரும் இத்யாதி] - எல்லாரும் இருந்ததே குடியாக மோக்ஷத்தைப் பெற்ருல், லீலைக்கு அடியான ஶாஸ்த்ரம் நிரர்த்தகமாய்விடும். ஸத்கர்மத்தைப் பண்ணுவாரும் அஸத்கர்மத்தைப் பண்ணுவாருமாயிறே நாடுதான் இருப்பது; பாபம்பண்ணினவர்களும் புண்யம்பண்ணினவர்களுடைய பலத்தை யநுபவிக்கு மன்று, “புண்ய:புண்யேநகர்மணா பாப:பாபேந” (புண்ய:புண்யேநகர்மணா - பாப:பாபேந) என்கிற ஶாஸ்த்ரமர்யாதை குலையு

ஆரும்பாட்டு - போற்றி இத்யாதி. ‘எல்லீரும் வீடுபெற்ருலுலகில்லை’ என்றதிலே நோக்காக அவதாரிகை - பகவத்பரத்வம் இத்யாதி. பாட்டெல்லாம் கடாக்ஷித்து உக்தவிவரணம் - எம்பெருமானே இத்யாதி. ‘மாயம்’ என்றத்தைப் பற்ற, வஞ்சநத்தை என்றது.

நான் பகவத்விஷயத்தில்’இதி - போற்றியென்றே கைகளாரத் தொழுது நான் பகவத்விஷயத்திலே செய்யும தென்றபடி. ‘மற்ரோர் தெய்வம் - போற்றி - பேணப்புறத்திட்டு’ என்று அந்வயிப்பது; வேருெரு தேவதையை ஸ்தோத்ரம்பண்ணி ஆதரிக்கும்படியாகத் தனக்குப் புறம்பாக்கி யென்று சப்தார்த்தம். ஒரு தெய்வமென்னுதே, ‘மற்ரோர் தெய்வம்’ என்று இவர்களைத் தனியே ஸ்வதந்த்ரராக்கிச் சொல்லுகிறதென்? என்ன,—அவர்கள் தங்களை ஸ்வதந்த்ரமாக அபிமாநித்துக் கொண்டிருக்கையாலே யென்று விவக்ஷித்து, அதுக்கு ப்ரமாணம் - யேப்யந்ய இத்யாதி. “யேப்யந்யதேவதாபக்தா: யஜந்தேஶ்ரத்தயாந்விதா: தேபி மாமேவ கௌந்தேய யஜந்த்யவிதிபூர்வகம்” இதி கீதாவசநமே. பேண - தத்ததுத்கர்ஷஸாதநார்த்த மித்யர்த்த:. தது பபாதயதி - அவைதனக்கேன்ன இத்யாதி. தனக்கு - ஸர்வஶரீரியான தனக்கு. ‘இப்படியே தெளியும்படி பண்ணி’ என்றத்தை விவரிக்கிருர் - நபிபேதி இத்யாதி. ‘எல்லீரும்’ என்ற சேதநர்க்கு உண்டான பரஸ்பர வைஷம்யத்தைக் காட்டுகிருர் - ஸத்கர்மத்தை இத்யாதி. ‘வீடுபெற்ருலுலகில்லை’ என்றதுக்கு அர்த்தம் - பாபம் பண்ணினவர்களும் இத்யாதி. ஆகையாலே, பாபம்பண்ணினவர்கள் அதின்பலத்தை யநுபவிக்கவும் என்று கூட்டுவது. ஸாதேந - தேவதாஸார ஸஜநஸ்யஷமம் ஸம்ஸாரஜந்துக்கம்பவதி. ‘உலகு’ என்ருல் - சாஸ்த்ரவாசியாமோ? என்ன, அதோஸ்மி இத்யாதி. “ஸாதுகாரீஸாதுர்பவதி பாபகாரீ பாபோபவதி புண்ய: புண்யேந கர்மணா பவதி பாப: பாபேந” இத்யாதி ப்ருஹதாரண்யகே.

மென்கை. பாபம்பண்ணினவர்கள் அதின்பலத்தை அநுபவிக்கவும், புண்யம்பண்ணினர் அதின் பலத்தை அநுபவிக்கவு மாகிற ஶாஸ்த்ரமர்யாதை குலையாதபடியாக. (அதோஸ்மிலோகேவேதேசப்ரதிதஃபுருஷோத்தமஃ)என்கிறவிடத்தில், லோகஶப்தத்தால் - ப்ரமாணத்தைச் சொல்லிற்றென்று கொண்டவோபாதி, இங்கும் லோக ஶப்தம் - ஶாஸ்த்ரத்தைச் சொல்லுகிறது. [சேற்றில் இத்யாதி] - அவ்வூரிலே பதார்த்தங்களில் ஒன்றி லொன்று குறைந்திருப்பதில்லையாயிற்று. "உரம்பெற்றமலர்க்கமலம்" இத்யாதிபோலே. அவ்வூரில் பதார்த்தங்களுள்ளவையடைய ஒன்றுக்கொன்று இசலி வளரா நிற்கும். [ஆற்றவல்லவன்] - மிகவும் வல்லவன். அதிஶயிதஶக்திகன். ஸம்பந்தமொத்திருக்கச்செய்தே, புண்யம் பண்ணினர் அதின்பலம் அநுபவிக்கவும் பாபம்பண்ணினர் அதின்பலம் அநுபவிக்கவும் பண்ண வல்லவன். [மாயங்கண்டீர்] - "(மமமாயாதுரத்யயா) என்கிறபடியே தான் அசற்ற நினைத்தாரைத் தன்பக்கல் வந்துகிட்டாதபடி ப்ரக்ருதியையிட்டு வஞ்சித்துவைத்த படி கிடிகோள். [அது அறிந்து] - இது அவனுடைய மாயமென்னுமத்தை அறிந்து [அறிந்தோடுமினே] - "(மாமேவயேப்ரபத்யந்தேமாயாமேதாந்தரந்திதே) என்கிறபடியே, மாயாதரணோபாயமான ப்ரபத்தியையும் தானே அருளிச் செய்துவைத்தான்; அத்தையறிந்து, அவ்வழியாலே அவனைப்பற்றித் தப்பப் பாருங்கோள் இந்த மாயையை இது அவன் செய்துவைத்ததான பின்பு, அவனைவெல்லவேண்டில் அவனோடு பிரிய நின்று வெல்லப்பாராதே அவனையே காறகட்டி இத்தைத்தப்பப் பாருங்கோள். (௬)

"[illegible] | [illegible]" இதி கீதாஸ பஞ்சதஶே. "[illegible] - ஶாஸ்த்ரே" ஹாவஃ. உலகில்லையென்றே - சாஸ்த்ரமர்யாதை குலையு மென்று யிருக்கும். செங்நெலுங் கமலமும் ஓங்குகையாலே குறைந்திருப்பதில்லை யாயிற்று என்றது. இதுக்கு ஸம்வாதம் - உரம்பெற்ற இத்யாதி. உரம்பெற்ற - சேற்றுவாய்ப்பாலே உரம்பெற்றிருக்கிற, மலர்க்கமலம் - தாமரைப்பூவானது, உலகளந்த சேவடிபோல் - திருவுலகளந்தபோது மேலெடுத்த சிவந்த திருவடிபோலே, உயர்ந்து காட்ட - கிளர்ந்து வளர்ந்து ப்ரகாசித்துநிற்க; அப்போது தேவர்கள் முதலானவர்கள் திரண்டு காலைநீட்டித் தலையைவணங்கித் தெண்டனிட்டுக் கிடந்தாற்போலே, வரம்புற்ற - வரம்பிலே சேர்ந்துவளர்ந்து நிற்கிற, கதிர்ச்செந்நெல் - செந்நெல் கதிர்களானவை, தாள்சாய்த்து - தாள்களை நீட்டி, தலைவணங்கும் - தலையைவணக்கும் சிறப்பையும், தண்ணரங்கமே-ஸர்வர்க்கும் தாபஹரமான குளிர்த்தியையுமுடைய திருவரங்கமே இத்யர்த்தஃ. பெரியாழ்வார்திருமொழி நாலாம்பத்து மரவடியில் எட்டாம்பாட்டு, 'உரம்பற்றி' இத்யாதி. தாத்பர்யம், அவ்வூரில் இத்யாதி. இசலி - ஸ்பர்தித்து. சேற்றுநிலத்திற்செந்நெலும் கமலமும் இசலி வளரக்கடவ திருநகரியிலே இதி ஶப்தார்த்தஃ. 'செந்நெல்' "[illegible] - [illegible]" 'ஓங்கும்' [illegible] - "[illegible]". அதிஶயிதஶக்திமத்தையைக் காட்டுகிறர் - ஸம்பந்தம் இத்யாதி. "[illegible]" மாமேவ இத்யாதி. அறிந்து - மாயாதரணோபாயமறிந்து என்று இரண்டாம் அறிந்துக்கு அர்த்தம். அவனைப்பற்றி - இந்த மாயையைத் தப்பப்பாருங்கோள் என்று அந்வயிப்பது. 'ஆற்றவல்லவன்' இத்யாதிக்கு ஹாவம் - இது அவன் இத்யாதி. மாயங்கண்டீர் - ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம் கிடிகோள். ப்ரக்ருதியையிட்டு வஞ்சித்தபடி கிடிகோ ளென்றபடி. ஓடுமினே - தப்பப்பாருங்கோள். க்ரமேண அந்வயஃ. (௬)

ஏழாம் பாட்டு.

ஓடியோடிப்பலபிறப்பும்பிறந்து மற்றோர்தெய்வம்
பாடியாடிப்பணிந்து பல்படிகால்வழியேறிக்கண்டீர்
கூடிவானவரேத்தநின்ற திருக்குருகூரதனுள்
ஆடுபுட்கொடியாதிமூர்த்திக்கு அடிமைபுகுவதுவே.

ஆ.—(ஓடியோடி.) தேவதாந்தரத்தை ஆஶ்ரயித்தால் மோக்ஷாதி ப்ரயோஜநங்கள் ஸித்தியாதோ? என்னில் ;—'இவ்வளவும் வர இவ்வநாதிகாலமெல்லாம் தேவதாந்தரத்தை ஆஶ்ரயித்து என்னப்ரயோஜநம்பெற்றீர் ? ஆனபின்பு, இந்த தேவதாந்தரங்களை விட்டு, பொலிந்து நின்றபிரான் திருவடிகளை ஆஶ்ரயிப்பது' என்கிறார்.

ஒ.— ஏழாம்பாட்டில், 'அபிலஷித புருஷார்த்தங்களுக்காக தேவதாந்தரங்களை ஆஶ்ரயித்தாலோ?' என்னில்,—'நெடுங்காலம் அவர்களை ஆஶ்ரயித்துப்பெற்ற பலமிறே இனி ஆஶ்ரயித்தாலும் பெறுவது ; ஆனபின்பு, அவற்றைவிட்டுப் பொலிந்துநின்றபிரானை ஸமாஶ்ரயியுங்கோள்' என்கிறார்.

[ஓடி என்று தொடங்கி] - இனி ஆராய வேண்டாதபடி கர்மாநுகுணமாகப் போய்ப் போய்ப் பலபிறவிகளும் பிறந்து தேவதாந்தரங்களை ஸாதரமாக ஆஶ்ரயித்து அநேகபர்யாயம் அவை தரும் புருஷார்த்தங்களையும் பெற்று அப்புருஷார்த்தம் இருக்கும்படியும் அறிந்திகோள். [கூடி வானவர் என்று தொடங்கி] - 'ஆகில், செய்ய அடுப்பது என்?' என்னில்,—நீங்கள் ஈஶ்வரர்களாக ஶங்கிக்கிற தேவதைகளெல்லாம் ஏககண்டராய் ஆஶ்ரயிக்கும்படி திருநகரியிலே நின்றருளின ஸர்வேஶ்வரஶேஷத்வாநுஸந்தாந ஜநித ஹர்ஷ ப்ரகர்ஷத்தாலே ஆடாநின்றுள்ள பெரிய திருவடியை ரக்ஷகத்வக்யாபநத்வஜமாகவுடைய ஜகத்காரணமான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு அடிமை புகுங்கோள்.

ப.—அநந்தரம், நீங்கள் இதற்குமுன்பு ஆஶ்ரயித்துப்பெற்ற பலமிறே இனி ஆஶ்ரயித்தாலும் பெறுவது ; ஆனபின்பு, பரத்வஸிஹ்நமான கருடத்வஜத்தையுடைய ஸர்வகாரண பூதனுக்கு அடிமைபுகுங்கோள் என்கிறார்.

மற்றுஓர் தெய்வம் - வேறே சொல்லப்பெற்றதொரு தேவதையை, பாடியாடி - (ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க் கொண்டு) பாடுவதுஆடுவதாய், பணிந்து - வணங்கி, பல்படிகால் - பலப்ரகாரத்தாலும், வழி - (ஆஶ்ரயிக்கச்சொல்லுகிற)ஶாஸ்த்ரமார்க்கத்தாலே, ஏறி - மேன்மேலும் ஆஶ்ரயித்து, ஓடியோடி - (அதன்பலமான கர்ப்பநரகங்களிலே) ஓடி, பலபிறப்பும்பிறந்து - பலவகையாகப்பிறந்து, கண்டீர் - அபரோக்ஷித்துக் கண்டீர் ; (ஆனபின்பு), வானவர் - (நீங்கள் ஆஶ்ரயிக்கிற) தேவர்களெல்லாரும், கூடி - கூடி, ஏத்த - (தங்களாபந்நிவ்ருத்யாதிகளுக்காக) ஸ்தோத்ரம்பண்ணி ஆஶ்ரயிக்கும்படி, திருக்குருகூரதனுள் - திருநகரியிலே, நின்ற - நிற்குமவனாய், ஆடு - (பகவதநுபவ ப்ரீதியாலே) ஆடிவருகிற, புள் - பெரியதிருவடியை, கொடி - (பரத்வப்ரகாஶகமான) கொடியாகவுடையனாய், ஆதி மூர்த்திக்கு - ஸர்வகாரணபூதனான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு, அடிமைபுகுவது - அடிமைபுகுங்கோள். புகுவதென்றது - புகுகவென்றாய், விதியாயிருக்கிறது.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், 'நெடுநாள் பச்சையிட்டுப் போந்த நாங்கள் இட்ட பச்சை வ்யர்த்தமாகாதபடி அபிலஷிதபுருஷார்த்தங்களுக்காக இன்னம் சிலநாள் ஆஶ்ரயித்தாலோ ?' என்

னில்,—'முன்பு ஆஶ்ரயித்துப் பெற்றதிறே இனி ஆஶ்ரயித்தாரும் பெறுவது: ஆனபின்பு, பொலிந்துநின்றபிரானை ஆஶ்ரயியுங்கோள்' என்கிறார்.

[ஓடி ஓடி] - "கதாகதம் காமகாமா லபந்தே" என்கிறபடியே கர்மாநுகூலமாகத் தட்டித்திரிந்த இத்தனையிறே. [பலபிறப்பும் பிறந்து] - ஸகல யோநிகளிலும் அஸங்க்யாதமான ஜந்மங்களைப்பண்ணி. ஆத்மா நித்யன், காலம் அநாதி, இடைவிடாமல் பிறந்து போந்த இதில் பலித்ததிறே இனி பலிப்பது. தங்களுடைய ஜந்மபரம்பரைகளடைய இவர்வாயாலே கேட்கவேண்டும்படியிறே இவர்களுக்கு அவிஶதமாயிருக்கிறபடி. [மற்றுஓர் தெய்வம்] - ஈஶ்வரனை யொழியமித்தனையே வேண்டுவது ; ஆரேனுமாக அமையும். [பாடியாடிப்பணிந்து] - ஆஶ்ரயணத்தில் குறையாலே பலியாதிருக்கிற தன்று; அதில் குறையில்லை. ப்ரீதிப்ரேரிதராய்ச் சொல்லி அவ்வளவில் பர்யவஸியாதே விக்ருதராய் "ஹாஸ்யநர்த்தனபராः" என்று பகவத்விஷயத்தில் அவகாஹிக்குமளவு உள்புக்கு. [பல்படிகால்] - ஒருபடியிலே ஆஶ்ரயித்துவிட்டிகோளோ? [வழியேறிக் கண்டீர்] - அத்தேவதைகளை ஆஶ்ரயிக்கச் சொல்லுகிற ஶாஸ்த்ரமர்யாதை தப்பாமல் ஆஶ்ரயித்து அதன் பலமும் கண்டிகோளன்றோ? [கூடி இத்யாதி]-'ஆகில், செய்ய அடுப்பதென்?' என்ன,—'நீங்கள் உகந்திருக்கிற தேவதைகள் ஆபத்துவந்தவாறே அந்யோந்யம் ஶாத்ரவங்கள் செல்லாநிற்க, ஏக கண்டராய் ஆஶ்ரயிக்கிற திருநகரியிலே. தலையை அறுப்பாரும், தலை யறுப்புண்பாரு மாயிறே ஶாத்ரவங்கள் இருப்பது. உங்களைக் கும்பிடுகொள்ளுகிறவர்கள் செய்கிறத்தைக் கண்டாகிலும் ஆஶ்ரயிக்கப் பாருங்கோள். [ஆடுபுள் கொடி] - மோக்ஷத்வாநுஸந்தாநத்தால் வந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே ஆடாநின்ற பெரியதிருவடியை ரக்ஷகத்வக்யாபகத்வஜமாக வுடையவன். ஆஶ்ரிதரக்ஷணத்துக்குக் கொடிகட்டி ரக்ஷிக்குமவ னென்கை. கருடவாஹநத்வம், பரத்வலக்ஷணமிறே. [ஆதிமூர்த்திக்கு] - "காரணந்து த்யேயः" என்கிறபடியே ஜகத்காரணவஸ்துவேயிறே உபாஸ்யமாவது. [அடிமைபுகுவதுவே] - அவனுக்கு அடிமைபுகப் பாருங்கோள். செய்யவேண்டுவது ஒன்றில்லை. "பாடியாடிப் பணிந்து" என்கிறதெல்லாம் வேண்டா. ஸர்வரக்ஷகனுய் ஸர்வஜநகனுய் ஸர்வாந்தர்யாமியான அவனுடைமையை அவனுக்காக இசைய அமையும். 'பல்படிகால்வழியேறிக் கண்டீர் அடிமை புகுவதுவே' என்று விதிக்கிறார்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. 'அது செய்கிறோம், இதரதேவதைகளுக்கும் சில உத்கர்ஷமுண்டு' என்று நெடுநாள் அவற்றுக்குப் பச்சையிட்டுப் போந்தோம்; அப்பச்சை வெறுமனுகாமே இன்னம் சிலநாள் அவை பலிக்கும்படி கண்டு பின்னை பகவத்ஸமாஶ்ரயணம் பண்ணுகிறோம் என்ன, 'அவையும் எல்லாம் செய்து கண்டிகோளிறே; இனி அமையும் காணுங்கோள்' என்கிறார்

[ஓடியோடி இத்யாதி] - "'கதாகதம் காமகாமா லபந்தே" (கதாகதம்காமகாமா

ஏழாம்பாட்டு - ஓடியோடி இத்யாதி. 'மற்றோர்தெய்வம் பாடியாடிப்பணிந்து பல்படிகால்வழியேறி ஓடியோடி - கண்டீர்; அடிமைபுகுவதுவே' என்றதுக்கு அநுகுணமாக ப்ரஶ்நப்ரதிவசநரூபேண அவதாரிகை அதுசெய்கிறோம் இத்யாதி.

'ஓடியோடி' என்கிற வீப்ஸைக்கு அர்த்தம் - கதாகதம் இத்யாதி. "தே தம் புக்த்வா ஸ்வர்கலோகம் விஶாலம் க்ஷீணே புண்யே மர்த்யலோகம் விஶந்தி ; ஏவம் த்ரயீதர்மமநுப்ரபந்நா கதாகதம்காமகாமா லபந்தே" இதி கீதாஸு நவமே. ஓடியோடி - திரிந்துதிரிந்து; 'ஓடியோடி' என்கிற பதத்வயமும் - கமநாகமநபரம். அதாவது - பலாநுபவார்த்தமாகப் போவது, ஜந்மபரிக்ரஹார்த்தமாக வருவதாய்த் திரிந்துதிரிந்து என்றபடி. 'ஓடியோடிப்பலபிறப்பும்பிறந்து' என்றது - ஸாமாந்யமாய் ஸ்வர்க்கநரகஸாதாரணமாயிருக்க, "கதாகதம்காமகாமா லபந்தே" என்கிற ப்ரமாணத்தில், கீழே "திவ்யாந்திவி தேவ போகாந்" என்று ஸ்வர்க்கத்துக்கு ஏகாந்தமாயிருக்க, அந்தக்ரந்தம் இக்கு ஸாதாரணத்திலே ப்ரமாணப்

லபந்தே)என்கிறபடியே, போவது, ஜந்மங்களோடே வருவதாய்த் திரிந்ததித்தனையிறே. [பல பிறப்பும்பிறந்து] - ஆத்மா நித்யன்; அசித்தும் அப்படியே; அசித்ஸம்ஸர்க்கமும் நித்யமாய், கர்ம ப்ரவாஹத்தாலே ஜந்மபரம்பரையும் உருவப்போருகிறது; நீங்கள் முன்னும் பின்னும் அறியாம லிறே 'இது ஒரு ஜந்மமே யுண்டாயிற்று' என்று இருக்கிறது. [மற்றுஓர் இத்யாதி] - இப்படி அநாதியாய்ப் போருகிற ஜந்ம பரம்பரைகளில் ஒரு ஜந்ம மொழியாமல் இதர தேவதாஸமாஶ்ரயணம் பண்ணிப்போந்திகோள். அதுசெய்கிற விடத்தில் த்ரிவித கரணங்க ளாலும் செய்தும். ஆஶ்ரயணத்தில் குறையால் பலியாதிருந்ததன்று, அதில் குறையில்லை. ப்ரீதிப்ரேரிதராய்ச் சொல்லி, அவ்வளவில் பர்யவஸியாதே விக்ருதராய், "மாம் நமஸ்குரு" (மாம்நமஸ்குரு) என்று பகவத் விஷயத்தில் அவகாஹிக்குமளவும் உட்புகுந்து. [பல்படி கால்] - ஒருபடியாஶ்ரயித்துவிட்டிகோளோ? அநேகம் ப்ரகாரங்களாய் ஆஶ்ரயித்து. [வழி யேறிக்கண்டீர்] - அத்தேவதைகளை ஆஶ்ரயிக்கச்சொன்ன ஶாஸ்த்ரமர்யாதை தப்பாமல் ஆஶ்ரயி த்து அதன்பலமும் கண்டிகோளன்றே? 'பல்படிகால் வழியேறிக்கண்டீர்' என்கைக்கு, 'இவர்கள் ஒரு ஜந்மத்திலும் பகவத்ஸமாஶ்ரயணம் பண்ணிற்றிலர்கள்' என்று அறிந்தபடி எங்ஙனே இவர்? என்னில்; - இப்போது தாம் இவ்வர்த்தம் உபதேசிக்க வேண்டும்படி இவர்களிருக்கக் காண்கை யாலே, 'இதுக்குமுன்பு பகவத்ஸமாஶ்ரயணம் பண்ணிற்றிலர்கள்' என்று அறியத் தட்டில்லையிறே; "மோக்ஷமிச்சேஜ்ஜநார்த்தநாத்" (மோக்ஷமிச்சேஜ்ஜநார்த்தநாத்) என்கிறபடியே பகவத்ஸமா ஶ்ரயணம் பண்ணினார்களாகில் முக்தராவர்களிறே. இதரதேவதாஸமாஶ்ரயணம் பண்ணு கையாலே இவ்வளவும்வர ஸம்ஸரித்துப்போந்திகோள். "ப்ரஹ்மாணம் ஶிதிகண்டஞ்ச" (ப்ரஹ்மாணம் ஶிதிகண்டஞ்ச)இத்யாதி, "ப்ரதிபுத்தாநஸேவந்தே"(ப்ரதிபுத்தாநஸேவந்தே).

எப்படியாம்? என்ன, ப்ரகரணபலத்தாலே, இங்கும் ஸ்வர்க்கபலத்திலே தானே ஒதுக்கிக்கொள்ளவேணும். அது எப்படியென்ன, 'மற்றோர்தெய்வம் பாடியாடிப்பணிந்து பல்படிகால்வழியேறி' என்று தேவதாந்தரஸமாஶ்ர யணமும் பண்ணி தத்பலமும் கண்டிகோ ளென்கையாலே, இது ஸ்வர்க்கபோக்தாவுக்கொழியக் கூடாதிறே. காஷ்ட்டே இதி காஷ்டா: - ஸம்வத்ஸராதிரூபா:, தேஷு காஷ்டா: ஜந்மாயேஷ்வேவ காஷ்டாகாஷ்டா:. கமநாகமநபரமான 'ஓடியோடி' என்கிற பதத்வயோபபாதகம் - **கதாகதம் இத்யாதி. ஜந்மங்களோடேவருவதாய்-** *ஜந்மபரிக்ரஹார்த்தமாக வருவதாய். இப்போது ஒருபிறவி பிறந்திருக்க, பலபிறவியுண்டோ? என்ன,* **ஆத்மா** *இத்யாதி.* **பலபிறப்பும்பிறந்து** *- ஸகலயோநிகளிலும் அஸங்க்யாதமாக ஜந்மங்களைப்பண்ணி. மற்றோர்தெய்வம் ஈஶ்வரவ்யதிரிக்தத்வ மாத்ரமே அபேக்ஷிதம்; விஷயநியமமில்லை யென்றபடி. 'பிறந்து' என்கிற ல்யப்பினாலே - ஜந்மங்களுக்கு தேவதாந்தர ஸமாஶ்ரயணஶேஷத்வம் ஸூச்யதே; ததாஹ-* **இப்படி அநாதியாய் இத்யாதி.** *'பாடி யாடிப்பணிந்து' என்கையாலே* **'த்ரிவிதகரணங்களாலும் செய்தும்'** *என்றது. 'பணிந்து' என்கிற இது-மாநஸ வ்யாபாரத்தைக் காட்டுகிறது. கரணத்ரயவ்யாபாரத்தையும் சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யம் -* **ஆஶ்ரயணத்தில்** *இத்யாதி. சப்தார்த்தம் -* **ப்ரீதிப்ரேரிதராய்** *இத்யாதி. இந்தப் பக்ஷத்தில், 'ஆடி, பணிந்து' என்கிற இரண்டும் காயிகத்தைக் காட்டிற்றாகில் - "மநஃபூர்வோ வாகுத்தர:" என்கிற கணக்கிலே, மாநஸவ்யாபாரமும் தன்னடையே ஸித்திக்கும்.* **படி** *- ப்ரகாரம்.* **பல்படிகால்** *- பலப்ரகாரங்களால். ப்ரகாரங்களாவன - தர்ப்பண ஜப ஹோம ப்ராஹ்மணபோஜநாதிகள்.* **வழியேறி** *- ஶாஸ்த்ரமார்க்கத்திலே நின்று ஆஶ்ரயித்து.* **கண்டீர்** *- அதன்பலமும் கண்டிகோள். தடஸ்த்தஶங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் -* **பல்படிகால் இத்யாதி.** *'பலஜந்மங்களிலும் இதரதேவதைகளைப்பணிந்து அதன்பலமும் கண்டீர்' என்றபோதே ஒருஜந்மத்திலும் பக வத்ஸமாஶ்ரயணம் பண்ணவில்லை என்றபடியாயிற்றே யென்று ஶங்காதாத்பர்யம். பகவத்ஸமாஶ்ரயணம்பண்ணி னால் உபதேசிக்கவேண்டும்படியிராதே முக்தராவர்களோ? என்ன,* **மோக்ஷமிச்சேத் இத்யாதி.** *"ஆரோக்யம் பாஸ்கராதிச்சேத் ஶ்ரியமிச்சேத்துதாஶநாத். ஈஶ்வராஜ்ஜ்ஞாநமந்விச்சேத் மோக்ஷமிச்சேஜ்ஜநார்த்த நாத்" இதி ப்ரஹ்மாண்டபுராணே. விபர்யயே பர்யவஸாநம், ப்ரகாரணநுகுண்யேந தர்ஶயதி -* **இதரதேவதா இத்யாதி.** *'தேவதாந்தரபஜநம் ஸம்ஸாரஹேது' என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் -* **ப்ராஹ்மாணம் இத்யாதி.**

'மோக்ஷபலம் ஸித்திக்கவேணும்' என்றிருக்கிறவர்கள் க்ஷுத்ர தேவதைகளைப் பின்செல்லார்களிறே; அதுக்குஅடி - அவை தரவல்லது அநித்யபலங்களாகையாலே. "ஸ்கந்தருத்ரமஹேந்த்ராத்யா: ப்ரதிஷித்தாஸ்துபூஜநே" (ஸ்கந்தருத்ரமஹேந்த்ராத்யா: ப்ரதிஷித்தாஸ்துபூஜநே) என்றதிறே. "த்வயாபி ப்ராப்தம்"(த்வயாபிப்ராப்தம்)இத்யாதி-ஒருவன் பகவத்ஸமாஸ்ரயணம்பண்ணு நிற்கச்செய்தே,'இவன்ஸமாதி நின்றநிலை அறியவேணும்'என்று பார்த்து ஸர்வேஸ்வரன் இந்த்ரவேஷபரிக்ரஹம்பண்ணி ஐராவதத்திலே ஏறிவந்து முன்னேநின்று, 'உனக்கு வேண்டுவதேன் ?' என்ன, 'ஒருபுழுவும் தானுமாய் வந்து நிற்கிறவன் ஆர் '? 'என்றான்; 'ஸர்வேஸ்வரன் பெரிய திருவடியை மேற்கொண்டு வந்தான்' என்னுமிடம் அறியானிறே, கொண்டுவந்த வேஷம் இதுவாகையாலே ; அவனைப்பார்த்து, ' நீ யாவனொருவனை ஆஸ்ரயித்து இந்த ஐஸ்வர்யமுடையப் பெற்றாய், அப்படிப் பட்டவனைக் காண் நான் ஆஸ்ரயிக்கிறது ; இப்படி வழி போவார்க்கெல்லாம் பச்சையிட்டுத் திரியுமவனல்லேன்காண் ; இப்போது முகங்காட்டாதே போகவல்லையே பிரானே ! உன்னைக் கும்பிடுகிறேன்' என்றானிறே. பகவத்ஸமாஸ்ரயணம்பண்ணி ஜ்ஞாநாதிகரா யிருப்பா ரொருவர் இருந்து தம்முடைய வஸ்த்ரத்தைப் புரையா நின்றாராய், அவ்வளவிலே தேவனும் தேவியுமாகப் போகா நிற்க அநாதரித்திருந்தாராய், தேவியானவள், "நீர் ஸர்வாதிகரா யிருக்க, உம்மைக்கண்ட விடத்தில் இவன் அநாதரித்துக் காலைநீட்டிக்கொண்டிருந்தானே' என்ன, 'அவன் பகவத்பக்தன்போலே காண்' என்ன, 'அதுதான் இருக்கிறபடி அறிவோம்' என்று இருவரும் இவர்பக்கலிலே வந்து, 'நீ என் ? தேவர்களை மநுஷ்யர்கள் கண்டால் அநுவர்த்தித்து வேண்டும் வரங்களும் வேண்டிக் கொள்ளக் கடவர்களா யிருப்பர்கள் ; நீ நம்மைக் கண்டவிடத்தில் நீட்டின காலை முடக்குதல், சில உபசாரங்களைப் பண்ணுதல், சிலவற்றை வேண்டிக்கொள்ளுதல் செய்யாதே யிருந்தாய்' என்ன, 'அழகிது ! அவை யெல்லாம் செய்யக்கடவேன், மோக்ஷம் தரலாமோ?' என்ன, 'அது நம்மாலே செய்யலாமதன்று ; பகவத்ஸமாஸ்ரயணம்பண்ணி அவன் ப்ரஸாதத்தாலே பெறவேணும்' என்ன, 'ஆகில், இன்று சாவாரை நாளைச் சாவப்பண்ணலாமோ'? என்ன, 'அதுவும் கர்மாநுகுணமாயிறே யிருப்பது; நம்மால் செய்யப்போகாது' என்ன, 'ஆகில், நீ செய்யுமது, இவ்வூசி போனவழியே நூலும்போம்படி அநுக்ரஹித்து நடக்குமித்தனை' என்ன, தேவனும் கோபத்தாலே நெற்றியிற்கண்ணைக்காட்ட, இவரும் காலிலே அநேகங்கண்ணை உண்டாக்கிக் காட்டினார். [கூடி இத்யாதி] - நீங்கள் ஆஸ்ரயிக்கிற தேவதைகள் இவ்வளவும் உங்களைக் கும்பிட்டுகொண்டு, இத்தனைபோதுபோய் அங்கே ஆஸ்ரயியா நிற்பர்கள். அவர்கள் செய்கிறவற்றைக் கண்டாகிலும் நீங்க

"ஐஸ்வர்யம் சிகிக்ஷன்யாஸுராந்யாதேவதாஸ்ஸ்ம்ருதா: । ப்ரதிபுத்தா நஸேவந்தே யஸ்மாத் பரிமிதம்பலம் " இதி நாராயணீயே. "ஸ்கந்தருத்ரமஹேந்த்ராத்யா: ப்ரதிஷித்தாஸ்துபூஜநே । ஆத்மனைவைஹிகீ ஸாஸ்த்ர்யம் நாந்யத் தைவம் விவஹ்னி", "ப்ரதிபுத்தாஸ்தஸ்மாத் ஸேவந்தே மோக்ஷகா:" என்கையாலே, ப்ரதிபுத்தராகிறார் - மோக்ஷாதிகாரிகள்; அத்தை அருளிச்செய்கிறார் - மோக்ஷபலம் இத்யாதி. "யஸ்மாத்பரிமிதம்பலம்" என்றதுக்கு அர்த்தம் - அதுக்கடி இத்யாதி. இதரதேவதாஸமாஸ்ரயணம் பரிமிதபலப்ரதமாகையேயன்றிக்கே நிஷித்தமு மென்று விவக்ஷித்து, அதுக்கு ப்ரமாணம் -ஸ்கந்த இத்யாதி. பூர்வமேவ லிகிதம் இதம் ப்ரமாணம். 'முமுக்ஷுக்கள் இதரதேவதைகளை பஜியார்கள்' என்னுமதுக்கு அநுஷ்டாநங்களும் காட்டுகிறார் - த்வயாபி இத்யாதி. "க்ஷீரோ ஹ்யஸ்த்ரதேவதைவ தைவஸ்ரீ ஹ்ரேவ நிஸ்ஸ்ர: । த்வயாபி ப்ராப்தமைஸ்வர்யம் யத்ப்ரஸாதாத் ஸஹஸ்ரதா" இதி வைஷ்ணவே தர்மே. ஒருவன் - அம்பரீஷன். புழு - ஐராவதம். ஒருவர் - திருமழிசைப்பிரான். புரையாநின்றாராய் - தையாநின்றாராய். தேவனும்தேவியும்-ருத்ரனும் பார்வதியும். இவரும் - ஆழ்வாரும். அக்ஷபாதராகையாலே யென்றபடி. தாத்பர்யம் - நீங்கள் இத்யாதி. 'கூடி' என்று விசேஷிக்கையாலே - பரஸ்பரவிரோதமுண்டென்னுமத்தையும், இப்படி விரோதமுண்டா

ளும் அவனை யாஸ்ரயிக்கப் பாருங்கோள்; தலையறுப்பாரும் அறுப்புண்பாருமாய், க்ராமணிகளைப் போலே ஒருவரை யொருவர் வேரோடே அலம்பிப்போகடவேண்டும்படியான விரோதம் செல்லாநிற்கச்செய்தேயும், ஆபத்து எல்லார்க்கு மொத்திருக்கையாலே எல்லாரும் ஒரு மிடறாய் ஆஸ்ரயிப்பர்கள். பரஸ்பரவிரோதமுங் கிடக்கச்செய்தே 'ஊராகக் கூடிவந்தது' என்பார்களிறே. [ஆடுபுட்கோடி] - வெற்றிப்புட்கோடி. ஆடு - வெற்றி. வெற்றிப்புள்ளைக் கோடியாக வுடையவன். 'ஸர்வேஸ்வரவாஹநம்' என்கிற ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே மதித்து ஆடாநின்ற புள் என்றுமாம். ஆஸ்ரிதவிரோதிநிரஸநத்துக்கு ஸர்வேஸ்வரனுக்குச் செய்யவேண்டுவதில்லை; திருவடி திருத்தோளிலே சலியாமல் இருக்குமத்தனையே வேண்டுவது. 'கருடத்வஜன், கருடவாஹநன்' என்று சொல்லப்படுமவனாயிற்று மோக்ஷப்ரதனாவான். [ஆதிமூர்த்திக்கு] - "காரணந்து த்யேய:" (காரணந்துத்யேய:) என்கிறபடியே. ஜகத்காரணவஸ்துவேயிறே உபாஸ்யமாவது மோக்ஷப்ரதனுமாய் ஸர்வநியந்தாவுமான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு. [அடிமை புகுவதுவே] - அடிமைபுகுமதுவே *கர்த்தவ்யம். உங்களுக்குச் செய்யவேண்டுவ தொன்றில்லை; அவனுடைமையை அவனுக்காக இசைய அமையும். அவன் இத்தை 'என்னுடைமை' என்றிருக்க, நீங்களும் 'என்னுடைமை' என்றிராதே 'அவனது' என்று இசைய அமையும். அடிமை புகுவது என்கிற இடம் - விதியாய், கண்டீரேன்கிற இடம் - அதுவும் செய்து பார்த்திகோளிறே; இனி இவன் திருவடிகளிலே அடிமைபுகப் பாருங்கோ ளென்கிறார். யயாதிசரித்தை பட்டர் வாசித்துப்போந்திருக்கச் செய்தே, பிள்ளைவிழுப்பரையரும் ஆப்பான்திருவழுந்தூரரையருங் கூட 'வேதோபப்ரும்ஹணார்த்தமாக ப்ரவ்ருத்தமான ப்ரபந்தங்களில் இது எவ்வர்த்தத்தை விஶதீகரிக்கிறது?' என்று கேட்க, 'க்ஷுத்ரதேவதைகள் தந்தாமை ஆஸ்ரயித்துப் பெற்றாலும் பிறர்பக்கலிலே ஓர் உத்கர்ஷம் கண்டால் அது பொறுக்கமாட்டார்க ளென்றும், ஸர்வேஸ்வரனே 'பிறர்வாழ்வு நம் வாழ்வு' என்று நினைத்திருப்பானென்றும் சொல்லி, ஆனபின்பு, இதரதேவதைகள் ஆஸ்ரயணீயரன்று, இவனொருவனுமே ஆஸ்ரயணீய னென்னு மர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது' என்று அருளிச் செய்தார். 'ஊளஸ்ம' (இமௌஸ்ம) என்று தாழ நிற்கவல்லான் இவனேயிறே. 'யாதவர்கள் முடிவிலே வந்தவாறே வாட்கோரையை யிட்டு ஒருவரை யொருவர்

யிருக்கக் கூடுகைக்கு ஹேதுவையும் ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் - **தலையறுப்பாரும்** *இத்யாதி. எல்லாமானும், பரஸ்பரவிரோதமாயிருக்க, கூடும்படி யெப்படி? என்ன,* **பரஸ்பர** *இத்யாதி. 'ஆடுபுட்கொடி' என்று விஶேஷித்ததுக்கு ஹாவம் -* **ஆஸ்ரித** *இத்யாதி. 'அடிமைபுகுவதுவே' என்றதுக்கு அநுகுணமாக விசேஷண கர்ப்பிதம் ஹார்த்தஹாவமாஹ -* **கருடத்வஜன்** *இத்யாதி. காரணத்வகதநத்துக்கு பலிதம் -* **காரணந்து** *இத்யாதி. 'ஆடுபுட்கொடி, கூடிவானவரேத்தநின்ற' என்கிற விசேஷணங்களாலே பலித்த குணங்களை அருளிச்செய்கிறார்-* **மோக்ஷப்ரதனுமாய்** *இத்யாதி.* **ஆதிமூர்த்திக்கு** *- காரணபூதனை ஸர்வேஸ்வரனுக்கு. 'அடிமை' இத்யாதிக்கு அர்த்தம் -* **அடிமைபுகுமதுவே கர்த்தவ்யம்** *என்று.* **கர்த்தவ்யமென்று** *அத்யாஹார்யம். ஏவகாரவ்யவச்சேத்ய விசேஷம் தர்ஶயதி -* **உங்களுக்கு** *இத்யாதி. 'பாடியாடிப்பணிந்து' இத்யாதிகள் வேண்டாவென்று கருத்து. அவனுடைமை யென்றதுக்கு - 'ஆதிமூர்த்தி' இத்யத்ர ஹ்ருதயம். தத்விஶதயதி -* **அவன் இத்தை** *இத்யாதி. 'அடிமைபுகுவதுவே' என்றதும், 'கண்டீர்' என்றதும் அந்வயிக்கிறபடி யெங்ஙனே? என்ன,* **அடிமைபுகுவது என்கிறவிடம்** *இத்யாதி. மோக்ஷப்ரதத்வம் அவர்களுக்கில்லையேயாகிலும், ஸ்வர்க்காதி புருஷார்த்தப்ரதத்வமாகிற அதிசயமுண்டே யென்ன, அவர்கள் ஸ்வாஸ்ரிதர்பக்கல் அஸூயாளுக்களாகையாலே அவ்வழியாலும் அவர்களுக்கு உத்கர்ஷமில்லை யென்னுமத்தை ஆப்தஸம்வாதத்தாலே காட்டுகிறார் -* **யயாதி** *இத்யாதி. ஆஸ்ரிதர் வாழ்வே தனக்கு வாழ்வாகக் கொண்டு நினைத்திருக்குமோ? என்ன, அவ்வளவேயன்று, அவர்களை உத்க்ருஷ்டராக்கித் தன்னைத் தாழநினைக்கு மென்கிறார் -* **இமௌஸ்ம** *இத்யாதி* "ஊளஸ்ம நிஶார்தூல கிங்கராஸ் ஸமுபஸ்திதா: । ஆஜ்ஞாபய யதேஷ்டம்வை ஶாஸநம் கரவாவகிம் " *இதி பாலகாண்டே விஸ்வாமித்ரம்ப்ரதி ராமலக்ஷ்மணௌ. 'இதரதேவதாஸமாஸ்ரயணம் பண்ணிக் கண்டிகோளே, பலமில்லை' என்று சொன்னீர்; பகவத்ஸமாஸ்ரயணம் பண்ணினார்க்கும் பலத்தில் தட்டுப்பிறந்ததே யென்று சங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் -* **யாதவர்கள்** *இத்யாதி. முடிவிலே - அவஸாநத்திலே.* **வாட்கோரை**-*கத்திக்கோரை. க்ரமேண அந்வய:.*

எறிந்து முடிந்துபோனார்கள்' என்று கேட்டவாறே, 'க்ருஷ்ணன் இவர்கள் விஷயமாக ஸங்கநிதி பத்மநிதி தொடக்கமானவற்றைக் கொடுத்துச் செய்யாதனவில்லை; பின்னையும் முடிவிலே வந்தவாறே இப்படியேயாயிருந்தது ; 'நம்முடைய பகவத்ஸமாஸ்ரயணத்துக்கும் பலம் அங்ஙனேயாகிறதோ ? என்று அஞ்சியிருந்தோம்' என்ன, 'அங்ஙனாகாது; அஞ்சவேண்டா; அவர்கள், 'இவன் என்தோழன், மைத்துனன்' என்று தேஹ ஸம்பந்தத்தைக்கொண்டு விரும்புகையாலே அவர்களுக்கு தேஹாவதியாய் விட்டது ; நாம் ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே, நித்யனான ஆத்மாவுக்கு வகுத்த பேறு பெறவேணும் என்று பற்றுகையாலே பேறும் யாவதாத்மபாவியா யிருக்கும்' என்று அருளிச்செய்தார். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

புக்கடிமையினால்தன்னைக்கண்ட மார்க்கண்டேயனவனை
நக்கபிரானுமன்றுய்யக்கொண்டது நாராயணனருளே!
கொக்கலர்தடந்தாழைவேலித் திருக்குருகூரதனுள்
மிக்கவாதிப்பிரான்நிற்க *மற்றைத்தெய்வம்விளம்புதிரே.

ஆ.—(புக்கடிமையினால்.) ருத்ரனை யாஸ்ரயித்தன்றோ மார்க்கண்டேயன் ஸ்வாபிலஷிதம்பெற்றது என்னில்,—அவனும் ஸ்வாபிலஷிதம்பெற்றது நாராயணனுடைய ப்ரஸாதத்தாலே; அவ்விடத்தில் ருத்ரன் புருஷகாரமாத்ரமே ; ஆதலால், இப்படி ஸர்வேஸ்வரனான நாராயணனையொழிய மற்றென்ன தைவத்தைக் கொண்டாடுகிறீர்? என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், 'மார்க்கண்டேய பகவான் ருத்ரனை ஆராதித்து ஸ்வப்ரார்த்திதத்தைப் பெற்றிலனோ ?' என்னில்,—'அவ்விடத்தில் ருத்ரன் புருஷகாரமாத்ரமே. அவனுடைய ப்ரார்த்திதம் கொடுத்தருளினான் எம்பெருமானே' என்கிறார்.

[புக்கடிமையினால் தன்னைக்கண்ட]- அடிமையாலே புக்குத் தன்னைக்கண்ட. [அருளே]- ப்ரஸாதத்தாலே. [கொக்கலர் என்று மேலுக்கு] - கொக்கின் நிறம்போலே யிருந்துள்ள பூக்களையுடைய பெரிய தாழைகளை வேலியாகவுடைய திருநகரியில் தன்னுடைய ஐஸ்வர்யாதிகளால் ஸம்ருத்தனான ஜகத்காரணமான ஈஸ்வரன் நிற்க, மற்று என்ன தேவதைகளைப் பேசுகிறீர்கோள்?

ப.—அநந்தரம், மார்க்கண்டேயனுக்கு ருத்ரன் பலப்ரதனாயிற்றும் ஈஸ்வரன்க்ருபையாலே யென்று, 'இதரதேவதைகளுக்கும் பலப்ரதாநசக்த்யாதாயகன் அவனே' என்னுமிடத்தை உதாஹரணநிஷ்டமாக்கி அருளிச்செய்கிறார்.

அடிமையினால் - சேஷவ்ருத்திமுகத்தாலே, புக்கு - உட்புக்கு, தன்னை - (ஆஸ்ரயணீயனான) தன்னை, கண்ட - அபரோக்ஷித்துக்கண்ட, மார்க்கண்டேயன் - மார்க்கண்டேயனென்று, அவனை - புராணப்ரஸித்தனானவனை, நக்கன் - திகம்பரனாகையாலே நக்நனென்று பேராய், பிரானும் - (ஆஸ்ரிதருக்கு ம்ருத்யுவைஜயித்து நித்யத்வத்தைக் கொடுத்த) உபகாரகனுமானும், அன்று - ப்ரளயதசையிலே, உய்யக்கொண்டது - பிழைப்பித்து பாகவதபரனாக்கி உஜ்ஜீவிப்பித்தது, நாராயணன் - (அந்தராத்மபூதனான) நாராயணன், அருளே - (அவனுக்குபலப்ரதனாம்படி தன்னைப்பண்ணிவைத்த) க்ருபையாலேயாயிருக்கும் ; (ஆதலால்), கொக்கு-கொக்கின்நிறம்போலே,

---

* 'மற்றைத்தெய்வம்' என்றும் பாடம்.

அலர் - அலருகிற பூவையுடைய, தடம் - பெரிய, தாழை - தாழைகளை, வேலி - வேலியாக வுடைய, திருக்குருகூரதனுள் - திருநகரிக்குள்ளேநிற்கிற, மிக்க-ஸர்வாதிகனுய், ஆதி - நிரபேக்ஷ காரணபூதனுன, பிரான் - மஹோபகாரகன், நிற்க-நிற்க, எ மற்று தெய்வம் - வேறு தத்ஸாபேக்ஷமான எத்தை தைவமாக, விளம்புதிர் - சொல்லுகிறிகோள் ?

இ.—எட்டாம்பாட்டில், 'மார்க்கண்டேயன் ருத்ரனை ஆஶ்ரயித்து ஸ்வாபேக்ஷிதம் பெற்றிலனே?' என்ன, 'அது இருந்தபடியைக் கேட்கலாகாதோ?' என்கிருர்.

[புக்கடிமையினுல்] - அடிமையினுல்புக்கு ; வருத்தஶேஷிபக்கல் செய்யுமத்தை ருத்ரன்பக்கலிலே செய்தான். இத்தால், ஆஶ்ரயணத்தில் குறையாய் இழந்தானல்ல னென்கை. [தன்னைக் கண்ட] - ஆஶ்ரயணீயனைக் காணப்பெருமையாலே இழந்தானுமல்லன்; [மார்க்கண்டேயனவனை]- மார்க்கண்டேயனுனவனை. [நக்கபிரான்] - நக்கன் - நக்நன். பிரான் என்று ஸ்வகோஷ்டியில் ப்ரஸித்தி. [அன்று உய்யக் கொண்டது] - மார்க்கண்டேயனுனவனை ஆபத்தஶையிலே ரக்ஷித்தது. [நாராயணனருளே] - ஸர்வஸ்வாமியான அவன் ப்ரஸாதத்தாலே யென்று த்ருதியையாதல் ; இவன் புருஷகாரமாக அவன் ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணிக்கொடுத்து என்று த்விதீயையாதல்; 'நாராயணன்' என்கையாலே, அவனுக்கு ஶேஷமாமிடத்தில் உன்னோடு என்னோடு வாசியில்லை யென்று அவன் திருவடிகளிலே காட்டிக்கொடுத்தா னென்கை. [கொக்கலர் இத்யாதி] - கொக்குப் போலே வெளுத்த நிறத்தையுடைய பூக்களை யுடைத்தான பெரியதாழைகளை வேலியாகவுடைய திருநகரி. நிலத்து இயல்பு இருக்கிறபடி. [அதனுள் மிக்க ஆதிப் பிரான் நிற்க] - ஸர்வாதிகனுய் ஜகத் காரண பூதனுனவன் திருநகரியிலே ஸுலபனுய் நிற்க. [மிக்க] - ஆஶ்ரயணகாலத்தில் ஆஶ்ரயிப்பித்துக்கொண்டு ஹலவேளையிலே வேறொருவன் வாசலிலே கொடுபோகவேண்டும்படி குறைவாளனன்றிக்கேயிருக்கை. [மற்றைத் தெய்வம்] நாரங்களிலே ஒன்றை ஈஶ்வரனென்று பற்றவோ ? ப்ரகாரமாய்க் கொண்டல்லது வஸ்துத்வமில்லாதவற்றை ப்ரகாரியாக ப்ரமிக்கிறிகோளிறே. [விளம்புதிரே] - இவனையொழிய வ்யவஹார யோக்யமாயிருப்பது ஒன்றில்லை யென்று இருக்கிருர்.

ஈடு.—எட்டாம் பாட்டு. இங்ஙனே யிருக்கச்செய்தேயும், இதரதேவதாஸமாஶ்ரயணம் பண்ணியன்றோ மார்க்கண்டேயாதிகள் ஸ்வாபிலஷிதம்பெற்றது என்ன,—ஆகில் அது இருந்தபடியைக் கேட்கலாகாதோ ? என்கிருர்.

[புக்கு அடிமையினுல்] - அடிமையினுல் புக்கு. 'ஸர்வேஶ்வரனுக்கு அடிமை' என்று புக்கானல்லன்; 'ருத்ரனுக்கு அடிமை' என்று புக்கானுயிற்று. [தன்னைக்கண்ட] - காணப்பெருமையாலே தான் இழந்தானல்லன் ; [புக்கு இத்யாதி] - ஆஶ்ரயணக்குறையா லிழந்ததல்ல; காணப் பெருமையால் இழந்ததல்ல. [மார்க்கண்டேயனவனை] - மார்க்கண்டேயனுனவனை. [நக்க பிரான்] - நக்கனென்றது - நக்நனென்றபடி. ஸ்வகோஷ்டிக்கு உபகாரகனு யிருக்கையாலேயாதல்,

---

எட்டாம்பாட்டு - புக்கடிமையினுல் இத்யாதி. பூர்வார்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இங்ஙனேயிருக்கச்செய்தேயும் இத்யாதி. இங்ஙனே யிருக்கச்செய்தேயு மென்றது - இதரதேவதைகள் ஸம்ஸாரவர்த்தகராய், 'ஸர்வேஶ்வரன் மோக்ஷப்ரதன்' என்று ப்ரஸித்தியுண்டாயிருக்கச்செய்தேயு மென்றபடி.

'புக்கடிமையினுல் தன்னைக்கண்ட' என்றிருக்கையாலே அருளிச்செய்கிருர் - ஸர்வேஶ்வரனுக்கு இத்யாதி. ஸர்வேஶ்வரனுக்கு - ப்ராப்தவிஷயத்துக்கு என்றபடி. 'தனக்கு - அடிமையினுல் - புக்கு - தன்னைக்கண்ட' என்று அந்வயிப்பது. தன்னை - ருத்ரனை. இரண்டு பதத்தையுங் கூட்டி அர்த்தம் - ஆஶ்ரயண இத்யாதி. மார்க்கண்டேயனவனை - மார்க்கண்டேயனுன அவனை. ஜ்ஞாநப்ரதத்வத்தை யென்றது - மார்க்கண்டேயவிஷயத்திலே யென்றபடி. ''ஜ்ஞாநமிச்சேந்மஹேஶ்வராத்'' என்று - ஜ்ஞாநப்ரதத்வமுண்டிறே அவ

ஜ்ஞாநப்ரதத்வத்தைப் பற்றவாதல் - பிரானென்கிறது. மேல் நாராயணனென்கையாலே - 'அவனுக்கு மோக்ஷமாமிடத்தில் உன்னோடு என்னோடு வாசியில்லை' என்று அவன்திருவடிகளிலே காட்டிக்கொடுத்தானென்கை. [அன்று உய்யக்கொண்டது] - ஆபத்தசையிலே ரக்ஷித்தது. [நாராயணனருளே] - 'நீ நெடுநாள் பச்சையிட்டு ஆஶ்ரயித்தாய்; அவ்வாஶ்ரயணம் வெறுமன் போயிற்றதாக வொண்ணாது" என்று அவனையழைத்து, 'நானும் உன்னோபாதி ஒருவனை ஆஶ்ரயித்துக்காண் இப்பதம் பெற்றது. இனி ஊண்கொடுத்தல், உபதேசங்கொடுத்தலிறே' அவனைக் கொண்டுபோய் ஸர்வேஶ்வரன் பக்கலிலே காட்டிக்கொடுத்தானாயிற்று. அருளென்கிறவிடம் - எல்லாவிபக்தியிலும் ஒட்டலாயிருக்கையாலே, அருளாலே யென்னுதல்; அவன் இவனை ரக்ஷித்துக்கொண்டது ஸர்வேஶ்வரன் ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணிக்கொடுத்தேன்னுதல். [கொக்கலர் இத்யாதி] - கொக்குப்போலே வெளுத்த நிறத்தையுடைய அலரையுடைத்தா யிருப்பதாய்ப் பெருத்திருந்துள்ள தாழைகளை வேலியாக வுடைத்தாயிருந்துள்ள திருநகரியாயிற்று. நிலத்தியல்பு இருக்கிறபடி. [மிக்கஆதிப்பிரான்நிற்க] - ஸர்வாதிகனாய் ஜகத்காரணபூதனானவன் நிற்க. [மிக்க] - சொல்லும்போது கனக்கச் சொல்லி, கிட்டினவாறே குறைந்திரா தொழிகை. நெடுநாள் ஆஶ்ரயிப்பித்துக்கொண்டு, பின்பு கார்யகாலத்திலே வந்தவாறே வேறே யொருவன் வாசலேறக் கொண்டுபோக வேண்டாதிருக்கை. [மற்றைத் தெய்வம் விளம்புதிரே] - ப்ரகாரங்களிலே ஒன்றை ஈஶ்வரனாகச் சொல்லுகிறிகோளே ; அவனுக்கு ப்ரகாரமாயல்லது ஒன்றுக்கும் வஸ்துத்வ மின்றிக்கே யிருக்க, ப்ரகாரியாகச் சொல்லி அநர்த்தப்படுகிறிகோளே கெடுவிகாள்! [விளம்புதிரே] - 'வ்யவஹரிக்கைக்கும் யோக்யதை யில்லை' என்று இருக்கிறாராயிற்று இவர். (அ)

னுக்கும். 'அன்றுய்யக்கொண்டது' என்று அவ்வாபத்திலே உஜ்ஜீவிப்பித்தது தானேயோ? என்ன, மேல் நாராயணன் இத்யாதி. அதாவது - அவனுடைய திருவடிகளைக் காட்டி உஜ்ஜீவிப்பித்தானென்றபடி. இங்கு, நாராயண சப்தார்த்தம் - தத்புருஷ ஸித்தமான சேஷித்வம். வாசியில்லையென்று ஜ்ஞாநோபதேசத்தைப்பண்ணியென்று கூட்டி நிர்வஹிப்பது. நாராயணனருளை உபதேச மூகத்தாலே அவனுக்குப் பண்ணிக்கொடுத்த ப்ரகாரத்தை விஶதமாக அருளிச்செய்கிறார் - நீ நெடுநாள் இத்யாதி. வெறுமன் - வ்ருதாவாக. 'இப்பதம்பெற்றது' என்ற அநந்தரம், 'ஆகையாலே இனி உன்னுடைய அபீஷ்டம் நம்மால் செய்து தரக்கூடாது' என்று சில கூட்டி, அநந்தரம் - இனி ஊண் கொடுத்தல் இத்யாத்யநுஸந்திப்பது. 'உபதேசங்கொடுத்தலிறே' என்ற அநந்தரம்' 'என்று' என்று கூட்டுவது. ஊண்கொடுத்தல் உபதேசங்கொடுத்தலாவது - ஒருவன் க்ருஹத்திலே ஒருவன் பசியாளனாய்வந்து 'எனக்கு க்ஷுத்பாதை யாற்றவேணும்' என்றால், உண்டானால் இடக்கடவன்; இல்லாவிடில் 'இன்னாரகத்தே பசியாளர்க்கு இடுவார்; அங்கே போ' என்று சொல்லுதல் செய்வர்கள்; அத்தைச் சொல்லுகிறது. ஒட்டலாய் - கூட்டலாய். த்விதீயார்த்தத்தில், அருளைப் பண்ணிக்கொடுத்தேனென்றபடி. நைர்மல்ய ப்ருஹத்வஹேதும் தர்ஶயதி - நிலத்தியல்பு இருக்கிறபடி என்று. இயல்பு - ஸௌஷ்டவம். 'ஆதிப்பிரான்' என்று காரணத்வஞ் சொன்னபோதே - ஸர்வாதிகத்வம் ஸித்தமாயிருக்க, 'மிக்க' என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - சொல்லும்போது இத்யாதி. அப்படி குறைந்திருக்க எங்கே கண்டோம்? என்ன, நெடுநாள் இத்யாதி. கீழ்ச்சொன்ன நாராயணபத ஸித்தமான பகவத்வ்யதிரிக்த ஸமஸ்தவஸ்துக்களுடைய தத்ப்ரகாரதையை அநுஸந்தித்து, 'விளம்புதிரே' என்கிற க்ஷேபோக்திக்கு ஹாவம் - ப்ரகாரங்களிலே இத்யாதி. ஏதத்விவரணம் - அவனுக்கு இத்யாதி. ப்ரகாரியாக- அந்ய தேவதையை ப்ரகாரியாக. 'விளம்புதிரே!' என்ற ஸ்வரத்துக்கு ஹாவம் - வ்யவஹரிக்கைக்கும் இத்யாதி. விளம்புதல் - சொல்லுதல். 'மற்றெத்தெய்வம்' என்று பாடமானபோது - மற்றெத்தையாகிலு மொன்றைத் தெய்வமாக வென்று சப்தார்த்தம். அடிமையினால் - புக்கு - தன்னை யென்று தொடங்கி, நாராயணனருளே; ஆகையாலே, கொக்கலர்தடமென்று தொடங்கி, விளம்புதிரே இத்யந்வயம். (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

விளம்பும்ஆறுசமயமும் அவையாகியும்மற்றும்தன்பால்
அளந்துகாண்டற்கரியனாகிய ஆதிப்பிரானமரும்
வளங்கொள்தண்பணைசூழ்ந்தழகாய திருக்குருகூரதனை
உளங்கொள்ஞானத்துவைம்மின் உம்மைஉய்யக்கொண்டுபோகுறிலே.

ஆ.—(விளம்பும்.) க்ஷுத்ரதைவங்களை விட்டு, வேதபாஹ்யகுத்ருஷ்டி ப்ரப்ருதி ஸமஸ்த துஸ்தர்க்க துரபஹ்நவ ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகனான பரமபுருஷன் எழுந்தருளியிருக்கிற திருநகரியை ஆஸ்ரயியுங்கோள், உஜ்ஜீவிக்க வேண்டியிருந்திகோளாகில் என்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், வேதபாஹ்யரும் குத்ருஷ்டிகளும் பண்ணும் துஸ்தர்க்கங்களால் அழிக்கவொண்ணாத ஐஸ்வர்யத்தை யுடைய எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிற திருநகரியை ஆஸ்ரயியுங்கோள், பிழைக்கவேண்டியிருந்திகோளாகில் என்கிறார்.

[விளம்பும் ஆறு சமயமும்] - இப்பாட்டுக்கெல்லாம் பேச்சுப் போக்கி உள்ளீடின்றிக்கே யிருக்கிற பாஹ்யஸமயங்களாறாலும் விழுக்காட்டில் அவற்றோடு ஒத்திருக்கிற மற்றுள்ள குத்ருஷ்டிகளாலும் அவிசால்யமான ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளையுடைய ஸர்வேஸ்வரன் நிரந்தர வாஸம் பண்ணுகிற வளவிதான நீர்நிலத்தையுடைத்தாய் அதிரமணீயமான திருநகரியை மாநஸஜ்ஞாந விஷயமாக்குங்கோள் ; உங்களை நீங்கள் பிழைப்பித்துக்கொண்டுபோகவேண்டில்.

ப.—அநந்தரம், இதர துரவபோயன் வர்த்திக்கிற திருநகரியை உங்களுக்கு உஜ்ஜீவநார்த்தமாக அநுஸந்தியுங்கோள் என்கிறார்.

விளம்பும் - (தர்க்ககோலாஹலத்தாலே) ஶப்தமாத்ரஸாரமாயிருக்கிற, ஆறு சமயமும்- (சார்வாக ஶாக்ய க்ஷபணக வைஶேஷிக ஸாங்க்ய பாசுபத ரூபமான) ஆறு பாஹ்யஸமயமும், மற்றும் - மற்றுமுள்ள குத்ருஷ்டிவர்க்கமும், அவையாகியும் - ஸபையாகத்திரண்டாலும், தன்பால்- (அபரிச்சிந்நஸ்வபாவனான) தன்விஷயத்தில், அளந்து - (நிஷேத்யதயாவும்) பரிச்சேதித்து, காண்டற்கு - காண்கைக்கு, அரியனாகிய - அரிதான ஸ்வபாவத்தையுடைய, ஆதிப்பிரான் - ஸர்வகாரணபூதனான மஹோபகாரகன், அமரும் - பொருந்தி வர்த்திக்கும் தேஶமாய், வளம்கொள் - தர்ஶநீயமாய், தண் - ஶ்ரமஹரமான, பணை - நீர்நிலங்களாலே, சூழ்ந்து - சூழப்பட்டு, அழகாய- நிரதிஶயபோக்யமான, திருக்குருகூரதனை - திருநகரியை, (நீங்கள்), உம்மை - உங்களை, உய்யக்கொண்டு - உஜ்ஜீவிப்பித்துக்கொண்டு, போகுறில் - நடக்கவேண்டியிருந்தீர்களாகில், உளம்கொள் ஞானத்து - உங்கள் மாநஸஜ்ஞாநத்துக்குள்ளே, வைம்மின் - வையுங்கோள்.

இ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், உங்களுடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கு அவனளவும் செல்ல வேணுமோ? அவன் வர்த்திக்கிற திருநகரியை உங்கள் ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாக்க அமையாதோ? என்கிறார்.

[விளம்பும் ஆறு சமயமும்] - பேச்சே போக்கி உள்ளீடான அர்த்த மொன்று மின்றிக்கே யிருக்கிற பாஹ்யஸமயங்கள் ஆறும். ப்ரமாணாநுகுணமன்றிக்கே ஶுஷ்கதர்க்கங்களாகையாலே யுக்திஸாரமேயாயிருக்கை. [அவையாகியும் மற்றும்] - மற்றும் அவற்றோடு ஒத்த குத்ருஷ்டிகளும். ''தமோநிஷ்டாஹிதா ஸ்ம்ருதா:.'' [தன்பால் அளந்துகாண்டற்கு அரியனாகிய] - தன்பக்கல் வந்தால் அவர்கள் இல்லை யென்கைக்கும் இவ்வளவென்று பரிச்சேதிக்கவும் ஒண்ணாதபடி

யிருக்கும். இல்லையென்னும் போது 'இன்னது இல்லை' என்னவேணும்; அதாகிறது - இவனுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகள் பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளால் அவிசால்யமாயிருக்குமென்கை. [ஆதிப்பிரான்] - தனக்கு உத்பாதகனை இல்லையென்கையாவது தன்னை இல்லையென்கையிறே. [அமரும்] - அவன் பொருந்திவர்த்திக்கிற தேசம். [வளம்கொள் இத்யாதி] - விலக்ஷணமாய் ஶ்ரமஹரமான நீர்நிலங்களாலே சூழப்பட்டு தர்ஶநீயமான திருநகரியை. [உளம் கொள் ஞானத்து வைம்மின்] - உளம் கொள் ஞானம்-மாநஸஜ்ஞாநம். ஜ்ஞாநம் உதித்து பாஹ்யேந்த்ரியங்களாலே பாஹ்ய விஷயங்களை க்ரஹிப்பதற்குமுன்னே மாநஸஜ்ஞாநத்துக்கு இவ்வூரை விஷயமாக்குங்கோள். ப்ரயோஜநமென்? என்னில்,—[உம்மை உய்யக்கொண்டு போகுறிலே] - "அஸந்நேவ" என்னும்படி யிருக்கிற உங்களை "ஸந்தமேநம் ததோ விது:" என்னப் பண்ணவேண்டி யிருந்தீர்களாகில், "நேயகேஷ்டி" என்கிறபடியே ஊர்ப்படம் போலே இவற்றின்ஸத்தை சென்று அற்றது என்று இருக்கிறார்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. உங்களுடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கு அவ்வளவும் செல்லவேணுமோ? அவன் வர்த்திக்கிற திருநகரியை உங்கள் ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாக்க அமையும் என்கிறார்.

[விளம்பும் ஆறு சமயமும்] - சிலவற்றைச் சொல்லாநின்றால், தாங்களும் சில தர்க்கங்கள் சொல்லாநிற்குமத்தனை போக்கி, ப்ரமாணாநுகூல தர்க்கமல்லாமையாலே கேவலம் உக்திஸாரமேயாயிருக்கிற பாஹ்யஸமயங்க ளாறும். அவையாகிறன - "ஶாக்யோலூக்யாக்ஷபாதக்ஷபணகபிலபதஞ்ஜலிமதாநுஸாரிண:" (ஶாக்யோலூக்யாக்ஷபாதக்ஷபணகபில பதஞ்சலிமதாநுஸாரிண:) என்று பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தாரிறே. [அவையாகியும் மற்றும்] - மற்றும் அவற்றோடொத்த குத்ருஷ்டிகளும். "தமோநிஷ்டா ஹி தாஸ் ஸ்ம்ருதா:" (தமோநிஷ்டாஹிதாஸ் ஸ்ம்ருதா:). [தன்பால் இத்யாதி] - தன்னளவில் வந்தால் 'இல்லை' என்கைக்கும் 'இவ்வளவு' என்று பரிச்சேதிக்க அரிதாயிருக்கும். 'இல்லை' என்னும்போதும், வஸ்துவை 'இது' என்று பரிச்சேதிக்க வேணுமே. அதாவது - இவனுடைய ஸ்வரூபரூப குணவிபூதிகள் பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளால் அவிசால்யமாயிருக்கு மென்கை. அதுக்கு அடியேன்? என்றால், — [ஆதிப்பிரான்] - 'ஶேஷதா

ஒன்பதாம்பாட்டு-விளம்பும் இத்யாதி. 'திருக்குருகூரதனை உளங்கொள் ஞானத்து வைம்மின்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - உங்களுடைய இத்யாதி. அவ்வளவும் - பகவத்பர்யந்தமும்.

ஸமயங்களெல்லாம் உக்திஸாரங்களாயிருக்க, ஸமயங்களை 'விளம்பும்' என்று விசேஷிக்கிறதென்? என்ன, சிலவற்றை இத்யாதி. சிலவற்றைச் சொல்லாநின்றால் - வேதாந்திகள் ப்ரமாணாநுகூலமாகச் சில தர்க்கங்களைச் சொல்லாநின்றால். ஶாக்யா: - பௌத்தா:. உலூக்யா: - உலூகவத் ப்ரத்யக்ஷமாத்ரார்த்த பரிஜ்ஞப்தி ஸாதநாஶ்சார்வாகா:. அக்ஷபாத: - கௌதம:. தேந - நையாயிக வைசேஷிகா வுச்யேதே. க்ஷபணா: - ஜைநா:. கபில: - ஸேஶ்வரஸாங்க்ய:. பதஞ்சலி மதாநுஸாரிண: - யோகமதாநுஸாரிண:. குத்ருஷ்டிகளை 'அவையாகியும் மற்றும்' என்று பாஹ்யரோடே கூட்டிச் சொல்லலாமோ? என்ன, தமோநிஷ்டா இத்யாதி. தன்பால் - ஸ்வவிஷயே. இவ்வளவென்று - ஸதாவகஜ்ஞாந ஶக்த்யாதிகுணகதி வரிச்சேத ஶக்த்யபாவ:. தத்ரஹேதுமாஹ - வஸ்துவை இத்யாதி. அதாவது - வஸ்துவை 'இது' என்று பரிச்சேதித்து, பின்னையிறே தூஷிப்பது; அபரிச்சிந்நமாகையாலே பரிச்சேதித்து தூஷிக்கவொண்ணாதென்றபடி. அவர்கள் இவனை அங்கீகரித்தாலன்றோ பரிச்சேதிக்க வேண்டுவது, இவனை இசையாதார்க்கு அது வேண்டாவே யென்ன, அருளிச்செய்கிறார்-இல்லையென்னும்போதும் என்று. 'இல்லையென்னும்போதும்' என்று பாடமில்லாவிட்டால் 'பரிச்சேதிக்கவேணுமே' என்ற அநந்தரம், 'இல்லையென்னும்போதும்' என்று அத்யாஹரிப்பது. ஸ்ருதிஜ்ஞாதாயே ஸ்ஹேதுப்ரஹ்மஸூத்ரம் ஸமவேதாரயதி - அநுக்த அடி இதி அநுக்த அடி- பரிச்சேதாநர்ஹதைக்கு அடியென்னுதல், இல்லையென்னக் கூடாமைக்கு அடியென்னுதல். ஸ்வரூபாதிகள்

வந்த்யா ” (மேமாதாவந்த்யா) என்னவொண்ணுதிறே. [அளந்து இத்யாதி]-துஸ்தர்க்கங்களால்‘ இவ்வளவு’ என்று பரிச்சேதிக்க வொண்ணுதபடி யிருக்கிற ஜகத்காரணபூதனுனவன் விரும்பி வர்த்திக்கிற. [வளங்கோள் இத்யாதி]- ஸம்பத்தையுடைத்தாய் ஶ்ரமஹரமான நீர்நிலங்களாலே சூழப்பட்டு, கண்டார்க்கு வைத்த கண் வாங்கவொண்ணுதபடி தர்ஶநீயமான திருநகரியை. [உளங்கோள் ஞானத்து வைம்மின்]-உளம்கோள் ஞானம் - மாநஸஜ்ஞாநம். ஜ்ஞாநம் உதித்து, பாஹ்யேந்த்ரியங்களாலே பாஹ்யவிஷயத்தை க்ரஹிப்பதுக்குமுன்னே, மாநஸஜ்ஞாநத்துக்குத் திருநகரியை விஷயமாக்குங்கோள். பஹிர்விஷயமாக்காதே ஜ்ஞாநத்தை ப்ரத்யகர்த்த ப்ரவணமாக்கப் பாருங்கோள். என்செய்ய வேன்னில்,—[உம்மை உய்யக்கோண்டு போகுறிலே]-“ஸந்தமேநம்” (ஸந்தமேநம்) என்கிறபடியே, உந்தாமுடைய ஸத்தைபெற்றுப் போகவேண்டியிருக்கில். “அஸந்நேவ” (அஸந்நேவ) என்கிறபடியே ‘சென்றற்றது’ என்றேயிருக்கிருராயிற்று இவர். “நேயமஸ்தி” (நேயமஸ்தி) என்னுமாபோலே. “மஹாத்மநா” (மஹாத்மநா) - தன்னில் தான் வாசி சொல்லுமித்தனைபோக்கிப் புறம்பு ஒரு ஒப்புச்சொல்ல வொண்ணுதபடியான பெருமாளோடே. (௯)

அவிசால்யங்களாகையாலே இல்லையென்னவொண்ணு தென்னுமத்தை விஶதீகரிக்கிருர் - மேமாதா இத்யாதி; யத்வா, ஆதிப்பிரான் - நிகில ஜகத்காரணத்வாதிதி பாவ:. பப்தார்த்தம் - துஸ்தர்க்கங்களால் இத்யாதி. பப்தார்த்தம் - ஸம்பத்தை இத்யாதி. ‘உளங்கொள்ஞானம்’ என்று - மாநஸஜ்ஞாநத்திலே வைக்கச் சொல்லுகிறதென்? என்ன, ஜ்ஞாநமுதித்து இத்யாதி. ‘ஆதிப்பிரானமரும்’ இதி விஶேஷணவிவக்ஷயா பாவாந்தரமாஹ-பஹிர்விஷய இத்யாதி. விவரணம்-பஹிர் இத்யாதி என்னுதல். ப்ரத்யகர்த்தேதி ப்ரத்யகர்த்தம் பாஹ்யாத் பராவ்ருத்தம் அர்த்தே ப்ராவண்யேந ப்ரவ்ருத்தமிதி ப்ரத்யகர்த்த: - திருநகரி. நித்யமான ஆத்மவஸ்துவை இப்போது ‘உய்யக்கொண்டுபோகுறில்’ என்பானென்? என்ன, அஸந்நேவ இத்யாதி. அவர்கள் ‘ஸத்தையுண்டு’ என்றிருக்க, அப்படி ‘இல்லை’ என்று சொன்ன பேருண்டோ? என்ன, நேயமஸ்தி இத்யாதி. “நேயமஸ்தி புரீ லங்கா ந யூயம் ந ச ராவண: । யஸ்மாதிக்ஷ்வாகுநாதேந பத்தம் வைரம் மஹாத்மநா” இதி ஸுந்தரகாண்டே மாருதி:. அதாவது - ராவணனாலே ஏவப்பட்ட ராக்ஷஸர்களைக் குறித்து, தன்னைக் கட்டிக்கொண்டு போகாநிற்க, ‘பெருமாளோடு விரோதமுண்டாகையாலே லங்கையும் ராவணனும் நீங்களு மில்லை’ என்றே சொன்னனிறே திருவடி யென்றபடி. உபாத்தோSப்யாகாரோ ப்யேயம் வஶம்விதேஹேதி - மஹாத்மநேதி. ஆத்மந: பரமாத்மநோ மஹாநித்யர்த்த:. தன்னில் தான் வாசிசொல்லுமித்தனை என்றது - அவதாரவேஷத்தோடே நின்ற தனக்குப் பரத்வாகாரமே ஒப்பென்று சொல்லுமத்தனைபோக்கி வேறொப்புச் சொல்லுவாரில்லை யென்றபடி. விளம்பும் ஆறுசமயங்களாலும் - மற்றும் அவையாகியவைகளாலும் தன்பால் அளந்து காண்டற்கென்று தொடங்கி, திருக்குருகூரதனை - உம்மை உய்யக்கொண்டுபோகுறில் - உளங்கொள் ஞானத்து வைம்மினென்று அந்வயம். விளம்பும் ஆறுசமயமும் - பாஷ்கதர்க்கங்களைச் சொல்லுகிற ஷட்ஸமயங்களாலும். அவையாகியும் மற்றும் - மற்றும் அவையாகியும்; மற்றும் அவற்றோடொத்த குத்ருஷ்டிகளாலும். ‘அவையாகியும் - ஸபையாகத்திரண்டாலும்’ என்று உரை. அவை - ஸபை. உம்மை உய்யக்கோண்டுபோகுறில் - உங்களை உஜ்ஜீவிப்பித்துக்கொண்டு நடக்கவேண்டியிருந்தீர்களாகில். உளங்கோள்ஞானத்து - மாநஸஜ்ஞாநத்துக்குள்ளே. (௯)

பத்தாம் பாட்டு.

உறுவதாவதெத்தேவும் எவ்வுலகங்களும்மற்றுந்தன்பால்
மறுவின்மூர்த்தியோடொத்து இத்தனையும்நின்றவண்ணம்நிற்கவே
செறுவிற்செந்நெல்கரும்போடோங்கு திருக்குருகூரதனுள்
குறியமாணுருவாகிய நீள்குடக்கூத்தனுக்காட்செய்வதே.

ஆ.—(உறுவதாவது.) ஸ்வாஸாதாரண விக்ரஹம்போலே விதேயமான ஸர்வஜகத்தையு முடையனாய் அஜஹத்ஸ்வஹாவனாய்க்கொண்டு, செறுவில் செந்நெல் கரும்பொடோங்கு திருக்குருகூரதனுள் நின்றருளின குறிய மாணுருவாகிய நீள்குடக்கூத்தனுக்கு ஆட்செய்வதே உறுவதாவது என்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், தன் ஐச்வர்யத்தில் ஒன்றும் குறையாமே வந்துநின்றருளின பொலிந்துநின்றபிரானுக்கு அடிமைசெய்கையே உறுவதாவது என்கிறார்.

[எத்தேவும் என்று தொடங்கி] - எல்லாத் தேவதைகளும் எல்லாலோகங்களும் மற்றும் உள்ளனவெல்லாம் தன்னுடைய அப்ராக்ருதமான திருமேனியோடொக்கவிதேயமாம்படியான இந்த ஐச்வர்யத்தோடே கூடவே. [செறு] - விளைநிலம். [குறிய என்று தொடங்கி] - ஆச்ரிதர்க்காக ஸ்ரீவாமநனாயும் அநுபவிப்பாரளவல்லாதபடி குடமாடுவதும் செய்த பொலிந்துநின்ற பிரானுக்கு.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வசரீரியாய் நிரதிசயசீலவானாய் ஸர்வமநோஹரசேஷ்டிதத்தையுடையனானவனுக்கு அடிமைசெய்வதே உத்தேச்யமாய் உசிதமுமான புருஷார்த்தம் என்கிறார்.

எத்தேவும் - ஸகலதேவதாவர்க்கமும், எவ்வுலகங்களும் - ஸமஸ்தலோகமும், மற்றும்- மற்றுமுண்டான சிதசித்வர்க்குமுமான, இத்தனையும் - இவையித்தனையும், தன்பால் - தன்ஸ்வரூபத்திலே, மறுஇல் - நிரவத்யமான, மூர்த்தியோடொத்து - அஸாதாரணவிக்ரஹத்தோபாதி அத்தலைக்கு அதிசயகரமான ப்ரகாரமாய்க்கொண்டு, நின்றவண்ணம் - தான்நிற்கிற ஸ்வரூபபேதமும் ஸ்வஹாவபேதமும் குலையாதபடி, நிற்கவே - நிற்கச்செய்தே, (அம்மேன்மையோடொக்க), செறுவில் - விளைநிலங்களில், செந்நெல் - செந்நெலானது, கரும்பொடு - கரும்போடொக்க, ஓங்கு- வளரும்படியான, திருக்குருகூரதனுள் - திருநகரிக்குள்ளே நிற்குமவனாய், குறிய - (ஆச்ரிதர்க்குச் சிறும்பித்து அநுபவிக்கலாம்படி)வாமநனாய், மாணுருவாகிய - (அர்த்தித்வமே நிரூபகமென்னலாம்படியான) ப்ரஹ்மசாரிவேஷத்தையுடையனாய், நீள் - (கேட்டாரெல்லாரும் ஈடுபடும்படியான) நிரதிசயபோக்யதா மாஹாத்ம்யத்தையுடைய, குடக்கூத்தனுக்கு - குடக்கூத்தைப்பண்ணின க்ருஷ்ணனுக்கு, ஆள்செய்வதே - அடிமைசெய்வதே, உறுவது ஆவது - சீரியதாயும் உசிதமாயுமுள்ள புருஷார்த்தம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், 'தன் ஐச்வர்யத்தில் ஒன்றும் குறையாமே வந்துநின்றருளின பொலிந்துநின்றபிரானுக்கு அடிமைசெய்கையே உறுவதாவது' என்கிறார்.

உறுவதும் இது, ஆவதும் இது, சீரியதும் இது, ஸுசகமும் இது. [எத்தேவும் இத்யாதி] - எல்லாத்தேவதைகளும் அத்தேவதைகளுக்கு ஹோஸ்தாநமான எல்லாலோகங்களும். [மற்றும்] - மற்றும் உண்டான சேதநாசேதநங்களும். [தன்பால் மறு இல்மூர்த்தியோடு ஒத்து]- தன்அளவில் வந்தால் மறுவில்லாதபடி மூர்த்தியோடு ஒத்து. இவை சரீரமாமிடத்தில் அஸாதா

ணவிக்ரஹத்தோபாதி குறைவின்றிக்கே யிருக்கை. மறுவாகிறது - குற்றம்; அதாகிறது-குறை. ரிந்து ஸ்திதியும் உபலம்பமுமின்றிக்கே யிருக்கை. அதவா, ஸ்ரீவத்ஸத்தையுடைத்தான திரு மனி யென்னுதல், ஹேயப்ரதிபடமான திருமேனி யென்னுதல். [இத்தனையும் நின்றவண்ணம் ற்கவே] - இவையடங்க இருந்தபடியே தன்பக்கலிலே நிற்க. இவையெல்லாம் தானிட்டவழக்கா ருக்கிற ஐஶ்வர்யத்தோடே வந்துநிற்கை. உபயவிபூதியுக்தனாயிருக்கிற ஐஶ்வர்யத்தில் ஒன்றும் றையாதே யிருக்கை. ராஜபுத்ரன் ஒலியலுடுத்தாலும் ஐஶ்வர்யத்தில் குறைவாகாதிறே. [செறு ல் இத்யாதி] - செய்களில் செந்நெலும் கரும்பும் இசலி வளராநிற்கிற திருநகரி; அவ்வூரில் தார்த்தங்கள் ஒன்றில் ஒன்று குறைந்திருப்பதில்லை. [குறிய]-ஆஶ்ரிதர்க்குக் கண்ணாலே முகந்து நுபவிக்கலாம்படி தன்னைத் தாழவிட்டபடி. [மாணுருவாகிய] - 'உண்டு'என்று இட்டபோ தாடு 'இல்லை' என்ற போதோடு வாசியின்றிக்கே முகமலர்ந்துபோம்படி இரப்பிலே தகணை ணபடி. [நீள்குடக்கூத்தனுக்கு] - குடக்கூத்தாடுகிறபோது கண்டாரோபாதி பிற்பாடராய்க் கட்டார்வாய்க் கேட்டார்க்கும் ஸமகாலம்போலே ப்ரியமாம்படி மநோஹாரியான சேஷ்டிதத்தை டையவனுக்கு. [ஆள் செய்வதே] - அந்தச் சேஷ்டிதங்களை அடிமைகொள்ளும், நீங்கள் சையுமித்தனையே வேண்டுவது. ஆள்செய்வதே உறுவது ஆவது என்று அந்வயம்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. தன் ஐஶ்வர்யத்தி லொன்றுங் குறையாமல் வந்து திருநகரி லே நின்றருளின பொலிந்துநின்றபிரானுக்கு அடிமைசெய்கையே உசிதம் என்கிறார்.

[உறுவதாவது இத்யாதி] - நீள்குடக்கூத்தனுக்கு ஆட்செய்வதே உறுவதாவது. உறு தும் இது, ஆவதும் இது, சீரியதும் இது, ஸாதகமும் இது வென்னுதல்; உறுவதாவது-இதுவே ன்னுதல். [எத்தேவும் இத்யாதி] - எல்லாத்தேவதைகளும், தேவதைகளுக்கு ஹோகஸ்தாந ன எல்லாலோகங்களும். [மற்றும்] - மற்றுமுண்டான சேதநாசேதநங்களும். [தன்பால் மறுவில் ர்த்தியோடொத்து] - தன்னிடத்து வந்தால் மறுவில்லாதபடி மூர்த்தியோடு ஒத்து. இவை மூர்த் ாமிடத்தில் அப்ராக்ருதமான விக்ரஹத்தோபாதி குறைவின்றிக்கேயிருக்கை. மறுவாகிறது - குற் , அதாவது - குறைவு; அதின்றிக்கே யிருக்கை. ப்ருதக்ஸ்தித்யாதிகளின்றிக்கே யிருக்கை. ன்றிக்கே, மறுவையுடைத்தான மூர்த்தியுண்டு - ஸ்ரீவத்ஸத்தை யுடைத்தான விக்ரஹம்; த்தோடொத்து என்னுதல். அன்றிக்கே, மறுவில்மூர்த்தியுண்டு - ஹேயப்ரத்யநீகமான விக்ரஹம்; த்தோடொத்து என்னுதல். இவை ஶரீரத்தோடு ஒக்கையாவதேன்? என்னில்;—ப்ருதக்ஸ்தி நர்ஹாதாராதேயபாவ, நியந்த்ருநியாம்யபாவ, ஶேஷஶேஷிபாவமான ஶரீரலக்ஷணங்கள்

பத்தாம்பாட்டு - உறுவதாவது இத்யாதி. யடுொவக ஂ நிமஷ தி தூ ாஷ - தன் ஐஶ்வர் த்தில் இத்யாதி. தன் ஐஶ்வர்யத்தி லொன்றும் குறையாமல் என்றது - 'இத்தனையும்நின்றவண்ணம்நிற்கவே' ரத்தைப் பற்ற. 'திருக்குருகூரதனுள்' என்றுதொடங்கி 'ஆட்செய்வதே - உறுவதாவது' என்னுமளவும் ாக்ஷித்து - திருநகரியிலே இத்யாதி.

பாட்டுக்கு அந்வயங்காட்டுகிறார் - நீள்குடக்கூத்தனுக்கு இத்யாதி. பதச்சேதம் பண்ணின டைவிலே அர்த்தம் - சீரியதும் இத்யாதி. சீரியது - ப்ராப்தம். த்விதீயார்த்தத்துக்கு, 'உறுவ வது' என்று முழுச்சொல்லாய், ப்ராப்தமாவதென்றபடி. இவை யென்றது - 'எத்தேவுமெவ்வுலகங் ம்' என்றத்தை. 'மறுவில்மூர்த்தி' என்றதுக்கு அர்த்தத்ரயம். முந்தினது - மறுவில்லாதபடி மூர்த்தியோ ாத்து என்று. விவரணம் - இவை இத்யாதி., மறு வென்று - குற்றமாய், அதாவது - ஸங்கோசமாய், அதில் தே, மூர்த்தியோடு - அஸாதாரணவிக்ரஹத்தோடு ஒத்திருக்கு மென்றபடி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, மறுவுக்கு லான - ஸ்ரீவத்ஸத்துக்கு இருப்பிடமான, மூர்த்தி யென்றபடி. ஆக, அர்த்தத்ரயத்தாலும் - சரீரதயாசேஷ ன்றதாயிற்று. ஆதாராதேயபாவம் சொன்னால் போராதோ? "வ்யஷ்டி நஷ்டி" என்று விசே

இவற்றுக்கு உண்டாகையாலே. வ்ருக்ஷத்திலே சேதநத்தன் நின்றால் அது அவனுக்கு ஶரீரமாகா திறே, இங்கு அங்ஙனன்றிக்கே யிருக்கை. [இத்தனையும் இத்யாதி] - இவையடங்கலும் இருந்த படியே தன்பக்கலிலே நிற்க. தன்னையொழிந்த ஸகலபதார்த்தங்களும் தனக்கு ஶரீரதயா ஶேஷ மாம்படியிருக்கிற இவ்வைஶ்வர்யத்தில் ஒன்றும் குறையாதபடி வந்துநிற்கை. உபயவிபூதியுக்த னுகையால் வந்த ஐஶ்வர்யமடைய தோற்றும்படிக்கு ஈடாகவாயிற்று இங்கு வந்து நிற்கிறது. ராஜ புத்ரன் ஒரு ஒலியலை உடுத்துத் தாழவிருந்தாலும் ஐஶ்வர்யத்திற் குறைந்து தோற்றுதிறே. [சேறுவில் இத்யாதி] - செய்களில் செந்நெற்களானவை கரும்போடொக்க ஓங்காநின்றுள்ள திருக்குருகூரதனுள்: அவ்வூரில் பதார்த்தங்களில் ஒன்றிலொன்று குறைந்திருப்பதில்லை; தேஶவிஶேஷத்தில் எல்லாரும் ஒருபடிப்பட்டிருக்குமாபோலே. [குறிய] - கோடியைக் காணியாக்கினாற்போலே, கண்ணாலே முகக்கலாயிருக்கும்படி வடிவை அமைத்தபடி. [மாணுருவாகிய] - இட்டபோதோடு இடாத போதோடு வாசியற முகமலர்ந்து போம்படியாக இரப்பிலே தழும்பேறினபடி. [நீள்குடக்கூத்த னுக்கு] - குடக்கூத்தாடி விட்டபின்பும், அம்மநோஹாரி சேஷ்டிதத்தைப் பிற்பட்டகாலத்திற் கேட்டார்க்கும் ஸமகாலத்திலே கண்டாற்போலே ப்ரீதிபிறக்கும்படியாயிற்றுக் குடக்கூத்தாடிற்று. [ஆள்செய்வதே] - அச்சேஷ்டிதந்தானே அடிமையிலே மூட்டும்; நீங்கள் இசையுமத்தனையே வேண்டுவது. (௧௦)

பதினோராம் பாட்டு.

ஆட்செய்தாழிப்பிரானைச்சேர்ந்தவன் வண்குருகூர்நகரான்
நாட்கமழ்மகிழ்மாலைமார்பினன் மாறன்சடகோபன்
வேட்கையாற்சொன்னபாடல் ஆயிரத்துள்இப்பத்தும்வல்லார்
மீட்சியின்றிவைகுந்தமாநகர் மற்றதுகையதுவே.

ஆ.—(ஆட்செய்து.) ஭கவத்கைங்கர்யாதி ஶ்ரீதவாம்ருதமய தடாகாவகாஹநஸம்ப்ர ஸந்நாத்மஸ்வரூபமாத்ர நிரதிஶயஸௌக்ய விகஸத்கேஸரமாலாலங்க்ருத வக்ஷஸ்தலரான ஆழ்வார், பரமபுருஷவிஷய நிரதிஶயப்ரீதியாலே சொன்ன ஆயிரத்துள் இப்பத்தும் வல்லார்க்கு இதுவே வல்லராமதுவே பரமப்ராப்யம்; மற்றுத் திருநாடு வேண்டியிருக்கில், அது இவர்கள் கையது என்கிறார்.

ஷிக்க வேணுமோ? என்ன, வ்ருக்ஷத்திலே இத்யாதி. ஜாதிகுணவ்யாவ்ருத்யர்த்தமாக த்ரவ்யத்வேஸதியென்று விசேஷித்துக்கொள்வது. சப்தார்த்தம் - இவையடங்கலும் இத்யாதி. தாத்பர்யம் - தன்னையொழிந்த இத்யாதி. கீழ்வாக்யவிவரணம் - உபயவிபூதி இத்யாதி. தாழநிற்கிறவிடத்தில் ஐஶ்வர்யந் தோற்றுமோ? என்ன, ராஜ புத்ரன் இத்யாதி. ஒலியல் - சிறுவஸ்த்ரம். பலிதம் - அவ்வூரில் இத்யாதி. இவ்விடத்திலே ஒன்றிலொன்று குறையாதிருக்கக்கூடுமோ? என்ன, குறைந்திராமைக்கு ஹேது திவ்யதேசமாகையாலே யென்று விவக்ஷித்து, அதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - தேஶவிஶேஷத்தில் இத்யாதி. கோடியைக் காணியாக்கினாற்போலே - மஹா ஸங்க்யையை அல்பஸங்க்யையாக்கினாற்போலே. முகக்கலாய் - க்ரஹிக்கலாய். அமைத்தபடி - ஸங்கோசிப்பித்த படி. பதஸ்வாரஸ்யஸித்தார்த்தம் - இட்டபோதோடு இத்யாதி. 'நீள்' என்றதுக்கு பாவம் - குடக்கூத்து இத் யாதி. நீட்சி-போக்யதையாலே யென்றபடி. 'நீள்குடக்கூத்தன்' என்றத்தோடே கூட்டி பாவம் - அச்சேஷ்டி தந்தானே இத்யாதி. எத்தேவுமென்று தொடங்கி, நின்றவண்ணம் நிற்கச்செய்தே அம்மேன்மையோடே, சேறுவிலென்றுதொடங்கி, திருக்குருகூரதனுள் நிற்கிற குறியமாணுருவாகிய நீள் குடக்கூத்தனுக்கு ஆட்செய் வதே - உறுவதாவதென்று அந்வயம். இது - வில்பூட்டு. சேறு - விளைநிலம். (௧௦)

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றவர்களுக்குப் பரமபதம் ஸுலபமென் றார்.

[ஆள்செய்து என்று] - இப்பாட்டுக்கு. எம்பெருமானுடைய கையுந் திருவாழியுமான ழகுக்குத் தோற்று அடிமைசெய்துகொண்டு திருவடிகளிலே சேர்ந்த திருநகரியையுடையராய் வதநுபவப்ரீதியாலே செவ்விபெற்று நாடோறும் கமழாநின்றுள்ள மகிழ்மாலையைத் திருமார் லையுடையராய் பகவதநுபவ விரோதிகளுக்கு ஶத்ருவான ஆழ்வார். [வேட்கையால் என்று லுக்கு] - அபிநிவேஶத்தாலே சொன்ன ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி வலவர்களுக்கு இப்பத்து அப்யஸிக்கப்பெற்றதுக்குமேலே மீட்சியில்லாத வைகுந்தமாநகராகிற ம் அத்யந்தஸுலபம். இப்பாட்டில், ஆழ்வார் தம்மை ஸ்தோத்ரம்பண்ணிற்று, பரப்ரதிபாத ர்ஹமாம்படி பகவத்ஜ்ஞாநம் கைவந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே; ஸ்ரீவால்மீகிபகவான் "வாலீ மஹாமுநி:" என்று கொண்டு தன்னைத்தானே புகழ்ந்துகொண்டாற்போலே.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தவர்களுக்குப் பரமபதம் கையிலே ன்று பலத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

ஆள்செய்து-(பரோபதேஶமுகமான) வாசிககைங்கர்யத்தைப் பண்ணி, ஆழிப்பிரானை-ஶ்ரிதாநுஸாவ்யமான) திருவாழியைக் கையிலேயுடைய உபகாரகனை, சேர்ந்தவன் - ப்ராபித்த ராய், வண் குருகூர்நகரான் - விலக்ஷணமான திருநகரிக்கு நிர்வாஹகராய், நாள்கமழ் - அபிநவ மளத்தையுடைய, மகிழ்மாலை - திருமகிழ்மாலையை, மார்பினன்-மார்பிலேயுடையராய், மாறன்-றனென்கிற குடிப்பேரையும், சடகோபன்-(பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளானஶடரை நிரஸிக்கையாலே) டகோபரென்னும் திருநாமமுடைய ஆழ்வார், வேட்கையால் - (பகவத்விஷயத்திலே) அபிநிவே த்தாலே, சொன்ன - அருளிச்செய்த, பாடல் - கானரூபமான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரந்திருவாய் மாழியிலும், இப்பத்தும் - (பரோபதேஶமான) இப்பத்துப்பாட்டையும், வல்லார் - (அர்த்தாநு ந்தாநத்தோடே) அப்யஸிக்கவல்லார்கள், கையது - கையது, மற்று - இதினுடைய அப்யாஸ கிற ப்ரயோஜநத்துக்குமேலே, அது - அவ்வருகுண்டாய், மீட்சியின்றி - புநராவ்ருத்தியில் த, வைகுந்தம் - ஸ்ரீவைகுண்டமாகிற, மாநகர் - மஹாநகரமானது. இது - அறுசீராசிரிய ருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்குப் பரமபதம் ஸுலபம் என்கிறார்.

[ஆள்செய்து இத்யாதி] - முறையாலே ஸர்வேஶ்வரனைப் பற்றினவர். அடிமை சய்வித்துக் கொள்ளுகைக்காயிற்று, கையும் திருவாழியும் சேர்ந்த சேர்த்தியழகு. ஆழ்வா டைய வ்ருத்தத்தைக் காட்டி இவரையும் வ்ருத்தவானாக்கினபடி. [சேர்ந்தவன்] - கையும் ருவாழியும் பொருந்தினாற்போலேயாயிற்று இவர் பொருந்ினபடி; கெடுமரக்கலம் கரை சேர்ந் ாற்போலே. இந்நன்மைக்கு அடி, திருநகரியிற் பிறப்பு. ராமஶக்திக்குத் திருவயோத்தியில் ண்பாடுபோலே. நாள்தோறும் கமழாநின்றுள்ள திருமகிழ்மாலையைத் திருமார்பிலேயுடையவர். நண்ணாதார் முறுவலிப்ப"வில் ஸம்ஸாரிகள் க்லேஶத்தை அநுஸந்தித்துத் திருவுள்ளம் வாடின றே இட்டமாலையும் வாடிற்று, பகவத் பரத்வத்தை உபதேஶித்து 'இவர்களுக்கு ஒரு குறை ல்லை" என்று திருவுள்ள முகந்தவாறே அதுவும் செவ்விபெற்றது. [மாறன் சடகோபன்] - கவத்ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களுக்கெல்லாம் ம்ருத்யுவான ஆழ்வார். சிலர் அர்த்திக்கவன்றிக்கே ம் அபிநிவேஶத்தாலே அருளிச்செய்த இப்பத்தையும் அப்யஸிக்க வல்லார் கையது, மீட்சியின்றி வகுந்தமாநகர். "நசபுநராவர்த்ததே" என்கிற பரமபதமும் அவர்களுக்கு ஸுலபம். மற்றது] - பகவத்பரத்வஜ்ஞாநமே ப்ரயோஜநம் போரும். ஜ்ஞாநபலரூபமான பரிமாற்றத்

துக்கு ஏகாந்ததேசமும் அவர்களுக்கு ஸுலபம். 'மற்றது' என்று ஸம்ஸாரத்துக்கு ப்ரத்ய நீகமான தேசமென்னுதல், அவ்யயமாய்க் கிடத்தல். பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகள் இல்லாமையாலே உபதேசிக்கவேண்டாதே அநுபவமேயாய்ச் செல்லும் தேசத்திலே புகப்பெறுவர். இவர் இப் பாட்டில் தம்மைப்புகழ்ந்தது, பரப்ரதிபாதநார்ஹமாம்படி பரத்வஜ்ஞாநம் கைவந்த ஹர்ஷத் தாலே; "வாக்மீ ஸ்ரீமாந் ஶத்ருநிபர்ஹண:".

ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்குப் பரமபதம் ஸுலப மென்கிறார்.

[ஆட்செய்து ஆழிப்பிரானைச் சேர்ந்தவன்] - அடிமைசெய்து ஸர்வேஶ்வரனைக் கிட்டின வர். முறையிலே ஸர்வேஶ்வரனைப்பற்றினவ ராயிற்று இவர். அதாவது - "**விசித்ராதேஹஸம்பத்திரீஶ்வராய**" (விசித்ராதேஹஸம்பத்திரீஶ்வராய) என்கிறபடியே, அவன்கொடுத்த உப கரணங்களைக்கொண்டு அப்ராப்த விஷயங்களிலே போகாதே, "தந்த நீ கொண்டாக்கினை" என்கிற படியே வகுத்த விஷயத்துக்கே ஶேஷமாக்கிக்கொண்டு கிட்டுகை. ஆட்கொள்ளுகைக்கு உபாயம் அவன்கையிலே உண்டுபோலே காணும். தான் வ்ருத்தவானுய்க்காணும் இவரை வ்ருத்தியிலே அந்வயிப்பித்தது. கையில் திருவாழி சேர்ந்தாற்போலேயாயிற்று இவரும் சேர்ந்தபடி. [சேர்ந்த] - கெடுமரக்கலம் கரைசேர்ந்தாற்போலே. ஆட்செய்கையாவது - அடிமைசெய்கை. அடிமைதான் த்ரிவிதம் - மாநஸ வாசிக காயிகங்கள். இவற்றில், மாநஸகாயிகங்களுக்கு ஆளல்லர்; என்றிய வென்னில்;—"காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும்" என்கையாலே. இனி, வாசிகமொன்றுமே யானுல், வாசிகமாகத் திருவாய்மொழிபாடி அடிமை செய்தா ரென்கிறதோ? என்னில்;—அன்று, அப்படியாமன்று இப்பாசுரம் "முனியே நான்முக"னிலே யாகவேணும்; இல்லையாகில், ஸர்வ ஸங்க்ரஹமான முதல்திருவாய்மொழியிலேயாகிலும் ஆகவேணும்; இல்லையாகில் இவர் வாசிக மாக அடிமைசெய்த "புகழுநல்லொருவ"னிலேயாகப்பெறில் முக்யம். ஆனல், தேவதாந்தரபரத்வ நிரஸநபூர்வகமாக ஸர்வேஶ்வரனுடைய பரத்வத்தை அருளிச்செய்கையாலே யானுலோ வென்னில்; அதுவாகில், முதல் திருவாய்மொழியிலேயாக அமையும். பரத்வநிர்ணயத்திலே பரோபதேஶமுமாகை

---

*நிகமம் - **ஆட்செய்து** இத்யாதி. 'வல்லார் - கையது - மீட்சியின்றி வைகுந்தமாநகர்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - **நிகமத்தில்** இத்யாதி.*

*ஆழிப்பிரானைச்சேர்ந்து ஆட்செய்தவ னென்னதே, முந்துற 'ஆட்செய்து' என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - **முறையிலே** இத்யாதி. முறை - க்ரமம். இவர் - ஆழ்வார். சேஷத்வம் ஸர்வாத்ம ஸாதாரணமாகில் அநுகூலமான முறையிலே அவனைக்கிட்டுகை எல்லார்க்கும் ஒவ்வாதோ? இவரை விசேஷிக்கிற தென்? என்ன, **அதாவது** இத்யாதி. வகுத்த - ப்ராப்தமான. 'ஆழிப்பிரானை - ஆட்செய்து' என்றுகூட்டி, ஹாவம் - **ஆட் கொள்ளுகைக்கு** இத்யாதி. 'ஆழிப்பிரானை - சேர்ந்தவன்' என்று கூட்டி ஹாவம்-**கையில்** இத்யாதி. இத்தால் இரண்டுக்கும் பேதம் - 'ஆழி' என்றது - அடிமையிலே மூட்டுகைக்கு உபாயமென்னுதல், சேருகைக்கு த்ருஷ் டாந்தமாதல். 'கிட்டின' என்னுதே 'சேர்ந்த' என்றதுக்கு ஹாவம் - **கெடுமரக்கலம்** இத்யாதி. ஆட்செய்கையா வதேதென்ன, இன்னதென்கிறார் - **ஆட்செய்கையாவது** இத்யாதி. 'ஆளல்லர்' என்றத்தை ப்ரஶ்நபூர்வகமா விவரிக்கிறார் - **என்றிய** இத்யாதி. என்றிய - எப்படி. காலாழும் இத்யாதி - திருப்பாற்கடலிலே நீ கண்வளர்ந் தருளுகிறபடியை நான் கேட்டமாத்ரத்திலே கால் தமொருநின்றது, நெஞ்சு ஶிதிலமாகாநின்றது, கண் சுழலா நின்ற தென்றபடி. நெஞ்சழிந்தால் வாசிகமானதுதான் செய்யக்கூடுமோ?என்னில், "முடியானே"யில் கரணங் களை யுடையவராகையாலே "உந:ஸ்ரவ்யவேர வாசோ" என்கிற நியமமில்லை யென்று கருத்து. **அது வாகில்** - தேவதாந்தரபாரம்ய நிரஸநபூர்வக பகவத்பரத்வகதநமாகில். 'முதல்திருவாய்மொழியிலே யாக அமை யும்' என்ற அநந்தரம், ஆனல், முதற்றிருவாய்மொழியில் - ஸ்வாநுபவமாத்ர மன்றோ வென்று சிலகூட்டிக் கொண்டு, 'பரோபதேசம் பண்ணுகையாலே' இத்யாதி வாக்யத்தை முந்துற அநுஸந்தித்த அநந்தரம், **பரத்வநிர்ண யத்திலே** இத்யாதி. "செய்யதாமரைக்கண்ண"னிலே என்றது - 'நெஞ்சினால்நினைப்பான் யவன் அவனாகும்*

ாலேயானுலோ வென்னில் ;—அதுவாகில், ''திண்ணன்வீட்''டிலே யாதல், ''அணைவதரவணை லே'' யாதலாக அமையும். ஆனல், அர்ச்சாவதாரத்திலே பரத்வம் அருளிச்செய்கையாலே ானுலோ வென்னில் ;—அதுவுமொண்ணுது ; அது '' சேர்வதாரமரைக்கண்ணன'' னிலே யாக அமை |ம். பரோபதேஶம் பண்ணுகையாலே சோல்லிற்றனுலோ வென்னில் ;—அதுவு மொண்ணுது ; ' வீடுமின்முற்றவும் '' தோடங்கிப் பலவிடங்களிலும் பரோபதேஶம்பண்ணினுர் ; அவற்றிலுமாகப் பற்றதில்லை. ஆனல், ஏதாவதென்னில் ; —இவ் ''ஒன்றுந்தே'' விலே, '' திருக்குருகூரதனுள் ரன்திறமன்றிப்பல்லுலகீர் தெய்வம்மற்றில்லை பேசுமினே '' என்று - போலிந்துநின்றபிரானே ஸர்வ மாத்பரனென்று இவர் அருளிச்செய்யக் கேட்டு, '' கபாலநன்மோக்கத்துக்கண்டுகோண்மின் '' ன்னக் கண்டு, ஜகத்தாகத் திருந்தி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாயிற்று ; இவர்தாம் அவர்களுக்கு மங் ளாஶாஸநம்பண்ணும்படியிறே அவர்கள்தாம் திருந்தினபடி. '' பொலிகபொலிக '' என்று இதுக் கன்ன ஒருதிருவாய்மொழி நேருகிறுரிறே. ஸர்வேஶ்வரன் அவதரித்துத் திருத்தப்பார்த்தவிடத்தும் ருந்தாத ஸம்ஸாரத்திலே இவர்திருத்தத் திருந்தினபடி ; இனி இவர்க்குத் தத்வநிர்ணயம் பண்ண வண்டாதபடி '' இடங்கோள் சமயத்தையெல்லா மெடுத்துக்களைவனபோலே தடங்கடற்பள்ளிப் பருமான்தன்னுடைப் பூதங்களே''யாம்படி * (யாயிற்று. இப்படி) திருத்துகையாலே - ஆட்செய் ாழிப்பிரானைச் சேர்ந்தவ னென்கிறுர். [வண்குருகூர்நகரான்] - இந்நன்மைக்கு அடி அவ்வூரில் றப்பாயிற்று. [நாள்கமழ் மகிழ்மாலைமார்பினன்] - '' நண்ணுதார் முறுவலிப்ப'' விலே - ஸம்ஸாரி ள் படுகிற க்லேஶத்தை அநுஸந்தித்து, சாத்தின மாலையும் வாடியிருந்தது முன்பு ; இப்போது - மவத்பரத்வத்தை உபபாதித்து, ' இனி இவர்களுக்கு ஒரு குறையில்லை ' என்று தேறினபின்பு, ட்டமாலையும் செவ்விபெற்றதாயிற்று. [மாறன்சடகோபன்] - ஹ மவத்ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகமான ற்றுக்கெல்லாம் ம்ருத்யுவானவர். [வேட்கை இத்யாதி] - சிலர் ஊர்ந்தராய் வந்துகேட்க, சோல்லு றரன்றே ; தம்முடைய அபிநிவேஶாதிஶயத்தாலே அருளிச்செய்த பாடலாயிரத்திலும் இப்பத்தை ம் வல்லார் கையது, மீட்சியின்றி வைகுந்தமாநகர். † (மற்றது ; லீலாவிபூதி) இரண்டும் இவர் ர் கையது. மற்று என்கிற இது - ஒரு அவ்யயமாய், புநராவ்ருத்தியில்லாத பரமபதவிபூதியானது வர்கள்கையது. இப்பத்தும்பத்தாக அவர்கள்கையது பரமபதம். அன்றிக்கே, ஹ மவத்பரத்வ

'கடல்வண்ணன்' என்றதைப் பற்ற. ஸயுக்திகமாக ஸ்வஸித்தாந்தம் - இவ்வோன்றுந்தேவிலே இத்யாதி. ருந்தினுர்கள்' என்று அறியும்படி யெங்ஙனே? என்ன, இவர்தாம் இத்யாதி. அப்படி மங்களாசாஸநம்பண்ணி ரோ?என்ன, பொலிக இத்யாதி. நேருகிறுர் - சொல்லுகிறுர். இவர் இப்படிதிருத்தினது அருந்தலோ?என்ன, ர்வேஶ்வான் இத்யாதி. ஹெதஶுஹமஹஃவிஶெஷணஜிதஃ‌ஹிஹஃபுயெணாஹ—இந்நன்மைக்கு இத் தி. வண்குருகூர் நகரான் - விலக்ஷணமான திருநகரிக்கு நிர்வாஹகராய். நாட்கமழ் இத்யாதி - அபிநவபரி த்தையுடைய மகிழ்மாலையை மார்விலேயுடையவராய். இப்போது 'நாட்கமழ்மகிழ்மாலைமார்பினன்' என்று சேஷிக்கிறதென்? இதுக்கு முன்புஇல்லையோ? என்ன, நண்ணுதார் இத்யாதி. மாறன்-ம்ருத்யு. சடகோபன்- திவாதிகளைச்சீறுமவர். வாரஹ‌ஃதிவாஜநாஹஃ வாஸுஜூாநஶாஸ 'மாறன் சடகோபன்' இதி - பராஶரா, ''வாஜீகிஹஃமவாநூஷிஃ'' இதிவத். எதுக்கு ம்ருத்யுவென்ன, பகவந் இத்யாதி. வேட்கை- பிநிவேஶம். 'மற்று' என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம். முந்தினது - அவ்யயம்; இப்பக்ஷத்தில் அந்வயம் - கை து இத்யாதி. அவ்யயமாய் - நிரர்த்தகமாய். சப்தார்த்தம் - புநராவ்ருத்தி இத்யாதி. இப்பத்தும் பத்தாக ன்றது - ரஸோக்தி; ஊஹஃஷூரோதூணாநெஃநெவாதஃஹஹொஹஃகெஙு ஹெதஶுநா ரக்ஷஃ கரஹொஜவதீதஃஷுஃ.பத்தும்பத்தாக - ஸாத்ருடமாக இதி த்வநிஃ. இரண்டாமர்த்தம் -

---

* குண்டலிதாக்ஷரங்களும் சில கோசங்களில் காண்கிறன என்பர்.

† குண்டலிதக்ரந்தம் - வ்யாக்யாந விருத்தம்.

ஜ்ஞாநமே ப்ரயோஜநம் ; ஜ்ஞாநாநுரூபமான தேசமும் அவர்களுக்கு ஸுலபம். மற்றதான வைகுந்த மாநகருண்டு - ஸம்ஸாரத்துக்கு எதிர்த்தட்டானது; அது அவர்கள் கையது என்னவுமாம். (கக)

மற்றதானவைகுந்தம் என்று. மற்றதென்று வைகுந்தமாநகருக்கு விசேஷணம். அன்றிக்கே, 'பகவத்பரத்வஜ்ஞாநமே' இத்யாதி பாடமுண்டானால் - 'மற்றது' என்றதுக்கு மூன்று அர்த்தமாய், இது இரண்டாமர்த்தமாகிறது; இந்த யோஜனையில், பகவத்பரத்வ ஜ்ஞாநத்துக்கு மற்றதானதென்று வைகுந்தமாநகருக்கு விசேஷணமாகிறது· அதாவது - [illegible] ஆட்செய்தென்றுதொடங்கி, இப்பத்தும்வல்லார் - கையது - மற்றது - [illegible]யின்றி வைகுந்தமாநகர் இத்யந்வய: (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி:—[illegible] ॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளி:—[illegible] ॥

[illegible]

> **திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.**
>
> ஒன்றுமிலேத்தேவுஇவ்வுலகம்படைத்தமால்
> அன்றியெனவாருமறியவே—நன்றாக
> மூதலித்துப்பேசியருள் மொய்ம்மகிழோன்தாள்தொழவே
> காதலிக்குமென்னுடைய கை.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஶரணம், ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

நான்காம்பத்து ஸம்பூர்ணம்.

4 - ஆம் பத்து — பிழைதிருத்தம்.

க்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
உ௦	கஎ	தஸ்யஹோதாநஃ	தஸ்யஹோதாநஃ
௩௫	கஅ	உஜ்ஜீவநோயாய	உஜ்ஜீவநோபாய
௩எ	உக	ஸஜ்ஜத	ஸஜ்ஜக்ஷ
,,	உ௩	ஸாஜ்ஜதாஞாஞா	ஸாஜ்ஜநாஞாஞா
௩அ	௩எ	ஊஷ்டாஜிவுாஜிதைவீா	ஊஷ்டாஜிவாஜிதைவீா
௪௫	கஉ	திருவடிகளில் ஆசைப்படுமவளன்றே	திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசை [ப்படுமவளன்றே
,,	கக	அதுவும்	அது உன்
௪௯	௩க	நிஷ்டரானவர்	நிஷ்டரானவர்கள்
௬க	அ	நோவுடாநின்றாள்	நோவுபடாநின்றாள்
அ௦	௪க	வாக்யத்யேந	வாக்யத்வயேந
அ௫	க௬	என்னுடைப	என்னுடைய
,,	கஅ	பேரேமாபகாரத்தைப்	பரமோபகாரத்தைப்
௯௦	உ	நாஹ ஊாஹஞ	நாஜஹ ாஹஞ
௯க	உ௯	நாதஸ்ர்ய	நாதஸ்ய
௯௬	௩	சொல்லாலயோ	சொல்லலாயோ
க௦௯	௩உ	மன தன்றோ மண்	ரமன தன்றோ மண்
ககஎ	௩௬	யாமங்கங்கடோ	யாமங்கடோ
கஉ௦	க௪	செய்தா	செய்தார்
,,	க௫	கலமுண்டோ ?	காலமுண்டோ ?
,,	உ௯	மேணுமோ ?	வேணுமோ ?
கஉ௩	க௬	வதயாஹதம்பாஷ	வதயாஹதம்பாஷி
,,	உ௫	அவனைகிகிடையாதொழிய	அவனைக்கிடையாதொழிய
க௩௬	உஉ	அருப்பெறற்பெண்ணிணை	அரும்பெறற் பெண்ணினை
க௪உ	க௩	அமரான்றோ ?	அமரான்றோ ?
க௪அ	கஉ	ஊஹவரிவஹாநு	ஊஹவரிவஹாநு
க௪௯	௩எ	ஒத்தத்யத்தினுடைய	ஔத்தத்யத்தினுடைய
கஅ௩	௩௯	அகல் வனம்	அகல்வானம்
கஅ௬	உக	ஸஜாஸ்ரீ	வஜாஸ்ரீ
க௯[illegible]	௩	வேறுபாடுகெண்டு ப்திர,	வேறுபாடுகெண்டு ப்ரதி
,,	க௩	ஸர்வேஶ்வராணுடே	ஸர்வேஶ்வரனுடே
க௯௯	உ௪	அவர்ளிற்காட்டில்	அவர்களிற் காட்டில்
உக௦	உ௬	பிக்ஷாநடப்ரவித்தி	பிக்ஷாடந ப்ரவித்தி
உஉஉ	௬	தேவதாந்தரவிஷயவ்யாபாரத்தா	தேவதாந்தரவிஷயவ்யாபாரத்தால்
உ௪௦	எ	துக்கம் - இல் - சீலம் இர்கள்	துக்கம் - இல் - சீலர்கள்
உ௫க	௬	[உன்னை என்காண	[உன்னை என்கண்காண
உ௬௬	க௪	இம்வம்ஶம்பெற்றேன்	இவ்வம்ஶம் பெற்றேன்
உ௩அ	கஅ	ஹிஜஹிஜம்	ஹிஜம்ஹிஜம்
௩க௦	௩௫	வ்யூாரயநு	வ்யூாரயக
௩கக	௩௬	ளன்று	என்று
௩உ௦	உ, ௩	வெஷாவெக்ஷணெகவாதாஜ வயாரஹஶளாரஃ	வெஷாவெக்ஷணெகவாதாஜ வயாரஹஶளாரஃ
௩௪௦	உஅ	ஹ்ரிஜீ யஷண்	ஹ்ரிஜீ யளஷண்

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௩௪௭	௯	நோயே முப்பிறப்புப்	நோயே மூப்பிறப்பிறப்பு
௩௫௩	௨	பெறவேனும்.	பெறவேணும்
௩௫௯	௩௩	அத்யல்	அத்யல்ப
௩௪௮	௧௦	ஸௌதரோஸாஹேத	ஸௌதரோஸஹேத
,,	௨௧	யக்ஷாநி	யக்ஷாநி
,,	௩௨	ஸகேந்த்ராவிஷ்டி	ஸந்த்ராவிஷ்டி
௩௬௯	௧௭	ஸர்வஸாகாப்ரத்ய	ஸர்வஸாகாப்ரத்யய
,,	௪௦	ஹ்ரீஹணே	ஹ்ரீஹணோ
௩௭௭	௧௦	ஶஹஸ	ஶஹஸ:
௩௮௧	௨	ஒன்றந்தேவும்	ஒன்றும் தேவும்
,,	௨௯	உத்ருநெத	உத்ருநெந
௩௮௭	௧௯	ஸவ்யகாஶயாக	ஸவ்யகாஶயாக
௪௧௦	௩	எண்கிறர்	என்கிறர்
,,	௨௧	யெர்யயம்	யெர்யய:

